

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

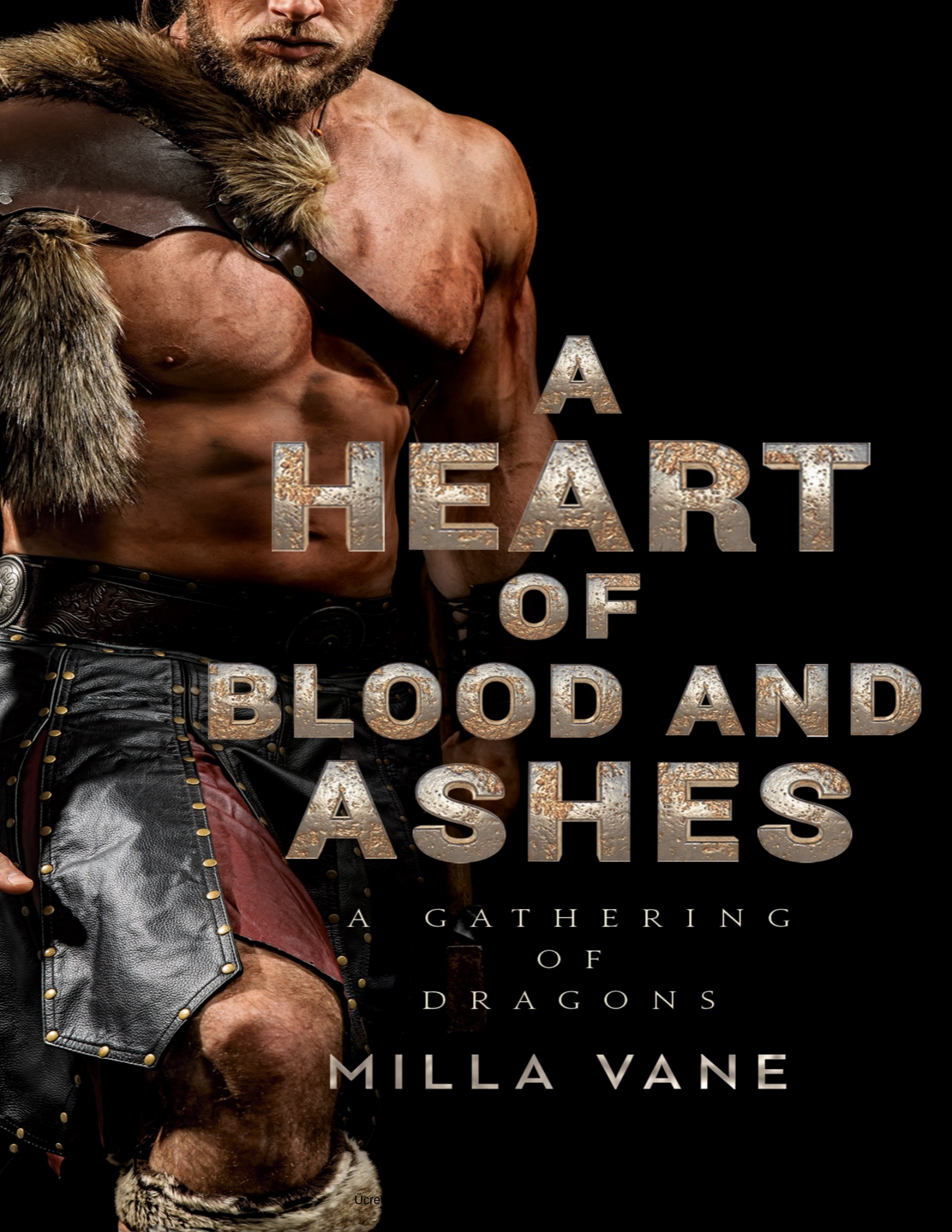
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A HEART OF BLOOD AND ASHES

A GATHERING
OF
DRAGONS

MILLA VANE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Övgü için
GECE VARDİYASI

"*Gece Vardiyası*, okuyuculara dört farklı seçenek sunan aksiyon dolu, seksi bir antoloji.

Bugüne kadarki en popüler UF/PNR yazarlarından dördünün eşsiz ve heyecan verici öyküleri. Bu koleksiyon ilgi çekici bir okuma ve sahip olmaya değer."

-Smexy Books

"Bu yazarlardan herhangi birinin hayranıysanız ya da şehir fantezisi ve paranormal romantizmi seviyorsanız, *Gece Vardiyası* mutlaka okunması gereken bir kitap."

-Nite Lite Kitap Yorumları

"Eğer antolojileri seviyorsanız, bunu mutlaka almalısınız. Paranormal, barbarlar, büyü, alay ve şekil değiştirenler var. Dört yazar da sizi hayal kırıklığına uğratmayacak ve sevdiğiniz seriyi daha yakından tanımak için harika bir yol."

-Happy Ever After, *USA Today*

OceanofPDF.com

Milla Vane tarafından yazılan kitaplar

Ejderhaların Buluşması Serisi

KAN VE KÜLDEN BİR KALP

Romanlar

GECE VARDİYASI

OceanofPDF.com

A
H EART
o? BLOOD
>e S

M I L L A V A N E

JOVE
Yeni York

OceanofPDF.com

BİR AŞK KİTABI
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2020 Melissa Khan tarafından
Milla Vane'in *A Touch of Stone and Snow* adlı kitabından alıntıdır. Telif hakkı © 2020 Melissa Khan
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri
teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın
aldığınız ve herhangi bir kopyasını çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına
uyduğunuz için teşekkür ederiz.
izinsiz olarak herhangi bir biçimde bir parçası. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her
okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

A JOVE BOOK, BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari
markalarıdır.

E-kitap ISBN: 9780440000518

İlk Baskı: Şubat 2020 Kapak

tasarımı Rita Frangie
Kapak fotoğrafı: Claudio Marinesco
Kapak yazısı: viksof / Shutterstock

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da
hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da
yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

OceanofPDF.com

*Jess ve Jen'e, en çok ihtiyaç duyduğum anda elimi tuttuğunuz için
teşekkür ederim.*

*Cindy'ye, çok, çok, çok, çok uzun bir süre boyunca orada kaldığın
için teşekkür ederim. Motive edici kedi posterleri gibi, ama milyon
kat daha iyi.*

Ve Marc Singer'ın peştamalına, eminim ki tüm bunlar senin suçun.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap uzun zamandır geliyordu ve sonunda geldiği için teşekkür etmem gereken pek çok kişi var. Çok uzun zaman önce Ilona Andrews'a karanlık bir barbar romanı yazmak istediğimden bahsetmişim ve o da beni bu konuda . Ben de öyle yaptım. Sonra ilk romanımı okuduğunda (takma adın arkasında kimin olduğunu fark etmeden) bana bir destek verdi ve benim de kendime güvenimi artırdı - ki açıkçası buna çok ihtiyacım vardı. Özgüven bazen zor Yazarken aklıma geliyor.

Ve bunun için teşekkür etmem gereken pek çok kişi var. Yıllar boyunca yavaş yavaş gelen kutularına düşen bölümleri okuyan, anlayışlı geri bildirimler sunan ve çok ihtiyaç duyduğum amigoluğu yapan Jessica Clare ve Jen Frederick'. Berkley'deki editörüm Cindy Hwang'a, yazmaya yeniden başlamam için çok uzun bir süre bekledi ve benimkiler başladığında bile çalışmalarına olan inancı hiç sarsılmadı. Diğer pek çok kişi beni destekledi ve cesaretlendirdi, çünkü kimse boşlukta yazmaz ve onlar kim olduklarını bilirler. Bilmiyorlarsa da, onları gördüğümde söyleyeceğim.

Ama bir de görmediklerim var; prodüksiyon editörleri, metin editörleri, kapak sanatçıları ve kitap tasarımcıları. e-postalarımda ve taslağımın kenarlarında. Teşekkür ederim. Ve okuyuculara, çok fazla okuyucuya. E-posta gönderen veya Facebook'ta paylaşan ve "Nerelerdeydin?" diye soran herkese çok teşekkür ederim. Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye soran herkese çok teşekkür ederim.

Nihayet, bunun cevabı tam burada, sizin ellerinizde.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Milla VaneVardiyası](#)
[Kitapları 'Gece için](#)
[Övgüler in Başlık](#)
[Sayfası](#)
[Telif Hakkı İthafı](#)
[Teşekkür](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46 Sonsöz](#)

[A Touch of Stone and Snow'dan alıntı](#)

Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

MADDEK

C Komutan!" Maddek atını köprüye doğru sürerken genç bir Syssian askeri seslendi. "Bir şey vahşileri kaçırttı!"

Sabah güneşinin altında parıltıyan cilalı miğferi ile asker nehrin karşı kıyısını işaret etti. Maddek kısırağını yavaşlattı, bakışları karşı kıyıyı taradı. Burası Lave'nin acımasız bir bölümüydü. Hızla akan suların her iki yanında, tepeler ve vadiler halinde eğilip bükülen taşlık zeminde seyrek otlar yetişiyordu. Farianlar'ın av partisi, Maddek'in görüş alanından gizlenmiş olan bu çukurlardan birinde kamp kurmuştu; Maddek buranın yerini çok iyi biliyordu ve nehir kıyısı boyunca askerler yerleştirmişti. vahşilerin geçmeye çalıştıklarında kullanabilecekleri vadiden çıkış yolu.

Yarı saydam derilerinin üzerini boyadıkları çamurla kaplanan Farianlar şimdi tüm bu yolları kullanarak vadiden çıkmaya çalışıyorlardı ama ortak bir saldırı halinde değil. Bunun yerine ateşin üzerine atılmış, istila edilmiş gübreden kurtulmaya çalışan bağırsak kurtları gibiydiler. Bazıları mızrak ve çivili sopalar taşıyordu ama çoğunun silahı yoktu, sanki kampta şaşırılmışlar ve silahlanmak yerine kaçmayı tercih . Maddek nehrin gürültüsünden onların çığlıklarını belli belirsiz duyuyordu.

"Bir tuzak çenesi mi?" Savaşçı atını yanına sürerken Maddek Kelir'e sordu. Eğer o dev yırtıcı sürüngenlerden biri ittifak ordusunun kampına saldırsaydı, Maddek oraya kaçan hiçbir askeri de azarlamazdı.

İkinci kaptan başını eğdi, koyu renk saç örgüleri omuzlarını okşuyordu. "Çok sessiz."

Öyleydi. Bir tuzak çenesi avına saldırana kadar sessizdi. Sonra genellikle trompet gibi bir kükreme çıkarırdı; bu kükreme nehrin sesinden bile onlara ulaşabilirdi.

Bir avuç vahşi, köprüye yaklaşmaya hazırlanır gibi Nehrin bu tarafı onlar için daha güvenli olmasa da, suyun karşısına kaçtılar. Maddek'in iki düzine atlı Parsathean savaşçısı ve bir avuç Askerler, Farianların saçsız başlarını kambur omuzlarından ayırmak için bekledi.

Farianları Lave'de tuttuğu yaklaşık sekiz yıl boyunca Maddek birçok kez vahşilerin ölüme doğru koştuğunu görmüştü. Hiçbir Farian'ın bir şeyden kaçtığına tanık olmamıştı.

"İşte orada!" diye bağırdı bir asker.

Vadiden çıkan taşlı patikadan geliyor. Bir Siva canavarı.

Askerler kahkahalarla homurdanırken Maddek Kelir'le bakıştı. Sarı bir dişlek kadar ağır ve bir mamut kadar uzun olmasına rağmen, bir siva hayvanı bir süt ineği kadar uysaldı. Genellikle paytak paytak yürürdü. Kambur sırtının üzerinde ve karnının yanlarını koruyan zırh kubbesi, sertleştirilmiş gagası ve kavisli pençeleriyle çürümüş kütükleri yırtıp kökleri kazıyor.

Yine de burada çok az kök ve kütük vardı. Siva canavarının dolaşmış olması gereken orman, nehrin aşağısında üç günlük mesafedeydi.

Siva için zorlu ve kanlı bir yolculuk. Kösele boynunda ve bacaklarında açılan yaralar saldırı izlerini gösteriyordu. Gagasından kan damlıyordu.

Yeşil köpük gibi. Maddek gerildi. "Zehirlenmiş."

Kelir de aynı şeyi görmüştü. "Silac zehri."

Lave'de yüzen iki kollu yılanlardan biri tarafından sokuldu. Farianlar kaçmakta haklıydı. Bu zehir önce yılanın avını zayıflattı, böylece nehir kıyılarından sürüklenip boğulabildi. Yılan tarafından sokulan hayvanların çoğu kaçamadı.

Ve kaçanlar da gerçekten kaçamadılar. Sadece sendeleyerek uzaklaştılar. Zayıflık onları uyuttu ve sanki beyinsiz, acıyı ve hareket eden her şeyi öldüren biri gibi uyandılar. Sonunda açlıktan ya da yaralarından öldüler. Ama siva'nın zırhı onu kolay bir ölümden koruyordu, özellikle de

Farianların ilkel mızrak ve sopalarından korunmak için hayatta kalmanın en iyi yolu onun görüş alanından uzak durmaktır.

Vahşiler henüz görüş alanından çıkmamıştı. Siva ses çıkarsa bile Maddek bu mesafeden duyamazdı. Sessizce saldırdı ve hançer kadar uzun kıvrık pençeleriyle bir vahşiyi parçaladı. Vahşi kaçmaya çalışırken güçlü gagası başka bir Farian'ın bacağına ezdi.

Maddek o çığlıkları duydu. Ayrıca yakınlardaki genç bir Gogean askerinin, canavarın Farianlara saldırmasını izlerken yüzünün kanlar içinde kaldığını da duydu.

"Yani biz ... siva'nın bizim için vahşileri öldürmesine izin mi vereceğiz?"

Siva'ya baktı

yoldaşları, canavarın düşmanlarını parçalamasına sevinip sevinmemekte kararsızmış gibi tereddüt ediyorlardı.

Bu soru Maddeke yöneltilmemiş olsa da, Maddek soruyu yanıtladı. "O zaman kampımıza saldırmasını mı bekleyelim? Farian ya da insan olmamız umurunda değil. Hepimizi öldürecek," dedi. "Düşmanlar vardır ve canavarlar vardır. Her zaman önce canavarları öldürün, çünkü düşmanlar bir gün müttefik olurlar ama canavarlar asla."

Gogean askerinin Maddek'e sadece bir nesil önce düşman gözüyle baktığı gibi. Hatta belki de onu bir canavar olarak görürdü.

Genç askerin yanakları da aynı şeyi fark etmiş gibi renklendi. Maddek kılıcını çekti. "Kelir?"

Savaşçı baltasını kaldırdı. "Hazır."

Maddek askerlere, "Biz karşıya geçerken köprüyü tutun," dedi.

Yanına bir düzine Parsathean atlısı aldı. Toynakları taş köprüden gürleyerek geçti. Siva hemen yeni bir odak noktası buldu, Maddek ve savaşçılarına saldırırken ıslak bir şekilde hırıliyordu.

Maddek, silak zehriyle delirmiş bir canavarla karşı karşıya kalacağını , bu sabah en sevdiği kısırağına binip nehre gitmezdi. Yine de onun favorisi olmasının bir nedeni vardı. Uzun boylu ve kaslı olmasına rağmen Parsathean atları gibi o da bir antilop kadar çevikti. Maddek'in bir işaretiyle siva'nın savurduğu pençeden kurtuldu. Canavarı geçer geçmez, siva'nın dikkati Kelir'e ve arkasındaki savaşçılara kaydı. Maddek'in kısırağı hızla döndü ve arka ayaklarının güçlü bir hamlesiyle öne fırladı.

Siva'nın yumuşak karnı gerçek bir hedef oluşturmamaya kadar yere yakındı; yeterince alçakta ve onu kesip açacak kadar yakında olan herhangi bir savaşçı ezilebilirdi.

canavar öldüğünde. Yine de Maddek, canavarın köpüren gagasıyla her vuruşunda önce başını geri kaldırdığını görmüştü.

Elinde kılıç, Maddek eyerinden fırladı. Siva'nın boyun kasları Kelir'e saldırmaya hazırlanırken gerildi. Bir homurtu koptu Maddek'in göğsü canavarın açıkta kalan boğazına doğru savruldu ve keskinleştirilmiş çelikten güçlü bir kesikle yarıldı. Ölümcül yaradan kan fışkırdı. Maddek savrulan pençelerin darbesinden kıl payı kurtuldu, sert zeminde yuvarlanarak yoldan çıktı ve çömelerek hızlıca durdu- Yakındaki bir kayanın arkasında canavardan saklanan bir Farian ile yüz yüze geldi.

Kasları gerilmiş, elinde kanlı kılıcıyla Maddek hiç kıpırdamadı. Farian uzun parmaklı pençesinde kemik bir kılıç tutuyordu ama vahşi de hareketsizdi, Maddek'in sivri dişlerinin arasından çıkan tıslayan nefesi hissedebileceği kadar yakındaydı.

Solgun yüzünü çamur kaplamıştı. Vahşinin iri kulakları belli belirsiz kıpırdadı; savaşçıların hareketlerini seslerinden takip ettiğine şüphe yoktu. Maddek'in arkasında herkes sessizliğe gömülmüştü. Onun işaretini bekliyordı.

Bir işaret gelmeyecekti. Vahşiler nehrin bu tarafında kaldığı sürece, ittifak askerlerinin ve Parsathean savaşçıları kendi canlarını korumak dışında onları öldürmeyeceklerdi. Maddek, Farianların Lave'nin güneyinde, Kemik Tarlaları'ndan Tuz Denizi'ne kadar olan bölgeyi ele geçirmelerini umursamıyordu. Onları huzur içinde bırakacaktı. Yine de Lave'yi geçerlerse öleceklerdi.

Birçoğu öldü. Ama bu seferki kılıcını Maddek'e doğru kaldırmamıştı, yüzden ölmeyecekti.

Maddek yavaşça geri , bakışları çömelmiş vahşiden hiç ayrılmadı. Kısrağı usulca kişnedi. Gözleri hâlâ Farian'dayken eyerine doğru döndü.

Köprüye doğru at sürerlerken Kelir ona güldü. "Şimdi de o vahşinin kampımıza saldırmasını mı ?"

Maddek'in genç askere söylediği aynı sözlerle onu dürttü. Maddek sırttı, çünkü Kelir'in alayına rağmen savaşçının da aynı seçimi yapacağını biliyordu. Belki de vahşi, karşılaştığı her insana tecavüz etmek ve öldürmek niyetiyle nehri geçecekti.

Ama Maddek henüz yapmadığı bir şey için bir Farian'ı bile öldürmezdi.

Ancak vahşi nehri geçerse, Maddek onun kafasını omuzlarından ayırırdı.

Köprünün karşı ucundan onları izleyen atlı bir figür dikkatini çekti. Enox, birinci kaptanı -kampta olması gereken, nehir boyunca geçirdiği bir gecenin ardından kürklerinin içinde uyuyan-

Ona hüzünlü bir bakış fırlatırken gümüş boncuklar koyu renk örgülerinde parlıyordu. "Emrinde bin savaşçı var. Kendi başınıza almak yerine o canavarı öldürmeleri için onları gönderemez miydiniz?"

Maddek kendisinin de savaşmak istemediği bir savaşa asla savaşçı göndermezdi. Enox da öyle. Eğer Maddek bu sabah Lave'de olmasaydı, o hücumu yöneten ve çıldırmış siva'yı düşüren o olacaktı. "Savaşçılar köprüden geçerken bana eşlik ettiler," diye belirtti. "Benim bineğim onlarınkinden daha hızlıysa bu benim suçum değil."

Onun homurtusu Kelir'yankıladı. Yine de onu azarlamaya gelmediğini Maddek biliyordu.

Kısağını onunkinin yanına çekerek, "Seni buraya getiren nedir?" diye sordu. "Dagoneh bir bölük Tolehi askeriyle geldi," dedi kadın, Atını kampa doğru sürüyor. "Ve ittifak konseyinden size bir mesaj var."

Maddek kaşlarını çatı ve kısağını hızlanması için teşvik etti. "Ne mesajı?" "Bana vermedi ama seninle konuşmak için bekliyor."

İçini bir huzursuzluk kapladı. Çok değil birkaç yıl önce o da ittifak konseyinden bir mesaj iletmmişti.

Maddek Lave'de komutayı üstleneli sekiz yıl olmuştu. Takip eden altı yıl boyunca Maddek bir kez bile Yanan Düzlükler'e gitmemişti; ta ki ailesi konseyden ona bir gelin bulup evlendiğini görebilmek için üç yıllık bir izin talep edene kadar. Onun yokluğunda,

Ruguslu Iova ittifak ordusunun komutasını üstlenmişti. Ancak daha üç mevsim bile geçmeden, ittifak konseyi Maddek'e

Iova'ya -Rugusya kralı ölmüştü- bir mesajla nehre dönecek ve bu krallığın işleri komutaya devam edecekti. Iova her şey yoluna girdiğinde geri dönecekti. Ancak bir kış geçmesine rağmen dönmemişti.

Şimdi ittifak konseyi başka bir mesaj göndermişti ve Dagoneh bunun ne olduğunu Enox'a söylemeyecek miydi? Bu iyiye işaret olamazdı.

Yine de Kelir'in aklı daha mutlu bir rotaya girmişti. "Belki de sonunda sana bir gelin bulmuşlardır."

Ailesi. Maddek Lave'ye dönmüş olsa da, onun için hala bir gelin bulmayı planlıyorlardı - aralarındaki bağları güçlendirebilecek biri Parsathe ve ittifakı oluşturan beş krallık. Bir kraliyet kızı ya da soylu bir kadın.

Büyük olasılıkla, sadece iyi bir asker değil, aynı zamanda ölen Rugusya kralının halası olan Iova gibi bir kadın. Eğer Iova daha genç olsaydı ya da bir kızı olsaydı, Maddek onun çoktan evlenmiş olacağından şüpheleniyordu.

Her şeye rağmen bu, ittifakı güçlendirmek için tasarlanmış bir evlilik olacaktı, ancak ailesi asla ona uygun olmayan bir gelin seçmeyecekti. Soylu evler arasında bir savaşçı bulmak çok zor bir görev olsa da, Maddek'in en yakın danışmanı olacağı için dürüst olacağından, asla yalan söylemeyeceğinden veya sinsî bir dille konuşmayacağından şüphe yoktu. Eğer Toleh'liyse, keşişler tarafından eğitilecek, hem zeki hem de adil bir zekâyâ sahip olacaktı. Ve bir gün Parsathean kraliçesi olabilecek bir kadına yakışır şekilde - ve eğer annesinin onayını kazanmak istiyorsa - uzun boylu, güçlü ve yetenekli bir binici olacak ve ateşle yanan bir kalbe sahip olacaktı.

Maddek böyle bir kadınla tanışmak ve onu yatağına almak için can atardı. Çünkü sekiz yıl önce Lave'de komutayı devraldıktan sonra, Büyük İttifak Ordusu'nun Yüksek Komutanı birinden kürklerini paylaşmasını istediğinde, davet ile emir arasında pek fark olmadığına dair ailesinin uyarısını dikkate alarak bekâr kalmıştı. Burning Plains'e kısa süreli dönüşü sırasında hiç sevgili edinmemişti. Ebeveynleri zaten bir gelin arıyorlardı. Başka birine dokunmak Maddek'in o kadına vereceği yemine ihanet etmek gibi görünüyordu ve onunla henüz tanışmamış olması önemli değildi.

Sonunda yumruğundan daha yumuşak bir şeyi becermek ne güzel olurdu.

Bu yüzden, Parsathean'ın atını kampa doğru sürmesini bekliyordu. Mamut derisi ve dişlerinden yapılmış çadırlar ittifak ordusunu barındırıyordu. Dagoneh yanında yüz asker getirmişti. Sanki Maddek'in çok sayıda Parsatheans ile ayrılmak.

Maddek'in yapacağı gibi, eğer bir düğün olacaksa.

Yine de düğün olmayacaktı. Yanında Kelir ve Enox'la komutanın çadırına girdi ve Tolehi adamın yüzüne bir bakış Maddek'e bir gelin haberi almayacağını söyledi.

Dagoneh hâlâ zırhını giyyordu ama miğferini çıkarmış, traşlı kafasını ortaya çıkarmıştı. Belirsiz bir şekilde Enox ve Kelir'e baktı ve sonra

Ciddi bakışlarını Maddek'inkilere çevirdi. "Belki de özel olarak konuşabiliriz, Komutan?"

Maddek sanki yumrukları ciğerlerini sıkmış gibi ona sıkıca, "Onların duyamayacağı hiçbir şey söyleyemezsin," dedi.

Yine de Dagoneh'in söylediklerini Maddek duymuyor gibiydi. Kulaklarındaki uğultudan dolayı.

Yine de Enox, Maddek'in kabullenemediği şeyi de duymuş olmalıydı. Kaptana doğru hiddetle ilerledi, sanki onun yaklaşma tehdidi söylediği şeyi geri almaya ve tekrar ağzına tıkmaya zorladı. "Bu gerçek olamaz," diye tükürdü Enox. "*Olamaz.*"

"Öyle." Dagoneh'in cevabı ciddi ve kararlıydı. "Ran Aşev ve Ran Marek Temra Ana'nın kucağına geri döndüler."

Ran Ashev ve Ran Marek. Parsatheanlar onlara kraliçe ve kral diyorlardı. Maddek onlara anne ve baba diyordu.

Tüm öfkesi onu terk eden Enox, feryat figan dizlerinin üzerine çöktü. Yumruklarıyla, Temra Ana'nın yaptığı gibi dünyayı yeniden şekillendirebilecekmiş gibi yere vurdu. Sanki kraliçesini ve kralını o tanrıçanın ebedi pençesinden kurtarabilecekmiş gibi.

Kelir başını geriye atmadan önce Maddek'in yanından hıçkırıklarla dolu sert bir nefes geldi. Savaşçının kederli feryadı sanki kanlı bir boğazdan kopmuş gibiydi.

Maddek'in kendi feryadı göğsünde kabarmıştı ama bu feryadı dindirecek bir şey yok gibiydi; keder çok derindi, içinde aniden bir oyuk açılmıştı.

"Nasıl?" Sesi o kadar boştu ki, Dagoneh'in onu nasıl duyduğunu bilmiyordu.

Yine de kaptan görmüş olmalı. Diğer adam üzüntüyle başını salladı. "Size verecek cevabım yok. Mesajım ve konseyden gelen emirler o kadar yalındı ki, Toleh'e büyük bir aceleyle gönderildiklerinden şüpheleniyorum."

"Haberci başka bir şey bilmiyor muydu?" Maddek kısık sesle sordu.

"Kraliçenizin ve kralınızın Syssia'da öldürüldüğüne dair sadece söylentiler var. Ama ben biliyorum ki

İster şehirde ister taşrada olsun, haydutlar, hayvanlar ya da hastalık olsun fark etmez." Özür dileyen derin bir sesle Dagoneh ellerini açtı. "Ben sadece burada komutayı üstleniyorum ve sizi kuzeye, Ephorn'a gönderiyorum."

İttifak konseyinin karşısına çıkmak ve ailesini neyin öldürdüğünü öğrenmek.

Kraliçesini ve kralını öldüren şey.

Kalbinde büyük ve acı verici bir boşluk vardı, yine de her şey gerçek dışı görünüyordu. Maddek bir savaşçının başına gelebilecek tehlikeleri biliyordu ama onların başına gelenleri hayal bile edemiyordu. Kraliçesi ve kralı çok güçlü ve çok zeki savaşçılardı. Yok Edici Anumith'ten kurtulup haydutlar tarafından öldürülmeleri inanılmazdı.

Bu yüzden konseyden cevaplar talep edecekti. Ve eğer haydutlar olsaydı, Maddek her birinin peşine düşerdi.

Cevaplar ve intikam. Ayaklarını hareket ettiren tek şey bir amaç gibi görünüyordu. Her nefes sıcak, ürpertici bir ıstıraptı. Maddek komutanın çadırından çıktı ve gördüğü tek şey bulanık bir Parsathean yüzleri denizi idi -Enox'un feryadı ve Kelir'in ulumasıyla çekilen savaşçılar.

Söylenmesi gereken kelimeleri üç kez söylemeye çalıştı. Her seferinde annesinin adında kırıldılar. Yine de yeterliydi. Anlayış ve keder, önünde duran savaşçıların arasından bir bıçak gibi kayarak Maddek'inki gibi kalpleri parçaladı. Derin bir nefes aldıktan sonra tekrar amaç.

Cevaplar. İntikam.

Eğer sahip olunabilseydi, Maddek ikisine de sahip olurdu.

Daha güçlü bir sesle, "Yanan Ovaların Süvarileri, kuzeye uçmaya hazır olun!" diye .

- - -

T Parsathean ordusu yolculuklarına sessizce başladı, asık suratlı ve kederliydi. Sıkı at sürüyorlar, et ya da kürk avlamak için hiç duraklamıyorlardı;

Eyerleri yemekhaneleri, soğuk zemin ise yataklarıydı. Savaşta sertleşmiş kaslar bile ağrıyordu ama savaşçıların dudaklarından hiçbir şikâyet çıkmıyordu.

Günler geçtikçe keder yumuşadı ve şarkılar Parsatheans'ın dillerine geri döndü, şehvetli savaşçılardan ve efsanevi hükümdarlardan bahseden türküler ve gökyüzünün tonozunu kıran tanrıça Temra ve Yumruğunun darbesiyle dünyayı yeniden şekillendirdi, dünyanın çorak yüzünden yaşamın sağladı. Temra, sevgi dolu kollarıyla ölüleri sonsuz kucaklamasına geri döndürür.

Ama gümüş parmaklı Rani, Maddek'in ailesini Temra'nın kollarına çok erken teslim etmişti.

Maddek'in yüz hatlarında keder taş gibi dursa da, savaşçılar şakalarını anlatırken granit ağzı bile yeniden gülümsedi. Derin sesi şarkıyla yükselmese de, kanında savaş davullarının ritmi gibi bir ritim hissediyordu. Ancak kederi yumuşamadı; bunun yerine cevap ve intikam için yanıp tutuşan ihtiyacı, yaşlı kalbinin etrafında çelik gibi sertleşti.

Ephorn'un büyük şehrini çevreleyen beyaz taş duvar uzaktan görüne kadar ayın tam bir dönüşü geçti. Maddek sık sık Ephorn'un askerlerinin surlarla çevrili şehri ovanın öbür ucundan görmenin parlayan bir dağa bakmaya benzediğini söylediklerini duyardı.

Maddek, Ephorn'un bir dağa benzetilebileceğini kabul etti; kendi gübresinden oluşan bir tepenin üzerine inşa edilmiş, soluk, çömelmiş bir dağa.

Duvarlar hiçbir askerin göğsünü gururla kabartmamalıdır. O duvarlar gücü değil korkuyu simgeliyordu. Ephorn ve komşu diyarların şehirleri surlarını birbirlerinden ve ortak düşmanlarından korktukları için inşa etmişlerdi: kuzeydeki Parsathean atlıları ve güneydeki Farian vahşileri. Yine de surlar nesiller boyu hükümdarların kendi aralarında komplo kurup savaşmalarını engelleyememiş, Parsatheanların şehirlerini istila edip yağmalamasını önleyememiş ve onları vatandaşlarına tecavüz edip katleden kurtaramamıştı.

Ve bir nesil önce bu duvarlar, şehirlerin taş savunmalarını Parsathean av kamplarındaki deriden çadırları parçaladığı kolay parçalayan Yok Edici Anumith'i durduramamıştı.

Duvarlar güç değildi. *Yok* Edici'nin ardından Parsathe atlıları ile beş güney krallığı arasında kurulan ittifak güçtü.

Bu ittifak aynı zamanda Maddek yaklaştığında Ephorn'un kapılarının ona açılmasının da sebebiydi. Bir nesil önce bir Parsathean'ın girişini yasaklayan şehir şimdi onu içeri davet ediyordu. Vatandaşlar Maddek'e o kadar sıcak Maddek'in arkasından gelen Parsathean ordusunu karşıladı, ancak bu yüzden ona sadece üç savaşçı eşlik etti.

Beyaz duvarın oluşturduğu gölgenin altında, solgun yanaklı çocuklar, güneşi sadece öğle vakti gören kerpiç evlerin arasında oynuyordu. Hayır esinti bayat havayı karıştırıyordu, ancak hızla geçen geminin yarattığı rüzgar

Maddek ve savaşçıları, atlarının toynakları arnavut kaldırımli yolda .

Toprak kiremitli çatıların ötesinde kalenin parlayan mavi kuleleri yükseliyordu ve Ephorn'un ihtişamının yer de kaleydi. Kalenin dış kapılarının ötesindeki büyük avluda, yemyeşil

Bahçeler parfümlerini havaya üflüyordu. Fıskiyeler pırıl pırıl mermer kurnalara akıyordu. Pazar tezgâhları rengârenk baharatlarla dolu kaplara sahipti ve göz kamaştırıcı bir ipek dizisi asılıydı. Açık masalarda, dağ gibi kızarmış etleri yıkamak için nehirler gibi bal likörü akıyordu.

Asla açlık ya da susuzluk çekmeyen bir şehirdi. Bazıları Muda'nın Efor'u kayırdığını, bu yüzden tarlalarının her zaman bereket verdiğini ve kuyularının hiç kurumadığını söylerdi.

Maddek hukuk tanrıçasının ekinleri ve suyu önemseyip bildiğini iddia edemezdi ama Ephorn'un konumunun onun iyiliğine yardımcı olduğunu düşünüyordu. Diğer dört güney krallığının ortasında Büyük İttifak'ı oluşturan Ephorn, sınırdaki şehirler kadar sık yağmalanmamış ya da saldırıya uğramamıştı. Ve çoğu yol -getirdikleri ticaretle birlikte- Parsathean veya Farian topraklarından geçmek yerine bölgeden geçen merkezi bir rota izliyordu, bu yüzden Ephornlu tüccarlar yabancı tüccarlardan ucuza mal alıyor ve mallarını diğer diyarlara kârla satıyordu.

Ama belki buna da tanrıçanın lütfu diyorlardı.

Maddek kalenin iç kapılarından geçti ve kaledeki dört büyük kulenin en yükseğı olan Ay Kulesi'nin atından indi. Dikişsiz beyaz mermerden yapılmış duvarların tepesinde Gökyüzünü delen safir kule, Yok Edici kraliyet ailesini katledene kadar kraliyet kalesi olarak hizmet vermişti. Sonrasında pek çok soylu yaşamaya devam etse de hiç kimse kralın tahttaki yerini alamamıştı. Bunun yerine şehir Muda Sarayı'nın koruması altına ve kale Büyük İttifak'ın merkezi haline gelmiştir.

Maddek aradığı cevapları burada bulacaktı.

Hâlâ atının üzerinde oturan Kelir'e baktı. İri savaşçının kafası kulenin yüksekliğine bakarken iyice geriye eğilmişti.

Maddek'in kendisine baktığını fark ettiğinde Kelir'in yaralı yüz hatlarına kederli bir ifade yerleşti. "Ran Bantik'in hikâyelerini kendime yakın tuttum.

Çocukluğumdan beri kalbimde. Bir gün bunları kendi çocuklarıma anlatacaktım. Ama şimdi hepsinin yanlış olduğunu biliyorum."

Uzun zaman önce Yanan Ovalar'da yaşayan kabileleri birleştirmiş olan efsanevi hırsız kral Parsathe'nin hikâyeleri. "Neden sahte?"

"Kimse Ephorn'un tacındaki inciye çalmak için o duvarlara tırmanamazdı. Yağlanmış çelikten bir duvara tırmanmak daha kolay."

"Öyle de . Ancak bir insan, başkalarının kolay olduğunu düşündüğü başarıları gerçekleştirerek efsane haline gelmez," dedi Maddek.

"O duvara tırmanmak zor olmaz. İmkansız olurdu."

Maddek de aynı fikirdeydi. Ancak bir insan başkalarının mümkün gördüğü şeyleri yaparak da efsane haline gelmez. "Bir insan, başkalarının mümkün gördüğü merdivenler?"

"Bu nasıl olabilir? Çocuklarıma Ran Bantik'in zirveye ulaştığında nasıl nefes nefese kaldığını anlatayım mı? İnciyi çalarken yanan göğsünü nasıl sıktığını anlatayım mı?"

"Eğer Komutan Maddek üst odalara doğru koşsaydı, nefes nefese kalmazdı ve ben de kalmazdım." Bu sözler atından inmiş olan ve şimdi kara boyalı kaşlarını çatarak Kelir'e bakan Ardyl'den geldi. "Belki de her zaman atının üzerinde oturmak yerine daha sık yanında koşarsan, sen de zirveye soluksuz ulaşabilirsin."

Kelir yardım istiyormuş gibi Maddek'e baktı ama Maddek'in sunacak bir şeyi yoktu.

Onun yerine sadece gülerek onaylayabildi. Kelir'in eyeri çizmelerinden önce aşınacaktı.

"Kaleyi gördüğümde Ran Bantik'i düşünmüyorum," ekledi Ardyl Maddek'in dizginlerini tutarken. Savaşçılar ona içeride eşlik etmeyecek, atlarla birlikte avluda kalacaklardı. "Bunun yerine kraliyet ailesinin ne tür aptallar olduğunu merak ediyorum. Ay tanrıçasını onurlandırmak için görkemli bir kule inşa ettiler, oysa Muda'nın lütfu sayesinde hepsi refaha kavuştu."

"Bu nasıl bir hakaret ?" Kelir kaşlarını çatarak ona baktı. "Muda'yı Vela . Hangi kız annesinin onurlandırıldığını görmek istemez ki?"

Ardyl'in yanıtı, birkaç adım arkasında at süren sessiz savaşçıya bir bakış atmak oldu. Danoh'un annesiyle olan kavgası neredeyse tüm hırsız-krallar kadar efsaneviydi. Pek çok Parsathean, Danoh'un konuştuğunu duydukları tek zamanın yaşlı kadına bağırdığı zamanlar olduğunu iddia ederdi.

Kelir sırtarak Ardyl'in söylediğini onaylamak için başını eğdi.

Kule merdivenlerindeki hareket Maddek'in dikkatini çekti. Mavi cüppeli bir seneschal yaklaşıyordu; kafası tıraşlı ve dudaklarını büzmüş, sıırım gibi bir Tolehi adamıydı.

Ömer. Maddek onu iyi tanıyordu. Seneschal ile ilk kez çocukken, ailesi konseyde konuşurken kuleyi ziyaret ettiğinde tanışmıştı. Bütün bir sabahı bir antre odasında geçirmiş ve Ömer onu bir antilop gibi izlemişti. Bir drepa'yı titreyen uzuvları ve çarpan kalbiyle izler, yırtıcı kuşun iç organlarını yere dökcek orak pençesinden korkar.

Maddek'in ilk drepa avından kalma bir orak pençe boğazındaki deri kayıştan sarkmış olsa da Tolehi adamın iç organlarını dökmemişti. Onun yerine bir tabak kızarmış boa yemişti.

Maddek'in o sabahla ve o zamandan beri her buluşmayla ilgili hoş anıları vardı. Seneschal'ın olmasa bile.

"Komutan Maddek." Ömer elini buyurgan bir tavırla kulenin girişine doğru salladı. "Eğer kabul edilmeye hazırsanız, konsey sizi kabul etmeye hazır."

Senyörün ses tonundaki şüphe Maddek'in öyle olamayacağını düşündürüyordu. "Öyleyim."

Maddek ona katılırken yaşlı adam burnunu çekti. "Dilerseniz önce size banyo odalarına kadar eşlik edeyim."

Maddek keyifle sırtarak basamakları tırmandı. "İstemiyorum."

At kokmaktan ya da kampın kirini teninde taşımaktan utanç duymuyordu. İttifaka hizmet etme ve onları koruma görevi İnsanlar savaşçıları ter ve pislik içinde bırakırdı ve o da bir savaşçının yaptığı işin temiz bir iş olduğunu iddia etmezdi.

Hal böyleyken, konsey bakanları onun savaş kanını her zaman yıkadığı için minnettar olmalıydılar, yoksa onların karşısına bir okyanus dolusu kan damlayarak çıkacaktı.

Omurgasında bir kılıç kadar çelik olan Ömer, Maddek'in bakışlarıyla karşılaşmak için başını geriye eğdi. "Bakanlarla görüşmeden önce giyinmeniz için size bir kaftan önerirdim ama dağ gibi etinizi örtecek kadar büyük bir kaftanımız yok. Ama ben bir mamut postunun dürülüp atınıza bağlandığını görmedim mi?"

Bir mamutun değil, bir bizonunkiydi ve kürk giymek için fazla sıcaktı. Son ayaz kuzeye yolculukları sırasında erimişti ve Maddek artık kürklerini uyumak dışında kullanmıyordu.

Basitçe, "Ben zaten giyindim," dedi.

Geniş bir kemerin üzerine katlanmış kırmızı keten. Kumaşın iç kısmı dizlerine kadar sarkıyordu. Yağmur yağdığına ya da soğuk olduğunda, daha uzun olan dış kısmı yukarı çekip omuzlarına örtebiliyordu ama şimdi neredeyse yere kadar düşüyor, ayaklarını koruyan ve saran yumuşak deri botlarını gizliyordu.

Baldırları. Ketenin dış uzunluğu hareket kolaylığı sağlamak için ikiye ayrılmıştı ama ata binmediği ya da savaşmadığı sürece belden aşağısı bir güneylinin cübbesi kadar tenini gizliyordu.

O gün güneş yüksek ve sıcaktı, bu yüzden başka bir örtüye ihtiyacı yoktu -Ömer ise iki erkeğe yetecek kadar giyiyordu.

Güneyliler şehirlerini sadece duvarlarla örmekle kalmadılar. Askerleri savaşta olmadıkları zamanlarda bile vücutlarını ağır zırhlarla sarıyorlardı. Vatandaşlar soğuktan ya da rüzgârdan korunmaya ihtiyaç duymadıkları günlerde bile boyundan ayak bileğine kadar kumaşlarla sarınıyorlardı.

Bütün bir hayatı, sanki bir cenaze ateşi için sarılmış gibi geçirdiler.

Maddek hayatını yaşadığı gibi geçirdi. Ayın tam dönüşü boyunca seyahat etmişti, bu yüzden ata binmek için giyinmişti. Bir dövüş , bu yüzden zırh giymemişti ve göğsü deri baldric dışında çıplaktı.

Kılıcını omzunda taşıyordu. Alnında siyah boya yoktu.

tek gümüş, başparmağının dibini çevreleyen aile armasıydı; bir savaşın sonunda kan damlayacak olan ustura uçlu pençelerini saklamıştı.

İttifak ordusunun bir komutanı olmasına rağmen, Maddek bir savaştan sonra geldiği gibi görünseydi, kapılardan geçmesine izin vereceklerinden şüpheliydi. İttifak içindeki pek çok güneyli hâlâ Parsathean'ların Farian vahşilerinden biraz daha iyi olduğuna inanıyordu. Atlılar hâlâ akıncı ve hırsız olarak adlandırılıyordu ve medeniyetsizlerdi.

Maddek baskını hiç bilmiyordu. İlk atına binecek yaşa geldiğinde, Parsathe ile güney diyarları arasındaki ittifak sağlam bir şekilde kurulmuştu. Ama eğer uygarlık duvarların arkasına sinmek, her çıplak teni çarşafarla sarmak anlamına geliyorsa, Maddek barbar olmayı tercih ederdi.

Bir tanrının çağında, uygar duvarları toza , uygar şehirlerinin isimleri unutulduğunda, Parsathean tohumu yıkıntıların arasında hala güçlü bir şekilde büyüyecekti.

Ömer Maddek'in çıplak göğsüne umutsuz bir bakış attıktan sonra iç geçirdi ve kulenin girişindeki mermer zeminde yürümeye devam etti. Konsey odasının dışındaki antreye ulaşana kadar sessizlik içinde yürüdüler.

Senyör sessizce şöyle dedi: "Ran Aşev ve Ran Marek'in başına gelenleri büyük bir üzüntüyle öğrendim. Onlar her zaman en çok konsey ziyaretçilerini karşıladı. Onları tanıyanlar arasında şu anda onlar için yas tutmayan kimse yoktur."

Maddek başını eğdi ama başka bir yanıt vermedi. Kırmızı bezi omzundan yukarı çekip göğsüne örttüğü için minnettar.

Ailesinin başına ne geldiğini henüz öğrenmemişti. Ancak Maddek cevaplar için Ömer'e baskı yapmayacaktı. İcini yakan sorular konsey odalarında sorulacaktı.

Anne, baba oğul arasında sorulmamış ya da söylenmemiş hiçbir şey kalmamıştı. Her Parsathean savaşçısı, hayatın önemli sözleri söylenmeden bırakılamayacak kadar belirsiz olduğunu bilirdi. Ve Lave'den ayrıldığından beri Maddek, cevapların ve -gerekirse- intikamın ötesinde, bundan sonra ne olacağını düşünmek için çok zaman bulmuştu. Ailesinin ondan ne isteyeceğini düşünmek için.

Maddek onları son gördüğünde, kraliçesi ve kralı ona bir gelin bulmaktan ve Parsathe ile güney krallıkları arasındaki ittifakı güçlendirmekten bahsetmişlerdi.

Söylenmemiş hiçbir şey kalmamıştı ama yapılmamış çok şey vardı. Bu yüzden Maddek onların yerine bu işi bitirecekti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2

MADDEK

TKule'nin eski taht odası, fildişinden oyulmuş pırıl pırıl kapıların ardında uzanıyordu. Böyle görkemli bir giriş muhtemelen bir zamanlar zengin bir kraliyet odasına açılıyordu, ancak konseyinki sade bir şekilde dekore edilmişti.

Bir taht yerine, uzun bir hilal masanın arkasında altı kemik sandalye oturuyordu. Bu sandalyeler tek bir bakana ait değildi; tıpkı ay gibi konumları değişiyordu, böylece ittifakın hiçbir üyesi her zaman masanın ortasında ya da uçlarında oturmuyordu.

Her üyenin eşit söz hakkı ve kendi ülkeleri adına konuşan bir konsey bakanı vardı. Parsathe ile güneydeki

Yok Edici bu topraklardan geçtikten sonra kurulan krallıklar. Eski düşmanlar ve rakipler, şimdi ortak bir amaçla birbirlerine bağlıydılar: Yok Edici'ye karşı durmak değil - bunun için çok geçti - ama Yok Edici'nin ardında bıraktığı parçalanmış kalıntıları fethetmeye çalışan savaş lordlarına ve büyücülere karşı durmak.

Ama bir tanesi için, Maddek'in son kez huzurlarına çıktığı konseyde aynı bakanlar oturuyordu. En solda Nayil oturuyordu. Parsathean'lı bakan da sadece kemerinin üzerine bir kumaş geçirmiş, daha uzun olanını omzuna atmıştı ama Maddek, Omer'in yaşlı adamı kıyafetsizliği yüzünden azarladığından şüpheliydi. Bir kraliçe yaşındayken, Yok Edici'nin savaş lordlarından birine karşı yapılan savaşta Nayil sağ elini kaybetmiş ve zehirli bir kılıç sol tarafındaki gücü yok etmişti. Savaşçı kıyafeti giymeyi bırakmıştı.

saçlarını örmüş ve sakalını uzatmıştı. Yine de sessiz ve müthiş gücü hiç azalmadı ve sabrı ve sadakati sonsuzdu.

Bu nedenlerden dolayı Maddek'in ailesi Nayil'i en yakın arkadaşları ve danışmanları olarak görüyordu. Yok Edici'yle birlikte savaşmışlar ve ittifakın kurulmasına birlikte yardım etmişlerdi. Şimdi yaşlı adamın yüz ifadesi Maddek'i görünce aydınlanıyordu ama keder çizgili yüzünde ağır basıyordu ve Maddek'in onu son gördüğünden bu yana geçen üç mevsimde on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

Maddek başını Nayil'e doğru eğdi. Bir ittifak komutanı olarak herhangi bir bakana diğerinden daha fazla saygı göstermemeliydi ama Nayil'e diğerlerinden daha fazla saygı duyuyordu ve asla aksini iddia etmeyecekti.

Yanında Goge'li bakan Kintus oturuyordu ve keskin yüz ifadesi sık sık kadının tırpan gibi dilinden dökülen kelimelerle eşleşiyordu. En güneydeki krallık olarak Goge, Farian vahşileri kontrol altına alınmazsa diğerlerinden daha fazla zarar görecekti, yine de ittifaka yaptığı her katkı kadının isteksiz parmaklarından zorla alınmak zorundaydı.

Herkesin ata binmeyi, avlanmayı ve savaşmayı öğrendiği Parsathe'nin aksine, güney diyarlarında sadece az sayıda vatandaş asker olabiliyordu. Bu yüzden şehirler ittifakın ordusuna birkaç bölük katkıda bulundu ve aradaki farkı konseyin eşit değerde olduğunu düşündüğü mallarla kapatacaktı. Goge için bu, her Parsathean savaşçısı ve atı için tahıl göndermek anlamına geliyordu.

Kintus şimdi Maddek'e acı bir kaş çatmayla bakıyor, Gogean topraklarından geçerken nefes almak için hava isteyen biri olursa onun da aynı yüzü takınacağını hayal ediyordu. Ama ondan hiçbir şey istemeyecekti. Ordusunun Ephorn'dan geçerken ihtiyaç duyduğu her şey sağındaki kadından, Ephorn'un bakanı ve Muda'nın baş rahibelerinden biri olanella'dan gelecekti.

Pella ittifak konseyinde görev yaparken mahkemede oturmuyordu, ancak kır saçları hâlâ bronz kafa derisine yakın bir şekilde kesilmişti. Sarındığı çarşafın üzerine Muda'nın cübbesini giymişti, ağır kumaş koyu sarıya boyanmıştı.

Bu tanrıçanın sürekli değişen ve sürekli yanan ateşinin turuncusu. Boynunu, bileklerini ve ayak bileklerini çevreleyen ince altın zincirler yasayı simgeliyordu.

her zaman bağlı olduğu. Yine de bu zincirler şekillendirilebilirdi. Pella çoğu zaman çelikten dövülmüş gibi görünüyordu ve Maddek bu yüzden onu daha çok takdir ediyordu.

Onun yanındaki koltuğa oturan Süryani bakana karşı aynı duyguları beslemiyordu. Bazir konseye babası tarafından atanmıştı, Syssia'nın naip kralı. Bazir'in ay taşı gözleri de onun Nyset Hanesi'bir oğlu ve o büyük Syssia savaşçı kraliçesinin soyundan geldiğini gösteriyordu ama Maddek'in onda görebildiği savaşçıya dair hiçbir şey yoktu.

Bazir'in keten sargılı uzuvlarında yeterince güç vardı. Kılıç kullanmada ve at üzerinde yetenekliydi. Ama bir savaşçının sade konuşmasına sahip değildi. Dili mavi ipek cübbesi kadar kaygandı ve her kelimesi tembellik kokuyordu. Halkına hizmet etmek için savaşmasını gerektiren bir savaşçı onuruna sahip değildi. Bunun yerine tıpkı babası gibi kişisel çıkarları için savaşıyordu. Zhalen, Nyset'in soyunun yaşayan son kızıyla evlendiği andan itibaren, onun soyu Syssia'nın yönetici hanesini bencil bir hırsla yozlaştırmıştı. Zhalen, Ephorn'un yöneticileri ve vatandaşları gibi Syssia'nın zenginlik bolluğuna tanrıların bir armağanı olarak bakmadı. Bunun yerine naip kral, Syssia'nın zenginliğini, üstün konumu ve doğumu sayesinde kendisine borçlu olunan bir hak olarak görüyordu.

Oğulları da öyle. Bazir şimdi Maddek'e her zamanki gizlemediği küçümsemesiyle bakıyordu; Bazir, Maddek'i eğlendirmekten başka bir işe yaramadığını fark ettiğinde bu küçümseme sık sık hüsrana dönüşüyordu.

Sanki Maddek aşırı şımartılmış sinsi bir dilin küçümsemesinden etkilenecekmiş gibi. Eğer Parsatheanlar hâlâ komşularına saldırıyor olsalardı, Maddek sık sık savaşçılarını önce Syssia'ya karşı yönlendireceğini düşünürdü; Bazir'in solgun gözlerinde küçümsemenin yerini dehşete bırakmasını izlemek için.

Bu Maddek'i daha da eğlendirirdi.

Ancak Bazir'in solundaki adama, Gareth'a karşı asla at sürmeyecekti, İttifakın Stranik'in Dişi'ne karşı yürüttüğü seferde Maddek'in annesinin emrinde yüzbaşı olarak görev yapan Tolehi bakan. Savaşta elleri ve yüreği sağlam olan Gareth aynı zamanda ittifak konseyine sessizce inatçı ve düşünceli bir üye olarak katılmıştı ve Maddek'in Lave'deki komutasını oğlu Dagoneh devralmıştı.

Maddek masadaki son adamı tanıımıyordu. Rugus'un yeni bakanı bir çocuktan daha fazlası değildi. Ama Maddek'in onun kim olduğunu bilmek için isme ihtiyacı yoktu. O aytaşı gözler onun adına konuşuyordu.

Pella da öyle. "Komutan Maddek, konseyimizin en yeni üyesi Ruguslu Lord Tyzen ile henüz tanışmadınız."

Şimdi Ruguslu ama aslen Syssia'lı. O inci gibi gözleriyle Tyzen, Bazir'in kardeşi olmalıydı ve aynı zamanda Kral Latan'ın zehirlenerek öldürülmesinin ardından Rugus tahtına geçen Kral Aezil'in de kardeşi. Kralın katili bulunamamıştı ama bu konuda konuşan herkes Aezil'in sorumlu olduğundan şüpheleniyordu.

Böylece şimdi Zhalen'in iki oğlu konseyde oturuyordu ve diğer bir oğlu Rugus'u yönetiyordu ve dizginleri çürümüş bir evin naip kralı tarafından tutuluyordu.

Bu durum Maddek'in ailesinin uğruna mücadele ettiği daha güçlü bir ittifaka yol açamazdı.

Genç adam sakın bir zarafetle başını Maddek'e doğru eğdi. "Komutanım."

Maddek ona sadece baktı. Kardeşi kadar uzun boylu, aynı siyah saçlara ve bronz tene sahip olmasına rağmen, Tyzen sakallı yaşına bile ulaşmış gibi görünmüyordu. Belki de çoğu Parsathean gibi çenesini tamamen tıraş etmişti. savaşçılar yaptı. Ama Maddek henüz hiçbir şeyin büyümediğinden şüpheleniyordu.

Gözleri hayalet gibi solgun olan çocuk, Maddek'in sessizliğinin yarattığı hakareten habersizmiş , gizlemediği bir merakla ona baktı.

Kardeşi hiç de kayıtsız değildi. Bazir'in küçümsemesi öfkeye dönüştü ve yanaklarında bir belirdi.

Bazir konuşmadan Pella usulca konuştu. "Kraliçenizin ve kralınızın yasını sizinle birlikte tutuyoruz Komutan Maddek. Ve bir habercinin daha hızlı olamadığı için üzgünüz."

Maddek başını eğdi. "Gümüş parmaklı Rani onları Temra'nın kollarına geri uçurdu, bu yüzden en hızlı at bile rotalarını değiştiremezdi Leydi Pella. Her şey olduğu gibi."

Ve aşılması gereken bir mesafe vardı. Haberin bir yerden bir yere gitmesi gerekiyordu.

Parsathe'den Ephorn'a, oradan da konseyden Lave kıyılarına. Ailesinin ölümüyle Maddek'in eve dönüşü arasında tam bir mevsim geçecekti. Buna engel olunamazdı.

Ama şimdi nihayet ne geldiğini öğrenebilirdi. Nayil'e baktı ama Maddek daha konuşmadan Kintus'un keskin sesi dikkatini ona çekti.

"Haber aldıktan sonra eve biliyorduk Komutan ama arkanızda koca bir ordu görmeyi beklemiyorduk. Lave kampındaki tüm Parsathean savaşçıları geri çektiniz mi?"

Maddek, Goge'li bakanın bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. Bu cevabı ondan *şimdi* mi talep edecekti? Kraliçesi ve kralı hakkında tek bir kelime daha etmeden önce mi?

Ama ölümlerinin üzerinden bir mevsim geçmişti ve Kintus anne babasına ne olduğunu zaten biliyordu. Bu sorular onun zihninde Maddek'in zihninde olduğu kadar parlak bir şekilde yanmayacaktı ve Kintus ona muhtemelen onu bir oğul olarak değil, sadece ittifakın komutanı olarak görüyordu.

Bu yüzden sorularını yuttu. "." "Neden böyle bir şey yaptın?"

Yanındaki kadına bakarken Nayil'in yıpranmış yüzü kızgınlıkla gerilmişti ama Pella, "Lord Nayil, kabileleri seçim yapmak için toplandığında her Parsathean'ın hazır bulunması gerektiğini zaten açıkladı. yeni Ran'larını desteklemek ya da karşı çıkmak için seslerini yükseltebilirler."

Bu Goge'lu Kintus'u tatmin etmedi. "Savaşçılar bunun yerine kendi seçtikleri haberi gönderemezler miydi? Rakamlar, savaşın başlangıcında ve sesler arasında sayılır mı?"

Maddek ona baktı, inançsızlık ve tiksinti diline ekşi bir şekilde yükseliyordu. "Her savaşçının sesini bir mısır tanesi gibi bir çuvala atıp kuzeye taşımamı ve böylece taşıdığım seslerden ayırt edilemez hale gelmesini mi istiyorsunuz?" Belki de medeniyetin kastettiği buydu; güney diyarlarında krallar ve kraliçeler onlar için seçilirdi. Bireysel seslerin pek önemi yoktu. Ama eğer uygarlık sessizlik talep ediyorsa, Maddek aynı şeyin Parsathe'ın başına geldiğini *asla* göremezdi. "*Hepsi* geliyor."

Ses tonu konunun kapandığını söylemiş olmalıydı ama yine de ağzı tekrar açıldı.

Toleh'li Gareth devreye girdi. "Sınır savunmasız bırakılmadı, Kintus. Komutan Maddek'e mesaj gönderdiğimizde, kralım da yüz asker gönderdi. Parsatheanlar olmasa bile, kampta hâlâ çok sayıda ittifak askeri var, sizin Gogean savaşçılarınızdan oluşan bir filo da dâhil. Onların sayısı nehri tutabilir."

Kintus'un acı dolu bakışları Maddek'e döndü. "Ya vahşiler bu sayıyı aşacak kadar büyük bir güçle gelirlerse? O zaman ne yaparız?"

Öfke dilini ateşledi. "O zaman asırlardır yaptığın gibi yapacaksın ve duvarlarının arkasına sineceksin," dedi ona. Gözleri irileşti ve öfkeyle Nayil'e baktı ama Maddek cevabını bitirmemişti. "Ne yapacağımızı mı soruyorsunuz? Vahşiler gelmeyi asla bırakmayacaklar ve asla

Hepsini yok edebileceğimiz kadar çok sayıda toplanın. *Her zaman* bir tehdit olacaklar, ancak ittifakın koruması altında yeni savaşçılar yetiştirmek ve hasat etmek için tam bir nesle sahip olmanıza rağmen Goge'nin onlarla savaşacak yeterli askeri yok. Bunun yerine onları çiftçi yaptınız ve başka bir duvara dayandınız; Parsathean etinden inşa edilmiş ve Parsathean kanıyla harçlanmış bir duvara. Kendi etinizi ve kanınızı güçlendirmek için hiçbir şey yapmadınız. Başlamanızı öneririm."

"Hiçbir şey yapmadık mı?" İnce dudakları büzüldü, iki donuk renk lekesi yanaklarını yaktı. "İyi beslenmiş görünüyorsunuz Komutan. Dev atlarınız şişman görünüyor. Ve tıka basa yediğiniz tahıl *bizim* etimiz ve kanımız, seni kokuşmuş, vahşi-"

"Kintus." Pella'dan gelen sert bir söz tiradı durdurdu. Çelik gibi bakışları Maddek'inkilerle buluştu. "Sizce Komutan, nehirdeki savunma güçleri vahşilerin saldırılarına karşı koymak için yeterli mi?"

"Öyleler."

Öyle olmasaydı Maddek ayrılmadan önce daha fazla kuvvet talep ederdi.

Pella onun cevabını başını sallayarak kabul etti. "Halklarımız arasındaki anlaşmaya göre, ittifakın her üyesine kendi iç meselelerini çözme ve yeni bir yönetim kurma fırsatı verilmelidir.

bu tür aksaklıklar meydana gelir. Kral Latan'ın geçen yaz ölümünün ardından, Ruguslu komutan Lave kampını erkenden terk etti.

Rugusian askerleri. Bu yönetici ev artık yerleşmiş durumda. Böylece Rugus, Parsatheanlar işlerini halledip savaşçıları dönene kadar Lave'ye ek takviye kuvvetler gönderebilir."

Bazir'in ağzında kendinden memnun bir gülümseme kıvrıldı, Maddek'e ay taşı bakışları kendini beğenmiş bir ifadeye büründü. "Rugus'un başka bir yükümlülüğü daha var - Syssian sarayına muhafızlık yapmak," dedi Pella'ya bakmadan önce. "Konsey sözleşmeyi onayladı. Hatırlamıyor musun? Sadece geçtiğimiz kış yapıldı."

"Sözleşmeyi hatırlıyorum." Bazir'e kaşlarını çatarak baktıktan sonra onun ötesine, kardeşine baktı. "Rugus bir bölük asker veremez mi, Tyzen?"

Çocuk ciddiyetle başını salladı. Her kadar rahat görünse de elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı ve eklemleri bembeyazdı. "Syssia'nın naibi yakın zamanda kralımın mevcut tüm askerlerinin şehrine gönderilmesini talep etti."

Bazir'in solgun bakışları tekrar Maddek'e kaydı. "Ekstra korumanın gerekli olacağına inanıyoruz."

O anda bakanların üzerine çöken ağır sessizlik, yarım kalmış işlerin yükü gibi geldi. Maddek'in kalbinin üzerine sert ve ani ağırlık çöktü ve uzun bir nefes boyunca o büyük kas sanki çarpmıyor gibiydi.

Sonra tekrar atmaya başladı, daha hızlı ve daha sıcak. Nayil'e baktı.

"Kraliçemizi ve kralımızı ne öldürdü?" diye sordu, sesi sakindi ama her Parsathean, bir yangının öfkesinden, bir fırtınanın hiddetinden, bir kılıcın çarpışmasından önce sessizliğin geldiğini bilirdi.

Nayil'in yüzünün sertleştiğini, öfkesinin çoktan gördü. Ama ona cevap veren savaşçı değildi.

Pella, "Başlamadan önce Komutan Maddek, her şeyin ittifak hukuku tarafından karşılandığını anlamalısınız" dedi.

"Ne tatmin oldu?" O değil.

Bazir hevesle öne doğru eğilerek ona anlattı. "Geçtiğimiz kış, kraliçeniz ve kralınız, akrabalarımın biriyle evlenmeniz yoluyla ittifakı güçlendirmeyi görüşmek üzere Syssia'ya geldi. kralınız ev halkından bir kadına saldırdı ve babam onun onurunu savunduğunda öldürüldü."

Maddek acele etmeden ona doğru yola koyuldu.

Bazir geri sıçradı, kemik sandalyesi telaşla yere çarptı. Solgun gözleri sonunda korkuyla karardı ama bu manzara Maddek'i düşündüğü gibi eğlendirmediydi. Onun yerine sadece kırmızıyı gördü.

Kılıcına uzanmadı. Gümüş pençelerini sakladı.

Çıplak elleriyle bu kafasını boynundan ayıracak, sinsi dilini koparacak ve boğazının kan fışkıran deliğine tıkacaktı.

Hilal masa onun yoluna çıktı. Bakanlar çoktan dağılmışlardı -Gareth, Maddek'in gazabına karşı kendi bedenini kalkan olarak kullanmak istercesine çocuğu arkasına itti ve Pella, masa kenara itilmeden önce onu uzaklaştırmak istercesine Kintus'un kolunu yakaladı. Ama Maddek önce oyulmuş yüzeye, sonra da üzerine sıçradı; kasları çelik yaylar gibi kıvrılmış, bakışları Bazir'in kanlı yüzüne sabitlenmişti. Adamın solgun gözleri kaçacak bir yer ararcasına sağa sola bakıyordu.

Kaçış yerine, Nayil'in Maddek'in kolunda boşa eli şeklinde bir kurtarma geldi.

O kuledaki başka hiçbir şey Maddek'in duraksamasına neden olamazdı. Sadece en derin saygısından dolayı durdu.

Ve Nayil *durdurulmanın durdurulmak* olmadığını biliyordu. "Eğer hayatına değer veriyorsan, Bizi terk et!" diye bağırdı sinmiş Bazir'e. Nayil Maddek'in öfkesinin derinliğinden emin değilmiş gibi, bakışlarındaki uyarı kardeşine kaydı. "Bizi yalnız bırak, Tyzen."

Maddek çocuğa dokunmayacaktı. Ağabeyi o iğrenç yalanı söylediğinde gencin Bazir'in sırttan zevkini paylaşmadığını her aptal görebilirdi. Bunun yerine utanmış gibi yüzünü başka tarafa çevirmişti.

Kardeşinden utanmak ya da babalarının yaptıklarından utanmak Maddek'in umurunda değildi. Çocuğun daha uzun süre utanacak ne kardeşi ne de babası olacaktı.

Pella'dan gelen bir mırıltı Gareth ve Kintus'u iki kardeşin peşinden odadan dışarı gönderdi. Maddek'in bakışları gözlerini kan bürümüş bir halde Bazir'in fildişi kapılardan aceleyle kaçışını izledi. Sinsi dilin kaçışının artık hiçbir önemi yoktu.

Maddek onu tekrar bulacaktı. Bazir'in sırttan dudaklarının arasından o yalancı dili söküp .

Bunun henüz yapılmamış olduğuna inanamıyordu. Keder ve öfkeyle kavrulan boğazıyla Nayil'e baktı. "Sen kraliçemin ve kralımın dostuydun. Bana onun neden hâlâ yaşadığını söyle. Zhalen'in neden yaşadığını söyle. Elini tutan benim yokluğum olamaz. Ölümlerinin intikamını almak ve adlarını lekeleyecek yalanları susturmak için beni beklemezdin."

"İntikam olmayacak," dedi Pella ama Maddek'in bakışları Nayil'in yüzünden ayrılmadı. "Hiçbir yalanı kanıtlayamadık. Hatta hikâyenin bir kısmı bu konseydeki bir bakan tarafından da doğrulandı."

"Bir bakan mı?" Maddek'in ağzını kuşkulu bir küçümseme kapladı. "Zhalen'in oğlu mu?"

"Benim tarafımdan." Yaşlı adamın gözleri onunkilerde sabitti. "Ailen bana geldi ve Nyset Hanesi hakkında ne bildiğimi sordu. Hanedeki bir kadından halkımızı birleştirmek için evlilik olasılığını ortaya koyan bir mesaj almışlardı."

"Peki onlara ne söyledin?"

"Açlıktan ölmek üzere olan bir drepa yuvasından kaçınır gibi, Syssian kraliyetinden kaçınmak için. Ama ailen Zhalen ve oğullarının ne olduğunu bildiklerini ve gittiklerini söyledi." "Bu sadece Syssia'ya yolculuk ettiklerini doğruluyor. Bu benim babam bir kadına saldırdı."

Bu kelimeleri söylemek bile Maddek'in dilini yakan bir asit gibiydi. Babası annesinden başka bir kadına *asla* dokunmazdı. Bunu yapmak yeminine ihanet etmek ve tüm savaşçıların en lanetlisi ve korkağı, bir yemin bozan olarak bilinmek anlamına gelirdi.

Pella başını salladı. "Olaya Rugusian muhafızları da şahit oldu-"

"Ve Rugus'un tahtında Zhalen'in katil oğlu oturuyor, babasının yalanlarını desteklemek için en çok nedeni olan kişi! Ve siz bu meselenin tatmin olduğunu mu söylüyorsunuz? Tatmin olmadı." Nayil'in görüşüne göre de öyle değildi, Maddek onun yüzünden bunu anladı ama yaşlı adam hâlâ kolunu tutuyordu. Hâlâ onu geride tutuyordu. "Peki ya annem? Babam öldürüldüğünde o da bu hainler tarafından öldürüldü mü?"

Çünkü onun yanında ölene kadar savaşabilirdi ya da intikamını almak için.

Yaşlı adamın bakışlarında yeniden alevlenen öfke. "Bir suikastçı olarak tutuldu ve kaçmaya çalışmadan önce ayın üç turu boyunca sorgulandı."

Sorgulandı. Maddek konuşamıyordu.

"Kaçma girişimi sırasında Zhalen'in en büyük oğlunu öldürdü," diye ekledi Pella ciddiyetle. "Aldığı ceza, bir Syssian kralına suikast düzenlemekten suçlu aynıydı."

"Ne cezası?" diye sordu kısık sesle. "Kafa kesme."

Maddek gözlerini kapattı. Kraliçesi, annesi bağlanmış ve başı kesilmiş, bir savaşçının onurlu ölümüne değil, bir suçlunun utanç verici cezasına katlanmak zorunda bırakılmıştı.

Maddek'in işi bittiğinde Syssia'da tek bir duvar bile kalmayacaktı. Bir tane bile.

Gözleri açıldı. "Zhalen'in kellesini alacağım." Adam Temra Okyanusu'nun batısındaki tüm diyarlardan her muhafızı ve paralı askeri kiralayabilirdi. Bu onu kurtarmayacaktı.

"Bunun için intikam alamazsınız," dedi Pella kararlı bir şekilde. "İttifak üyeleri arasındaki anlaşmazlıklar konsey tarafından çözümlenmelidir-"

"Annem ve babamın Zhalen ile olan anlaşmazlığı çözüldüğünde mi?"

"Bu krallıklar arasında bir anlaşmazlık değildi. Onlarınki, Nyset Hanesi'nin bir üyesine karşı Syssian topraklarında yapılan kişisel bir saldırıydı. Zhalen'in tıpkı sizin bölgenizdeyken birini öldürmeye teşebbüs ederse Parsathean yasalarını uygulayabileceğiniz gibi, şehrinin yasalarını yönetme hakkına sahiptir."

"Saldırı falan olmadı. Sadece yalanlar var."

Pella bunu inkar etmedi. "Olay soruşturulmuştur. İttifak yasalarına göre, tatmin edicidir. Tüm raporlar Zhalen'in eylemlerinin haklı olduğu iddiasını destekliyor ve o da bir oğlunu kaybetti. Her iki tarafta da kan döküldü. İntikamı yasaların ötesinde aramak tanrılara hakarettir."

"Tanrılara hakaret mi?" Maddek'in sert kahkahası odanın yankılandı.

"Sadece *senin* tanrıçana. Kardeşi Chaliq benimle birlikte öfkeleniyor."

"Demek öyle." Bakışları onunkileri tutarken çelik gibiydi. "Ama Adalet'in yolu budur. O kendine hizmet eder. Hukuk insanlara hizmet eder ve bu mesele ittifak hukukuyla çözüme kavuşturulmuştur."

"İttifak yasası Parsathean yasası değildir."

"O zaman kendi yasalarınıza göre. Eğer inandığınız gibi Zhalen ailenize saldırdıysa, o zaman kraliçeniz ve kralınıza meydan okundu ve yenildiler. Konsey, Zhalen'in Parsathean topraklarını kendi toprakları olarak almasına izin verebilirdi ki bu öneri bir noktada Zhalen tarafından ortaya atılmıştı."

Maddek bunu memnuniyetle karşılayabilirdi. Çünkü eğer bu yapılmış olsaydı, Maddek çok geçmeden Zhalen'le buluşacak ve yeni bir meydan okumada bulunacaktı.

Ve eğer bu yapılmış olsaydı, ittifak konseyi de onu savaş alanında karşılayacaktı. "Onun Parsathean topraklarını almasına *izin* mi verecektin?" Bakışlarındaki öfke onunkini yakıyordu ve çelik bile bu yoğunluktaki ısıya uzun süre dayanamazdı. "Parsathean toprakları Konsey'in değil Verilecek topraklar. Biz ittifakın yönetimi altında bir vilayet değiliz. İttifak halklarımız arasında bir anlaşmadır ve ihanet bu anlaşmayı bozar." Ancak Pella ve Muda'ya olan bağlılığı o hilal masada tek başına oturmuyordu. Maddek, Nayil'in bakışlarıyla tekrar karşılaştı ve onda hiçbir zayıflama göremedi.

Yaşlı adama güvenmemek için hiçbir neden yoktu. Yine de Zhalen hâlâ yaşıyordu. "Bu karara katılıyor musun?"

Yüzünde acımasız bir kararlılık vardı. "Kraliçemiz ve kralımız güçlü bir ittifaktan başka bir şey istemiyordu-"

"O ittifak tarafından ihanete uğradılar. Artık işime yaramıyor."

"Aceleyle, öfkeyle ve kederle konuşuyorsun." Diğer adamın sesini sertleştiren bir uyarı. "Ailen hâlâ halkımız ile güney diyarları arasındaki anlaşmaya saygı gösterilmesini istiyor."

Acele, öfke ve keder Maddek'in tepkisine neden olan gerçeği değiştirmede. "Ne onuru var ki, bir düşmanla ittifak kurduğumuzda

onların katilleri? Onların dostu ve savaş arkadaşı olarak mı konuşuyorsun? Bir Parsathean olarak mı konuşuyorsun? Yoksa bu konsey adına mı konuşuyorsun?"

Yaşlı adamın çenesi sıkıştı, muhtemelen kendi acele ve öfke dolu sözlerini tutuyordu. Bir sonra sakin bir sesle, "Halkımıza ve bu ittifaka hizmet etmek için yemin ettim. Ve size şimdi zayıflayamayacağımızı söylerken her ikisi adına da konuşuyorum."

Pella kollarını göğsünde kavuştururken altın zincirleri usulca şingırdadı, gözleri dehşet ve korkuyla gerilmişti. "Söylentilere göre Yok Edici Anumith batı okyanusunun ötesinden geri dönüyormuş."

"Söylenti," diye reddetti Maddek. Aynı kelimeyi o da duymuştu. Ama hayatının tek bir günü bile birilerinin Yok Edici'nin dönüşü hakkında spekülasyon yaptığını duymadan geçmemişti.

"Bu haber birçok kaynaktan geldi," dedi Nayil sessizce. "Sen onun bize yaşattığı dehşeti ve kötülüğü bilemeyecek kadar küçük bir bebektin ama Pella ve ben çok iyi hatırlıyoruz. Kintus ve Gareth da öyle. Şimdi Toleh manastırları yanımızdayken, Ephorn ve Syssia'nın gücüyle, Rugus çeliği ve Gogean tohumuyla -belki de daha fazlası onun yürüyüşünden sağ çıkabilir bu topraklarda. Daha fazlası yaşayabilir."

Maddek'in diline yine acılık yükseldi. "Çekilen her nefes Zhale'nin hâlâ havadan olursa nasıl bir hayat olur? Bir evlat olarak onların cinayetlerinin karşılıksız kalmasına izin veremem. Bakışlarını hakikatten çevirecek ve adaletin yerini bulduğunu söyleyecek bir ittifakın parçası olamam."

"Peki ya senin halkın? Sen sadece bir oğul değilsin. Bir kral olacaksın."

"Parsathe henüz konuşmadı."

"Yapacaklar. Tek bir ses olarak." Nayil'in ki kesindi. "Sen Ran Maddek *olacaksın* ve ittifaka sırtını dönerek kendini halkın ihtiyaçlarının üstünde bir krala sahip olmalıyız."

Maddek de annesine ve babasına sırtını dönemezdi. "Başkaları önderlik edebilir. Kızınız güçlü biri. Enox iyi bir Ran olur."

"Öyle ve öyle de olacak," diye kabul etti Nayil. "Ama diğerleri de öyle. Kabileler tartışacak ve kendi adaylarını ortaya koyacak ve yapmamız gereken seçimle güçlenmek yerine bölüneceğiz. Herkesin mutabakatına sahip olabilecek tek kişi sizsiniz. Zaten öyle olan tek kişi de sizsiniz. Bu tartışmaların zaten yapılmadığını mı sanıyorsunuz? Yapıldı. Tüm Parsathe adına konuşması için seçeceğimiz ses sensin Maddek ve bize bu şekilde mi hizmet edeceksin? Bizi böyle mi onurlandıracaksın?"

İttifakı bozarak ve halkınızı terk ederek mi?"

"Babamı vurarak ittifakı yok eden Zhale'n'dir."

"Kanunun gözündeki değil." Pella'nın yanıtı sempati içermiyordu ama bakışları ve ses tonu yine çelik gibiydi. "Ve eğer misilleme olarak Zhale'e ya da oğullarına dokunursanız, ittifak size karşı düşman olarak harekete geçecektir."

Maddek başını eğdi. "Olması gereken buyusa, öyle olsun."

Nayil derin bir iç çekerek gözlerini kapadı, sonra sessiz bir istekle Pella'ya baktı.

Başını eğerek ve Maddek için daha ciddi sözler söyleyerek cevap verdi. "Danışmanınız Ran Maddek ile konuşmanız için sizi yalnız bırakacağım. Bunun kalbinize nasıl bir darbe vurduğunu anlıyorum. Ancak hepimizin hayatta kalabilmesi için ittifakın ayakta *kalması* gerekiyor ve eğer intikamınız bizi birbirimize bağlayan anlaşmayı parçalara ayırırsa ittifak ayakta kalamaz. Kimse Parsathean'lara güvenmeyecektir.

eğer Ran'ları kendisini yasanın üstüne çıkarırsa, ittifak yasası."

"Sözleriniz duyulmamış değil, Leydi Pella," tek yanıtı bu oldu. Maddek'in şu anda ona verebileceği tek şey buydu; söylediği her şeyi duyacak ve dikkate alacak kadar ona saygı duyduğunun güvencesi.

Onun geri çekilmesi üzerine Nayil kemik sandalyelerden birine ağır ağır çöktü. Bir el hareketiyle Maddek'i de aynısını yapmaya davet etti ama Maddek oturamadı. Onun yerine odanın içinde uzun uzun dolaştı.

"Ayın üç dönüşü boyunca tutulup sorgulandınız mı?" Maddek suçlayıcı gözlerini diğer adama dikmek istemedi, onun yerine fildişi tavana baktı. Eğer Nayil neler olduğunu bilseydi, annesi asla

bu kadar uzun süre hapsedildiler. "Yoklukları nasıl fark edilmedi?" "Bir gelin aramak için yola çıktıklarını biliyorduk." Yorgun benlik suçlama yanıtın içini doldurdu. Bu, Nayil'in kendisine defalarca sormuş olması gereken bir soruydu. "Parsathe'de kimse onların kaybolduğunu düşünmedi, sadece seyahat ediyorlardı. Sessizliklerinin alışılmadık olduğunu düşündüm ama gerçek olduğundan hiç şüphelenmedim. Sadece bir mesaj göndermediklerini ya da sana bir gelin bulana kadar göndermeyeceklerini düşündüm."

"Bu kıza ne olmuş? Nyset'in başka kızı yok. Var mı?"

Sadece Nyset'in kanından gelen bir kadın Syssia tahtına varis , bu yüzden Zhale'n asla naip olmaktan öteye gidemeyecekti. Oğulları da öyle. aytaşı gözleri onları Nyset'in torunları olarak işaretliyordu. Onların kendi

çocuklar aynı işareti taşımazdı; bu işaret sadece kadın soyundan geçerdi.

Zhalen'in karısı, savaşçı kraliçe Vyssen beş erkek çocuk doğurmuştu. Ancak hiç kız çocuğu doğurmamıştı ve bu soydaki son kadındı. Ölümünden sonra tahtta hak iddia edecek kimse olmadığından, Zhalen onun gücüne ve konumuna demir yumrukla sarıldı.

Nayil başını salladı. "Belki de bir yemdir. Dişi bir veliahttan söz ediliyor ama onu kendi gözleriyle gören kimseyi tanımıyorum. Babanın kendisine saldırdığını iddia eden kızla konuştum. Merhum kraliçelerinin kuzeni ama erkek soyundan geliyor. Damarlarında Nyset'in kanı dolaşmıyor ve tahtta hiçbir hak iddia edemez. İttifak içindeki bağları güçlendirecek bir gelin olarak, kraliçemiz ve kralımızın amacına uygun olmazdı. Bir kadın olarak ... ruhen ve bedenen ailenizin amacına uygun olamayacak kadar zayıftı. Ya da senin."

O halde bir yalancı daha -gerçi ruhu zayıf olsa da, belki de Zhalen tarafından yalan söylemeye zorlanmıştı.

"Peki ya onlarla birlikte seyahat eden savaşçılar?" Bir Parsathean kraliçesi ya da kralına her zaman bir Ejder eşlik ederdi - tek amaçları şu olan altı savaşçı

Ran'ı korumak ve onun emirlerini yerine getirmektir. Her ikisine de Ran adı verildiğinden, anne ve babasının iki Ejderhası vardı.

"Ayrıca Nyset Hanedanı'na karşı komplo kurmaktan da hüküm giydi."

Hükümlü mü? "Susturuldu. Böylece olanlarla ilgili gerçeği söyleyemediler."

Nayil başını eğerek onayladı. "Zhalen şehri içindeki muhalefeti genellikle bu şekilde bastırır. Onlara da aynısını yapacağı anlaşılıyor."

"Kraliçemiz, kralımız ve iki Ejderha öldürüldü." Aynı zamanda anne ve baba, oğul ve kız olan bir düzine savaşçı. Maddek volta atmayı bıraktı, göğsü ağrıyordu, ailesinin gümüş armasını başparmağının etrafında yanıyordu.

"Bunun çözülmeden kalmasına nasıl izin verebilirim? Yapamam."

"Yapmalısın."

"Bu yolsuzluk ve ihanet devam edecekse ve konsey de bunun yanında duracaksa ittifakın vadesi dolmuştur, çünkü müttefiklerimiz ayaklarımızı altımızdan keserse *hiçbir şey* ayakta kalamaz."

"Peki ittifakın yerine ne koyacaksın? Savaşçılar bir arada durduklarında daha güçlü olurlar ve Parsathe de güney diyarlarıyla birlikte durduğumuzda daha güçlü olur. Bu diyarlardan biri çürümüş olsa bile."

"Sadece bir tane mi? Rugus'un tahtında Aezil varken, Zhalen'in çürümesi Syssia'da kontrol altına alınamayacak ve bazıları Aezil'in babasından daha kötü olduğunu söylüyor."

Tahtını ele geçirmek için kuzenini öldürmekle kalmamış, aynı zamanda karanlık

büyü ve kanlı kurban yoluyla güç arayışı. "duran krallar bunlar mı?"

"Eğer mecbur kalırsak," diye yanıtladı Nayil. "Krallar yükselir ve düşer. Onlar için değil, onların yönetimi altında yaşayan insanlar için savaşıyoruz."

Bu doğrudu. Maddek'in cevabı da öyle. "O zaman Zhalen'in kellesini almam herkes için daha iyi olur."

"Ve eğer intikamınız ittifakı yok ederse-" "O zaman onu yeniden kurarız."

Uzun bir an boyunca Nayil'in cevabı sadece bir başka ağır iç çekiş oldu. Sonra yaşlı adam şöyle dedi: "Sen *benim* kralım olacaksın Maddek. Sözlerini duyuyorum ve sana keder ve öfkeyle herhangi bir karar vermemeni tavsiye ederken umarım sen de benimkileri duyuyorsundur. Onların intikamını almak için yemin etmen gerekiyorsa, aceleyle yemin etmemeni de tavsiye ederim. Gümüş Parmaklı Rani ailenizi aldı, bu yüzden hiçbir şey onların gidişatını değiştiremez; artık sadece sizinkini belirleyebilir."

Ve onun rotası tüm Parsathean'ların rotasını belirleyebilirdi. Maddek başını eğdi. Kalbi kana susamış olsa da adamın sözlerindeki bilgeliği inkâr .

"Eve dönüş yolculuğunuz bir başka dolunay dönemecinden geçecek," diye devam etti Nayil. "Bu zamanı izleyeceğiniz yol üzerinde için kullanın. Size tavsiyem budur: sonraki adımlarınız üzerinde iyice düşünün."

"Buna söz verebilirim." Sert bir kahkaha daha attı. "Başka bir şeyi nasıl düşüneceğimi bilmiyorum."

"Ben de. Günlerdir ve gecelerdir bunu yapmadım." Nayil'in ince dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi, ardından yüzündeki ciddi yorgunluk ifadesini tekrar düzleştirdi. "Ran olduğunda her Parsathean adına konuşacaksın. Belki de her Parsathean'ın sesini yönlendirmesine izin vermelisin çünkü Ran Ashev ve Ran Marek sadece senin ebeveynlerin değil, aynı zamanda kraliçemiz ve kralımızdı. Bir araya geldiğimizde, kardeşlerimize onların başına gelenleri anlatabiliriz. Onlara Konsey'in soruşturmasını ve şüphelendiğimiz yalanları anlatabiliriz. Onlara intikamın sonuçlarını ve Yok Edici'nin tehdidini anlatacağız. Eğer kan istiyorlarsa, ben de sizinle birlikte olacağım."

Bu da akıllıca bir tavsiyeydi. "Peki ya bir uzlaşma olmazsa?"

"O halde Ran olarak bizim adımıza konuşmak sizin göreviniz. Kararınıza uyacağız. O yüzden ne olması gerektiğini düşün. Bir oğul ve kral olarak düşün."

Deneyecekti. Ama henüz bir kral değildi. Sadece bir savaşçıydı.

Şimdi savaşçı kalbi yeniden kederleniyordu. Onun ailesi de savaşçıydı ve her savaşçı ölümün bir gün geleceğini bilirdi. Çelikle değilse bile pençeyle, vebayla ya da yaşlılığın tahribatıyla. Anne babasının başına sayısız tehlike gelebilirdi. Maddek Ephorn'a gelmeden önce hangi tehlike olduğunu bilmiyordu ama herhangi birini kabul edebilirdi.

İhaneti ve onursuzluğu kabul edemezdi.

Ve Maddek, konseyin haber gönderme telaşı içinde, mesajı getiren Tolehi kaptanına ailesinin ölüm nedenini söylemeyi unuttuklarına inanmıştı. Ama Maddek şimdi anlamıştı.

Eğer kraliçe ve kral hastalanmış ya da haydutlar tarafından saldırıya uğramış ya da

Yanan Düzlükler'de kol gezen dişli canavarlara yem olmak istemeseydi, bu bilgi de kendisine iletilirdi. Ama konsey Maddek'e Zhalen'in ne yaptığını söylememişti çünkü onun arkasında Parsathean ordusuyla ve yüreğinde yanan intikam ateşiyle kuzeye saldırmasını istememişlerdi.

Yine de intikam yanıyordu ve zihnindeki fırını sadece bir düşünce körüklüyordu.

Birisi ödeyecekti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

MADDEK

WPella'nın kutsaması ve Efor'nun kaynaklarının ellerinin altında olmasıyla, Parsatheanlar surlarla çevrili şehrin kuzeyindeki düzlükte kamp kurdular; burada tatlı su ve atlar için bol miktarda otlak vardı.

ve atlıların şehre yeterince yakın olacakları ve bolca zevk alabilecekleri bir yer.

İki gün ve gece boyunca kampı müzik, kahkaha ve ziyafetten başka bir şey doldurmadı. Ama bal likörünün tadı acı, etin tadı kül gibiydi ve Maddek bunların hiçbirinden zevk almıyordu.

Yine de savaşçıların hafif yüreklerine haksızlık edemezdi. Parsatheans'ın Lave kampından ayrılmasının üzerinden tam bir ay dönümü geçmişti ve yarın sabah atlılar yeniden yola koyulacaktı. Tüm hazırlıklar yapılmış, erzaklar yenilenmiş, binekler dinlendirilmişti. Ateşlerin etrafında bazı savaşçılar çoktan uyumuştı. Diğerleri fiçılar ve bedenler kuruyana kadar içmeye ve sevişmeye niyetliydi, ancak sabah onlara iki kat daha sert gelecekti.

Maddek'in ateşinin başındakiler uyuyordu. Sadece o uyanıktı, kürkünün üzerinde oturuyor ve gözleri yanana kadar alevlere bakıyordu. İlk parmağının dibinde, Nayil'in kraliçe ve kralın ölümleriyle ilgili soruşturma sırasında Syssia'dan aldığı babasının gümüş arması duruyordu.

Bu armalar genellikle bir savaşçının akrabalarına iade edilen tek şeydi. Maddek, Parsathean ordusunun lideri olarak yüzlerce şehit savaşçının yüzüğünü toplamış ve onları kuzeye, Yanan Düzlükler'e göndermişti.

gümüş parmaklı Rani'nin onları Temra'nın kollarına uçurduğunu bilecekti. Şimdi bile birinci kaptanın çantasında düzinelerce yüzük vardı, her biri Farianlarla savaşırken öldürülen bir Parsathean savaşçısına aitti ve birinci kaptanın görevi olduğu üzere Enox her gece bu yüzükleri parlayana kadar cilalardı.

Nayil de Ran Marek'inkine aynı şekilde bakmıştı ama gümüş bir daha asla parlayamayacaktı. Yaş ve kullanım yüzeyi aşındırmış ve metale damgalanmış olan resmi inceltmişti; babasının kabilesinin işareti olan ateş çiçeği yaprakları. Maddek onu son gördüğünde Ran Ashev'in arması da aynı derecede yıpranmıştı; Ran Bantik'in soyundan gelen kanatlı ejderha artık keskin bir kabartma halinde durmuyordu, damgalı kenarları zamanla matlaşmıştı. Aynı ejderha Maddek'in kendi armasını da süslüyordu, kanatları bir ateş çiçeğini kucaklıyordu ve her iki yanında anne ve babasının isimleri kazınmıştı. Ancak babasının yüzüğü şimdi parmağını çevreliyor olsa da, annesininki yanında durmuyordu. Zhalen'in ittifak konseyine iade ettiği eşyalar arasında aile arması yoktu ama annesinin kılıcı, kalkanı ve savaşta taktığı gümüş pençeleri vardı.

Çalıntı o zaman. Hırsız kralın kendisi, ister düşman ister dost olsun, bir savaşçının parmağından gümüş bir sorguç almazdı. Yine de Zhalen annesinin onurunu bu kadar küçük bir şekilde bile kırmıştı.

Ve Maddek'in kılıcını ona karşı kaldırması yasaklanmıştı. Boğazı ağrıyarak başparmağının ucuyla babasının armasını yokladı. Başka bir geceyi, başka bir yangını ve babasının o zaman ona söylediği sözleri hatırlıyordu.

Savaşlar muharebe meydanlarında yapılır, oğlum. Ancak savaşların kaybedildiği ya da kazanıldığı yer taht odalarıdır.

Ama babası . Maddek son on yılını savaş meydanlarında . Ve kazanmıştı. Savaş üstüne savaş, mevsim üstüne mevsim, ta ki Vahşiler bile Lave nehrindeki küçük bir asker birliği tarafından durdurulana kadar ittifaka yönelik çok az tehdit kaldı. Savaşlar taht odalarında kazanılmaz ya da kaybedilmezdi; bir savaşçının kılıcının kanlı ucunda kazanılır ya da kaybedilirdi.

Taht odaları, bir adama bunu en çok hak edenlere karşı savaş açamayacağının söylendiği yerlerdi.

Ama Maddek Zhalen'in kafasını alacaktı. Bazir'in kıvranan dilini parmaklarının arasında tutacaktı.

İntikamını alacaktı.

Annesinin ve babasının hayatları boyunca yaptıkları işleri onurlandıracaktı. İttifakı güçlendirecekti. Halkının ihtiyaç duyduğu ve hak ettiği kral olacaktı.

Temra her şeyi yapmanın bir yolunu bulmasına yardım etti. Çünkü .

Kalbi ağırlaşan Maddek yanan gözlerini kapattı. Yaklaşan ayak sesleriyle gözlerini tekrar açtı. Nöbetçi savaşçılardan biri olan Etan sessizce geldi. Yanında ayak sesleri çıkaran kişi vardı; koyu renk cüppeler giymiş, uzun boylu, ince bir kadın. Maddek güney diyarlarından gelen ve asker olmayan kadınlar hakkında çok az şey bilirdi ve onların kökenlerini her zaman tavır ve kıyafetlerindeki farklılıklardan anlayamazdı. Ama bu kadın koyu renk saçlarını şakaklarından başlayıp başının arkasından bir taç şeklinde dolanan iki örgüyle örmüş, sonra da bir Syssian gibi tek bir kalın örgü halinde sırtından aşağıya dökmüştü.

Etan onun yanına çömeldi. "Bu kadın sizinle acilen konuşması gerektiğini söylüyor. Mesajını iletmem için bana vermedi."

Maddek bir an daha onu inceledi. Bu cesur bir istekti ama kadın cesur görünmüyordu. Onun yerine kıpırdandı, parmaklarını birbirine doladı ve sanki kampı çevreleyen karanlıktan bir saldırı gelmesini bekliyormuş gibi geniş gözlerle etrafına bakındı.

Sonunda başını eğdi. "Konuşabilir."

Etan'ın bir sözüyle kadın savaşçının yerini aldı, cüppesi anason parfümünün esintisiyle etrafına yerleşti. İçeriden biri Soylu bir ev o zaman. Bir hizmetçi ya da bir leydinin refakatçisi ama kendisi bir leydi değil. Elbiseleri ipek ya da ince ketenden ziyade kabaca dokunmuştu.

Elleri titriyordu ama bakışları ciddiyetle onun üzerindeydi. Gözlerinin karanlığında ateş ışığı parlıyordu. "Kumandan, kraliçenizin ve kralınızın intikamını almak istiyor musunuz?"

Kadının sözleri kaburgalarına saplanmış kör bıçaklar gibiydi. Bu kadın Bazir tarafından onunla alay etmek için mi gönderilmişti? Çünkü Suriyeli yalancı, Maddek'in intikamını almasının yasaklandığını biliyor olmalıydı.

Sessizce, "Bu konuda, aklınızda tutmak istiyorsanız dilinizi tutacaksınız," dedi.

Ateşin loş ışığında ve teninin karanlığında bile yanaklarını ağartan kanlı korkuyu görebiliyordu.

Devam ederken sesi titriyordu. "Aileni Syssia'ya çeken kişiden nasıl intikam alabileceğini biliyorum."

Gözleri kısıldı. Çok az insan -ve sadece aptallar- böyle bir uyarıdan sonra konuşurdu. Bu kadın aptala benzemiyordu. Sadece korkmuş görünüyordu.

Ve sanki kendisine verilen satırları okur gibi konuştu.

İnanç ve amaç doluydu, ancak onun yanında oturacak kadar cesareti vardı.

Onu daha yakından inceledi. Eski bir yara izi sol kaşını ikiye bölüyordu ama başka bir yara göremiyordu. Burnu düzdü, dişleri sağlamdı ve İyiydi ve cüppesinin ve sarılı çarşaflarının altında rahatça hareket ediyordu. Buraya gelmeye zorlandıysa bile dayak yememişti. "Seni bana kim gönderdi?"

Tedirginliğinin bir kısmı azaldı. Gözleri yine ciddiyetle onunkileri tuttu. Bu sözleri söylemeye hevesliydi ama yine de bu sözlerin kendisine ait olmadığını bildiği için rahatlamıştı. "Ben Zhalen'i sevmeyen birini temsil ediyorum. Onun yok olduğunu görmeyi sizden daha çok isteyen birini."

Sert bir kahkaha onu sarstı ve Maddek Etan'a işinin bittiğini işaret etti. "Kimse bunu benden daha fazla isteyemez. Şimdi beni rahat bırak."

Savaşçı koluna için eğildiğinde, "Bir kızı var," dedi hemen. "Nyset'in soyundan gelen bir kadın."

Bakışları tekrar onunkilere kaydı. "Ne diyorsun?"

"Zhalen'e ya da oğullarına dokunamazsın," dedi, Etan'ın ellerini çekiştirirken nefesi panikle kesiliyordu - sanki mesajı iletilmeden götürülmekten korkuyormuş gibi. "Ama bir kızı var. Aytaşı gözlü bir varis. Ailenin sonunu getiren mektubu gönderen oydu."

Bir kız çocuğu. Maddek'in göğsünde sıcak ve şiddetli bir amaç yükseldi. Elini kaldırarak Etan'ı durdurdu. "O şimdi nerede?"

"Ephorn'un doğusunda, Toleh yolunda tam bir gün." Şimdi cesaret yükseldi Kadın, sert bir öfkeyle gözlerini aydınlattı ve yumuşak parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. "Zhalen'in onu o yaşlı kral bozuntusuyla evlendirmek için gönderdiği yere."

Zhalen ve soyu üç ülkenin tahtına oturacaktı. İttifak içindeki krallıklar, yozlaşmasını yayıyor. Ama Maddek Nyset'in varisini alır ve evliliği engellerse olmaz. "Kaç asker ona hizmet ediyor? eskort?"

"Belki bir düzine."

Ani öfke dilini sertleştirdi. Ama cevap veren Maddek'in birinci kaptanıydı ve düşünceleri onunkileri yansıtıyordu.

"Bu kadın ya bir aptal ya da bir yalancı," dedi Enox kürklerinin arasından. "Gönderin onu buradan."

"Bir düzine," diye tekrarladı kadın kararlılıkla. "Toleh'e giden ana yolda büyük bir eskortla seyahat eden bir düğün kervanı *var*. Ama Zhalen o kafilenin hırsızları çekebileceğini düşündü. Kızını güney yoluna gönderdi, böylece tepelerden rahatsız edilmeden geçebilecekti."

Bu, onu çok az korumayla göndermekten daha mantıklıydı. Nyset'in varisi daha az seyahat edilen, haydutların hedefi olma ihtimali daha düşük bir rotayı izlerken, zengin kervan ana yolda bir yem görevi görecekti.

Ya da Parsathean akıncıları için bir hedef.

"Ephorn'dan sadece bir gün önce ayrı ayrı ayrıldılar," diye ısrar etti kadın. "Bunu doğu kapısındaki muhafızlar doğrulayabilir. Şimdi lütfen" -korkuyla omzunun üzerinden Ephorn'un büyük beyaz duvarlarının parıldadığı yere baktı -"Yokluğum fark edilmeden önce dönmeliyim. Size söyleyebileceğim her şeyi ."

söylenen her şeyi. Ama Maddek onu alıkoymayacaktı. Bakışlarındaki korku yeterince gerçek görünüyordu ve kendisine verilen rolü oynamak için başka seçeneği olup olmadığını bilemezdi.

Ama o kısım bitmişti. Artık seçimler ona aitti.

Etan'a baktı. "Ona kapıya kadar eşlik et."

Maddek Enox'la konuşmadan önce ateşin ışığının ötesine geçmelerini bekledi; yakınlarda uyuyan her savaşçının onu dinlediğinin farkındaydı. Kadın geldiğinde hepsi uyanmıştı.

Hepsi de kraliçelerinin ve krallarının intikamını almak için en az onun kadar yanıp tutuşuyordu.

Enox doğrulup ağır kürklerini çıplak omuzlarına doladı. Keskin gözleri onun yüzünü aradı. "Ne yapacaksın?"

Ailesini ölüme sürükleyen kadına mı? "Çürüyen cesedini Syssia'nın duvarından aşağı atın."

Yavaşça başını salladı. "Bir avuç savaşçıyı alıp onu size getirmemi ister misiniz?"

Maddek'in ağzına soğuk bir gülümseme değdi. "Hayır."

Enox'un ihtiyacı olan tek cevap buydu ve muhtemelen beklediği de buydu. Maddek Nyset'in varisinin peşine kendisi düşecekti.

Maddek'in sağında yatan ve aralarındaki konuşmayı ilgiyle takip eden savaşçıya bakmadan önce dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Kelir, sen ve beşliğin Ran Maddek'e eşlik edecek ve onun Ejderhası olarak hizmet edeceksiniz."

Ran Maddek. Bu, savaşçılardan herhangi birinin ona ilk kez Annesine ve babasına ait olan unvanı. Ama henüz Maddek'in unvanı değildi. Ve Parsathe onun sesini kendi sesleri olarak kabul etmedikçe de olmayacaktı.

Enox onun sert bakışlarına çenesini kaldırarak karşılık verdi. Ona *Komutan* denmesinden hiç hoşlanmamıştı. Bu ittifakın unvanıydı, bir Parsathean'ın değil. "Nyset'in varisini bulduğunuzda, lütfen benim selamlarımı da sizinkilere ekleyin."

Maddek, bir kılıcın keskin kenarıyla selam verirdi. Zhalen'in kızı eline geçer geçmez, ona ihanetinin bedelini ödetecekti.

İntikam onun olacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

MADDEK

Aşafak sökerken Parsathe'in atlıları, başlarında Enox olduğu halde evlerine doğru yola koyuldular. Aynı şafakta Maddek ve Ejderha muhafızları Toleh'e doğru yola koyuldular, yarım gecelik bir yolculuğu çoktan geride bırakmışlardı.

Ancak Parsatheanlar için yarım gecelik bir yolculuk, gelin kervanı için tam günlük bir yolculuktu ve bu asker ve araba konvoyu ertesi sabah Maddek'in görüş alanındaydı. Kervanın önünde on günlük bir yolculuk daha vardı ve eskortları gelinin kendileriyle birlikte Toleh'e varmadığını çok geç olana kadar öğrenemeyecekti.

Maddek onları görmeden önce yolun iki yanında yükselen ağaçların arasından güneye doğru sert dönüş yaptı.

Onunla birlikte at süren Kelir omzunun üzerinden kervana doğru şüpheli bir bakış attı ama kervan çoktan kaybolmuştu. Atlarının toynaklarının gürültüsü arasında savaşı seslendi: "Syssian kadının sözüne güvenebileceğimizden emin misin?"

"Yakında göreceğiz!" Maddek geri seslendi.

Çünkü emin olamıyordu. Ama şehre dönmek için yalvarmadan önce ona söylediği her şey doğruluk payı taşıyordu. Eğer Zhalen kızını evlenme çağına gelene kadar sakladıysa, şimdi, amacına ulaşmadan önce onu ortaya çıkarmazdı.

Ama Kelir'in endişesi yersiz değildi. Maddek'i pusuya düşürmek için önüne intikama giden bir yol koymaktan daha iyi bir yol olabilir ?

Yine de bir pusu bile hoş karşılanabilirdi. Maddek hevesle bir saldırıyı karşılayacak ve ona meydan okuyan herkesin kanını dökecekti.

Gün ortasında güney patikasına ulaştılar. Yolun yumuşak toprağı yakın zamanda geçiş görmemişti. Yani ya kızın önündeydiler ya da kız gelmiyordu.

Ama bir pusu kurulacaksa, bu Maddek'in pususu olabilirdi. Ormanlık tepeler koruma sağlıyordu. Dik ve dar bir yol güçlü bir mevzi sunuyordu.

Kuş cıvıltıları ve iki ayak üzerinde koşuşturan küçük tüylü kertenkeleler dışında her şey sessizdi. Seyrek olarak bu ormanlarda dolaşan yırtıcı hayvanların ulumaları ve çığlıkları ile ağaç tepelerinde dolaşan dev sürüngen yaratıkların ağır adımları duyuluyordu.

Öğle güneşi yavaşça batıya doğru kaymaya başladı. Gölgeleler uzadı. Ama Syssian haberci yanlış konuşmamıştı, çünkü akşam altın rengi bulutları yaldızlamaya başladığında, Danoh'un sinyali yolun yukarısındaki mevzisinden bir bebek drepa'nın cıvıltısı gibi geldi.

Bir düzine asker; on tanesi atlı, ikisi de bir araba sürüyordu. Böyle bir yükü bu kadar engebeli bir yolda, bu kadar uzun bir mesafe boyunca çekemeyecek kadar hafif yapılı dört at koşulmuştu. Kervanın bu kadar gerisinde kalmalarına şaşmamak gerekirdi ve Maddek'in bu atların kısırağını geride bıraktı. Bir Parsathean'ın bineğinin aksine, araba atları güçlerinden ziyade zarafetleri için seçilmişti.

Medeni olmanın anlamı da buydu. Ve bunun için bir barbarla gelinlerini kaybedeceklerdi.

Maddek savaşçılarının arkasında kalmalarını söyledi ve kısırağını yola çıkardı. Askerler ve at arabası dik yokuşu aşp Yolun en dar kısmı, her iki taraftaki sık kozalaklı ağaçlar ve eğrelti otları tarafından sarılmıştı. Atlar, arabanın ağırlığını yokuş yukarı çekebilmek için koşumlarını zorluyorlardı.

Askerlerden bağırışlar yükseldi, yaylar omuzlarına doğru sallanıyordu. Ama emir almak için başka bir askere bakmadılar.

Birini beklediler.

Maddek arabanın içinden bir haber beklediğini fark etti. Temra'nın yumruğu adına, bunun o katil köpek kral Zhalen olması için dua etti.

Duası kabul olmamıştı. Arabanın perdeli kapısından başını uzatan adam baba değil, başka bir oğuldu. Maddek

Bazir olduğunu düşünebilirdi ama saçları sinsi dilli adamınkinden daha açık renk ve daha uzundu. Ay taşı gözleri gibi sırtışı da aynıydı.

Maddek seslendi, "Nyset'in varisini bana verin!"

Zhalen'in oğlu kakhahalarla havladı. "Yoksa ne olur? Bana zarar vermen yasaklandı, akıncı!"

de. Maddek gülümsemeye izin verdi. "Etsiz leşinizi ve askerlerinizin kemiklerini yola saçılmış halde bulduklarında maymunlara düştüğüne inanıyorum. İnsanlara değil."

Oğul arabanın içinde kaybolmadan önce tek tepki bir kakhaha sesi daha oldu. Askerler tedirginlikle birbirlerine baktılar. Syssian askerleri, Zhalen'in kiraladığı Rugusian askerleri değil.

Maddek en yakınındakinin gözleriyle karşılaştı. "Ben Maddek, Büyük İttifak Ordusu'nun Yüksek Komutanı, Ran Ashev ve Ran Marek'in oğlu, Parsathe'in Yanan Ovaları'nın binicisiyim," dedi onlara. "Bir nefes daha almadan önce silahlarınızı indireceksiniz, yoksa arkamdaki savaşçılar bunun son nefesiniz olduğundan emin olacaklar."

Maddek'in de bildiği gibi itaat ettiler. Onlar askerdı, savaşçı değil ve bir savaşçı diğerini takip edebilirdi, tıpkı onun savaşçıların onu takip ettiği gibi. Ama askerler emirlere itaat ederdi ve Zhalen'in oğlu onlara hiçbir emir vermemişti. Bu yüzden Maddek'in emirlerine itaat edeceklerdi.

Atını tekrar ileri itti, sonra Zhalen'in oğlu arabadan aniden durdu, kemerinde mücevher kaplı hançerler, sağ elinde pırıl pırıl bir kılıç vardı ve sol eliyle bir kadını sürüklüyordu.

Nyset'in varisi. Efsanevi savaşçı kraliçenin soyundan gelen son kişi.

O kan incelmışti.

Zhalen'in oğluna karşı etkisiz bir şekilde mücadele etti, mavi cübbesinin kolları yukarı kalkarak ketenle sarılmış dallardan başka bir şey olmayan kollarını ortaya çıkardı. Sandaletli ayakları yere değdiğinde bacakları altından kıvrıldı ve Maddek bir yavrusununki kadar kırılğan görünen ayak bileklerini gördü. Siyah bir peçe koyu renk saçlarını örtüyordu ama yüzünden geriye atılmıştı. Ağabeyinin ayaklarının dibinde buruşuk bir yığın halinde otururken, yüz hatları buruşuk ve solgun bir ifadeyle ona baktı.

Sonra başını Maddek'in gözleriyle buluşacak şekilde çevirdi ve sanki buz gibi bir rüzgârın içine adım atmış gibi bir ürperti kapladı tenini.

Efsanevi Kraliçe Nyset'in hikayelerini duymuştu. Tanrıça Vela'nın bir zamanlar onun içinde yürüdüğünü ve o tanrıçanın gücünün bir kısmının kanında kaldığını. Savaşçı kraliçenin Aytaş gözleri görünenin ötesinde bir görüşe sahipti. Maddek bu hikâyeleri dinlerken hep aynı soğuğu hissetmişti, sanki ulaşamayacağı bir şeye yaklaşıyormuş gibi ve zihni bunların sıradan insanlara göre meseleler olmadığı konusunda uyarıda bulunuyordu.

Çünkü tanrıların ve tanrıçaların varlığını inkâr edemezdi ama Parsathe'de bu tanrılar günlük yaşamlarını güneğin tapınaklarla dolu şehirlerinde ve köylerinde olduğu gibi etkilemiyordu. Atlılara doğduklarında, yumruğunun darbeleriyle dünyayı yeniden şekillendiren Temra tarafından hayat verilmişti. Ve öldüklerinde, onları Temra'nın kollarına geri uçuran gümüş parmaklı Rani tarafından alınırlardı. Doğum ve ölüm arasındaki her gün tanrıların kaprisleri ve lütuflarıyla değil, zekâları ve güçleriyle yaşarlardı.

Maddek böyle yaşamayı tercih ediyordu; tanrıların bakışları her zaman üzerinde olmadan. Ve Zhalen'in oğulları ona baktıklarında aytaş gözleri, titremedi.

Bu kadın baktığında, sanki bir tanrıça onun *içinden* bakıyordu. Sanki onun kemiklerine kadar bakıyordu.

Ve gördüklerini onayladı.

Delici bakışları Cezan'ın üzerindeyken dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Parsathean'ın emrettiğini yapsan iyi olur Cezan. Beni ona teslim et ve bir korkak gibi aceleyle oradan ayrıl."

Sesi zayıf değil, cesur ve eğlenceliydi. Sonra Cezan bileklerini çözüp ağzına ters bir yumruk indirdiğinde keskin bir nefes aldı.

"Sessiz olacaksın, Yvenne!"

Maddek kaskatı kesildi. Sadece o değildi. Syssia askerlerinin her biri kaskatı kesilmişti -çünkü belki de kardeşi bunun Syssia'nın kraliçesi olacağını unutmuştu ama onlar unutmamıştı.

Ve elleri bağlıydı, şimdi görüyordu; bilekleri sıkıca bağlanmış, avuç içleri birbirine kenetlenmişti. İnci gibi parlayan gözleri hâlâ ona bakıyor, hırpalanmış dudaklarından akan kana rağmen ağzı hâlâ gülümsüyordu.

Solgun bakışlar sonunda Maddek'ten ayrılıp onun atlı formundan aşağı kaydı. "Savaş için giyinmiş olduğunu görüyor musun kardeşim? Üzerinde siyah boya

alnında, omuzlarında ve kollarında drepa derisinden muhafızlar. Ve o gümüş pençeler boğazınızı parçalayacak."

Cezan'ın parmakları kadının gür saçlarında dolaşarak onu ayağa kaldırdı. "Sessiz *olacaksın*."

Boynu garip bir şekilde bükülse ve kardeşinin yanında dengesiz bir şekilde tökezlese de, onun uyarısına kulak asmadı. "Savaş için giyinmiş ama göğüs zırhı yok. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun kardeşim?"

"Bu, onu daha kolay çalıştıracığım anlamına geliyor."

Yvenne'nin eğlencesi daha da derinleşti. Ayağa kalkarak Cezan'ın omzuna zar zor ulaştı. "Bu, Parsathean'ın senden korkmadığı anlamına geliyor. Sana midesini ya da kalbini zırhlandıracak kadar saygı duymuyor. Bu, sana söylenmeden farkına bile varamayacağın bir hakarettir. Ve seni yenecek. Hiç çaba harcamadan. Bu yüzden en iyisi beni burada onunla bırakıp olabildiğince çabuk kaçmak. yapabilirim."

Bunların hepsi doğrudu. Kanı yavaş ve sıcak bir şekilde çarpan Maddek bakışlarını kadından ayırdı ve kardeşine baktı.

"Yatağına alacağın şey bu mu barbar?" Kız kardeşini sinirli bir şekilde arkasına iten Cezan kılıcını kaldırdı ve Maddek'e küstah bir küçümsemeye baktı. "O iğrenç, hain, çirkin bir leke. ev."

"Onu alacağım," dedi Maddek, ama onu herhangi bir yatağa götürmeye hiç niyeti yoktu. Aksine bir daha asla rahat uyuyamayacaktı. "Ve eviniz intikamımı öğrenecek."

Cezan güldü. "Annenin çığlıklarının karşılığını ona ödetecek misin? Kraliçene yaptıklarımızı kız kardeşime de yapacak mısınız?" Acımasız bakışları Maddek'ten ayrılıp Ejderhasını taradı. "Daha fazla erkek savaşçıya ihtiyacınız olacak-"

Aniden solgun gözleri yuvarlandı, ağzı acı içinde . Açık dudaklarının arasından köpüklü bir kan fışkırarak çenesinden aşağı aktı ve cüppesinin ön kısmına sıçradı.

Askerlerden bağırışlar yükseldi, atlar kişnerken binicileri gerildi ve saldırının kaynağını aramaya başladı. Bakışlarıyla ağaçları tarayan Maddek, bineğini yana doğru döndürdü. Savaşçılarından hiçbiri adama vurmamıştı, Maddek gibi onlar da vurmanın eşiğine gelmişlerdi. Bir kelime daha etselerdi

onu öldürebilirlerdi. Ama biri onları yenmişti.

Nyset'in varisi için başka biri mi gelmişti?

Maddek, Cezan dizlerinin üzerine çöküp ay taşı gözleri yuvalarında yuvarlanırken kısırağını hızla geri döndürdü.

Arkasında Yvenne, bağlı ellerinin arasında kardeşinin mücevherli hançeriyle duruyordu. Parmaklarından kıpkırmızı damlıyor ve kollarını saran beyaz çarşaflara yayılan bir leke oluyordu.

"Seni kaçman için uyarmıştım," dedi Cezan'a, ayağını sırtına koyup onu yere yapıştırmadan önce.

Süryani askerlerin tedirgin kalplerinde yankılanan nal sesleri dışında her şey sessizdi.

En yakınındakine baktı. "Onu öldürenin Parsathean değil de ben olduğuma şahit oldun mu?"

Asker sözsüz bir şekilde ona baktı.

Yorgun bir iç çekiş göğsünü kaldırdı ama sesi daha da güçlendi. Ay taşı bakışları tüm askerleri tarayacak şekilde döndü. "Ben olduğumu gördünüz mü? Ulaşabileceğim bir yere koyacak kadar aptal olduğum hançeri kullandığımı gördünüz mü?"

"E-Evet." Gözle görülür bir şekilde titreyen asker başını eğdi. "Kraliçem. Gerçekten yaşadığınızı bilmiyorduk-"

"Ben henüz kraliçe değilim. Peçeli ve gizli tutulduğum için bunu bilemezsiniz. Adın ne asker?"

"Jeppen, leydim." Sesi ağlamak üzereymiş gibi geliyordu.

"Sana ve asker arkadaşlarına minnettar olacağım, Jeppen, eğer Burada olanlarla ilgili her zaman doğruyu söyle." Sandaletli kardeşinin bedenini dürttü. "Bunu leşçillere bırakabilirdik ama muhtemelen midelerini bulandırır. Bunun yerine onu doğrudan Böylece hikayeni doğrulamak için sırtındaki yarayı görebilirler. Onu önce Zhalen ya da Bazir'e götürmeyin, çünkü babam ve kardeşim başka bir hikâye uydurmaya karar verebilirler ve siz de bu hayatta uzun süre kalamazsınız."

Askerin beti benzi atmıştı. "Evet, leydim."

İki asker arabadan kadına yaklaştığında Maddek gerildi ama bu sadece cesedi almak içindi.

Maddek onlara, "Bunu atlardan birinin üzerine koyun," dediğinde, sanki şaşkınlık içindeymiş gibi durakladılar. Sabırla, "Atları şu ağır yükten kurtarın," dedi.

ve onlara bin. Ama bir tane bırakın."

Bu zarif yaratık bir Parsathean askerini ayın tam dönüşü boyunca taşıyacak kadar sağlam değildi ama Nyset'in varisi sadece bir tüy ağırlığında olmalıydı.

Derisi yüzülmüş ve kansız cesedi daha da hafif olurdu.

Askerler Yvenne'ye baktı, o da başıyla onayladı. Aceleyle atların koşumlarını çözmeye başladılar.

"Şimdi Jeppen, kardeşimin yapmadığı tavsiyeyi yapmanı ve kaçmanı öneririm. Bensiz!" dedi sertçe, asker onu arkasındaki ata bindirmek için uzandığında. "Ben kendi isteğimle Parsatheanlarla kalıyorum. Bunu konseye de söyle. Muhtemelen buna inanmayacak olsalar da, bu gerçeğe tutun. Sen ve diğerleri için kraliçe olarak geri döneceğim, Jeppen." Sesi şimdi yumuşamıştı. "Hepsine geleceğimi söyle. Babamın hükümdarlığı sona erecek."

"Evet leydim," dedi kalın bir sesle.

Solgun bakışları Maddek'e döndü ama hâlâ askerle konuşuyordu. "Şimdi git. Doğrudan konseye. Hiçbir şey için durmayın."

Cezan'ın bedeni son atın sırtına sarılmış halde hemen itaat . Onların gidişini izlemek için dönmedi. Nal sesleri tepeden aşağı inerken, mücevherli hançeri yere fırlattı ve kolları önünde gevşekçe sallanırken durdu, uzun mavi kolları bağlı ve kanlı ellerini gizliyordu.

"Ben seninim, ne istersen yaparım Ran Maddek," dedi.

Ne istersen. Bu istek intikamdı. Ama Maddek hâlâ bu amacı taşısa da, öfkesi bu kadın tarafından yerinden oynatılmış gibiydi.

Sadece o da değildi. Maddek arkasına dönüp , savaşçıları şaşkınlık ve hayretle birbirlerine bakıyor, gördükleri şeyin gerçekten de gözlerinin önünde gerçekleştiğini teyit etmeye çalışıyorlardı.

Sessizce bekledi.

Bakışları yine onun üzerinde olan Maddek atından indi ve ona yaklaştı. "Kendini benim merhametime mi bırakıyorsun?"

"Sende hiç var mı?"

"Hayır." Onun için yok.

Bu onu rahatsız etmemiş gibi görünüyordu. Bağlı ellerini uzattı. "Beni serbest bırakacak mısın?"

"Hayır." Kardeşinin sırtına o kadar kolay bir hançer saplamıştı ki Maddek, bağlı olsun olmasın o ellere yakında güvenmeyecekti.

"Belki de en iyisi bu." Ani sırtışı düz beyaz dişlerini ortaya çıkardı. "Ben hain, iğrenç ve çirkinim."

Haince, evet. İğrenç, . Ağabeyinin iddia ettiği gibi çirkin olmasa da, kahverengi teninde sarı bir ton ince ve hastalıklı görünümlü bir şeydi. Sadece solgun değil, sanki hiç güneş görmemiş gibi donuktu da. Parlıyordu. Doğal rengine rağmen Ephorn'un duvarının gölgesinde yaşayan çocuklar kadar solgundu.

Ve o gözler. Maddek onun ürkütücü, delici bakışlarından gözlerini kaçırmak istedi ama yapamadı. Hem arzusu hem de yetersizliği onu rahatsız ediyordu.

Ancak benzer bir sorun yaşamadı. Kolayca kaçırdı, arabaya doğru döndü ve perdeyi kenara çekti.

Maddek'in kılıcı yoluna çıkarak içeri ulaşmasını engelledi.

"İçinde tehdit yok," dedi ona. "Sadece düğün cüppelerimi taşıyan bir çanta var."

"Giysiye ihtiyacınız olmayacak."

Koyu renk kaşları kalktı, gözleri genişledi. Başı geriye doğru eğildi. ona araştıran bir bakış attı. "Belki de ," dedi sonunda. "Ama bu giysiler bir dizi Syssian kraliçesinden geçti. Eğer bu arabaya rastlayan yolcuların eline geçerse ve

Yolcular bunları giyerse, babam cübbeleri tanıyabilir ve hırsızlıktan cezalandırabilir ya da haydutlar tarafından tuzağa düşürüldüğüm bir hikaye yaratmaya çalışabilir ve bunu masum evleri ve köyleri yerle bir etmek için bir bahane olarak kullanabilir. Tıpkı onun bir

"Babanı öldürmeni haklı çıkarmak için sahte bir hikaye."

Kalbini şiddetli bir sevinç kapladı. "Yalan bir hikaye mi?"

Solgun bakışları onunkilere kilitlendi. "Baban bana ya da evdeki başka bir kadına dokunmadı."

"Konseye söyle."

"Ne amaçla?" Önündeki bıçağa anlamlı bir bakış attı. "Söyleyeceğim her şeyden şüphe duyacaklar. Hayatımı tehdit ettiğine ve beni yalan söylemeye zorladığına inanacaklar. Sadece Adalet'in kılıçlarından biri doğruluğumu teyit edebilir ve Chaliq'in yargıçlarını ne zaman

Ephorn mu? Muda'nın sarayında bir tane hayal edebiliyor musun?"

Hayır. Chaliq'in gezgin yargıçları Muda'nın şehirlerine pek sık girmezdi, çünkü Hukuk ve Adalet anlaşmazlık içindeyken tüm dünya titrerdi.

Dünya şimdi titriyor olmalıydı. Kraliçe ve kralın intikamı alınana kadar titremeliydi.

Ve Maddek yeniden öfkesini bulmaya başlamıştı.

Belki de Yvenne bunu gördü. Arabadan dikkatlice geri ona sordu: "Benim için geldin Ran Maddek. Evlilik değilse ne niyetle?"

Ailesini cinayete sürükleyen bir kadınla evlenmek mi? İçindeki her şey bu düşünceye isyan etti.

"Hiç *niyetim* yok," diye tükürdü. "Gazabımı üzerine *çekeceğim*." Kılıcını kınına sokarak, boyu kadının başını geriye itene kadar yaklaştı, kadının solgun bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı. "İntikamımı babandan ve kardeşlerinden almak isterdim ama bugün seninle yetineceğim. Kraliçem ve kralım senin isteğin üzerine Syssia'ya gitti. Bu doğru mu?"

Derin bir nefes alarak başını eğdi ve adamın gözleriyle tekrar buluştu.

Bakışları dalgalanmasa da Maddek onun bağlı bileklerini kavrayıp yumruk yaptığı ellerini ağzına götürdüğünde bir titreme onu sarstı. "O zaman belki de hain mesajı yazan parmakları ısırarak başlamalıyım."

"Ve babamın başladığı işi bitirmek mi?"

Beklediği yanıt bu değildi. Kaşlarını çatarak, yumruklarını açıp parmaklarını ayıran kızın ellerine baktı.

Sağ elinde iki parmak eksikti; birinci ve ikinci parmaklar, geriye sadece başparmağı ve en zayıf iki parmağı kalmıştı. Kütükler sanki tek bir bıçakla boğumlarının üstünden kesilmiş gibi görünüyordu

"Annen kardeşim Lazen'i öldürmeye çalıştığında öldürmedi. kaçtı," dedi. "Yine de onun yaptığı yayla, kaçmasına yardım etmeye çalışırken onu öldürdüm. Babam bir daha asla yay kirişi çekemeyeceğimden emin oldu."

Hain bir yalancının kendini kurtarmak için söyleyeceği şey buydu. Ama onun için bir kaçış olmayacaktı, tıpkı annesi için olmadığı gibi.

Bakışlarını onunkilere diken Maddek, kalan parmaklarından kardeşinin can suyunu emdi, sonra kütüklerin arasını ve kanlı avucunu yaladı. Nefesi titriyor, üst dudağında nemli terler belirliyordu. Dili bileğinin iç kısmına, kıpkırmızı iplerin üzerine bastırdı. Nabızı damarlarında gümbür gümbür atıyordu.

Onun kanı da onunki kadar hızlı . Ama yakında onunki de yere dökülecekti.

Kalın bir şekilde yutkunduktan sonra ona şöyle dedi: "Eğer beni öldürmeye niyetliysen, bunu çabucak yapman için sana yalvarıyorum. Hayatım bir işkence oldu. Ölümümün de öyle olmaması için dua ediyorum."

Sesindeki korku onu kardeşinin kanının tadı kadar memnun . Korku onu memnun etmeliydi, çünkü ailesinin o drepa yuvasına girmesinin nedeni oydu ve bu yüzden "Annemin ölümü çabuk mu oldu?" sözlerini söylemek zorunda kalmasının nedeni de oydu.

Solgun gözlerinden gölgeler geçti. "Hayır."

Öfke yeniden içine işledi. "Kafa kesmek hızlı değil mi?"

"Bu şekilde sona erdi." Ağır bir törpü cevabını derinleştirdi. "Ama ölümü böyle başlamadı."

Bunu ona söyleyecek kadar aptal mıydı? Sözlerinin onu öfkeye, hızlı bir sona teşvik etmesini mi umuyordu? Böyle bir dileği olamazdı.

"Ve senin için de öyle olacak," dedi. "Çok uzun, çok yavaş ve annemle babama çektirilen tüm acılar sana da çektirilecek." Bileklerini serbest bırakarak bir eliyle kızın ince boynunu kavradı, gümüş Çenesinin altındaki savunmasız ete bastıran başparmağını pençeledi. "Şimdi tek yapmam gereken nereden başlayacağıma karar vermek."

Boğazındaki baskıdan dolayı zorlanan bir sesle ona, "Beni karın olarak kabul ederek," dedi.

Maddek güldü.

Zahmetli yutkunması boğazındaki kasları adamın parmaklarına karşı çalıştırdı. Aytaşı gözleri onunkilerde sabitti. "Eğer babamı ve kardeşlerimi gerçekten yok etmek istiyorsan, beni karın olarak al. Nyset'in soyu kadınlardan geçer ve kraliçe yaşına geldiğimde ya da bir çocuk doğurduğumda tahtta hak iddia edebilirim."

Kahkahası sustu, vücudu hareketsiz kaldı.

"Kocam olarak, babam için değerli olan her şeyi alabilirsin. Ve Zhalen kral naibi olmadığında, onun kellesini alman kimin umurunda olacak? Kardeşim Bazir'i konsey başkanlığı görevinden aldığımda, onu öldürmeniz kimin umurunda olacak? Ben değil. Elimden gelse bunu kendim yapardım."

Bakışları onun titreyen bedeninde gezindi. "Bir çocuk doğurana kadar seninle olabilirim."

"Yapabilirsin. Ama evlilik olmadan çocuk üzerinde hak iddia edemezsiniz. Evlenmeden tahtımı paylaşamazsın." "Tahtından bana ne?"

"Çünkü babam onun üzerinde oturduğu sürece, Parsathe'nin güneybatı sınırında zayıf ve çürümüş bir devletiniz olacak. Yok Edici gelirse, babam kendini kurtarmak için ittifaka karşı döner, kardeşim Aezil de ona katılır ve birlikte önce sizin halkınıza saldırırlar."

Ya da belki de Yok Edici'yi beklemeyeceklerdi. Zhalen ve oğlu Parsathe'nin güney sınırındaki iki krallığı yönetiyordu, bu yüzden belki de Yanan Düzlükler'in kolayca ele geçirilebileceğini düşünüyorlardı.

Belki de Zhalen'in kızının Maddek'in gelini olmak istemesinin nedeni buydu. Onun arkası dönük olana kadar bekleyecek ve hançerini kaburgalarının arasına gömecekti.

Onu öldürse bile, ailesi asla onun halkını fethedemezdi. "Tüm krallıklar bir araya gelse bile bizim halkımızı yenemezler. savaşçılar."

"Bunu biliyorum." Yine boğazı , parmaklarının baskısıyla sesi kısıldı. "Tıpkı benim insanları babamın hırsları yüzünden acı çekecekti. Syssia ve Parsathe arasındaki savaşta barış ve güçlü bir ittifak daha iyidir."

Ailesinin istediği gibi. Ama onlar huzurdan daha fazlasını hak ediyorlardı. Ve kendilerine karşı komplo kuran kadınla ittifak kuran bir oğuldan daha iyisini hak ediyorlardı. "Kendini kurtarmak için tek umudun Toleh'in kralıyla evlenip babanın zehrini oraya yaymamak. Ama Parsathe'ye sahip *olamayacaksın.*"

"Ben Toleh'in tahtını istemiyorum. Kendiminkini istiyorum. Ama onu tek başıma alamam, çünkü babam ve kardeşlerim onu kolay kolay bırakmazlar. Onu almak için senin gücüne ve tohumuna ihtiyacım var." Nefesi dudaklarında sertçe hırıldadı ama bakışları hâlâ onunkileri tutuyordu. "Ve seni Syssia'nın tahtında görmek babam için çok daha acı verici olur. Parsatheanları küçümsüyor. Asla affetmedi İttifak kurulmadan önce ailesinin Rugus'taki varlığını zayıflatan baskınlar. Rugus tacının doğrudan sahibi olamadığı ve hak ettiğine inandığı gücü elde etmek için bir Syssian ile evlenmek zorunda kaldığı için sizin halkınızı suçluyor. Eğer şimdi bir Parsathean bu gücü ondan alırsa ..."

İntikam üstüne aşağılanma olacaktı. Babasına karşı. Kardeşlerine karşı. Maddek'in gözleri kısıldı. "Neden bunun bir parçası olasın ki?"

Bakışlarında ani bir öfke yandı. "Çünkü babamdan senin nefret edebileceğinden çok daha fazla nefret ediyorum. Kardeşlerim de öyle, en küçükleri hariç. Dileğin

İntikam mı? Bu benim dileğimin yanında *hiçbir şey*. Onlar ölene kadar rahat etmeyeceğim."

O zaman kardeşini öldürerek iyi bir başlangıç yapmıştı. Ama öfkesi onunla konuşsa da Maddek ona güvenmiyordu. Elini sıktı. "Yine de naibin onları öldürsün diye annemi ve babamı ayarttın, öyle mi?"

"Onlara babamın hatırı için gelmeleri için yalvarmadım. *Benim* için gelmeleri için yalvardım." Kelimenin gücü parmak uçlarındaki gümüş pençelerde titreşti. "Onlara aramızdaki ittifakın her iki halk için de faydalı olacağını ama Zhalen'den kaçmak için yardıma ihtiyacım olduğunu yazdım. Çok geç olana kadar elçimin fark edildiğini bilmiyordum."

Bakışları onun yüzünde gerçeği aradı. Görüp görmediğini bilmiyordu ama parmaklarının baskısı yumuşadı.

Uzun bir nefes alarak şöyle dedi: "Babam aileni bu yüzden öldürdü, aramızdaki evliliği engellemek için. Ailen onların onayını kazanıp kazanamayacağımı görmek için geldi. Ve kazanabilirdim de. Ama babam Toleh'in kralıyla evlenmemi istedi çünkü o yaşlı adam daha kolay kontrol edilebilirdi. Babam seni asla kontrol edemezdi."

Son söylediği doğrudu ama Maddek geri kalanına inanmadı. "Şimdi de hayatını kurtarmak için yalan söylüyorsun. Annem sizin gibi birini asla onaylamaz." Eğer

Bu kadın gerçekten de bir ittifak arayışındaydı ama annesinin seçeceği kişi değildi. "Bir Parsathean kraliçesi olmak için yeterince güçlü değilsin."

Şimdi nefesi titriyor ve gözlerinden acı akıyordu. "Benimle tanıştığında bunu söylemişti."

"Bu yüzden mi onların öldürülmesinde komplo kurdunuz - onun reddi kibrinizi mi okşadı?"

"Ne kibri?" İçinden bir kahkaha yükseldi. "Gücümün bir hiç olduğunu biliyorum. Ben küçüğüm. Kaslarım yumuşak. Yine de senin boyunda bir adamın altına yatıp onun çocuklarını doğurabilirim ve yapmam gereken tek şey bu. Babamın bana yaptırmak istediği tek şey bu. Ama senin için *daha fazlası* olabilirim." Eğlencesi her kelimede azalıyordu ve şimdi ona ciddiyle bakıyordu. "Ve annen benimle *tanıştığında* yeterince güçlü olmadığımı söylemişti. Beni tanıdıktan sonra farklı düşünmeye başladı."

Annesi onu sadece kısa bir süredir tanıyor olabilirdi. "Esareti sırasında mı? Sorgulanırken ve işkence görürken mi?" Öfke yeniden üzerine çöktü. "Onun hakkında asla konuşmayacaksın. Yalanların onun anısını kirletiyor."

"Sana yalan söylemem," diye karşılık verdi hemen. "Annen söyledi "Müstakbel eşin olarak asla sinsi bir dille konuşamayacağımı ve yeminimi bozbilmeni isterim."

Bu sözleri ona karşı da mı kullanacaktı? Kraliçesinin ve annesinin bu hain kadını Maddek'e gelin olarak verecek kadar sevdiğini mi iddia edecekti? Kadının kendi kanlı parmakları yalanlarına ihanet ediyordu, çünkü annesinin gümüş arması başparmağının üzerinde durmuyordu.

Kalbi yırtık ve açık bir yara gibi, "Bir daha ben sana sormadan annemden bahsedersen, o yalancı dilini koparırım. Yemin ederim."

Yüz ifadesi anında dondu. Bakışları uzun bir süre onunkileri süzdükten sonra kalın bir sesle, "Nasıl istersiniz," dedi.

Kadının boğazını bıraktı ve hemen ardından onu daha yakına sürükledi. Elini kızın ensesine dolayarak sert bakışlarını kızınkilere indirdi. "Eğer seni karıma götürürsem, hayatın bir köpeğinki gibi olacak. Tek acı olacak ve ölmeyi dileyeceksin."

Aynı sertlikte, "Bildiğim tek şey acı. Eğer gerekiyorsa kraliçenizin ve kralınızın intikamını almak için beni kullanın. Senin intikamın sayesinde ben de kendi intikamımı alacağım. Halkımın özgürleştiğini, babamın ve kardeşlerimin yok olduğunu görmek için *her şeye* katlanırım."

Maddek de öyle. Ama onunla evlenmek sadece onun taşıyacağı bir yük olmayacaktı. Bir Parsathean sadece bir kez evlenirdi ve bu yeminler asla hafife alınmazdı.

Ve eğer onun adı Ran olsaydı, o kraliçe olurdu.

Askere geri döneceğini söyleyen sesinin yankısını duyabiliyordu. Babasının hükümdarlığının sona ereceğine dair verdiği söz. Bu, halkını önemseyen bir kadının sesiydi. Ama onunkini önemser miydi?

Sanki yüzündeki şüpheleri okumuş gibi, cesurca "Ben güçlü bir kraliçe olacağım. Ben güçlü kraliçelerin soyundan geliyorum."

Bu doğrudu. "Ama onlar savaşçı kraliçelerdi," dedi ve dudaklarının alaycı bir şekilde kıvrılmasına engel . "Siz değilsiniz."

Bakışları hiç duraksamadı. "Savaşlar kılıçlarla kazanılmaz."

"Taht odalarında mı kazanıyorlar?" Acı kahkahası aralarında yankılandı. "Kılıçlarla kazanılırlar ve başka bir şeye inanmak için aptal olmak gerekir."

Yvenne nefes nefese ona baktı; tıpkı Maddek'in huysuz bir bineği incelerken onu en iyi nasıl sakinleştirebileceğine karar vermesi gibi: sert bir ses, nazik bir dokunuş ya da tatlı bir rüşvet.

Rüşveti seçmiş olmalı ki şöyle dedi: "Çocuklarımız senin ve benim soyumuzun efsanevi savaşçılarından doğacak. Damarlarımda Nyset'in kanı akıyor. Halkının çocuklarımızın gözlerinde Vela'nın incili ayını görmekten gurur duymayacağını mı sanıyorsun? Böylesine kutsanmış bir soyun kendilerine ait olduğunu iddia etmekten?"

Olacaklardı. Ve ona baktığında, öfke ve nefret içinde ve dilindeki çıkarıcı yalanları bilerek bile, onun ne kadar cılız ve hastalıklı olduğunu görmedi. Kurnaz ve cesur bir kadın gördü. Bir kraliçe gördü.

Onun olacak bir kraliçe.

Bu bilgiyle, o ürkütücü gözlere baktığında beli sıkılaştı. Tanrıçalar onun kavrayışının ötesindeydi ama onun soyunun gücünü inkâr edemezdi -kendi soyuyla karışacak bir güç.

O gücü istiyordu. O kanı.

Parmakları kızın ensesinde sıkılaştı. "O zaman yere yat. Seni eş olarak alacağım, ama ancak yetiştirildikten sonra."

Evlenirlerse ve adam kadının kısır olduğunu öğrenirse her şey boşa gidecekti.

Nefesi kesildi, gözleri faltaşı açıldı. "Bana şimdi mi sahip olmak istiyorsun?"

"Şimdi." Çünkü ihtiyacı acil ve sıcaktı. Onu daha yakına sürükleyerek sıcak çeliğin yükselişini hissetmesine izin verdi.

Bu intikam olsun. Şimdilik.

Hiçbir işe da, bağlı ellerini adamın göğsüne bastırdı. "Vela'nın gazabını celp ediyorsun."

Çünkü tanrıça, güneş tanrısı olan kardeşi Enam tarafından zorlanmıştı. Bu tecavüz sırasında Hukuk ve Adalet ikizleri dünyaya gelmişti ve şimdi Vela kendilerini bir başkasına zorlayanları lanetliyordu.

Maddek'in onu zorlamak gibi bir niyeti yoktu. Onun boyun eğmesini istiyordu. "Sen zaten benim tohumumun taşıyıcısı olmaya razı oldun."

"Ve şimdi senin altında yatmaya razı olurdum. Ama henüz ay gecemi yaşamadım."

Tanrıça Vela, hakkı olarak bir bakirenin kanını talep ederdi ve böylece hem erkekler hem de kadınlar ilk aşklarını Vela'nın dolgun, parlayan yüzünün altında yaşarlardı. Kendi ay gecesinde Maddek, boğazının dibine gümüş bir pençe batırarak tanrıça için kıpkırmızı bir damla akıtmıştı.

"Yatağına hiç başkasını almadın mı?" Eğer doğruysa, onu alabilmesi için bir gece geçmesi gerekecekti.

Ama bu da en iyisi olacaktı. Eğer onu aceleyle becerirse, Maddek hiçbir çocuğun ondan olduğundan emin olamazdı.

"Hayır." Bir kahkaha, kızın bedenini adamın sıcak boyuna karşı sarstı. "Zhalen benim amımı altın sürüsünden daha sıkı korudu. Tahtı ondan almak için sadece bir çocuğa ihtiyacım vardı."

"Ve bir muhafızı cezbedemediniz mi?" Adam kadının solgun yüz hatlarını inceledi. "Belki de değil."

Kadının kahkahası daha da derinleşti ve bu ses adamın sikinin çelik sertliğini daha da kalınlaştırdı. "Hangi erkek açık üzerinde güzel bir yüzü umursar ki? Ama bundan ne çıkar ki? Babam dudaklarımdan geçen her lokmayı onaylamak zorundaydı. Eğer hamile olduğumdan şüphelenirse, yarım ay süt içtiğimden emin olurdu."

Kadın savaşçıların hamileliği önlemek için her ay döngüsünde bir kez içtikleri içkinin aynısı. Küçük dozlarda işe yarıyordu. Ama zaten çocukluyken yüksek dozda verilirse, kadını düşük yapmaya zorlardı.

Delici aytaşı bakışları yine onunkileri yakaladı. "Kraliçe olmak için kocaya ihtiyacım yok, Parsathe'li Maddek. İhtiyacım olan şey bir savaşçının koruması ve onun soyu. Eğer bunu sağlayabilirsen, babamı ve kardeşlerimi yok etmeme yardım edebilirsen, o zaman intikamını ve tahtımın gücünü arkana almış olacaksın."

İntikam ve Zhalen'in yozlaşmasından arınmış bir ittifak. Tek yapması gereken bu hastalıklı, hain kadını hayatının geri kalanında yanında zincire vurmaktı.

Ya da onun geri kalanı için.

Kalbi göğsünde yanarken ona, "O zaman bırak yapsınlar," dedi.

BÖLÜM 5

YVENNE

A öfke ve acı o kadar uzun yıllar boyunca Yvenne'nin içinde birlikte yaşamıştı ki artık farkı bilmiyordu. Öfke, Maddek onu salona sürüklerken bileklerindeki bağların ısırığıydı.

Askerleri atı arabadan indirmişti. Öfke, onun peşinden tökezlerken dizine vuran acıydı.

Şimdi acısı daha da keskinleşmişti çünkü kısa bir süreliğine de olsa öfkesi geçmişti. Kısa bir süre için karnını kemiren açlığı hissetmemişti. Kopan parmaklarının hayaletlerini ya da sırtındaki iyileşmekte olan yara izlerinin kaşıntısını hissetmemişti. Cezan onu arabadan çektiğinde sertleşmiş eklemi çökmüş olsa da, bir zamanlar parçalanmış dizinin acısı bile hiçbir şey olmamıştı.

Kocası olacak adama baktığında tüm acı ve öfke yok olmuştu. Gözleriyle buluştuğunda adamın karanlık bakışlarının hiç duraksamadığını gördüğünde. O çıplak göğsün kibir ve güvenini, çelik gibi kasların gücünü gördüğünde. Omuzlarındaki ve kollarındaki deri korumaları, siyaha boyanmış alnını ve tek kelime etmeden babasına savaş ilan eden gümüş pençelerini gördüğünde.

Annesinin iddia ettiği her şeye sahipti; vahşi, gururlu ve güçlüydü, vahşiliği kendi iradesiyle kontrol altına almıştı.

Annesi de onun büyük bir kral olacağını söylemişti. Ran Aşev yanlış konuşmamıştı ama Yvenne onun sözlerini yeterince dikkatle dinlememişti. Şimdi onlara bağlanmıştı. O büyük bir kral olacaktı.

Ama *şimdi* o sadece bir savaşçıydı. Onunla evlenmeye değil, onu öldürmeye gelmiş bir savaşçı.

Böylece acı ve öfke geri döndü - eskisinden daha derin olsa da. Bir şey vardı. Yeni bir acı daha ekledi, çünkü kendi kalbi ona ihanet etmişti. Çok fazla şey ummuştu.

Bu yaşta daha iyi bildiği düşünülebilirdi.

Ama umutsuzluğa kapılmayacaktı. Çünkü kalbi ona ihanet etmiş olsa da hâlâ göğsünün içinde atıyordu. Ve evlenecekti. Babasından kurtulacaktı. İntikamını alacaktı.

Ve Maddek'in kralı .

Adam aniden kızın bileklerini çözdü ve kız neredeyse sendeleyerek adamın geniş sırtına çarpacaktı; gerçi çarpmış olsaydı bile hafif bedeni adaminkine neredeyse hiç çarpmayacaktı. Gözleri, adamın ensesinde bir tanga halinde toplanmış olan ve kalın bir ip halinde aşağıya doğru inen siyah örgülerin uçlarıyla ancak aynı hizadaydı.

Kürek kemiklerinin uçları. Bronz teni, omurgasının vadisini saran engebeli kas üzerinden akıyordu. Gümüş parmaklı Rani'nin kanatlı ejderhası, omzundan karşı kalçasına kadar sırtında asılı duran kavisli kılıcı kınlayan kının fildişinden oyulmuş yüzünü süslüyordu.

At kişnedi, onun yaklaşmasından tedirginlikle ürktü. Hayvanı sakinleştirirken büyük elleri nazikti, gümüş pençeleri atın kızıl kürkünde parlıyordu.

Nal sesleri yolu dövüyordu; atlı bir Parsathean savaşçısı, belki de ormanda keşif yapıyordu ve şimdi diğerlerine katılıyordu. İki kurt, Maddek'in şu anda sakinleştirdiği atı sırtında taşıyabilecek kadar uzun ve kaslı olan atının peşinden koşuyordu. Bir Parsathean atının büyüklüğü ve gücü hakkındaki söylentiler görünüşe göre abartılmamıştı. Onlara binen savaşçıların büyüklüğü ve gücü de öyle.

Dört erkek ve iki kadın olmak üzere toplam altı savaşçı vardı. Hepsi Maddek'inkine benzer bir zırh giymişti; omuzlarını ve kollarını korumak için çakıllı drepa derisiyle bağlanmış spaulder'lar ve vambrace'ler vardı ve göğüsleri çıplaktı.

Kadınlardan biri, göğüslerinin etrafına bir bağ takmıştı. Ancak zırhları ve koyu renkleri dışında birbirlerine pek benzemiyorlardı.

Yüz hatları ya da yaşları. Farklı mizaçlara sahip olsalar da Yvenne bunu anlayamazdı, çünkü şu anda hepsi ona aynı ifadeyle bakıyordu. Her biri onu en az onun onları incelediği kadar merakla inceliyordu.

farklı bir sebep. Yvenne, Ejderhası olarak hizmet etmek üzere ne tür savaşçıların seçildiğini merak etti.

Muhtemelen neden kanaması olmadığını ve çığlık atmadığını merak etmişlerdir.

Ama hepsi sorularla dolu görünse de, geniş baltası geniş deri kemerinden ağır bir şekilde sarkan fiçı göğüslü savaşçıya boyun eğdiler. Sol gözünü ve yanağını yırtık beyaz bir yara izi kesiyordu.

Maddek'i ilk sorgulayan kişi olmasına izin verdi. Ejderha' başı o olmalı, diğerlerine liderlik eden kişi.

"Onu da yanımızda mı getiriyoruz?"

"Öyleyiz." Maddek ata arkasını dönmedi. Derin sesi, yarattığı ürkütmemek için alçak tonda çıkıyordu. "Kraliçe ve kralımıza gönderilen mesajın evlilik yoluyla bir ittifak kurma umuduyla gönderildiğini iddia ediyor. Onları öldürme planının bir parçası olmadığını iddia ediyor."

İddia ediyor. Şüphesini daha açık bir şekilde ifade edemezdi.

Ve Yvenne tam olarak açıklayamıyordu çünkü annesinden bahsederse dilini koparmaya yemin etmişti.

Bu yeminden şüphe etmedi ve dilini kaybetmeye cesaret edemedi. Sahip olduğu tek kalkan ve tek silah buydu ama şimdi kelimelerini geçmişte olduğundan daha dikkatli kullanması gerekiyordu.

Her zaman doğruyu söylemenin ne kadar zor olacağını bilmiyordu. Gerçeğin masumiyetini kanıtlamak yerine onu töhmet altında bırakabileceğini de bilmiyordu.

Ran Ashev Yvenne'yi Maddek'in öfkeyle ona geleceği konusunda uyarmıştı. Ama kraliçe, Yvenne gerçeği söylediği anda Maddek'in onu duyacağına dair ona güvence vermişti.

Ama hiç konuşma şansı olmamıştı. Şimdi de olamazdı.

Bu yüzden gerçeğin izin verdiği kadarını söyleyecekti. "Benimle evlenmek yerine beni öldürmek için bir nedeni olacağına inansaydım, hizmetçimi komutana göndermezdim."

Yaralı savaşçı yanındaki atlı kadınla hızlı bir bakış attı. "Syssianlı kadını kampımıza sen mi gönderdin?"

"Kardeşim Tyzen konseyin komutanla yaptığı toplantıyı bana haber verdikten sonra haber verdim. Hizmetçim, Ephorn'da kalıp sizinle görüşebilmek için bir hastalık numarası yaptı."

Şimdi yanındaki kadın konuştu. Diğer kadın savaşçının aksine, Kare şeklindeki yüzü süssüzdü, gümüş yüzükler kaşlarını deliyordu ve

kulaklarının üst kıvrımları. "Kraliçemizi ve kralımızı *ayarttığınızı* söyledi."

"Ben sadece bir ittifak aradım. İtiraf etmeliyim ki o sözlerle kandırdığım kişi komutanınızdı. Öfkenin onu, varlığımla ilgili asılsız bir iddiadan daha çabuk azdıracağına inandım."

O sırada Maddek'e baktılar ama Maddek hâlâ onlara sırtını dönmüştü, sonunda ellerinin altında sakinleşmiş olsa da dikkatini ata vermişti. Belki de onun sözlerini dinliyor ya da savaşçı arkadaşlarının sözlerini duymayı bekliyordu.

Yvenne onu tekrar susturmadan önce devam etti. "Bunca yıl babam beni saklı tuttu. Askerlerimin bile varlığımdan haberdar olmadığını gördünüz. Kraliçeniz ve kralınız tarafından kurtarılmayı umuyordum ama bunun yerine beni babamdan ve istenmeyen bir evlilikten kurtaran siz oldunuz. Bunun için size sonsuz minnettarlığımı sunuyorum."

Başını eğdi ve minnettarlık duygularıyla dolup taşı. Çünkü bu savaşçılar onu kurtarmıştı.

Birbirlerine tedirginlikle baktılar. Belki de bir kraliçenin önlerinde eğilmesine alışık olmadıkları için. Belki de onu sadece ölümünü izlemek niyetiyle kurtardıkları için. Belki de henüz söylenmemiş bir şey yüzünden.

Kurtlarla birlikte at süren savaşçı konuştu. "Ran Maddek'le evlenmeyi mi umuyorsun?"

Yvenne umut etmezdi. Sadece *yapacaktı*. "Eğer beni hamile bırakırsa, doğumdan sonra tahtımı talep edebilirim. Bunun için kocaya ihtiyacım yok ama babamdan korunmaya ihtiyacım var. Ve eğer evlenirsek, komutanınız babamı o koltuktan indiren kişi olabilir. Zhalen'in de kardeşlerimin de hiçbir gücü kalmayacak ve o zaman kraliçenizin ve kralınızın cinayetlerinin intikamını alırsa ittifak konseyinin hiçbir itirazı olamaz."

Yaralı savaşçının ifadesinden şiddetli bir zevk fışkırdı. Yvenne hepsinin yüzünü gördü. Onun gibi onlar da intikam için yanıp tutuşuyordu.

Onun yaptığı gibi.

Savaşçı Maddek'e baktı. "Niyetiniz bu mu?"

Sırtını kaskatı kesen Maddek başını eğdi. Ve sadece, "Düğün kıyafetleri arabada," dedi ama bu yeterli bir cevaptı. "Ardyl, onun çantasını eyerine bağlayacaksın. Bulduğun tüm silahları çıkar."

"Ve şişelere dikkat edin," diye ekledi Yvenne. "Syssianlar en çok zehirleriyle tanınırlar."

Delinmiş kadın keskin bir sırtışıla atından indi ve arabaya doğru yola koyuldu, yol boyunca Yvenne'nin fırlattığı mücevherli hançeri aldı.

Yere.

"Demek bu yüzden biz izlerken neredeyse ona binecektin," diye konuştu başka bir savaşçı - günün sıcaklığına rağmen omuzlarına kürk giyen ve içlerinde en gençleri olduğu anlaşılan tek kişi. "Onu hamile bırakmak için."

"Devam etmek isterseniz Toric ve ben arkamızı döneriz," dedi Ejderha'nın lideri, sözlerinde artık şakacı bir not vardı.

Maddek'in sesinde mizah yoktu. "Henüz ay gecesini yaşamadı."

"Bu çok talihsiz bir durum." Kaşları çatılan yaralı savaşçı, atının üzerindeki yüksekliğinden ona baktı. "Ne kadar çabuk çocuk sahibi olursan Zhalen tahtını daha çabuk kaybeder. Sizin için gelecek mi leydim?" "Evet," dedi Yvenne. "Bizi acımasızca takip edecek."

Bir eli hâlâ atın boynundayken Maddek dönüp savaşçıya baktı ve onun bakışlarını kendi bakışlarının yakıcı soğukluğuyla karşıladı. "Askerlerine intikamımı senden alacağımı söyledim. Senin öldüğüne inanmayacak mı?"

"Cezan'ın yaptığı gibi beni almaktaki amacınızın evlilik olduğunu düşünecektir. Bir gelin olarak cesetten çok daha değerliyim."

Koyu renk gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. "Senin tek değerlin babana vereceğin acıdır."

Yvenne babasının da acı çekmesini istiyordu. Ama Maddek'in onda gördüğü tek değer buysa, o zaman asla unvana layık bir kral olamayacaktı.

Yine de şimdilik onun içindeki savaşçıyla konuşacaktı. "En kısa zamanda Muhafızlar konseyi uyarırsa Bazir peşimizden asker gönderir. İki gün içinde tüm Rugus ve Syssia peşimize düşmüş olacak."

Rugus ve Syssia'nın tüm toprakları onlarla Yanan Ovalar arasında .

Maddek yaralı savaşçıya baktı. "Sen ne diyorsun, Kelir?"

"Kuzeye koşmamızı ve orduya katılmamızı bekleyecekler, bu sayılarda güvenlik bulacaklar. Ama onları yakalamak zor olacak. Enox sert at sürer."

"Demek ." Maddek henüz konuşmamış olan gri saçlı erkek savaşçıya baktı. "Banek?"

Yaşlı adam sanki her kelimeyi tartıyormuş gibi yavaşça cevap verdi. "Eğer biz

Doğuya devam edersek, konseyden gelecek haberlere göre hareket edeceğiz. Yapabiliriz

Rugus'tan doğuya ve kuzeye gidin, sonra da Düşmüş Dağlar'ın başındaki geçitten geçin."

Bu da onları Burning Plains'e götürecekti, ancak Parsathe'ın kalbine ulaşmak için tekrar batıya gitmeleri gerekecekti.

İkinci kadın konuştu. "Batıya. Denize doğru."

Kaynar Deniz, Syssian ve Gogean topraklarının batı sınırını işaret ediyordu.

"Ve başlangıçta planladığımız gibi Syssia üzerinden mi?" Kelir hızla Yvenne'ye bakmadan önce sordu. "Ama üzerinden atılacak derisi yüzülmüş bir ceset olmadan."

Kaşları kalktı ve Maddek'e baktı. "Bu benim cesedim mi olacaktı?" Onun başını sallaması üzerine dudaklarını büzdü. Onun öldüğünü görmek babasına acı vermezdi ama Toleh'te iktidarı ele geçirme girişimlerinin evliliğiyle birlikte engellendiğini bilmek onu çok kızdırdı.

Yine de bir oğul kaybetmek? "Keşke Cezan'ın derisini yüzüp aynısını yapmak aklıma gelseydi."

Ardyl'den bir kahkaha geldi. "Hâlâ yapabilirsin. Batıya doğru at sürersek, cesedine eşlik eden muhafızlara yetişeceğimize şüphe yok."

Kurtlu savaşçı gülmedi. "Ve muhafızlar konseye -ve Bazir'e- yönümüzü söyleyecekler. Bu yoldan batıya gidemeyiz. yol."

Kelir başıyla onayladı. "Ya da gelin kervanıyla aynı yoldan. O yol çok kalabalık ve bizi görecekt çok fazla göz var. Eve döneceğimizi biliyorlar. Ama kuzeye giden pek çok yol var ve hangisinden gittiğimizi belli etmemek en iyisi."

"Evet." Maddek gümüş uçlu parmaklarıyla atın boynunu okşadı. "Batıya, denize doğru gideceğiz."

Elinde çantasıyla, çatık kaşlı Ardyl atına tekrar bindi. "Syssia üzerinden mi?"

"Goge aracılığıyla," dedi. "Güneye giderken kaybedilen zaman, bizi kuzeye götürecek olan gemide telafi edilebilir. Sonra da doğuya, Kilren'e."

İttifak kurulduktan sonra inşa edilen Parsathean şehri. Ancak Yvenne, ittifakın kurulmasından sonra bir şehirden daha fazlasının inşa edildiğini biliyordu.

"Peki ya Syssian ileri karakolu?" Syssia'nın kuzeyinde, Parsathean topraklarının batı ucunda yer alıyordu. "Eğer izlediğimiz yolu fark ederlerse

Babamın askerleri yolumuzu kesebilir."

Maddek'in ağzında sert bir gülümseme belirdi. "Ve gelinimi almaya mı çalışacaksın?" Yvenne böyle bir saldırıyı umduğunu fark etti. Çünkü bu Parsathean topraklarıydı ve Parsathean yasalarına göre misilleme yapabiliirdi. İttifak konseyi hiçbir şey söyleyemezdi, çünkü Zhalen benzer bir kişisel saldırıya misilleme yaptığıında bunu haklı bulmuşlardı.

Göğsü sıkıştı. Bir saldırı gelmeden önce hamile kalmalı ve onunla evlenmeliydi. Yoksa adamın ona ihtiyacı kalmayacaktı.

Ve yaşamasına izin vermek için bir neden yok.

Gülümsemesindeki sert zafer, onun da aynı şeyi düşündüğünü gösteriyordu. Ailesinin intikamını nasıl aldığı onun için önemli değildi, yeter ki alsın. Ve eğer Zhalen askerlerine Yanan Ovalar'da onlara karşı harekete geçmelerini emrederse ondan kolayca kurtulabilirdi.

Yolculukları sırasında onu yatağına alacağına şüphe yoktu, çünkü tüm umutlarını bir ileri karakoldan gelecek saldırıya bağlamak aptallık olurdu. Ama o saldırı gerçekleşirse, onunla evlenmesine ya da tahtını korumasına yardım etmesine gerek yoktu.

Öfke ve acı birlikte yükseldi, boğazında sıcak ve ağırlı bir şekilde.

Beş kış sonra kraliçe yaşına gelecek ve tacını alabilecekti. Eğer atalarının gücüne sahip olsaydı, babasını kolayca öldürebilir ya da kaçıp beş kış boyunca bekleyebilirdi.

konseye yaklaşmadan yıllar önce. Korunmaya ya da korunmaya ihtiyacı olmayan bir savaşçının merhametine sığınmaya ihtiyacı olmazdı.

Ama o güce sahip değildi. Sadece cesareti, akli ve öfkesi vardı.

Sonuncunun sıcaklığı Maddek'e dokunmamış gibiydi. Onu bir kenara bırakıp savaşçılara baktı. "Bizi Goge'ye götürecek sırt patikasına ulaşana kadar orman boyunca güneye gideceğiz."

Korku kalbini kavradı. Yvenne kolay bir yolculuk beklemiyordu ama bunun bir yol üzerinde olacağını düşünmüştü. "Ormanın *içinden* mi?"

"Evet." O soğuk gözlerini tekrar ona çevirdi, onu tepeden tırnağa süzerken küçümsüyordu. "Eğer arabanın içinde , keşke dinlenseydim diyeceksin. Çünkü bu şimdiye kadar bildiğin hiçbir yolculuğa benzemeyecek."

"Bu doğru. Çünkü ben hiç ata binmedim."

Savaşçıların üzerine tam bir sessizlik çöktü. Yüzlerinden şaşkınlık ifadesi geçti, ardından da sanki şaka yaptığını düşünmüşler gibi mizah geldi.

Sonra Maddek'ten sert bir kahkaha koptu ve diğerlerine baktı. "Yine de bir Parsathean kraliçesi olmayı mı umuyor?"

Gölüşleri onunkine katıldı ve onlarınki aynı küçümsemeyi içermese de, aşağılanma yüzünde yanıyordu.

Yine de utanacak hiçbir şeyi yoktu.

Bakışlarını savaşçıların üzerine çevirdi. Çok az insan onun ay taşı gözlerine tereddüt etmeden doğrudan bakabilirdi ve onlar da bir istisna değildi.

Kahkahaları daha tedirgin bir şekilde geldi ve gözlerini kaçırdılar. "Babam beni doğduğum günden beri bir kule odasına hapsedti. Ata binmek için pek fırsatım olmadı."

Huzursuz kahkahalar yerini utanç verici bir sessizliğe bıraktı.

Maddek utanmamıştı. Aksine onların tepkisi müstakbel kocasını kızdırmış gibiydi. İfadesi sertleşerek savaşçılara, "Yolculuk için hazır olun," dedi.

Hazırlanacak fazla bir şey olamazdı, ama atlarını geri çevirip tepeden aşağıya doğru kısa bir mesafe sürdüklerinde, bunun onları yalnız bırakması için bir işaret olduğunu anladı.

Onun yüzünü izleyen Yvenne bekledi.

Ona yakışıklı olduğu söylenmişti ve gerçekten de ona o güne kadar gördüğü en güzel yüze sahipmiş gibi gelmişti. Elmacık kemikleri yüksek ve çenesi güçlüydü. Cesur, düz bir burun geniş, sert dudakların üzerine oturuyordu. Alnındaki siyah boya, karanlık bakışlarının yoğunluğunu daha da derinleştiriyordu. Parsathean savaşçıları için alışılmadık olan kısa bir sakalı vardı ama seyahat ediyor ve yas tutuyordu, bu yüzden belki de temiz tıraşlı olmamasının bir nedeni vardı.

Bakışları hâlâ onunkilerden ayrılmamıştı. Ran Ashev bile Yvenne'nin gözlerine uzun süre bakmakta zorlandığını itiraf etmişti. Oysa daha önce Maddek onun gözlerinin içine bakmış ve sadece bakışlarını tutmakla kalmamış, bakışlarından tahrik olmuştu.

O da şimdi öyleydi. Bunu onun teninin kızarmasından, burun deliklerinin açılmasından anladı.

Yvenne'nin kendi ailesi ve annesinin anlattıkları dışında erkeklerle çok az deneyimi vardı ama cezaya yabancı değildi ve ne zaman bir ceza biliyordu. Bu arzudan değil, öfkeden doğan bir uyarılmaydı. Maddek onu aşağılayarak kendini tatmin etmeyi amaçlıyordu.

Yaklaşarak ona baktı. İri eli kırmızı çarşaflarının arasından kalın bir çıkıntıyı kavradı. "Beni yolculuğa hazırlayacaksın ve uyluklarının arasında rahatlatamadığım için bu rahatsızlığı hafifleteceksin."

Tahtına bahse girerdi ki, şu anda çektiğinden çok daha kötü bir rahatsızlık altında hiç şikâyet etmeden at sürmüştü. Ama onun intikamı için bir araç olmayı kabul etmişti.

"Bunu nasıl kolaylaştırmamı istersiniz?"

Adamın yanan bakışları kadının ağzına kaydđ. "Sanırım dişlerine güvenmemeliyim."

Dişlerinin ne kadar keskin ve güçlü olduğunu göstererek ona gülümsedi. "Belki de değil."

"Ellerin o zaman."

"Peki beni çözecek misin?"

Yavaşça başını salladı, bakışları hâlâ onunkileri tutuyordu.

"O zaman kemerini benim için çözen gerekecek," dedi ona makul bir şekilde, "çünkü ellerim bağlıyken çözemem."

Rengi arttı, öfkesi . Çünkü onun tereddüt etmesini beklediğini fark etti.

Asla yapmazdı. Bunu şimdi öğrenmesi en iyisi.

Bakışlarını onunkilere dikerek daha da yaklaştı. Ve Vela'nın moonglazed kılıcıyla, cübbesinin içinden onun vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Adamın genişliği dünyayı yutuyor gibiydi. Başını onun gözlerinden ayırmamak için arkaya eğdi ve onun bakışlarını tutarken başı eğildi. Aralarındaki mücadele alev alev yanıyordu.

Kemerini çözmemişti. Ellerini tutup onu daha da yakına çektiğinde, adamın sadece çarşafları topladığını fark etti.

Parmakları onun sıcak uzunluğunun etrafına nefesinin titremesine engel olamadı. Temra onun yaratılışında cömert davranmıştı ve çelik penisi avuçlarının arasında bir damga gibi yanıyordu.

Dişlerini sıktı. Tiksinti mi? Zevk mi? Yvenne . Sadece aralarındaki mesafeyi dolduran öfkesini biliyordu.

Bunu hissedince kendi öfkesi de yükseldi; kalbini umutla dolduran bu adam olduğu için ona öfke duyuyordu. Ona kulaklarını çoktan kapatmıştı. şimdi de onu cezalandıracak mıydı?

Çenesini kaldırdı. "şimdi ne olacak savaşçı?"

"Okşa beni," dedi çenesini sıkarak. "Sanki ellerin sikeceğim bir kılıfmış gibi."

Bir kılıf. Parmakları onu çevreledi. Sağ elinin kavrayışı zayıftı ama sol eli hâlâ güçlüydü. Yukarı doğru uzunluğunu, tenini okşadı.

Beklediğinden daha yumuşaktı, parmakları hem yapışkan hem de kaygandı.

"Kardeşimin kanıyla ıslanmış bir kılıf," dedi ona ve gözlerindeki sıcak parıltıyı . "Bu seni memnun ediyor mu savaşçı?"

Öyle de oldu. Çünkü hiçbir cevap vermemesine rağmen kalın siki avuçlarına doğru bir nabız atışıyla karşılık verdi ve avuçlarında daha da sertleşti. Aşağı doğru okşadı, vücudunun derinliklerinde cevap veren bir nabız hissetti, tatlı olduğu kadar beklenmedik bir sıvı ısısı yükseldi.

Bu hiç de ceza değildi. Maddek ne kadar güçlü olursa olsun, istese şu anda onu durdurabileceğini . İntikamı için bir araç olarak hizmet edebilirdi ama zevki onun ellerindeydi.

O da bundan zevk alıyordu. Kendi intikamının yakında alınacağını bilmenin verdiği zevk. Aletin çeliğinden ve uyarılmasının gücü. Vücudunun verdiği hararetli tepkiden zevk alıyordu. Adamın gücüne mi yoksa onun üzerinde sahip olduğu beklenmedik güce mi tepki verdiğiinden emin değildi ama bunun bir önemi yoktu.

Hayatında çok az zevk almıştı, bunu kabul edecek ve bundan memnun olacaktı.

o.

Dişlerini sıkarak nefesini içine çekti. "Daha sert."

Yaptı ve sonra ona daha fazlasını verdi. "Biliyor musun nasıl hissettirdiğini Cezan'ın etine hançer saplamak, can kanının parmaklarımın üzerinden aktığını hissetmek?" Maddek'in göğsünden gelen inilti bunu hayal ettiğini söylüyordu ama onun aldığı zevki alması mümkün değildi. Ve alması *gereken* zevki alamayacaktı, çünkü ona annesiyle ilgili hiçbir şey anlatmasını yasaklamıştı. Cezan'ın Ran Ashev'e yaptığı şey

Ancak Yvenne bıçağı kardeşinin kaburgalarından geçirip kalbine saplamıştı. "Bugün bana vurdu. Ama bir yıl önce ağzımı sikiyle doldurarak beni susturmakla tehdit etmişti ve onu durduran da sadece dişlerimden duyduğu korkuydu."

Maddek'in göz kapakları ağırlaşmıştı ama yine de bakışlarını ondan .

Artık öfke sadece ona yönelik değildi.

Onu daha sert, daha hızlı okşadı. "Neyse ki Cezan senin yaptığın gibi ellerimi . Onu paramparça ederdim." Yavaşça onu

Parmakları kesesini avuçlamak için aşağı kayd. "Ama sen, savaşçı, tohumunu istediğin sıklıkta alacağım. Bana nasıl verdiğin umurumda değil. Ağzıma, ellerime ya da içimin derinliklerine."

İçini bir titreme kapladı. Bakışları hâlâ onunkilerde yanıyordu.

Parmakları adamın şaftının uzunluğunu sesi de kalbindeki fırına işliyordu. "Senin kraliçen olacağım, savaşçı. Ve dört gözle bekliyorum Dolunayda, aletin üzerindeki kan ve ıslaklık kardeşimin değil benim olduğunda, kılıcını bakire kınıma sokup tohumunu döktükten sonra. Çünkü o tohum kök saldıığında ikimizin de arzuladığı intikam."

İçine işleyen titreme şiddetli bir ürpertiye dönüştü. Göğsü büyük bir nefesle kalktı ve kalın uzunluğu ellerine çarptı ve onu okşamaya devam etmek için harcamasının ıslaklığını kullanırken bakışlarını tuttu.

Ta ki onun ellerini itene kadar, sanki dokunuşu artık dayanılamayacak kadar gibi dişlerini sıktı.

Ona gülümseyerek, onun tohumuyla dolu parmaklarını ağzına götürdü ve Cezan'ın kanını onunkinden yaladığı gibi yaladı. Kalıcı Bunun metalik tadı, harcadığı tuzla karıştı.

Maddek'in tohumu ve kardeşinin kanı. Evet, ikisini de çekmekten büyük zevk alıyordu.

Gözleri yine kızarmış, onu izliyordu. Yine de tek kelime etmedi ama Adam bir adım öne çıkıp ellerini kadının belinde dolbakışları nihayet kadıninkinden ayrıldı.

Onu kolayca ata bindirdi. Yola bir göz attığında savaşçıların hepsinin onlardan uzaklaştığını gördü.

Ve öfkesi tamamen geçmemişti. Adamın elleri belinden kayarken, kadın adamın sakalının ucunu yapışkan ve bağlı elleriyle yakaladı ve adamın bakışlarını tekrar kendi bakışlarına çekti.

"Gören gözler olmadığında bana istediğin gibi davran savaşçı," diye tısladı şiddetle. "Ama başkalarıyla birlikteyken bana kraliçen gibi davranacaksın."

Gözleri kısıldı. "Size değerimize göre davranacağım."

"Seni aptal," dedi ve adamın gözlerindeki öfke daha önce hiç görmediği kadar sıcak olmasına rağmen şimdi de geri adım atmadı. "Ben senin karın olacağım ve bu nedenle senin koruman altındayım. Halkın, korumakla yükümlü olduğun bir kadın olmama rağmen bana bir köpek gibi davrandığını görürse, *onlara* gerektiği gibi bakacağına güvenmeyecektir. Hiçbir şeyi yerine getirmen için sana güvenmezler. yükümlülük."

"Seni gördüklerinde yükümlülükleri umursamayacaklar. Sadece kraliçelerini ve krallarını öldüren adamın kızını görecekler."

Gördüğü şey *buydu*. "Zhalen'e olan nefretimi gizlemeyeceğim. Onlara beni Toleh'in kralıyla istenmeyen bir evlilikten kurtardığını ve uluslarımız arasında yeni ve daha güçlü bir ittifak sağlamak için beni kazandığını söyleyeceğim. Babam ve kardeşlerim tarafından istismar edildiğimi ve kontrol edildiğimi söyleyeceğim. Bu Parsathe'nin hoş karşılayacağı bir şey değil, değil mi?"

Maddek cevap vermedi ama gerek de yoktu. Çünkü Parsathe'ler kendi başlarının çaresine bakardı. Suistimal ve ihmale müsamaha gösterilmezdi.

"Sen izin vermediğin sürece babama duydukları nefret beni kapsamayacak," dedi ona. "Kimse benden nefret etmek için beni tanımıyor bile."

"Belki de seni hiç tanımayacaklar." Adam soğuk bir tavırla kızın parmaklarını sakalından ayırdı ve elini atın kaba kahverengi yelesine koydu. "Sıkı tutun, Zhalen'in kızı. Çünkü eğer düşersen, savaşçılarım ve ben senin için durmayacağız. Seni ormanlardaki hayvanların bulması için bırakırız -ya da babanın."

Bir canavarın yapabileceği her şeyden daha korkunç bir kader. "Peki senin intikamın ne?"

"Çoktan harekete geçti bile. Zhalen seni elimde tuttuğuma inanıyor ve benim için gelecek. Tahtın ve soyun intikamımı tatlandırırdı ama sen benim için bir eş ya da ceset olarak işe yararsın." Durakladı ve derin sesi Bir yeminin ciddiyetiyle. "Ve şunu bil ki Nyset'in varisi, eğer ayak uyduramayacak kadar zayıf düşersen, Syssian ya da Rugusian askerleri seni alırsa, senin için gelmeyeceğim. Hayatımı ya da savaşçılarımın hayatlarını senin için geri dönmek için riske atmayacağım. O yüzden sıkı tutunsan iyi olur."

Aniden onu terk etti, kendi atının sırtına kolay bir sıçrayışla binmeden önce atının uzun dizginlerini topladı. Kızın dizginlerini kendi eyerine bağladı.

Arkasına bakmadan atını tepeden aşağı itti.

Yvenne'nin kalbi bineğinin ilk adımında yerinden fırladı. Öne doğru sarsıldı, neredeyse boynunun üzerinden düşüyordu.

Yine de sadece *yürüyorlardı*. Ormanda çok daha hızlı ilerlemeyeceklerine dair hiç umudu yoktu. Umutsuzca parmaklarını uzun yelesinde dolaştırdı. Hayatı boyunca ona tutunmuştu.

Bu da farklı olmayacaktır.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

MADDEK

W Parsathean atları güçlü yürekleriyle gece boyunca koşabilirlerdi - eğer bir yolda koşsalardı. Ama orman derinleşmişti, engebeli zemin onlar tırmandıkça giderek yükseliyordu.

dağ eteklerinden Ephorn'un topraklarını Gogean düzlüklerinden ayıran sırta doğru ilerlediler ve çok geçmeden atları gayretle homurdanmaya başladı. Köpüklü terler paltolarını köpürtüyordu.

Ve en güçlü kalp bile bir ata karanlıkta görebileceği gözler veremez.

Maddek yavaşladı ve atından indi. Meşale ışığında o ve savaşçıları atlarına önderlik yürüdüler; atının boynuna yığılmış gibi görünen ve yüzü bağlı ellerinin yanına gömülmüş bir halde atın koyu renkli yelesine tutunan Yvenne hariç.

Bineği de bitkin görünüyordu, narin başı aşağı sarkıyor ve yanları kabarıyordu.

Kelir de o küçük atı inceliyordu. Bakışları Maddek'inkilerle buluştu ve aralarında konuşulmadan bir karar alındı. Gece için mola vereceklerdi. Maddek, köpeklerini su aramaya gönderen Fassad'a eliyle işaret etti.

Tazılar hızla geri döndü, sonra da Fassad'ı kayalık yamaçtan aşağı akan bir dereye götürdüler. Maddek, kamplarına siper olacak bir kaya parçası bulana kadar yukarı doğru giden yolu takip etti. Ağaçlar burada o kadar sık değildi ama yine de gökyüzünü görmek için çok az yer vardı. ve hiç otlak yoktu. Atlara izin vermezlerdi.

zaten. Bunun yerine, bu tepelerde avlanan yırtıcı hayvanların dikkatini çekmemek binekleri yakın ve sessiz tutulacaktı.

Kamp kuracaklardı ama önce atlar gelmeliydi. Maddek, Yvenne'nin dizginlerini eyerinden çözdü ve loş fener ışığında onun başını kaldırdığını ama henüz attan inmek için bir hamle yapmadığını gördü.

Diğerleri de ona, ata binemeyen zayıf ve hasta kraliçeye bakıyordu. Daha önce hiç ata binmediği için, muhtemelen bir ata nasıl bakacağını da bilmiyordu.

Maddek atını dereye götürmeden önce onlara, "Ben onun bineğiyle ilgileneceğim," dedi. Kısrağı bir tusker tarafından saldırılsa bile kaçmazdı, yüzden atı kana kana içmesi için bıraktı.

Arkasında bekleyen atıyla Banek, Yvennenin yanında duraklamıştı. Elinde bir bıçak parladı.

Maddek'in ensesi gerildi ama yaşlı savaşçının duruşu Saldırı için gergin değildi ve "Leydim, size yardım etmeme izin verin," derken sesi alçak tonda çıkıyordu.

Savaşçı hançeri bağlı ellerinin altından dikkatlice kaydırdı. Kaba saçlarının uzun telleri ormanın zeminine doğru süzüldü.

Atın yelesi. Parmaklarının arasına daha fazla tel sıkışmıştı -kurumuş kan ve Maddek'in tohumuyla yapışmıştı- ama hâlâ yumruklarını açmamıştı.

Maddek, ateş ışığında bile Banek'in sıkışık parmaklarını nazikçe açtığında yüzünün nasıl solduğunu görebiliyordu.

Yaşlı savaşçı avuçlarındaki ve parmaklarındaki yele kümelerini dikkatle topladı. "Yürüyebilir misiniz leydim? Sertliğinizi hafifletmeye yardımcı olacaktır."

Cevabı sıkıntılıydı, o kadar gergindi ki bir fısıltıdan öteye geçemiyordu. "Deneyeceğim."

Yvenne Maddek'in yaklaşmasına bakmadı ama Banek . Diğer savaşçılar da .

Maddek hayatında ilk kez savaşçıların gözlerinde sitem ve kınama gördü. Dillerinden dökülenleri neredeyse duyabiliyordu.

Muhtemelen yalnız kaldıklarında bunu dillerinden duyacaktı. Ya da daha kötüsü, ona sessizliklerini sunacaklardı.

Yvenne doğru söylemişti. Halkı, görebilecekleri bir yerde öfkesini ona yöneltirse onun hakkında kötü düşünürdü. Savaşçıları da Yvenne'nin babası ve kardeşlerinden intikam almak için yanıp tutuşsa da, onu

gerçek olarak kabul ettiler. Belki de Maddek onu öldürmediği için ona inanmışlardı. Ya da belki de onda Maddek'in fark bir şeyi fark etmişlerdi.

Ama kraliçe ya da değil, gelin ya da değil, onun koruması altında olan ama onun korumadığı bir kadındı.

Ancak Maddek ona savaşçıların önünde bir gelin, yalnızken ise bir köpek gibi davranamazdı. Bu şekilde davranamazdı. Sanki her hareketinde yalan söylüyormuş gibi olurdu.

Bu yüzden bir seçim yapması gerekiyordu. Ya Yvenne'nin sözüne inanacak ve ailesini öldürmek için plan yapmadığını kabul edecekti ya da şimdi bu planın bir parçası olduğu için onu öldürecekti.

Maddek şüphelerini bir kenara bırakamıyordu ve annesinin onu karısı olarak seçtiği iddiasına inanamıyordu. Ama intikamını almak istiyorsa, o zaman kız onun gelini olmalıydı. Bu yüzden ona bir sebep verene kadar Aksi takdirde, onun sadece bir ittifak kurma umuduyla ailesine bir mesaj gönderdiğini de kabul edecekti.

Ve Temra, onun yanlış konuştuğunu fark ederse merhamet etsin, çünkü Maddek merhamet etmeyecektir.

Bakışlarını kızın sıkışmış yüzüne dikerek Banek'e, "Onunla ben ilgilenirim. Bineklerimiz-"

"Bu gece benim olacak Ran Maddek." Bıçağı Yvenne'nin beline koyu renkli kumaşın arasından kayarken yaşlı adamın sesine saygı geri döndü.

Maddek onun peçesini fark etti. Yolculuğun bir noktasında, atın göğüs koşumunun omuzlarından geçen deri kayışla kendini bağlamıştı.

Atın sırtından kaymış olsaydı bu onu . Atın karnının altına kayarak toynakları tarafından sürüklenmek ya da çiğnenmektense düşüp kurtulmak daha iyiydi.

Attan kurtulur kurtulmaz Maddek bileklerindeki bağları kesip attı ve kanla sertleşmiş ipleri

yere. Elleri kızın dar belinde dolaştı. Gerçekten bir tüy ağırlığındaydı, kalçalarının uçları sadece cüppesinin ince ipeği tarafından yumuşatılmıştı.

Kadının ince bedenini göğsüne yaslayan adam, onu atların akıntısına karşı, meşalelerin oluşturduğu ışık çemberinin en ucuna kadar taşıdı. Gece ılık olmasına rağmen kadının vücudu adamın kine değerken titriyordu. Onu titreten şey yorgunluk ve acı olmalıydı.

Daha yavaş bir tempoda seyahat edemezlerdi. Ama Maddek bunun tekrar olmasına izin veremezdi.

Dere yatağının yanında, onu düz bir taşın üzerine oturttu. Duruladıktan sonra

Ellerini buz gibi suya daldırdı, avucunun içine aldı ve bir avuç dolusunu dudaklarına götürdü.

Hevesle içti, elinin kenarına yapışan son damlaları yakalamak için dili dışarı fırladı.

Daha önce parmaklarından onun tohumunu ve kardeşinin kanını yaladığı gibi o damlaları yalıyordu. Ama içinde yanan bir meydan okuma yoktu. Aytaşı gözler şimdi. Uyarılma yok. Sadece yorgunluk.

Aletin sertleşmesine aldırmadı ve ona içmesi için bir avuç dolusu daha getirdi, sonra örtüsünün bezlerini ıslattı ve ellerini temizlemeye başladı.

Maddek kanı, tohumu ve saçları silerken onun bakışlarını yüzünde hissedebiliyordu. "Yeni bir binicinin acısının tek çaresi, sertleşen kasları hareket ettirmektir. Bunu yaptığınızda canınız daha çok yansa da fark etmez."

Yorgunluk sesini kalınlaştırdı. "Buna katlanacağım. Özgürlüğün acısı, kule odamdaki hapishane konforundan çok daha katlanılabilir."

olmalı. "Uyandığında daha kötü olacak, bu yüzden şimdi kaslarını esnetmek en iyisi. Birkaç gün at sürdükten sonra sertlik geçecektir."

Çenesini göğsüne yaslayarak başıyla onayladı. Ama kabul etmesine rağmen yürümek ya da esnemek yoktu. Maddek onu izlerken bile uyuyakaldı ve taş koltuğun üzerine yanlamasına yığıldı.

Paçavraları tekrar ıslattıktan sonra kollarını kadının bacaklarının altından geçirdi ve

ve onu kampa taşıdı. Atlar büyük bir ağaç kümesinin yanında bir arada durmuş, yem torbalarındaki tahılları yiyorlardı. Maddek'in

Savaşçılar kürklerini büyük kayaların yanına sermişlerdi. Kollarında Yvenne'yle birlikte onların üzerine çöktü.

"Gün doğarken yola çıkacağız." Bu açıklamayı duyduklarında şaşırdıklarını ve onayladıklarını gördü. Genelde sabahın ilk ışıklarıyla, güneş ufuktan yükselmeden çok önce yola çıkarlardı. Ama kollarındaki kadına bir bakış onlara neden fazladan zaman tanıdığını anlatıyordu. "Siz dinlenmenize bakın," diye ekledi. "Ben gözcülük yapacağım."

Çünkü Maddek uyumayacaktı. İntikam insanı kör eder. Bu gece gözlerinin açık kalması gerekiyordu.

Bu yüzden ellerini yıkamayı bitirirken gözlerini açık tuttu. Hâlâ şüpheleri vardı ama kızın söylediği her şey yalan değildi. Babasının onu bir yere kilitlediğini söylemişti ve gerçekten de kahverengi teni sanki bir yıl önce ölmüş gibi solgundu.

hiç güneş görmemiş. Ayrıca en büyük erkek kardeşini öldürdükten sonra parmaklarının kesildiğini, bu yüzden bir daha yay kirişi çekemediğini söylemişti.

Savaş her zaman bir iz bırakır. Açık gözlerle baktığında burada da öyle olduğunu gördü. Kayıp parmaklarının kütüklerinin üzerindeki deri sanki yeni iyileşmiş gibi ince ve pembe görünüyordu. Kalan parmakları yumuşaktı ama üçüncü parmağının ucunda hafif bir kalınlaşma vardı. Okçularda sık görülen bir nasırdı bu, ama onunki bir savaşçınıninki kadar sert ya da sertleşmiş değildi. Daha yeni.

Meşalenin ışığında, kadının sol bileğinden dirseğine kadar uzanan kanlı çarşafları açtı. Soluk çizgiler ön kolunun iç kısmındaki ince deriyi işaretliyordu. O ve diğer tüm Parsathean savaşçıları ön kollarını korumak için deri vambrak takarlardı ama o yine de bu çizgileri tanıyordu. Bir kırbaç darbesi gibi deriye çarpan yay kirişinden kaynaklanıyordu ve tekniğinde henüz ustalaşmamış yeni bir okçuya işaret ediyordu. Yara izlerinin görünüşüne bakılırsa, kiriş deriyi parçalayacak kadar sert vurmuştu ve sayılarına bakılırsa, defalarca kanamasına neden olmuştu. Bu izler onun yay kullanmayı yeni öğrendiğini ve sert bir ustanın onu zorladığını gösteriyordu.

Maddek'in annesinin bazen olduğu gibi sert bir görev yöneticisi.

Ran Ashev bu kadına değer vermek için mi gelmişti? Hapsedilip işkence görürken, annesi Yvenne'ye yardım etmeye çalışmış mıydı, çünkü bu zayıf kadına değer veriyor ve ona güveniyordu; yoksa kraliçesi Yvenne'yi sadece kendi çıkarları için mi kullanmıştı?

Ran Ashev'in kafasının kesilmesiyle sonuçlanan bir kaçışa yardım etmek için onu kullanmak.

Kalbi şiddetle sızlayan Maddek, Yvenne'nin kolunu tekrar sardı. Neye inanacağını bilmiyordu. Neye güveneceğini bilmiyordu. Yvenne'ye ihanet mi etmişti?

Bu kadını hayatta tutarak ailesini mi? Onunla aynı safta yer alarak halkını riske mi attı?

Bu cevaplar onun teninde görünmüyordu. Ama açık gözlerle, ne yapılması gerektiğini gördü. Ailesine ve halkına en iyi nasıl hizmet edebileceğini gördü. Yvenne'yi kendi amaçları için kullanacaktı. Onu koruyacaktı.

Ama onu umursamaya cesaret edemiyordu. İçinde hâlâ şüphe olmazdı. İddiaları hâlâ yalan olarak ortaya çıkabilecekken değil.

Ailesi hâlâ bulunamamışken olmaz.

BÖLÜM 7

YVENNE

Yvenne karanlığa uyandı ve sert bir el ağzını kapattı. Arkasında, çelik gibi bir şekil onu sıkıca tutuyordu, ağır kolları ve bacakları kendisinininkilere kilitlenmişti. Paniğe kapıldı, dehşeti arttıkça arttı. Mücadeleler onu esir alan kişiyi biraz bile kımıldatmadı.

Kulağına gelen uyarı niteliğindeki bir hava tıslaması korkusunun azalmasını sağladı.

Maddek. Onu tutan Maddek'ti.

Kalbi küt küt atarken çırpınışlarını durdurdu. Her yer karanlık değildi. Ağaçların gölgesi sayesinde gökyüzü aydınlanmıştı. Gözleri geceye alıştıkça şekiller ve gölgeler çözüldü.

Karanlıkta devasa bir şey hareket etti. Yükseklerden ve çok yakından gelen derin bir uğultuyla Yvenne tekrar kaskatı kesildi. Çok yakından. Ses, yankılanan bir başka çağrıyla yanıtlandı. Ağır ayak izleri toprağı titretti. Bir düzine gölge geçti. Bazıları yukarıdan gelen tüm ışığı engelliyordu, diğerleri daha küçüktü. Loş gökyüzünün altında, pürüzsüz benekli bir deri, uzun boyunlar ve daha uzun kuyruklar izlenimi edindi.

Dev sürüngen toplayıcılar. Ama şu anda yiyecek aramıyorlardı. Bunun yerine sürü ormanda hızla ilerliyordu.

Yine de Maddek'in gerginliği, boğadan ya da buzağısı olan koruyucu bir inekten kaçmanın basit gerginliğine benzemiyordu. Çünkü toplayıcılardan sonra bile

Geçti, hâlâ onu sessizce tutuyordu, sırtını kayaya dayamıştı, eli sanki irkilmesini ya da çığlık atmasını bekliyormuş gibi ağzının üzerindeydi.

Gergin bir homurtu ve toynakların çıkardığı sesler bakışlarını ağaçların yanına dizilmiş atlara çevirdi. Huzursuz, hepsi hareket halindeydi ve bağlarını çekiştiriyorlardı.

Sonra iki form bacaklarının etrafında uçuşurken duruldu. Fassad'ın kurtları. Sanki varlıkları savaşçının kendisinden gelen sakinleştirici bir elmiş gibi, atlar hareketsiz kaldı.

Yvenne'nin bineği hariç. Kurtlar küçük atı daha da tedirgin etmişti. Deri iplere karşı şaha kalktı, panikle kişnemesi ormanın içinde çınladı. Arkasında Maddek'in vücudu kaskatı kesildi ve Yvenne, çelik gerginliği sandığı şeyin sadece onun formunun dinlenme sertliği olduğunu fark etti.

Şimdi gergindi.

Bir sarsıntı yeri salladı. Bir tane daha.

Toplayıcılar dönmüyor.

Sağ eli hâlâ kızın ağzını kapatan Maddek, kızın belini serbest bıraktı ve sol eliyle işaret etti. Karanlığın içinden bir ağaçtan bir şekil sıyrıldı. Gümüş yüzükler yüzünde parlıyordu-Ardyl. Toprak yeniden titrerken bile savaşçı atlara doğru atıldı.

Düşündüğü gibi Yvenne'in bineğini sakinleştirmek için değil. Bunun yerine Ardyl'in kılıcı parladı ve ipi kesti. Yvenne'nin atı kişneyerek ve başını çılginca savurarak uzaklaşırken, savaşçı diğer atların arasındaki gölgelere karıştı.

Bir kükreme karanlığı yırttı. Yvenne dışarıda bir yırtıcı hayvan olduğunu biliyordu ama daha önce hiç bu kadar yüksek bir kükreme duymamıştı. İçgüdüsel dehşet uzuvlarını sarstı. Maddek'in kolu sanki kaçmasını engellemek istercesine tekrar karnına dolandı, geniş avucu Yvenne'nin durduramadığı korku dolu iniltisini bastırdı.

Çılgına dönen at çılgılık attı ve koşmak için arka ayakları üzerinde döndü. Ama artık çok geçti. Gök gürültüsü küçük açıklığı sarsar gibi oldu ve ölüm karanlıktan dışarı fırladı. Devasa çeneler atın arka ayaklarına kenetlendi ve kalın boynunu şiddetli bir şekilde sallayarak hayvanı toynaklarından fırlattı.

Arka ayakları işe yaramayan at yerde çırpınıyordu. Tiz kişnemeleri geceyi deldi. Dev pençeler fiçinin göğsünü sıkıştırdı ve güçlü bir kıskaç ve çenenin bükülmesiyle atın boynu kırıldı.

Sessizlik çöktü. Kontrolsüzce titreyen Yvenne, tuzak çenesinin geniş başını kaldırıp burnunu havaya doğru kaldırmasını izledi. Annesi onu şöyle tarif etmişti

dev sürüngenleri daha önce hiç görmemişti. Yırtıcı hayvanın devasa boyutunu, küçük kollarını dengeliyor gibi görünen güçlü kalçalarını ya da kocaman dişleri. Ayın dolunayına kadar boşaltılmamış bir lazımlık gibi yoğun ve gözleri sulandıran kokusunu hiç hayal etmemişti. Gözlerini kırpmadan açıklığı taradı ama tuzak çene doğrudan diğer atlara, hatta Yvenne ve Maddek'e bakıyor gibi görünse de ya görülmemişlerdi ya da tehdit olarak görülmüyorlardı -ya da canavar tek bir atın yeterli olduğuna karar vermişti.

Devasa başını aşağı indiren tuzak çenesi, dev dişlerini ölü atın omuzlarına geçirdi ve ağır hayvanı kaldırdı. Bacakları ağzından gevşekçe sarkan yırtıcı, adımları gürleyerek leşi açıklıktan taşıdı.

Maddek'in iri eli ağzından kayarak boğazının ön kısmında kıvrıldı; boğulmaması için sakinleştirici bir dokunuştı bu. "Bir boğa," dedi ona yumuşak bir sesle, derin sesi kulağına kadar geliyordu. "Onu öldürebilirdik ama bu sonuç asla kesin değildir. Bir savaşçıyı kaybetmektense bir atı kaybetmek daha iyidir. Ve hepsini kaybetmektense bir atı kaybetmek daha iyidir."

Yvenne bunu sorgulamamıştı. "Evet," diye fısıldadı.

Geniş başparmağı kızın çene çizgisini okşadı. "Bu sabah yarım ay sütü alacaksın."

Adet kanının akmasını sağlayacak içecek. Genellikle kullanıldığı gibi hamileliği önlemek için değil, zaten çocuk sahibi olmadığını kanıtlamak için.

En iyisi bu olurdu. Yvenne babasının ona ne yalanlar söyleyeceğini bilmiyordu.

Onu Maddek'ten ayıracaktı ve Maddek'e bakire olarak gidecek olsa da, her kadın ay gecesinde kanamazdı. Yarım ay sütü hiçbir belirsizlik bırakmayacaktı.

Onun eline doğru başını salladı. "Paçavralara ihtiyacım var."

"Ardyl ve Danoh ile konuşacağım," dedi. Sonra bedeni onunkinin arkasına geçti ve bir acı dalgası kadının tüm uzuvlarına çarptı.

Acı dolu çılgınlığını sadece dişlerini sıkarak durdurabildi. Olduğu yerde donup kalmış, sığ nefes alıyordu. Her şey acıyordu, sanki kasları kırılma noktasına kadar sarılmış ve çelik bir çubukla dövülmüş yaylar gibiydi.

Maddek'in güçlü kolu onu kolayca ayağa kaldırdığında dişlerinin arasından acı dolu bir tıslama daha çıktı.

"Yürümelisin." Sesi alçak ama amansızdı. "Acıtsa da."

Acı verse de. Hayatı boyunca her şeyi böyle yapmıştı. Bunu da öyle yapacaktı.

Dereye doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi ve hatırlayabildiği kadar uzun zamandır ilk kez, parçalanmış dizinin diğer parçalarından daha fazla fark ettiğinde bir kahkaha attı. Tekrar bir araya getirilmiş kırık bir oyuncak bebek gibiydi.

Daha güçlü bir şekilde tekrar bir araya getirin.

Akarsuyun kenarına çölmek yeni bir ızdıraptı ama sonunda yıkanmak için yerleşmeden önce kendini topuklarına kadar çökmeye ve birkaç kez ayakta durmaya zorladı. Kardeşinin kanıyla lekelenmiş çarşaflar kurumuş, kollarının etrafında kaşintılı ve sertleşmiş bir kalıba dönüşmüştü. Yvenne onları elinden geldiğince duruladı. Çantasında yeni çarşaflar vardı ama yolculuk sırasında tekrar kirlenecekken şimdi temiz bir şey giymek aptalca görünüyordu.

Kollarını ıslak bir beze sararak, savaşçıların oruçlarını açmak için çember şeklinde toplandıkları yere doğru topallayarak yürürken titriyordu.

Fassad üç kertenkelenin derisini yüzüyordu. Yvenne onların türünü tanıdı. Çöpçüler, sık sık Syssia'nın çöp yığınlarına üşüşürlerdi. Koyu yeşil derileri hafifçe kırçıl tüylerle kaplıydı ve bir dally kuşu büyüklüğündeydiler. -Ve lezzetli olmasını umuyordu.

Savaşçı, Yvenne'ye derisi yüzülmüş bacağını uzatırken özür dileyen bir bakış attı. "Bu sabah yangın riskini göze alamayız."

Çiğ o zaman. Ağzı çoktan sulanmıştı ve boş midesi umurunda bile değildi.

Dişlerini beyaz ete batırdı ve tüm vücudu iğrendi. Daha önce hiç bu kadar iğrenç *bir şey* tatmamıştı, sanki taze et çoktan çürümüştü. Ama çiğnedi, öğürdü, sonra kendini yutmaya zorladı.

Savaşçılar onlarınkini parçaladı. Parsatheatların davranışlarının duyduğu kadar medeniyetsiz olup olmadığını merak bile etmedi, çünkü sadece Bu kertenkeleyi yemenin tek bir yolu vardı: olabildiğince çabuk yemek. Yvenne de onlar kadar hızlı yemek yemek istiyordu. Ama o büyük ısırıkların üstesinden gelememi ve Maddek'in aldığı yutkunmalar. Boğazı buna izin vermiyor, aldığı lokma büyüdükçe daha çok tiksiniyor ve küçük lokmaları yutmamak için mücadele ediyordu.

Bir boğaz temizlendi. "Görünenin ötesini görüyor musunuz?"

Bakışları soruyu soran genç savaşçıya kaydı. Diğerleri sadece deri giyerken, geniş omuzlarına hâlâ kürk giyen Toric

Hafif bir zırh görevi gören spaulders. Aynı örgüler alnından geriye doğru düşüyordu ve temiz traşlı yüzü genişti, karanlık gözleri onunkileri tutuyordu - bakışları düşmeden önce çok kısa bir süre için.

Hepsi ona bakıyordu. Her biri kertenkelesiyle işini bitirmişti. Ve onun da bitirmesini beklediklerini fark etti.

Yani Parsatheanların davranışları bir Syssian'dan çok farklı değildi ama yüzleri öyleydi. Tüm yüz hatları aynı yerlerdeydi ve renkleri de benzerdi. Yine de Syssialılar düşüncelerini ve duygularını nadiren bu kadar açık bir şekilde ortaya koyarlardı. Korku, öfke, hatta sevinç bile gizliydi.

Bu savaşçılar çok az şey saklıyorlardı. Şimdi de gizlemedikleri bir merakla onu izliyorlardı.

"Hayır," dedi bakışlarını Toric'e çevirerek. "Annem yapabilse de, bende o yetenek yok."

Ve bunun için üzgündü. Annesi ona bu görüşü kullanarak kule odalarının duvarlarının ötesinde neler öğretilmişti. Onun ölümünden sonra. Yvenne'ye birçok kez yardım edebilirdi.

Maddek'in onun için neden geldiğini biliyor olabilirdi.

"O hediye değil mi?" Gözlerini ona diken Maddek, parmaklarını geniş kemerinin üzerine katlanmış kırmızı ketene sildi. "Başka var mı?"

Kadın adamın bakışlarını karşıladı ve adam gözlerini kaçırmadı. "Kastettiğin gibi bir hediye değil, ittifakımıza fayda sağlayacak bir şey değil." Zhaleen onun parmaklarını kestikten sonra olmaz. "Tanrıçanın görüşüne sahip değilim. Ama Vela'nın benimkine sahip olduğuna inanıyorum. Onun bana baktığını, benim gördüklerimi gördüğünü hissedebiliyorum."

Savaşçılar kaşlarını çatıp birbirlerine bakarken içlerinden tedirginlik geçiyor

Kelir konuştu. "Her zaman mı? Şimdi bile mi?"

"Evet." gerisinde öyle tanıdık bir dokunuş vardı ki Yvenne bunu fark etmedi bile.

"Bir rahibeye baktığı gibi sana da mı bakıyor?" Bunu söyleyen Banek'ti, o gün ona büyük bir nezaket göstermiş olan yaşlı savaşçı. önceki gece.

Yvenne ona doğrudan cevap veremedi, çünkü bir rahibenin ne yaptığı hakkında hiçbir bilgisi yoktu, sadece annesinin ona tanrıça hakkında anlattıklarını biliyordu. "I

Umarım Vela da onlara bakıyordur. Umarım insanlar ve erkekler hakkında tüm bildikleri benim gördüklerimden ibaret değildir."

Bu düşünce savaşçıları da tedirgin etmişe benziyordu; Maddek hariç, o sadece tereddütsüz bakışlarıyla onu inceliyordu. "Peki ya senin Kardeşlerin mi? Onların gözleri seninkilerle aynı." "Evet. Ama Vela'nın görüşüne sahip değiller."

"Aezil'in bildiği söylenir. Rugus'un tahtını ele geçirmeden önce, görme yetisini kazanmak için kendi gözlerinden birini feda ettiği söylenir."

"Öyle deniyor," diye kabul etti Yvenne. "Ancak doğruluğu hakkında hiçbir bilğim yok. Sadece bir gözünü kaybettiğini biliyorum. Ama Rugus'un bakanı olarak görev yapan kardeşim Tyzen bu tür kara büyülere dair hiçbir kanıt görmedi. Şu ana kadar tüm bunlar asılsız söylentiler, hatta belki de Aezil'in kendisi tarafından çıkarılmış bir söylenti, öyle ki kayıp gözü bir zayıflık olarak değil de korkulacak bir şey olarak görülsün."

"O bakanın sözlerine güveniyor musun?" Maddek'in ses tonu sadece bir aptalın güvenebileceğini söylüyordu.

"İnanıyorum." Küçük kardeşine her zaman inanırdı. Ve Tyzen söylentilerin yanlış olduğunu söylememişti, sadece doğruluğuna dair bir kanıt görmediğini söylemişti. "Ayrıca Aezil'in, kendisine annem gibi görme gücü verecekse bu fedakârlığa kalkışacağına inanıyorum. Ama kazanacağı şey Vela'nın görüşü olmayacaktı. Başka bir tanrıya başvurması gerekecek. Belki de Stranik'e. Rahiplerinin de aynı şeyi yaptığını biliyoruz."

İttifak ordusunun on yıl önce mağlup ettiği aynı rahipler. Maddek'in, o rahiplerin Farian çocuklarının kanıyla tanrılarına nasıl hitap ettiklerinin dehşetine tam olarak tanık olduğunu biliyordu.

Yüz hatları tekrar sertleşmeden önce ifadesinde bir karanlık belirdi. "Aezil Kral Latan'ı zehirledi mi?"

Kertenkeleden bir ısırık daha aldı ve zorla yuttu. "O, Lazen ve Cezan babamla Latan arasında duran tüm varisleri öldürdükten sonra. Sonra babam kendi soyu için nihayet Rugusya tahtını güvence altına alma başarısıyla övündü."

"Zhalen kralımızı ve ardından kraliçemizi öldürdüğünde de övündü mü?" Babası ve annesi. Göğsü sıkışan Yvenne sadece başını salladı.

Katıksız öfke ve keder vücudunu ele geçirmiş gibiydi. Sertçe ona , gözleri nefretle yanıyordu.

Ardyl'in sesi yakıcı sessizliği deldi. "Kardeşinin söyledikleri doğru mu - Zhalen'in erkek savaşçılarını kraliçemizin üzerine saldırdı?"

Etten daha ekşi olan safra Yvenne'nin boğazından yukarı fırladı. Öfke parmaklarını kemiğin üzerinde sıktı.

"Onun hakkında konuşamam," dedi Yvenne.

İfadesi taş gibi, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve ayaklarını darbeye hazırmış gibi dikleştirmiş olan Maddek ona, "Buna cevap verebilirsin," dedi.

"Evet, yaptı," diye tüm nefretin gücüyle tükürdü Yvenne. "Ona kendisi saldırdı. Özel askerleri de öyle. Kardeşlerim Lazen ve Cezan da öyle. İkisini de öldürmem için pek çok sebep vardı ama bu en sonuncusuydu. Bu yüzden onların ölümüne ve ellerime bulaşan kanlarına seviniyorum."

Gözleri kapalı, yüzü acı dolu çizgilerle çizilmiş Maddek başını eğdi. Diğerleri gibi. Bunun sadece keder ve öfke olmadığını fark etti. Minnettarlıktı. Saygı, çünkü onların alamadığı intikamı o almıştı.

Ama Lazen'in boğazına saplanan bir ok ve Cezan'ın sırtına saplanan bir hançer yeterli olmamıştı. Asla yetmeyecekti.

Kelir'in bakışları ateş gibiydi. "Keşke cesedinin gitmesine izin vermeden önce bilseydik."

Yvenne onlara söyleyebilirdi. Ancak Maddek, daha fazla konuştuğu için dilini koparma yeminini bozmaya hazır .

"Vela'nın laneti onların üzerinde nerede?" Ardyl'in öfkesi Yvenne'ye yönelmişti ama onun yerine tanrıçaya yönelmiş gibiydi. "Eğer o da senin gibi görüyorsa, o zaman biliyor olmalıydı. Vela'nın yasalarına göre tecavüzcü lanetlidir ve cezalandırılmalıdır. Onun gücü tarafından işaretlenmiş ve kırılmış olanlarla karşılaştık. Ama Zhalen öyle değil mi?"

Öfkesi Yvenne'nin daha genç yaştaki öfkesini yansıtıyordu. Şimdi o da Yvenne'nin annesinin verdiği cevabın aynısını veriyordu.

"Vela sadece onu içeri davet edenlere dokunabilir." Onu arayanlar, Nyrae savaşçıları ya da tapınaklarına bakan rahibeler gibi.

Davet edilse bile tanrıça her zaman kabul etmezdi. Yvenne'nin annesi de Yvenne gibi Vela'nın gücü için dua etmişti.

Ama şimdi tanrıçanın cevap vermediğine ve Maddek'in ailesinin ya da kendi annesinin intikamını almadığına seviniyordu. Onun yerine Yvenne bunu kendisi yapacaktı.

Belki de Vela'nın cevabı buydu.

Ardyl'in bakışları sonunda onunkilerden uzaklaştı, sesi acı çıkıyordu. "O zaman neden en yakındaki rahibeye dokunmuyor ve Zhale'n'i kırmıyor?"

"Çünkü ihtiyacı yok," dedi Yvenne yumuşak bir sesle. "Babamın laneti burada. *Ben* onun lanetiyim." Maddek'e baktı. "Sen onun lanetisin. Sen de mi değil mi?"

"Öyleyim," dedi hoyratça, sesi duygu yüklü. Yeni bir öfke, yeni bir keder, yeni bir amaç.

Bakışlarını onun üzerinde tutarak, "Vela'nın hediyesinin onu kırma zevkini bize tattırmak olduğuna inanmayı tercih ediyorum. Babama daha önce hiç tatmadığı acıları tattırmayacak mısın?"

Gözleri parlıyordu. "Yapacağım."

Hanan'ın kızıl asası, bakışlarındaki kana susamışlık onunkiyle nasıl da konuşuyordu. Ancak bu sadece intikamla ilgili değil, aynı zamanda hukuk ve adaletle de ilgiliydi. Kalbi gümbürdeyerek tekrar Ardyl'e baktı.

"Görüyorsun işte. *Biz* onun lanetiyiz. Bu tür suçların cezasız kalmasına izin vermeyen tüm yöneticiler ve vatandaşlar gibi. Cezasız kalmayacak."

"Ve burada daha fazla beklersek cezasız kalacaklar. Yola koyulmalıyız," dedi Maddek ve elindeki kertenkele bacağına uzandı. "Geri kalanını at. Zor yutuyorsun."

"Onu benden alma." Hiddetle, adamın ulaşamayacağı bir yere çekti. "Karnımın en son ne zaman doydüğünü hatırlamıyorum. Bununla bile olsa dolduracağım. At sürerken bitireceğim."

Eğer ata binecekse. Atı ölmüştü. Belki de Maddek onu bineğinin arkasına bağlayıp koşmaya zorlamak istiyordu.

Önemli değildi. Yerde sürüklenirken yemeğini bitirecekti.

Koyu renk gözleri başını sallamadan önce onunkileri aradı. Bakışları diğerlerini taradı. "Hazırız o zaman."

Savaşçılar çemberden ayrılarak hızla bineklerine doğru ilerlediler. Yvenne o kadar hızlı hareket edemiyordu. Maddek'in peşinden topallayarak gitti ama Maddek'in yüzündeki sabırsızlık ifadesini karartıp onu kaldırıp taşıyacakmış gibi eğildiğinde onu durdurdu.

"Sertliği hafifletmek için yürümem gerektiğini söylemiştin," diye hatırlattı ona. "Bu benim tek fırsatım, tabii beni atının arkasından sürüklemek niyetinde değilsen."

"Beni kışkırtma," dedi, ama içinde hiç sıcaklık yoktu. Hızla bineğini eyerledi, rulo halindeki kürklerini ve çantasını arkaya bağladı.

Tören yapmadan kadının belini kavradı ve onu bacağından tutup kaldırdı, sonra da arkasına .

Yvenne atının yenmiş olmasına üzülüyordu ama bu, umutsuzca yelesine yapışıp ormanda koşarlarken yerinden için dua etmekten çok daha iyiydi. Hiç böyle hissetmemişti.

Maddek'sert göğsü sırtında ve kolları yanlarındayken olduğundan daha güvendeydi. Atı aniden ileri doğru hareket ettiğinde, düşme korkusu yoktu.

Maddek arkasında olduğu için hiç korkusu yoktu.

Danoh'un bineğinin yanında durduğu ve eyerine bağlı deri bir keseyi karıştırdığı yere kadar sadece birkaç adım gittiler. Çoktan ata binmiş olan Ardyl, kucığında bir yığın paçavra ve elinde bir şişe ile onlara katıldı.

Onun bir bakışıyla Danoh başını salladı.

Maddek'e baktığında Ardyl'in süslü yüzünü bir belirsizlik kapladı. "Yarım ay sütümüz var ama ona eşlik eden uyku ilacımız yok." Bakışları Yvenne'ye kaydı. "Son zamanlarda ikimizin de içmeye ihtiyacı olmadı."

Son zamanlarda hiçbir erkekle yakınlaşmadıkları için Yvenne bunu anlamıştı. Yani önlenerek bir hamilelik olamazdı.

"Uyku taslağı olmadan etkili değil mi?" Maddek' sesi arkasından geliyordu. Artık ata bindiklerine göre başının tepesi Maddek'in çenesine geliyordu; boyları ayaktayken olduğundan daha eşitti ama Maddek hâlâ onun üzerindeydi.

İki savaşçı tedirgin bir bakış alışverişinde bulundu. "Etkili bir yöntem," dedi Ardyl. "Ama nahoş."

"O zaman uykunun bir önemi yok."

Ardyl'in bakışları solgunlaştı. "Bunu söylüyorsun çünkü yarım ay sütünü hiç içmedin."

Yvenne'nin de yoktu ama çok az seçeneği vardı. "Gebe kaldığım herhangi bir çocuğun Maddek'ten olduğuna dair hiçbir şüphe kalmaması için onu şimdi alacağım. Sen ve diğer savaşçılar şahidim olacak."

Ardyl ağır bir iç çekişle başını salladı ve şişedeki beyaz sıvıdan küçük bir miktarı kapağa boşalttı. "Eğer Vela gerçekten gözlerinizin içine bakıyorsa leydim, şimdi size merhamet etmesi için dua ediyorum. Ve bunu size verdiğim için bana da," diye ekledi alaycı bir tavırla.

İksir süte benzese de tadı öyle değildi, daha ziyade kireçli ve acıydı. Yvenne iksiri yuttu ve kalanını

Bir sonraki kertenkele lokmasının kötü tadını maskeleyerek için ağızındaki acılık.

Danoh atına bindi, sonra Maddek'e baktı. "Bugün onu bir bebek gibi taşı."

İri elleri tekrar Yvenne'nin belini çevreledi. Birden kendini eyerin üzerinde yan oturmuş, bacakları adamın ağır sarkmış, yan tarafı adamın çıplak göğsüne dayanmış ve adamın çelik gibi kolu arkasında sabitlenmiş halde buldu.

Ardyl paçavraları uzattı. Yvenne tereddüt , kertenkele bacağı sol elindeydi. Sağ elinin zayıf o bohçayı kavrayamazdı.

Bunun yerine Maddek onları aldı ve bir an bile kaybetmeden ipek elbiselerini ayırdığında yüzü alev alev yandı. Adamın eli kadının pantolonunun altına girdi.

Adamın nasırlı kalçalarının yumuşak iç derisini sıyırdı ve kadın, adamın kendisini ziyaret etmeye çalıştığı gibi yeni bir aşağılanmaya hazırlandı. önceki gün.

Ama o sadece paçavraları ona doğru sıkıca tutturdu ve elini geri çekip dizginlerini kavradı.

"Bırak da gidelim," dedi.

BÖLÜM 8

MADDEK

M Herhangi bir savaşçı, bir düşmanın yarım ayda bir Parsathean kampına saldırabileceğini ve ordularının yarısını kılıçların çarpışmasının bile onları uyandıramayacağı kadar derin bir uykuda bulabileceğini söyleyerek şaka yaptı. Sabah olduğunda, Kadınlar kürklerinden öylesine kanlı paçavralarla çıktılar ki, sanki bir savaşta savaşmışlar gibi görünüyorlardı - ama bu sadece adet kanlarını birkaç gün yerine tek bir gecede geçirdikleriydi.

Maddek şimdi kadın savaşçıların iksiri neden hep geceleri içtiklerini ve neden kendilerini güçlü uyku ilacıyla uyuşturduklarını anlıyordu.

Yvenne ona karşı kaskatı kesilmiş, kollarını karnının üzerinde kavuşturarak öne doğru kıvrılmıştı, teni terliyor ve üşüyordu. Sıkıdığı dişlerinden tek bir ses, tek bir inilti ya da sızlanma çıkmıyordu ama Maddek onun acısının derinliğini nefeslerinin kısalığından ölçebileceğini düşündü. Dişlerinin arasından ne kadar hızlı ve sert tıslarsa, çektiği acı da o kadar büyük oluyordu.

Uyku ilacı gelene kadar beklemeliydi. Savaşçıların uyarılarına kulak vermeliydi. Ve bir daha asla Yvenne'den iksiri içmesini istemeyecekti. Temra'nın yumruğu üzerine yemin etti.

Ancak bu sefer geri alınamazdı.

Ormandan çıkıp Gogean ovalarına bakan yüksek sırta çıktıklarında öğleden sonra olmuştu. Nihayet tam hızda seyahat edebilen atlar, sırt yolu boyunca yarıştılar.

Kaskatı kesilmiş bedeni Yvenne'yi itip kakarken, Yvenne aniden kollarında gevşedi ve başını adamın çıplak göğsüne yaslayarak öne doğru eğildi.

Dizginlerini bırakıp avucunu kızın küçük göğüslerinin arasına bastırırken Maddek'in boğazını ani bir korku sıktı. İnce kaburgaları hâlâ inip kalkıyordu. Kalbi hâlâ atıyordu, bu kadar zayıf bir bedende bulmayı umduğundan daha güçlüydü.

Çenesini geriye doğru eğip yüzünü inceledi. Gözleri , dudakları yumuşakça ayrılmıştı, dişleri artık sıkılmamıştı. Alnı hafifçe çatılmış olsa da, yüz hatlarının geri kalanında dinginlik hakimdi. O zaman uyumuştı. Ya da acı ve yorgunluktan bayılmıştı. Her ikisi de yarım ay sütüne katlanmaktan daha iyiydi.

Maddek hızını kesmeden, kadının gevşek bedenini kendi bedenine doğru daha güvenli bir şekilde kaydırdı. Kadının cübbesinin içinden geçip kalçasını örten çarşaflara bulaşan kıpkırmızı lekeyi görünce dehşeti geri geldi.

Göğsünü gererek Ardyl'e baktı ama savaşçının ona yetişmesini beklemedi. Kısrağı Maddek'in bacaklarının baskısına karşılık vermeye başlamıştı bile, düşünmeden yapılan yönlendirmeler dizginleri çekmekten daha etkiliydi.

Yavaşlayarak Ardyl'in bineğine yaklaştı ve kanı göstermek için Yvenne'nin hafif formunu kaldırdı.

"Bu çok mu fazla?" Bu çok fazla görünüyordu. Maddek, vahşilerin bıçaklarından aldığı en derin yaraların bile Yvenne'den daha az kanadığından emindi
Şimdi.

Ardyl başını salladı. "Muhtemelen doğal zamanına yakındı."

azından regl dönemine girmek üzereydi. Dolayısıyla, zaten hamile olup olmadığını anlamak için yarım ay sütüne gerek yoktu.

Ama Yvenne yine doğru söylemişti; iksiri almak tüm şüpheleri silmişti. Maddek onun başka bir adamın çocuğuna hamile olmadığını anlayacaktı; önce paçavralara ihtiyaç duyduğunda, sonra da onunla yattığında kanarsa. Yine de Zhalen onun gösteriş için paçavralar giydiğini ve sahte âdet gördüğünü söyleyebilirdi. Maddek'in onun bekâretini yanlış anladığını söyleyebilirdi. Şimdi Ejderha muhafızı tanıklık ediyordu ve yarım ay sütünün etkisi inkâr . Yani iksiri Maddek'e kendini kanıtlamak için değil, çocuk üzerinde dışarıdan gelebilecek herhangi bir hak iddiasını önlemek için almıştı.

Onun her zaman ileriye düşündüğünü fark etti - bir ordu komutanının yaptığı gibi. Babasını alt etmeye çalışıyordu.

Belki Maddek'i de alt etmeye çalışıyordu.

Zekâsı kurnazcaydı. Onun nasıl düşündüğünü bilmek Maddek'i daha da temkinli yapıyordu ama bu yalan söylediği anlamına gelmiyordu. Birçok kurnaz insan tanımıştı.

Asla yanlış konuşmayan ve diğerlerinden daha çok saygı duyduğu Parsatheanlar. Ailesi. Nayil.

Ama onlar gerçeği onurlandırmak için yetiştirilmişlerdi; Yvenne ise öyle değildi. Sadece bir aptal onunki gibi bir akla sahip bir kadına hemen güvenebilirdi.

Bir kraliçenin aklı.

Kraliçesi, onu seçmiş olsun ya da olmasın.

Onunla yatmak hiç de zor olmayacaktı. Ağabeyinin sözlerine rağmen hiç de çirkin değildi ve göz kapakları kapalıyken yüzünü daha rahat inceleyebilirdi, çünkü kendisine bakan ürkütücü aytaşı gözlerden bakışlarını ayırmak zordu.

Şimdi uzun kirpikleri elmacık kemiklerinin üzerine gölgeler düşürüyordu. Kalın siyah saçları iki örgü halinde alnından geriye doğru çekilmişti ama ensesindeki örgü çözülmüş ve ağır bir bukile perdesi halinde kolunun üzerine düşmüştü. Ona baktığında her zaman kavisli görünen kara kaşları uykuda çok az kavisliydi. Sadece dudakları kıvrıktı, pembe, dolgun ve yumuşak.

Yüz hatlarıyla ilgili diğer her şey kaşları kadar düz ve neredeyse acı verecek kadar narin görünüyordu. Sadece ince değil. Yanaklarındaki çukurlar dolduktan sonra bile hâlâ narin görüneceğinden şüpheleniyordu.

Maddek bu çukurları neyin açtığından da şüpheleniyordu. Yvenne o iğrenç tadı olan kertenkeleden ondan daha çok yemişti.

onunkinin iki katı büyüklüğündeydi. Sadece açlığını bastıracak kadar almıştı, ama kramplar midesini taş a çevirmesine ve her lokmayı çiğnerken kusacakmış gibi görünmesine rağmen bacağı dikkatle kemiğine kadar sıyırmıştı.

Çünkü karnının en son ne zaman doyduğunu hatırlamıyordu.

Maddek onun dolu olduğunu görecekti. Cildindeki hastalıklı, solgun görüntünün yok olduğunu görecekti.

Teni her yerde yumuşacıktı. Kalçalarının arası cüppesinin daha yumuşaktı, tıpkı tümseğinin üzerindeki bukileler gibi. O yumuşaklığı hâlâ parmaklarında ve kendi parmaklarında hissedebiliyordu. tepki olarak sertlik.

Bakışları onun dudaklarına, yanaklarına kaydı. Şimdiden o kadar solgun değildi. Onun yerine teninin altında artık sarı değil pembe bir renk yükseliyordu.

Üst dudağında ter lekeleri vardı.

Çok sıcaktı. Güneş parlıyordu, ağaçların gölgesiyle engellenmemişti ve eğer bunca yıldır kilit altında tutulduysa ya da bir peçenin altında , teni bir bebeğinki kadar yumuşak ve güneşe karşı yeni olmalıydı.

Maddek kaşlarını çatarak kırmızı keteninin dış kısmını kaldırıp omzuna attı ve uyurken yüzünü gölgeledi.

Ona güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Ama onu koruyacaktı. Gerekirse kendi hayatıyla.

Ama şimdilik sadece biraz gölgeye ihtiyacı vardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

YVENNE

I Yvenne uyandığında hava tamamen kararmıştı, hâlâ Maddek'in kollarındaydı ama bineği artık koşmuyordu. Bunun yerine yürüyüşe geçmişlerdi ve bu hareket onu Maddek'in sert göğsüne doğru hafifçe sallıyordu.

Sol omzundan ziyade sağ omzuna doğru sallanıyordu. Uyurken dönüştürülmüştü. Ya da belki savaşçılar onu dinlendirmek için durmuşlardı. Atlar yollarına devam ettiklerinde Yvenne yeniden kollarına girmiş, yeni yöne bakıyordu.

Bacaklarının arasındaki paçavralar sanki büyük bir tomar yerine sadece bir ya da iki katlanmış bez sıkıştırılmış gibi daha az hacimli hissettiriyordu. Demek ki onları da değiştirmişlerdi.

Acı veren kramplar geçmişti. Geriye donuk bir ağrıdan başka bir şey kalmamıştı.

Bu o kadar da kötü değildi. vücudu donuk bir ağrı içindeydi.

Kadın başını kaldırdığında Maddek'in kolları gerildi. "Hâlâ ata biniyoruz," dedi ona, sanki uykudan kafasının karışmış olabileceğini ve yatağında olduğu gibi attan yuvarlanacağını düşünüyormuş gibi.

Karanlıkta ve ona yan oturmuş halde, yüz hatlarının çok azını görebiliyordu. Sadece boynunun kalın sütununun üzerindeki güçlü çenesinin gölgesini görebiliyordu. Henüz gece yarısı olmamış olmalıydı, çünkü kuzeybatı ufkundaki orak ayın zayıf parıltısı hâlâ ona dokunuyordu. Yüzü o aya dönüktü, yani güneye ve batıya doğru gidiyorlardı.

Diğer savaşçılar geliyordu. Maddek'in devasa formunu göremiyordu ama atlarının toynaklarının çıkardığı sesleri duyabiliyordu.

Eyerinin arkasına bağlı çantalardan birini açmak için dönerken iri bedeni kıpırdadı. Bir an sonra kuşağına bir şarap tulumu ve bir paket mumlu deri düştü. Pişmiş et kokusu ve kuruyan ağzından anında salyalar akmaya başladı. Midesi açlıktan gurulduyordu.

"Teşekkür ," dedi kısık sesle. Boğazı kurumuş ve iğdi. şarap tulumunda sadece su vardı ama umurunda değildi. İlk yudumu şimdiye kadar aldığı en tatlı yudumdu.

Et ince şeritler halinde kesilmişti. Belki de Parsatheanlar kızartmak için acele etmişlerdi ama iyi bir miktar kızartmışlardı. Zengin tadıyla geyik eti. Yvenne bütün bir sürüyü yiyebileceğine inanıyordu ama Maddek ona o kadar çok vermişti ki daha paketi bitiremeden midesi iyice dolmuştu.

"Yeterli mi?" diye sordu, kadın ne kadar çabalasa da başka bir ısırik alamayınca.

"yle." Paketi tekrar katladı. "Kalanını sonraya saklayabilir miyim?"

Onaylama olabilecek bir homurtu sesi çıkardı. Onun kaba Paketi alıp eyerin n tarafına bağlanmış keselerden birine soktuğunda parmakları sürtündü.

Ondan daha fazlasını istemeden tekrar kolayca ulaşabileceği bir yere.

Bunun farkına varmak boğazının neden oldu. "Bu suyu yıkanmak için kullanabilir miyim yoksa saklamalı mıyım?" diye sorarken sesi kalındı.

Adamın karanlık bakışlarını yüzünde hissetti ama gözleriyle buluşmak için başını kaldırmadı.

Bir süre sonra cevap geldi. "İstediğin gibi yıka."

Yağlı parmaklarını dikkatlice duruladıktan sonra bornozuna silerek kuruladı; bornoz o kadar kirliydi ki Yvenne parmaklarının temiz mi yoksa eskisinden daha kirli mi çıktığından emin olamadı.

Ama hiç umurunda değildi. Kirliydi, acı çekiyordu ve hiç olmadığı kadar mutluydu.

O kadar mutluydu ki bundan ağlayabilirdi.

Ama bir kraliçe gözyaşlarını görececek biri varken ağlamazdı, bu yüzden Yvenne yanan gözlerini ileride uzanan manzaraya çevirdi. Geniş bir çayırılık alana bakan kayalık bir sırtın üzerinde ilerliyorlardı. Kayalıkların altında zayıf ay ışığında, kambur hayvanların siluetlerini seçebiliyordu. Kısa tüylü mamutlar ya da gri derili kuzenleri, belki de ovalarda dolaşan daha iri, kaplamalı kertenkeleler, gerçi bunların çoğu sürüler halinde hareket etmez ve genellikle gllerin ve nehir kıyılarının yakınında kalırdı.

Şarap tulumunu eyerin önüne bağladı. "Neredeyiz biz?"

Eliyle kuzeyi, uzakta soluk gümüş bir şeridin çözüldüğü yeri işaret etti.
"Ageras orada yatıyor."

Bu da Goge ile Ephorn arasındaki sınırı belirliyordu. Artık Kaynar Deniz'e dökülen nehrin Goge tarafında seyahat ediyorlardı ve kendilerini Parsathe'ye götürecek bir gemi bulabilecekleri yerdeydiler.

"Drahm'a ne zaman ulaşacağız?" Liman kenti Ageras'ın ağzında yer alıyordu.

"Hızlı gidersek çeyrek turda."

Belki yedi gün. Bakışları tekrar Ageras'a değdi. "Nehir yolundan mı ?"

"Evet."

"Bu geceyi at sırtında mı geçireceğiz?"

Başını iki yana salladı. "Çok uzakta olmayan bir köy var. Oraya vardığımızda dinleniriz ve yarın sabah senin için oradan bir at satın alırsın. Benim bineğimin yüreği büyüktür ama iki kişi taşımak için çok hızlı ve çok uzaklara gidiyoruz.

Özellikle de bu şekilde, çünkü bir tüy kadar ağır olsanız da, o tüy düzensizdir ve taşınması daha zordur."

Bu şekilde ata binmenin daha zor olduğunu o da tahmin edebiliyordu. "O zaman ata bineyim mi? O kadar engembeli olmaz."

Maddek'in kolu beline dolandı ve onu kaldırdı. Yvenne garip bir şekilde sol bacağını atın boynuna doğru salladı, sertleşmiş kasları protesto çığlıkları atarken nefesi dişlerinin arasından tıslıyordu. Eyere yerleşti ve uzun bir süre boyunca, kalçaları ve uyluklarının iç kısımları yeni pozisyona alışmak için gerilerek parçalanıyor gibi görünürken acı onu kör etti.

Maddek'in avuç içi karnına doğru düzleşip onu atın hörgücünün üzerinde kıvrılmak yerine oturmaya zorladığında neredeyse haykıracaktı.

Sesinin derin, yatıştırıcı gürültüsü sıcak göğsünden geçerek kadının ağrıyan sırt kaslarına ulaştı. "Bu acı sadece birkaç gün daha sürecek."

Sözsüzce başını salladı.

Altındaki atın adımları uzun ve yumuşaktı. Yvenne'nin hiç dizginleri kavramak için, bu yüzden göğsüne yaslandı ve ellerini Ağır kalçaları onunkilerin yanında. Kırmızı ketenin altındaki sert kaslar demir gibi olmuştu ama adam itiraz etmedi ve kadının ellerini itmedi.

Önceki günden bu yana tavırları tamamen değişmişti ama Yvenne onun ilgisini ve korumasını daha derin bir değişimle karıştırmazdı. Yine de ondan şüphe ediyordu. Hâlâ onun ailesinin cinayetlerinde rol almış olabileceğine inanıyordu.

Ama onu kazanacaktı. Tıpkı annesini kazandığı gibi.

Başlangıçta Ran Ashev de şüphe duymuştu. Kocasının ölümünden sonra öfkeli ve kederli olan Parsathean kraliçesi, Yvenne'nin mesajının bir yem olarak tasarlanıp tasarlanmadığını merak etmişti. Yine de Ran Ashev, Yvenne'nin hapsedildiği kule odasını ve o mektubu yazdığı için aldığı cezayı ilk elden görmüştü. İki kadın karşılaştığında, ateşler içinde ve iyileşmekte olan Yvenne'nin yatağından kalkacak gücü bile yoktu.

Ancak Yvenne'nin kırılğanlığı Ran Ashev'in içinde bir sempati uyandırmıştı. -Ve Yvenne'nin iddialarına haklılık kazandırmıştı. Maddek'in zayıflığı ise sadece uyandırıyordu. Sanki beden gücünün zihin ya da irade daha üstün olduğuna inanıyormuş gibi.

Gerçekten de Yvenne ondan daha fazlasını bekliyordu. Ama daha fazlası gelecekti. Şimdilik, öfkesi ve kederi onu kendi gerçeğine ikna çalışamayacak kadar alev alev yanıyordu. Onun her açıklamasını reddedecekti.

İnançsızlığı bir hayal kırıklığı olsa da, belki de bunu tahmin etmeliydi. Annesinin gözünden Yvenne, genç Maddek'i Yanan Ovalar'dan Lave kıyılarına kadar takip etmişti. vahşilere karşı savaşta ne kadar acımasız olduğunu, ittifak ordusuna ne kadar kurnazca komuta ettiğini ve her savaşçısını kaybettiğinde ne kadar derinden kederlendiğini öğrenmişti. Yıllardır onun nasıl bir adam olduğunu biliyordu.

Ama Maddek onu tanımıyordu. Ona hemen güvenmemesi o kadar da şaşırtıcı değildi.

O zaman Yvenne ona kim olduğunu öğretecekti. Yavaşça. Dikkatlice. Eğer amacının güvenini kazanmak olduğunu anlarsa, onun her sözüne inanmayacaktı.

Bu yüzden bu gece, onun şüphe duymasına neden olacak hiçbir şeyden bahsetmeyecekti. Onun dilinden gerçeği duymaya alışmasına izin verin - o zaman onu söküp atmaya o kadar meyilli olmayabilirdi.

Ve onunla o kadar da farklı olmadıklarını keşfetmesine izin verdi. "Seninle seyahat eden savaşçılar, onlar senin Ejderhaların mı?"

Hafif bir tereddüt. Sonra, "Öyleler."

Oh. Ne kadar da beklenmedik. Öyle olmadıklarını söyleyeceğini düşünmüştü,

Çünkü sadece bir Ran bir Ejderha muhafızı tarafından korunurdu. Yani böyle bir kapasitede hizmet ettikleri tam olarak doğru değildi. Yine de Maddek'in yalan söylemeyeceğini de biliyordu.

"Henüz Ran adını almamış olmanıza rağmen mi?"

"Yani onlara henüz Ejderham diyemezdim," diye cevap verdi ve bunun tereddütünü açıkladığını fark etti. Tıpkı ardından gelen şeyin verdiği yanıtı açıkladığı gibi. "Ama onlar kendilerini böyle adlandırırlardı."

O halde bu konuda, savaşçıların sesine kendi sesinden daha fazla verecekti. Babası asla aynı şeyi yapmazdı. Zhalen'in kendi görüşü herhangi bir önemi olan tek görüştü.

Ve bu nedenle, babası Maddek'in sahip olduğu sadakate asla ilham vermeyecekti. "Hiç Parsathean kralı olmasanız bile bu savaşçıların Ejderhanız olarak hizmet edeceğinden şüpheleniyorum."

Maddek homurdandı.

Yvenne bu cevabın onaylama mı yoksa karşı çıkma mı olduğuna karar veremedi ama gözleminden hoşnutsuz görünmüyordu. "Annem bir keresinde bana, ittifaktan önce Yanan Ovalar'dan gelen akıncılar Syssia'yı kaç kez istila etmiş olursa olsun, Parsathean'ların Syssia'dan çaldığı hiçbir şey olmadığını söylemişti.

Kraliçe Nyset'in karşılığında halkınızdan aldığı şeyin değerine eşitti." Bir homurtu daha, ama bu açıkça küçümseyen bir homurtu. "Yanlış duymuşsun. O savaşçı kraliçe hiçbir zaman Parsathe'ye karşı bir baskına liderlik etmedi."

"Baskın hakkında hiçbir şey söylemedim. Nyset'in halkınızdan aldığı gümüş ya da demir değil, aytaşı gözleriyle gördüğü bir şeydi."

Eğlence ve ilgi cevabını derinleştirdi. "Bunlarla değerli ne götürebilir ki?"

"Ran Antyl'i izledi." Kendi başına efsanevi bir kraliçe haline gelen hırsız kral Ran Bantik'in halefi. "Ve Nyset, Parsathean kraliçeleri ve krallarının yaptığı gibi bir halka liderlik etmenin onları yönetmekten ne kadar daha iyi olduğunu gördü. Nyset'in yaptığı da buydu. Benim bütün atalarımızın yaptığı gibi."

"Kraliçe olduğunuzda da böyle mi yapacaksınız?"

"Öyle olacak."

Sert kahkahası saçlarının gevşek dallarını karıştırdı. "Halkın seni takip etmeyecekse liderliğin bir anlamı yok. Aytaşı gözlerin seni mi takip etmeliler? Kardeşlerinin gözleri de aynı renk."

"Fark etmezdi. Ama Tyzen için, kardeşlerim liderlik etmeye bile . Babamın yaptığı gibi onlara hükmetmeye çalışırlardı."

"Peki halkına seni takip etmeleri için nasıl ilham vereceksin? Annen ve ataların savaşçı kraliçelerdi. Sen ata bile binemiyorsun."

"Bunun pek önemi yok. Eğer bu halkımı babamın yönetiminden kurtarmak anlamına gelseydi, yerlerde sürünürdüm. Ne yapmam gerekiyorsa, onu yapacağım. Halkım bunu görecektir ve attığım her adımın hepimiz için daha iyi bir yön olduğunu bilecek."

"Eğer onları özgür bırakmak istiyorsan, babana karşı kılıç kaldırmak, ayaklarına kapanmaktan daha iyidir."

"Elbette bir kılıç *daha kolay*. İşte bu yüzden seninle müttefik olurum, kılıcının babamın kellesini aldığını görmek için." Maddek'in pek çok düşüncesini açığa vuran yüzünü bir an olsun görebilmeyi umarak arkasına baktı ama

iyi göremiyordu, sadece gölgeler ve adamın omzundaki geniş dağ vardı.

"Liderlik etmek için kılıç tutmak gerektiğine inanmıyorsun herhalde. Nayil'i takip etmez misin?"

O konsey bakanı bir daha asla kılıç tutamayacaktı ama Yvenne tüm Parsatheanların ona ne kadar derin bir saygı duyduğunu biliyordu.

", " dedi Maddek ama beklediği ciddi cevap yerine sırtına doğru bir kahkaha daha yükseldi. "Yine de onu her zaman gerektiği kadar iyi dinlemiyorum."

"Hayır mı?"

"Syssia'nın yönetici evinden uzak durulması gerektiğini söyledi. Bu Zhalen'in kanından doğan herkes açlıktan ölmek üzere olan bir drepa kadar kurnaz ve acımasızdı." Sesinden mizahın bir kısmı süzüldü. "Yine de şimdi Zhalen'in kızını gelinim olarak alıyorum."

"Ah." Yvenne, Maddek'e annesinin de aynı tavsiyeyi duyduğunu ama yine de Zhalen'in kızını ona gelin olarak vereceğini söylerse dili tutulurdu. O yüzden bunun yerine başka bir gerçeği söyledi. "Nayil haksız değil. Eğer ailemin içine doğmamış olsaydım, ben de bizden uzak durmak için büyük çaba sarf ederdim."

Yüzünü göremese de buna gülümsemiş olabileceğini düşündü. Çünkü aralarına sessizlik çökmüştü ama bu sessizlik tedirgin ya da gergin değildi. Bunun yerine, anlaşmaya varmış iki insanın rahat sessizliği vardı.

Zhalen'in kanından gelen herkes acımasız ve kurnazdı.

Ancak Zhalen'in kanı tek başına onun damarlarında ya da kardeşlerinin damarlarında dolaşmıyordu. Ancak sadece Yvenne ve Tyzen anneleri tarafından kule odalarında büyütülmüştü. Ağabeyleri o kadar şanslı değildi ve kalplerini zehirleyen sadece Zhalen'in kanı değildi. Onlarla geçirdiği her andı.

Bunu Maddek'e de söyleyebilirdi ama bu kez sessizliği bozan o oldu.

"Peki ya babanın kişisel koruması?" Sesinin sertliğinden annesinin tecavüzünü düşündüğü anlaşılıyordu. "Bir Ejderha gibi ona sadıklar mı?"

"Bazıları babama sadıktır. Diğerleri onun altınına sadık."

"Onlar Syssian değil." Bu bir soru değildi, çünkü Maddek Syssian askerlerinin Yvenne'ye nasıl karşılık verdiğini görmüş olmalıydı. Bir Syssian asla Yvenne'i -ya da Kraliçe Vyssen'i- babasının muhafızlarının yaptığı gibi hapsetmezdi. Her iki kadının da tek bir sözü özgürlüklerini garantileyebilirdi. Ama babasının paralı askerleri Nyset'in varislerini hiç umursamıyordu.

"Çoğu Rugus'tan," dedi Yvenne. "Dördüncü Sırt Muharebesi'nde onunla birlikte savaştı, geçidi Yok Ediciler'e karşı tuttuğunda savaş lordları ve Gülen Dev'i vurduğunda. Annemle evlendiğinde o askerler de onunla birlikte gelmişti."

"Kaç kişi?"

"Babamın en sadık askerlerinden oluşan kişisel muhafızlarından elli kişi." Kraliçe Vyssen ölmeden önce her gün onları sayar, hareketlerini, konuşmalarını izler, her zaman Zhalen'in güvenliğinde bir zayıflık arardı. "İki yüz kişi daha saray muhafızı olarak görev yapıyor. Kraliyet kalesi içinde hiç Syssian askeri yok. Bunun yerine şehir surlarını ve Syssian dış bölgelerini korumakla görevliler."

"Hangi tehdide karşı?"

"Kuzeyden gelen barbar akıncılar tabii ki," dedi kuru bir sesle ve bir kahkahanın daha dağınık saçlarını karıştırdığını hissetti. "Babam ittifakın Parsathean'ları uzun süre uzak tutamayacağını iddia ediyor."

"Ben sadece onun ve muhafızlarının yanına geleceğim," dedi Maddek.

"Halkım bunu duyduğuna memnun olacak. Gerçekte, ittifak olmasa bile, Syssia'ya yönelik en büyük tehdit Rugus'tan gelecektir."

"Kardeşin Aezil'den mi?" Sesinde hiç şaşkınlık yoktu. Yvenne başını salladı.

"Baban tehdidin farkında değil mi?"

Babası o kadar kör değildi. Sadece kibirliydi. "Öyle ama bunu asla kabul etmez."

"O zaman neden Aezil'i Rugusya tahtına oturttunuz? Sırada Lazen vardı. Neden ikinci oğlunu -ve daha büyük bir tehdidi- başka bir ulusun kralı yaptı?"

"Lazen kral olamaz," diye hatırlattı Yvenne ona mutlulukla. "O öldü."

Öldürmek amacıyla çektiği tek okla öldürüldü. Ama Yvenne dilini de riske atmadan bunu söylemeyi göze alamazdı. Maddek hâlâ kardeşinin ölümündeki rolünden şüphe duyuyordu çünkü ittifak konseyine Lazen'i Ran Ashev'in öldürdüğü ve annesinin de bu yüzden başının kesildiği söylenmişti.

Ama şimdi o başarısız kaçıışı mı düşünüyordu, Yvenne bunu bilemedi. Maddek sadece, "Baban Aezil'e Rugusya tahtını verdiğiğinde o henüz ölmemişti," dedi.

"Babam Lazen'i Syssia'nın daha büyük bir ödül olduğuna ikna etti." Bu doğrudu ama Zhalen'in Rugus'u ikinci oğluna vermekteki asıl amacı bu değildi. "Ve eğer Aezil'i Syssia tahtının varisi olarak atasaydı, kardeşim babamın tahtı boşaltmasını beklemezdi."

"Zhalen kendi oğlundan mı korkuyor?"

"İyi bir nedeni var. İttifak konseyi toplantısında, Syssia ve Rugus arasındaki anlaşmayı duyduunuz, buna göre mevcut tüm Rugus askerleri babamı korumak için gönderilmişti?"

"Ben yaptım."

"Aezil'in Ruguslu askerleri Syssia' göndermeyi babamı korumak için değil, zamanı geldiğinde kardeşimin Syssia tahtını daha kolay ele geçirebilmesi için kabul ettiğinden şüpheleniyorum."

"Baban bu kadar aptal mı?"

"Hayır. Ama bu riski, Syssian'a izin verme riskine karşı tartmalı. ve halkımın Nyset'in varisinin hayatta ve neredeyse bir kraliçe yaşında olduğunu keşfedip ona karşı ayaklanma riski. Ve kardeşim sadece birkaç sezondur kral; büyük olasılıkla

Syssia'yı fethetmeye çalışmadan önce Rugus'taki gücünü. Babamın bu tehlikeyi bertaraf etmek için zamanı olacağına inandığına şüphe yok." Yvenne omuz silktili. "Bunun pek önemi yok. Zhalen öldüğünde, Rugusluları saray muhafızlarının saflarından temizleyeceğim ve Syssia'yı babamın mirasından arındıracağım."

Maddek sadece anlaşılmaz bir homurtu daha çıkardı. Muhtemelen *onun* da hafızasından silinmesi gerektiğini düşünüyordu. O halde belki de en iyisi, zihnini ona ne kadar güvenmediğinden uzaklaştırıp her Parsathean'ın takdir ettiği bir şeye, atlarına yöneltmekti.

Özellikle de Yvenne yarın kendi atına binecekse, onlar hakkında da daha fazla şey öğrenmesi gerekiyordu. Ata binemediği için onunla alay . Bu asla binemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Atın ritmini bulmaya çalışarak büyük başının sallanışını inceledi. Uzun kulakları öne dönüktü ama "Adı ne?" dediğinde sesini istercesine geriye doğru fiske vurdu.

"Kimin adı?" "Atının."

Ani bir mizah sesini yükseltti. "O bir kısrak. Ve onun bir adı yok. Kılıçlarımıza isim vermediğimiz gibi atlarımıza da isim vermeyiz."

Çünkü onlar sadece birer araçtı. Ama atların bakım eksikliği yoktu. Yvenne'nin gördüğü kadarıyla, Parsathean savaşçıları bineklerine kendilerinden daha iyi bakıyorlardı.

"Fassad kurtlarına isim verdi," dedi Yvenne.

Maddek onaylamayan bir sesle homurdandı. "Onlar köpekten başka bir şey değil." "Fassad onların kurt olduğunu söylüyor."

"Evcilleştirildiler."

Atlar da öyleydi. "Ve isimlendirildi."

"Ve kaybolduklarında bunun için daha derin bir yas tutacaktır - ve bir savaşçının tazıları ve atları savaş alanında *her zaman* kaybolacaktır."

"Ya da ormanda." Yvenne'ninki gibi. "Evet."

"Bana bir köpek gibi davranacağını söylemiştin," diye hatırlattı ona.

"Umarım bana da Fassad'ın ona davrandığı gibi davranırsın, çünkü bu herhangi bir kraliçenin umabileceğinden daha iyidir."

Adamın kahkahası kadının sırtında derin bir sarsıntı yarattı. "Bu yeterince doğru.

Yine de aynı olmayacağına yemin ederim. Çünkü Fassad benim sana yapacağımı köpeklerine yapmaz."

Ay gecesinde. Hayır, hiç de aynı olmayacağını düşündü.

Müstakbel kocası da ne yapacağını düşünüyor olmalıydı. Adamın sertliği kadının arkasında yükselmişti ama siki ikisinin arasında sıkışmışken ve kadının poposu onun tahrikine karşı sallanırken rahat edemese de

Atın her adımıyla birlikte, bu kez Yvenne'den ihtiyacını talep etmedi.

Bunu yapmasını da istemiyordu. Burada, diğerlerinin önünde olmaz.

Yine de adamın, onu yatağına alma düşüncesinden başka bir nedenle kendisine karşı sertleştiğini bilmek hoşuna gidiyordu. Dün uyarılması öfkesinden ve onu cezalandırma arzusundan kaynaklanmıştı. Ancak şimdi ne kızgın ne de onu cezalandırmaya meyilli görünüyordu.

Ve önceki günkü öfkesine rağmen, ona dokunurken beklenmedik bir zevk almıştı. Bunu tekrar tatmak istiyordu ama Maddek'in, ailesinin cinayetlerinden onu sorumlu tuttuğu sürece bunu yapacağına dair pek umudu yoktu. Alacağı her zevki kendisi için almak zorundaydı.

Kendininkini alırken ona zarar vermediği sürece.

Adamın geniş eli aniden karnına bastırıldığında nefesi titredi. Ama onu incitmek ya da memnun etmek için değil. Alçak ve sert bir sesle, "Yarın ata binerken bu kaslarını sıkmalısın. Sırtını dikleştir. Bineğinin üzerinde oturan bir et çuvalı gibi olmayın. Bunun yerine onunla birlikte hareket et."

Yvenne denedi ama kendini atla bir hissetmedi. Onun yerine Maddek'le bütünleştiğini hissetti, çünkü Maddek'in dokunmadığı hiçbir yer yok gibiydi: sırtı Maddek'in göğsüne yaslanmış, kalçaları Maddek'in kalçalarının arasında, bacakları Maddek'in bacaklarının arasında sallanıyordu.

Yeni duruşunu onaylamış olmalı, çünkü bunu ayarlamak için hiçbir talimat vermedi. Bunun yerine, "Denge için ellerinize güvenmeyin. At üzerinde kalmak için tek ihtiyacın olan şey oturuşunun sağlamlığıdır. Bir elinde kılıç, diğerinde arbaletle ata binebilmeli, yine de bineğinin hızını ve yönünü kontrol edebilmelisin."

Yarına kadar böyle bir şey yapacağını hayal ederken içinden bir kahkaha yükseldi. "Belki birkaç gün içinde."

Cevabı, kalçalarının belli belirsiz gerilmesiydi. At hemen karşılık vererek daha hızlı hareket etti. Yvenne eyerde sarsılıp zıplarken umutsuzca bacaklarını kavradı.

Sesi sertleşti. "Bir çekiç gibi vuruyorsun bineğine omurga." Ön kolunu kadının karnına dayayarak onu göğsüne doğru kaldırdı, ta ki kadın onunla birlikte yumuşak bir şekilde sallanana kadar. "Her adımda yükselip alçaldığını hisset. Dik oturun ve onunla birlikte yükselip alçalmak için kalçalarınızı kullanın. Üzenginiz yok, bu yüzden bacaklarınızı gevşek bırakın, ağırlığınızı bacaklarınızın iç kısımlarına verin.

Uyluklarınız ve dengenizi bulun. Oturur durumda kalmak için bacaklarınızla yanlarını sıkıştırmayın."

Bacaklarındaki güvenli tutuşu gevşetmek korkutucu olsa da, Yvenne emredilene yaptı. Dengesi değişti, ağırlığı koltuğuna daha da gömüldü. Adamın yaptığı gibi hareket etmeye çalıştığında sertleşmiş kalçalarından acı fişkırdı ama dişlerini sıktı ve adamın belindeki kolunun baskısı hafifleyene ve atın sırtında zıplamamak için onun gücüne güvenmeyene kadar sebat etti.

"Bu şekilde," dedi onaylayarak ve at tekrar yavaşlayarak yürümeye başladı. "Bu hızda sık sık seyahat etmiyoruz ama bu hızda nasıl sürüleceğini biliyor olmalısın."

Yorgunluktan nefesi kesilen Yvenne başını salladı. "Daha kolaydı," diye soludu, "ilk gece. Atım koşarken."

Muhtemelen sırtında kalmasının tek nedeni de buydu. Eğer tırıs gitselerdi, koşmaya başlamadan önce sıçrayabilirdi.

"Koşmak daha sorunsuz," diye kabul etti.

Yürümek gibi. Yine de kendini hâlâ atıyla bir bütün olarak hissetmiyordu. "Binekleriyle gerçekten bütünleşen Parsathean binicilerine dair efsaneler duymuştum."

"Hayır." Yavaşlamışlardı ama adamın kolu hâlâ kadının belindeydi ve onu sıkıca kendisine doğru tutuyordu. "Neredeyse bir gerçek olmasına rağmen."

"Nasıl?"

"Çünkü biz gümüş parmaklı Rani gibiyiz." Gümüş pençelerinin uçlarını hafifçe kızın kolunun üzerinde gezdirdi. Kadının içinden bir ürperti geçtiğinde sesi yine neşeyle derinleşti. "Ondan daha büyük bir savaşçı yoktur."

Yvenne'nin annesinin iddia ettiği şey bu değildi. "Savaşçıların tanrıçası Vela'dır."

"Ve Rani hepsinin en iyisi. En güçlü savaşçı, en keskin avcı; kimse onu yenemedi ve kimse ondan kaçamadı. Senin için geldiğinde, bu onun sonu olur."

Çünkü o ölümdü. Yvenne bu konuda hemfikirdi. "Evet."

"Ve Rani seni ele geçirdikten sonra, ejderhasının üzerinde uçarak seni Temra'nın kollarına teslim eder," dedi ve her kelime Yvenne'nin göğsünde kabırır gibi oldu. "Parsathe'nin savaşçıları da bunu yapar; biz de gümüş parmaklı Rani gibi düşmanlarımızı Temra'nın kollarına teslim ederiz. Ve savaşa at sürdüğümüzde, bineklerimizle bir olduğumuzda ... sanki uçuyoruz."

Kalbi gümbür gümbür atan Yvenne fısıldadı, "Bunu yapardım. Sırf bunun için ata binmeyi ğrenirdim."

"Yapar mıydın? lmne bile olsa savaşa koşar mısın?" Gümüş pençeleri kızın boğazının yan tarafını sıyırdıktan sonra sırtına doğru bastırdı ve kabaca, "Yelesine sıkıca tutun. Boynunun zerine mel."

Öyle yaptı. Maddek'in bacakları gerildi ve kısarak ileri fırladı. Sonra yarışıyorlardı, rüzgâr Yvenne'nin gözlerinden yaşlar akıtırken ve savaşçılar onlarla birlikte yarışırken, onun etrafında, nal sesleri kalbinin çarpması gibi çarpıyordu.

Ve gerçekten de uçmak gibiydi - ama Temra'nın kollarına değil. Maddek onu kadar sıkı tutarken değil. Her şey acıyordu ama yine de acı yoktu. Bu lm gibi olamazdı.

Yvenne ilk kez yaşadığını hissettiğinde değil.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

MADDEK

F İki gün boyunca, parıldayan güneşin parıldayan mavi bir gökyüzünün altında yol aldılar. Üçüncü gün, şafak söktüğünde Düşmüş Dağlar'ın sivri dişleri üzerinde uzak bir parıltıyla yola koyuldular.

Doğu. Batıdaki düz çayırların üzerinde, yağmur vaadiyle kabaran sıcak bir rüzgârla asık suratlı bulutlar atlılara doğru sürükleniyordu.

Bu söz öğleden önce yerine getirildi. Kurşuni gökyüzünden sağanak halinde bir tufan yağdı. Yüzüne vuran sağanaktan gözleri kamaşan Maddek, saldırıya karşı başını eğdi. Kısrağı da aynısını yaptı, başı öne eğik yürüyordu, büyük toynakları çamurlu yolda ilerliyordu.

Çok yavaş ilerliyorlardı. Yine de çamurda daha hızlı gitmek atların bacaklarını yaralama riski taşıyordu.

Başka bir gün olsa Maddek bir sığınak bulup fırtınanın geçmesini beklerdi ama gecikemezlerdi. Cezan'ın cesedinin dün ittifak konseyine teslim edildiğine şüphe yoktu. Bazir hemen Syssia'daki babasına ve Rugus'taki kardeşine haber gönderecek, ama aynı zamanda askerlerine her yönden Yvenne'yi aramalarını emredecekti. Yvenne ve Maddek'in savaşçıları Ageras üzerindeki köprünün ötesine bir günlük mesafedeydiler.

Takip için gönderilen askerlerden üç gün önce.

Bu liderlik uzun sürmeyecekti. Yvenne için bir binek satın aldıktan sonra, son iki gündür kat ettikleri yavaş tempoda değil. Şimdi kat ettikleri çok daha yavaş tempoda da.

Güçlü bir rüzgâr Maddek'in ıslak çarşaflarını bacaklarına savurdu, saç örgülerinin ağırlığı omuzlarını kamçılardı. Hızla arkasına baktı, yarı yarıya Yvenne'nin hafif formunun eyerinden fırlamış olmasını bekliyordu.

Ama yine de uzun boyluydu; eyerlerinde alçakta oturan, başları eğik ve vücutları rüzgâra karşı desteklenmiş savaşçılarından daha uzundu. Dizginleri iki parmaklı eliyle gevşekçe tutuyordu. Sol elini eyerin kulpuna dolamış, kendini sabitlemişti.

Son birkaç gün içinde neredeyse her seferinde yaptığı gibi, kaşlarını kaldırarak sorgulayan bakışlarına karşılık vermedi. Onun yerine gözleri kapalıydı, yüzü yağmura doğru kalkmış, ağzı yumuşak bir gülümsemeye dönüşmüştü.

Bir başka rüzgâr siyah saçlarını yırttı, uzun teller ıslak ipek bir afiş halinde arkasından aktı. İnce omuzlarında, kısa sırtlı düldül atını satın aldığı köyden onun için satın aldığı ev dokuması pelerin ağır bir şekilde duruyordu. Kaba kumaş sıırıslılandı, eteklerinden sürekli su damlıyordu; tıpkı açıkta kalan alnından, burnundan ve çenesinden damladığı gibi.

Kaşlarını çatarak onun yanında giden Banek'e baktı. Maddek ve Kelir önde olmak üzere yolu ikişer ikişer kat ettiler. Banek ve Yvenne birkaç adım geriden takip ediyordu. Yaşlı savaşçı son günlerde ona yoldaşlık etmiş, sabırla ata nasıl binileceğini öğretmiş ve Maddek önden giderken sözlü olmayan bir anlaşmayla ona muhafızlık etmişti. Dinlenmesi ya da yemek yemesi gerektiğinde Maddek'i uyaran Banek'ti ve sıcak güneşin altında sık sık su içmesi gerektiğini hatırlatan da Banek'ti.

Yine de şimdi tepeden tırnağa sıırıslılandı ve yaşlı savaşçı yüzünü yere eğmişti.

Maddek tekrar ona baktı. Kısa mesafe ve şiddetli yağmur yüzünden sesini yükseltmek zorunda kalmıştı. "Başlığını çek, Yvenne."

Ses tonundaki emirle birlikte savaşçıların her biri hazırola geçti, yüzler kalktı ve bedenler daha sözcükler algılanmadan gerildi. Ne demek istediğini anladıklarında hepsi ona baktı.

Bir rüyadan uyanır gibi yavaşça aytaşı gözlerini açtı. Yine de uykudan *yavaşça* kalkmazdı -Maddek bunu iyi bilirdi. Son birkaç onu uyandırdığında anında uyanır, berrak bakışları onu iliklerine kadar delerdi.

Tıpkı şimdi olduğu gibi, kaşlarını eğerek ona baktığında gibi. "Ben de senin gibi kendimi doğa koşullarından koruyabilir miyim? Komutan?"

Yanında Kelir bir kahkaha attı. Banek sırtıttı. Çünkü Maddek'in üzerinde kuşaklı keteninden başka bir şey yoktu ve dış katmanı omuzlarına kadar çekmemişti bile. Fırtına Kaynayan Deniz'in üzerinde oluştuğu için buna gerek yoktu. Hamamların rüzgâr ve yağmurdan daha soğuk olduğunu biliyordu.

Oysa rüzgârı ve yağmuru hiç tanımamıştı, güneşi de. Son günlerin sıcaklığı yüzünü yakmıştı, cildi ateşi varmış gibi gergin ve sıcaktı.

"Bir savaşçının gücüne sahip olduğunda, istediğin kadar çıplak at sürebilirsin," dedi ona. "O kadar hastalanan çelimsiz bir eşe ihtiyacım yok. yetiştirilmiş."

Eğlencesi taş gibi sertleşti. "Öksürüğümün yataktaki performansını düşürebileceği bir kocaya ihtiyacım yok."

Bir öksürük Maddek'i onun yumuşak kalçalarının arasına gömülmekten alıkoyamazdı. Ay gecesini beklemek zorunda olmasalardı, çoktan her günü onun üzerinde geçirmiş, intikamı kök salana kadar tohumlarını ipeksi kılıfına akıtmış olacaktı. Ama o sadece "Başlığını çek" dedi.

Savaşçılarından hiçbiri buna karşı çıkmazdı. Yine de yavaşça başını salladı, solgun bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı.

"Yağmur yüzümde tatlı bir his bırakıyor," dedi.

Güneşten yanmış yüzü. Yine de belki de tatlı olmasının tek nedeni sıcak tenine vuran sağanak değildi. Atına bindiği ilk gün, onu yakmasına rağmen yüzünü aynı şekilde güneşin sıcaklığına kaldırmıştı. Çünkü bunu daha önce hiç bilmiyordu. Tıpkı yağmuru hiç tanımadığı gibi.

Uzun bir daha onun bakışlarını üzerinde tuttu, göğsünde garip bir sıkışma vardı. Sonunda başını salladı ve tekrar öne doğru döndü.

Ve yağın yağmur kendi sıcak tenine çok tatlı geliyordu. Hain, hastalıklı bir kadının onu nasıl bu kadar çabuk ısıttığını. Mantıklı olan her şeye göre, onu böyle arzulamamalıydı. Ailesini cinayete sürüklemiş olabilecek kadını değil. Kardeşinin sırtına soğukkanlılıkla hançer saplayan kadını değil.

Bu anı hâlâ zihninde huzursuz bir şekilde duruyordu. Kardeşini, kızarmış bir domuzu şişler gibi kolayca şişlemişti, hiçbir duygu ve

Uyarı. Cezan'ın ölmeyi hak ettiği kesindi ve Maddek hayatı boyunca çok daha fazla kanın döküldüğünü görmüş, birçoğunu da kendisi dökmüştü. Yine de bunlar savaşın sıcaklığında olmuştu.

Yvenne buz gibiydi.

Ama intikam ateşi kendi kanında alev alev yanıyordu. Yvenne'e ilk baktığında onu öldürmekten başka bir şey düşünmemişti. Ancak onu gelin olarak almayı kabul ettiği an, aklına onu yatağa atmaktan başka bir şey gelmemişti; Zhalen'in sonunu getirecek çocuğu ona vermekten başka. Eğer kız bakire olmasaydı, o kadar sık onun peşine düşerdi ki, peşindeki askerler şimdi arkalarında olurdu.

Onunla yatmak onları sadece daha da yavaşlatırdı. Maddek intikam için yanıp tutuşsa da bu ateşin onu kör etmesine izin veremezdi. Dolunaya sadece yedi gece kalmıştı. Kadın yakında onun altında olacaktı.

"çelik var." Kelir'in sesi arkalarındaki atlılara ulaşamayacak kadar kısıktı. "Atının sahip olduğundan daha fazla çelik."

Bu kesindi. Çünkü eyer kullanmakta yeni olmasına rağmen Yvenne onları yavaşlatmamıştı. Eğer bir Parsathean atına binmiş olsaydı ve acımasız bir tempo tutturmuş olsalardı, hiç şüphe yok ki sırtına bir çapak gibi yapışırdı. Tıpkı ilk akşam olduğu gibi.

Atının dayanıklılığı ondan daha azdı. Maddek bir zamanlar sert adımları ve sık göğsüyle zayıf bir binek olduğunu fark etti. İğdiş herhangi bir mesafe boyunca koşu tırısından daha hızlı bir tempoyu sürdüremiyordu ve çamur onları yavaşlatmadan önce bile iğdişin yürüyüşü yavaşlamıştı. Bunun yerine

Parsathean atlarının hızlı ve yumuşak yürüyüşüne karşın, ağır adımlarla ilerliyordu. Yine de, ağır ve zahmetli hayvanlara daha fazla değer veren çiftçilerle dolu bir köyde seçilebilecek çok az at vardı. Maddek iğdiş edilmiş atı, bir sonraki köyde daha uygun bir binekle takas etme niyetiyle satın almıştı. Ancak orada ya da geçtikleri yerleşim yerlerinin daha iyi bir seçenek bulamamıştı.

"Keşke dun aygırını alsaydım," dedi şimdi. Bir Parsathean küheylanından daha küçük olsa da, gördükleri atlar arasında sahip olunmaya değer tek at Dun'du ama ateşli mizacı yeni bir biniciye uygun olmazdı.

Kelir kaşlarını çattı ve saç örgülerinden yağmur damlıyordu. "Onu o ateş püskürtene mi bindirecektin?"

"Ben olsam ona binerdim."

"Ve kırsığınızı gelininize mi verecektiniz?"

Maddek başını eğdi.

İnançsızlık diğer savaşçıyı içten bir kahkahaya boğdu. Gözlerini aydınlatan eğlenceyle, "Sanırım onu kısırağınza bindirmek, gelininize binmeyi öğretmekten daha kolay olurdu. Binek hayvanını yönlendirmek için dizginlere bile ihtiyacı olmazdı, çünkü o kısırak seni bir köpek gibi takip ederdi."

Kısırak da öyle. Kısırağın babası da onun bineğiymiş ve cılız bacaklı bir taydan biraz daha fazlasıyken Lave nehrinde vahşiler tarafından öldürülmüştü. Annesiyle aynı kararlı güce sahip olduğunu fark eden Maddek onu elleriyle büyüttü. Ona binme zamanı geldiğinde, kendisine daha uygun ya da savaşta bu kadar cesur ve vahşi bir at tanımamıştı.

Yine de aynı nedenden ötürü, denenmemiş bir ata binmemek daha iyiydi. Eğer binerse Maddek Yvenne'i koruyacağından o kadar emin olamazdı. Paniklemiş bir bineği kontrol etmek için savaşmak, onu tehdit eden herhangi bir şeyle savaşmayı zorlaştırıyordu.

Ama hiçbir şey söylemedi ve Kelir spekülatif bir bakış attı. "At üzerindeki üçüncü günü için iyi gidiyor."

"O kalıyor."

"Şafaktan akşama kadar."

Maddek homurdandı, isteksiz bir anlaşılmıyordu bu. Çünkü Yvenne iyi ata binmiyordu. Buna yakın bir yerde bile değildi. Ama bol miktarda metanete sahipti. Maddek onu karşısına aldığından ve gece gökyüzünün altında yarıştıklarından beri, kendi bineğine sahip olmaya kararlıydı - sadece Binmek için değil, ona bakmak için. Midesi tüm kampın duyabileceği kadar yüksek sesle homurdandığında ve uzuvları yorgunluk ve acıdan titrediğinde, günün sonunda bile atıyla ilgilenmekte ısrar etmişti.

Bu çabası ona savaşçıların gözünde, at üzerindeki herhangi bir yeteneğinden daha fazla saygı . Maddek, Yvenne'nin bunun onları kazanacağını bildiğinden şüpheleniyordu.

Ama hepsini manipüle etse bile çabası boşa ve bunun bir bedeli vardı. Her gece Maddek kürklerine çekildiğinde, o çoktan oradaydı ve o kadar mışıl mışıl uyuyordu ki, Maddek onu göğsüne çekip kollarını zayıf bedenine doladığında, uyurlarken onu bedeniyle koruduğunda bile kıpırdamadı. Bir önceki akşam yemeğini bile bitirmemişti. Onun Her lokmada göz kapakları düşüyordu ve sonunda bir kenara bırakıp, yemeğinin yarısını yemiş halde yatağa girmişti.

Ve Hanan'ın ağlayan asası sayesinde o kadar sıcak uyuyordu ki, bir savaşçının yatağını ısıtmak için ateşe ihtiyacı yoktu. Maddek onu açıkta bırakmasaydı kürklerini üzerinden .

Ay gecesinden sonra Maddek onları tereddüt etmeden atabilirdi. Çünkü o zaman onu koruyan o olacaktı.

Beyaz bir şimşek çakması ilerideki gri bulutları ikiye böldü. Maddek'in bakışları tekrar omzunun üzerinden fırladı. Yvenne'nin atı sakın ve donuktu ama en uysal binekler bile bazen fırtına sırasında kaçardı. Maddek vücudunu saran gerginlikle gök gürültüsünün çatırtı ve gümürtüsünü bekledi.

Geldiğinde, bineği homurdanarak başını savurdu. Kulpunu bırakan Yvenne öne doğru eğildi ve kalın boynu okşadı. Dudakları hareket etti -Atın paniğe kapılıp kendisini fırlatmasından korkuyormuş gibi yüzü tedirginlikle buruşmuş olsa da, mırıldanarak iğdiş edilmiş atı yatıştırdı. Solgun bakışları, ona bakan ve başıyla onaylayan Banek'e kayd.

Bir sonraki gök gürültüsü sesi duyulduğunda atın kulakları kıpırdadı ama bu onun tek tepkisiydi. Çamurlu yolda istikrarlı bir şekilde ilerlemeye devam etti.

Maddek Kelir'e baktı. Kadını ve atı incelerken diğer savaşçının kaşları çatıldı; şimşek tekrar çaktığında kaşları daha da çatıldı. Kelir hiddetle gök gürültülü gökyüzüne baktı. "Sığınağa girip geçmesini mi bekleyelim?"

Olmalılar. Ama bu fırtına onları takip eden hiç kimseyi yavaşlatmayacaktı. Maddek başını salladı. "Devam edeceğiz," dedi.

BÖLÜM 11

MADDEK

T Fırtınanın şiddeti öğleden sonra azaldı. Yağmur aniden durdu, bulutlar Enam'ın parlayan sarı gözünü ortaya çıkarmak için ayrıldı. Güneşin yakıcı bakışları altında, ıslak topraktan yükselen buhar bir

Yerde sürünen ve atların bacaklarının etrafında dönen yoğun sis. Çatırdayan gök gürültüsü ve uğuldayan rüzgâr dinmiş, yerini Ageraların giderek artan kükremesine bırakmıştı; çünkü yol kuzeye doğru ilerliyor ve kabarmış nehir kıyılarından uzakta paralel ilerlemeye başlıyordu. Tehlikeli sularının karşısında Ephorn, daha kuzeyde de Syssia uzanıyordu.

Maddek'in bakışları karşı kıyıyı taradı. Ephorn'un tarafında nehri takip eden yolda hiçbir yolcu görünmüyordu.

Bir bölük Syssian askeri orada toplansa bile, Yvenne için acil bir tehdit oluşturmazlardı. Takipteki herhangi bir asker ama Ageras'ın karşısından değil. Nehrin içinde yaşayan canlılar dışında her şey için bu hızlı sular geçilmez ve aşılmazdı. Genişliği boyunca sadece üç büyük taş köprü uzanıyordu ve bu köprüler bizzat tanrılar tarafından inşa edilmişti; bir tanesi çok doğuda, Toleh'teydi. Diğerleri neredeyse iki günlük mesafede. Ve üçüncüsü de Drahm limanında, nehrin ağzının Kaynayan Deniz'e döküldüğü yerde.

Bir zamanlar nehrin iki yakasındaki yolları birbirine bağlayan dördüncü bir köprü vardı ama aralarından sadece biri onu görmüştü.

Banek bineğini ileri doğru iterken arkasındaki nal sesleri hızlandı. Gri saçlı savaşçı, eyerinde dönen Maddek'in yanına kadar geldi

Yvenne'e bakmak için. Sandaletli topuklarını hayvanın yanlarına dayamış, iğdiş edilmiş atını da hafifçe ileri doğru itiyordu ama ağır aksak giden bineği yanıt vermedi.

Atının isteksizliği arkasındaki savaşçıların neden oldu. Her biri bu kadar inatçı bineklere binmişti. Bazıları daha da inatçıydı - en azından iğdiş edilmiş at yürüyordu.

Toric tavsiyesini seslendirdi. "Topuklarınızı sıkın leydim!" Kadın tereddüt edip genç savaşçıya dönüp baktığında, Toric'in sırtışı genişledi. "Küçük ayakların kaburgalarını incitmez. Onu uyandırmak ve hareket ettirmek için gıdıklamaktan başka bir şey yapmayacaksın."

Başını sallayarak topuklarını daha sıkı bastırdı. At tepki vermedi ve acı yanaklarını beyazlattığında Maddek dört savaşçıya işaret etti. Hemen kendi atlarını ileri sürerek Yvenne'yi kuşattılar, at kaçarsa onu yakalamaya hazırdılar. Fassad'ın kısa bir sözü üzerine gri köpeklerinden biri atının dizginlerine saldırdı.

Atı sıçrayarak tırısı kalktı. Maddek onun, atının adımlarının momentumunu kullanarak eyerde yükselişini izledi. Dar yüzü kaskatı kesilmiş, dolgun ağzı ince, kansız bir çizgiye dönüşmüştü.

Banek sessizce, "Hâlâ eyerim ağrıyor," dedi.

Ve hâlâ her attan indiklerinde topallıyor, her sabah uyandığında topallıyordu. Ama kasları bu efora alışana kadar daha fazla ata binmekten başka bir çare yoktu.

Yvenne'nin atı Maddek'in ve Kelir'in atlarının arasına girdiğinde Banek, "Eski kavşaklar ileride," diye devam etti. Yaralı savaşçı eyerinin üzerinde eğildi, atı geçip gitmeden dizginini yakalamaya hazırды ama hafifçe dokunarak atı yavaşlattı ve tekrar yürümeye başladı. "Geriye ne kaldığını görmek isterim."

Banek'in bakışları yüksek sesle söylemediği bir şeyi ifade ediyordu: Yvenne'nin yolda biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ama yalnız değildi. Çamurda sürünerek geçen yarım günün ardından atların dinlenmeye ve otlamaya ihtiyacı vardı.

Maddek başını salladı. "Ne kadar uzağa?" "Sadece bir depar."

İyi bir atın yavaşlamadan yarışabileceği mesafe. Kır saçlı savaşçı ilerideki çimenli tepeciği işaret etti, sisin içinden Maddek

taşlı bir tepe sanmıştı. Ancak doğal bir yükselti yerine, bir nesil boyunca terk edilmiş halde duran moloz kalıntıları vardı.

"Bu büyük köprülerden biri mi?" Yvenne gözlerini kocaman açarak önüne baktı. "Ve kavşakta duran ticaret kasabası," dedi Banek bir sesle

Maddek'in ondan hiç duymadığı kadar ağır bir sesle. "Bir zamanlar bu yol dümdüz geçerdi."

Ancak Yok Edici köprüyü kasabanın üzerine düşürdükten sonra, yolcular enkazın etrafından dolaşmak zorunda kalmıştı. Artık harabelerin ötesindeki yol, yoldaki virajın ötesinde görüleliyordu.

Haydutların saldırı düzenlemesi için ideal bir yer o zaman.

Maddek höyüğü inceleyip bir hareket olup olmadığına baktı, sonra Yvenneye baktı; Yvenne eyerinde öne doğru eğilmiş, solgun bakışlarıyla yaşlı adamın yüzünü inceliyordu. "Yok Edici gelmeden önce burayı hiç ziyaret ettin mi?"

"Ben yaptım." Banek'in ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bir baskında."

"Bu kadar güneyde mi?" Ardyl arkalarından sordu. Yvenne'yi Maddek'in yanına götürdükten sonra dört savaşçı henüz geri çekilmemişti, şimdi de çekilmeyeceklerdi. Anlatılacak bir baskın hikâyesi varken olmazdı.

"Ne aldın?" Kelir'den.

"Bir Tolehi demir yükünün bu yoldan Syssia'ya gittiğini duyduk ve onları köprünün hemen ötesinde pusuya düşürdük." Yaşlı adam kıkırdadı. "Yükü refakatçisinden çalmakta Maddek'in gelinini çalmaktan daha fazla zorlanmadık. Ama yine de eve elimiz boş döndük."

Gelin tekrar öne doğru eğildi, en az Maddek'in savaşçıları kadar hikâyeyi dinlemeye hevesliydi. "Ne oldu?"

Banek'in yüzü kızardı. "Sadece taşıyabileceğimiz kadarını almakla yetinmedik. Bu yüzden öküzler için bile çok ağır olan yükün tamamını aldık. Bunun yerine vagonlar bir kergen tarafından çekildi."

Bunlar hem Toleh hem de Goge'de sık sık iş gücü olarak kullanılırdı. Tek boynuzlu hayvan bir mamuttan daha uzun boyluydu ve üzerine binilebilecek kadar uysal olmasına rağmen, daha çok koşum takılarak saban çekmek ya da kayaları sürüklemek için kullanılırdı.

"Hiçbir canavar bu kadar yavaş hareket etmemişti." Yaşlı adam başını salladı. "Ama iyi de oldu, çünkü yem toplamak için o kadar çok zaman harcadık ki, hızlı da gidemedik. Neredeyse ayın tam bir dönüşü geçti

Suriye sınırına varmadan yükümüzü orada kaybettik ve kraliçe bizi karşılamak için atına bindi."

Yvenne keskin bir nefes çekti. "Annem mi?"

"Onun annesi," dedi Banek, onun meraklı bakışlarını karşılayarak.

Yvenne'nin sedefli gözlerinde huşu parıldıyordu. Yanı Kelir de daha az etkilenmiş görünmüyordu. "Kraliçe Venys?" diye sordu.

Gri saçlı savaşçı başını salladı ve gözleri Yvenne'den ayrılıp önündeki harabelere odaklanmadan baktı. "Onunla birlikte bir avuç asker geldi ama onlardan ayrılıp bize tek başına yaklaştığında hâlâ mesafeliydi. Akıncı grubumuz üç düzine savaşçıdan oluşuyordu ama kimin geldiğini gördüğümüzde çoğumuz kaçmamız gerektiğini düşündük. Bunun yerine yerimizde durmaya karar verdik. O zaman onun ne kadar güçlü olduğunu bilseydik, burada kalacak kadar aptal olmazdık. Ama bilmiyorduk. Bu, Yok Edici'nin kolunu koparmadan önceydi."

Büyücüyü yaraladığı bilinen tek savaşçı - ta ki Yok Edici karanlık büyülerini kullanarak onun yaralarını iyileştirip yeni bir kol yaratana kadar.

"O savaşta öldürüldü," dedi Yvenne yumuşak bir sesle.

"Ve yine de sarsılmakta olan bir umudu yeniledi. Onun *kanadığını* görmek ..." Sesi sertleşen yaşlı adam başını salladı ve sustu.

Ta ki Fassad konuşana kadar. "Yine de onunla dövüştün mü?"

Ardyl bir kahkaha attı. "Hâlâ nefes alıyor, yani görünüşe göre almıyor."

Banek tekrar Yvenne'ye bakmadan önce onlara eğlenen bir bakış attı.

"Daha yakına geldi ve aytaşı gözlerini ilk kez o zaman gördüm, seninkilere o kadar benziyordu ki."

"Benimki gibi değil," diye sessiz bir cevap verdi. "O görünenin ötesini görebiliyordu."

Toriç Banek'e, "Seni bu şekilde bulmuş ve yakalamış olmalı," dedi. "Evet," diye kabul etti. "Ve hiç böyle bir figür görmemiştim. Daha uzun Fassad ve Ran Ashev'in ata bindiği kadar rahattı. Ama onun ne kadar güçlü bir savaşçı olduğunu sadece bir bakışta göremiyorduk. Yürüdüğü zaman yeryüzü ayaklarının altında titremiyordu ama sanki titremesi gerekiyormuş gibi görünüyordu. Ve bize *öyle* bir bakışla bakıyordu *ki...* Ondan korkmalı mıydım yoksa onu sevmeli miydim bilemedim."

"Onu seviyorum," diye mırıldandı Yvenne ve hüzünlü bir iç geçirdi.

Bu nefesteki yumuşak özlem karşısında şaşırان Maddek ona baktı.

Solgun gözleri onunkilerle buluştu ve ilk kez tereddüt eden ve dikkatini onun ötesine veren o oldu. Sadece gözlerini kaçırmakla kalmadı, aynı zamanda Bakışları.

Yanındaki Banek devam etti: "Tüm Syssia onu severdi. Ve nedenini görmek çok açıktı. Bizi katledebilirdi. Bunun yerine bize Eğer seçtiğimiz bir savaşçı ondan daha iyi ok atabilirse, tüm Syssia'da rahatsız edilmeden devam edebilir ve ganimetlerimizi yanımıza alabiliriz."

Yvenne'nin gözleri sabit bir şekilde Banek'in üzerindeydi, sanki Maddek'in bakışlarının henüz onun yüzünden ayrılmadığının farkındaydı ve yüz hatlarında gezinen ifadeleri izlerken ona bakmamaya kararlıydı. Önce bir eğlence belirdi, sonra yerini kaşlarını çatan bir hayal kırıklığına bıraktı. "Bu hile yapmaya benziyor. O kaçırmazdı."

"Ganimeti böyle mi kaybettiniz?" Ardyl sordu. "En iyi okçunuzu o mu yendi?"

Banek aniden sırtıttı. "En iyi okçumuz, gümüş parmaklı Rani'nin kendi gözü olan kız kardeşim Kabli'ydi. Rani tarafından tercih edilen bir savaşçı kraliçe bile

Tanrıça Vela o gün yaptığı atışa eşdeğer bir atış yapabilirdi. Kraliçe Venys uçmakta olan bir serçeyi işaret etti ve Kabli neredeyse gözden kaybolana kadar bekledi, sonra okunu fırlattı ve kuşu kalbinden delip geçti. Kraliçe daha önce hiç böyle bir şey görmediğini söyledi."

"Yine de kraliçe onu yendi mi?"

"Hayır. Kabli başka bir serçeyi işaret etti ve bir an bile geçmedi. Kraliçe okunu fırlatmadan önce. Ama kuşu vuramadı." Yaşlı adamın sesini bir eğlence kapladı. "Onun yerine kergeni vurdu gözünü. Sonra gülümsedi ve bize dedi ki, 'Serçeyi kaçırdım. Demir sizin olsun' dedi."

Maddek sırtıttı ve Yvenne onun bakışlarıyla tekrar buluştu, yüzü kahkahalarla parlıyordu. Arkalarındaki savaşçılar da Banek'e karşı kendi eğlencelerini kükreyerek gösteriyorlardı.

Kelir geniş bir sırıtışla, "Peki sonra?" diye sordu.

"Yapacak ne vardı ki? Yolculuğumuza devam etmemizi söyledi ama oyalanırsak geri döneceği ve okunun bir daha ıskalamayacağı konusunda bizi uyardı. Sonra bizi orada ölü bir kergen ve atlarımızın çekemeyeceği kadar ağır bir araba katarıyla bıraktı. Biz de her birimiz birkaç külçe alıp eve doğru koştuk. Sanırım o demir, aslında amaçlandığı yerde, Syssian fırınlarında son buldu."

"Demek o sezon akıncı değildiniz," dedi Yvenne, hâlâ gülerek, "bir yük Syssian demiri için düşük ücretli eskorttunuz."

"Öyleydik," diye hemen kabul etti Banek. "Gerçi canımızı kurtararak gitmemize izin verdi, yani belki o kadar da kötü bir ücret değildi. İyi bir . İyi bir kraliçeydi."

Maddek her Syssian kraliçesinin bu iddiasını duymuştu. Ama bu özel hikâyeyi duymamıştı.

Diğer savaşçılar da bilmiyordu. "Nasıl oldu da bunu bize daha önce hiç söylemedin?" Fassad ona sordu. "Duyulabilecek tüm akın hikâyelerini duyduğumuzu sanıyordum."

Yaşlı adamın yüzündeki eğlence ifadesi birdenbire kayboldu. yıllarının her birini giydi. "Bu kız kardeşimin attığı son mutlu oktu. Biz eve dönerken, Yok Edici'nin ordusu Temra'nın Kalbi'nden geçiyordu ve o yazın sonunda Kabli, Parsa için yapılan savaşta düştü. O akıncı grubunda onun yürüyüşünden sağ kurtulan tek savaşçı bendim."

Yanan Ovalar'ın kalbindeki kadim şehir Parsa'nın yerle bir edilmesiyle başlayan bir yürüyüş. Sonra güneye; Rugus'un düştüğü yere, ardından Ephorn, Toleh ve Goge'nin ardından Yok Edici Anumith tekrar kuzeye, Syssia'ya doğru yol aldı. Bu şehri fethettikten sonra, yıkıcı seferi Yanan Düzlükler'in batı ucundan geçerek Blackmoor'a ve Alevli

Astal Dağları. Kimse onun ölüm ve yıkım rotasını durduramamıştı, Krimathe'nin kızları ya da Lith'in savaş lordları bile, her ne kadar damarlarında tanrıların kanı aksa da. Ancak ondan sağ kalanları kurtaran Yok Edici'nin hırslıydı, çünkü görünüşe göre yönetme arzusu yoktu, sadece yoluna çıkan her şeyi yerle bir etmek istiyordu. Sanki tüm dünyayı enkaza çevirmeye kararlıymış gibi, büyük okyanusun batısına doğru ilerledi ve bir nesil boyunca kendisinden haber alınamadı.

Uzun bir süre boyunca, atların toynaklarının etrafındaki çamurun gıcırtısından başka bir ses duyulmadı. Sonra Yvenne usulca, "Yok Edici'nin geri döndüğü söyleniyor," dedi.

"Eğer , bir kez daha kanının aktığını göreceğiz," diye yemin etti Maddek ve her bir savaşçısı tarafından yankılandı.

Banek'in ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve bakışları kayarak Yvenne'ninkilerle tekrar buluştu. "O gün Syssian duvarındaydım; Kraliçe Venys onun etini yarıp geçtiğinde ve onun önüne düştüğünde. O gün anneni de gördüm ve sanki Kraliçe Venys'i tekrar görüyormuş gibiydim, çünkü o da aynı güçlüydü. Annenin yoluna çıkan her büyücü ve savaş lordu

Kılıcını. Ve Yok Edici onu yeniden canlandırmadan önce kraliçenin bedenine ulaşmaya çalıştığında şiddetli bir fırtına gibiydi."

"Ama çok geçti," diye mırıldandı Yvenne. "Evet, o günden sık sık bahsederdi."

Maddek'in annesi ve babası da oradaydı Kraliçe Venys tekrar ayaklandığında herkesle birlikte geri çekilmişlerdi. Hepsi geri çekilmişti, Yok Edici'den değil, savaşçı kraliçenin bedenini ele geçiren iblisten uzaklaşmışlardı.

Bu geri çekilme sırasında ittifak kurulmuştu. Çünkü Yok Edici, Syssia'yı ezdikten sonra yoluna devam etmişti ama iblis kraliçe kalmıştı. Bu yüzden Parsathe'den kalan tüm atlılar ve güney diyarlarından gelen tüm askerler onu yenmek için bir araya gelmiş ve sonunda ona saldıran kendi kızı olmuştu öldürücü darbe.

"Annen çok sert biriydi." Banek Yvenne'ye spekülatif bir şekilde baktı. "O zamanlar senin bugün olduğun yaşta olmalıydı."

"Neredeyse," diye yanıtladı. "Kraliçe yaşına altı yıl kalmıştı. Ben sadece beş yaş utangacım."

"Bu yüzden mi Zhalen'le evlendi?" Maddek ona sordu. "Sorun çıkarmadan tacı almak için çok mu gençti?"

Tıpkı Yvenne gibi.

"Çocuk sahibi olmak için kocaya ihtiyacı yoktu; birçok Syssian kraliçesi hiç evlenmemişti. Nyset . Venys . Babamla olan birlikteliği sadece yeni ittifakı güçlendirmek içindi." Maddek'e okunamayan bir bakış attı.

"Görünenin ötesini görebiliyordu, ama onun gerçekte ne olduğunu görecektene kadar uzun süre bakmadı. Ya da belki de onun Elini uzatmadan önce onu uzaktan gözlemledi ve evlenene kadar sahte bir yüz takındı."

Banek huysuzca, "Gücünü çalan hastalığı duyduğuma üzıldüm. Eğer bu , onun ne olduğunu anladığında onu yok edeceğine hiç şüphe yok."

Acı bir gülümseme ağzını büktü. "Bu bir hastalık değildi."

Maddek kaşlarını çatı. "Söylenen buydu."

"Zhalen birçok şey söyledi. Onu sevdiğini söyledi, hatta şarabını bir ölçü fellroot ile zehirlerken bile."

Bakan Nayil'in uzuvlarını solduran zehirle aynıydı ama bu zehir yutulmamış, bir bıçakla verilmişti. Şevketi bostan otu içmek

onu öldürdü. Ama belki de güçlü, tanrıça tarafından sevilen bir kraliçe hayatta kalabilirdi.

Tanrıça destekli ama yenilmez değil. "Onun bunu yaptığını da mı görmedi?"

Yvenne başını salladı. "Onu zehirleyen o olduğunu da bilmiyordu. Başlamak için değil. Hâlâ ateşler içinde ve acı çekerken, Zhalen ona soylular arasında bir komplo olduğunu söyledi; annesine musallat olan iblisin onu da zehirlediğini ve bu yüzden onu öldürmeye çalıştığını iddia ettiler. Ve bu yalanla babam kendisine karşı durabilecek tüm güçlü haneleri temizledi. Gerçeği öğrendiğinde, bırakın kılıcı kaldırmayı, tutacak gücü bile kalmamıştı. Bu yüzden onu odasına kilitledi, yatağında ziyaret etti ve oğullarını onun üzerine saldı."

Maddek açıkça, "Ve seni onun üzerine oturttu," dedi. "Nyset'in diğer varislerinden çok daha küçük ve zayıf olmanın nedeni onun zehirli etinden doğmuş olman mı?"

Omuzları umursamaz bir omuz silkmeye kalktı. "Kardeşlerim etkilenmemiş görünüyor. Ama ben neredeyse iki tam tur erken doğmuşum, o kadar küçükmüşüm ki annem beni avucunun içinde tutabileceğini söylemiş. Hayatta kalmamam gerekirdi. Belki de tanrıça vergisi gücümün tamamı buraya gitmiştir - beni bebekken hayatta tutmak için harcanmıştır. Ve bu kadar zayıf olmam babamın hoşuna gitmiş. Zayıflığının ve açlığının beni daha kolay kontrol edebileceğine inanıyordu."

Maddek'in kahkaha çığlığı bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi. "Baban gerçekten aptalın teki," dedi ona. "Seni sadece kısa bir süredir tanıyorum ve asla kolayca kontrol edilemeyeceğinizi biliyorum. Bu yüzden kocanızın da aynı hatayı yapacağından endişelenmenize gerek yok."

Sırıtsı onunkiyle eşleşti ve kanını kaynatan uzun bir an boyunca onun gözlerini tuttu. Gülümsemesi yavaşça solsa da bakışlarının yoğunluğu azalmadı.

Onu incelemeye devam ederken kaşlarının arasındaki deri yumuşak bir şekilde çatıldı. "Kaşlarını çattığında çok daha yakışıklı oluyorsun."

Tekrar güldü. "Öyle miyim?"

"Öylesin," dedi kibarca. "Gülümsemekten kaçınmalısın, özellikle de biz evlendikten sonra."

"Bu hiç zor olmayacak. Evlendikten sonra gülümsemek için çok az sebebim olacak."

"Bundan emin olacağım. Mutsuz olduğunuzda yüzünüze bakmak çok daha keyifli, hayatınızı cehenneme çevirmeye çalışacağım."

Buna karşılık olarak genişleyen sırtıta baktı. "Şimdiden bile bile canımı sıkıyorsun." Atının üzerinde neşeyle titreyen Kelir'e bakarak, "Biri evliliğimizin ne kadar çekişmeli olduğundan bahsederse bu anı hatırlayın. Müstakbel kocamdan sadece küçük bir ricam var -gülümsememesi- ve o da beni hemen reddediyor."

"Bunu unutmayacağım leydim," diye savaşı. Maddek kuru bir sesle, "Ben de öyle," dedi.

Kadın ona öyle kurnazca eğlenen bir bakışla karşılık verdi ki Maddek'e en kötü sefalet evliliklerinden sonra değil, evlilikleri sırasında gelecekmiş gibi geldi.

Önümüzdeki yedi gün boyunca onu altına almayacak ve onun yerine erimiş çelikten dövülmüş sikiyle Goge'un üzerinden geçecekti.

Kaşlarını kaldırdı, ona bakarken başını eğdi. "*Şimdi* de bana kaşlarını çatıyorsun. Bu kadar kolay eğitilmen beni memnun ediyor. Her iyi kocanın böyle olması gerektiğini duymuştum - ama aynı zamanda kral olacak biri için bu geçerli olmayabilir."

Adamın kaşları daha da çatıldığında kadının solgun gözlerinde kahkahalar dans ediyordu. Ama belindeki ağrıya rağmen, ruh hali hâlâ hafifti ve belki en iyisi onun kolayca yönlendirilebileceğine inanmasına izin vermektir. Bu yüzden cevap vermedi ama ileriye baktı ve "Atları harabelerin başında dinlendireceğiz" dedi.

Ve gelini olacak kadını dinlendirdi. Çünkü ay dolunay olur olmaz, Maddek'in tohumu kılıfını doldurana kadar uyku bulamayacaktı. Ama Maddek burada dinlenemeyecekti.

O gece gelene kadar, rahat bir uyku onu muhtemelen bir daha bulamayacaktı.

BÖLÜM 12

MADDEK

A Fassad'ın tek bir sözüne gerek kalmadan tazıları Maddek'in kısırağının yanından fırladı. Çevik bedenleri yere yapışan sisi yararak tam karşılarında beliren harabelere doğru koşmaya başladı. Dik yamaçtan yukarı tırmandılar.

moloz yığınınına dönüştü ve gözden kayboldu.

Çamurlu yol boyunca atların ağır ağır ilerleyen adımları dışında her şey sessizdi. Kavşağı çevreleyen arazi bir zamanlar ekili olabilirdi, ama şimdi tarlalar nadasa bırakılmıştı, dağınık kayaların ve kırık taşların etrafında öbek öbek büyüyen otlar vardı. Uzakta, küçük bir çizgili bacaklı antilop sürüsü bir ağaç kovuğunun yanında otliyordu, pronghorn başlarını kaldırmış ve savaşçıların varlığına karşı tetikteydi ama Parsatheanlar bugün onları avlamayacaktı.

Atlar yıkıntıların etrafından dolanırken, tazılar dilleri sallanarak sisin içinden sessizce çıktılar. Kurt gibi sırtmalarına bakılırsa, molozların arasında ya da ilerideki yolda herhangi bir tehdit bulamamışlardı. Maddek yine de patika nehre doğru kıvrılmaya başlayana kadar durmadı; burada hem ilerideki yolu hem de geldikleri yolu görebiliyordu. Bu güzergâhta çok yol vardı ve bugün Syssian askerlerinin onlara yetişmesini ya da haydutların bir grup Parsathean'a saldıracak kadar aptal olmasını beklemiyordu ama her iki yönü de görebilmek daha iyiydi.

Harabelerin yakınındaki zemin yola göre daha sertti ama yine de yumuşaktı. Maddek atından indiğinde çamur botlarını emiyordu. Yvenne daha yavaş hareket etti. Maddek onu belinden yakaladığında bacağını tam sallıyordu.

Kalın pelerini önceki yağmurdan dolayı hâlâ nemliydi, omzunun üzerinden bakıp dokunanın o olduğunu görene kadar omurgası onun dokunuşuyla sertleşti. Kadının vücudundaki ani yumuşama, erkeğinki üzerinde tam tersi bir etki yarattı.

Onun içindeki yumuşaklığı ve sıcaklığı tanıyana kadar sadece yedi gece daha. Sadece yedi ıstırap dolu gün daha.

Kızın hafif bedenini göğsüne yasladı ve onu en yakındaki taş levhaya taşıdı; yumuşak toprağa yarı gömülü duran devrilmiş bir sütun, dizlerine kadar gelen geniş bir çıkıntı oluşturunuyordu. "Çizmelere ihtiyacın var. Sandaletleriniz ata binmek için pek uygun değil."

"Belki de değil, ama çamurlu ayak parmakları beni öldürmez," diye cevap verdi. "Atımla ilgilenmeliyim."

"Onu sana getireceğim."

Maddek onu çıkıntıya oturttuğunda boyu Maddek'ten daha uzundu; Maddek onun bu pozisyonu sevdiğinden şüpheleniyordu. Ona bakarken dolgun dudakları kıvrıldı.

"Annem ve onun annesi de böyle hissetmiş olmalı. Bu bir Kimseye bakmak zorunda kalmadan bu kadar dik durmak harika bir şey. Sen de böyle mi hissediyorsun?"

Maddek boyunun harikulade olduğunu hiç düşünmemişti. O sadece Temra'nın onu yarattığı kadar uzundu.

Ama bazıları kendilerini başka şekillerde yüceltti. "Kulenizden herkese tepeden bakmadınız mı?"

"Hayır. Zhalen benim görülmemi göze alamazdı. Pencerelerimiz ve kilitliydi, bakabileceğimiz sadece çatlaklar vardı." Omuz silkmesi görünmeye çalıştığı kadar dikkatsiz olamazdı, çünkü sesi kalınlaşmıştı. "Bunun bir önemi yoktu. Annem hâlâ odanın duvarlarının ötesini görebiliyordu ve Bana her şeyi anlat."

Önemli değildi. Bir yalan. Ama tüm yalanlar kasıtlı değildi. Maddek bunu ona karşı kullanmayacaktı.

Onun yerine dikkatini, nehrin kenarına doğru at sürerek tazıların kokusunu alamayacağı tehlikeleri araştırarak Kelir'e yöneltti. "O ve Ardyl sürekli rekabet halindeler. Biz gençken, Ardyl ondan daha uzun boyluydu." Maddek'ten de uzun. "Ardyl sakallı yaşına gelene kadar boyu onunkini geçmedi ama bunu hızlandırmak için geleni yaptı. Bir keresinde onu bacaklarından bir ağaca asılı buldum, çünkü bacaklarının boyunu bir karış uzatmayı umuyordu."

Solgun yüzü kahkahalarla aydınlanan kadın, savaşçının çamurlu düzlükte dönüşünü izledi. "Bu yüzden mi attan en son inen hep o oluyor?"

Bunu fark etmiş miydi? Kelir'in atının üzerinde herkesten daha uzun süre oturduğu doğrudu, ama diğer savaşçıların rahatlamadan önce yerleşmesini sağlamasının tek nedeni atının sağladığı yükseklik değildi. Ejderha'nın lideri olduğu için Maddek'in ve şimdi de Yvenne'nin güvenliğinin sorumluluğu ona daha ağır geliyordu.

Ama yanılmamıştı. "nasıl geçtiğine dikkat et," dedi ve Kelir, Ardyl'in yanında durup da kadın savaşçı başını kaldırıp onun bu kadar yüksekte oturduğunu görene kadar atından inmeyince Maddek, Yvenne'ye baktı ve onun da en az kendisi kadar geniş bir sırtış takındığını gördü.

"Ardyl'in cevabını duyacak kadar yakın olmasalar da Kelir'in yanaklarında beliren kızarıklık kolayca okunabiliyordu.

Banek'in Maddek'e yönelttiği sorgulayıcı bakış da öyleydi, çünkü kırsığı ve Yvenne'nin iğdiş edilmiş atı hâlâ eyerlenmişti.

"Bineğini getireyim," dedi Maddek ona. "Pelerinini güneşin altında açmalısın."

Sıcaktı ve üzerinde durduğu çıkıntı çoktan kurumuştu, ancak ıslak zeminden ve arkasındaki yosun kaplı molozlardan hâlâ sis yükseliyordu.

Atlarıyla birlikte döndüklerinde, onun önerdiği gibi yaptığını ve pelerininin altında cübbesinin ıslak olduğunu, koyu renkli ipeğin ince bedenine yapıştığını gördü. Ama cübbeyi çıkarıp yere sereceğini sanmıyordu, tıpkı birkaç savaşçısının kuşaklı çarşaflarıyla yaptığı gibi - eğer nemli ve ağır kumaş sikine en iyi tasma olmasaydı Maddek'in yapacağı gibi. Kollarını göğsüne doğru sıkıca kavuşturmuş, ipeğin küçük göğüslerini sarışını gizlemek istercesine ellerini çenesinin altında kenetlemişti.

Ama Maddek, atını yanına götürürken bunun kaynaklanmadığını fark etti. Dışleri gıcırdıyordu.

Kızgın bir güneşin altında. Kabarık beyaz bulutlar gökyüzünde süzülse de hiçbiri Enam'ın parlayan gözlerini korumuyordu. "Üşüyor musun?"

"Hayır." Kaşları çatık, kararsızca etrafına bakındı, solgun bakışları yıkıntılara değdikten sonra onları geçip akan nehre doğru kaydı.

"Ateşin mi var?"

Ağız kızgınlıkla düzleştirdi. "Fırtınada hastalanmadım. *O kadar* zayıf değilim."

Savaşçılar bile üşürdü. Kadının yüzünü, hâlâ huzursuzca nehre odaklanmış olan aytaşı gözlerini inceledi. "Büyülere karşı hassas mısınız?"

Bakışları Maddek'inkilerle çakıştı, yüzü tamamen hareketsizdi. "Bilemem," dedi yavaşça. "Daha önce hiç karşılaşmadım."

Burası onlarla karşılaşmak için uygun bir yer olabilirdi. Atın dizginlerini uzattı ve kızın kollarını açıp titreyen parmaklarını deri iplere dolaması büyük bir çaba gerektirdi.

Avuçları su toplamış, derisi çatlamış ve ağlamaya başlamıştı. Maddek'in yumrukları, içgüdüsel olarak dizginleri ondan geri alma ihtiyacına karşı sıkıldı, ama ellerini korumak için atıyla ilgilenmesi ne hoşuna gidecek ne de fayda sağlayacaktı. Eyer yarası olan kaslarda olduğu gibi, tek çare daha fazla binmek ve nasırlaşmaktı.

Onun yerine kısırağının yanına gitti ve "Parsa yakınlarında üşüyen savaşçılar var" dedi. Yok Edici'nin yerle bir ettiği kadim şehir -tıpkı bu köprüyü ve ticaret köyünü yerle bir ettiği gibi. "Belki de aynı karanlık büyüler burada da vardır."

Homurdanarak eyeri atının sırtından çekti, ağırlığı altında tökezledi ve ağır bir şekilde taşın üzerine bıraktı. "Burası gibi Parsa da hâlâ terk edilmiş durumda mı?"

"Evet. Hayaletlerden başka bir şeye ev sahipliği yapmaz." Büyüye duyarlı olsun ya da olmasın, her savaşçının ensesindeki tüyleri diken kötücül hayaletler. As

Eyerini onunkinin yanına yerleştirirken Maddek'in bakışları nadasa bırakılmış tarlaları, harabeleri taradı. "Tazılar genellikle böyle şeyleri hisseder."

İttifakın Stranik'in Dişi'ne karşı yürüyüşünde, köpekler sık sık orduyu rahiplerin büyülerine karşı uyarılmış ve Toleh'in rahiplerinin savaşçılar önce kirlenmiş bölgeleri temizlemesine izin vermişti. Ama Fassad'ın kurtları huzursuz görünmüyordu. Bunun yerine Fassad'ın ayaklarının dibinde şakacı bir şekilde boğuşuyorlardı.

Onları kurutulmuş et deposundan ikramlarla besledi.

Yvenne alaycı bir ifadeyle, "Belki yağmurda biraz üşüdüm," dedi. "Ve görünüşe göre geçiyor."

En azından artık titremiyordu. Yine de, karınlarını doyurur doyurmaz Maddek, Fassad'dan av köpeklerini harabelerin üzerine tekrar göndermesini isteyecekti.

Kısırağına " et," dedi ve kısırak hemen en yakındaki ot kümesine doğru tırıs kalktı. Yvenne'nin komutunu beklemeden, kısırak koşmaya başladı

kısrağın peşinden. Yvenne, aptal at ulaşamaz hale gelmeden önce dizginini güçlükle çözmeyi başardı.

Maddek ona dönüp baktığında bakışları Maddek'in yüzündeydi.

"Bineğimden kurtulmayı umuyorsun," dedi.

"Neden söylüyorsun?" Çünkü ona böyle söylememişti, ama gece çökmeden önce muhtemelen başka bir köyden geçeceklerini ve ona başka bir at bulmanın en iyisi olacağını düşünüyordu.

"Çünkü bana baktığında sık sık aynı ifadeyi takınıyorsun."

Kemeri, çarşafı ve kürkleri kurumaya bırakmış olan Toric sadece kılıcı, çizmeleri ve küçük bir peştamal ile yaklaşırken kaşlarını ani çatışından kaçırıldı. Savaşçı ekmek ve peynir ikram etti. İkisinden de büyükçe bir parça alan Yvenne devam etti: "Danoh bana iğdişin zayıf kıçları, kısa bir sırtı, dik bir omzu ve sığ ciğerleri olduğunu söyledi."

"Öyle," dedi Maddek, somundan kendi payını koparıp genç savaşıyı sert bir bakışla hızla uzaklaştırarak. "Sende olmalı Yürüyüşünün ne kadar sert olduğunu fark ettim. Bu, hoş olmayan bir sürüşe neden oluyor ve onun için yaralanma riski taşıyor. Sağlam olmayan bacaklarıyla topal kalma ihtimali daha yüksektir. Topallayan bir at yaramaz. Onu, kendisinden çok az şey beklenen bir çiftçi köyünde bırakmak daha iyi."

Ağzı doluydu, tek tepkisi başını sallamak oldu. Bakışları tekrar yıkıntıların ötesine kaydı. Bu mesafeden bile büyük nehrin sesi gürül gürül akıyordu.

Yutkunarak, "Bütün Parsathean atları bu kadar büyük ve bu kadar biçimli midir?" diye sordu.

Maddek onaylar gibi homurdandı.

"Onların Hanan'ın torunları olduğu doğru mu?"

"Onlar Hanani değil." Damarlarında bir tanrının kanı dolaşan bir hayvan, büyük bir güce sahip bir beden ve herhangi bir insan kadar zeki. Bakışları kırsağının ince çizgileri üzerinde gezindi. "Ama bir Hanani sürüsünün atlar Alevli Dağlar'ın kuzeyinde yaşar. Belki de eski zamanlarda Yanan Ovalar'da başka bir sürü koşuyordu ve Parsathean atları onların torunlarıdır. Sadece daha büyük ve daha dayanıklı değil, aynı zamanda diğer bineklerden zekidirler."

"Ah!" diye bağırdı usulca, sonra . Maddek ona baktı.

Ağzından tek bir kırıntı bile kaçmamış olmasına rağmen elini hızlıca cübbesinin ön tarafına götürdü. "Acaba Parsatheatlar Kendileri de Hanan'ın torunlarıydı," dedi. "Hepiniz çok büyük ve dayanıklı görüldüğünüze göre. Ama . . ."

Kadın sert beyaz peyniri kemirerek, ama kaşlarını öyle bir şekilde kaldırarak konuşmasını ki, adam onu yanlış anlayamadı.

Sırıttı. "Savaşçılarımın zeki olmadığını mı düşünüyorsun?"

Kadının solgun bakışları dikkatle daraldı.

"Öyle olmadığımı mı düşünüyorsun?"

bir kahkaha yükseldi ama ne doğruladı ne de yalanladı.

Maddek de öyle. Eğer zekâsı savaşçılarınıninkiyle kıyaslanırsa, iyi iş çıkarırdı. Yvenne'ninkiyle kıyaslandığında, o kadar emin değildi.

Ama umurunda değildi. Zeki bir eş ağıt yakılacak bir şey değildi ve zeki bir kraliçe kutlanacak bir şeydi. "Gel," dedi, bakışları bir kez daha harabelerin ötesinde akan sulara yöneldiğinde. "Seni nehri daha iyi görebileceğin kadar yakına götüreceğim."

Bu sefer Yvenne itiraz etmedi ve ayak parmaklarının bulanıklaştı. Yüzündeki hevesli ifadeyle kalan peyniri ağzına attı ve ketenle sarılı kollarını Maddek'in boynuna dolamak için öne doğru eğildi. Maddek onu çıkıntıdan çekip aldı ve kolunu dizlerinin altından desteklemek için bacaklarını yukarı doğru sallamadan önce vücudunun tam boy onunkine yaslanmasına izin verdi. Kadın sertleşti ve hızlı, keskin bir nefes aldı.

Maddek henüz onun acı dolu bir ses çıkardığını duymamıştı. Ama nefesi çoğu zaman ona bir inilti ya da hıçkırık kadar çok şey anlatıyordu.

İleriye işaret etti. Bir ok atımı kadar uzaktaki parke taşları çevredeki çamurda bir yol oluşturdu ve sisle örtülü harabelerin altında kayboldu. "Nehre eski yolun kalıntısından daha yakın gitmemeliyiz. Orada yürüyebilir ve çamura batmadan ağırlarınızı dindirebilirsiniz. çamur."

Dikkatle başını salladı.

Etraflarındaki toprak, soğuk bir sabahta taze at gübresi gibi buharlaşıyordu. Nemli, toprak kokusu her nefesini dolduruyordu; tıpkı güneşin ısıttığı saçlarına sinen anason parfümü gibi.

"Toheli sırtlarından gördüğümüzde nehir o kadar da geniş görünmüyordu," dedi huşu içinde. "Bu kadar geniş olduğunu fark etmemiştim."

Çünkü daha önce Ageras'ı geçtiğinde perdeli bir arabadaydı ve ağabeyi dışarıya bakmasını yasaklamış olmalıydı. "Güçlü bir nehir," diye kabul etti.

"Lave bu kadar geniş mi?"

Maddek'in geçtiğimiz yıllarda kanlı kıyılarında ittifak ordusuna komuta ettiği nehir. "Ağzında," dedi. "Ama Farianların topraklarından geçerken daralıyor. Bir okçu karşı tarafta hedef bulabilir."

Bakışları Ageralar arasındaki mesafeyi ölçüyor gibiydi. "Yine de Kaynayan Deniz çok daha geniş? Temra'nın Kalbi gibi."

Dünyanın merkezindeki okyanus. "Evet."

"Kaynayan Deniz ne kadar uzanır?" Ageras'ın ötesine baktı.

"Uzaktaki şu tepelere kadar mı?"

"Hayır. O tepeleri kaplar. Her şeyi kaplardı." Belki de Yanan Ovalar'ı daha önce görmüş olsaydı, uçsuz bucaksız genişliği daha iyi tarif edebilirdi. "Yine tepenin üzerinde olsaydık, dışarı baktığında ufka kadar uzanan sudan başka bir şey göremezdin. Açık bir gökyüzü gibi, ama yeryüzünde."

Bakışları mavi süzülen beyaz bulutlara doğru yükseldi. Birkaç uzun nefesten sonra usulca, "Annemin söylediği gibi. Ona gerçekten inanmamıştım."

Kadının sesindeki çıplak merak karşısında göğsünü garip bir sızı doldurdu. "Drahm'a ulaştığımızda kendin göreceksin."

"Evet." Ağzında kısa bir gülümseme belirdi. Bakışları bir anda Ageralara döndü ve "Hanan çok yalnız olmalı," derken sesi kasvetliydi.

"*Yalnız mı?*" Maddek'ten yükselen kahkaha kükremesi nehirdeki tüm su tarafından bastırılamamıştı. Çamurlu yollarında durdu ve kahkahasının gücü onu neredeyse iki büklüm ederken kollarının boynuna aniden daha sıkı sarıldığını hissetti.

Çünkü Ageras'yaratılış efsanesine atıfta bulunuyordu - yeryüzünün yüzü çıplak ve çorakken. Sonra Temra Ana gökyüzünün tonozunu kırmış ve yumruklarıyla dünyayı yeniden şekillendirmeye başlamıştı.

Diğer tanrılar da onunla birlikte gelmişti. Bunlardan biri kardeşi Hanandı, onun yumrukları Düşmüş Dağlar'ı yeryüzünden yükselmeye zorladıktan sonra gelmişti.

ovalar. Hanan sivri tepelerin üzerinde durmuş, cansız toprakları seyretmiş ve yalnızlıktan ağlamıştı. Sefalet ve dostluk özlemi içinde devasa aletini okşamış, tanrısal tohumu fişkırp gözyaşlarıyla karışarak kudretli Ageras'ı yaratmış ve Kaynayan Deniz'in havzasını doldurmuştu. Temra'nın yumrukları son kez toprağa vurduğunda, artık verimli olan topraktan hayat filizlendi, gözyaşlarıyla sulandı ve onun tohumu.

Sonra Hanan, topraktan fişkiran yeni yaşamın büyüüne kapılarak her becermişti. Hiçbir şey onun ilgisinden kaçamadı: erkekler, ne kadınlar, ne sürüngenler, ne de böcekler.

Tanrı o zamanlar yalnız değildi.

Bir kahkaha nöbeti daha onu sarsarken Yvenne'nin kolları daha da sıkıldı. Maddek kontrolü sağlamak için mücadele etti ve yavaş yavaş buldu, ancak Doğruldu ve tekrar ilerlemeye başlarken adımları o kadar da sabit değildi.

Gelini hafifçe kaşlarını çatarak ona baktı. "Onun yalnızlığını çok mu eğlenceli buluyorsun?"

Maddek yine güldüğü için cevap bile veremedi. Belki *de* bu Cevap ver.

Kollarında bu kadın varken, Hanan'ın durumuna hiç bu kadar sempati . Ay gecesinden önce, Maddek onun eliyle kendi tohumundan küçük bir nehir akıtacaktı.

Onu bir nefes daha inceledi. "Sanırım yalnızlığı tanımadınız ya da ne kadar derinden yaraladığınızı hissetmediniz."

Bu yeterince doğruydı. Savaşçıların arasında büyümüştü. Yvenne annesiyle bir kule odasını paylaşmıştı. Üç yıl önce ölen bir kraliçe. Geçmiş yıllar.

Bu farkındalık onu "İtiraf ediyorum ki hiçbir zaman atımı ya da bir balığı becerecek kadar yalnız olmadım" diyecek kadar ayılttı.

Gözlerini kocaman açarak ona bakarken dudakları aralandı. Ağzı yavaşça kıvrıldı. "Ya da bir tuzak çene."

Bir kahkaha daha onu sarstı. "Ya da bir arı."

"Anlıyorum," dedi usulca. "Bu efsaneyi duyduğumda, onun yalnızlığı derin bir yankı uyandırdı. Belki de sık sık sevişmeyi düşünmediğim içindir."

Ama Maddek şimdi bunu düşündüğünü gördü. Sonunda ulaştılar ama onu hemen yere bırakmadı, çünkü gözleri

ve onun içinde yanıyordu.

Birden kaşları çatıldı. "Neden ihtiyacını gidermemi tekrar talep etmedin? Sana söyledim, senin ihtiyacını tohum."

Elleriyle ya da ağzıyla alacağını söyledi. Bakışları onun dudaklarına kayan Maddek, sıkıldığı dişlerinin ardında acı dolu iniltisini durdurdu. Çünkü artık başka bir şey istemiyordu.

Ama ona başka bir şey daha söylemişti. "Savaşçılarımın izleyebileceği bir yerde bunu talep etmemi mi istiyorsun?"

Ejderha epey uzakta duruyorlardı ama savaşçıların onları göremeyeceği kadar da uzakta değillerdi.

"Hayır, ama-" Bakışları, savaşçıların şimdi izleyip izlemediğini görmek istercesine onun omzunun üzerinden geçti. "Sırtlarını dönerlerdi. Bu yüzden senin dönmemeni merak ediyorum."

"Çünkü beni korumaya yemin ettiler ama arkalarını dönmeye zorlanırlarsa görevlerini yerine getiremezler." Ve Maddek onlardan yeminlerinden ödün vermelerini istemezdi. "Yani benim savaşçılara karşı görevim onlarınkine müdahale etmemek."

Onaylama ses tonunu yumuşattı. "Neden bunu benden kürklerimizin mahremiyetinde talep etmiyorsun?"

Aslında bunlar pek de özel sayılmazdı ama her kampın nezaketi, başkalarının kürklerinden gelen seslere gözlerini kapamak ve kulaklarını tıkamaktı.

Kuru bir sesle, "Sen hep uyuyorsun," dedi.

"Beni uyandıramaz mısın?" Ay taşı gözleri ona meydan okuyordu ve sesinde tanıdık bir meydan okuma tınısı vardı.

"Bu gece yapacağım," dedi hoyratça ve görev aklından çıkmadan önce onu isteksizce yere bıraktı. Eğer onu daha fazla tutarsa Maddek bu geceye kadar beklemeyecekti. Bunun yerine onu çamurun içinde dizlerinin üzerine çöktürür, ağzını ağrıyan aletinin etrafına sarardı.

Ayaklarını kaldırım taşlarına sağlamca basarak, bakışları tekrar nehre çekilmeden önce sonsuz bir süre ona baktı. "Ageras'ın sularında yıkanan her kadının Hanan kadar doğurgan, çocuklarının da onun kadar güçlü olacağı söylenir."

Maddek, "Nehirde yıkanan herhangi bir erkeğin o tanrı kadar erkeksi olacağı da söylenir," dedi. "Ama kesin olan tek şey, adamın öldü."

Sanki nehrin kendisi de aynı fikirdeymiş gibi, bir mamutun şişmiş ve yarısı yenmiş cesedi yüzerek geçti. Nehir kıyılarında hiçbir şey güvende değildi. Suların içinde gizlenen yaratıklar, o devasa canavarı bile kesin bir ölüme sürükleyebilirdi. İster yüzerek ister tekneyle olsun, nehre girmeye cesaret eden her şey

Ageralar bir daha asla ortaya çıkmadı.

Kadın cevap vermeyince Maddek ona şöyle dedi: "Çabucak çocuk sahibi olamayacağından korkuyorsan, . Ay gecesinden sonra, tohumumu içine o kadar sık akıtacağım ki, biz Yanan Ovalar'a varmadan karnın şişecek. İntikamımı *alacağım*."

"Ben de öyle," dedi ona alaycı bir gülümseme yöneltmeden önce. "Doğrusu, doğurganlığımdan şüphe etmiyordum. Güçlü çocuklar düşünüyordum. Gerçi soylarımızın birbirine karışmasıyla endişelenmemeliyim."

"Hayır." Maddek yapmadı. Çocukları atalarının gücüne sahip olmasalar bile -kendisi gibi- bunun pek bir önemi yoktu. Olmaları gerektiği kadar güçlü olacaklardı.

Çocukları.

Kalbi durmuş gibiydi. Sadece biri değil. Sadece bir intikam aracı değil. Ama Zhalen öldükten ve Syssia'nın tahtını ele geçirdikten çok sonra bile yaşayacak olan bir çocuk ve onun ve diğerlerinin kardeşi olacak bir çocuk.

Yvenne yapmıştı. Çünkü Maddek'in bir daha yatabileceği tek kadın oydu.

Kadının yüzüne bakarak, "Bir çocuğa bakar mısın?" diye sordu.

"Hem de çok." Gülümsemesi yumuşadı ve nehirdeki bakışları odaksızlaştı. "Ben annemi sevdim, o da sevdi. Ben de seni sevdim-"

Kendini durdurdu ama bunun bir önemi yoktu. Annesinin adını da söyleyebilir ve onu da sevdiğini iddia edebilirdi. Çünkü bunu takip edebilecek başka bir şey yoktu.

Sinsi bir dil. Ona yasakladığı şeyleri, aslında kelimeleri söylemeden konuşuyordu.

Ama belki de bunu sinsice yapması iyi olmuştu, çünkü Maddek o dili ağzından koparmaktan hiç zevk almayacaktı.

Bir nefes aldıktan sonra devam etti, "Küçük kardeşim doğduğunda babam onunla hiç ilgilenmedi, bu yüzden Tyzen yıllarca kulemizde bizimle kaldı. Annem ona gerektiği gibi bakamayacak kadar zayıftı, bu yüzden ben baktım." "Anne olmayı çok isterdim" demeden önce sessiz bir an daha geçti.

Çocuklarına. Ve Maddek bir baba olacaktı.

Günlerce onun içinde çocuk sahibi olmaktan başka bir şey düşünmemiş, ama daha ilerisine bakmamıştı. Çocuğunun annesi olacak olmasına rağmen.

Aniden sordu, "Sen hain misin?"

Ürkek bir göz kırpma, ifadesindeki nazik özlemi sildi. Ay taşı bakışları adamın yüzüne doğru yükseldi ve sessizce onu inceledi.

Cevabını dikkatlice tartıyor.

"Yalan söyleme," diye hatırlattı ona. "Bunu affetmeyeceğim."

Ağzı ince bir çizgi halinde düzleşti. "Bunu biliyorum. Ama bu basit bir cevap değil. Eğer kardeşimi arkadan bıçaklayacak kadar hain olup olmadığımı soruyorsanız, o zaman gerçekten de oldukça hainim. Ama halkıma ya da sadakat sözü verdiğim başka birine ihanet edip etmeyeceğimi merak ediyorsanız, o zaman değilim."

"Hain olsaydınız da böyle söylerdiniz, böylece ihanetinizi tahmin edemezdim."

Aniden güldü. "Evet, ." Başını eğerek tekrar adamın yüzünü inceledi, yüz ifadesi eğlence ve ciddiyetin tuhaf bir karışımıydı. "Cevaplarımdan her zaman şüphe duyuyorsanız neden bana soru soruyorsunuz?"

Maddek bilmiyordu. Şüphelendiği kadar hesapçı biriye, onunla hiç konuşmamak daha iyiydi. Sadece bir aptal ağabeyinin düştüğü hataya düşerdi; zayıf olduğu için onun için bir tehlike oluşturmadığına inanırdı. Arkasında ona güvenilebileceğine inanarak. Yine de aldığı her nefeste Maddek daha da aptallaşıyordu.

Çünkü sadece ona nasıl güvenmemesi gerektiğini düşünmüyordu, hatta onu becermeyi bile düşünmüyordu; aynı zamanda onun arkadaşlığından ve gülümsemelerinden de zevk alıyordu. Geçtiğimiz günlerde, savaşçıları onlardan keyif aldıkça dilini ısırıştı, çünkü onlar da aptal değildi. Yine de hiçbiri ona şüpheyile bakmamıştı. Onun Banek'le rahatça konuştuğunu görmüş ve sık sık yaşlı adamın paslı kahkahasının onun gırtlaktan gelen kahkahasına katıldığını duymuştu. İkramlar ve okşamalarla Fassad'ın köpekleriyle arkadaş olmuş ve bunu yaparken savaşçıyla da dostluk kurmuştu. Bu sabah, Yvenne haydutların Goge'de Toleh'teki kadar yaygın olup olmadığını sorduktan sonra Ardyl, Yvenne'nin kardeşini öldürmek için kullandığı mücevherli hançeri iade etmiş ve açık bir yolda savaşçıların bile yeterli koruma sağlamadığını iddia etmişti. Sonra Danoh -genellikle ağzını sadece içine yemek koymak için açardı- ona silahı alt bacağına nasıl bağlayacağını ve at üzerindeyken en iyi nasıl kullanacağını göstermişti. Genç Toric hâlâ onu zar zor karşılayabiliyordu.

Aytaşı gözleri hiç kızarmadan, her gün sabah oruçlarını açarken ona soracak yeni sorular düşünerek geçiriyor gibiydi. Kelir bile onu övmüş, metanetine dikkat çekmişti ve şimdi tamamen onun büyüüne kapılmıştı, sanki Maddek'in çatık kaşlarıyla ve gülümsemesiyle dalga geçerek Maddek'in en yakın arkadaşını kazanabileceğini biliyordu.

Maddek onun kim olduğunu unuttu , onu da kazanabilirdi.

Kürkleri paylaşımlarına rağmen, yarım ay sütünü içtiği gecedan beri Yvenne ile neredeyse hiç konuşmamıştı ve şimdi savaşçılarıyla onun arasında geçen her kelimeyi kıskanıyordu. Onun her gülüşünün ve gülümseyişinin kendisine yönelik olmasını, onun yanında ata binmeyi, mücevherli hançeri onun bacağına bağlamayı diliyordu. Bu delilikti.

Ama belki de o kadar çılgınca değil. Ya da beklenmedik. Onu soğuk ve kurnaz görmüştü. Muhtemelen Yvenne onun ne yaptığını çok iyi biliyordu.

"Savaşçılara kasten mi dostluk ediyorsunuz?"

Ani bir şaşkınlık dudaklarını büktü, sanki sorusunu saçma bulmuş gibiydi. "Elbette biliyorum."

"Onları manipüle mi ediyorsun? Seni Toleh'le olan evliliğinden kurtardıklarında bahsettiğin minnettarlığa ne oldu? Onlara borcunu böyle mi ödüyorsun?"

Yumuşak bir iç geçirdi ve nehre doğru baktı. "Onların dostluğunu ve sadakatini bilerek geliştirsem bile, bu karşılığında sunduğum sadakat ve dostluğun gerçek olmadığı anlamına gelmez."

"Yine de neden şüphe ettiğimi merak ediyorsun?"

Ona sinirli bir bakış fırlattı. "Yüksek konuşuyorsun savaşçı. Çünkü onların bir ömür geçirme ve sizinle aynı bağları kurma lüksüne sahip değilim. Ama hayatım onların korumasına ve iyi niyetine bağlı olduğu için-"

"Hayır," diye onu durdurdu. "Hayatın *benim* korumama ve iyi niyetime bağlı."

"O zaman ihtiyacını çok iyi karşılayacağımdan emin olabilirsin!" diye tersledi.

Maddek sırttı.

Yakıcı bakışları uzun bir nefes boyunca soğumadı ve sonra dudakları kıpırdadı. Kaşlarını kaldırarak bakışlarını adamın vücudunda gezdirdi ve karnının, onun bakışları altında daha da sertleşen, çıkıntılı kaslarında gezdirdi. "Bu gece kürklere gelip beni uyandırdığında, amacımın zevk mi yoksa manipülasyon mu olacağını düşünüyorsun?"

"Amacının ne umurunda değil," dedi dürüstçe. "Ağzın sikimin üzerinde sıcak olduğu sürece."

Bakışları aşağıya indi, dişleri yumuşak alt dudağını sıkarken çarşafların altındaki ereksiyonun büyüklüğünü fark . Gözleri Maddek'inkilerle tekrar buluştuğunda sıcaklık ve eğlence eşit ölçüde gözlerini aydınlattı. "Bedenim küçük ama kalbim hâlâ bir savaşçı kraliçenin kalbi. Bu yüzden kudretli kılıcınızı kullanmak için cesurca bir çaba göstereceğim."

Maddek ne gülmesini durdurabildi ne de ona tekrar dokunma dürtüsüne karşı koyabildi. Avucuyla ince boynunun yan tarafını kavradı, uzun parmaklarıyla ensesini sardı, başparmağını çenesinin altına bastırdı ve başını geriye doğru eğdi. Nefesi kesildi, tüm vücudu aniden dondu, bakışları onunkileri aradı. Nabızı boğazının savunmasız sütununda çılgınca atıyordu. Heyecan mı yoksa korku mu, . Ona son kez bu şekilde dokunduğunda Maddek gümüş pençeler takmış ve kanını yere dökmeye niyetlenmişti.

Adam başparmağını titreyen dudaklarında gezdirdiğinde sıcak nefesi ürperdi.

"Aç," diye emretti ve kadın açtı.

Kadife gibi ıslak dili, hiç istemeden başparmağının üzerinde kayarak teninin tadına baktı. İhtiyaç bedenini öylesine sıktı ki Maddek bir yalamadan başka bir şey olmadan orada kalabileceğini düşündü. Kalbi sanki bir savaşın ortasındaymış gibi gümbürdüyordu ama yine de kaldırım taşlarının üzerinde hareketsiz duruyordu.

Ama belki *de* bu bir savaştı. Gerçi burada düzgün bir şekilde yürütülemezdi.

Şimdi de yapılamazdı. Tanıdık bir cıvıltı kulaklarına ulaştı-Danoh'un birinin yaklaştığına dair işareti. Bir uyarı değil, sadece bir alarm.

Omzunun üzerinden baktı. Danoh daha iyi bir görüş açısı elde etmek için harabe tepesine tırmanmış ve geldikleri yöne doğru bakıyordu. Diğer Yolcular beklenmedik değildi. Bu yol çok kullanılıyordu ve yağmurlar durmadan kısa bir süre önce bir köyden geçmişlerdi. O köyde fırtınayı bekleyen herhangi biri şimdi onlara doğru geliyor olabilirdi.

Ama onları geçerken gören haydutlar da olabilirdi.

"Biri geliyor mu?" Yvenne'nin sorusu nefeslik sıcak hava ve başparmağına değen yumuşak dudakların fırçasıydı.

Maddek onaylar gibi
homurdandı. "Bir tehdit
mi?"

". " Yine de burada yeterince oyalanmışlardı. Maddek'in bakışları önlerindeki yolu aradı. Ufka kadar her yer bomboştu ve bu yönden insan ya da hayvan kaynaklı görünür bir tehdit yoktu. Ve Yvenne adil bir şekilde duruyordu.

Nehir kıyısından neredeyse bir ok atımı uzaktaydı. "Ben atlarımızı hazırlarken yürümek istersen burada güvende . Ya da benimle yola dönebilirsiniz."

"Yürümek en iyisi olur," dedi.

Maddek kabul etti. Akşam olana kadar bir daha durmayacaklardı. "Ben seni çağırmadıkça bu taş yoldan ayrılma. Fassad, ben atınızla dönene kadar size göz kulak olmaları için tazılarını gönderecek."

Kadın başını salladı ve Maddek başparmağını ağzında son bir kez gezdirdikten sonra isteksizce onu serbest bıraktı. Harabelerin başında, savaşçıların hepsi yeniden çarşaflarını kuşanmaya başlamıştı, Maddek'in işaretinden önce bile

Ayrılmaya hazırlanmaları için gereken mesafe.

Fassad'a bir işaret daha verdikten sonra tazılar çamurlu düzlükte hızla ilerlemeye başladı. Maddek yanından geçip gitmeden önce sadece on adım atmıştı ki arkasına dönüp baktığında Yvenne'nin gülerek köpekleri selamladığını ve onun dikkatini çekmek için birbirleriyle itişip kakışan köpeklerin kulaklarını kaşındığını gördü.

Fassad'dan gelen keskin bir ısıklık çalmalarını durdurdu. Tazılar hemen Yvenne'nin etrafını sardı ve Yvenne başını kaldırıp Maddek'in gözlerine baktığında yüzünde bir ifade belirdi.

Ona seslendi, "Beni korumaları emredildi! Söyleyin bana Komutan, onları sevmek için zevkten başka ne sebep var?"

"Çünkü Fassad seni bunun için daha çok sevecek," dedi sırtarak.

Kaşlarını çatarak dar yüzünü buruşturdu ve yola doğru devam ederken tepkisi de onu izledi. "Onlara Çelik ve Kemik deniyor!"

Köpeklerin isimleri. Maddek onları biliyordu ama yine de Fassad'ın kurtlara isim vermesinin aptallık olduğunu düşünüyordu. Bir savaşçı kılıcına ya da zırhına isim vermezdi ve kurtlar da alet görevi görüyordu ama Yvenne'nin anlatmak istediği de muhtemelen buydu. Onların isimlerini öğrenmişti çünkü köpekler onun için sadece birer araç değildi.

Onun savaşçıların öyle olmadığını iddia ettiği gibi. Ve doğrusu Maddek onların arkadaşlığından hoşlandığına inanıyordu. Ama bu savaşçılara değer verdiği anlamına gelmiyordu. Güney krallıklarının pek çok vatandaşı bunu

bilmiyordu. İttifak

bir Parsathean binicisinin hayatını birkaç külçe Tolehi demirine ya da Syssian çeliğinden yapılmış bir tutam kılıca eşit tuttu. Halkı o kadar kolay değiştirilebilir değildi.

Banek yıkıntıların başında, Yvenne'nin terk ettiği çıkıntıya oturmuştu. O ve Kelir Maddek'in gelişini izlediler.

"Yüzüne bakılırsa," diye seslendi Kelir, "onu hoşnut etmemeye hâlâ kararlısın!"

Çünkü Maddek'in yanından ayrılırken yüzünde beliren gülümseme tamamen kaybolmamıştı. Bir kahkaha atarak başını salladı. "Çünkü henüz hayatımı bir sefaletle dönüştürmeyi başaramadım."

Banek sırtarak, "Daha fazla çaba göstermesi gerekecek," dedi.

Evet, yapardı. Çok daha sert. Onun arkadaşlığından çok için Maddek evliliklerinin bir sefalet olacağına inanmıyordu.

Bu hiç mantıklı değildi. Kurnaz bir kraliçe olduğunu kanıtlayabilirdi ama eş olarak? Zayıf ve hastalıklıydı. Çıkarıcı ve hain biriydi. Ona asla güvenilemezdi.

Bu nasıl güçlü bir evlilik olabilirdi ki? Annesi ve babasının sevgi, güven ve saygı üzerine kurulu birlikteliğine hiç benzemeyecekti.

Maddek için istedikleri evliliğe hiç benzemiyordu. Tıpkı Maddek'in kendisi için hayal ettiği geline hiç benzemediği gibi.

Yine de onunla birlikte olmaktan hoşlanıyordu. Ve hala onu istiyordu. Bu zayıf ve sinsi kadını.

Bakışları, vücudu için olduğu kadar onun için de alev alev yanan bir kadın.

Çünkü o her zaman buz değildi. Maddek öfke ve hayal kırıklığı içinde onun ihtiyacını gidermesini istediğinde de öyle değildi. O zaman bakışlarında yanan bir meydan okumayla karşılık vermişti; kanlı parmaklarından Maddek'in tohumunu yaladığında hiç azalmayan ve sakalını tutup savaşçıların önünde onu asla aşağılamamasını emrettiğinde tekrar yanan bir sıcaklık.

O zamandan beri hayal kırıklığına uğramıştı ama kızgın değildi; yine de bakışlarını aynı meydan okumayla karşılıyordu. Bazen ateşli, bazen eğlenmiş. Ama asla tereddüt etmiyor ya da geri adım atmıyordu.

Onu bu kadar istemesinin nedeni bu olmalıydı. Onun bir düşman olup olmadığından hâlâ emin değildi, bu yüzden tüm savaşçı içgüdüleri onun yenilmesi ve boyun eğmesi için haykırıyordu. Yine daha önce doğru söylemişti: Maddek kimsenin onu kontrol edebileceğine inanmıyordu. Ama o da hayatının büyük bir kısmını

hayatı bir kule odasında izole edilmişti. Adamın sikini nasıl okşayacağını bile bilmiyordu ve erkekler arasındaki ilişkiler hakkında daha az şey biliyordu. Kuşkusuz onu yatağına götürdüğünde, ona tekrar meydan okuyacaktı ama onu yenecek silahlara sahip olmayacaktı.

Maddek, Yvenne'nin hiç kimseye boyun eğmediğinden şüpheleniyordu. Yine de o

ona boyun eğecekti. Ve zafer onun olacaktı.

O zamana kadar, onun ağzından, ellerinden ve gülümsemelerinden zevk alacaktı.

"Ne görüyorsun?" diye seslendi Danoh'a.

"Öküzler tarafından çekilen iki araba, yanlarında bir düzine Gogean askeri." Dikkatle moloz yığınları arasında ilerlemeye başladı. "Tembel tembel ilerliyorlar."

O kadar yavaşlardı ki Yvenne'nin atı bile önlerinde kalabilirdi. Bu askerler bir tehdit oluşturmuyacaktı ama peşlerindeki herhangi bir Syssian askerine rotalarının ayrıntılarını bildirebilecek ne kadar az insan olursa o kadar iyiydi.

Kalbi hâlâ bir akıncı olan Banek, Danoh'a seslendi: "Vagonlarda neyi koruyorlar?"

"Genç erkekler ve kadınlar görünüyordu." "Yolcuları haydutlardan korumak mı?"

Kadın omuz silkti. Çalmayı hayal edecek bir zenginlik olmadığından, yaşlı savaşçı ilgisini kaybetti ve bakışları Yvenne'nin arnavut kaldırımlı patika boyunca topallayarak yürüdüğü yere döndü. Maddek de ona göz kulak oluyordu. Hâlâ yavaş yürümesine ve sol tarafını tercih etmesine rağmen hareketler önceki günlerdeki kadar sert değildi.

Eyere alışmaya başlamıştı bile. Maddek bineğinin dizginlerini topladı ve kısırağın otladığı çimenlik alana doğru ilerledi.

Beş adım , iğdiş aniden başını savurdu ve topukları üzerinde dönerek Maddek'ten hızla uzaklaştı ve yolun karşısına geçti - orada yerleşti ve bir ağız dolusu ot daha kopardı.

Maddek'in arkasındaki savaşçılar kahkahalarla güldü. Ardyl seslendi, "Böylece o dırdırcı istediği zaman hızlıca hareket *edebiliyor!*"

Yani yapabilirdi. Ama Maddek'in aptal atı çamurda kovalamaya hiç niyeti yoktu. Fassad'ın köpekleri şu anda Yvenne'nin peşindeydi, yüzden genellikle isteksiz bineklere yaptıkları gibi iğdiş edilmiş atı daha yakına süremezlerdi. Neyse ki neredeyse her at midesinden yakalanabilirdi.

Çoktan bir tahıl çuvalı kapmış olan Toric'e baktı, sonra da yıkıntılara doğru yöneldi; bu sırada bir taş şangırtısı ve kötü bir lanet duyuldu.

Enkazın dibinde, Danoh kendini yerden kaldırıyordu, yüzünde bir kızgınlık fırtınası vardı.

Savaşçı genellikle bir keçi kadar emin adımlarla yürürdü. Maddek kaşlarını çatarak, "İyi misin?" diye sordu.

"Sadece kıcımlı çamura buladım. Üzerine bastığımda yeterince sağlam hissetsem de, domuzdan saplanmış bir taş botumun altında büküldü." Kolunu açarak dirseğine baktı, dirseğindeki yaradan kan akıyordu ve tekrar küfretti. "Stranik'in pullu yarığı adına. Kolum bir güneylininki gibi sarılı bir şekilde dolaşacağım."

Maddek sırttı, sonra Danoh'un kolundan kıpkırmızı boncuklar damlayıp yere sıçrayınca kıpırdamadan durdu. Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Herkes sessizliğe gömüldü.

Aniden hava o kadar soğudu ki Maddek'in nefesi yumuşak bir bulut gibi göründü, ancak güneş omuzlarında sıcaktı. Uzakta, Fassad'ın kurtları bir uyarı uludu.

Yvenne.

Maddek'in bakışları çamurlu düzlükte geziniyordu ama artık nehre yakın olan çamuru net olarak göremiyordu. Bunun yerine sis yoğunlaşmış, zemini beyaz bir sisle kaplamış ve nehre doğru durmadan yuvarlanmıştı. arnavut kaldırım yol. Gri girdaplar, sanki soğuk bir esintiden rahatsız olmuş gibi beyazın içinde tembelce dönüyordu.

Maddek'in omurgasından aşağı buz dalgaları indi. Bu bir esinti değildi. Sis in içinde bir şey hareket ediyordu ya da sis tarafından Yvenne'ye doğru taşınıyordu.

"Kan Hayaletleri!" Yüzü dehşetle kaplı Banek çıkıntındaki koltuğundan fırladı ve uzaklara doğru bağırdı. "Bu tarafa kaç kızım! *Koş!*"

Sis, onu geride bırakabilecek kadar yavaş ilerliyordu. Yvenne yaklaşan sise bakmak için döndü, korku onu felç etmiş olmalıydı, çünkü hiç hareket etmedi.

Temra'nın yumruğuyla. Kanlı bir Wraith'in dokunuşu ölüm demekti.

Ölümden *de beter*.

Kalbi küt küt atan Maddek kısırağına doğru koştu.

"Yola çıkın leydim!" Kelir arkasından gürledi. "*Koşun!*"

Fassad'ın keskin ısılgı bağırıslara katıldı ve ya bu Yvenne'yi dehşet dolu sersemliğinden uyandırdı ya da kurtlar . Çelik keskin dişlerini gösterirken

Bone onun ayak bileklerine yaklaşıarak bornozunu çenesine aldı ve sanki köpek onu yola sürüklemek istiyormuş gibi geri çekti.

Tökezledi, neredeyse düşüyordu, sonra tekrar doğruldu. Yola doğru baktığında Maddek onun kanlar içindeki yüzünü bir anlığına gördü.

Rahatlama, göğsünü saran korkuyu hafifletti.

Şimdi kaçacaktı.

Ama o öyle . Bunun yerine, sanki hızını ölçüyormuş gibi sise doğru baktı, sonra da daha önce oturduğu çıkıntıdan farklı olarak çamura yarı gömülü duran kırık bir sütuna doğru hızla topalladı.

"Hayır, leydim! Yola!" Toric ona seslendi; sütun yeterince yüksek olduğu için sisin üzerindeydi ama çıkıntıya ulaştığında orada sıkışıp kalacaktı.

Tabii Maddek ona ilk ulaşan olmadıysa. "*Uç!*" diye bağırarak kısırağın çıplak sırtına atladı. Güçlü kasları kasıldı ve öne doğru fırlayarak gelinine ve kirlenmiş sise doğru hızla koşmaya başladı. Sis ona doğru süpürüldü ve Maddek'in kalbini ürkütücü bir korku kapladı, çünkü kalın sisin içinde sürünenleri görebiliyordu; keskin dişli ağızları, uzun pençeleri olan bükülmüş gri suratlar. Kanları bozulmadan ve ruhları sapkın büyüler tarafından hapsedilmeden önce bir zamanlar oldukları erkek ve kadınlardan geriye kalan tek şey bu sürünen solmuş kabuklardı.

Kurtlar peşindeyken Yvenne elleri ve dizleri üzerinde çıkıntının tepesine tırmandı. Ayağa kalkan Yvenne'nin çılgın bakışları kurtlarla çarpıştı. yaklaşan sise umutsuzca bakmadan önce mesafe bıraktı - ve onunla tekrar karşılaştığında, onun da kendisiyle aynı şeyi fark ettiğini biliyordu.

Kan hortlakları çıkıntıyı kuşatmadan önce ona ulaşamayacaktı. Sis çoktan kırık sütunun en ucuna ulaşmıştı.

"Fassad!" Bağırışı, kısırağın toynaklarının çıkardığı gürültüyü bastırdı. "Onları geri çağır!"

Köpekler. Hiçbir ıslık gelmedi, Fassad onu yalnız bırakmadı.

Göğsü kabardı, bakışları çılgınca arkasına kaydı. Sis, sütunun yarısı boyunca yayılmıştı. Hem o hem de köpekler yola en yakın olan uca doğru ilerlediler; yolun dibinde hâlâ çamurlu bir zemin görünüyordu. Yol bir kez kapandığında, oradan kaçmak mümkün olmayacaktı.

Maddek yumruğunu havaya kaldırdı ve Fassad'ın kısa ve tiz düdüğü duyuldu. Kurtlar yere atlayıp yola doğru koşmaya başlamadan önce sadece bir an tereddüt etti.

Maddek, köpeklerin onu terk ettiği anda Yvenne'nin yüzünü asla unutmayacaktı. rahatlamasını, dehşetini ve gözleriyle tekrar buluştuğunda çenesini kaldırışını. Kısarak üç adım daha atamadan, sis sütununun tabanının etrafını sardı. Gri parmaklar sisin içinden yukarı uzandı, çıkıntının gölgeli tarafına tırmandı, sonra güneşin aydınlattığı kenarda büzüştü ve Enam'ın sarı gözlerinin parıltısından geri çekildi.

Eğer bir bulut o gözü korusaydı, onları engelleyecek hiçbir şey olmazdı.

Maddek omzunun üzerinden Kelir'in çok da arkasında olmadığı, iri gövdesiyle bineğinin boynuna çömeldiği yere baktı.

"Yola geri çekilin!" Maddek bağırdı ve savaşçı bir an için emri reddedecekmiş gibi göründü. Sonra Kelir eyerinde dik durdu ve atı yavaşlayarak onları güvenli bir yere götürecek geniş bir kavis çizerek harabelere doğru yöneldi.

Kalbi kurşun gibi çarpan Maddek, Yvenne'nin yüzünde aydınlanma belirirken bile kısrağını daha hızlı koşturdu. Gelini başını çılgınca salladı ve ona bir şeyler bağırdı, muhtemelen aptal olduğunu söylüyordu ama sesi kanının çarpması ve toynaklarının gürlemesiyle boğuldu. Kısrağı hiç tereddüt etmeden yerde sürünen sisin içine daldı, güçlü bacakları sisi çalkaladı. Kutsal olmayan bir çığlık korusu toprağın kendisinden yükseliyor, çamur ve taşta yankılanıyor, havada yoğun bir çürük kokusu yayılıyordu.

Sütuna ulaşmadan hemen önce kısrağın adımlarının , sonra tekrar hızlandığını hissetti. Zar zor yavaşlayan Maddek, bir hamleyle Yvenne'i çıkıntıdan süpürdü.

Dirseği beline dolandı ve kollarını umutsuzca adamın boynuna doladığında bile darbenin nefesini kestiğini duydu.

Onun titreyen bedenini göğsünde sıkıca tutan Maddek, kısrağı etrafında döndürdü. "Uç," dedi pürüzlü boğazından ve o da uçtu, büyük kalbi onları sisin dışına taşıdı ve yola ulaşana kadar adımları hiç yavaşlamadı.

Orada sesiyle onu durma noktasına getirdi. Savaşçıları etrafını sardı ve Yvenne'nin kanlar içindeki yüzüne baktı. Titreyen kolları hâlâ sanki onu hiç bırakmayacakmış gibi boynuna sıkıca sarılmıştı.

"Dokunuldun mu?" diye sordu hoyratça.

"Hayır." Sesi gergin bir fısıltı gibiydi, solgun bakışları adamın yüz hatlarını inceliyordu. "Benim için gelmene gerek yoktu. Teşekkür ederim."

Sert bir baş hareketiyle onu Banek'in kollarına bıraktı ve kısırağın sırtından indi. Kısırak sakince duruyordu, eforunun tek belirtisi paltosunda parlayan hafif ter parıltısı ve açılan burun delikleriydi, ama adam Avucunu omzuna dayayarak ağır kaslarının titreyen gerginliğini hissetti. Acımasızca bacaklarını inceledi. Sığ, paralel kesiklerden boylu boyunca kan sızıyordu.

Banek sessizce, "Kanamayı durdurmamız gerekiyor," dedi.

Çünkü Danoh'un kanının birkaç damlası, sisi yoğunlaştıran ve wraithleri yerden çeken kötü büyüleri beslemek için yeterliydi. Kısırağın kanı da onu beslerse, hortlakların ne kadar hızlı ve güçlü olacağını bilemezlerdi.

"Çantamda daha fazla nevresim var." Yvenne'nin aytaşı gözleri ince yüzünde kocaman görünüyordu. "Bacaklarını sarabilirler. İstersen onları getirebilirim."

Maddek başını salladı ama "Toric çantayı getirecek. Çünkü söylendiğinde kaçacağını biliyorum."

Keskin bir nefes çekti ama tek tepkisi sessizlik oldu.

Ne cevap ki? Koşması için bağırdıklarını duymadığını mı? Bacakları ata binmekten çok mu ağrıyordu? Ayaklarını çamurlamak istemediğini mi?

Maddek'in onun mazeretlerini duymaya hiç niyeti yoktu. Savaşçıları da öyle, çünkü Maddek onu yere bıraktığından beri ona bakmamışlardı bile. Onun yerine kısırağına baktılar, yüzlerinde ciddi bir ifade vardı.

Yvenne'den gözlerini kaçırarak Banek'e tekrar seslendi. "Ne sürer?"

"Akşama," dedi yaşlı savaşçı.

"Sonra bir sonraki köye devam ederiz." Toric, Yvenne'nin işlemeli çantasıyla dönüp çantayı karıştırmaya başlayınca durakladı.

Arkalarında sis yavaşlamış gibi görünüyordu ama henüz dağılmamıştı.

"Ardyl ve Toric, bu yoldan geçen askerleri uyarmak için at sürün, sonra tekrar bize yetişin."

Savaşçılar hemen atlarına doğru ilerlediler. Maddek, Yvenne'nin çantasından çıkardığı çarşaf rulosunu aldı ve ona sert bir bakış attı. "Fassad'a söyle, av köpekleri senin kısırağı yakalasın."

Sertçe yutkunarak başını salladı ve topallayarak uzaklaştı, Maddek'i kısırakla ilgilenmesi için bıraktı. Göğsü sıkışan Maddek, elini kısırağın zarif boynunda gezdirdikten sonra kanayan bacaklarının yanına çömeldi.

Kelir yumuşak bir sesle, "Onu eyerleyecek misin?" dedi.

Maddek başını salladı. Büyük yüreğiyle onu bir sonraki köye taşıyabilirdi ama ondan istemeyecekti. Maddek'in hayatını zindana çevireceğini söyleyen gelinini kurtarmak için son yolculuklarını yapmışlardı.

Şimdiden daha iyi bir iş çıkarıyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

YVENNE

A Harabelerden ayrıldıklarında atlıların üzerinde kasvetli bir hava vardı ve gün ilerledikçe bu hava daha da ağırlaştı. Yvenne'nin artık bir binici arkadaşı yoktu. Onun yerine korunmuş ve . Maddek hâlâ liderliği aldı. Sonra Kelir ve Banek geldi, Yvenne de arkalarında. Birkaç Bir adım ötede Fassad ve Danoh vardı ve onlar arkalarındaki askerleri uyardıktan sonra Ardyl ve Toric arkadan yetişti.

Maddek'in kısırağı gruplarının tek neşeli üyesiydi, ancak bacakları kanlı çarşafarla sarılıydı ve ölüm onu bekliyordu.

Maddek artık ona binmiyordu; onun yerine yanında koşuyordu ve kısarak da kurtların bazen yaptığı gibi şakacı davranıyor, başını Maddek'in omzuna vuruyor, zıplıyor ve sıkılmış gibi kuyruğunu sallıyordu. ve ona daha hızlı bir yarış için meydan okudular.

Kısrağın neşesi ve savaşçıların sessizliği dayanılmaz bir ağırlık gibiydi. Yvenne'nin boğazına kurşuni bir yumru oturmuş, söyleyebileceği her kelimeyi boğarak yok etmiş ve göğsünde yükselen öfke çılgınlığını .

Çılgılık öfke olarak başlamamıştı. Sis in içinde kıvranan kan hortlaklarını görmek için döndüğünde önce ölümcül bir dehşete kapılmıştı. Korku hâlâ devam etse de, güneşin sıcaklığına ve pelerininin sıcaklığına rağmen teni nemli olsa da, öfkeyi doğuran çaresizliği.

Çünkü savaşçılar ona kaçması için bağırıyorlardı. Ama Yvenne . Üç yıl geçmişti, babası ve ağabeyleri bunu görmüştü.

Ve onlardan *nasıl* da nefret ediyordu. Her nefesinde ve kalbinin her atışında onlardan nefret ediyordu. Onlardan ve kendisini korumaları için başkalarına güvenmekten nefret ediyordu. Onu boğan sessizlikten nefret ediyordu, çünkü şimdi savaşçılara ne söyleyebilirdi ki?

Açıklaması ne kadar doğru olursa olsun, acınacak bir mazeret gibi görünecektir.

Ancak Yvenne savaşçılara dizinin kırıldığını söylemeyi hiç düşünmemişti. Topallaması ve ağrısı her zaman varmış gibi görünüyordu, bu yüzden eyer ağrısının tek nedeni olduğuna inandıkları hiç aklına gelmedi. sertlik ve topallama. Ancak ata binmenin verdiği acının aksine, topallaması asla geçmeyecekti ve iyi günlerde Yvenne hızlı ve sorunsuz hareket edebilse de, bir daha asla koşamayacaktı. Böyle bir hızda, üçüncü ya da dördüncü adımdan sonra bacağı bükülürdü.

Ve Banek - ona büyük bir nezaket göstermiş olan ve Güvendiği rehber, harabelerden ayrıldıklarından beri onunla konuşmamıştı. Savaşçıların hiçbiri konuşmamıştı.

Çünkü koşmamıştı ve Maddek'in kısırağı bu yüzden ölecekti.

Şimdi onun sakat olduğunu öğrenirlerse ne yaparlardı? Banek Kraliçe Venys'in aytaşı gözlerinden bahsederken Yvenne'nin gözlerine hayranlıkla bakmıştı. Gerçeği öğrendikten sonra da öyle olacak mıydı? Çünkü Yvenne doyasya yemek yese ve iyi ata binmeyi öğrense bile asla bir savaşçı-kraliçe olamayacaktı. Dizi kırılmadan önce, annesi her gün Yvenne'nin ciğerleri tamamen tükenene kadar kule odasında ileri geri koşmasına neden oldu. Şimdiye kadarki en güçlü haliydi. Yine de Maddek'in şimdi yaptığı şeyi o zaman yapmaya kalkışsaydı, kısırağının yanında koşarken Bir kez dursalar, daha harabelerin görüş alanından çıkmadan yolun kenarına nefessiz bir şekilde yığılırdı.

Maddek total bir atın işe yaramazlığından söz ettiğinde, onun zaten dizini bildiğine ve sadece düşüncesiz olduğuna inanmıştı. Ama belki de iğdişine yaptığı gibi onu da bir sonraki köye bırakırdı, böylece vücudunun kaldıracabileceğinden daha yorucu bir şey yapması istenmezdi.

Eğer öyleyse, yakında ondan kurtulabilirlerdi. Etraflarında tahıl ekili yemyeşil tarlalar uzanıyordu. Önlerinde taş bir duvarla çevrili bir köy uzanıyordu.

Geçtikleri diğer yerleşim yerlerinin hepsinden daha büyüktü. Her köyde, Yvenne asla yeterince görememiş gibi görünüyordu - sadece annesinin tariflerinden bildiği her şeyden . Kil-

Sazdan çatıları olan duvarlı evler tıpkı annesinin söylediği gibiydi ama Yvenne sürülmüş toprağın ya da pişen ekmeğin zengin kokusunu bilmiyordu.

Parsathean atlarının yanında koşarken kahkahalar atan çocukların sesini ya da savaşçılar onlarla alaycı hırıltılar çıkararak ve dişlerini göstererek alay ettiklerinde attıkları sevinç çığlıklarını bilmiyordu. Herkesin savaşçıların geçişini izlemek için evlerinden çıkıp tarlalarının kenarlarına geleceğini ya da en misafirperver ve meraklı köylülerin bile onlara temkinli yüzlerle bakacağını hiç hayal etmemişti. Annesi de ona savaşçılardan hiç bahsetmemişti.

Aytaşı gözleriyle karşılaşanların bakışlarındaki korku, umut ve inançsızlık.

Ancak bu köye girdiğinde, Yvenne'nin kalbi çok ağırlaşmış ve boğazı herhangi bir neşe bulması ya da herhangi bir ilgi toplaması için çok acı verici bir şekilde daralmıştı. Güneş batı ufkuna doğru yavaşça kaymaya başlamıştı ve Maddek'in kısrığı artık adımlarında bir sıçrama hissetmiyordu. Yvenne kapüşonunu kaldırıp başını eğerek, yerleşim merkezindeki hana varana kadar Banek'in bineğinin arka ayaklarından daha uzağa bakmadı.

Ahırlar hanın arka tarafındaydı. Yvenne, iğdişine bakmanın yeni rutininde biraz rahatladı. Dik olması önemli değildi omuzları, kısa sırtı ve sağlam olmayan bacakları vardı; yine de beslenmeye ve sulanmaya ihtiyacı vardı ve tüylerinin ritmik bir şekilde fırçalanması Yvenne'yi olduğu kadar onu da rahatlatıyordu.

Ancak savaşçılar arasındaki sessizlik sona ermedi. Sanki söylenmemiş tüm sözler kalın kil duvarlar arasında sıkışıp kalmış, Yvenne'nin göğsünde sıkışıp kalan çığlığın daha derin bir yankısı gibi ahırın içinde daha da ağır görünüyordu.

Bu yüzden iğdişini fırçaladı ve sessizliği bozacak sesi bekledi. Çeliğin kemiğe çarpması ya da bir bıçağın ete saplanması.

Ancak sessizlik, deri çizmelerin altındaki saman hışırtısıyla bozuldu. Elinde Kelir'in savaş baltası olan Maddek, atının ahırının girişinde durdu.

Sertleşmiş bakışları onunkilerle buluştu, yüz hatları taştan oyulmuştu. "Gel."

Yvenne'nin nerede olduğunu sormasına gerek yoktu. Duraklayan adımlarla, kısrığın sağlam bir direğe bağlı olduğu ahır avlusuna kadar onu takip etti. At kontrolsüzce titriyordu, gözleri kızarmış ve köpüklü teri postunu köpürtüyordu. Kocaman göğsü her hırıltılı nefeste zorlanıyordu. Bir kan wraith'inin zehri bir insanı wraith'e dönüştürürdü, ama hayvanlar

Farklı bir şekilde, tek amaçları canlı eti yemek olan ölümsüz yaratıklar olan hortlaklara dönüştüler.

Yani kısrağın ölümüne tanıklık edecekti. Belki Maddek onu cezalandırmak istiyordu ama Yvenne için bu isteyerek yerine getirilen bir görevdi. Kısrağın hayatı onun için feda edilmişti. Bu borç asla ödenemezdi ama

Yvenne asla borçlu değilmiş gibi davranmazdı.

Kısrağa ve onun için hayatını tehlikeye atan Maddek'e borçluydu. Maddek ona doğru koşarken, Maddek'in kısrağı ya da gelini.

Yvenne onun kendisini seçmesini gerçekten beklemiyordu.

Maddek'in baltanın başını tutup kısa sapını ona uzatmasını da beklemiyordu. Yvenne bir süre baltaya boş boş baktıktan sonra bakışlarını şaşkınlıkla Maddek'e çevirdi.

"Acı çekiyor," dedi sertçe. "Sen reddettikten sonra kaçtığı için acı çekiyor. Bunu reddetme."

Yvenne yapmazdı. Maddek'in onu cezalandırmak mı yoksa ona bir ders vermek mi istediğini hâlâ bilmiyordu ama bu da bir görevdi - hayvanın acısına son vermek - ve Yvenne'nin öğrenmesi gereken bir ders değildi. Annesi ona çoktan iyi öğretmişti.

Tahta kabzayı iki eliyle kavradı, sonra Maddek silahı bırakınca sendeledi ve ağır çift bıçak bacaklarına doğru savrularak kollarını dümdüz aşağı çekti.

Kendi kaval kemiğini kesmekten zorlukla kurtuldu. Çaba sarf ederek bıçağı beline kadar kaldırmayı başardı.

Ama orada yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldı. "Bunu sallayacak gücüm yok."

"Hançerini kullan o zaman." Maddek baltayı onun aldı.

Yvenne başını salladı ve eğilerek sol bacağına bağlı mücevherli kınından çıkardı. Yvenne yaklaşırken kısrağın homurdandı, sanki bir ödül arıyormuş gibi boynunu uzattı - belki de Maddek ona çok fazla ödül verdiği için Harabelerden ayrıldıklarından beri.

Boğazı ağrıyan Yvenne yumuşak ağzını okşadı. Bu kısrağın üzerinde, çimenli bir ovada uçmuştu. Bu kısrağın üzerinde ilk kez yaşadığını hissetmişti.

Maddek yanına geldi, sesi sertti, "Ne kadar beklerseniz, o kadar acı çeker," dedi.

Yvenne biliyordu. Parmakları hançerin sapında sıkılaştı. Bakışları kısırağın iri gözlerinde, yumuşak boğazında gezindi.

Ve yine yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldı. "Bunu yapamam." "Kardeşini yeterince kolay öldürdün."

Doğru. "Ve eğer nasıl yapacağımı bilseydim ölümünü daha acı verici hale getirirdim. Ama bir savaşçının yeteneklerine sahip değilim. Bunu onun için acısız hale getiremem ve zaten çektiğinden daha fazla acı çekmeyi hak etmiyor. Bu yüzden sana hançerimi veriyorum ve senden-"

Maddek, serbest bırakılmış bir canavar gibi, şaşırtıcı ve acımasız bir hızla fırladı.

Baltasını güçlü bir şekilde savurarak kısırağı yere serdi.

Bıçağı parmaklarından sarkan Yvenne, çamurlu zeminde yatan hayvana baktı. Atın sesi çıkmamıştı.

Balta kafatasını yarmıştı ve şimdi sadece bacakları güçsüzce seğiriyordu, öldüğünü henüz fark etmemiş bir bedenin artçı sarsıntıları.

Baltasından kan damlayan Maddek, ahıra doğru adım atmadan önce "Yüzündeki kanı sil," dedi.

Sanki bir rüyadaymış gibi yanağına dokundu. Maddek'in göğsü ve yüzü kıpkırmızı olmuştu. Onunki de öyle.

Cübbesinin uzun kollarını kullanarak yüzünü sildi ve yavaşça ahıra döndü. Diğer savaşçılar gitmişti ya da belki de Maddek yalnız kalabilsin diye onları göndermişti. Şimdi atıyla ilgileniyor, toynaklarındaki çamuru kazımak için ayaklarını büyük elleriyle kaldırıyor ve ona bakmadan, "Burada bitireceğim. Git ve yemeğini al."

Henüz değil. Adamın gergin halini inceledi ve aralarına sıkışmış sessizliği hissetti.

Ahırın duvarları yine sessizdi ama daha önce olduğu gibi ağır ve bunaltıcı bir sessizlik değildi. Bunun yerine sisin içindeki hayalet gibi kıvrılıp bükülüyordu.

"Söylenmemiş kelimelerle kaynıyorsun, savaşçı," dedi ona.

Kısa, espriz bir kahkaha attı. "Bunları söylememi istemezsiniz."

Yvenne neyi isteyip neyi istemediğinin söylenmesinden hiç hoşlanmazdı. "Parsatheanların hiçbir şeyi söylenmeden bırakmadıklarını sanırdım."

"Önemli olduğu zaman." Sanki ona söyleyecek önemli bir şeyi olmayacağını ima , karanlık bakışları Yvenne'yi tepeden tırnağa taradı Onu kovmadan önce tekrar çamurlu toynağa odaklandı. "Ama söylenmeden bırakılması en iyisi olan sözler de vardır."

Annesi bir keresinde ona böyle söylemişti. Utanç verici ya da iyileşmesi mümkün olmayan bir yara açan sözler ya da aceleyle ve öfkeyle söylenmiş sözler.

Ya da belki keder içinde.

Maddek büyük ihtimalle onu o taş çıkıntıda bırakıp kısrağının canını bağışlamış olmayı diliyordu. "Söyleyeceğin şeyle yaralanacağımı gerçekten düşünüyor musun?

Savaşçı mı? Peki o zaman. Bırak da . Eğer evleneceksek, en iyisi aramızda söylenmemiş söz bırakmamak."

Çenesi gerilmişti, atın toynağını bıraktı ve doğruldu. "Eğer evleneceksek?" "Öyle değil mi?"

Olacaklardı. Sadece Yvenne ölmüş olsaydı başka bir sonuca izin verirdi.

Ona bakışına bakılırsa, belki de ölmüş *olmalıydı*. Çünkü şimdi ona yaklaşıırken bakışlarında o tanıdık sıcaklık yoktu, sadece İlk karşılaşmalarında, gümüş pençelerini takıp kızın boğazını ölümcül bir şekilde kavradığında gözlerini dolduran aynı ölümcül öfke. Adam yaklaştı, ona tepeden baktı ve kadın onun iri cüssesinin ezici tehdidini hissetti; bunu hissetmesi gerektiğini biliyordu.

Şimdi onu dizlerinin üzerine mi itecekti? Tekrar sikini okşatır mı? Onun *asla* geri adım atmayacağını hâlâ anlamamış mıydı?

Çenesi kalktı.

Gözleriyle buluşmadan önce karanlık bakışları kızın ağzına indi. Sesi keskin bir bıçak gibiydi: "Ne zaman kurtarılmaya ihtiyaç duysan, bunun için başka bir hayat feda ediliyor. Toleh'le olan evliliğinden kurtarıldığın zaman bu kardeşinin hayatıydı ve bundan pişmanlık duyamam. Ama sen babandan kurtarılmaya ihtiyaç duyduğunda tüm Parsathe kraliçesini ve kralını kaybetti. Sen Wraith'lerden kaçmadın ve ben kısrağımı kaybettim. Yani eğer evlenirsek, korkarım ki

Parsathe yeni kraliçemizin zayıflığının bedelini ödeyecek. Seni kurtarmak için daha kaç kişinin feda edileceğini merak ediyorum."

Göğsünü yırtan acının dilsizleştirdiği Yvenne, her kelimeyi sanki birer darbeymiş gibi karşıladı. Maddek karnına bir hançer saplayabilir ve canını daha az yakabilirdi. Yine de bunu o istemişti, değil mi?

Ama onun söylemesini beklediği şey bu değildi. Ve sözlerinin diğerlerinden daha derine indiğini bilemezdi.

Yine de sadece acı değildi. Çünkü acısı ve öfkesi her zaman iç içeydi ve gün boyunca öfkesi giderek artıyordu.

"Beni kurtarmak için para mı ödüyorlar?" Kadından sert, kısa bir kahkaha yükseldi. "Peki senin intikamın ne olacak? Bugün verilen tek karar benim kaçıp kaçmamam değildi; beni kurtarmak için atını feda etmeye de karar verdin. Neden, benden bir çocuk sahibi olmak istemen dışında mı? Sence bu rota

savaşçılarınizi ya da halkınızı riske atmıyor musunuz? Vela'nın dişleri adına, babamın ve Syssian karakolundaki askerlerin Yanan Ovalar'da size karşı harekete geçmesini umduğunuzu söylediniz! Onunla ve askerleriyle tek başına yüzleşebileceğini mi sanıyorsun?"

"Ejderhamın riski bilmediğini mi sanıyorsun? İntikam sadece benim değil," dedi soğuk bir sesle. "Savaşçıları da bunun peşinde."

"Ben de öyle." Çünkü babasının yok olduğunu görme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu. Sadece kendisi için değil, tüm Syssia'yı onun zulmünden kurtarmak için. Yine de bunu yaparken,

Yardım edeceği insanları riske atmıştı çünkü babasının öfkesinden onlara ne yapabileceğini bilmiyordu. Keşfedilme tehlikesine rağmen konseyden kendisine bilgi aktaran kardeşi Tyzen'i riske atmıştı. Mesajını Maddek'e iletmek için Bazir'in gözünün önünden gizlice kaçan hizmetçisi Pym'i riske atmıştı. "Bu intikam için bir bedel ödeyeceğimi de biliyordum. Bana yardım eden herkesin bedel ödeyebileceğini biliyordum. Sen bilmiyor muydun? Bir kral olacaksın. Yaptığın seçimlerin bedelini halkının ödeyebileceğini fark etmedin mi? Geri dönemeyeceklerini bile bile savaşçıları savaşa gönderen bir komutansın. İntikam arayışının farklı olacağını mı düşündün?"

Kaşları gözlerinin üzerine düşmüştü, yüzü gürlüyordu. "Ne biliyordum. Her Parsathean savaşçısı kraliçemizin ve kralımızın intikamını almak için canını verirdi, ben de öyle. ödeyeceğimiz bedel."

"O zaman bir dahaki sefere ödeme yapma! Bugün ödemeyeceğini düşünmüştüm. Daha ilk gün, yetişemezsem beni geride bırakacağını ve bana yardım etmek için kendini ya da savaşçıları riske atmayacağını söylemiştin. Ama kendini riske *attın*. Yani ya bana yalan söylüyorsun ya da kendine yalan söylüyorsun. Ama *ben* yalan söylemem," diye hiddetle devam etti, o cevap veremedi. "Benim bir kocaya ihtiyacım yok; intikamını almak için *bana* ihtiyacı olan *sensin*. Benimkine sahip olmak için sadece bir çocuğa, bir savaşçının korumasına ve kılıcına ihtiyacım var çünkü babam Syssia'nın tahtından kolay kolay vazgeçmeyecektir. Sana en başından beri söylediğim şey buydu.

Başlangıç. Ve belki de beni tekrar kurtarmamayı seçeceksin. Ama kendini kandırma Maddek. Bu işte kendi rolünü oynadın. Kısrağının sonunu getiren sadece *benim* seçimlerim değildi."

Güçlü bedeni tasmalı bir gerginlikle kaskatı kesilmiş adam, gölgeli gözleri öfkeyle yanarak ona baktı. Göğsü sanki koşuyormuş gibi kabarmış olsa da ne geri adım attı ne de başka tarafa baktı.

"Bir seçim yaptım. Ama bunu yapmaya zorlanmamalıydım. Benden koruma istedin, ben de verdim ve seni gelinim olarak aldığım için savaşçılarımla görevi ve korumaları de kapsıyor. Onlara ve bana karşı görevin seni güvende tutacak emirlere uymaktır. Bugün bana karşı olan görevinde başarısız oldun. Ve onların kraliçesi olmana rağmen, savaşçılarıma karşı görevinde başarısız oldun. Eğer görevinde tekrar başarısız olursan ve savaşçılarımla seni kurtarmak için kendilerini feda ederlerse, muhtemelen seni kendim öldüreceğim."

Onları hayal kırıklığına *uğratmıştı*. Kasıtlı olarak değil. Ama yapmıştı.

Boğazı düğümlendi, başını salladı. "Ben de öyle yaptım. Bir daha görevimde başarısız olmayacağıma yemin ederim."

Bakışları tehlikeli bir şekilde sertleşti. "Asla tutamayacağın yeminler etme." "Etmeyorum." Etmeyecekti. "Hızlı ya da güçlü olacağıma söz veremem. Söz vereceğim.

elimden gelen her çabayı göstereceğim. Ama her ne kadar aksini dilesem de, bedenim bir savaşçı kraliçeye ait değil."

"Ya da bir savaşçının. Ama gerek yok. Sadece yatabilecek kadar güçlü olman yeterli." Bakışları tekrar kızın üzerinde gezinirken ağzı alaycı bir şekilde çarpıldı. "En iyisi gidip yemeğini ye."

O da öyle yapardı. Ama söylenmemiş bir şey vardı. "Kısrağınız kaybolduğu için üzgünüm. İyi bir bineğe benziyordu."

"Öyleydi." Maddek döndü. "Ama iyi bir binek bile sadece bir araçtır."

Yvenne yine Fassad'ın kendisine mi yoksa ona mı yalan söylediğine karar veremedi. Belli ki atı, Fassad'ın kurtlarını önemseydiği kadar derinden önemsiyordu.

Ama bu konuda ona meydan okuyamazdı. Hele ki kısrağın ölümü, anne babasının cinayetlerinin ortaya çıkması kadar derin bir yarayken. Tam bir tur boyunca onların öldüğünü biliyordu ama Maddek sadece altı gündür bunun nedenini biliyordu. Sadece altı gündür intikam peşindeydi.

Kanamayı durdurmak için bile zar zor zaman vardı. İyileşmek için yeterli zaman olmadığı kesin. Her keskin duygu kalbindeki yarayı deşip açmalıydı.

Yvenne yıllardır intikam peşindeydi ve onunki hâlâ istediğinden daha sık .

İç çekerek ahırdan dışarı çıktı; Toric ve Fassad'ın kendisine hanın girişine kadar eşlik etmek için beklediğini görünce şaşırmadı. Çünkü savaşçılar görevlerini yerine getirecekti. Onunla göz göze gelmeyecek olsalar bile. Ya da onunla konuşmasalar bile.

Sanki kalbine bir bıçak saplanmış gibi hissederek onları içeri kadar takip etti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

MADDEK

O Maddek'in en eski derslerinden biri, bir savaşçının sahip olduklarını kullanmasıydı. Bir savaşçı sadece yumruğu varsa kılıç istemezdi ve bir savaşçı ayakları varsa at istemezdi. Bir savaşçı Geceleri güneşi istemez, yıldızlara ve ay ışığına bakardı. Ve eğer yiyecek bir şey yoksa, bir savaşçı yemek istemezdi; aç kalmaktansa ava gitmek daha iyiydi.

Gümüş parmaklı Rani yakında , bu yüzden bir savaşçı olmayan bir şeyi dileyerek asla zaman kaybetmezdi.

Ama bir oğul yaptı. Maddek, Yvenne'nin atını demirciye götürürken, aldığı her nefeste annesinin ya da babasının yanında yürümesini ve bilgece tavsiyelerde bulunmasını diliyor gibiydi.

Çünkü ona çok şey öğretmişlerdi. Tek bir düşmanla nasıl savaşılacağını ve lejyonlara karşı nasıl savaşılacağını. Niyetler sonuçlara karşı nasıl ölçülür, adalet ve merhamet nasıl yönetilir. Savaşçılara nasıl liderlik edeceğini, kalbinin sesini nasıl dinleyeceğini, halkı için nasıl ayakta duracağını. Nasıl konuşulur ve nasıl dinlenir. Sorun ne kadar zor olursa olsun, ailesinin dersleri ve çözümleri çok basit görünüyordu.

Yvenne değildi.

Ayrıca bir gelinin nasıl olması gerektiğini hayal ettiği gibi değildi. zaman annesi ve babası tarafından kendisi için seçilmiş bir kadın hayal etmişti. Ona uygun bir gelin seçerlerdi, onunla aynı hedefleri paylaşacak bir kadın, hayatına yağlanmış bir kılıç gibi sorunsuzca uyum sağlayacak bir kadın.

Yvenne dişlerinin arasındaki çakıl gibiydi. Derisinin altında bir kıymık. Aletindeki çelik.

O basit bir amaç için dikkat dağıtıcıydı: intikam.

O bir dikkat dağıtıcıydı ama aynı zamanda bir çözümdü. Belki de asıl sorun buydu. Basit olması gereken bir şeyi karmaşık hale getirmişti. Bir savaşçı sahip olduklarını kullanır ve Maddek de Yvenne'e sahipti. Zhalen'e giden en iyi yol evlilikten geçiyordu.

O sadece bir araçtı. Ve kalçalarının arasında onu kullanacaktı.

Gerisinin çözümü -çocuklarına annelik yapması, kraliçe olması- Zhalen'in kanının parmaklarının üzerinden aktığını hissettikten sonra gelebilirdi.

Şimdilik, intikamına odaklanacaktı ve bu *gerçekten*

Basit: Bir atın kapasitesini değerlendirmek.

Maddek demirciden tam olarak tatmin olmamış bir şekilde ayrıldı ama altınları daha hafifti ve önceki köylerde olduğundan daha iyi bir seçim yapmıştı. As

Hana doğru ilerlerken Gogeanlıların gözlerinin üzerinde hissetti ama dikkatini köyün kapısından içeri giren askerler çekti. Batan güneş pirinç miğferlerinde parılıyordu ama zırhlarındaki Goge arması dışında diğer güney diyarlarındaki askerlerden ayırt edilemezlerdi.

Yüzbaşı Maddek'i gördü ve atını dörtlü ile ileri sürdü, sonra birkaç adım bineğini aniden dizginledi. Eğer bir Parsathean savaşçısı atının ağzını bu kadar sert çekmiş olsaydı, kendini bir gece boyunca yaya olarak yürürken bulurdu.

"Selamlar, Komutan Maddek!" Yüzbaşı ağır ellerine rağmen eyerinde rahatça oturuyordu. Yüzü Gogean erkekleri gibi tıraşlıydı, çenesi çıplak ve çenesi sakallıydı. "Harabelerdeki uyarı için size teşekkür etmem gerektiği söylendi. Biz oradan geçerken Wraithler yeraltına çekilmişti ama biz öğlen dinlenmek için orada durmaya niyetlenmiştik. Bu kadar kolay kaçabilir miydik bilmiyorum."

Maddek başını eğdi. "Diğerleri için uyarı bıraktınız mı?"

"Yaptık." Adam atından indi. Bakışları, hanın girişine yakın bir yerde bekleyen Danoh'a takıldı; keskin gözleri aralarındaki alışverişi ve Maddek'e yönelik herhangi bir tehdidi izliyordu.

Artık çok az kişi ona doğru bakıyordu. Danoh'un elinde neredeyse tüm diğer askerlerin ve köylülerin dikkatini çekti.

ve görünüşe göre birçoğu evlerini terk etmek için bir neden bulmuştu. ya da o gece handa işleri vardı. Tüm Parsatheanlar dikkat çekiyordu. Ama Danoh'un uzun, kıvrak vücudu ve çıplak göğüsleri diğerlerinden daha çok dikkat çekiyordu.

Kaptan bakışlarını Danoh'dan çekerek Maddek'e tekrar hitap etti. "Siz ve savaşçılarınız handa mı kalıyorsunuz?"

"Var."

"Eğer bir itirazınız yoksa, size eşlik edeceğim. Size ittifak ordusunun nehirde ne durumda olduğunu sormak isterim."

Lave nehrinde. Gogeanlılar savaşmak için sadece tek bir bölük göndermiş olsalar da, bu askerin orada hizmet eden arkadaşları ya da akrabaları olabilirdi. Maddek başını sallayarak hana doğru ilerledi. "İyi idare ediyorlar. Vahşiler bir zamanlar olduğu gibi sayıları ya da sıklıkları olmadan saldırıyorlar."

"Ama Parsathean ordusu geri çekildi mi?"

"Çekildi."

Kaptan yanıt vermedi ama yine de yüz ifadesinden tedirgin olduğu anlaşılıyordu.

Maddek ona, "Hâlâ vahşileri durdurmaya yetecek kadar ittifak askeri var," dedi. "Gogean'larla birlikte mi at sürdün?"

"Lave'de mi?" Adam başını salladı. "Kraliçenin muhafızlarına hizmet ediyorum." Maddek kaşlarını çatı. "Bu kadar kuzeyde mi?"

Surlarla çevrili Goge şehri -ve kraliçe- neredeyse iki haftalık bir yolculukla güneye iniyordu. Bu yüzbaşı hükümdarının yanından çok uzaktaydı.

Asker, yataklarında asık suratlı genç erkek ve kadınların oturduğu vagonlara doğru baktı. "Askere alıyoruz."

Acemiler de bundan pek memnun görünmüyordu. Maddek Ailelerini ve halklarını koruyacakları zaman böyle bir isteksizliği düşünemezdi. Ama belki de adamlarla konuşurken çok aceleci davranmıştı.

ittifak konseyi ve Gogean bakanını savaşçı değil sadece çiftçi yetiştirmekle suçladı. "Lave'de hizmet etmek üzere mi eğitilecekler?"

"Kraliçenin muhafızlarına hizmet etmek için."

Kaşları daha da çatıldı. "Şehirde mi? Gogean sınırında değil mi?"

"Güney sınırı ittifakı ilgilendirir." Ancak kaptan bunu söylemekten memnun görünmüyordu. "Vahşiler nehri geçmeyi başarırca Goge korunmalıdır."

Şehirdeki bir kraliçe muhafızı tarafından korunan koca bir diyar mı? "Lave ve Goge arasında yaşayan insanlar ne ?"

Çünkü Gogean topraklarında bunun gibi daha pek çok köy vardı. Şehirde yaşayan vatandaşlar tarlaları işleyenler değildi.

Yüzü sıkıntılı olan kaptan omuz silkti. "Kraliçemiz onların kuzeye kaçmasını bekliyor."

Şehre canlı ulaşabilirlerse, surların arkasında saklanacakları yer. Maddek tiksintiyle başını salladı ama başka söyleyecek pek bir şeyi yoktu: "Lave'deki ittifak güçleri Farianları durduracaktır. Yapamayacak olsalardı asla geri çekilmezdim."

Tam olarak ikna olmuş görünmese de kaptan başını salladı. Artık hana yaklaşmışlardı ve Danoh yerleştiği duvarı iterek .

Yüzbaşının koyu renk yanakları kızın göğüsleri dışında her yere bakarken kızardı. "Belki içeride görüşürüz Komutan," dedi ve Danoh'a başıyla selam vererek bineğini ahıra doğru yönlendirdi.

Danoh başını sallamak dışında cevap ama Maddek'e baktığında sırtı çok daha fazlasını anlatıyordu.

Sırtı. Güneylilerin kendilerini sarma şekilleri Kaptan muhtemelen süt emen bir bebek olduğundan beri ne erkek ne de kadın memesi görmüştü. Yine de Maddek'in çıplak göğsüne aynı şekilde bakmamıştı. Belki de kaptanın aval aval baktığı kendi erkek göğsü olduğu içindi, ama Maddek bunu tam olarak bilemiyordu. Güneylilerin yöntemleri çoğu zaman pek bir anlam ifade etmiyordu.

Hanın panjurları ve kapıları günün sıcaklığını dışarı atmak için ardına kadar açıktı

-Ya da içerideki köylü sayısının yarattığı sıcaklıktan. Yüzbaşı ve askerleri binekleriyle ilgilenmeyi bitirdiklerinde oturacak bir yer buldukları için şanslıydılar. Hareketli bir kalabalık vardı ama Maddek ve Danoh masaların arasından savaşçıların yemeğe oturduğu yere doğru sessizleştiler.

Bakışları hemen Yvenne'e yöneldi. Yvenne onun kendisini konumlandıracağı yerde, uzun bir masanın ortasında, sırtı uzak duvara dönük bir şekilde oturuyordu. Banek, Fassad ve Toric onun karşısında, Kelir ve Ardyl de yanlarında oturuyordu. Her yönden korunuyordu.

Korunmuş ve yemeğine odaklanmıştı. Bakışlarını tabağından ayırmıyordu, ancak geçtikleri diğer tüm köylerde, onun

bakmadan duramıyor, her ayrıntıyı merakla inceliyor ve Banek'e birçoğu hakkında sorular soruyordu. Burada gözlemleyecek bir köylü kalabalığı vardı ama gözleri kısık ve başı eğikti, sanki yüzünü saklıyordu.

Maddek kaşlarını çatı. Şimdiye kadar onun hiçbir şeyden saklandığını görmemişti ve ona kimlik tespitinden korkmamasını söylemişti. Eğer kardeşleri ve babası

Aytaşı gözlü bir kadını aramaya gerek yoktu. Birlikte seyahat ettiği Parsathean savaşçıları, bu yol üzerindeki her köylünün yönlerini gösterebileceği kadar dikkat çekiyordu.

Kelir'in gözleri onunkilerle buluştu ve büyük savaşçı sıranın üzerinde Maddek'e gelininin yanında yer açtı.

O sırada Yvenne'nin ay taşı bakışları yukarı kaydı ve dudaklarının yumuşayan kıvrımından onu görünce rahatladığı anlaşıyordu. Böylesine çıplak bir karşılama adamın kasıklarına doğrudan sıcaklık gönderdi ve Maddek onun yanına oturup sert kalçasını yumuşak kalçasına bastırırken aralarında hiç boşluk bırakmadı.

Solundaki Kelir, "Yeni binekler buldun mu?" diye sordu.

"Ben yaptım." Maddek, Yvenne'nin tabağının önündeki bal likörü sürahisine uzandı. İçkinin yarısı boştu, bu da onun durgun tavrını açıklıyor olabilirdi. Bazı savaşçılar bundan daha azını içtikten sonra uyuyakalırdı. "Parsathean kanı taşıyan dört kişi. Onları sabah demirciden alacağız."

"O zaman hızımızı artıralım," dedi Kelir ve kıvrıkcık saçlı, parlak gözlü bir bara işaret etti. "Yemek ya da içki için para ödemek zorunda kalmadık. Farianları Lave'nin ötesinde tuttukları için köylüler bize minnettar."

Maddek esprisiz bir kahkaha atarak başını salladı. "Demek ki savaşçılarımızın yediği her buğday tanesini küçümseyen sadece bakan Kintus'muş."

Ağzı dolu olan Yvenne aniden tekrar ona baktı, solgun gözleri yüzünde daraldı.

Adam onun bakışlarına eşit bir şekilde karşılık verdi. Daha önceki izlenimi yanlış olmalıydı. Kadın yüzünü saklamadı. Bunun yerine her zamanki gibi cesurca ona baktı.

Eğlenerek yudum daha bal likörü içti ve kızarmış dally kuşu tabaklarından birine uzandı. Bakışlarını ondan ayırmasa da daha sonra Banek'le konuştu. "Hancıya kan hortlaklarından bahsettin mi?"

"Yaptım," dedi yaşlı adam. "Uyarının yayıldığını görecektir."

Dikkati Banek'e kayan Yvenne, "Harabelerde bunun basit bir sis olmadığını fark ettiniz."

Daha önce kan hortlaklarıyla karşılaştın mı?" Banek ona bakmadan, "Karşılaştım," diye cevap .

Maddek'in defalarca dinlediği hikâyeye devam etmedi. Uzun bir nefesin ardından Yvenne tekrar başını eğdi, ince bedeni , boğazı çalışıyordu.

Maddek'in kalaylı kadehi tutuşu sıkılaştı. Bekledi.

Tüm savaşçıları sessiz kaldı. Harabelerde koşmadığı onu kınadıklarını hissetmesine izin verdiler.

Bu bir savaşçının cezasıydı. Ama o bir savaşçı değildi. Ve onların kraliçesi olacaktı.

Maddek'in tanıdığından daha iyi bir kraliçe. Eğer onu Ahırda olsalardı onlar da bilirdi ama Maddek onları göndermişti. Yvenne onu savaşçılarının önünde küçük düşürmemesini rica etmişti ama Maddek kırsağının yanında görevini yapmasını istediğinde kendini küçük düşürenin Yvenne olacağını düşünmüştü. Onun tereddüt edeceğine ve sorumluluğundan kaçmaya çalışacağına inanmıştı.

Ama hiç tereddüt etmemişti. Zayıflığını kabul etmek dışında tereddüt bile etmemişti. Sonra da her iyi kraliçenin yapacağı şeyi yaptı: Görevi en iyi yapabilecek kişiye devretti.

Ve ona kızgındı. Söylenmemesi gereken sözleri söyleyecek kadar kızgındı. Kırsağının da yasını tutmuştu. Ama o boşa harcamayacaktı. Keşke atı hayatta olsaydı ya da daha uygun bir gelini olsaydı.

Olan oldu.

Yavaşça kadehi yere bıraktı. "Birçok savaşçı, bırakın onlarla dolu bir sisi, bir kan hortlağı gördüğünde bile korkudan felç olurdu."

Savaşçıları yemek yemeyi bırakıp onun yüzüne baktılar.

Maddek çenesini tutarak kızarmış kuştan bir bacak kopardı ve devam etti, "Bize söylediğin bu değil miydi Banek? Partinizdeki savaşçıların yarısının kaçamayacak kadar taş kesildikleri için Wraith'lerin önüne düştüğünü?"

Ve artık kimse o savaşçılar hakkında kötü düşünmüyordu. Yaşlı adam bir iç çekti. "Öyle."

O halde konuşulması gereken tek şey buydu. Ama Maddek'in söyleyeceklerinin hepsi bu değildi. "Karanlık büyülere karşı hassas. Bir ürperti hissetti ama ben köpeklerin bizi herhangi bir tehlikeye karşı uyaracağına güvenerek bu uyarıyı görmezden geldim. Sonra da onu aptalca bir şekilde yalnız bıraktım, uygun bir korumadan uzaktı ve bu yüzden kırsağımın kaybının suçu benim omuzlarımda."

Yvenne'nin bakışlarını üzerinde hissetti ama ona karşılık vermedi. Bunun yerine savaşçıların her birinin gözleriyle buluştu ve kendisini anladıklarından emin oldu.

Onlar yaptı.

Kaçmamıştı ama Yvenne cezalandırılacak biri değildi. O Maddek'in kızıydı. Her yönden, onun kızıydı. Eğer savaşçıları geliniyle tartışırlarsa, bunu ona götürseler ya da hınçlarını ondan çıkarsalar iyi olurdu.

Özellikle de onu da hayal kırıklığına uğrattığı için. Zayıf ve savunmasızdı ve herhangi bir tehditle tek başına yüzleşmek için hazırlıksızdı. Bu yüzden eğer bir ceza verilecekse, bunu alması gereken kişi Maddek olmalıydı.

Kısrığını feda ederek, zaten . Başka bir şey söylemeye ya da yapmaya gerek yoktu.

Kelir başını sallayarak, "Büyüleri algılamak faydalı bir yetenektir," dedi.

Ardyl, "Bir daha onun üşüttüğü hiçbir yerde durmayacağımız kesin," diye onayladı.

Eti kemikten ayıran Maddek, "Bizi uyarmak onun görevi olacak," dedi.

"Uyaracağım." Sesinde bir yeminin ciddiyeti vardı. "Hiç tereddüt etmeden."

Banek kıkırdadı. Yaşlı savaşçı ona, "İliklerine kadar ıslanırsan ya da geceleri çıplak kalırsan tereddüt et," dedi. "Gerçek bir üşüme ile büyü arasındaki farkı öğrenmen gerekecek."

"Gerçek bir soğuktan korkmamıza gerek yok." Maddek onun ağzına baktı. "Onu yeterince sıcak tutacağım."

Kaşları yukarı doğru kalktı. Etraflarında savaşçıların alaycı kahkahaları patlak verdi ve yavaş bir sırtış dudaklarını büktü. Maddek onun bakışlarını tutarak yemeğine başladı ve Banek ona kan hortlaklarıyla karşılaşmasını anlatmaya başladığında gözlerini ondan kaçırdı. İttifakın ilk günlerinden kalma büyüleyici bir hikâyeydi bu; Banek'i Syssia'nın surlarından alıp Toleh'in bulutlarla kaplı dağlarına götürmüş, karanlık bir savaş lordunun oradaki köylüleri katledip ziyafet çektiği bir hikâye. Maddek bunu birçok kez duymuştu.

daha önce defalarca dinlemişti ve şimdi neredeyse hiç dikkat etmiyordu. Bunun yerine Yvenne'nin yüz hatlarını izledi, o da pür dikkat dinliyordu.

Kardeşini öldürdüğünde onun buz gibi olduğunu düşünmüştü. Onun hiçbir duygu hissetmediğini düşünmüştü. Ama o biliyordu, her ne kadar yüzüne pek sık yansımaya da. Ve şimdi o buzun öfke olduğuna inanıyordu - o kadar derin hissedilmiş ve o kadar uzun süre tutulmuştu ki, içinde bir çelik gibi sertleşmişti fırın şekillendirilip soğutulduktan sonra en keskin halini aldı. Çünkü o

kardeşinin daha fazla acı çekmesini dilemişti ... ve ölmek üzere olan bir atı acı çekmekten kurtarmayı dilemişti.

Bu buz değildi. Biri için nefret, diğeri için merhametti ve her iki duygu da soğuk zeminden kaynaklanmıyordu.

Ve gerçekte, kadar sırlıslıkla da olsa, geceleri çıplak da olsa, onu ısıtacak olan oydu. Maddek şu anda bile onun bacağına için için yanan sıcaklığını ipek bornozunun ve çarşafının arasından hissedebiliyordu. Ona karşı, Temra'nın kendi erimiş kalbi gibi . Bir erkek onun içinde alev alabilirdi.

Hanan merhamet etsin, çünkü onun yanında otururken alev alev yanıyordu.

Birden boğazı kuruyan Maddek, Yvenne'nin içkisine uzandı ve boş olduğunu gördü. Daha fazlası için çok uzağa bakmasına gerek yoktu. Kelir barmaidlerden biriyle flört etmeye başlamıştı, cömertçe kıvrılmış, yanakları bir kadındı bu. Bu kızarıklık odanın kalabalığının onu ve diğer garsonları ne kadar meşgul ettiğinden ya da savaşçının kulağına fısıldadıklarından kaynaklanıyor olabilirdi.

Maddek fincanı kaldırdı ama barmen kızın bakışları onun üzerinde . Kelir ona gülümsemeye devam etse de, Maddek'le aralarında artık bir şey yoktu. Onun yerine Yvenne'ye baktı - sanki ay taşı gözlerini ilk kez görüyormuş gibi.

Belki de bu ilk seferdi. Çünkü Maddek geldiğinde Yvenne'nin bakışları .

"*Vela adına. .*" Barmen kızın yakarışının sesi odanın gürültüsünde kayboldu ama dudaklarındaki şekil netti. "Sen tanrıçasın-dokundun mu?"

Yvenne başını salladı. "Ön annem öyleydi."

Barmaid de kutsananın atası olmasından daha az görünmüyordu ama Yvenne'nin bakışlarını bir andan fazla tutamadı. Gözlerini kaçırarak nefes nefese, "Size getirebileceğim bir şey var mı leydim?" dedi.

Sedefli bakışları Maddek'in elindeki boş sürahiye kaydı. "Biraz daha bal likörü, belki?"

Barmen kız koşarak uzaklaştı. Maddek başını eğdi, gülerken omuzları titriyordu. Hiç bu kadar hızlı hareket eden birini görmemişti.

Kelir'in dudakları alaycı bir kaş çatmayla büküldü. "Köydeki en güzel kadının bir çift ay taşıyla kandırılabilceğini bilmek ne kadar da alçakgönüllü bir şey. gözleri."

Toric yumuşak bir sesle, "En güzeli değil," diye düzeltti, rengi yükselmişti ve sanki Luren'in tüm hazineleri içkisinin dibinde bulunacakmış gibi içkisine bakıyordu.

Maddek'in kahkahası derinleşti. Yani genç savaşçı Yvenne'den hoşlanmış mıydı? Ve o da bundan habersizdi. Kadının kimliğini belirlemeye çalışırken bakışları ortak salonda gezinmeye başlamıştı.

Fassad kıkırdarak başını salladı. "Bu doğru. Eğer onu çoktan sahiplenmemiş olsalardı, Kelir ve Ardyl yırtıcı kuşlar gibi üzerine çullanırlardı."

Şimdi Ardyl sırtıyor, delinmiş bir kaşını kaldırıp başını eğerek Yvenne'nin profilini inceliyordu, sanki ona yeniden bakıyormuş gibi - Maddek'in gelini olarak değil de Kelir'le paylaşacakları potansiyel bir sevgili olarak. Fassad'ın iddiasını onaylaması aldığı uzun içkide yatıyordu.

Yvenne'nin düşünceli bir ifade belirdi. Aniden masanın karşısındaki Banek'e baktı. "Her zaman doğruyu mu söylersin?"

Herhangi bir Parsathean böyle bir soruya alınabilecek olsa da Banek sadece başını salladı. "Anlıyorum."

"Ben çirkin miyim?" diye sordu.

Yaşlı adam gülmeye başladı, sonra birden , sanki sorusunun şaka olmadığını anlamış gibiydi. "Hayır leydim," dedi. "Değilsiniz."

Verdiği yanıtı rağmen hâlâ çatıktı. "öyle olduğumu söylediler, ama sık sık yalan söylediler ve sadece beni incitmek için konuştular, bu yüzden ..." Omuz silkerek sözlerini tamamladı. "Kendi yüzümü hiç net olarak görmedim, kulemde de çok fazla ziyaretçim olmadı. Güzelliği yargılamak için yeterli değil."

Maddek huysuzca, "En iyisi bu," dedi. "Bu tür yargılar kimseye hizmet etmez." "Belki de değil." O solgun gözler onunkilerle buluştu. "Ama bana senin

Yakışıklısın ve bu yüzden seni standart olarak değerlendiriyorum. Yine de gördüğüm herkeste bir güzellik var gibi görünüyor. Toric'in Danoh ya da Ardyl'den bahsettiğini düşündüm, çünkü son günlerde gözümü onlardan alamadığım zamanlar oldu. Ama tam olarak yargılayamam, çünkü hepinize aynı sıklıkta baktım. Ve gördüğüm pek çok şey çok güzel görünüyor. Örneğin *şu* kadın" -başka bir masada oturan yaşlı bir kadını dikkatle işaret etti- "ağzının ve gözlerinin yanında çizgiler var, sanki sık sık gülümsüyormuş gibi. Ne kadar mutlu bir yaşam sürdüğünü hayal edebiliyor musunuz ki yüzü gülümsemeye bu kadar hazır? Ona bakıyorum ve bu çizgilerin şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey olduğunu düşünüyorum. Belki de *şu* gülen adamın sakalında parlayan bira damlalarıdır, onu görüyor musunuz? Sanki hiç gülmemiş gibi görünüyor.

bakım."

Maddek homurdandı. "çok içmiş gibi görünüyor."

Dudakları büzüldü ve yüzüne, sanki suratsız tepkisinden dolayı onu azarlarmışçasına sert bir bakış . "Hiç umurumda olmamasını isterdim. Bu yüzden

Belki de çok fazla ," dedi alaycı bir tavırla ve savaşçıların içten kahkahalarını çekti.

Maddek bile onun düşüncelerinde bir hata bulamadı. Sırıtarak, "Hizmetçi kadın döndüğünde," dedi.

"Sence tanrıça bizi böyle mi görüyor - senin gördüğün gibi? Güzel bir şey olarak mı?" Bu soruyu sorarken Toric'in yüzü kıpkırmızıydı ve Toric onun gözlerine bakıp kasvetli cevabını verdiğinde daha da kızardı.

"Eğer Vela gerçekten benim içime bakıyorsa, bence bakmalı."

Maddek bir tanrıçanın fikirlerini pek önemsemiyordu. Yvenne'ninkini de . Yine de onun kendisini yakışıklı bulmasından memnundu.

Aptallık. Görünüş hiçbir şey değildi. Her ne kadar yüz hatları sıkışık ve solgun olsa da, ince çizgilere sahipti ve gözleri dikkat . Ama aynı zamanda hain biriydi ve bunda çekici bir şey yoktu.

Yine de siki hâlâ demir bir kargı gibi dimdik duruyordu. Bunun kadının görünüşüyle hiçbir ilgisi yoktu. Ona cesurca bakmasıydı. Onun sıcaklığıydı. Dudaklarının bu gece onun şaftının etrafına sarılacağını biliyordu.

O sırada barmen geri döndü, acelesi yüzünden bal likörü ağızlarından taşıyordu. Önce Yvenne'ye servis yaptı ve bir köpeğe servis yapar gibi özenle Maddek'in önüne bir kalaylı sürahi daha koydu. Kelir'in içkisi de aynı gelişigüzel şekilde.

Bal likörü kucağına dökülmediği sürece bunun bir önemi . Maddek eğlenerek içti. Barmaid, Yvenne'nin ilk yutkunuşunu, yeni doğmuş bir bebeğin memesine yapışmasını izleyen bir annenin yoğunluğuyla izledi.

Yvenne üst dudağındaki köpükle kadının dile getirilmeyen endişesini hafifletti. "Ferahlatıcı, teşekkür ederim."

Kadının gülümsemesi geniş ve parlaktı. "Başka bir şey var mı leydim?" "Hayal edemiyorum-"

"Gece kalacak mısınız? Partiniz özel bir oda mı tuttu?"

Yvenne'nin bakışları Maddek'e kaydı. "Sanırım öyle."

Başıyla onayladı. Yvenne, kendisi ve Ejderha muhafızları için büyük bir özel oda, ancak savaşçılardan birkaçı ahırlarda uyuyacaktı. Parsathean Atlar herhangi bir haydutun çalabileceği bir yere bırakılamayacak kadar değerliydi.

"O zaman odanızda bir banyo ayarlayayım mı?"

"Banyo mu?" Yvenne'nin yüzü zevkle aydınlandı.

Onun keyfi barmen kızını gölgede bıraktı. "Şimdi suyu ısıtmaya başlayacağız. Size memnuniyetle hizmet edeceğim. . . dilediğiniz şekilde," diye bitirdi nefes nefese.

Çünkü hanlar genellikle misafirlerinin tüm ihtiyaçlarını karşılardı. Maddek kaşlarını çattı ama o cevap vermeden önce Yvenne başını salladı. "Ben kendi başımın çaresine bakmaya alışkınım."

Kadın gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu.

Bu konuşma boyunca kahkahadan titreyen Ardyl, kolunu barmen kızın yumuşak beline doladı ve onu çekti. "Biriyle mi ilgilenmek istiyorsun, benimle ilgilenebilirsin."

Kadının yıkılmışlığı Ardyl'in ilgisiyle hafıflemiş gibiydi. Yvenne kaşlarını kaldırarak hızla Kelir'e doğru baktı -belki de savaşçının Ardyl'in kendisi için seçtiği barmenle flört etmesinden ne kadar hoşlandığını görmek için- ve Kelir'in geniş sırtışını görünce kaşları daha da yükseldi.

Maddek'e baktı ve "Bu da aralarında bir rekabet mi?" diye fısıldadı.

Öyleydi. Yvenne'in hayal ettiği gibi olmasa da. Barmen kızın ilgisini çekmek için yarışmayacaklardı. Rekabet daha sonra, o ilgiyi elde ettikten sonra gelecekti.

Ve Kelir artık hizmetkâr kadına bakmıyordu bile. yerine Yvenne'ye odaklandı. "Yani Maddek'in yakışıklı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Buna inanıyorum," dedi. "Ama ben gerçek bir yargıç değilim." "Güzel bir alnı var," dedi Kelir.

Dudakları seğirirken, bakışları sanki onu değerlendirecekmiş gibi yükseldi. "Gerçekten de öyle. Gözlerinin üzerine, kaşın olması gereken yere çok düzgün bir şekilde yerleştirilmiş."

"O gözler de çok keskin. Parsathe'deki binicilerin sadece yarısı ondan daha keskin görüşe sahiptir."

"Övgüye değer. Ve bize kaşlarını çattığında, o keskin gözleri oldukça karanlık görünüyor, ki bu çok hoşuma gidiyor," diye düşündü Maddek kupasını kaldırırken. "Ve içerken gülmesine rağmen çenesinden aşağı bal likörü damlatmıyor. Kendi itirafına göre, damlamayan bir sakal, damlamayan bir sakala tercih edilir."

"İçme ve yeme konusunda oldukça becerikli," diye onayladı Kelir. "Bu Güçlü çenesi sayesinde. Kızarmış bir ot kemirgenini

tek bir ısırk."

"Bu etkileyici mi? Bir ot kemirgeni ne kadar büyüktür?"

Kelir elleriyle gösterdi ve Yvenne kıkırdamaya başladı.

"Dürüst olmak gerekirse, genç bir tanesini yedi ve çoğu kuyruktu," diye ekledi Kelir, sonra sanki ona güveniyormuş ve Maddek aralarında oturmuyormuş gibi sesini alçalttı. "Sakalı iğrenç bir görüntü oluşturuyor."

Gözleri büyüdü. "Öyle mi?"

"Savaşçılar gümüş parmaklı Rani gibi olmalı." Kelir kendi tıraşlı çenesini ovuşturdu. "Rani'nin pürüzsüz bir yüzü var. gibi. Hepimizin olduğu gibi - gerçi Danoh ve Ardyl'in işi daha kolay."

Yavaşça başını salladı. "Yani *sen* daha yakışıklısın."

"Öyleyim. Tabii bunu iğrenç ve itici bulmuyorsanız." Yüzünün kenarından aşağı doğru inen yara izini takip etti.

Yüz ifadesi değişmese de, Yvenne'nin bacağı Maddek'inkine karşı gerildi. "Yara izleri itici midir?"

Maddek kuru bir sesle, "Barmen öyle düşünmedi," deyince Kelir sırttı.

"Öyle düşünmedi," diye onayladı.

Ay taşı gözleri onunkilerle buluştu. "Yara izlerinin itici olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır." Maddek birasını bıraktı. "Yara izleri bir savaşçının anlatacağı hikâyelerdir. Tıpkı o kadının yüzündeki gülümseyen çizgiler gibi."

Yüz ifadesinden yayılan takdir dolu ışığa bakılırsa, Yvenne bu cevabı beğenmişti.

Maddek onun başka bir şeyden daha çok hoşlanacağını düşündü. "Kelir'den sana o yarayı nasıl kazandığını anlatmasını iste."

Savaşçı inledi.

Masanın öbür ucundan gülerek Fassad girdi. "Eğer sen söylemezsen, biz söyleyeceğiz ve sen de bundan çok daha kötü etkileneceksin."

Kelir gözlerini diğer savaşçıya dikti. "Bunun olduğunu görmek için orada değildin."

"Ama biz bu hikâyeyi dinledik." Fassad Maddek'i işaret . "Çoğu zaman ondan."

"En kötü hikâyeyi duydun o zaman." Kaçınılmaz olana boyun eğen Kelir tekrar Yvenne'ye döndü. "Stranik'in Dişi'ne karşı yürütülen sefer sırasında oldu. Lave'yi geçip güneye doğru tam bir tur atmıştık ki üç boynuzlu büyük bir yelpaze kafalı sürüsüne rastladık."

Onun yanında, Yvenne keskin bir nefes çekti. Kocaman gözleri önce Kelir'in yüzünü aradı, sonra Maddek'inkilerle buluşmak için takıldı ve tekrar Kelir'e döndü. "Hayran kafalar mı?"

Daha bir gün ağır sürüngelelerden oluşan bir aile görmüş olmalarına rağmen sesi neredeyse inanmıyor gibiydi. O zaman onlara merakla bakmıştı ama şimdi sadece onlardan bahsedildiğinde bile çok daha şaşırılmış görünüyor.

Kelir başını salladı. "Görülebildiği kadarıyla." Kadın ona baktı, dudakları ayrılmıştı. "Devam et."

"Dar bir kanyonda at sürdüğümüz uzun bir gün oldu." Yanındaki Maddek'e eliyle işaret etti. "Bu konuyu nasıl konuştuğumuzu hatırlamıyorum-"

"Drepa avlarını karşılaştırıyorduk," diye ekledi Maddek. Boynundaki deri kordona geçirilmiş dört yırtıcı kuş pençesini birbirine geçirerek şaklattı. "Kelir'in o zamanlar sadece iki tane vardı." Ve şimdi üç. "Drepa avını farkı yelpaze kafanın burun boynuzuyla kapatın."

". Ondan Parsathean ellerinin en iyi kabzayı oyardım." Kelir tekrar Yvenne'ye baktı. "Bir boğa vardı, gördüğüm en büyük boğaydıVe ona o kadar yavaş yaklaştım ki-"

"Ama saldırdı," diye araya girdi Yvenne, gözleri parlayarak. "Ve iki uzun boynuzuyla sana vurarak seni havaya fırlattı -yanağın o zaman açılmıştı- ama sen firfirını tutmayı ve sırtına oturmayı başardın. Sonra kaçtı, çok uzağa ve çok hızlı. Maddek ve diğer bir düzine savaşçının seni kovalaması gecenin yarısını aldı."

Kelir, Banek'e dehşet dolu bir bakış fırlattı. "Ona söyledin mi?" Kaşları çatılan yaşlı savaşçı başını salladı.

"Annem yaptı," dedi Yvenne ve neşeli bir kahkaha attı. "O ana kadar, yelpaze kafaya binen savaşçının *sen* olduğunu bilmiyordum. Ama her şeyi nasıl anlattığını hatırlıyorum; boğanın boyu neredeyse senin iki katın kadardı ve tüyleri yeni çıkmış çimenler kadar yeşildi."

Yeşildi. Çoğu öyle değildi. Önceki gün yanlarından geçtikleri üç boynuzlu yelpaze kafaların kırmızı ve sarı firfırları vardı.

Tedirginliği omurgasına yayılan Maddek kaşlarını çatı. "Annen mi söyledi?"

"Kampanyayı odamızdan yakından takip ettik." Ses tonundaki eğlencenin bir kısmı kaybolmuş, yerini melankoli almıştı. "İttifak ordusuyla birlikte yürümek için her şeyini verirdi. Hatta belki de liderlik ederdi."

Ancak savaşçı kraliçenin bedeni zehirle yok edilmişti ve onun yerine Maddek'in annesi orduya liderlik etmişti.

"Bizi mi izledi?" Diğer savaşçılara bir bakış, bu düşüncenin onları da Maddek kadar tedirgin ettiğini doğruladı.

"Evet." Alt dudağını usulca ısırın Yvenne, diğerlerine bakmadan önce onun yüzünü inceledi. "Sadece ordu değil. Herkes."

"Herkes mi?"

Bakışları onunkilere döndü. "İttifak konseyi. Diğer kraliyet evleri. Köylerdeki, şehirlerdeki ve taşradaki insanlar."

"Sadece güney diyarlarında mı?"

"Parsathe de. Bazen daha uzağa. Sık sık Yok Edici'yi aradı ama büyüleri onu gözlerinden gizledi."

Şu anda Maddek Yok Edici'yi umursamıyordu. "Annemi mi izledi? Onu kıskandı mı?"

Yvenne'nin solgun gözleri, adını aldığı ay taşına benzeyene kadar sertleşti. "Annemin sizinkilere komplo kurduğunu ima *etmeyin*" dedi.

Yapamazdı. Kraliçe Vyssen üç yıl önce ölmüştü ve Yvenne ailesine mesajı geçen yıl göndermişti. Ama o kule odasında Nyset'in varisinden daha fazlası yetiştirilmiş ve beslenmiş olabilirdi. "Acaba Kraliçe Vyssen'in yapamadığı ve onun yaptığı her şey için bana nefret besleyen annen değil miydi?"

"Babamın yaptığını mı düşünüyorsun? O herkesten nefret eder." Ama bir nefes sonra onun ne demek istediğini anladı. Bunu acı ve inanmaz bir kahkaha izledi. "Sence *ben* mi yaptım?"

"Yaptın mı?"

"Hayır," dedi şiddetle. "*Hayır.*"

Maddek ona inanmıştı. Ama cevap vermedi, bal likörünün kalanını yudumlayarak boğazına dolan ekşi şüpheyi gidermeye çalıştı.

Kelir de ona kaşlarını çatmıştı ama şüpheden ziyade şaşkınlık içindeydi. "Onun ne amacı vardı?"

"Bana öğretmek için," dedi Yvenne öfkeyle, sanki Maddek'e duyduğu öfke hâlâ geçmemiş gibi. "Böylece odanın duvarlarının ötesindeki dünya hakkında bir şeyler bilecek ve halkıma liderlik etmeye hazır olacaktım."

Maddek de buna inanıyordu. Gördüğü kadarıyla annesi onu iyi eğitmişti. Yvenne, Maddek'in ebeveynlerinin ona yol gösterdiği gibi yol göstermişti.

Onu.

"sana Goge hakkında ne söyledi?" Toric sordu, gerçi Maddek genç savaşçının Goge'u pek umursadığını sanmıyordu - sadece ne tür bir Annesinin mübarek bakışlarının baktığı şeylere şimdi o da bakabilirdi. "Sana bu köyden bahsetti mi?"

"Bir işaret olmadığı sürece bunu bilmek zor. Köprü kalıntılarına en yakın köyden özel olarak bahsedildiğini hatırlamıyorum." Bakışları etrafa kaydı ortak salonda. "Anlattığı diğer Gogean köylerine çok benziyor."

"Peki bir savaşçı kraliçe onları nasıl tarif etti?" Maddek tabaktaki kızarmış etlerden birini daha kopardı. "O da benim gördüğümü mü gördü - fethedilmeye hazır bir ülke, çünkü Gogean şehir surlarının ötesinde çok az Yollarını ve sınırlarını koruyan askerler mi? Kendi evlerini savunmanın gururunu yerine kraliçenin muhafızlarına katılmak zorunda kaldıkları için silahlanmaya isteksiz bir halk mı gördü? Kendilerini Farian vahşilerinden koruması için sonsuza dek ittifaka güvenecek olan ve yine de konsey bakanı ordunun tükettiği her tahıl zerresini küçümseyen bir halk mı?"

Diğer savaşçılar başlarını sallayarak ve homurdanarak onayladılar. Of Elbette Maddek'in yaptıklarını gözlemlemişlerdi. Her iyi savaşçı bunu yapardı ve onun Ejderhası da en iyiler arasındaydı.

Yine de Yvenne ona böyle düşünüyormuş gibi bakmadı. Onun yerine berrak bakışları sanki ondan *daha fazlasını* arıyormuş gibi yüzünü inceledi ... ve bulamadı.

Sessizce, "Demek sadece ben değilim," dedi.

Maddek kaşlarını çattı. Ses tonunda hayal kırıklığı vardı ve bunun üzerinde yarattığı etkiden hoşlanmamıştı -midesinin içinde bir ağırlık, göğsünde bir sıkışma.

"Sadece sen değilsin?"

Uzun bir nefes boyunca cevap vermedi. Sonra, "Ejderhana bizi yalnız bırakmasını söyle, çünkü cevabıma tanık olmalarını istemezsin," dedi.

"Neden?" Ona tokat atmaya mı niyetlenmişti? Maddek kısa bir kahkaha atarak savaşçılara baktı ve orada da aynı şaşkınlık ve eğlenceyi gördü. "İzlemek hoşlarına gidebilir."

Sadece ona baktı. Bekliyordu.

O halde bu bir geri ödeme miydi? Ahırda daha önce, onu aşağılanmaktan kurtarmak için Maddek, savaşçılarının da buna tanık olmamasını sağlamıştı.

ne yapıldığını ve konuşulduğunu. "Bunlar söylenmeden bırakılması gereken sözler mi?" "Hayır. Bu sözlerin söylenmesi gerekiyor."

"Onların duyamayacağı hiçbir şey söyleyemezsiniz."

Cevabı kararlıydı, bakışları tereddütsüzdü. "Bunu duyamazlar." Merakı kızgınlığıyla savaşıyordu. Sonunda başını salladı.

Savaşçıları hiç tartışmadan ayağa kalktı, her biri bir elinde içkisini, diğerinde tabağını tutarak yeni yerler aradı. Köylüler arasında hiç tereddüt edilmeden masalarda yer açıldı ve savaşçılar farklı masalarda ağırlandı. Yvenne'nin bakışları onları takip etti ve sonra içkisinin kalanını yudumlayan Maddek'e döndü.

"Sen bir kral değilsin," dedi ciddiyetle.

Henüz Ran olarak adlandırılmadığı için iyi bilinen bir gerçek. Ve belki de Parsatheanlar kendileri adına konuşması için bir başkasını seçerlerse asla olmayacaktı.

"Değilim," diye kabul etti Maddek.

"Beni yanlış anladınız. Yanan Ovalar'a döndüğünde adın Ran olsa bile, bir kralın ne kalbine ne de aklına sahipsin. Bir kılıcın gücü dışında hiçbir güç tanımıyorsun. Sen sadece bir savaşçısın."

Yani bu bir tokat değildi. Bunun yerine bir bıçak kadar keskin bir yargıyla onu ezip geçti.

Nefes almakta zorlanan Maddek yavaşça içkisini bıraktı. Onun fikirlerini önemsememesi gerekirdi. Ama Yvenne'de, onun kendisinde görmediği şeyleri görüyordu. O bir kraliçeydi ve Maddek'in sadece kral unvanından değil, karakterinden de yoksun olduğunu düşünmüştü.

Maddek hatalı olduğunu gerçek bir inançla bile iddia edememiştir. Çünkü birçok kez sadece bir savaşçı olduğunu düşünmüştü.

Ama aynı zamanda halkına iyi hizmet edeceğine de inanıyordu. Ama *o* böyle düşünmüyor *muydu*? Kraliçesi, gelini olacak kadın mı?

Hiç bu kadar etkili bir şekilde içi boşaltılmamıştı.

Acımasızca devam etti. "Beni korumaya içerlediğini sanmıştım. Çünkü ihanetimden dolayı beni küçümsüyorsun. Ama şimdi Gogeanlardan bahsederken de aynı duyuyorum. Yardım etmeye ve korumaya söz verdiklerinize her zaman kızar mısınız? Kılıcını sadece isteksizce mi sunuyorsun- yoksa sadece Parsathean olmadıklarında mı onlara kızılıyorsun?"

Gururunda açtığı yırtıklardan öfke fişkırıyordu. Maddek, ittifaka tam bir bağlılıkla kılıcını sunmuştu. Bu bağlılık

iade edildi. "İttifaka karşı görevlerimi yerine getirmekte isteksiz olan ben değilim. Gogeanlılar kendilerini koruması için Parsathean gücüne güveniyor, ancak Lave'ye gönderilen her kile tahıl Kintus'un parmaklarından zorla alınmalı."

Onun sessiz öfkesi karşısında bile yılmadan, basitçe sordu: "Yanan Ovalar'da kendinizi nasıl besliyorsunuz?"

"Hepimiz avlanırız." Eğer Kraliçe Vyssen gerçekten de ittifakı gözetlemişse, muhtemelen annesinin ona söylediği gibi. "Hepimiz tarlaları eker ve hasadı biçeriz. Ve tehdit edildiğimizde, hepimiz savaşırız."

"Lave'de tarlaları ekmediniz ve hasadı biçmediniz. Gogean tahılına bel bağladınız."

Çenesi gerildi. Bir ordu yiyecek olmadan çalışamazdı. Kampın çevresinde kendi yiyeceklerini yetiştirmelerini mi öneriyordu? "İttifak anlaşması böyleydi."

". " Bal likörüne uzandı ve rahatça, "Yeterince hasat yapamaz ya da avlanamazsan evde ne olur?" dedi.

"Herkes aç kalırdı."

"Çocuklar ve yaşlılar da mı?"

"Onlar sonuncu olacaklar." Maddek ve tanıdığı her savaşçı, kendi tabağından önce bir çocuğun tabağını doldururdu.

"İttifak kurulduğundan beri aç kaldılar mı?" "Hayır."

"Goge'lularda var," dedi bakışlarını onun üzerinde tutarak. "Genç, yaşlı. Çiftçiler, değirmenciler, hancılar, tüccarlar. Kraliçe -ve ondan önceki kral- ve muhafızları dışında hepsi aç kaldı."

Maddek kaşlarını çatı. Bu nasıl ? "Burası Temra'nın en verimli toprakları. Gogean ekinleri asla başarısız olmaz. Her zaman halklarının yiyebileceğinden fazlasını üretirler."

"Ve ittifak onları her kile için sıkıştırıyor. Çiftçiler kendi paylarına düşeni üretmezlerse para cezasına çarptırılıyor ve çocukları askere alınıyor, hatta tam pay vermek ailelerine ya da köylerine yetmeyecek olsa bile. Bu, bir sonraki yıl daha da az üretecekleri anlamına gelse bile, çünkü onlarla birlikte tarlalarda çalışacak aynı sayıda çocukları yok. Ve askere alınan çocukların muhafız birliğinde görev yaptıktan sonra köylerine dönmelerine izin verilmiyor, çünkü kraliçe silahlı bir direnişten korkuyor ve kendisine karşı ayaklanacak askerleri eğitmek istemiyor. Yine de kraliçe Muhafızlarının sayısı artıyor ve çiftçiler üzerindeki hakimiyetini gevşetemiyor,

Çünkü ittifak ona, Goge talep edilen her çuval tahılı teslim etmezse Parsatheanların Lave'den çekileceğini ve halkının vahşiler tarafından tecavüze uğrayıp öldürüleceğini söylemeyi ihmal etmiyor."

"Bu gerçek mi?" Onun yüzüne baktı, gerçekten şüphe duymuyordu ama inanmak için de mücadele ediyordu. "Gogean askerleriyle birlikte savaştım. Açlıktan ya da tacın zulmünden hiç bahsetmediler."

"Benden şüphe ediyorsanız, köylülerle ya da kraliçenin muhafızlarıyla konuşun." İnce bir hareketle, odanın diğer ucunda askerleriyle birlikte oturan Gogean yüzbaşısını işaret . "Eğer bundan bahsedeceklerse. Ama sakın reddederlerse korkaklık. Bir Parsathean savaşçısının merakını gidermek ile ailelerini korumak arasında bir seçim yapmaya zorlanırlarsa - söyledikleri yüzünden cezalandırılacaklarını göz önünde bulundurarak - konuşmak onların tercihi olmayabilir."

Belki de değildir. Yine de Maddek, Goge'dan ayrılmadan önce daha fazlasını öğrenecekti.

Çünkü ittifak için savaşacak ve onu destekleyecekti ama bu tür taktiklere müsamaha gösterilemezdi.

Bu konuda Yvenne de aynı fikirde görünüyordu. Gogeanlardan bu şekilde bahsettiği için onu azarlamasına şaşmamalı. Bunu hak etmişti.

Ama her şeyin iddia ettiği gibi olduğundan emin miydi? Annesi üç yıl önce ölmüştü.

"Bunu Kraliçe Vyssen'den mi öğrendiniz?"

"Evet. Ama daha yakın zamanda konseydeki küçük kardeşimden." Bakışları bir an için titredi. "Ve bunu başkalarından da duydum."

Diğerleri mi? Kulesinde kilitliken mi?

Keskin bir sesle, "Annemden mi bahsediyorsunuz?" diye sordu.

Yüz ifadesi dondu, gözleri genişledi ve parıldadı, yüzü aniden Görmekten hiç zevk almadığı keskin bir korkuyla kana bulandı ve sonra dilini adamın parmaklarından korumak istercesine dudaklarını birbirine bastırdı ve yavaşça başını salladı.

En azından yalan söylemedi.

"Bir yapma," diye sertçe uyardı onu. "İster sinsi bir dille ondan bahset, ister adını yüksek sesle söyle, yeminim hâlâ geçerli."

Yutkunmakta zorlanan Yvenne tekrar başını salladı ve kana bulanmış korku yerini hem yorgunluğa hem de özleme bıraktı. "İttifakla ilgili söylenenler hakkında konuşabilir miyim?"

Çünkü o hâlâ kalbi ve aklıyla bir kraliçeydi ve dinlemeye değerdi. Boğazı düğümlenen Maddek bir yudum aldı ve başını sallamadan önce zorla içti.

"Bir umut, ittifak içindeki yüklerin yer değiştirmesi olabilir. Ephorn asla açlık ya da susuzluk çekmez ama yine de Lave'ye erzak yerine asker gönderir. Ama biz -Syssia ve Parsathe- birleşirsek, konseyde daha güçlü bir sesimiz olur. Goge ile birlikte bu, katkıları daha eşit bir şekilde tartan ve her diyarın güvenliğinin sorumluluğunu Gogeanlara ya da Parsatheanlara yüklemeyen daha iyi bir anlaşma için tartışabilecek ittifakın tam yarısı olacaktır."

Mantıklı bir plan. Yine de boğazı bal likörünün yatıştıramadığı bir acıyla yandı. "Bu senin umudun mu yoksa annemin mi?"

"İkisi de."

"Bana hiç böyle umutlardan bahsetmedi."

"Belki de daha fazla zamanı olacağına inanıyordu. Ya da belki de o bir kraliçe olduğu ve sen henüz bir kral olmadığın için." Sesi kaba değildi ama yine de bir kılıç kadar acımasızdı. "Belki de senin sadece bir savaşçı olduğunu biliyordu. İyi bir savaşçı, ama sadece bir savaşçı - bu yüzden başkalarına baktığında sadece zayıflık arıyorsun. Onları nasıl alt edeceğinizi ararsınız. Bir savaşçının görür."

O da öyle yaptı. Sert bir kahkaha attı. "Ve bir kral zayıflık görmez mi?"

Zavallı bir kral olurdu.

"Bunu görüyor." Sıcak bakışları onun yüzünde gezindi. "Ama bir kral bir halka baktığında -kendi halkı olsun ya da olmasın- onların acılarını da görür."

Maddek sıkıca başını salladı. O gün rehberlik dilemişti, geliniyle ilgili sorunu çözmesine yardımcı olacak bir tavsiye. Annesinin ve babasının basit derslerini almayı dilemişti. Ama bunun yerine ders, onu böylesine şiddetle büken kadından gelmişti.

Hala basit. Ama çok daha acı.

Hizmetçi kadın banyosunun hazır olduğunu söyleyerek geri döndüğünde gözlerini ondan kaçırdı.

Yumuşak alt dudağını ısırarak Yvenne Maddek'e baktı. "Kalmamı istiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Fassad size odaya kadar eşlik etsin. Eğer yalnız kalmak istersen, ondan kapının dışında durmasını iste. Yıkılırken köpekler yanınızda olsun."

Bir süre daha onu izledi. İç çekerek nihayet ayağa kalktı, sonra sol bacağını bankın üzerinden sallayıp ağırlığını üzerine verince tökezledi. Maddek onu belinden yakaladı. Ellerini Maddek'in omuzlarına dayayarak kendini dengeledi ve sonra yumuşak bir sesle, "Sen zaten iyi bir lidere sin Maddek. Ve Ran *olacaksın*." Arsız bir gülümseme ağzını kavislendirdi. "Ama nasıl ki hayatını cehenneme çevirmek için elimden geleni yapacağım, aynı şekilde senin büyük bir kral olman de elimden geleni yapacağım."

Yardım edemeyeceği ama karşılık verebileceği nazik bir sataşmaydı bu - çünkü kızın ikisini de yapacağından kesinlikle emindi. Eğlenen bir homurtuyla ona, "Devam et," dedi.

Elleri omuzlarından kaydı ve gelini geri çekilirken ona "Uyandır beni" diye hatırlattı.

"Yapacağım." Maddek onun ağzından çıkan sözü unutmamıştı.

Ama bu daha sonra olacaktı. Önce kılıcı yüzünden göremeyecek kadar kör olduğu acılar hakkında daha fazla şey öğrenecekti. Bakışları odanın diğer ucuna, yüzbaşı ve askerlerinin hâlâ ziyafet yere, yakındaki bir masada asık suratlı acemi askerlerine takıldı.

Belki de açlık ya da zulüm hakkında konuşmazlardı. Ama bal likörünün her zaman dilleri gevşetmenin bir yolu vardı.

Ayağa kalkan Maddek daha fazla içki için bir barmene işaret etti.

BÖLÜM 15

YVENNE

Yvenne hangisinin daha üzücü olduğuna karar veremiyordu: sisin içinde kanlı hortlakları görmek mi ... yoksa hanın misafir odalarına çıkan merdivenlerle yüzleşmek mi?

Hizmetçi kız giderek ona yol gösterirken kalbi hızla çarpıyordu. Hizmetçi o kadar hızlı tırmandı ki, Yvenne daha ilk basamağı çıkmadan o üst sahanlığa ulaşmıştı.

Fassad onu takip etti. Belki de yanlış bir şey fark etmemişti. Yvenne günlerdir beceriksizce hareket ediyordu. Korkuluklara umutsuzca tutunurken yavaşça yükselmesi, muhtemelen eyer ağrısının bir başka tezahürü gibiydi. Ancak onu engelleyen ağrıyan kasları ya da parçalanmış dizi değildi, yine de dikkatli olması gerekiyordu - sağ bacağıyla adım atıp solunu eşitledikten sonra tekrar sağ bacağıyla adım atıyordu.

Adım, yüksel. Derin ve sabit nefes al. *Adım, yüksel.* Tıpkı son üç yıldır pratik yaptığı gibi.

Gerçi kule odasında pratik yapmak için taburelerden ve yatak yığınlarından sadece dört basamaklı düzensiz bir dizi inşa edebilmişti. Bunun beş katı basamak vardı ve her biri bir dağ yamacı kadar dik görünüyordu.

Pençelerin tahtaya sürtünme arkasından geldi. Çelik ve Kemik bacaklarının arasından geçip dengesini bozduğunda Yvenne'nin kalbi boğazına kaçtı. Parmaklıklara öyle şiddetle sarıldı ki parmaklarının altında parçalanabilirdi. İleride köpekler dönüp bekledi, dilleri

sallanıyordu. Kısa nefes alışları kurtların nefes alışlarını yankılayan Yvenne, onların dişlek sırtışlarına ve yukarı çıkmaya devam etti.

Adım, yüksel.

Sahanlığa ulaştığında soğuk ter alnını ıslatmıştı. Parmaklığı bıraktığında parmakları kontrolsüzce titriyordu.

Merdivenlerden inmek daha zor olacaktı. Ama yarına kadar bu dehşetle yüzleşmek zorunda değildi.

Fassad elini kılıcının üzerine koyarak ona köpeklerle birlikte beklemesini söyledi.

Oda girişinin dışında. Adam içeri girip odanın karanlık köşelerini aramaya başladığında merakla kapıdan içeri baktı. Annesiyle kulede paylaştıkları odaya kıyasla büyük bir oda değildi ama Yvenne'nin gördüğü diğer odaların çoğundan daha büyüktü

Seyahat etmeye başladıklarından beri. Bir perde iki uyku alanını birbirinden ayırıyordu; bir taraf daha geniş ve açıktı, belki de misafirlerin çocukları ya da hizmetkârları için düşünülmüştü. Perdenin arkasında, efendinin yatağının ayakucunda teneke küvet duruyordu ve suyun yüzeyinden buhar yükseliyordu. Fassad sanki pusuya yatmış hırsızları arıyormuş gibi eğilip karyolanın altına baktı.

Hizmetçi taş ocağın başında, ızgaranın üzerine turba koydu. "Sıcak bir gece," dedi Yvenne'ye, "ama giysileriniz ve saçlarınız sıcak ateşin önünde daha çabuk kuruyacaktır. Bornozunuzu ve çarşaflarınızı çıkarmanıza yardım edeyim mi?"

Yvenne annesinden başka hiç kimsenin önünde çıplak kalmamıştı, o da nadiren olurdu. Kule odalarındaki bir paravan, buradaki perdeyle aynı işlevi . "Teşekkür ederim, hayır. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Hizmetçi başını sallayarak, "İstedığınız başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Sanırım bu görür." Yvenne para cüzdanını bulmak için çantasını açtı.

"Adın ne senin?"

"Sarus, leydim."

"Teşekkür , Sarus."

Gözleri avucunda parlayan altın kadar parlak olan Sarus'un bakışları sanki yapacak başka bir şey arıyormuş gibi odanın içinde geziniyordu. O anda durdu Bakışları Fassad'ın üzerindeydi ve Yvenne savaşçının yüz ifadesini kendi gözleriyle göremedi ama hizmetçinin aceleyle çıkışından yüzünün daha fazla gecikmeyi yasakladığı anlaşıyordu.

Steel ve Bone'a birkaç kelime söyledi, onlar da hemen odanın içine koşup köşeleri koklamaya başladılar.

Tekrar çantasını karıştıran Yvenne, sabununu ve gümüş tarağını aradı ve küvetin ulaşabileceği bir yere koydu. "Sabun ve tarağın Kurtlar benimle kalır mı?"

Fassad'ın cevabı eğlenen bir gürültüydü. "Asıl soru, seninle kalmayı sorun edip etmedikleri ve bence etmiyorlar. Onları şımartıyorsun."

O da öyle yaptı. "Bunun sakıncası var mı?"

"Hayır." Uzun boylu savaşçı odanın girişine doğru çekildi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bağırın. Ben hemen dışarıda olacağım."

Kapı arkasından kilitlendi. Yvenne hiç vakit kaybetmeden kirli bornozunu ve lekeli çarşaflarını çıkardı. Isıtılmış suyun içine batmak hiç bu kadar iyi hissettirmemişti. Kadından bir zevk iniltisi yükseldi, bu ses kurtların kulaklarını dikecek ve araştırmak için yaklaşmalarına neden olacak kadar sıra dışıydı.

Tüylü ağızlarını suya sokmadan önce merakla küvetin kenarını ve sabun kekini kokladılar, uzun dillerini suya soktular.

Yvenne gülerek, damlayan elleriyle koca kafalarını itti. "Git ve dinlen."

Koşar adımlarla ateşin yanına gittiler ve ayaklarının altında, kuledeki odasının cilalı taşından çok daha sıcak hissettiren ahşap zemine kıvrıldılar. Kaba çarşaflar samanla doldurulmuş bir şilteyi ve karyola direkleri kabaca oyulmuştu. Kuleyi süsleyen ipekler ve yastıklara hiç benzemiyordu. Ama aslında pek bir fark yoktu. Annesi Yvenne'nin bunu anlayacağından emindi. Çünkü kuledeki lüks, Süryanilerin emeğinden başka neydi ki? Şimdi Süryani elleriyle yapılmış sabunla yıkanıyor, Süryani çiftçilerin yetiştirdiği anasonla parfümleniyordu. Tarağı Syssian gümüşünden yapılmıştı, maden ocağında işlenmişti ve saçını yıkamayı bitirdiğinde, Syssian dokumacılar tarafından dokunmuş kirli çarşaflara daldı, sonra Syssian terziler tarafından dikilmiş ipek bir bornozu ovdu.

Babası bunu hiç anlamamıştı. O lüksü kendi hakkı olarak görüyordu, gerçekte olduğu gibi bir borç olarak değil. Bir ülkeyi güçlü kılan halkın çabalarıydı ve bir hükümdarın görevi de tüm çabasını halkının güvenliğini ve özgürlüğünü korumaya adamaktı.

Çünkü özgürlük en büyük lükstü. Özgürlük ve tok bir karın.

Artık karnı Gogean etiyle doluydu. Vücudunu kaba bir Gogean pelerinine saran Yvenne, kuruması için giysilerini astı. Bir Gogean turba ateşinin sıcaklığıyla ısınarak, bir Gogean yatağının kenarına oturdu ve tarağını yavaşça saçlarının arasından geçirdi.

Hiç bu kadar memnun olmuş muydu? Yvenne hiçbir zaman hatırlayamadı. Yapmadığı çok şey olmasına rağmen amacından memnun. Onun içinde Kızgın ve kederli olan ama yine de bir kral olmadığını iddia ettiğinde onu dinleyen ve ahırda hepsine karşı görevini yerine getirmediği için onu azarlamasına rağmen savaşçılara karşı onu savunan bir koca seçimi. Maddek'i seçerken yanılmamıştı. evlilik asla kolay olmayacaktı. Ve annesinden bahsetmesine izin vermediği sürece aralarında hiçbir şey çözülemeyecekti.

Belki de keder bu kadar keskin olmadığına, Maddek ona güvenmeyi öğrendiğinde, bu yemini iptal edebilirdi.

Belki de.

İç geçirerek, yumuşak parfümlü sabunu dikkatlice mumlu parşömene sardı ve çantasına yerleştirdi. En altta ise altın ve mücevherlerini içeren ağır kadife bir kese duruyordu. Şu anda takı takmıyordu ama Maddek'le evlendikten sonra bu keseye tek bir şey koyacaktı: Maddek'in başparmağına taktığına çok benzeyen gümüş bir arma.

Ran Ashev, şimdi mücevher kesesinde duran armayı takmıştı. Yvenne, annesinin armasını kendi başparmağının etrafına yerleştirecekti... eğer bunu nasıl yaptığını söylemesine izin verirse. Çünkü onun öfkesi ve acısını birbirinden ayırmak nasıl imkânsızsa, onun öfkesi ve kederi de iç içe geçmiş gibiydi. Anne babasının öldürülmesinin acısı hâlâ yüreğindeyken, Yvenne'yi Ran Ashev'in yüzüğünü takarken görürse, açıklamasını dinlemektense başparmağını kesebilirdi.

Ve daha fazla parmak kaybetmek istemiyordu. Ya da dilini.

Kapıda bir tıkırtı duyuldu ve ardından "Hâlâ banyoda mısın? Danoh arıyor." Uyumak üzereydim. "İşim bitti," diye Yvenne.

Danoh içeri girme talebinin ötesinde konuşmadı ve Yvenne de konuşmasını beklemiyordu. Yatağın kenarındaki tüneğinden ve ince perdenin arkasından odanın geri kalanını net bir şekilde göremiyordu, bu yüzden neredeyse yalnızmış gibi görünüyordu. Sessizlikte mücevherli hançerini tekrar baldırına bağladı, sonra kabzasındaki yakut ve safirlerin kahverengi tenindeki hayranlıkla baktı. Silahın verdiği his ne kadar da hoşuna gitmişti - özellikle de

Şimdi, pelerininden başka bir koruması yokken.

Elbette kurtlar ve Danoh vardı. Ama hançer Yvenne'nin kendi güvenliğini sağlayabileceği anlamına geliyordu ve o zamandan beri bu zevki tatmamıştı.

Ran Ashev ona bir yay vermişti.

En büyük kardeşini öldüren oku kaybetmek daha da büyük bir zevkti.

Ancak bu anının ardından Yvenne'nin tekrar ziyaret etmek istemediği mutsuz anılar geldi. Pelerinin kenarlarını göğsünün üzerinde sıkıca tutarak perdeyi geri çekti. Danoh kürklerini girişin yanındaki yere atmıştı ama henüz yatmamıştı. Bunun yerine, tıpkı Fassad'ın odanın güvenliğini değerlendirmek için yaptığı gibi, odanın köşelerini inceliyor ve panjurları kontrol ediyor, hatta kirlere bakıyordu. Bakışları Yvenne ve

Perde köpeklerin üzerine iniyor.

Danoh ona, "Fassad ahıra gitti," dedi.

Kapının dışında kalmak yerine. "Peşinden kurtları göndereyim mi?"

Omuz silkti. "Nasıl isterseniz. Ben yeterince koruyucuyum. Ama yatağınızın yanında değilse perdeyi açık tutmanızı tercih ederim."

Yine de Maddek yatağa gelecekti ve odadaki herkes Yvenne'nin onun ihtiyaçlarını nasıl karşıladığını bilebilirdi. Bir perde onların duymasını engellemezdi. Her akşam onun kürklerinin içinde daha fazla mahremiyetleri olduğundan da değil. Gerçekten sahip oldukları tek mahremiyet, gözleri başka tarafa çevirme geleneğiydi. Ama her şey açık gökyüzünün altındaki bir kamp yerine odanın içinde daha samimi görünüyordu.

Yanakları kızarak, "Ben olsam kurtları burada tutardım," dedi.

Danoh, sanki bu cevap onu hiç etkilememiş gibi homurdandı. "Bu lambayı yanık tutmak istiyor musunuz?"

"Hayır."

Savaşçı ateşi söndürdü. Ocaktan gelen titrek ışıkla Yvenne perdeleri çekti, ardından yatağa uzanmadan önce pelerinin vücuduna sardı.

Perdenin sağladığı bariyer karanlıkta daha belirsiz görünüyordu. Kumaş paneller arasında odanın dar alanları görülebiliyordu. Ateşin parıltısı bir masanın ayağına, ahşap zemine ve Danoh'un çıplak ayağının üzerine düşüyordu.

Yvenne gözlerini kapattı. Maddek yatağa geldiğinde onu uyandıracağını söylemişti. Yine de uykunun ondan önce geleceğinden şüpheliydi. Değil Kalbi güm güm , sanki kanı damarlarında yavaş ve yoğun akıyordu. Aldığı her nefes ağır geliyordu ve teni sanki hâlâ içindeymiş gibi sıcaktı.

banyoda. Beklenti hafif bir yanıktı, onun ateş ve açlık dolu kara gözlerle kendisine nasıl baktığını her hayal ettiğinde artan ve sıkılaştıran bir sıcaklık.

Kapının mandalı geri kayarken kalbi çılgınca çarptı. Gözleri fal taşı gibi açıldı, vücudu gerildi.

Ayak seslerine sessiz kahkahalar eşlik etti. Aniden sessizleşti, ardından fısıltılar ve daha fazla kahkaha geldi. Bir masa ayağı, sanki biri ona çarpmış gibi yere çarparak gıcırdadı. Sessizlik çöktü, ardından bir kadının boğuk kıkırdamaları ile bozuldu.

Ardyl ve Kelir'in arasındaki barmaid Sarus. Karanlıkta, Yvenne şu anda kimin ellerinin ve kimin ağzının hizmetçinin belinde ve boynunda olduğundan emin olamıyordu, ancak her iki savaşçı da ellerini ve ağızlarını her yere sokmaya kararlı görünüyordu.

Ama Maddek'in onlara karışmadığından emindi. Doğrulup oturdu. "Kelir?"

Ani bir sessizlik. Sonra, "Sizi uyandırdık mı leydim?"

Kapının yanındaki yerinden, Danoh'dan gelen yumuşak bir homurtu, hem bir lanet hem de bir cevap gibiydi.

Ancak uykusundan daha acil meseleler Yvenne'yi ilgilendiriyordu. "Maddek'i kim koruyor?"

Fassad ahıra gitmişti. Toric ve Banek de orada uyumayı ve atlara göz kulak olmayı planlamışlardı. Eğer onlar çoktan , Maddek'i korumak için Ejderha'dan geriye kimse kalmamıştı.

"Gogean askerleriyle içki içiyor," dedi Kelir. "Toric hâlâ onunla birlikte."

Gogean askerleriyle içki içerken. Maddeke, içinde bulundukları durumun gerçek yüzünü öğrenmek için Gogeanlarla konuşmasını önermişti. Görünüşe göre Maddek onun tavsiyesine uymuştu.

"Teşekkür ." "İsterseniz şimdi devam edebilirsiniz," diye eklemeyen önce tereddüt etti.

Ardyl'in boğuk kıs kıs gülmesi üzerine Kelir ciddiyetle cevap verdi, "İstiyorum leydim. Teşekkür ederim."

Gözleri kapalı ve perdenin diğer tarafındaki hareketliliği gelmeye kararlı olan Yvenne tekrar arkasına yaslandı.

Sarus'un keskin soluğu -sanki acı içindeymiş gibi- gözlerinin yeniden açılmasına neden oldu.

Ona zarar mı veriyorlardı? Görebileceklerinden yarı yarıya korkan Yvenne baktı

Perde panelleri arasındaki yarıktan baktı ve Kelir'in kürkleri üzerinde gerçekleşen sahneyi ilk başta . Çok fazla bacak varmış gibi görünüyordu. kollar ve eller. Sonra Ardyl'in piercinglerindeki ateş ışığının parıltısı, uzuvları yönlendirmesine ve onları sahiplerine atmasına izin verdi.

Sarus, sırtını Kelir'in göğsüne dayayarak onun kucağına oturdu. İri elleriyle kızın göğüslerini kavradı ve kemerli boynunu öptü. Ardyl'in yüzü barmen kızın açılmış kalçalarının arasına gömülmüştü.

Oh. Duyduğu acı dolu bir soluk değildi.

Yvenne, Sarus'un dudağını ısırmasını ve sırtını eğmesini izlerken teninde farkındalık zerrecikleri uçuşuyordu. Kelir'in sert mırıltısı onun da kulaklarına ulaştı.

ama Sarus aniden soluksuz bir kahkaha attı ve Ardyl başını kaldırıp ona sırtıttı.

Kalbi aniden dolan ve sıkışan Yvenne, acıyan gözlerini kapattı. Demek annesinin bahsettiği şey buydu. Kraliçe Vyssen, sevgililer arasındaki ilişkilerin genellikle Zhale ile annesi arasındakinden farklı olduğu konusunda Yvenne'ye güvence vermişti. Babası kraliçenin yatağına geldiğinde Yvenne her zaman paravanın arkasına gönderilmişti ve talimatlara uygun olarak ellerini kulaklarına kapatmıştı ama yine de onun zalim ve alaycı sesini duyuyordu. Hâlâ duyuyordu

derinin tokadı ve etin gümbürtüsü. Annesi hiç bağırmamıştı. Hiçbir zaman. Ama seslerden Yvenne, Zhale'nin ona zarar verdiğini anlamıştı.

Yine de annesi Yvenne'ye korkmamasını söylemişti. Asla korkmayacaklarını

Babası gibi acımasız bir koca seçecekti. Onu inciten bir koca değil, yatakta eşini memnun edebilecek bir koca seçeceklerini söylediler.

Ve Yvenne annesine inanmış olsa da, hazzın gerçekte neye benzediğini bilmiyordu. Bu ana kadar, Ardyl, Kelir ve Sarus'un gülüşlerini, kahkahalarını ve nefes alışlarını görene kadar.

Ardyl'in barmen kızın tadına baktığı gibi Maddek de onun tadına bakacak mıydı?

Yvenne bunu hayal ettiği anda, içinde derin ve alçak bir sızı odaklandı. Bir iniltiyi bastırarak yatakta öne doğru kıvrıldı ve ellerini kalçalarının arasına sıkıştırdı.

Ama Maddek, Ardyl gibi olmayacaktı. Çünkü ne kadar denerse denesin, Yvenne, müstakbel kocasının amını yalarken ve güldüğünü hayal edemiyordu. Bunun yerine ifadesi sert, karanlık bakışları sıcak, aç ve yoğun olacaktı.

Oh, bunu hayal etmekten *ölecekti*. Kalçalarının arasında sıkışıp kalmıştı. parmakları onun ihtiyacında boğuluyordu, ama ne kadar sıkarsa sıkınsın

Bacaklarındaki ağrı daha da derinleşti.

Daha önce Maddek'e dokunurken sıcaklık ve zevk hissetmişti. Onu düşünürken. Ama *bu*.

Hanan'a göre bu ihtiyaç onu öldürebilirdi. Ve eğer Maddek de aynı derecede hissediyorsa, onun her gece uyarılmasını hafifletmesini talep etmekten nasıl kaçındığını bilmiyordu.

Ama belki de adam kendininkini hafifletmişti ve kadın kendininkini nasıl bilmiyordu. Bir erkeğin kavraması ve okşaması gereken bir şaftı vardı. Sarus'un Ardyl'i yalaması gerekiyordu.

Yvenne'in elinde sıcak amcık etinden, kaygan parmaklardan ve dokunmaya kıyamadığı, çok hassas bir noktadan başka bir şey . En ufak bir fırça darbesi Parmak uçlarının o noktaya değmesi çığlık atma isteği uyandırdı. Bulduğu tek rahatlama aynı zamanda ıstıraptı, çünkü elinin topuğunu tümseğine -o noktaya- sertçe bastırmaktan zevk alıyordu ama bu baskı sadece ihtiyacı artırıyordu.

Kasları gerginlikten titrerken, Sarus'un keskin çığlığı duyulduğunda tekrar başını kaldırdı ve Kelir'in dudakları onunkilerin üzerinde hızla boğuldu. Hizmetçinin vücudu gergin bir çizgi halinde eğilmiş, kalçaları çılgınca çırpınırken

Elleri, savaşçının yüzünü kalçalarının arasından çekip almak istercesine Ardyl'in örgülerini çekiştirirdi.

Sonsuz bir anın ardından hizmetçinin bedeni sarktı ve sırttan Ardyl başını kaldırdı. Bir mırıltı duyuldu ve ardından Kelir öpücüğü kesti ve cevabı Yvenne'nin yatağına taşındı.

"Ondan bir tane aldın," dedi ses tonunda fark edilebilir bir meydan okuma notuyla. "İki tane alacağım ve onu iki kat daha ıslak göreceğim."

Demek yarışmaları buydu; kimin barmene en fazla sayıda harcama yaptırabileceğini görmek. Gerçi Ardyl Sarus'un yüzünü kavrayıp onu öperek kadını yavaşça dizlerinin üzerine çekerken bu artık ortak bir çaba gibi görünüyordu. Vücudu gölgelenen Kelir, kadının yuvarlak kalçalarının arkasında yükseldi. Bir başka keskin zevk çığlığı ve Kelir'in daha derin iniltisi duyulurken Yvenne gözlerini kapadı, ardından Yvenne'in daha önce kulede duyduğu sesler geldi ama *hiçbiri* aynı değildi, çünkü o zaman Yvenne öfke ve korkuyla titrerken şimdi arzuyla titriyordu, nefesi sıkılmış dişlerinin arasından titriyor, teni alev alev yanıyordu.

Sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyordu.

İki kez, yeni bir başlangıçtan önce, daha fazla fısıltı, sessiz kahkaha ve yumuşak ağlamalarla bir durgunluk oldu. Sonunda her şey sessizleşti.

perde, sanki her biri özgürlüğüne kavuşmuş gibi - ve Yvenne hiç kıskanmamıştı. Üç kişi daha, çünkü vücudu aynı rahatlığı bulamadı. Hiç bu kadar sıcak hissetmemişti ama yine de kontrolsüzce titriyordu.

Bir mırıltı daha duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı. Kelir ve Ardyl, Sarus'un çıplak bedenini kendi bedenlerinin arasına sıkıştırmışlardı ve secde halindeki barmaid çoktan uyumuş görünüyordu. Başını diğer savaşçınıninkine eğen Kelir'in gülümsemesi ateş ışığında parıldıyordu ve aralarındaki rekabete rağmen Yvenne öpüşmelerindeki kolay şefkati fark edemedi. İkisi de son derece memnun ve mutlu görünüyordu.

Ve Yvenne ölüyordu. Barmen kız gibi bitkin bir halde yatmayı ne kadar isterdi ama Ardyl ve Kelir onu dilleri ve penisleriyle tatmin etmişlerdi ve Yvenne kendisine hiçbir şey yapamıyordu. Sadece ellerini kalçalarının arasına sıkıştırabilir ve merhamet için Temra Ana'ya dua edebilirdi.

Kollarının sonsuz rahatlığı dışında, o tanrıça bunu pek sık . Bu gece de vermedi.

Tanrıça bunun yerine Maddek'i odanın kapısına gönderdi ve bu merhamet değildi. Kapının sürgüsünü kaydırduğunda, bedeninin özlemi on kat arttı, ihtiyacı o kadar ağırlaştı ki nefes almaktan, hareket etmekten aciz görünüyordu. Pelerininin içinde, yatağın üzerinde sımsıkı bir yumak halinde uzanmış, elleri sıkılmış kalçalarının arasına gömülü halde perdeye bakıyordu. Şimdi adam gelecek ve onu uyandıracaktı. Aletini ağzına alıp döllerini akıtacak, sonra da odanın karşı tarafında sarmaş dolaş üç kişi gibi bitkin bir halde yanına uzanacaktı.

Ancak Maddek'i bu kadar memnun hayal edemiyordu. Ne de onun ihtiyacını gidermenin kendisinininkini de gidereceğini hayal edebiliyordu.

Zaten yaptığı da bu değildi.

Uzun bir nefes aralığı boyunca hiç hareket etmemiş gibiydi. Belki de gözlerinin karanlığa alışmasına izin veriyordu. Belki de odanın düzenini inceliyordu.

O kadar sessiz yürüyordu ki, perdeyi geçerken oluşan hafif dalgalanma bile Yvenne'ye onun nihayet ana yatağa doğru ilerlediğini söylüyordu. Yine de ona doğru gelmedi. Onun yerine kınlı kılıcını küvetin kenarına koyarken fildişinden hafif bir tıkırtı duyuldu. Sonra geniş deri kemerinin boğuk sesi yere düştü. Ardından yumuşak bir su sıçraması, ardından suyun şırıltısı ve damlaların yağmur gibi tenekeye çarpması geldi.

Ve Yvenne, sonunda ona bakana kadar özlemi gerçekten tanımamıştı. Ateş için için yanıyor, yumuşak parıltısı Maddek'in tenine zar zor dokunuyordu.

kırmızı çarşafalarını küvete daldırdı ve bezi vücudunun geniş düzlemleri boyunca çekerek yıkamaya başladı. Kalın kaslar sadece gölgeydi Turuncu ışıqla aydınlanmıştı ve kulesinden ayrıldığından beri gördüğü onca harikulade şey arasında hiçbir Maddek'i çıplak ve rahat görmek kadar nefesini kesmemiş ve içini umutla . Olacağı kral işte buradaydı; öfke ve kederle değil, güçlü ve sakin bir şekilde yönetiliyordu ve Bone çıplaklığını incelemek için yanına geldiğinde dudaklarına hafif bir gülümseme dokunuyordu. Maddek kurdu tekrar yatmaya göndermeden önce kulaklarının arkasını kaşdı.

Bir kez bile ona baktığını görmemişti. Yine de kırmızı çarşafalarını asmak için sessizce ocağa doğru ilerlediğinde, onun

Varlığı düşüncelerinden uzakta olmamalıydı. Uyarılmışlığının ilk gölgeli görüntüsünde, içindeki şiddetli sızı, sanki vücudu onu kabul etmeye hazırlanıyormuş gibi oyulmuş gibiydi. Onun tarafından doldurulmaya.

Bu gece olamazdı. Bacakları gerginlikten titreyerek onları daha da sıktı. Ay gecesine hâlâ çeyrek tur kalmıştı. O zaman onu hevesle kucaklayacak ve içindeki bu yakıcı ihtiyacı yatıştırması için dua edecekti.

Yatak onun ağırlığının altında gıcırdayıp sarkarken kalbi duracak gibi oldu. Hazırlıksız olsaydı ona doğru yuvarlanabilirdi ama adam çoktan onun kıvrılmış halinin arkasına geçmiş, yan yatmış ve geniş göğsünü sırtına bastırmıştı.

"Bu oda aşırı sıcak ama sen pelerinine sarınmışsın." Sesi kulağına karşı alçak ve hırçındı, sıcak nefesi bal likörüyle doluydu. "Üşüyor musun?"

Yanıyor. Yine de kara büyüleri hissedip hissetmediğini merak etmeli.

"Üzerimi örtecek bir yok," diye açıkladı usulca, sesini o kadar alçak tutuyordu ki odadaki diğerleri sesi duyabilirdi ama söylenenleri anlamazlardı.

"Ben de öyle."

Ona söylemeye gerek yoktu. Yvenne hiçbir şeyin, onun arkasındaki çıplaklığın ve pelerinin içindeki kendi çıplaklığının farkında olduğu kadar farkında olmamıştı. İstemsiz bir ürperti kaslarını sarstı ve parmakları kalçalarının arasına sıkışmış, dizleri göğsüne degecek şekilde kendini daha da sıkmaktan alıkoyamadı.

Yine de onu ters çevirip ağzını ereksiyonuna doğru itmedi, oysa vücudunu açabilseydi hevesle giderdi.

Bunun yerine aynı sessizlikle ona dedi: "Gogeanlarla konuştum. Durumları iddia ettiğiniz gibi."

Tabii ki öyleydi.

Ama bu uygun bir cevap gibi görünmüyordu. Şimdi de ağzını kullanmak istememesinin nedeninin Gogeanlarla yaptığı konuşma olup olmadığını merak ediyordu. Mead dilleri rahatlatabilirdi ama bol miktarda mead vücudu da rahatlatabilirdi. "Sarhoş musun?"

Eğlence onu sarstı. "Öyleyim. Sabah kafatasım sanki bir demirci onu örs olarak kullanıyormuş gibi hissedecek."

Oh.

Kadının tek yanıtı sessizlik olunca arkasına geçti ve yüzüne bakmak istercesine dirseğinin üzerine . Kadın onu, üzerinde beliren bir gölge dışında hiç göremiyordu.

"İçtim ama çeliğimi yumuşatacak kadar değil," diye mırıldandı. "Yine de yumuşak ve uyuyan olmanı beklerken çelik gibisin. Senden isteyeceklerimden korkuyor musun?"

Onu memnun etmek mi? Bundan hiç korkusu yoktu. "Hayır."

Karanlıkta ne görebileceğini hayal edemese de onu inceliyor gibiydi. "Yarım ay sütünü aldığında, kendini aynı şekilde. Sana ne acı veriyor?"

Yanakları alev alev . "Hiçbir şey bana acı vermiyor." "Doğruyu söyle," diye sert bir yanıt verdi.

"*Yalan söylemiyorum,*" diye tısladı dişlerinin arasından. "Bu acı değil. Kelir ve Ardyl'i barmen kızla birlikte gördüm ve ... iltihaplandım."

Bu itirafı sessizlik izledi. Yüzü daha da ısındı. "Gözlerimi başka tarafa çevirmeliydim," diye itiraf etti.

Sessizlik derinleşti. Sırtına yaslanan Maddek'in bedeni hiç olmadığı kadar sertleşmişti. Kızgın mıydı? Annesinin kulelerinden ittifak ordusunu izlediğini duymak hoşuna gitmemişti. Belki de Yvenne'nin savaşçılarını izlediğini bilmek mahremiyetin affedilemez bir ihlali gibi görünüyordu.

"Bu acı *değil*," diye tekrarladı, Ejderhasına karşı görevinde yine başarısız olduğunu söylemeden önce tartışmasını başa çalışıyordu. "İhtiyacımı nasıl hafifleteceğimi bilmiyorum. Ama geçecektir."

Ya da öyle dua etti.

Sonunda konuştu ve kadın onun ruh halini kestiremedi, çünkü eğlendiği her halinden belli olmasına rağmen her kelimesi öncekinden daha sert, sanki boğazı çakılla ovulmuş gibiydi. "Bu nasıl bilinmez? Yapacak başka bir şeyim olmadan bir kuleye kapatılmış olsaydım, elim kılıcım kadar sık sikimin üzerinde olurdu."

Yvenne gülümsedi ama bacaklarının arasındaki baskı çok zorlayıcı ve göğsü gülmesine izin vermeyecek kadar dolu görünüyordu. Zar zor, "Peki ya ne sikim ne de kılıcım olsaydı?" diyebildi.

"Bir kadının sadece bir ele ihtiyacı vardır." Mizah sesini terk etti, geriye sadece sertlik kaldı. "Sana bir Parsathean savaşçısının kendine nasıl baktığını göstereceğim."

İçindeki her şey daha sıkı kıvrılırken gözleri sıkıca kapandı. Hanan'ın kutsanmış tohumu adına, bir salıverme vaadi nasıl bu kadar aniden ihtiyacı kötüleştirebilirdi?

"Lütfen," diye fısıldadı nefes nefese. "Çabuk göster bana."

Başını eğdi, cevabı kızın kulağına sertçe çarptı. "Bir kadının amına *hızlıca* dokunulmamalı."

Yine de ellerinin sert aceleciliği sözlerini yalanlıyordu. Hiç vakit kaybetmeden kızın pelerininin arkasını kavradı ve kaba kumaşı kızın poposunun kabarıklığı üzerinden yukarı çekerek tenini odanın içindeki sıcak havaya maruz bıraktı.

Yüzü yine alev alev yanan Yvenne'nin bakışları perdelere kaydı. Diğerleri uyanıksa bile öyle görünmüyorlardı; ne başlarını kaldırmışlar ne de gözlerini açmışlardı.

Ama öyle olsalar bile, o yönden çok azı görülebiliyordu.

Maddek pelerini o kadar yukarı çekmişti ki, belinin arkasında bir yumak oluşturmuştu ama önündeki ağır kumaş hâlâ Yvenne'i dizlerine kadar örtüyordu. Sadece incikleri ve ayakları görünüyordu, o da zar zor. Bacakları bir gölgeden ibaretti, mücevherli kabzası

Baldırına bağlı hançer karanlıkta sadece bir parıltı.

Maddek yaklaştığında önünde uzanan şeyle ilgili tüm endişeleri uçup . Boyu o kadar uzundu ki omuzları aynı hizada olsa da kalçaları aynı hizada değildi. Çıplak poposu Maddek'in çelik gibi karnına gömülmüştü ve Maddek'in teni onunkine karşı çok sıcak görünüyordu; her ne kadar kalçasının arkasını dürtmekte olan sert uzunluk ya da kıcının kıvrımında hızla ilerleyerek arkadan sıkılmış kalçalarının arasına giren nasırlı parmaklar kadar sıcak olmasa da.

Maddek'in göğsü kalın bir iniltiyle sırtına çarptı. "İhtiyacınla sıırıslıklam olmuşsun."

Çok iyi farkındaydı. Elleri hâlâ bacaklarının arasında kilitliydi; avuç içleri, parmakları ve uyluklarının iç kısmı tahrik olmuş bir halde yüzüyordu. Adamın küt parmak uçları, sanki aşağıdaki hassas ete giriş arıyormuş gibi parmaklarının dikiş yerlerinde kayarken titredi.

Ama parmaklarını zorla ayırmadı. Bunun yerine ellerini avucunun içine aldı ve mırıldandı: "Bunu yavaşça mı yapacağız?"

Buna katlanamazdı. Başını sallayan Yvenne dirseklerini geriye çekti -çok hafifçe, böylece parmakları hâlâ tümseğinin tepesini örtüyordu. Parmakları onu takip etti ve o durduğunda durdu.

Arkasından sessiz bir kıkırdama duyuldu. "En tatlı hazinenizi benden mi saklıyorsunuz?"

Bu bir hazine değil, yanan ve ağrıyan bir düğümdü. Gergin bir fısıltıyla ona, "Bu parçama dokunmak acı veriyor," dedi.

"Acı var mı?" "Evet."

"Emin misiniz?"

Nasıl emin olamazdı? Ancak sinirli cevabı, güçlü dişlerin kulak memesini sıkıştırmasıyla bir solukta kayboldu. Tüm vücudu kaskatı kesildi, bacaklarının arasındaki düğüm sanki o et yerine çimdiklenmiş gibi zonkluyordu.

"Bu acı mıydı?" Sesi yine gibiydi, sadece kulağını değil, cildinin her yerini hafifçe tırmalıyor, tüm sinirlerini sızlatıyordu.

Ve o yumuşak ısırik acıtmamıştı. Hissi keskin ve keskin bir kenara sahip olsa da, Yvenne'nin hayatının büyük bölümünde çok yakından tanıdığı acıya hiç benzemiyordu.

"Değildi," diye fısıldadı.

"Bu da aynı olacak." Parmakları nazikçe onunkilere doğru hareket etti. "O kadar çok zevk alacaksın ki devam ederse dayanamayacaksın. O kadar çok ki biterse dayanamazsın."

Artık buna zor dayanıyordu. Yine de kararsızlık içinde . "Bana orada dokunmak niyetinde misin?"

"Sana zarar vereceğimden mi korkuyorsun?" Evet. Ve hayır.

Her iki cevap da tamamen doğru değildi. Bu yüzden verecek bir cevabı yoktu.

Uzun bir süre sessiz kaldı, geniş göğsü kızın sırtında inip kalkıyor, kalın parmakları kızın bacaklarının arasındaki ıslaklığı hafifçe okşuyor, sanki onu dokunuşuna alıştıırıyordu.

Sonunda tekrar konuştu. "Bunun bir önemi yok. Her Parsathean akıncısı bir kadının incisini nasıl bulacağını bilir, koruma altında tutulsa bile."

Adamın sesindeki sessiz gümbürtüyü derinleştiren eğlenceyi fark edemedi - sanki bu şekilde onu rahatlatmak istiyormuş gibi.

Belki de başarılı olacaktı, çünkü böyle bir ismin ne kadar saçma olduğunu düşünürken acı çekmeyi getiremiyordu. "İnci mi?"

"Tüm Parsatheanlar bir kadının klitorisinin gizli bir hazine olduğunu bilir." Sesi sert olduğu kadar yumuşaktı, kaygan parmak uçları kadının doymuş kıvrımlarında gezindi. "Onu ele geçirmek için önce bir akıncının bu yanan okyanusu aşması gerekir."

Hâlâ çok saçmaydı. Yine de gülemiyordu, dudaklarını narin bedenini her yavaş okşayışta kaçmakla tehdit eden iniltiye karşı birbirine bastırırken gülemiyordu.

Güçlü parmakları girişini okşadı. "Bazen," dedi kulağına karşı, sesi şimdi daha sert, nefesi daha derindi, "aptal bir savaşçı bu mağaranın harikalarını keşfederken kaybolur. Ama inciyi aramaya devam etmeden bu derinliklerde kaybolan herhangi bir Parsathean asla ödülünü alamayacak."

Şimdi Yvenne bir kahkahayla titriyordu, çünkü gülmezse içinde oluşan boş acıdan çılgılık atacaktı. Onu içine çekmeye çalışıyormuş gibi sıkılan ve daralan bu derinlikleri keşfettiğini hissetmekten daha fazla bir şey istememişti.

"Maddek," diye nefes nefese kaldı.

Kılıçlı eli hala kızın bacaklarının arasında, onu kendine doğru çekti, sol kolunu başının altına sıkıştırdı ve dirseğini geriye doğru açarak parmaklarını kızın saçlarına doladı, kızın yanağı pazılarına yaslandı - ta ki nazikçe Baskı yüzünü yukarı çevirdi, sanki omzunun üzerinden bakıyormuş gibi. Onu göremiyordu. Sadece onu hissediyordu, başı yakın eğilmişti, nefesinin sıcaklığı dudaklarının köşesindeydi.

Dokunuşu sertleşti, boğucu tenine uzun, dairesel hareketlerle masaj yaptı. Sanki amcığı sonsuz bir kuyuymuş gibi vuruyor ve ondan daha fazla ıslaklık çekiyordu.

Hoyratça, "Parmaklarını ağızıma getir de balının tadına bakayım," diye emretti.

Tıpkı bir zamanlar onun tohumlarını parmaklarından yaladığı gibi. İhtiyaç içini ürpertti ama bu anının hemen ardından bir başkası geldi: Maddek'in, Yvenne'nin ölümüne olan arzusu gözlerinde sıcak bir ateş gibi yanarken, kardeşinin can damarını emerek parmaklarını ağızına çektiği son an.

Şu an için yanıp tutuştuğu şey bu değildi. Yine de gerçekten onu tatmak mı yoksa parmaklarının korumasını kaldırmak mı istediğini bilmiyordu.

Kızın tereddütü üzerine sesi derinleşti. "Sana zarar vermeyeceğim, Yvenne. Yine de seni çılgılık attırabilirim."

Barmen kızın çılgılık attığı gibi. Ve şimdi o kadın memnun, rahat yatıyordu.

Yvenne de aynısını istiyordu. Çok çaresizce.

Ellerini o kaygan, ağrıyan düğümden çekip ağızına götürmek, merdivenleri tırmanmaktan bile daha fazla çaba gerektiriyordu. Maddek'in arkasındaki demir sıcaklığından daha heyecan verici, bir hayaletle yüzleşmekten daha korkutucuydu.

Güvenin bu kadar korkutucu ve heyecan verici bir parçası olduğunu bilmiyordu.

Yine de ödülü buna değdi. Parmak uçları adamın sert dudaklarına değdi ve ardından sağ elinin kalan parmaklarını kavurucu bir sıcaklık sardı. Adamın aç iniltisi kadının soluğuyla birleşerek parmaklarını ağızının derinliklerine çekti; tıpkı bu gece kadının adamın sikini ağızına alması gerektiği gibi.

Ama o çelik gibi uzunluk kadının bacağına yaslanmıştı ve Maddek kadının saçlarını bırakıp bileklerini kavrayarak ellerini dilinin önünde tuttuğunda kendi rahatına bakmak için acele ediyor gibi görünmüyordu. Bacaklarının arasında parmakları yavaşça okşarken ağızını yaladı. İncisinden bahsettiği onca şeye rağmen, şu anda korunmasız rağmen zonklayan düğüme yaklaşmadı. Bunun yerine, telaşsız dokunuşuyla onu çılgına çevirdi, ta ki vücudu çaresizlik içinde ona karşı koyana kadar, nefesi büyük ve düzensiz soluklarla gelene kadar, klitorisi o kadar şiddetli ağrıyordu ki, Kelir ve Ardyl'i izlerken onu dolduran ihtiyaç acısı solgun ve karşılaştırıldığında nazik bir zevk.

Sonra eli kızın şişmiş ıslaklığını tamamen terk etti, kaygan parmakları kızın üst uyluğunu kavradı.

"Bu şekilde." Sol eli hâlâ kızın bileklerine kenetlenmişti, ağzı kızın çenesinde sıcaktı, her kelimesi sertti. "İkimiz de harcayacağız."

Sert parmakları sağ bacağını hafifçe kaldırmaya zorladı. Bir iniltiyle, yakıcı uzunluğunu ona doğru itti, kalın şaftı amcığı ve iç uylukları tarafından oluşturulan kaygan kanala doğru kayıyordu. Tahrik olmuş etinin üzerindeki bu sıcak itiş, dişleri olan bir zevkti, uyluğunu serbest bıraktığında keskinleşen bir ısırık ve bacağının ağırlığı onu ona sıkıca hapsetti. Aletin uzunluğu neredeyse klitorisine değene kadar ileri doğru itti. O ağrıyan düğümün yakınında durduğunda, kadın bir hayal kırıklığı çılgılığını durdurmak için dudaklarını kenetledi.

Ama eli kalçasının üzerinden öne doğru kayarak pelerinin altına girdiğinde, kenetlenmiş dudakları bile çıkardığı sesi bastıramadı. Becerikli parmakları klitorisini bulduğu anda, acı veren zevk sinirlerini kesti ve yumuşak çılgılığı serbest kaldı.

Hemen durdu, bakışları perdenin ötesine kaydı. Hareket yok.

Maddek'in onu önden ve arkadan okşamaya devam eden eli ve siki hariç. Kulak memesini tekrar sıkın ağzı hariç.

sertçe mırıldanmadan önce, "Bakmamaları gerektiğini biliyorlar. İstersen çılgılık at." Kızın cevabı düzensiz bir fısıltıydı. "Bağıramam."

Bileklerini serbest bırakan iri eli kızın nefes nefese kalan ağzını kapattı. "O zaman mecbursan sessiz kalmam için beni ısır."

Oh, . Yapamazdı. Ama adam durmak bilmeyen bir ritim tuttururken avuçları dudaklarından geçen çılgınlıkları bastırdı, sertleşmiş şaftı Amcığının boğucu dudakları, parmakları klitorisinin üzerinde ateş gibi yalıyor, içindeki yanma şimdi çok derinlerde, kontrolden çıkıyor.

Maddek haklıydı; buna dayanması çok zordu. Düşünmüştü ki serbest bırakılması tatlı olurdu, tıpkı yanan yüzüne düşen serin yağmur gibi. Ama eğer bu bir yaz fırtınasıysa, şimşeklerle dolu kara bulutların üzerinde ona doğru yuvarlanıyordu, parmaklarının her darbesi vücudunu daha da sıkı çeken bir parıltıydı, ardından gelen çarpışmayı bekliyor ve korkuyordu. Çılgınca karnına bastırılmış güçlü bileği kavradı, elini uzaklaştırmaya, parmaklarının acımasız işkencesinden biraz olsun kurtulmaya çalıştı ama sanki bir dağı yerinden oynatmaya çalışıyordu. Sonra fırtına onu yakaladı, bedenini ikiye bölen bir gök gürültüsü, sonsuz bir sarsıntı

Kasları sertleşti ve yıkıcı izinde nefessiz kaldı, titriyordu.

Ve Maddek'in parmakları hâlâ klitorisini okşarken, yüzüstü yatırılmadan önce kendine gelmesi için zaman verilmedi. Ağır vücudu kadınınkini kaplarken sol elini başının yanına dayadı ve talebi kulağına homurdandı. "Tekrar."

Bunu yapamazdı. Ama onun elinin üzerine uzandı ve parmakları daha fazlasını emretti. Bir çığlık yükseldi ve adam artık onun çığlıklarını bastıramıyordu, bu yüzden dişlerini yatak çarşafına gömdü. Adamın ağır şaftı kadının sıkılmış kalçalarından içeri girdi, o dar kanal kadının salıverilmesinin tufanıyla dolup taşı ve fırtına henüz dinmemişti, çünkü Maddek kadının üzerine salınmıştı. Daha sıcak, daha sert ve bu

Bu sefer elini klitorisinden çekmeye çalışmadı, bunun yerine ona karşı geri itti, her seferinde aradığı aynı ödülü aradı.

Parmaklarının ve sikinin darbeleri. Sonra birdenbire avuçlarının içindeydi ve tekrar ürperdi, çığlıkları yatağa doğru boğuldu, adamın kalın iniltisi kulaklarını doldururken, onun üzerinde sertleşti.

sikinin nabzını daha önce de hissetmiş, tohumunun sıcaklığını parmaklarında tanımıştı. Ama kendi şişmiş ve hassas etine karşı, nabız daha derin, tohum daha sıcak görünüyordu.

içinde tükenmesine sadece yedi gece kalmıştı, o zaman kadın bu nabız daha da derinden hissedecek, adamın tohumu daha da sıcak yanacaktı.

O geceyi özlemle bekliyordu. Ama o zamana kadar bu rahatlamamanın tadını çıkaracaktı. Bu yatak hiç de hayal ettiği gibi olmamıştı. Sertti ama babasının annesine yaptığı gibi acımasız değildi. Kelir, Ardyl ve barmaid arasında tanık olduğu şey de öyle değildi. Onlar eğlenceli ve karşılıklı şefkatle parıldayan şeylerdi. Bu daha ilkeldi, ham bir ihtiyacın patlamasıydı ve görünüşe göre Maddek'e de Yvenne'ye olduğu kadar uymuştu.

Aralarında sevgi olmasa da biraz şefkat vardı. Maddek'in ağır yükü sırtından kalkarken, "İyi misin?" diye mırıldandı.

Çok iyi. "Öyleyim," diye fısıldadı.

Adam yatağı terk etti ve sırtüstü yuvarlanırken vücudu kemiksiz kaldı. Pelerinin önü açıktı ve hâlâ beline dolanmıştı; pelerini düzeltmek için harcadığı çaba gücünden geriye kalan her şeyi çalmış gibiydi. Yatağın ayak ucundan gelen su sesi ona yıkandığını söylüyordu ve o da

tembel tembel aynısını yapmayı düşünürken, elinde ıslanmış bir tavşan kürküyle döndü. Onun yanına uzandı, dirseğini ve yüzüne bakarken başını elinin üzerine koydu. Karanlıkta görmesi mümkün olmasa da, tohumunu kalçalarının arasından hızla yıkarken yanakları ateşle parlıyordu.

Serbest bırakılmasına rağmen uyarılmışlığı tamamen yatışmamıştı. Adamın ağır boyunu bacağında hissedebiliyor, pelerininin içinden bile onun sıcaklığını hissedebiliyordu.

Fısıltıyla ona, "Hâlâ ihtiyacını ağzımla gidermemi istiyor musun?" diye sordu.

Alçak sesle kıkırdayan adam, "Belki yarın" demeden önce ona cevap verdi. Bu gece iyi harcadım."

"Ben de öyle." Bu, Yvenne'nin kalbini hiç hayal etmediği kadar doldurdu. Maddek ne kadar ham ve kaba olsa da, koca seçiminde yanılmamıştı. "Bana zevkimi göreceğiniz söylenmişti ama bilmiyordum-"

Sert parmaklar dilini yakaladığında kelimeleri boğuk bir nefesle kayboldu. Acı ağzını *yırttı* ve daha zihni ne olduğunu anlamadan -*Maddek dilimi* koparıyor- elleri bileklerine uçtu ve umutsuzca onu durdurmaya çalıştı. Daha önce onu durduramamıştı, o dağı yerinden oynatamamıştı ve şimdi de onu durduran elleri değildi.

Parmakları dişlerinin hemen ötesinde durdu, dilinin ucu bir göz gibi kavradı. Açık dudaklarından hıçkırıklarla dolu bir nefes fırladı. Başını sallamaya, yalvarmaya çalıştı ama bu hareket dilinin kenarlarını yırtıyor gibiydi ve çıkarabildiği tek ses boğuk bir yakarış oldu.

"Yine sinsice konuşuyorsun." Sadece bir mırıltı olmasına rağmen, öfke sesini taş gibi sertleştirdi. "Yine annem hakkında konuşuyorsun."

Cevap veremedi, sadece başını tekrar sallamaya çalıştı. Acıdan gözleri yaşardı ama içindeki acı daha keskin, daha derindi. Adamın parmaklarında kendi tadını alabiliyordu, ona zarar vermeyeceğini söylediği parmaklarda.

Ona dokunması için güvendiği parmaklar.

"Başka bir uyarı almayacaksınız. Bunu anladınız mı?"

Bunu daha önce de anlamıştı. Ama başını sallamaktan başka bir cevabı yoktu. Adam kızın dilini serbest bıraktı ve kız o zaman ona söyleyecekti ama boğazı gözyaşlarıyla dolmuştu ve bir kraliçe görecekti biri varken ağlamazdı.

Belki karanlıkta gözyaşlarını göremeyecekti ama konuşursa duyacaktı.

Ve buna dayanamadı.

Sefalet içinde yan dönüp yüzünü ondan çevirdi, ama adamın bir sonraki sözleri onu takip etti ve keskin bir bıçak gibi sırtına saplandı.

"Kraliçe ya da değil, sen sadece intikamımı alacağım bir araçsın. Tohumumu içine ekeceğim ama daha fazlasını istiyorsan, sevilmek istiyorsan, başka bir yere baksan iyi edersin. Çünkü ailemin öldürülmesinde rol almış bir kadına kalbimi asla açamam."

Boğazında ve gözlerinde yanan yaşları açığa çıkarsa bile bunu reddetmek zorundaydı. "Yapmadım," diye fısıldadı kalın bir sesle.

"Belki de değildir. Ama doğru olup olmadığını asla bilemem. Hain olduğunuzu ve sinsi dilinize güvenilemeyeceğini kabul ediyorsunuz. İç çekişlerin ve

Bir yataktan daha fazlasını istediğinizi söyleyin, ama aradığınız sevgiyse, çocuklarımıza bakın. Halkıma ve sizinkilere bakın, çünkü onların sadakatini sağlamakta çok ustasınız. Ama bana bakma."

Kalbi hiç bu kadar ağır hissetmemişti. Bu ağırlık gözyaşlarını bile engelledi. Kasvetli bir sesle, "Seni duyuyorum savaşı," diye cevap verdi.

Kadın yataktan kalkarken adam hiç tepki vermedi. Belki de daha fazla yıkamak niyetinde düşünüyordu - sanki açtığı yara gerçekten kanıyormuş gibi. Kadın ocağa ulaşana kadar sessizce "Nereye gidiyorsun?" diye sormadı.

Güvende olduğu yere. "Ay gecemde yatağına döneceğim. Ben sadece bir taşıyıcıyım, bu yüzden o zamana kadar bana orada ihtiyacınız ve yanınızda yatmak istemiyorum."

Ama kurtlar ona kucak açacaktı. Yumuşak bir sızlanmayla Bone onun yüzünü yaladı ve o da Steel'in rahatlatıcı sıcaklığını arkasına alarak ona doğru kıvrıldı.

Maddek başka bir şey söylemedi.

Ve kurtların onun kendilerine karşı sessizce ağladığını hissetmeleri önemli değildi. Gözyaşlarının kürklerini ıslatması önemli değildi.

Çünkü Maddek gerçekten de büyük bir savaşçıydı ve Yvenne'nin sahip olduğunu bilmediği zayıflıkları buluyordu. Hatta onun iç çekişlerinden silahlar yapılabilir, özlemini bir bıçağa dönüştürebilir ve bunları kalbini kesmek için kullanabilirdi.

Gerçekten büyük bir savaşçı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

MADDEK

E Maddek çok geçmeden kalktı, çünkü o gece uyku onu bulamamıştı. Şafağın gri ışıkları Yvenne'nin iki yatağın arasına kıvrılmış hafif formunu ortaya çıkarana kadar başı zonklayarak soğuk yatağında uzanmıştı.

Kurtlar ocağın önünde.

Ağır ağır uyuyordu. Adam giyinmeyi bitirip yanına çömeldiğinde bile kadın kıpırdamadı. Kukuletası yukarıdaydı ama ince yüzünü ya da Gözlerinin etrafındaki kızarmış deri. Parmakları Bone'un kalın kürküne dolanmıştı.

Kurtlar başlarını kaldırdı ama Maddek onlara sessizce kalmalarını söyledi; sonra savaşçı kendini barmen kızıdan ayırdığında Kelir'e de aynı emri verdi.

Ardyl ve Danoh arkasındayken Maddek

Oda bulamayan yolcuların ve askerlerin masaların ve bankların üzerine yayılmış uyudukları alt kata doğru ilerledi.

Danoh'a baktı. "Yvenne'nin yemeğinin odalarımıza götürülmesini sağla." Böylece yemekten önce bir askerin ayaklarını kenara itmek zorunda kalmayacaktı.

Danoh başını sallayarak hancıyı aramaya koyuldu. Ardyl sessizlik içinde ona demirciye kadar eşlik etti. Yanında yürüyen Danoh olsaydı Maddek onun bu kadar sessiz kalmasına şaşırırmazdı. Ama Ardyl'in sessizliği bir kınamaydı, tıpkı bir önceki akşam savaşçıların gelinini benzer bir kınamaya maruz bırakması gibi.

Ardyl'in şimdi onaylamaması muhtemelen gelininin yerde yatma kararına bir tepkiydi. Savaşçıları Yvenne'nin memnuniyetini duymuş olabilirler ama

Onu yataklarından ayrılmaya iten şeyin ne olduğunu duyamamışlardı. Hiç şüphesiz Maddek'i bir hakareten dolayı cezalandırdığını düşünüyorlardı.

Bu yanlış kanı onun tarafından ortadan kaldırılmayacaktı. Onun nasıl sinsi bir dille konuştuğunu ya da yeminini yerine getiremediğini ortaya çıkarmaktansa, cezayı hak ettiğine inanmaları daha iyiydi.

Sonuncusu göğsünde bir utanç yarattı. Sadece doğrudan annesinden bahsetmediği için onu bağışlamıştı. Ama o akşam daha önce onu sinsi bir dille konuşmaması konusunda uyarmıştı.

Ama eğer doğrudan konuşsaydı, Maddek onun dilini koparıp koparmayacağını ya da Parsathean savaşçılarının en nefret edileni olan bir yemin bozan olup olmayacağını bilmiyordu.

Onurunun bu kadar ayaklar altına alınacağını hiç düşünmemişti.

Yani Ardyl ve diğerleri istediklerine inanabilirlerdi. Yvenne'nin onu cezalandırmak için sahip olduğunu düşündükleri sebep her ne olursa olsun, savaşçının kalbinde açığa çıkan aşağılık zayıflıkla kıyaslanamazdı.

İkisi de ikişer at sürerek Ardyl'le birlikte ahıra döndüler. Ejderhasının geri kalan üyelerinin de onunla konuşmayı reddetmesi beklenen bir şeydi; Kelir'in varlığı ise daha az beklenen bir şeydi. Maddek savaşçıya Yvenne'nin yanında kalmasını söylemişti. Bunun yerine genç Toric kayıptı.

Maddek kaşlarını çatarak, bakışlarını gizleyemediği bir öfkeyle karşılayan arkadaşına baktı. Ejderhasının ne yaptığına inandığını yakında duyacağından hiç şüphesi yoktu. "Gelinim nerede?"

"Hâlâ yanında Toric'le birlikte orucunu açıyor. Ortak salonda yemek yemek için ısrar etti."

Elbette vardı. Yatak odasında görecektir daha çok şey ve izleyecek çok insan vardı.

Ama savaşçıların kızdıran şey bu olamazdı. Maddek bekledi. Kelir devam etti, "Onu yemeğiyle oyalanmaya teşvik ettim."

"Neden?"

"Böylece Ejderhanın çok ihtiyaç duyduğu darbeyi indirmesine şahit olmayacaktı."

Eğlence ve kızgınlık arasında kalan Maddek bineğini hazırlamaya başladı. "Bana bırak o zaman. Bana ne yaptığımı söyledikten sonra."

"Gelecekteki kraliçemizi yatağından gönderdin ve onu köpeklerle uyumaya zorladın."

Eyer elinde, Maddek hareketsiz kaldı. "Ne diyorsun?"

"Onu köpeklerle yatmaya zorladın." Her kelime keskin bir ısırık gibiydi.

Stranik'in bölünmüş diliyle. Ona sessizliklerini vermelerine şaşmamalı.

Onu cezalandırdığını düşünmemişlerdi. Bunun yerine onu cezalandırdığına, savaşçıların ve barmen kızın görmesi için onu aşağıladığına inanmışlardı.

O zaman gerçekten değersiz bir kral olacaktı.

Sardonik mizah ağzını büktü. "Yatağımı terk etmek onun seçimiydi."

Savaşçıları ona bakakaldı.

İnançsızlıktan yüzü gevşeyen Kelir yavaşça, "Seninle yatmak yerine kurtlarla yatmayı mı seçti?" dedi.

Maddek'in yanıtı olumlu bir homurtu oldu. Eyeri bineğinin sırtına yerleştirdi ve savaşçıların kahkahaları ahırda patlak verdiğiğinde gri iğdiş huzursuzca kıpırdandı. O halde Yvenne'i bu atın üzerine bindirmeyecekti. Yüksek sesler onu bu kadar kolay rahatsız edecekse olmazdı.

Ve onun bu itirafı Ejderha'nın kınamasını kaldırdı. Kelir sırtarak kendi atını Maddek'inkinin yanına götürdü ve onu eyerlemeye başladı.

Savaşçı eğlenerek sordu: "Ona ne de köpeklerle yatmayı tercih etti?"

"Sadece söylenmesi gerekenler." sözler onu yaralamış olsa da gerçektir. Asla gerçekleşmeyecek bir aşk beklentisine girmemesi en iyisiydi.

Maddek, ailesinin öldürülmesinde rol almış olabilecek bir kadını sevemezdi. Asla güvenemeyeceği bir kadını sevemezdi.

Yine de onu daha önce hiç istemediği kadar şiddetle isteyebilirdi.

"Sadece söylenmesi gerekenleri mi?" Kelir merakla ona bakarak . "Tıpkı geçen akşam sana gizlice söylediği gibi mi?"

O Maddek sadece bir savaşçıydı, bir kral değil. Parmakları kürkünü eyere bağlayan derilerin üzerinde titredi. Yine de kadının sözleri onu delip geçmişti; öğrenmesi gereken bir ders taşıyorlardı.

Ama verdiği dersin Yvenne için olduğunu söyleyemezdi. Onun kalbini kazanmayı ummaması en iyisiydi ama böyle bir umuttan da hiç söz etmemişti. Teklif ettiği evlilik hem intikam almasını sağlayacak hem de ittifakı güçlendirecekti. Tek bir kelime bile etmemişti aşk ya da arkadaşlık hakkında. Muhtemelen Maddek'in söylediği ve yaptığı her şey ona bunları ummamayı öğretmişti.

Dün gece onun kalbini istememişti. Sadece serbest bırakılmasını istemişti. Daha fazlasını isteyen Maddek'ti. Yataklarına ilk geldiğinde onu kendine çeken oydu. O kadar yakın davranmıştı ki İhtiyaçtan öylesine bunalmıştı ki bir yaban domuzu gibi üzerine atılmıştı. Ona karşı böylesine şefkat ve sevgi dolu olan oydu - ta ki kadının sinsi sözleri ona güvenilmez olduğunu aniden hatırlatana kadar.

Ama hatırlatmaya ihtiyacı olmamalıydı. Kısa bir süreliğine de olsa unutmuş olması kraliçesine ve kralına ihanet etmek anlamına geliyordu.

Cinayetlerinde rol oynamış olabilecek bir kadını umursamazdı. Ancak onun sözlerini harekete geçiren şey kadının iç çekişi ve özlemi değildi. Onun yerine, derse ihtiyacı olan kendi kalbiydi.

Kelir'beklenti dolu bakışlarını üzerinde hissedince sonunda cevap verdi. "Belki de söylenmeden bırakılması en iyisi olan sözlerdi."

Mizah diğer savaşçının kaşlarını kaldırdı. "Hayatını zindan etmesine gerek yok. Bunu kendin çok iyi yapıyorsun."

Maddek bunu homurdanarak onayladı ve Yvenne'nin yeni bineğini hazırlamaya başladı.

Kelir'in tavsiyesi, "En iyisi onunla barışmak," oldu. "Eğer ."

Evet. *Eğer yapabilseydi*. Maddek savaşmaya daha alışkındı. Ama şimdi bir savaşçıdan daha fazlası olmalıydı.

Bunun için Yvenne'e ihtiyacı vardı.

Yvenne'nin yanında Toric'le ahıra yaklaştığını gördüğünde göğsünün bu kadar sıkışmasının nedeni de bu olmalıydı. Yvenne onun seçeceği bir gelin değildi. Ama onu halkına layık bir kral yapacak gelin oydu. Düşüncesizliği yüzünden her şeyi tehlikeye atmış olabilirdi.

Kelir sessizce, "Merdivenlerden kış üstü indi," dedi.

"Düştü mü?" Bakışları kızın pelerinli boyundan aşağı kaydı. Sertliği neredeyse tamamen kaybolmuştu. Sadece hâlâ sol bacağını kullanıyordu. Yoksa topallaması yeni bir yaralanmadan mı kaynaklanıyordu? Kaşlarını çatarak Kelir'e baktı. "Neden onu yakalayacak kimse yoktu?"

"Tam arkasıdaydım, bu yüzden ne yaptığını gördüm," diye cevap verdi savaşçı, sabit bakışları Maddek'in gelininin üzerindeydi. "O düşmedi. On İlk adımını attığında, korkuluğa o kadar sıkı yapıştı ki sanki düştü. Sonra basamağa oturdu ve o şekilde aşağı indi. Fassad bana onun

Sanki sol bacağının onu tutacağına güvenmiyormuş gibi dün akşam da tırmanmakta zorluk çekti."

Masadan kalkarken sol bacağına ağırlık verdiğinde Maddek'in üzerine tökezlediği gibi. Kardeşi onu arabalarından çektiğinde yere yığıldığı gibi.

Maddek onun zayıflığını görmüştü. Görünüşe göre onun acı çektiğini görmemişti.

Ve şimdi onda ne gördüğünü bilmiyordu. Aytaşı gözleri, bineğinin başında ona yaklaşırken doğrudan ona bakıyordu. Önce ona, sonra yeni kısrağına, sonra da diğer savaşıclara ve bineklerine bakarken narin yüz hatlarında hiçbir duygu kaydedilmemişti.

Bakışları Banek'in iğdişine bağlı iki ata takıldı. "Bu kadar çok mu satın aldınız?"

Maddek, satın almaya değer daha fazla şey olsaydı daha fazlasını da alırdı. "Eğer Parsathean ordusuyla seyahat etseydik, her savaşçının iki ya da üç at, böylece biri yorulur ya da topallarsa diğerini eyerleyebiliriz. Bunlarla daha çabuk yol alırız. Zaten çok fazla zaman kaybettik."

Başını sallayarak kısrağın ağzını okşadı ve bakışları ahır aramaya başlamadan önce hayvanla usulca nefes alışverişinde bulundu. "Binek yeri var mı?"

Çünkü son günlerde ata binme konusunda ilerleme kaydetmiş olsa da hâlâ kendini eyere atamıyordu ve hiçbir zaman ayağını üzengiye uzatacak kadar uzun boylu olamayacaktı. Bunun yerine üzerine basabileceği bir çıkıntıya ya da kayaya ya da Maddek'in onu atın sırtına kaldırmasına ihtiyacı vardı.

Maddek buradaydı ama yine de bir engel aradı. Sanki onun dokunuşuna dayanamıyormuş gibi.

Çenesi sertleşerek ellerini kadının beline kenetledi. Anında sertleşti ama geri çekilmedi ya da itiraz etmedi. Adam onu ata bindirirken sessiz kaldı. İki eliyle eyerinin dayanarak kendini sabitledi.

Dizginleri hemen teslim etmedi. "Gerekirse bugün koşacak mısınız?"

"Deneyeceğim savaşçı," diye sıkıca cevap vermeden önce yumuşak dudakları inceldi.

Savaşçı. Daha önce hiç hakaret gibi gelmemişti. Yine de neredeyse tanıştıkları ilk andan itibaren ona böyle seslenmişti.

Neredeyse. Çünkü onunla ilk konuştuğunda ona Ran Maddek diye hitap etmişti. Onun gözünde ne kadar uzağa ve ne kadar çabuk düşmüştü.

Belki de yanlış soruları sorduğu içindir. "Gerekirse koşabilir misin? Neden sol bacağını tercih ediyorsun?"

Solgun gözleri adamın yüzünde gezindi, sonra bakışlarını kasıtlı olarak ondan çekti ve cevap olarak çenesini inatla kaldırdı.

Bu cevabın görünüşü hoşuna gitmişti ama aradığı cevap bu değildi. Öyle mi?

Zayıflığını itiraf etmekten korkuyor muydu? Daha önce kendi zayıflığından söz etmekte hiç isteksiz görünmemişti. "Eğer seni koruyacaksam Yvenne, neyi yapıp neyi yapamayacağını bilmeliyim."

Beklediği gibi, kadının mantığı inatçılığına ağır bastı.

"Ben koşmam," diye . "Üç yıl önce dizim paramparça oldu. Asla düzgün bir şekilde iyileşmedi."

Bir kule odasında kilitliyken paramparça mı oldu? "Nasıl yaralandın?" Gerginlik onu kavradı. "Seni *kim* yaraladı?"

"Söylememeyi tercih ederim. Ne zaman kendimle ilgili bir şey açıklasam, savaşçı, öğrendiklerinden silah yaparsın." Kötücül bir bakış ona doğru gönderildi. "Ve bunun bir önemi yok. Eğer herhangi bir Parsathean beni kurtarmak için kendini feda ederse, beni öldüreceğinizi söylediniz. En iyisi hiç kurtarma girişiminde bulunmamak. hepsi."

"Dedim ki, eğer *savaşçılarım* düşerse. kendimi riske atardım."

Bu kez ona doğru fırlattığı bakış . Temkinli. Sanki onun sözüne güvenmiyormuş gibi.

Boynunun arkasındaki kaslar sertleşti. Bir Parsathean'ın sözünden şüphe etmek büyük bir hakaretti. Ama Maddek barışmak istiyorsa, bunun geçmesine izin vermek zorundaydı.

Sessizce dedi ki, "Savaşçıların kendilerini feda etmesinden söz ettiğimde, ne yaranızdan ne de koşmadığınızdan haberim vardı. Aceleyle, öfkeyle ve kederle konuştum."

Çenesi tekrar kalktı. "Acelen, öfken ve kederin yüzünden mi neredeyse dilimi koparıyordun?"

Geçmesine izin veremezdi. "Yeminimi ve uyarımı duydun. de dün sinsi bir dille konuştun."

"Ben de öyle yaptım.

İki kez." "Üç kez."

"İki kez." Keskinleşen bakışları onunkilere döndü. "Bir kez harabelerde, bir kez de yemeğimizi yerken. Konuşmalarımızın arasına ondan bahsetmeye çalışmamalıydım. Yaptığım için pişmanım. Ama aynı zamanda sana bir daha tekrar."

"Yine de yatağımızda *yaptın*. Tabii sizi orada memnun edeceğimi söyleyenin annem değil de savaşçılarımla olduğunu iddia etmeyecekseniz?"

"Neden böyle bir iddiada bulunayım ki? Ben annemden bahsediyordum."

Maddek kaşlarını çatı. "Böyle bir şeyi nasıl bilebilir?"

Titrek bir nefesle tekrar ondan uzaklaşıp kör bir şekilde ileriye baktı, çenesi sabitlenmişti. Bir süre sonra şöyle dedi: "Annem seni izledi, tıpkı benim için uygun bir eş olabilecek her savaşçı ve soyluyu izlediği gibi. Seni sevgililerle ve beni memnun edeceğine dair bana güvence verdi."

Maddek yıllardır bir sevgili edinmemiştir. Sekiz yaz önce ittifak ordusunun komutanı olduğundan beri.

Kraliçe Vyssen onu bu kadar uzun süre izlemiş miydi?

İnançsızlık içinde Yvenne'nin yüzüne baktı. Doğruyu söyleyip söylemediğini bilemiyordu. Ama daha önce söyledikleriyle örtüşüyordu. Annesi ittifakın pek çok üyesini gözlemlemişti ... ve Zhalen onu kandırdıktan sonra, Kraliçe Vyssen'in başka bir adamın kızını aynı şekilde kandırmasına izin vermeyeceği kesindi. Bir erkeğin karakterini tanımak için onu yıllarca izlemekten daha iyi bir yol olabilir miydi?

Hastalıklı utanç göğsüne geri döndü. Yvenne'nin kaygan dilini hâlâ parmaklarının arasında hissedebiliyordu. Hâlâ onun panikle hıçkırdığını duyabiliyordu.

bileğini tutup yeminini yerine getirmesini engellemeye çalışırken nefes nefese kaldı.

Öyle yapsaydı, gerçeği asla bilemeyecekti. Ve o bir yemin bozan olmayacaktı. Çok daha kötü biri olurdu.

Ondan af dilemeyecekti. Yaptığı şey affedilmemeliydi. Bunun yerine dileyebileceği en zayıf özrü diledi.

Boğazı acıyarak ona, "Sana haksızlık ettim. Bunun için özür dilerim."

Aytaşı gözleri ya şaşkınlık ya da kuşkuyla tekrar adamın yüzüne kaydı. Uzun bir süre sadece ona baktı. Sonunda, "Yine mi telaşın, öfken ve kederin?" dedi.

Kadının ölçülü cevabı karşısında göğsündeki düğüm gevşedi. "Bunun etkisindeyken konuşmamam ya da karar vermemem konusunda öğüt aldım."

"Akıllıca bir tavsiyeydi."

"Evet." Nayıl'ın öğütleri genellikle öyleydi. Yine de Maddek, Zhale'nin bir kızı olduğunu duyar duymaz Parsathean bakanının tavsiyesini bir kenara bırakmıştı. "Gelecekte buna kulak versem iyi olur."

"Bu da akıllıca," dedi usulca, ancak ardından gelen ironik gülümseme buna tam olarak inanmadığını gösteriyordu.

"Başaramayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Belki de." Omuz silkmesi hafifti, adamın yüzüne bakışının aksine. "Aslında ben kendi yanlış kararımı düşünüyordum. ya da öfkeyi suçlayamam, çünkü koca seçimim yıllar önceydi. Ama yine de şimdi seçimimden pişmanlık duyuyorum."

Maddek *ondan* pişmanlık duyduğunu fark etti ve yükselen duygu hızlı ve sıcaktı, öfke gibi hissediyordu ama öfke hiçbir zaman göğsünü bu duygu kadar acıyla tırmalamamıştı.

"Başka bir adamla evlenmen ittifakı daha iyi güçlendirebilir mi?" diye sorarken sesi hâlâ aynı öfke, sert ve inatçı geliyordu.

"Hayır" demeden önce çenesi gerildi.

"Konseye karşı gelip babanı yok edecek başka biri var mı?" "Hayır."

"Halkınızı onun zulmünden kim kurtaracak?"

O kadar uzun bir duraklama oldu ki, sanki yenilgiyi kabul etmeden önce umutsuzca başka bir isim çalıştı. "Hayır."

Ama cevaplarının ne olduğu önemli değildi. Eyerin kulpunu kavradı, ellerini kendi elleriyle örttü - tıpkı geçen akşam bedeninin onunkini örttüğü gibi. Ay gecesinde ve ondan sonraki her gece onu tekrar örteceği gibi.

Bakışlarını sabit bir şekilde onunkilere dikerek şöyle dedi: "Benim *hiç* başka birini seçmenize izin verir mi?"

"Hayır." Acı bir gülümseme dudaklarını büktü. "Ben senin intikam yolunum. O yüzden bırak da olduğumuz gibi devam edelim savaşçı."

Öyle de olur. Ama tam olarak eskisi gibi. Dizginleri ona verdi ve kendi atına bindi, ardından Yvenne'nin yanına gelmeden önce Kelir'e önden gitmesini işaret etti. Maddek yeni bineğini izlerken, tırısla ahırlardan uzaklaşmaya başladılar. Şu ana kadar kısrağı sakın ve istikrarlı görünüyordu, yeni bir binici için uygundu.

Yola vardıklarında tekrar konuştu. "Hâlâ beni kral yapmaya misin?"

Cevabından önce yumuşak bir kahkaha attı. "Deneyeceğim."

"Ve seni bir savaşçı kraliçe yapacağım." Kızın ani kaş çatışı ve araştıran bakışları karşısında devam etti, "İşte sana ilk ders: Sahip olduğun şeyi en iyi şekilde kullan. Keşke ve pişmanlıklarla vakit kaybetme."

Ağzına alaycı bir gülümseme dokunmadan önce uzun bir süre ona baktı.

"Ve ben de *sana* sahibim, savaşçı. Söylemek istediğin bu mu?"

"Hayır. Ne demek istediğimi söylüyorum: Bir savaşçı sahip olduklarını kullanır." Kaşları meydan okurcasına kalktı. "Ve benim de sen varsın."

"Evet." Maddek bunu inkâr edemezdi. Ona sahipti. Ondan yararlanması en iyisiydi. Ve eğer bundan çıkardığı ders Maddek'i olası tek talibi olarak kabul etmekse, Maddek de bunu ona öğretmekten geri kalmayacaktı. Ama öğrenmesini istediği başka bir şey daha vardı. "İkinci dersin için hazır mısın?"

Cevabı bir kahkaha daha oldu. Rüzgârla geriye savrulan kapüşonu örgülü saçlarından düşmüştü, yanakları yolculuktan dolayı çoktan parlamıştı.

Bakışları, pelerininin ve cübbesinin yanları bineğinin yanaklarına çarparken açıkta kalan keten sargılı baldırına düştü. "Bu aynı ders. sahip olduklarınızı kullanın. Ve eğer yanlış bir sebepten dolayı dilinizi koparmaya niyetli bir savaşçıyla yataktaysanız, kendinizi savunmak için bacağınıza bağlı hançeri kullanın."

Ani ve keskin bir sırtışıla ona döndü. "Yapacağım! Sebep yanlış olmasa bile."

Maddek bundan şüphe duymuyordu ve o gece kürklerinin içinde ona katılmadan önce silahlarını çıkarmanın akıllıca olacağını düşündü. "Bana gerçek bir neden?"

"Dilimi kaybetmek istemiyorum." Bir anda gülümsemesi soldu, ay taşı bakışları ciddileşti. "Ve yeminine ihanet eden bir Parsathean savaşçısı Kral olamazsın, ama ben seni kral yapmaya niyetliyim. Bu yüzden ne dilimi ne de tacını bir daha riske atmayacağım."

Maddek de bundan şüphe duymuyordu. Ve bir savaşçı pişmanlıklarla vakit kaybetmezdi ama yine de yaptığı yanlışları kabul etmeliydi. diliyle tehdit ederek onu yataklarından göndermişti. Adam onu , kadın hâlâ onun yanında yatıyordu. Ancak adam tekrar konuştuktan sonra gitmişti.

"Daha sonra sana söylediklerimi . Bunlar söylenmemiş en iyi sözlerdi."

Yüzü kapandı. "Yine de doğruyu söyledin, değil mi? Parsatheanların her zaman yaptığı gibi. Benim aracılığım ile intikamını alacaksın. Ve bana tohumundan başka bir şey vermek niyetinde ."

Çenesi gergin olan Maddek başını eğdi. Niyeti buydu. Yvenne'nin onun için olması gereken tek şey bir gemiydi.

Ve bunu kendisine sürekli hatırlatmasına gerek yoktur.

Çenesini kaldırarak ondan uzaklaştı ve bakışlarını önündeki yola dikti. Tekrar konuşmadan önce beş uzun nefes boyunca sessizlik içinde yol aldılar. "Benim hakkımda söylediklerin de doğrudur. Evliliğimden ve kocamdan daha fazlasını umuyordum. Yine de şefkat ve sevgi amacımız için gerekli değil, değil mi?

Onlar mı?"

"Hayır," diye cevap verdi huysuzca - daha fazla gerçek. Yine de bunu dilinden zorla çıkarmak zorunda kaldı.

Ondan daha fazlasını arzuluyordu. Zaten tahmin ettiği şeyden emin olmak, sanki kendi kalbindeki gizli bir özlemi çekiyormuş gibi göğsünü çekmemeliydi.

Kısa bir baş sallama hareketinin ardından yan gözle baktı. "Yeminini bozacak mısın?"

Annesi hakkında konuşmasına izin mi vereyim? "Keşke sadece doğruyu söyleyeceğine inansaydım."

"Söyledim," diye karşılık verdi tereddüt etmeden. "Sana *hiç* yalan söylemedim." Adam cevap vermedi.

Aytaşı bakışları adamın yüzünü taradı ve dile getirmediği şüpheyi görmüş olmalıydı. Vurgulayarak devam etti. "İki kez sinsi bir dille konuştum. Ama sana hiç yalan söylemedim. Asla da söylemeyeceğim."

Böyle bir ifade bir cevap gerektiriyordu. "Bundan asla emin olamam."

"Sözlerimden her zaman şüphe mi edeceksin?"

Maddek öyle olduğuna inanıyordu. Aksini ne kadar dilemiş olursa olsun. Onun gelini, kraliçesi, çocuklarının annesi olacaktı. Şimdiye kadar söylenmiş tüm sözler arasında en çok güvenmek istediği söz *onunkiydi*.

Ama yapmadı. Ve bunu dilemekle vakit kaybetmeyecekti.

Korkuyla başını salladı. Narin yüz hatları kırıltısız bir maskeye dönüşmüş olan kadın, geniş ve kırışmayan gözlerle nefes nefese ona baktı.

Sonunda tekrar öne doğru döndü, omuzları dik, omurgası kaskatı kesilmişti. "Artık senden daha fazlasını istediğimden korkmana gerek yok, savaşçı. Ne sevgine ne de güvenine ihtiyacım var. Tek istediğim tohumun ve koruman."

Olması gerektiği gibi. Yine de dile getiremediği bir başka gerçek de buydu.

Çünkü artık Maddek'ten daha fazlasını istemese de, Maddek'in aptal bir parçası bunu vermek istiyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

YVENNE

Teçtiğimiz birkaç gün boyunca Yvenne, Maddek'in yanında at sürmesi için çok şey vermişti. Tabii ki aralarına mesafe koymak için çok şey verebileceği bu günde, Maddek onun yanından hiç ayrılmadı.

Ancak müstakbel kocası bindiklerinde çok az şey söylemişti ve bunun için minnettardı. Zaten yeterince konuşmuştu.

Rotaları, suları kuzeye doğru gümüş rengi bir parıltıyla dalgalanan büyük nehirden uzaklaşmıştı. Uzun otlarla örtülü Gogean ovaları sonsuza dek uzanıyordu. Yvenne çenesi yukarıda, bakışları batı ufkunda, daralan yolun gözden kaybolduğu noktaya sabitlenmiş bir şekilde at sürüyordu.

Kulesinde geçirdiği bir ömürden sonra, mesafe konusunda pek iyi değildi. Ufkun ne kadar uzakta olduğunu tahmin edemiyordu. Ama yerle göğün buluştuğu o yere vardıklarında, bu acı artık kalbini bu kadar şiddetle sıkıyor olacaktı. O zamana kadar boğazını tırmalayan keskin öfke körelecek ve geri çekilecekti. Dilinin kenarındaki buzacılık ısınacak ve tatlanacaktı.

Yine de Enam'ın kör edici gözleri bulutsuz gökyüzünde daha yükseklerde gezinse ve Yvenne'nin kırsığı toynaklarının altında uzun bir yolu tüketmiş olsa da ufuk hep uzakta kaldı.

Ve Maddek onun acısını ya da öfkesini biliyorsa bile, bunlardan hiç etkilenmemiş görünüyordu. Her zamanki gibi uzun boyluydu ve bugün yine zırh giymişti. Tolehi yolundaki pusuyu yönettiğinden beri zırhından başka bir şey giymemişti.

çarşaf, çizmeler ve kemer. Artık güçlü omuzlarını ve kollarını spaulders ve vambraces koruyordu. Ancak geniş göğsünü hiçbir göğüs zırhı örtmüyordu. Ne gümüş pençelerini taktı ne de alnını kararttı. Syssian için hazırlandı Askerler onlara yetişmeye çalışıyordu ama henüz bir savaş beklemiyordu.

arkasındaki sertleşmiş hissi hatırlayınca, göğsünü zırhlanmamış olmasına şaşmamak gerekirdi. Ağır göğüs kasları zaten çelik gibiydi.

O kalın kaslara bakıyordu ki, adam başını çevirdi. Karanlık bakışları, parmaklarının onun dilini yakaladığı kadar kesin şekilde onunkini yakaladı ve gözlerindeki açgözlü ateş, geçen akşam ona karşı yaktığı kadar sıcaktı.

Dilini çektiği için dilediği özür beklenmedik kadar samimiydi de. Ama onun dokunuşuna bir kez güvenmiş ve bundan incinmişti. Ay gecesinde ve sonraki her gecede onun altında yatmayı isteyecekti ama yeniden güvenmek, onun içinde tutuşturduğu alevler kadar kolay olmayacaktı.

Durmadan onun bakışlarına karşılık verdi. Dili ve aklı onun en büyük silahlarıydı ama gözleri kadar etkili değillerdi. Babası ve kardeşleri bile onun aytaşı bakışları altında bocaladı. Şimdi sessizce Maddek'e bakıyor, onun geri adım atmasını istiyordu.

bir kez de bocaladı. Ama bir an bile kaçırmadı.

Onun isteğine rağmen, bakışlarını tutması onun hakkında *çok* iyi şeyler söylüyordu. Diğerlerinin şeylere dayanabiliyordu. Tanrıça Vela'nın gözlerinin içine bakması onu . Ne kadar iyi bir kral olacaktı.

Kraliçesini asla sevmeyecek ya da ona saygı duymayacak olsa bile.

Boğazındaki çiğ ağrı gözlerinin arkasında yakıcı bir yanmaya dönüşürken, yüzünü çeviren oldu.

Bu öfke ve acının hafifleyeceğini biliyordu. Belki bugün değil. Ama Yvenne daha önce doğru söylemişti; Syssia ve Parsathe'ın kraliçesi olmak için onun sevgisine ihtiyacı yoktu.

Karşılığında bir şey de vermemeliydi. Eğer Maddek onun sözüne asla inanmayacaksa, kalbinin hiçbir parçasını hak etmiyordu. Bu her ikisinin de işine gelirdi, çünkü Maddek onun kalbinden pay almak istemiyordu.

Ama Parsatheanlar yağmacı ve hırsızdı, yüzden zaten bir çalmıştı.

Temra'nın yumruğuyla, geriye kalanları koruyacaktı ve bunu yapmak için onun derslerine iyi kulak verecekti. Sadece tehdit ederse hançerini kullanarak değil.

dilini tekrar, ama dilek ve pişmanlıklarla vakit kaybetmeden.

Onun sözlerinin getirdiği acıdan pişmanlık bile duymayacaktı. Bu sözlerle ona çok daha değerli bir ders vermişti.

Ona kalbinin ne kadar savunmasız olduğunu öğretmişti.

Bu ona ilk kez verilen bir ders değildi. Annesi daha önce de vermişti ama Yvenne o zaman bunu tam olarak öğrenememişti.

Kraliçe Vyssen ona aşkın kaçınılması gereken bir şey olmadığını söylemişti. Çünkü sevgi özgürce verildiğinde ya da gerçekten karşılık bulduğunda, dokunduğu herkes onunla güçlenirdi. Ancak aşk da tıpkı öfke, nefret ve korku gibi kör edebilirdi. Bir silah olarak kullanılabilirdi. Reddedildiğinde, ihanete uğradığında ya da kaybedildiğinde acı verebilirdi. Şehvetle, zevkle ya da minnettarlıkla karıştırılabilirdi; genellikle diğer duygularla iç içe geçer ve onlardan kolayca ayrılamazdı.

Annesi ona aradaki farkı nasıl anlayacağını öğretmeye çalışmıştı. Yvenne'nin kulenin ötesindeki gözleri olarak hizmet etmişti. Gördüğü herkesi ve insanların onun kalbinden faydalanmaya çalışabileceği tüm yollar konusunda onu uyarmıştı. Bu konuda Yvenne'yi elinden geldiğince hazırlamıştı.

Ancak Kraliçe Vyssen'i en çok endişelendiren başkalarının manipülasyonları değildi, çünkü Yvenne'nin babası ve ağabeyleri onu iyi eğitmişti. Bunun yerine, tıpkı kendilerinin sık sık yemeğe hasret kaldıkları gibi Yvenne'nin de sevgiye hasret kalmasından ve Yvenne'nin kuleden çıktıktan sonra, ne kadar küçük olursa olsun, sırf doydüğünü hissetmek için her türlü şefkate sarılmasından korkuyordu.

Ama Yvenne kendisini bu kadar büyük bir tehlikenin beklediğine inanmıyordu. Hayatı boyunca güçlü ve sarsılmaz bir aşk yaşamıştı. Önce annesinin, sonra küçük kardeşinin ve kısa bir süreliğine de Ran Ashev'in. Doğru, annesinin ölümünün ardından son derece yalnız kalmıştı ama Kraliçe Vyssen'in sevgisinin hatırası onu ayakta tutmuştu, tıpkı Yvenne'nin halkına duyduğu sevgi gibi.

Aşk onu güçlendirmişti, tıpkı annesinin iddia gibi. Sevgi ve babasının hükümdarlığının yakında son bulacağı umudu.

Ve aşkı bilen Yvenne, Maddek'in kalbine bu kadar aç olacağını ya da onun dokunuşuyla, gökyüzünün genişliği ve güneşin sıcaklığıyla gözlerinin kamaştığı kadar kamaşacağını asla hayal etmemişti.

Belki de annesi bu yüzden bu kadar çok korkmuştu. Çünkü hayatı boyunca aşkı tanımış olan Yvenne, aşksız bir gelecek düşünememişti.

Özellikle de seçtiği kocasından. Yıllarca uzaktan hayranlıkla izlediği savaşçıdan değil.

Oysa şimdi karşı karşıya olduğu şey o gelecekti. Ve Maddek sadece tüm aşk ihtimallerini reddetmekle kalmamış, aynı zamanda onun o kadar büyük bir parçası olan bir umudu da yok etmişti ki, kalbinin ne kadarını doldurduğunu fark etmemişti bile. İçinde çalkalanan duygular sadece acı ve öfke değil, aynı zamanda savaşçısının öldürdüğü umut için duyduğu kederdi.

Bu keder geçecekti. O zaman onun önerdiği gibi yapacak ve özlemini çektiği aşkı çocuklarında ve halkında bulacaktı. Ve bunun için daha güçlü olacaktı.

Ama bu bugün olmazdı.

Bugün, duygularını çözmenin zahmetli sürecine başlayacaktı. Öğle vakti durduklarında, Maddek daha o bacağını eyerin üzerinden atmadan bineğinin yanındaydı. Kadının belini kavrayarak onu atın sırtından indirdi. Onun dokunuşuyla yasaklanmamış bir zevk alevlendi, tüm vücudu onun yakınlığına tepki verdi ve kalbi ona gösterdiği özene karşılık verdi.

Bu arzunun büyümesine izin verecekti. Yvenne yataklarında ondan zevk almaktan azını kabul etmezdi ve uyarılma aşktan ayrı *tutulabilirdi*. Bunu kendisi de görmüştü. Ardyll ve Kelir'in barmene karşı derin hisleri yoktu ama yine de her ikisi de zevk almıştı.

Ama Yvenne'nin içinde arzunun kökleri beyhude bir umutla ve Kraliçe Vyssen'in ona Maddek'in nasıl bir adam olduğunu anlattığı yılların, annesinin ona anlattığı kısa zamanın ve Yvenne'nin onu tanıdığı daha da kısa zamanın beslediği tatlı duygularla sarmaş dolaştı. Bu yüzden o tatlı duygunun solmasına izin vermek zorundaydı. Onu aç bırakmak zorundaydı. Geriye sadece fiziksel uyarılma kalana kadar ve onun dokunuşundaki nezaketi asla şefkat sanmayana kadar.

Çünkü Maddek attan inmesine yardım etse de, yardım *umurunda* değildi. Dizleri ağırlığının altında çökebileceği ve bir sakatlık yolculuklarını yavaşlatabileceği için ona yardım etti. Çünkü o bir araçtı ve kırık haldeyken onun işine yaramazdı.

Yine de bu bilgi, umudun köklerinin hâlâ çok derinlere gömülü olduğu kalbine acı bir şekilde kazınırken bile, Maddek onu hemen yere bırakmadığında mutluluk çiçek açtı. Bunun yerine, elleri belinde kenetlenmiş ve gözleri kilitlenmiş bir şekilde onu yerden kaldırdı.

Ve içine yayılan sıcaklık sadece fiziksel değil, aynı zamanda yine çok tatlıydı. İçindeki bu sevgi, Maddek'e sanki güneşmiş gibi ulaşmaya devam eden inatçı bir ottu.

Güçlü, tıpkı annesinin söylediği gibi. Aşk -ve umut- bir günde solmazdı. Belki yedi gecede bile.

Ama onları köklerine kadar aç bırakması gerekiyordu. Yani onun dokunuşu bu duyguları besliyorsa, kendini korumak için en iyisi onun dokunuşundan kaçınmaktı. En azından artık bundan kaçınamayacağı ay gecesine kadar.

Artık bundan kaçınamazdı. Sert bir şekilde Maddek'in onu indirmesini bekledi.

Bunun yerine onu tuttu, bakışları onunkiyle aynı hizadaydı, ayakları sallanıyordu.

Yvenne kendini sabitlemek için otomatik olarak onun kollarını kavradı. Güneşin ısıttığı, vambraclarını kaplayan drepa derisi hayat kadar sıcaktı, çakıl taşlı

Savaşın izleri arasında pürüzsüz bir doku.

Bu küçük hareket dışında sessiz kaldı, vücudu kaskatı kesilmişti.

Maddek'in yüz ifadesi aniden kaşlarını çatı. Maddek, "Artık bana karşı yumuşamıyorsun," diyene kadar buna neyin sebep olduğunu anlayamamıştı. Dokunuşumdan korkmana mı neden oldum?"

Hayır. Güven bir daha kolay kolay gelmeyecekti, yine de onun elinden fiziksel bir zarar görmekten korkmuyordu. Ama zaten incinmişti ve yumuşarsa geleceğinin daha fazla acı barındırmasından korkuyordu.

Yani basit bir cevap yoktu, yine de sorusu muhtemelen basitti. Kadının kendisinden korkup korkmadığını merak etti. Demek ki başını sallamasında bir gerçeklik payı vardı.

Bu yanıt Maddek'i rahatlatmamış gibiydi - ya da belki de yine yalan söylediğini düşündü. Kaşları öfkeli bir hayal kırıklığına dönüştü. "Yüzün bana *hiçbir şey* söylemiyor."

Yvenne bunun için üzgün olamazdı. Eğer duygularını Parsathean'lar gibi açıkça ifade etseydi, şimdi yüzü ona ne söyleyecekti? Yüreğinin sızladığını ve acıdığını mı? Onun güvenini ya da sevgisini asla kazanamayacağını tekrar ilan etmesi için ona bir sebep vermeli miydi?

Yapmamalıydı. Bu yüzden bu kez hiç cevap vermedi.

Gözlerini kısarak bir süre daha onu inceledikten sonra dişlerinin arasından bir nefes tısladı. "Burada karanlık büyüler hissediyor musun?"

Kızgınlık acıyı yok etti. Söylediği *hiçbir şeye* güvenmiyor muydu? "Bulduğumda sana söyleyeceğime yemin ettim," diye tersledi. "Ve üç kez görmek istemediğim gibi-

Ben son ölümlü nefeslerimi çığlık çığlığa verirken lanetli hortlaklar damlayan iç organlarımdan kan emiyor, eğer bir terslik sezersem size haber veririm."

Yvenne onun yüzünü kolayca okuyabiliyordu ama şu anda yüzünün ona ne söylediğini anlayamıyordu çünkü Maddek memnun görünüyordu. Sanki cevabında bir espri bulmuş ya da sertliğine gülmüş gibi eğlenmiş değil, ama bundan memnun olmuştu. Yine de onun cevabından nasıl bir zevk almış olabilirdi?

"Yani cezam sona mı erdi?" diye sordu usulca.

Ne cezası? Artık kafası tamamen karışmıştı, kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı -Maddek *bunu* yüzünden okuyabiliyordu- ama cevap vermek yerine onu nazikçe ayağa kaldırdı.

"Tekrar yola çıktığımızda kısırağa sen bineceksin." Belli belirsiz bir gülümseme takınarak, kendi atının eyerini çözmeden önce kısırağın düğümünü çözdü. "Onlar dinlenirken kendi ihtiyaçlarınızla ilgilenmeniz gerekiyorsa, bunu çabuk yapın. Burada uzun süre kalmayacağız."

Sadece atların su içmesine ve kısa bir süre yemek yemesine yetecek kadar. Ancak Yvenne'yi endişelendiren bu dinlenmenin uzunluğu değil, bir sonraki kamp kurmak için duracakları zamandı.

Parmaklarını adamın gevşettiği deri bandın altından düğüm çözülene kadar çekti. "Bir sonraki köye ne kadar var?"

"İki günlük zorlu bir yolculuk." Cevabına yumuşak bir homurtu eşlik etti ve sonra tekrar ona döndü, büyük kürk rulosu omzuna yaslanmıştı ve eyeri sol elinde tutuyordu. "Bir handa başka bir yatak mı umuyordun? Kürklerim yeterince yumuşak olacaktır. Ancak bu sefer seni tüm gece bana karşı tutacağım."

zaman yataktan çıkarken ona ne söylediğini unutmuş olmalı
-Ay gecesine kadar onunkini paylaşmak istemediğini söyledi.

Bu mutlak bir gerçektir. Her ne kadar adamın ona verdiği zevki arzulasa da, onun bu kadar yaklaşmasına izin verirse kalbini koruyamazdı. Şimdi bile, onunla bir gece daha geçirme düşüncesi kanını hızlandırırken, kalbi dört nala koşan bir atın nal sesleri gibi çarpıyordu.

Yine de bu ateşe eşlik eden daha tatlı duyguları aç bırakmak zorundaydı. Onları beslemek değil.

"Bir han ummuyordum," dedi, uzanıp kulpunu ve kantarasını sıkıca tutarak, "kendi yatağımı satın almayı umuyordum."

Eyeri bineğinin sırtından çekmek, ağırlığını sendelemeden taşımak gibi tüm gücünü aldı ve bu yüzden not bile edemedi

Maddek'in tepkisi, aniden hiç ağırlık taşımaz hale gelene kadar sürdü. Adam koltuğu onun elinden çekip . O zaman görebildiği tek şey onun tepkisiydi, çünkü adam iyice yaklaşmıştı. Kalın pazuları kabarmış, bileklerinin ve ellerinin kasları keskin bir şekilde ortaya çıkmıştı, sanki eyeri tutmak bir çabaymış gibi, ama öyle olmadığını biliyordu. Deri, adamın sıkıca kavrayışının altında gıcırıyor, güçlü parmaklarının boğumları beyazlaşıyordu. Belli belirsiz gülümsemesi kaybolmuştu. Sıcak ve vahşi bir şekilde parlayan koyu renk gözlerinin altında, volkanik bir gerilim elmacık kemiklerinin üzerindeki deriyi geriyordu.

Yine devasa bedenindeki zorlukla dizginlenen şiddete rağmen Yvenne ondan korkmadı. Çenesini kaldırarak onun öfkeli bakışlarıyla karşılaştı ve sessizce ona kendisini inkâr etmesi için meydan okudu.

Verdiği yanıt tehlikeli bir hırıltıya dönüştü. "Bu gece benim kürklerimde uyuyacaksın. Ve *her* gece."

"Ve geçen akşam da söylediğim gibi, ay geceme kadar senin yanında yatmayacağım."

Belki de unutmamıştı. Belki de -bir kez daha- onun sözlerine inanmamıştı. Şimdi için için yanan bakışları gerçeği arar gibi yüzünü tarıyordu. Bunun yalan olmadığını anlamış olmalıydı, çünkü bakışlarındaki öfke azalmıştı. Onun yerini alan kasvetli kararlılıktan ya da sert cevabın yumuşaklığından ne anlam çıkaracağını bilmiyordu.

"O zaman yalnız uyumana izin vereceğim. Ama benim kürklerimin içinde ."

O halde bu mesafe yeterli olmalıydı. Daha fazla tartışmanın bir faydasını göremiyordu, çünkü bugün kendi yatağını satın alması imkânsızdı ve eğer evlenip iki bölgenin kraliçesi ve kralı olarak hizmet edeceklerse, bu Maddek'le verdikleri ilk taviz olmayacaktı.

İkisi de talepte bulunmuştu. İkisi de istediklerini alacaktı... değişikliklerle.

Keskin bir baş hareketiyle onayını sundu, sonra daha fazla öfke aradı ama göremedi.

Onun yerine, sıkışmış ağzında ve kenetlenmiş çenesinde aynı acımasız kararlılığı taşıyordu. Karanlık bakışları uzun bir süre daha onunkileri tuttu ve sonra başının üzerinden Banek ve Ardyll'in fazladan atlarla ilgilendiği yere baktı. "Bunu senin için taşıyayım mı?"

Ağır eyeri. Boğazı garip bir şekilde sıkışınca başını salladı. "Yapabildiğim kadarını yapmayı tercih ederim."

Ağırlığın tamamını bırakmadan önce sabit bir şekilde kavradığından emin olarak dikkatlice ona geri verdi.

"Teşekkür ederim," dedi usulca.

Aynı derecede yumuşak bir homurtu onun minnettarlığını reddetti. Atının yularını topladı. "Onları suya götüreceğim. İşerken Ardyl'in yanında dur. Henüz bir savaşçı kraliçe değilsin."

Ve kendini koruyabiliyordu. Yvenne bunu çok iyi biliyordu. Maddek de biliyordu ve bunu ona daha önce pek çok kez söylemişti. Ama şimdi bunu çok farklı bir şekilde söylediğini duymak -henüz bir savaşçı-kraliçe değil- onu büyük bir acı, umut ve kafa karışıklığıyla doldurdu.

Eyerin ağırlığıyla onları küçük açıklık boyunca taşıdı - gerçi burası tam olarak bir açıklık bile değildi, yerde kalın bir hasır oluşturan düzleştirilmiş otlardan oluşan bir alandı. Etraflarında Yvenne'den daha uzun saplar uzanıyordu. Ata bindiğinde, onların tohum yüklü başlarının üstünü görebiliyordu.

Şimdi yapamıyordu ve sanki yeşilden bir duvar onları çevreliyordu.

Açıklığın batı kenarı boyunca bir dere gürül gürül akıyordu, su yumuşak toprağı derinlemesine kesiyordu, bu yüzden atların dik kıyılarından dikkatlice aşağı indirilmesi gerekiyordu. Ardyl ve Banek kendilerininkini henüz içmeye götürmemişlerdi.

Çünkü onu bekliyorlardı. Ardyl çoktan tavşanı seçmiş, eyerlemek için hazır tutuyordu.

Yvenne bunu tek başına yapamayacağını, kısrağın yanına adım attığı anda fark etti. Bu binek tam kanlı Parsathean atları kadar uzun olmasa da kendi iğdişinden çok daha uzundu ve o atın sırtına oturabilmek için her zaman bir taş ya da üzerine basabileceği bir kütüğe ihtiyaç duymuştu. Burada öyle bir şey yoktu.

Dudakları sinirli bir şekilde düzleşti ve yardım için Ardyl'e baktı.

Savaşçı ağır eyeri alıp kolayca yerine yerleştirirken sırttı.

Omuzlarındaki ve sırtındaki yükün hafiflemesiyle Yvenne uzun bir nefes aldı, sonra boynunu iki yana salladı. Ardyl kenara çekilir çekilmez, sandaletlerinin altındaki saplar çıtırdayarak tekrar ilerledi. Banek, iğdişin üzerindeki ilk günlerinde ona defalarca kayış bağlama alıştırması yaptırmıştı ve yine onun gözetiminde yaptı. Deriye düğüm atma, atı birkaç adım yürütme ve sonra kayışı tekrar sıkma süreci artık o kadar tanıdıktı ki, tüm dikkatini buna vermesine gerek kalmamıştı.

"Sizce burada ne oldu da bu otlar toprağa gömüldü?"

Yaşlı savaşçı, "Bir miren ailesi için yataktı," diye cevap verdi.

Çekiç gibi kuyrukları olan zırhlı sürüngenler. Yvenne sürüngenlerin yoldan geçtiği yerlerde otların arasında izler görmüştü ama henüz bir tanesine rastlamamıştı. Büyük hayvanlar olmalarına rağmen uzun boylu değillerdi ve otların arasında gizlenmişlerdi.

Sapların arasında pek çok tehlike gizleniyordu. Bu yüzden Ardyl, Yvenne tuvaletini yaparken ona eşlik ederdi.

Çünkü o *henüz* bir savaşçı kraliçe değildi. Boğazı ağrıyordu, deriyi sertçe çekti.

Banek onun yanında devam etti: "Sonbaharda büyük sürüler geçtiğinde, tek bir ot bile kalmayacak. Bu ovayı soyup soğana çevirirler. toprak."

"Ve Temra bu yolda seyahat eden herkese merhamet etsin o zaman," diye ekledi Ardyl gülerek. "Drahm'a ulaşmaktansa bir yelpaze kafanın ayakları altında ezilme ihtimalleri daha yüksek."

Bu yüzden Ageras'ın kuzey tarafındaki yolu kullanacaklardı. Evet. Yvenne bunların hepsini biliyordu.

Ama bilmediği bir şey vardı. Kalın bir sesle, "Parsatheanlar şaka yollu da olsa yalan konuşabilirler mi?" diye sordu.

Ardyl'in yüzündeki eğlence yerini hoşnutsuz bir ifadeye bıraktı.

"Yalanda şaka yoktur. Konuşanın onurunu kırar ve dinleyene hakaret eder."

"Oh." Umut ve mutluluk Yvenne'nin göğsünü doldurdu, yine de kafa karışıklığı

kaldı. *Henüz* bir savaşçı kraliçe değildi. Öyleyse Maddek onu gerçekten kraliçe yapmak mıydı?

Nasıl?

Yvenne'nin annesi ve küçük erkek kardeşi, ona en çok inanan ve onu en çok seven iki kişi bile böyle bir olasılığı hiç düşünmemişti. Kulelerinde Kraliçe Vyssen ona koşturup kaslarını çalıştırmış, cübbesinin içinde nasıl bıçak saklayacağını göstermişti ama Yvenne'nin dersleri hiçbir zaman bunun ötesine geçmemişti. Yvenne'nin bedeninin zayıflığı göz önüne alındığında, annesi sık sık zihninin onun en iyi silahı olduğunu söylerdi. Bu yüzden bıçakları keskinleştirmek yerine beynini ve dilini keskinleştirmeye odaklanmışlardı.

Ran Ashev onun eline bir yay vermiş ve onu kullanmayı öğretmişti, doğru. Yvenneye daha fazlasını öğretmeye niyetlendiyse de bundan hiç bahsetmemişti. Sadece Yvenne'nin yayından fırlayacak tek bir oktan bahsetmişlerdi.

ve Ran Ashev'in kaçışını kolaylaştıracaktı. Yine de Yvenne daha fazla ok ve özgür olmanın hayalini kurmuştu ve o yayı kendini ve halkını savunmak için kullanmayı. Bunun için büyük bir güce ihtiyacı yoktu. Sadece yayın kirişini çekecek kadar güce.

Sonra babası parmaklarını kesmiş ve o silahı tekrar kullanma umudunu yok

Maddek onun zayıflığını biliyordu. Kayıp parmaklarını biliyordu. O kırık dizini biliyordu. Yine de ondan bir savaşçı kraliçe yapılabileceğini mi iddia ediyordu?

Onun her zaman doğru söylediğini bilse bile, buna inanmaya cesaret edemiyordu.

Belki de Banek onun kargaşasını hissetmişti, çünkü gözlerinin yanındaki çizgileri derinleştiren bir endişeyle yüzünü inceliyordu. "Neden sordunuz leydim?"

Bu yeni şüphe ve acı çok keskin bir kenara sahipti, bu yüzden zaten olan seçti. "O ilk akşam hepinize daha önce hiç ata binmediğimi söyledim. Hiçbiriniz bana inanmadınız. Yine de bir yalanla aşağılanmış gibi tepki vermediniz. Bunun yerine sanki dalga geçiyormuşum gibi güldünüz."

Kahkahası zalimce ve alaycı olan Maddek hariç.

Çünkü onun doğru söylediğini hemen anlamıştı.

"Ah!" Şimdi Ardyll'in yüzü aydınlandı. "Herkesin doğru olamayacağını bildiği bir şeyse, bu bir şaka olabilir. Bir gerçek iyi biliniyorsa aldatma yoktur. biliniyor."

Ve bir Parsathean için, birinin hiç ata olabileceği fikri inanılmazdı. Bu ancak bir şaka olabilirdi.

Yvenne'den bir savaşçı kraliçe yaratmak da öyle.

Göğsündeki ezici hayal kırıklığı onu yere yıgmakla tehdit ediyordu ama bu acıyı şarap tulumunu eyerden çözme işine sakladı.

Arkasından Banek onayladı: ". Biri babanızın iyi bir kral olduğunu söylese, herkes bunun bir şaka olduğunu bilirdi."

Yvenne cevap vermek için kendini zorladı. "Peki ya konuşmacı bunu kastetmişse?"

"O zaman onun aptal olduğunu anlarız," diye Ardyll. "Her iki durumda da gülmek için iyi."

Maddek bu yüzden mi söylemişti o zaman? Onunla dalga geçmeye mi çalışıyordu? Özür dilemesinin hemen ardından belki de Telafi etmek. O gün onda herhangi bir zalimlik hissetmediği kesindi ve bu konuda şaka yapmanın onu nasıl bu kadar incitebileceğini bilemezdi. Harabelerde kendisi de bu konuda şaka yapmıştı. Belki de o zaman, kanlı hortlaklar gelmeden önce buldukları rahatlığa geri dönmek istemişti.

Ama bu sabah ona bir savaşçı dersi verdiğinde, doğruyu söylüyor olabileceğini düşünmüştü. Öyle olduğuna inanmak istemişti.

Yine de onu bir savaşçı kraliçe yapmak kimsenin inanamayacağı bir şeydi. Bunun yerine, umudu onu sadece bir aptal olarak işaretledi.

Evet. Bu ilk kez olmayacak. Ya da muhtemelen sonuncusu.

Banek atları dereye götürürken Ardyl onun yanında kaldı. Karşı kıyıda Maddek duruyordu, koyu teninin üzerinde güneş parlıyordu. Kısa bıçağıyla bir avuç uzun otu tırpanla biçiyor, sonra taze sapları Toric'e atıyor, o da atların daha kolay yiyebileceği, tepeye yakın yumuşak yapraklardan sert, lifli sapı kesip . O kadar hızlı çalışıyorlardı ki, Yvenne'nin atını eyerlemesi için geçen sürede her ata yetecek kadar yem toplamışlardı bile.

Maddek kılıcını sakladı. Tek bir güçlü sıçrayışla Yvenne'i hem hayranlık hem de kıskançlık içinde bırakarak dereyi geçti. Hafifçe, sanki ayaklarında devasa ağırlığı yerine tüyler varmış gibi, çömelerek yakın kıyıya indi, kırmızı çarşafının dış uzunluğu güçlü bacaklarının etrafına yerleşmeden önce genişçe açıldı.

Otları toplamak için geride kalan Toric, odunsu gövdelerden birini sahte bir kılıç gibi ona doğru salladı. Maddek ayağa kalkarken, diğer savaşçı onun adını seslendi. Sonra Toric aniden durdu, sapı yukarı doğru eğdi, kaşları havaya kalktı. Maddek'in içten kahkahası

Toric'in söylediği ve Yvenne'nin duymadığı ama her iki savaşçının da ona doğru bakmasına neden olan bir şeye yanıt olarak.

Maddek'in bakışları onunkileri yakaladı; yüz ifadesini olarak okuyamıyordu ama uzun bir nefes boyunca bu bakış onu esir aldı. Bakışlarını kaçırdığında artık gülmüyordu.

Yine de Yvenne ona bakmaktan kendini alamadı ve yavaş yavaş gerçek sandığı bir başka ifadenin muhtemelen bir şaka olduğunu fark etti.

Ardyl'e, "Sakalı gerçekten de iğrenç bir görüntü mü?" diye sordu.

Çünkü kimse inanamazdı. Traşlı ya da değil, Maddek'in çok yakışıklı olduğu düşünölmeliydi. Ona kim bakarsa baksın.

Kadının kahkahası yeterli bir cevaptı. Ama Yvenne daha fazlasını istiyordu.

"Yine de savaşçıların sakal bırakmayan gümüş parmaklı Rani gibi olması gerektiği de doğru mu?"

"Bu gerçek. Ama bazen tanrıçalardan daha fazlası olmayı ummalıyız." Kılıcını çeken Ardyl, "İşemek zorunda mısın?" diye ekledi.

Yvenne başını salladı.

"Gel o zaman. Ve ayaklarına dikkat et. Bu sapların kenarları deriyi keskin bir çelik kadar kolay kesebilir," dedi Ardyl ve Yvenne'yi hışırdayan otların arasına götördü. Neredeyse anında, açıklık görüş alanından yutuldular. Savaşçı durdu ve Yvenne'nin çömelmesi için küçük bir daire çizdi.

Yvenne'yi yalnız bırakmak için arkasını dönerek devam etti: "Ran Ashev kabilelerin önünde dururken saçlarını bağlamamıştı."

Maddek'in annesi. Yvenne onunla tanıştığında siyah saçları yeniden örölmüşü. Ama daha fazlasını sormaya cesaret edememişti; Maddek'e annesinden hiç bahsetmeyeceğine dair söz vermişti.

"Peki ya babası?"

"Saç örgülerini kısa kestim. Sakal bırakmazdı," dedi Ardyl ve sesi kederden ya da anılarından dolayı yumuşadı. "Gerçi kendi annesi öldüğünde de öyle yapmıştı. O zaman sadece bir savaşçı değil, sadece Ran değil, bir evlattı." Dalgınca parmak uçlarını alındaki piercinglerin üzerinde gezdirdi. "Tıpkı benim bir kız çocuğu olduğum gibi."

Yok Edici tarafından katledilen bir klanın son kızıydı. Yvenne bu hikâyeyi yoldaki ikinci gecelerinde duymuştu. Piercingler ailesinin cesetlerinden toplanan gümüş yüzüklerden yapılmıştı ve o zamanlar yeni doğmuş bir bebek olan Ardyl, onu seven birinin sakladığı köyün taş ambarında kundaklanmış halde bulunmuştu.

Ardyl onun yerine geçerken Yvenne şarap tulumundaki suyu kullanarak yıkandı ve işini bitirdiğinde diğer kadına da aynısından ikram etti.

"Yani kötü bir manzara değil."

"Hayır." Ardyl ellerini çarşaflarının üzerinde kuruladı. "Sakalına baktığımda, hayatımın büyük bir bölümünde gururla takip ettiğim savaşçının şimdi

daha fazlası olmayı umuyor. Bir savaşçı düşmanlarını Temra'nın kollarına gönderir ve böylece tanrıça Rani gibi olmayı arzular. Ama bir Ran tüm kabileler adına konuşmalıdır ve bu yüzden en *iyilerimiz* gibi olmayı arzular."

Halkının en iyisi olmak için değil. Ama öyle olanlar gibi olmak. Önemli olan Maddek'in onların en iyisi olması değil - tek bir kişi asla olamazdı - bu hedefe ulaşmak için çabalamaktan asla vazgeçmemesiydi.

Yvenne ona daha iyi yardım edebilirdi. Çünkü onu büyük bir kral yapacağına söz vermişti. Yine de şimdiye kadar çok az çaba göstermişti.

Ve Maddek'in umudunu -ve kederini- herkesin görebilmesi için taşıdığını bilmek, yüz ifadesi de göstermese bile, onu Yvenne'nin gözünde eskisinden daha da güzel kılıyordu. Yvenne, Maddek'in Her zaman bu kadar çıplak olmayı hayal ediyordu. Bu konuda onun kadar cesur değildi.

Ama bir kraliçenin cesaretinden yoksun değildi ve bu onu açıklığa doğru sürükledi. Yvenne'nin kısırağı küçük bir ot yığınınan besleniyordu. Maddek kısırağın yanında, sırtı Yvenne'ye dönük bir şekilde durmuş, üzengisini eyerinin koltuğunun üzerinden yukarı çeviriyordu.

Yaklaştığını duyduğuna şüphe yoktu ama hiçbir işaret vermedi. Onun yerine, parmakları kolan boyunca kayarken kısırağa yönelttiği yatıştırıcı mırıltıyı duydu.

Adamın omzunda durdu ve yaptığı düğümü gevşetmeye başlamasını izledi. "Çok mu sıkı bağlamışım?"

Bu ona hızlı bir sırtış kazandırdı, çünkü onu *yeterince* sıkıttığı gün henüz gelmemişti. Her zaman savaşçılardan birinin ayar yapması gerekiyordu.

Sonra, "Neredeyse oldu," dedi ve içini öyle bir sevinç kapladı ki, neredeyse başı dönecekti.

Belki de asla bir savaşçı kraliçe olamayacaktı. Ama tam bir dönüş önce olduğundan bile güçlüydü.

Bakışları kızın geniş gülümsemesine takıldı ve dikkatini kızın eyerine geri vermeden önce öylece kaldı. "Gri atın üzerinde ekmek ve peynir var." Maddek bineceği atı işaret etmek için başını eğdi. "Fassad da bir yuva buldu."

Taze yumurta iyi bir ikramdı. "Biraz alır mısın?" Eğer isterse, eyerini düzeltirken onu parmaklarıyla besleyebilirdi.

"Yolda."

"O zaman ben de yapacağım. Şimdilik bir ders borcum var. Bana bir savaşçı gibi elimdekileri kullanmayı öğrettin ama ben bu iyiliğe karşılık vermedim."

Verdiği ders bir şakanın parçası olsa bile, öğrenmeye değirdi. Ona eğlenen bir bakış attıktan sonra üzengiye tekrar yerine indirdi. Yüzünü ona dönerek kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. Yüksek boyundan onun bakışlarını yakaladı ve sessizce bekledi.

Onu kral yapmasını bekledi.

Söyleyecek tek bir şey bile bulamıyordu. Zihni annesinin ona söylediği her şeyi toparlamaya çalışıyordu ama şu anda tek bir kelime bile konuyla ilgili görünmüyordu.

Çünkü bunların basitleştirilmiş dersler değil, sohbetler olduğunu fark etti. Yvenne'nin ilk yıllarına kadar uzanan konuşmalar üzerine inşa edilen konuşmalar. Annesi Yvenne daha adımını atmadan ona öğretmeye başlamıştı.

Şimdi nereden başlayacağını bilmiyordu. Ama belki Maddek nereden başlaması gerektiğini biliyordu.

"İlk olarak ne öğrenmek istersiniz?"

Yumuşak bir kahkaha attı ama onu neyin eğlendirdiğini anlayamadı. Sormadı da. Bunun yerine, adamın bakışları onunkilerden ayrılırken sessiz kaldı. Uzun çimenlere baktı, sanki uzakta bir şey arıyormuş gibi, sonra tekrar kızın yüzüne baktı.

"İkimizin de bize küçük yaşlardan itibaren değerli dersler veren ebeveynleri vardı. Bu derslerin çok farklı olduğunu düşünemiyorum. Yine de sen bir kraliçesin, ben ise sadece bir savaşçıyım. Benim öğrenmediğim neyi öğrendin?"

Buna nasıl cevap verebilirdi? Yvenne annesinin ne diyebileceğini düşünmekte zorlandı - ama belki de fark buydu. Yvenne'nin bildiği neredeyse her şey annesinin ona anlattıklarından ibaretti. Ama bunlar annesinin anlattıkları değildi. verilen dersler. Sadece yaşanmışlardı.

"Belki ..." Annesinin herkesi nasıl izlediğine dair Parsathean'ların tepkisini hatırlayarak bir an tereddüt etti. Ama Yvenne bunun için üzgün . O ve annesinin başka pek az şeyi vardı. "Belki de annem ve ben sadece kendi hayatlarımızı yaşamadığımız içindir. Kule vardı, ama aynı zamanda izlediğimiz pek çok insan vardı - sadece diğer krallıkların kraliyet mensupları ya da orduları değil, hayatlarını sürdüren Süryaniler de vardı. Annem her gün onlara bakar ve ne yaptıklarını, onları neyin bu hale getirdiğini anlatırdı.

güldüklerini ya da ağladıklarını, ne tür zorluklarla karşılaştıklarını. Ve bu şekilde onların hayatlarını kendi hayatlarımıza kattık."

Maddek bu cevap karşısında hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Aynı şekilde başkalarını da gördüm, onların sevinçlerine ve mücadelelerine tanık oldum."

"Yani annem ölene kadar belki de aynıydık. İkimiz de sadece başkalarının nasıl yaşadığına tanıklık etti. Ama o gittikten sonra ..." Yvenne'nin boğazı düğümlendi. "Artık kulenin dışını göremiyordum. Sanki sadece annem değil, izlediğimiz herkes ölmüş gibiydi. Onlar Beni tanıyorlardı ama ben onları tanıyordum. Ve birçoğunu bir anda kaybettim."

Maddek usulca homurdandı. "Ve sen yalnızdın. Sadece annen için değil, onlar için de."

"Ben de öyleydim. Ama hala yaşadıklarını *biliyordum*, bu yüzden yas tutmak yerine her gün ne yaptıklarını hayal ederdim ve hayal etmek izlemekten çok daha zordur. Kendimi onların yerinde hayal ederdim ve sonra

Nasıl hissedeceklerini ve tepki vereceklerini hayal edin. Onlara ne neşe getirirdi, nelerden korkarlardı? Ne kalplerini kırabilir ya da onları yeniden iyileştirebilir? Ve bunları her hayal ettiğimde, ben de hissettim." Yumruğunu göğsünün üzerinde sıkı. "Sanki ben de o hayatları yaşıyormuşum gibi. Hizmetçi, asker, çiftçi, soylu, hırsız, değirmenci, büyücü ve daha pek çok şey oldum. Ünlü oldum ve başarısız oldum. Zalim ve nazik, yozlaşmış ve adil oldum. Hayallerimin hayalperest bir aptalın hayalleri olup olmadığını bilmiyorum, ama bunun bir Ran'ın olmayı arzuladığından çok farklı olmadığını düşünüyorum. Halkının en iyileri gibi olmalı. Ben zaten halkımın en iyisi -ve en kötüsü- oldum."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Ve ben sadece bir savaşıydım." "Ve oğul. Ve komutan. Ve arkadaş."

"Ben de . Ama kendi deneyimlerimin ötesinde pek bir hayal gücüm yok."

"Bu doğru olamaz. Rakiplerinizi anlamasaydınız ve ne yapabileceklerini hayal etmeseydiniz bu kadar çok savaş kazanamazdınız. Hayal etmek için büyük bir yeteneğiniz var. Bu sadece bir savaşçının amacına yöneliktir."

Birdenbire neşeyle parlayan bakışları onunkileri yakaladı. "Son zamanlarda yeni amaçlar edindim ve seninle ilgili birçok hayal kurdum."

Yvenne'nin yanakları, kalbinden mutlu bir zevk geçerken bile ısındı. O inatçı ot, tekrar güneşe uzanıyor.

Yüzünün kızarması tatmin edici bir yanıtmış gibi Maddek sırttı ama ona doğru bir hareket yapmadı. "Yani kendimi bir başkasının yerinde hayal etmeliyim."

"Bu iyi bir başlangıç olabilir," diye kabul etti. "Ama benim kulemde yaptığım gibi değil. Yan gelip yatarak kendinizi bir terzi olarak hayal etmenize gerek yok. Bunun yerine başkalarıyla konuşurken ya da onları gözlemlerken bunu yap; tıpkı geçen akşam Gogean askerleriyle konuşurken yapmış olman gerektiği gibi ve onları bir Parsathean savaşçısının gördüğü gibi değil, sanki onların yerindeymişsin gibi gör. yer."

"O zaman bu gerçekten yeni bir ders değil, geçen akşam bana öğrettiğin bir ders.

Sadece pratik gerektirir."

"Demek öyle."

"O zaman pratik yapacağım. Ama yeni dersimiz için ..." "Gogean kraliçesi için tek bir dersiniz olsaydı, bu ne olurdu?" demeden önce gözleri düşünür gibi kısıldı.

Bu yeterince kolaydı. "Babamın zorbalığına hayranlık duyulmamalı ya da taklit edilmemeli."

Bakışları onunkileri keskinleştirdi. "Ona hayran mı?"

"Beş yıl önceydi." Yanı başındaki tavşan, omzundaki tombul bir sineği seğirtti. Yvenne böceği elinin tersiyle itti, sonra da avucunu kısırağın parlak tüyleri üzerinde gezdirdi. "Annem onu ve kardeşlerini yakından-"

"Sizin için olası bir eşleşme olarak mı?" Maddek araya girdi.

"Bir süreliğine. Gerçi Kraliçe Felis ben daha bir kadın yaşına bile gelmeden evlendi." Bunun pek önemi yoktu, çünkü Yvenne ne Felis'i ne de kardeşlerini seçerdi. Küçük olan o kadar sakıncalı değildi ama büyük kardeş öyleydi. "O ve Prens Oren köylerdeki huzursuzluktan ve hasatlarının tamamını göndermeyi reddeden çiftçilerden bahsediyorlardı.

Felis, muhalefeti daha kolay susturabilmeleri için babamın muhafızları kadar güçlü ve acımasız bir kraliçe muhafızı istiyordu. Oren bu iş için Parsathean'ları işe almasını önerdi."

Duruşu aniden sertleşen Maddek homurdandı: "Eğer böyle bir talepte bulunulsaydı, çiftçilerin saray duvarlarını yıkmasına yardım ederdik."

"Böylece farkına vardılar." "Ve Oren bunu söyledi mi?"

inançsızlığını duydu ama yanlış konuştuğunu düşünmediğini anladı. Bunun yerine, inançsızlığı prenze olan aşinalığından kaynaklanıyordu.

Oren Lave'de iki yıl hizmet etmiş, Gogean askerlerinden oluşan bölüğe liderlik etmişti. Maddek diğer adamlarla birlikte yemek yemiş ve savaşmıştı.

", " diye onayladı Yvenne.

Çenesinde bir kas çalıştı, vücudunun her gergin çizgisinde öfke vardı ve Yvenne ona yanlış şeyi öğrettiğini fark etti. Babasına hiçbir şekilde benzememesi gerektiğini zaten biliyordu. Bu Gogean kraliçesinin faydalanabileceği bir ders olsa da, halkı başka bir dersten daha çok faydalanabilirdi. Maddek de öyle.

"Yine de köylere muhafızlarını gönderdiğini düşünsene," dedi Yvenne ona, sonra eyerinden bir torba yem çözmek için kısa süreliğine yanından ayrıldı.

"Ve eğer-"

"Ona bir avuçtan fazlasını vermeyin."

Sözünün kesilmesine şaşırarak kadın kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne?"

"Tahıl," dedi Maddek. Kollarını kavuşturmuş, ayaklarını dikmiş, bakışlarıyla onu takip etmek dışında hareket etmemişti. "Bu hızla gidersek, çok fazla yem nefesini kısaltır ve bağırsaklarını sıkar. Geceleri karınlarını doyurabilirler."

"Oh." Şimdi eğlenen Yvenne, onun dağ gibi formunun önünde durmak için geri döndü. "Bu kısarak için değil."

"Çok mu açsın o zaman?" Daralmış gözlerinde alaycı bir parıltı vardı.

Gülümseyerek başını salladı. "Dikkatiniz dersinizden kolayca dağılıyor."

Sırıttı. "Öyleyim."

Ve bunun için özür dilemiyordu. Ama aynı zamanda dikkati çok kolay dağılıyordu, adamın bakışları dudaklarına düştüğünde kalbinin çarpışının çok farkındaydı.

En azından ağzını izliyor olsaydı, çantayı kapatan bağlarla uğraşırken ellerinin dengesizliğini fark etmezdi.

Maddek, "Muhafızlarını köylere gönderdiğini tahmin ediyorum," dedi. Dikkati dağılmış olabilir ama yine de dikkatini veriyor.

"Yine de onları ezmek için değil." Çuval açıldı ve kadın başını kaldırıp adamın artık dudaklarına değil, yüzünün tamamına odaklanmış gibi görünen gözleriyle buluştu. "Onları çiftçilere bir sıra daha hasat yapmaları için gönderdiğini düşünsene. İlkbaharda muhafızlarını başka bir tarlayı sürmeye göndereceğine söz verseydi. Ya da Parsathean'ları yardım etmeleri için kiralasaydı

Katliam. Çünkü siz kılıçlı akıncılardan daha fazlasısınız ve hiçbiriniz hasada yabancı ."

Anlayış gözlerini aydınlattı. "Gerçek bu."

"İşte sana ders, Parsathe'li Maddek." Çuvalı açık tutarak, "Bir elinle içine uzan ve çıkarabildiğin çıkar," diye ısrar etti.

O da öyle yaptı.

Adamın ellerinin büyüklüğünü bilse bile, avucunda tutabileceği tahıl miktarını yanlış hesaplamıştı. O kadar büyük bir yığın çıkardı ki, aralarındaki torbanın ağırlığı yarıya indi.

Çuvalın kenarını daha sıkı kavrayan Yvenne de uzandı ve elini serin, değişken tahılın derinliklerine gömdü. Geri çekildiğinde, tohumlar eksik parmaklarının kütüklerinin üzerinden kaymış, ancak yine de avucunun içinde ince bir yığın kalmıştı.

"İster yönet ister " dedi yumuşak bir sesle, "halkınızla birlikte Elinizi açık tutmak her zaman daha iyidir. Çünkü zor zamanlarda bile, açık bir elle hepsini taşıyabilirsin ve sadakatleri seninle kalır. Ama elini sıkıdığın anda, ne kadar güçlü ya da zayıf olursan ol" - yavaşça bir yumruk oluşturdu, Maddek onun hareketini taklit etti ve tahıl bir şelale gibi çuvala döküldü-"parmaklarının arasından kaymaya başlayacaklar."

Maddek güçlü ellerinden tohumlar yağarken sessizce sordu: "Babanın yaptığı bu mu?"

"Öyle." Yumruğunu gücünün yettiği kadar sıkı, sonra avucunda kalan az sayıdaki taneyi göstermek için parmaklarını açtı. "Gücüne tutunuyor ve hala ona sadık olanları sıkıştırıyor ve artık neredeyse hiç kalmadı." Maddek de yumruğunu açınca aniden kaşlarını çattı. "Parmaklarına ne yaptın sen?"

"Önemli bir şey değil."

Cevabını eğlence doldurdu. Belki şaka yollu bir yalandı bu, belki de gerçek olduğuna inanıyordu ama Yvenne bunu anlayamadı. Elini tuttu ve daha yakından incelemek için onu sabit tuttu. Parmaklarında ve avucunda, sanki bir bıçağı defalarca tutmuş gibi, çok sayıda kanlı kesik vardı.

Ama bir bıçak olmadığını fark etti. Parmak uçlarını nazikçe parmaklarının güçlü uzunluğuna çekti ve parmak uçlarına yapışan taneleri fırçalayarak uzaklaştırdı.

sığ yaralar. "Bu, atları beslemek için kestiğiniz otlardan mı?"

Maddek homurdandı.

Ani ve sıcak bir gerilim vücudunu sardı. Bu ses bir doğrulama ve daha fazlasıydı. Onun homurtularını her zaman çözemiyordu.

... ama onun uyarılmasıyla, kendi uyarılması hızla yükseldiği için bunu yapabildi.

Çok çabuk. Tek bir nefeste, yarası için duyduğu endişe kayboldu ve onun yerini pek çok hayal aldı. Parmaklarını ağzına almasını, aynı şeyi sikine de yapması için ona yalvarana kadar ihtiyacının yanışını izlemesini. Bir gece önce yaptığı gibi ihtiyacını giderebilmek için elini, kaygan ve ağrıyan kalçalarının arasına soktuğunu.

Ama bu, kalbini onunkinden ayıramazdı.

Maddek elini yakalayıp onu daha da yaklaştırmak istercesine parmaklarını onunkilerin üzerinde gezdirirken bile Yvenne onun elinden kurtulup geri çekilerek ulaşamayacağı bir yere gitti.

Tedirgindi, vücudu nabız gibi atan kanın ve karıncalanan derinin telaşına kapılmıştı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve ayaklanan duygularını göğsünde tutmaya çalıştı. Yine de bu çabaya rağmen -ya da bu yüzden -Sesi gergin bir fısıltıyla çıktı. "Bu ders bitti."

Maddek ona başka bir şey öğretecekti. Ateş saçan bakışları ve vücudunun ilkel durgunluğu bunu söze gerek kalmadan vaat ediyordu.

Ama şimdi ona öğretmeyecekti. Sadece başını salladı ve "O zaman ata binmeye hazırlan," dedi.

Uyarılmışlığı hala yüzüne sert çizgilerle kazınmış bir halde uzaklaştı. Her savaşçı onu görmeli ve ne anlama geldiğini bilmeliydi. Hiçbir şeyi gizlemiyor ya da bastırmıyordu.

Eğer Maddek ona karşı herhangi bir sevgi, güven ya da şehvetten öte bir şey hissediyorsa, muhtemelen bunu da gizlemeyecekti.

Ve böyle bir şey görmedi. Ama bunun bir önemi .

Onunki kesinlikle yakında kuruyacaktı.

BÖLÜM 18

MADDEK

M Addek'in gelini tam bir güneyliydi, çünkü duvar örmeyi severdi. O sabah diktiği sessizlik duvarını aşmaya kalkışmamıştı; hak ettiği bir cezaydı bu. Yine de

Onunla tekrar konuşmaya başladıktan sonra bile birkaç duvar kalmıştı ve Maddek gerçekten bir Parsathean'dı, çünkü onların sunduğu meydan okumaya karşı koyamıyordu. Üzerlerine tırmanmanın, aralarından geçmenin ya da altlarını kazmanın yollarını hayal etmediği bir an bile geçmedi.

Çünkü bu yolculukta yapacak çok az şey vardı ve duvarları onu sıcak bir hayal kırıklığıyla dolduruyordu. Yine Maddek onu dışarı çekebilirse duvarları aşmasına hiç gerek kalmayacaktı. Önce ay gecesine kadar yataklarının arasına koymayı planladığı duvarı. Bu sabır gerektiriyordu, çünkü ondan korkmadığını iddia ediyordu ama Maddek onun sertleşip ellerinden uzaklaşmasını yanlış anlayamazdı. Artık dilini çektiği için onu cezalandırmıyordu ve dokunuşunun hâlâ kanını nasıl ısıttığını görmüştü ama yine de aralarında kurdukları tek kolay bağa, karşılıklı arzuyla kurulan bağa aptalca zarar vermişti. Bunu onarmak sadece ona düşüyordu ve zaman alacaktı.

Ama şimdi başka bir bağ daha vardı: Ona bir kral olmayı öğretecekti ve ona bir savaşçı olmayı öğretecekti. Böylece tekrar yola koyulduklarında ve Yvenne kısa cevaplar, sıkı gülümsemeler ve gözlerini kaçırmaktan oluşan bir duvar daha ördüğünde, Maddek'in elinde Yvenne'nin karşı koyamayacağı bir yem vardı.

"Bir ders daha," dedi ona. "Bir Parsathean savaşçı olmadan önce avlanmayı öğrenmelidir. Eğer bir savaşçı kraliçe olmak istiyorsan, bir avcının gözleriyle bakmalısın."

O aytaşı gözler henüz bir avcıya ait değildi ve ona temkinli ve şüphe dolu gözlerle bakıyordu. Başını sallamadan önce o sabahki dersin neşesinden hiçbir şey görememişti.

"O zaman bir avcı nasıl görür?"

Maddek'in yaptığı gibi. Ona, dev kemirgenlerin yuvalandığını anlatan toprak tepeciklerini gösterdi. Tarlalardaki titreyen saplar, uzun dişli kedilerin aralarında gezindiğini söylüyordu. Büyük ve sık

Ağır sürüngelemlerin gecelemek için yattıkları çamurdaki çöküntüler.

Topraktaki her iz, her kırık sap ya da yaprak seğirmesi, her

Rüzgâr ya da yağmur tarafından yaratılmayan bir rahatsızlık, hepsi de ona avlanabilecek ya da onları avlıyor olabilecek yaratıklardan ediyordu.

Yeniden bakmaya başladığında gözleri parlıyordu. Güneş batıya doğru alçalırken, artık Maddek görmesi gerekenleri işaret etmiyor, Yvenne her bir işareti not ediyor ve ona bunlar hakkında ne düşündüğünü soruyordu.

Ta ki her zaman sormayıp kendi gözleriyle görene kadar. "Bu iz Şurada," dedi, uzun otların arasındaki bir alanı göstererek. "Mirenlerin açtığı iz kadar geniş ama o saplar düzleşmiş, bunlar ise tırpanla kesilmiş gibi kısalmış."

Maddek onaylarcasına homurdandı. "İyi görülmüş."

Zevkten yanakları kızarmıştı. "Ama bu bir tırpan olamaz, değil mi?

Bunu başka ne yapabilir ki?"

Pek çok yaratık sayabilirdi ama bu büyüklükte sadece bir tane vardı. "Dev bir kırkayak; bu da bize yakınlarda muhtemelen bir akarsu olduğunu söylüyor. Genellikle suya ya da toprağın nemli kaldığı alanlara yakın olurlar."

"Kırkayak mı?" Hevesle patikaya baktı. "Lezzetli olduklarını duymuştum."

Maddek sırttı. Gelini bir insanın sadece zayıf yönlerini gördüğünü iddia etmişti ve Yvenne'nin midesinin onun en büyük zayıflığı olduğunu söylemenin doğru olacağını düşündü. "Bir kırkayak avlayacağız ancak sen daha fazla yedikten sonra uygulama."

Ona meraklı bir bakış fırlattı. "Onlar bizim için bir tehlike mi? Sadece bitki yediklerini sanıyordum."

"Öyle. Ama savunmasız değiller. Otları kesen çeneleri eti de kesebilir. Ve bazı kırkayaklar insanı yakan iğrenç bir misk yayar. deri," dedi ve ders başladığından beri ilk kez Yvenne dikkatle arkalarına bakarken kaşlarını çatı.

Kelir seslenirken tekrar öne doğru baktı, "Ben kırkayak bu gece, eğer ava katılmak yerine gözlemlerse."

Maddek'in dersini bölmemiş olsalar da bugün tüm savaşçılar onun dersine katılmıştı. Şimdi Maddek'e umutla bakıyordu, belli ki onları avlanırken izlemek istiyordu, sonra kaşları çatıldı ve tekrar döndü.

"Ne oldu?" Maddek birdenbire avları ve kırkayakları hiç umursamadan sordu. "Üşüme mi?"

"Soğuk değil. I . . ." Tedirgin bakışları yolu aradı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Sanki ... bir şey geliyor."

Bir yumruk kaldırdı ve diğerleri hemen durdu, sessizleşip dinlemeye başladılar. Maddek duymayı beklediğinden başka bir şey duymadı. Kurtlarını inceleyen Fassad'a baktı.

Diğer savaşçı başını salladı. Köpekler hiçbir şey hissetmemişti. Yine de harabelerde de hissetmemişlerdi. Gelini büyülere karşı onlardan daha duyarlıydı.

"Ne kadar yakın, leydim?" Banek ona usulca sordu.

Yanıtını gereksiz bir özürle doldurdu. "konusunda pek iyi değilimdir. Ama yakın *hissettirmiyor*. Sadece ... geliyor."

"O zaman daha fazla mesafe koyarız," dedi Maddek acımasızca. Çünkü Yvenne'nin içgüdüsünü bir kez görmezden gelmişti. Bir daha asla yapmayacaktı.

- - -

TYvenne varlığı artık hissedemediğini söylediğinde, hava kararana kadar sıkı bir şekilde at sürdüler. Maddek bunun arkalarında bir varlık olduğu anlamına gelip gelmediğini bilmiyordu.

ya da artık onu takip etmiyorsa - ve her iki durumda da pek bir önemi yoktu. Artık rahat bir gece geçirilemezdi. Yvenne'nin hissettiği büyü bir tehdit oluşturmaya bile, kardeşinin askerleri nehir boyunca bu güney rotasını izlediyse, yakında tehdit oluşturabilirlerdi.

Bir dere kenarında bir çalılığa rastladıklarında Maddek durmalarını söyledi. Ağaçlar uzun otlardan daha iyi barınak sağlıyordu ve tırmanılabilirdi.

Daha iyi bir manzara için ve tepelerinde cıvıldaayan ve ılık atan maymunlar, partilerini takip eden Şeyin henüz bu noktayı kirletmediğini gösterdi.

Diğerleri kamp kurarken, o ve Kelir geniş bir çevrede dolaşarak herhangi bir tehdit olup olmadığını araştırdılar. Uzun dışlı bir kedinin ötesinde, ki bu kedi çalılıklara yaklaşırsa kurtlar onları uyaracaktı, pek bir Şey yoktu.

Yine de Maddek, Kelir'in de kendisi kadar tedirgin olduğunu biliyordu. Yvenne'nin belli belirsiz tedirginliği, daha önce Stranik'in Dışı'ne karşı yürütölen sefer sırasında, karanlık rahipler kötü büyülerini uzaktan kullandıklarında, ikisinin de başkalarından duyduğu bir Şeydi. Eğer öyleyse, endişelenmeleri gereken çok Şey vardı. Yine de onun hissettiğı Şeyin bu olduğunu varsaymazdı. Harabelerdeki hortlaklar gibi olabilirdi - tehlikeli ama artık geride kalmışlardı. Ve eğer kara büyü onları takip ediyorsa, geldiğı zaman bu tehditle yüzleşeceklerdi.

Kampa döndüğünde Banek ve Ardyl'yüzlerinde aynı hatırayı ve erken varsayımlarda bulunmamak için aynı kararlılığı gördü. Ve sonuçta bir avın tamamlandığını gördü. Küçük bir kırkayak ateşin üzerinde kızarmıştı. Toric tarafından getirildiğini, Yvenne genç savaşçının zaferini mutlulukla anlattığında ve ona kırkayağı top haline gelene kadar uzaktan nasıl rahatsız edeceğini, sonra da yaratığın parçalı kabuğunu bir mızrakla güvenli bir şekilde nasıl deleceğini gösterdiğinde çabucak öğrendi.

O anda Maddek'in içinde kükreyen kıskançlık şiddetli ve dışlıydi ve onları takip eden büyü kadar iğrençti. Toric'in gelininden hoşlandığını biliyordu ama savaşçı asla buna göre hareket etmeyecekti. Maddek, Yvenne'in de asla harekete geçmeyeceğine inanıyordu. Hırsları çok büyüktü ve evliliklerini boş bir flört ile riske atmazdı.

Ve Maddek'in kendisi de onu kendisinden başka kimseden Şefkat görmemesi için teşvik etmişti. Tüm savaşçılarıyla arkadaş olmuştu. Toric'in onun için bir kırkayak avlamasına, Ardyl'in onun gülümsemesini kabul etmesine ya da Banek'in onun kahkahasını paylaşmasına kızmamalıydı.

Yine de hepsine kızdı. Öfkeyle.

Göğsünde yanan değersizlik duygusundan nefret ederek, sözsüz bir şekilde atına bakmak için tekrar oradan ayrıldı. Onu oraya koyan hayal kırıklığından nefret ediyordu.

Çünkü Yvenne onunla duvarlar inşa etmişti. Ve görebildiğı kadarıyla, kendisiyle Ejderha arasında hiçbir duvar örmemişti.

Onun ne yaptığı hiç önemli olmamalıydı. İçinde böyle bir kargaşa O sadece bir araçtı. İntikamı için bir araç.

Ve böyle bir kızgınlık, kıskançlık ve öfke hissettiği için üç kez lanetlenmiş bir aptaldı. Hiçbiri ona iyi hizmet etmedi.

Ama Ejderha muhafızı biliyordu. Ve Yvenne de biliyordu. Neredeyse tanıştıkları andan itibaren ona daha iyi bir kral olması için rehberlik etmişti. Şimdi ise hiçbirinin göremediği bir tehlikeye karşı uyarı görevi görebilirdi.

Kampa döndüğünde kulakları tırmalayan bir çığlık duyuldu ama bu tiz ses - ve Yvenne'nin buna cevaben attığı irkiltici çığlık- sadece sırtmasına neden oldu. Bu

Kırkayağın kabuğundan çıkan buhar ıslık çalarken, korkunç çığlıklar yemeklerinin hazır olduğunu işaret ediyordu. Savaşçıların kahkahaları onu ateşin başında karşıladı ve her biri sırayla Yvenne'ninkine eş çığlıklar attı. O da diğerleri gibi eyerini sırtına dayamış, alevlere bakarak kıkırdarak oturuyordu.

Eyerini yere bırakan Maddek onun yanında yerini aldı.

Ateşin sıcaklığı solgun gözlerine yansıyor Toric'e baktı ama konuştuğunda bunu Toric'e yöneltti, görünüşe göre Toric'in yemek sırasında ona her zaman sorduğu bitmek bilmeyen sorulardan cevap olarak.

"Ephorn'daki Ay Kulesi'ni gördün mü?" diye sordu ona ve genç savaşçı başını salladı. "Hemen hemen aynı."

"Aynı olan ne?" Maddek, Fassad'ın uzattığı su kabını aldı, ardından kırkayağın dikenli bacaklarından birkaçını hızla koparıp içine attı.

Toric, "Bize Syssia'dan bahsediyor," dedi.

Maddek'e bakmadan önce hevesle bacakların suda tıslamasını izledi. "Hiç gittin mi?"

"Sadece dış bölgelerde. Kraliçe'nin şehrine asla."

"Sadece ben ," dedi Banek. "Syssian kulesi görünüş olarak Ephorn kulesine benziyor ama Syssian çok daha büyük."

Yvenne sırtarak, "Çünkü Ran Bantik'in Ay Kulesi'nden inci çalma hikâyesini biliyorduk," dedi. "Atalarım aynı riski göze , bu yüzden kendi kulesini çok daha yüksek inşa etti."

"Hazinelerinizi de en üstte mi tutuyorsunuz?" diye sordu yaşlı akıncı.

Yvenne başını salladı. "Orası benim hapsedildiğim oda. Annem ve benim olduğum yerde."

Maddek'in annesi de öyle ama bunu söyleyerek havayı bozmak istemedi. Sadece bacakları dürttü, gerçi yüzüş şekilleri henüz yenecek kadar soğumadıklarını gösteriyordu.

Maddek'in muhtemelen söylemesi gereken şeyi Kelir söyledi. "Demek hazine en tepede."

Sonra Maddek bunu söylemediğine memnun oldu, çünkü Kelir'in yorumu bir barmen kızın hoşuna gidebilirdi ama Yvenne'nin yüzünde sadece bir kaş çatılmasına neden oldu. "Ben Syssia'nın hazinesi değilim. Onun halkı."

Maddek onun Kelir'in ne demek istediğini ne kadar yanlış anladığını fark edince sırıttı. "Ran Bantik'in inciye çaldığından bahsettiğimizde, bazen o inciden kasıt kralın kızıdır, onu da o kuleden çalmıştır."

"Ah." Maddek'in inciye başka ne dediğini hatırlamış gibi yanakları kızardı, ama yine de gözlerinde eğlence dans etti. "Yani ona sahip olmak için duvarlara mı tırmandı?"

"Ve onu Yanan Ovalar'a kaçırdı." Maddek'in kendi geliniyle yapmak istediği gibi. Yine de benzerlik burada sona eriyordu; Yvenne de bunun farkına varmış olmalıydı. Çünkü hafifçe gülümsemesine rağmen gözlerindeki eğlence azalmıştı.

"Böyle tehlikeli bir kalkıştığına göre onu çok sevmiş olmalı." "Efsaneler aşk hakkında hiçbir şey söylemez," dedi Maddek ona ve bir bacağına kopardı sudan. "Sadece Ran Bantik onun güzelliğini gördükten sonra buna karşı ."

Kelir güldü. "Ve eğer efsanede ondan geriye kalan tek şey bir inciye, Ran Bantik'in karşı koyamadığı şeyin yüzünün güzelliği olmadığını söyleyebilirim."

Ran Bantik'in kraliçesinden geriye kalan tek şey bir inci değildi. Onun kanı da Maddek'in soyunda hırsız kralınki kadar güçlü . Yine de bunu Yvenne'ye açıklamasına gerek yoktu. Kendi soyundan gelen ünlü savaşçı kraliçeler

Aşıkları efsanelerinde bile nadiren anılırdı. Bu yüzden Yvenne'ye sadece şöyle dedi: "İncinin hikâyesi ancak şölenler ve şarkılar için iyidir. Ran Bantik'in gerçek mirası kabileleri birleştirmektir."

"Ve Bela'yı yenmek." Maddek sivri ucunu koparıp ona verirken aç bakışları kırkayağın bacağına kilitlenmişti. "Bu hikâyeyi duymuştum ama onları nasıl birleştirdiğini değil. Sadece birleştirdiğini."

Maddek tatlı, tereyağlı jölenin nasıl emileceğini gösterirken onu taklit etti, dolgun dudakları kırık ucun etrafını sardı. Yanakları çukurlaştı ve bakışları zevkle genişledi; sonra mutluluk gözlerini kapattı bacağına şiddetle emdi.

Hanan merhametli ol. Çıkardığı doyumsuz, zevk dolu sesler bir cesedi bile sertleştirebilirdi. Maddek tam bir uyarılmışlık içinde ona baktı, belli belirsiz

Ardyl'in homurdanması ve kendisi gibi bakan Toric'i şakacı bir şekilde itmesi ve Kelir'in yüzünü ellerinin arasına gömerek kahkahasını bastırması. Yvenne Hepsinden habersiz.

Danoh onun yanına kadar, "Hırsız-kral Ran Bantik, Temra'nın sunağı üzerinde bağırarak doğdu," dedi.

Yvenne'nin gözleri fal taşı gibi açıldı; savaşçının sözlerinden ziyade, bu sözlerin nadir olmasından dolayı. Ardından Danoh'un diğer tarafında oturan Banek konuştu ve Yvenne'nin dikkati onu takip etti.

Yaşlı savaşçı, "Ovalar yanmamıştı ama savaş ateşleri on üç kabileyi böldü," diye okudu.

Sonra Toric geldi, yanakları kızarmış ve bakışlarını kaçırmıştı. "Zor durumdaki klanlar gümüş parmaklı Rani'ye rahat vermedi."

"Sayısız bindi," dedi Ardyl sonra, "gözleri şimşek saçıyor, yağmur gözyaşları döküyordu."

"Onları ejderhasının üzerinde Temra'nın bekleyen kollarına taşıdı," dedi Kelir.

Fassad devam etti. "Astal Dağları'nın üzerinden uçtu ama bir gece yerinden oldu."

Sıra Maddek'e gelmişti ve Yvenne'nin mest olmuş bakışları onun yüzüne kaydı. Bir bacak ucu daha koparıp ona verdi ve diğerlerinden daha uzun süredir bildiği sözleri söyledi. "Gökyüzünden daldı, çünkü alevli tepeler Bela'yı patlatmıştı."

Danoh tekrar tura başladı. "Ateş püskürten iblis, ejderhanın ve binicilerin etini tüketti."

"Bela daha sonra aç ve ateşli gözlerini yanmamış ovalara çevirdi." "Rani gözyaşları içinde kuzey kabilelerini ve klanlarını uyarmaya gitti."

"Sayısız savaşçı iblisin önüne düştü, kılıçlarını obsidyen derisi."

"Ejderhasını kaybeden Rani, yeni düşmüşleri Temra'nın kollarına uçuramadı." "Zor durumdaki kabilelere iblis Scourge'a karşı birleşmeleri için yalvardı."

Maddek ciddiyetle okudu, "Yoksa ovalar kan ve kül diyarı haline gelir."

Bu korkunç uyarının ardından gözlerini kocaman açan Yvenne, hevesle Danoh'a baktı ve sözlerine şöyle devam etti: "Onu duyan, henüz hırsız-kral olmayan kişi yanan ovalara ağlayarak baktı."

"On üç kabileden geriye sadece yedisi kaldı ve sonuncusu da kederli Bantik'ti."

"Yüreği parçalanarak klanları birleşmeye çağırdı ama klanlar onun sesine kulak vermedi."

"Kabileler çok uzun yıllar savaştı, çok fazla savaşçı savaşta kaybedildi."

"Çok fazla yalan ," dedi Kelir yumuşak bir sesle. "Çok fazla yemin bozuldu."

"Yani yedi kabile sadece İblis Belası'ndan önce batıya kaçmak için birleşti."

"Orada, Temra'nın kutsal sunağının üzerinde" -tıpkı tanrıçanın yaptığı gibi, Maddek yumruğunu yere vurdu- "Ran Bantik her zaman doğruyu söyleyeceğine yemin etti."

"Kabilelerden savaşçıların gelip klanları adına konuşmalarını istedi." "Onlar da doğruyu söyleyeceklerine, asla yeminlerini bozmayacaklarına ya da dil."

"Her klan kendi savaşçılarını dinledi ve söylenen sözlere güvendi." "Her biri sırayla Bantik'i dinledi, henüz hırsız-kral olmayan Bantik'i." "Onları cam tarlalarına götürdü ve iblisin ateşi geceyi gün."

"Yedi kabile birleşti, savaşçılar binekleriyle bir olarak savaşa uçtular."

Yvenne'nin bakışları ezbere ritm tutarak Maddek'in yüzüne kaydı. Her zaman olduğu gibi, bir sonraki mısrayı söylerken göğsünü tutku ve zafer doldurdu. "Ve Bela, Bantik'in ve Yanan Ovalar'ın atlılarının önüne düştü."

"İblis ölürken kabileler tek bir ağızdan konuştu ve Ran Bantik oldu."

"Rani hızlı ve kurnazlığıyla Ran Bantik'e dokundu ve o bir hırsız-kral oldu."

"Sonra Bela'nın karnını yararak hızlı ejderhasını geri aldı."

"Sayısız ölüyü taşıyan gümüş parmaklı Rani, sonunda onları Temra'nın kollarına uçurdu."

"Ve Temra'nın kavrulmuş derisinden ateş çiçeği büyüdü, dökülen kan kadar kırmızı, ateşin yaktığı kadar kırmızı."

Fassad vakur bir sesle, "Kabilelere asla bölünmemelerini, sadece birlik içinde hareket ve sadece doğruyu söylemelerini hatırlatmak için" dedi.

Şimdi daha sessiz bir şekilde bir bacak daha emen Yvenne, kalan dizeleri sayan ve ağzını jöleyle dolduran Maddek'e . Kaşlarını çatarak bacağı büzülmüş dudaklarının arasından çekti. "Ritmi bozdun!"

Diğerleri gülerken o da ona sıırttı. "Tamamdır."

"Bitti mi? Bu . Rani'nin ejderhasına nasıl yeniden hayat verdiğinden bahsedilmedi bile! Ya da diğer altı kabilenin savaşçıları nasıl seçtiğinden. Ran Bantik'in ilk Ejderha muhafızı oldu!"

"Bu sadece bir açılış şarkısıydı," diye itiraf etti Maddek. "Bela efsanesinin tamamını anlatmak için üç gün gerekir."

Bu gelini sadece biraz yatıştırdı. "O zaman en azından Ran Bantik'in iblisi nasıl yok ettiğini söyle."

Maddek'in sırtışı genişledi, çünkü hikâyeyi ilk duyduğunda aynı şeyi sormayan kimseyi tanııyordu. "Kabileleri birleştirerek."

"Evet, ama... kılıçla mıydı? Mızrakla mı? Uğursuz bir bakışla mı?" Kadın kendi bakışını ona hediye etti.

"Kabileleri birleştirerek," diye tekrarladı Maddek, bu sefer daha ciddi bir şekilde. "Yöntemin önemi yok, çünkü atlılar bir arada durmasaydı Bela öldürülemezdi."

Ağır ağır iç çekti. Sonra gözleri kısıldı. "Yani Parsatheanlar bir ittifakın değerini çok iyi biliyorlar."

". Bildiğimiz gibi, ancak tüm müttefikler doğru konuşur ve yeminlerini tutarlarsa güçlü olurlar."

Büyük İttifak'takiler ise Ancak bu sabahın aksine, Yvenne ona yalan söylemeyeceğini ve asla söylemediğini ciddi bir şekilde iddia etmedi. Bunun yerine yüzü kapandı ve gözlerini ondan kaçırđı.

Maddek'in çenesi sıkıştı. Aralarına bir duvar daha ördü. Ama bu duvarı kendisinin yaptığını düşünüyor gibiydi. Dün gece yataklarında onun dilini kopardığında affedilmez bir hata yapmıştı. Şimdi onun o zaman doğru söylediğine inanıyordu. Ayrıca ailesini öldürmek için komplo kurmadığı iddiasını da kabul etmişti. Ama onun sinsi bir dille konuştuğu diğer zamanları ya da annesinin onu gelini olarak dair ısrarını unutmaması mı gerekiyordu? Annesi onun için her şeyi yaparken

Hapsedildi, sorgulandı, tecavüze uğradı ve kafası kesildi, Yvenne'ye oğlunu evlenmesi için mi verdi?

Yapamazdı. Böylece o duvar ayakta kalacaktı.

Diğerlerine sordu: "Kabileler Ran Bantik'i kral ilan etmek için tek ses olarak konuştu. Ya Maddek'in ismini vermek için tek ses olarak konuşmazlarsa? İsimlendirilebilecek başkaları da var mı?"

Daha iyi bir kral ya da daha iyi bir talip olabileceğine inandığı başkaları? İğrenç kıskançlık onu tekrar mızrakladı. Sessizce kırkayağın dumanı tüten kabuğunun içindeki beyaz eti koparıp aldı.

Savaşçılar Maddek'e bakarak cevabı ona ertelediler ama Maddek bir cevap vermeyince Ardyl konuştu. "Her kabile bir aday gösterebilir. Ama sadece Maddek'in adını verecekler."

"Ran Bantik'in soyundan geldiği için mi?"

"Hayır." Maddek sinirli bir şekilde ona cevap verdi. "Babam Ran Bantik'in soyundan gelmiyordu ama yine de annemle evlenmeden önce Ran adını almıştı ve sonra annem de Ran aldı. Bizim Ran'larımız kan bağına göre değil, Lave kıyılarında benim yaptığım gibi liderlik yeteneğini kanıtlamış olanlara göre seçilir."

Sonra keskin bir eğlenceyle ona baktı. "Ama sen iki Ran'ın oğlu olduğun için Parsathean ordusunun komutanı seçilmedin mi?"

"Belki de annem ilk olarak bu nedenle bana baktı." Çünkü ailesi onun bir Ran'ın bilmesi gereken dersleri öğrenmesini sağlamıştı. "Ama Stranik'in Fang'ına karşı yürütülen seferde kendimi kanıtlamamış olsaydım bana hiç bakmazdı ve diğer biniciler aynı fikirde olmasaydı, bana karşı konuşurlardı."

Banek başını salladı. "Öyle yapardık. İster savaşçılara ister tüm kabilelere liderlik etsin, halkın desteğine sahip olmalı."

"Ama kabileler her zaman aynı fikirde olmayabilir. Ya bazıları karşı çıkarsa?"

"Büyük İttifak'a katıldığımızda iki kişinin yaptığı gibi mi?" Banek sordu. "Kraliçemiz ve kralımız onların söyleyeceklerini dinledi ve dikkate aldı. Bu aynı zamanda Ran'ın görevi ve insanlara duyduğu saygıdır; dinlemek, çünkü onların kendisine yalnızca doğruyu söyleyerek geleceğini bilir."

Yüz ifadesi gerginleşti. "Birinin sözlerini dinlemek saygı mı gösterir?"

Yaşlı savaşçı başını salladı.

"Ya onları dinlediyse ve hala anlaşmazlık varsa?"

"O zaman kendi doğrularını söylemeli ve onları ikna etmeye çalışmalıdır, tıpkı Ran Ashev ve Ran Marek'in ittifak kurulduğunda kabileleri ikna ettiği gibi.

yaratıldı."

"Peki ya ikna olmazlarsa?"

Banek omuz silkti. "Eğer konu önemliyse ona meydan okuyabilirler. Daha önemsiz bir meseleyse, herkes onun kendileri adına konuşmadığını bilsin diye ona sessizliklerini sunabilirler."

"Ona sessizliklerini mi verelim? Eğer bir Ran herkes adına konuşuyorsa, bu büyük bir hakaret olmalı."

"Hakaret değil. Cezalandırma. Halkını dinlemek ve onlar adına konuşmak Ran'ın onurudur. Eğer bunu yapamazsa, bu onu herkese hizmet eden bir lider olmaktan çıkarır."

Yüzü yumuşadı. "Annemin de söylediği buydu - bir Syssian kraliçesi herkese hizmet etmeli. Ama bir Parsathean kralı bunu yapamazsa, o zaman ne yapmalı?"

Maddek ona, "Söylenenler üzerinde dikkatlice düşünmeli," dedi, çünkü bu ders ona birçok kez öğretilmişti. "Ayrıca başkalarına danışmalı ve onların bilgeliğini ve öğütlerini almalıdır. Ya da bazen onlar kendisiyle tekrar konuşana kadar beklemek zorunda kalır."

"Bazen tam bir sabah beklemesi gerekir," dedi Kelir sırtarak.

Yvenne gözlerini kırptırdı. "Sadece bir sabah mı? Parsathean anlaşmazlıkları bu kadar çabuk mu çözülüyor?"

Maddek ona, "Bu sabahki cezalardan bahsediyor," dedi.

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde diğer savaşçılara baktı. "Onu cezalandırdınız mı?" Kelir homurdandı. "Düşündüğümüz kadar iyi değil. Bizimki sizinkinin yanında hiç kalır!"

Herkes bu ifadeyi kahkahalarla karşıladı, ancak Yvenne onlara sadece şaşkınlıkla baktı.

"Benim mi?"

"Dolu dolu bir sabah!" Ardyl gülerken gözleri yaşardı. "Onun yanında tek kelime etmeden at sürmek!"

Bakışları Maddek'e kayarken farkına vardı. "Seni cezalandırdığımı mı düşündün?" Onun başını sallamasıyla kaşları kalktı. "Seni sessizlikle cezalandırmayacağım. Eğer beni kızdırırsan, bunu sana söylerim."

Fark etmesi gerektiği gibi. Sessizliğinin bir ceza olduğunu düşünmüştü çünkü bir Parsathean olarak bildiği buydu. Oysa savaşçıları onu cezalandırırken ne kadar sessiz olduğunu hatırlaması gerekirdi.

ve ona katılmadan önce ne kadar yalnız göründüğünü hatırlamalıydı. Daha önce ne kadar acı verici olduğunu söylediğini hatırlamalıydı. yalnızlıktı. Ve onu henüz nasıl duymadığını düşünmeliydi.

Bu yolculukta birçok kez acı çekmiş rağmen, rahatsız edici bir ses çıkardı.

Sessizliği cezalandırıldığı anlamına gelmiyordu. Yaralandığı anlamına geliyordu. sabah incinmişti.

Maddek ona acı verenin parçalanmış dizi olduğuna inanmıyordu. Çoğu zaman olmuştur ama yine de onunla konuşmuştur. "Peki sessizliğinin sebebi ne?"

Omuzlarını umursamazca silkti ama sorusu gözlerindeki ışığı çaldı. "Sadece kendi düşüncelerimle baş başa kalmak istedim."

Onu inciten şeylerin düşünceleri, şüphesiz. Ama aynı zamanda açıkça paylaşmak istemediği düşünceler. Maddek ona bu konuda hak verebilirdi, çünkü onun da paylaşmak istemediği pek çok şey vardı. İçindeki sıcak kıskançlık ya da Yvenne'nin koca seçiminden pişman olduğunu söylediğini hatırladığında göğsünün sıkışması gibi.

"Bir kraliçenin kendisini meşgul edecek pek çok zekice düşüncesi olduğunu tahmin ediyorum," dedi Toric, her kelimedede daha da kızarak.

"Evleneceği kraldan daha zeki düşünceleri var," diye gözlemledi Kelir, Maddek'ten bir onay homurtusu ve diğerlerinden bir kahkaha aldı. "Yani gelinin Danoh'un gibi uzun sessizliklere sahip olacak."

Bu söz sessiz savaşıyı uyandırdı. Danoh kaşlarını çatarak tabağından başını . "Düşüncelerimle baş başa bırakılmak istemiyorum. Alışkanlığımdan dolayı dilimi tutuyorum."

Kelir onu kızdırdığı için üzgün görünüyordu. Başını sallayarak ağzını tıka basa . Daha fazla açıklama bekleyen Yvenne hariç diğerleri Danoh dışında her yere baktı.

Hiçbiri , o da sordu. "Çok sık avlandığınız için alışkanlık mı?"

Danoh başını salladı. "Söylenmemiş en iyi sözleri söylememe alışkanlığı."

Yvenne'nin merakı keskinleşti. "Sık sık istiyor musun?"

"Küçük bir kızken, oldukça sık. Şimdi arzu gitti ama alışkanlık kaldı."

"Annemi tekrar görene kadar," dedi Ardyl kuru bir sesle. "O zaman arzu muhtemelen geri dönecektir."

Danoh'un sırtışı parladı. "Ona bağışlamak da sadece alışkanlık. Bir zamanlar bunun beni duymasını sağlayacağına inanmışım. Ama o sadece babamı duyuyor ... ve bu asla değişmeyecek."

Banek ağır bir iç çekişle başını salladı. Yvenne ondan Danoh'a bakarken ağzını bir belirsizlik kapladı; onun ne demek istediğini merak ettiği belliydi ama aynı zamanda hassas bir zemine basıldığını da açıkça hissediyordu.

Danoh bu kararsız bakışı yakaladı. "Babam Yok Edici'nin savaş lordlarından biriydi."

Ve Yok Edici'nin orduları yendikleri her şeyi bozguna uğrattı. Yine de Tecavüzlerinin acısından ve daha fazlasına katlanmak zorunda kalan kadın savaşçılar.

"Anlıyorum." Sempatı ve anlayış Yvenne'nin yanıtını ısıttı. "Her zaman babalarımızı seçemeyiz ya da annelerimizi iyileştiremeyiz."

Danoh'un ağzında hafif bir gülümseme belirdi. "Hayır, yapamayız," diye kabul etti. "Ve annemin içindeki bir şey diğerlerinden daha derinden yaralanmıştı. Çoğu savaşçı daha sonra yarım ay sütü içti. Aralarında çocuk isteyen ve bunun nasıl olacağını umursamayanlar vardı. Benim annem yarım ay sütünü almadı ama beni de istemedi. Bu yüzden yıllarca, benden nefret etmek ve beni dövmek için beni neden doğurduğunu düşündüm. Ve bunun için kızgındım."

"Bu bir utançtı," diye mırıldandı Banek. "Hem sana yaptıkları hem de klanındaki diğer kişilerin bunu anlamasının bu kadar uzun sürmesi."

"Ondan alınmadan önce neredeyse bir avcı yaşıyordum," dedi Yvenne'ye. "Ama o ilk yıllarda, Yok Edici'den sonra, pek çok kişi keder ve acıdan kör oldu. Kaç kişi kayboldu? Kaç kişi tecavüze uğradı? Genç bir kız için bunu görmek zor ."

"gerekenden daha bağışlayıcısın," dedi yaşlı savaşçı ona. "Kızmakta haklıydın."

"Ve kızgındım." Danoh omuz silkti. "Ta ki bana beni doğurduğunu söyleyene kadar, çünkü babamın kendisine yaptıklarını ödemesinin tek yolu çocuğuna ödetmekti."

Öfke Maddek'in çenesini gerdi. "Böyle sözler asla söylenmemeli."

Danoh beklenmedik bir kahkaha atarak, "Konuşulduklarına sevindim," diye cevap verdi. "Onun da seninki gibi bir anne olmasını istedim. Ve seninki gibi. Ve senin." Önce Kelir'e sonra da Toric'e baktı. "Ama bana bunu söyledikten sonra, asla olamayacağını anladım ve olamayacak bir şeyi dilemekten vazgeçtim."

Her savaşçının yapması gerektiği gibi. Maddek yine de başını salladı, çünkü böyle olmamalıydı.

"Artık ona karşı öfke duymuyorum," diye devam etti. "Ona acıyorum. Annem baştan aşağı bir savaşçıdır ve sahip olduğu her şeyi kullanır. Ama Yok Edici'nin savaş lordu ona pek bir şey bırakmadı."

Banek yumuşak bir sesle, "Öyle bir şey yapmadı," dedi.

Danoh tekrar Yvenne'ye dönerek, "Demek annemin hikâyesi buymuş," dedi. "Ve annen benim babam olan savaş lordunu öldürdü. Bu yüzden Banek'ten onun hakkında diğerlerinden daha fazla hikâye istiyorum ve Ran Bantik'in başka bir hikâyesi yerine Yok Edici'nin ordularıyla savaşan Kraliçe Vyssen'in yeni şarkılarını duymayı tercih ederim."

"Annemle ilgili şarkılar varsa da ben bilmiyorum. Ve umarım Banek bir gün onları benimle paylaşır."

"Öyle yapacağım leydim. Şimdi mi?"

"Belki başka bir gece, çünkü bu şarkılar sadece benim için yeni olacak. Danoh için değil." Yvenne yanındaki savaşçıya baktı. "Annemle ilgili en sevdiğim hikaye muhtemelen duyduklarınızdan biri değil, çünkü ittifak kurulduktan sonra, iblis kraliçeyi öldürdükten sonra, kuleye hapsedildikten sonra oldu. Zehir vücudunu zayıflattı ve daha da zayıfladı. Lazen'i doğurduktan sonra. Yine de babam ne zaman daha fazla oğul almak için yatağına gitmeye çalışsa, onu öldürmeye çalışıyordu. Bu yüzden babam onu bağladı.

kuleye yaptığı ziyaretlerden önce."

"Babanın özel korumaları tarafından mı?" Maddek'in annesine tecavüz edilmesine yardım edenlerle aynı kişiler.

Yvenne başını salladı.

"Hepsini öldüreceğiz," diye yumuşak bir sesle yemin etti.

Dikkatini Danoh'a vermeden önce dolgun ağzını hoş bir gülümseme kapladı. "Aezil doğduğunda annem bir okyanus dolusu kan akıttı ve sonrasında günlerce gözlerini açmadı. Ancak uyandıktan sonra bile, sanki akli artık orada değilmiş gibiydi. Bir bebek gibi beslenmesi, temizlenmesi ve giydirilmesi gerekiyordu ve asla konuşmadı ya da yatağından kımıldamadı. Yine de babam onu bağladı, çünkü bunun bir aldatmaca olmasından korkuyordu.

"Bazir doğduğunda hiç ses çıkarmadı, ama doğuma kadar sessizce yattı. bacaklarının arasından çığlık atarak çıktı. Cezan doğduğunda da aynısı oldu. Vücudu sancılandı ama hiç acı sesi çıkarmadı. Yine de babam onu bağladı. Ama bir gece, ya düğümleri sabitleyen muhafızlar dikkatsizdi ya da babam kızışıırken düğümler gevşedi. Ve babamın tohumunu tükettiği anda, en savunmasız olduğu anda, annem saçlarından tuttu ve dişleriyle boğazını parçaladı."

Maddek onaylayan bir homurtu çıkardı ve bu hikâyeden aldığı zevkin diğer tüm ve Yvenne'nin yüz ifadelerine yansıdığını gördü. Devam ederken yüzü ışıltı ışıltı.

"Onu öldürmeyi başaramadı. Ama korkunç bir yara izi taşıyor. Üç kış ve iki doğum boyunca yatağında yattı, hiç ses çıkarmadı, aklından bir şey kaldığına dair hiçbir belirti vermedi. Yine de her gece, zehirlenmeden sonra kalan azıcık gücünü korumak için gizlice kulede dolaştı." Yvenne iç çekti. "Onu başarısızlığa uğratan şeyin hızı olduğunu iddia etti. Adamın şahdamarını yırtmak istemiş ama çok yavaşmış, bu yüzden adam kendini kurtaracak kadar başını geriye çekmiş ve zayıflamış kolları işini bitirmek için onu aşağı çekememiş."

"Bu hâlâ efsanevi bir başarı," dedi Danoh hayranlıkla. "Ne kadar sabırlıydı."

Yvenne başını salladı. "Bana onun kanının şimdiye kadar tattığı en tatlı kan olduğunu söyledi. Onun kanı ve korkusu." Başka bir bacağındaki jöleyi emmek için durakladı. "Bir süre daha onun yatağını ziyaret etmedi ama ihtiyacı yoktu. O gece gebe kaldım."

Annesi babasının kanıyla yıkanmış, sonsuz bir sabrın ve kurnaz bir aldatmacanın ürünü. Maddek bu başlangıcın gelinine çok uygun düşündü. "Eğer bir sabahtan daha uzun süre sessiz kalırsan, beni öldürmeye niyetli mi korkmalıyım?"

Kadın ona güldü. "Annem bana bundan daha iyisini öğretti. Seni hiç uyarmazdım."

Sırıttı.

Ardyl ateşin diğer tarafından, "Şaka yapıyorsunuz ," dedi, "ama aynı zamanda mutlak doğruyu söylediğinize inanıyorum."

Maddek de öyle.

WYvenne işemek için kamptan ayrıldığında Maddek, Danoh ve Ardyl'i de onunla birlikte gönderdi. Onları büyü m takip etti yoksa Rugus askerleri mi?

Onun her hareketinde daha büyük önlemler alacaktı.

Yatağını yapmak için kürklerini açtı. Sadece Yvenne o gece ve sonraki her gece tam bir gece uyuyacaktı. Diğerleri içinse, her an en az üç savaşının nöbet tuttuğu yarım bir gece uykusu olacaktı. Ama Maddek bundan daha da az uyuyacağından şüpheleniyordu.

O gün gelini hakkında çok şey öğrenmişti. Yine de duvarlarının ardında çok şey saklıyordu.

Kampa döndüğünde, zorlu bir günün ardından sık sık olduğu gibi topallaması daha belirgindi, ancak eyer sertliğinin geri kalanı gitmiş görünüyordu. Yatağına yaklaşırken adamın yüzüne baktı. Onun yüzünde çok az şey okuyabiliyordu.

Damarlarından yeniden sıcak bir hayal kırıklığı aktı. Gözlerini kıza dikip alaycı bir ses tonuyla "Annenin yaptığı gibi pusuya yatıp bekliyor musun?" diye sorarken diline hkim olmasına izin vermemeye çalıştı.

Annesiyle kıyaslanmasının onu memnun ettiğini gördü, yine de kafası karışmıştı. "Nasıl yani?"

"Sessizce. Bir kez bile acıdan ses çıkardığını duymadım." Savaşçıları bir kıymık için bile inlemeye bayılırdı.

Özellikle de bir kıymık için. Bir yara daha kötü olduğunda, neredeyse hiç şikâyet gelmezdi. Ama Yvenne henüz bir savaşçı değildi.

Ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi ama gözleri ciddiyetini korudu. "Bir kraliçe, gözyaşlarına şahit olacak biri varken ağlamaz."

Kaşlarını attı. Ağlamaktan utanılacak bir şey yoktu. "Neden?"

"Bir kraliçe ne kadar acı çekerse çeksin, halkı daha beterini çeker. Ve teselli etme görevi onların değil, kendisinin omuzlarında olmalıdır."

Parsathean rolünden çok farklıydı. Bir Ran herkes adına konuşurdu, bu yüzden bazen sadece gözyaşlarıyla onların kederleri adına da konuşurdu. "Ya acı içinde ağlamak değil de, acı içinde çığlık atmaksa?"

"Aynı şey," dedi. "Bir kraliçenin acısı, halkının bildiklerinin yanında hiçbir şeydir."

"Dizin parçalandığında bile sessiz miydin?" Maddek yle olabileceğini düşünmüyordu.

"yleydim." Yüzünün üzerinden bir gölge geçti. "Ayrıca onların memnuniyetini reddetmek için."

"Kimin?" Yine de şüphelenmişti. Sadece kardeşleri ve babası biliyordu.

Sessizliği şimdi ona cevap veriyordu. Yine mi yaralanmıştı? Yoksa başka bir nedenden dolayı mı sessizdi? Maddek'in annesiyle ilgili olamazdı. Yaralanma çok eskiydi.

Üç yıl demişti. Kraliçe Vyssen'in öldüğü yıl kadar.

"Neden bana ne olduğunu anlatmıyorsun? Neyi gizliyorsun?"

Gözleri sertleşti. "Saklayacak bir şeyim olduğuna inanıyorsan, açıkladığım şeyin gerçek olduğuna güvenecek misin? Güvenmeyeceksiniz. Bu yüzden, söylediklerimden şüphe duyduğunuzda bunu size söylememin ne gibi bir amacı olabileceğini anlayamıyorum. Ben bir şey kazanmayacağım ama sen bana karşı kullanabileceğin bir silah daha kazanmış olacaksın. beni diğerlerinden daha derinden yaralıyor."

Ona hiçbir anlam veremiyordu. Ne sözlerine ne de ona dönüp topallayarak uzaklaşmaya başlamasına.

Maddek onun kolunu yakaladı. "Nereye gidiyorsun?"

Diğerlerinin duymayacağı kadar alçak sesle ama adamın onu yanıltmayacağı kadar da kararlı konuştu. "Sadece bir yatak var ve ben bunu paylaşmayacağım. senin."

Maddek unutmamıştı. Ay gecesine kadar yanındaki yerini reddedecekti. Bu yüzden bu yatağı sadece onun için yapmıştı.

Yine de onun fikrini değiştireceğini ummuştu. "Bu gece seni ısıtacak kurtlar . Kampa göz kulak olmalılar."

Çenesini kaldırdı. "Ateşin yanında yeterince ısınacağım."

Ağır pelerininin içinde belki de öyle olacaktı. Altına bir şey giymediği önceki akşamın aksine, şimdi çarşaflarına sarınmış ve ipek bir bornozla örtülmüştü. Kaynayan Deniz'e yaklaştıklarında, bahar geceleri giderek daha nemli ve ılıman hale geldi. Ama içlerinden birinin ateşin yanında ısınması gerekiyorsa, bu gelin olmayacaktı.

"Kürkler senin kullanımın için," dedi ona. "Ben de nöbet tutuyorum."

Kadın ona doğru döndü ama bu sadece kısmi bir kabullenmeydi. "Gecenin yarısında bir yatağa ihtiyacın olacak. Beni uyandır, sen uyurken nöbet bende olsun."

"Geçen akşam seni başka bir nedenle uyandırmamı istemiştin." Kıpırdamadan durdu, bakışları onunkilere kilitlendi. "İhtiyacını gidermek için mi?"

Bu da ona aniden zor geldi. Kanı deli gibi akarken boynunun dibindeki örgüyü tuttu ve onu daha yakına çekti. Kolayca boşaldı, dudakları

ayrıldı, gözleri genişledi. Uyarılmışlık sesini sertleştirdi. "Geçen akşam beni ağzına alacaktın."

Çenesini kaldırarak, "Eğer talep şimdi de yaparım," dedi.

Eğer talep ederse. İsterse değil, çünkü reddedecekti. Ama talep ederse, itaat ederdi. Ve Maddek onun aytaşı bakışlarında yanan ateşin meydan okuma mı yoksa arzu mu olduğunu anlayamadı.

Onun yüzünden açıkça okuyabildiği tek şey, Yvenne'nin eğer isterse ihtiyacını hafifleteceği idi. Parçalanmış eklemi acı verse bile dizlerinin üzerine çökecek ve nefesinin tıslaması dışında ses çıkarmayacaktı.

Bu yüzden bir karar . Yumruğunu kızın saçlarında sıkıp onu aşağıya doğru yönlendirebilir ve kızın ağzının sikiğinin üzerindeki sıcak coşkusu bilebilirdi.

Ya da elini açabilir.

Kadının örgüsünü çözerek çenesini avucunun içine aldı ve başparmağını alt dudağının dolgunluğuna sürttü. "Bu akşam senden istediğim şey bu değil. Bunun yerine ihtiyacını hafifletmek istiyorum."

Bu, onu duvarlarının arkasından bir cazibeydi; ona olduğu kadar ona da zevk verecek bir cazibe. Ama baştan çıkarma parıldasa da bakışları arasında başını salladı. "Bana kendimi nasıl rahatlatacağımı gösterdin."

"Parmaklarınla değil. Ağzımla amını yalayacağım." Şimdi gözlerinde parlayan duyguyu yanlış anlamak mümkün değildi. Saf açlık gördü, kendisinin kadar ateşli. "Kürklerimiz altında dudaklarının ve amının her zerresinin tadına bakardım.

bal damlayana kadar tenini . Sonra gecenin ilerleyen saatlerine kadar senin tatlılığıyla ziyafet çekerdim."

Nefesi kesildi ve gözlerini sıkıca kapattı. Aytaşı bakışlarını siper ederek yüzünü daha iyi görebiliyordu. Yanaklarındaki kızarıklığı. Dudaklarının nemini.

Kadının ondan uzaklaşmak için harcadığı çabayı görebiliyordu.

"Benim ay gecemde," diye fısıldadı, yüzü kapalı, vücudu gergin. "O zaman senin için daha iyi hazırlanmış olacağım."

kasıp kavuran şehvetle tanışmaya hazır mıydı? Maddek onun hazır olabileceğini düşünmüyordu. Yumuşak bir kahkaha atarak onu bıraktı.

"O zaman varken uykunu al," dedi ona. "Buna ihtiyacın olacak."

BÖLÜM 19

YVENNE

TYvenne gözlerini açtığında yıldızlar hâlâ tepesinde ışıltı ışıltı parlıyordu, onu neyin uyandırdığından emin değildi, ta ki sesi tekrar duyana kadar. Atların bazen çıkardığı gibi yumuşak bir homurtu, ama bu başının yakınındaydı ve ve eşlik etti.

Maddek'in alçak sesi de aynı yakınlıktan, ama onun diğer tarafından geliyordu. "Bu sadece bir louth."

Gagasının yanındaki kısa dişleriyle toprağı eşeliyordu. Tuhaf görünümlü bir yaratıktı, bir yaban domuzu büyüklüğündeydi ama gövdesi yere yakındı, dört bacağı semenderinki gibi yayılmıştı ve pürüzsüz, sürüngenimsi bir derisi vardı.

Yatağının yanında oturan Maddek'i incelemek için başını çevirdi. Sabaha sandığından daha yakındı; yukarıdaki yıldızlar parlaktı ama doğuya doğru soluyorlardı. Neredeyse şafak söküyordu ama o hâlâ nöbet tutuyor gibiydi. Kampın merkezinde ateş kısık bir şekilde yanıyor, alevler kullandığı bıçakta parlıyordu. Ateş ışığında o kadar farklı görünüyordu ki, yumuşak parıltı Yüz hatları daha sert görünüyor, derin ve koyu gölgelerle sertleşmiş düzlemler ve açılar. Yine de onun gözünde çok yakışıklıydı.

Uzun bir nefes boyunca onu izledi, ne yaptığını anlamaya çalıştı. -Ve önceki gece bu kürklerin içinde ihtiyacını kaç kez sessizce giderdiğini çalışarak, zihni onun sert sesinin ona amcığıyla ziyafet çekeceğini söylemesiyle doldu. Sonra da onu yatağına davet etmiş olmayı dileyerek yalnız başına uykuya daldı.

Şimdi bile onu içeri davet etmeyi, vaat ettiği zevki tatmayı arzuluyordu. Ama arzuladığı tek şey zevk değildi ve göğsünün altındaki yumuşak acı ona duygularını çözmesi gerektiğini hatırlattı.

Ama kürklerin içinde oyalanmanın hiçbir amacı yoktu. Sadece sahip olamayacağı şeyleri dileyecekti. Yine de uyuyan başkaları da vardı. Oturduğu yerden kalkarken sesi yumuşak bir fısıltı halindeydi ve "Kazıdığın şey nedir?" diye sordu.

"Yay için bir çıta." Adamın cevabı da onunki kadar sessizdi.

Büyülenmiş bir halde onu izledi. Annesi bir keresinde Yvenne'nin yatağının iskeletinden özenle oyduğu ahşapla benzer bir çıta yapmıştı ama Ran Ashev'in bunu yapabileceği bir bıçağı yoktu. Sadece kule duvarlarına karşı bilenmiş bir kemik tarağı vardı.

Maddek bıçakla işini bitirdi ve bükülmüş bir ip topladı. Yayı bükerek hızla gerdi. Silahı inceledi, ardından ipi çekerek test etti.

Sonunda tatmin olmuş gibi başını salladı. "Çok yeşil ama kolunuzu güçlendirmeye ."

Kafası karışmıştı. "Kolum mu?"

Yumuşak bir homurtuyla cevap verdi ve silahı ona doğru uzattı.

Yvenne onu aldı, kalbi hastalıklı bir şekilde çarpıyordu. Sol eliyle yayı kavradı. Sağ elinde kalan parmaklarıyla

Bu silahı kullanmanın anısını seviyordu. Ama artık yapamıyordu. "İpi zar zor çekebiliyorum." Ona ne kadar zor olduğunu gösterdi.

"Ve bir yandan ok çentiklemeye çalışırken bir yandan da bunu yapamam."

Maddek yay kirişiyle boğuşmasını izledikten sonra gözlerine karanlık ve eşit bir bakışla baktı. "Diğer elini kullan."

"Ama bu değil-" *Annenin bana öğrettiği şey.* Yvenne bu kasıtsız sözleri daha söylenmeden ısırdı.

Biliyor olmalıydı ama yüz ifadesinde hiç öfke görmedi. Sadece sabır. "Parmaklarını, hatta elinin tamamını kaybeden ilk kişi sen değilsin. Ve çoğu savaşçının bir kolu diğerinden daha güçlüdür. Ama bir savaşçı-kraliçe her ikisini de eşit derecede iyi kullanmayı öğrenmelidir. Öyle de yapacaksın."

Bir savaşçı kraliçe. Maddek'in bunu şaka olarak söylediğine inanmıştı. Ama şimdi ona bir yay vermiş ve onu kullanacağını iddia etmişti.

Boğazı aniden kalınlaştı ve ağrımaya başladı, çıtayı sağ eliyle kavradı. Tuhaftı, çünkü sadece iki eliyle tahtayı sıkıca kavrayamazdı.

Çelimsiz parmakları ve başparmağı vardı ve ipi çekmeye çalıştığında yay elinde sallanıyordu. Sol eli ve kolu eğitimsiz ve zayıftı.

Yine de Maddek bunu ona onları güçlendirmek için vermişti. Böylece bir gün tekrar ok ve yay kullanabilecekti.

Bir kraliçe, görececek biri varken ağlamazdı. Yine de hiç Yvenne gözyaşlarına karşı çok zorlandı. Maddek parmaklarını yayın etrafında ayarlayarak yaklaştığında göğsü ağırlı bir şekilde doluydu ve görüşü bulanıklaştı.

"Buraya deri sararak, kalan parmaklarına uyacak ve sana sabit bir tutuş sağlayacak bir tutuş yapabilirim," dedi sessizce, şimdi parmaklarını onunkilerin üzerine kıvrarak tutuşunu güçlendirdi. "Çizmeye çalış."

Yaptı ve ipi zar zor çekebildi.

Maddek homurdandı. Kötü gösterisine rağmen, bu tepki ona onay gibi *gelmişti* ya da belki de beklediğinden daha iyiydi. "Sürerken ipi çekerek gücünüzü artırın. Zamanla, bir ata ihtiyacın olacak.

Ön kolunu korumak için kolluk kullanabilirsin ama şu anda onunla uğraşacak kadar sert çekmiyorsun. Yine de iyisi kollarını bağlaman ve pratik yapman."

"Yapacağım," diye yemin etti, sesi kalın bir törpüydü. Maddek'in bakışlarını üzerinde hissetti ama ona bakamadı.

İri eli onunkinin üzerinde sıkılaştı. "Geçen akşam tehdidin aynısını mı hissediyorsun?"

Yvenne başını salladı.

Maddek bu cevaba şaşırmamış görünüyordu. "Siz orucunuzu açıp ata binmeye hazırlanırken ben de kavramayı bitireyim," dedi huysuzca.

Sessizce başını salladı, sonra aceleyle ondan uzaklaştı, kalbi göğsünün içinde acıyla şişmişti. Duygularını çözmesi, şehveti aşktan ayırması gerekiyordu. Bütün duygularını umut soluyor.

Müstakbel kocası bunu kolaylaştırmadı.

BÖLÜM 20

YVENNE

Ata binerken yay çekmek de kolay değildi. Yvenne denge için dizginlere güvenmiyordu, ancak dizginler bineği üzerinde küçük bir kontrol sağlıyor gibi görünüyordu, bu yüzden dizginleri bırakmak Yvenne'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Sonra yay kirişini çekmek eyerdeki ağırlığını değiştirdi, içgüdüsel olarak bacaklarıyla daha sıkı kavramasına neden oldu ve bu alışkanlığını henüz kıramamıştı. Her an hayvanın öne doğru fırlayıp kendisini kısrağın sağrısının üzerine yuvarlamasını bekliyordu.

Bir gün dörtnala gidecek ve korkusuzca oklarını atacaktı. Ama bugün öyle bir gün değildi. Onun yerine her yavaşladıklarında alıştırma yapıyordu. atları yürütmek için.

Maddek onun yanında, "Yakında omuzların, eyerdeki ilk gün kışının hissettiği gibi hissedecek," diye gözlemledi.

Öyle olacağını biliyordu. Tıpkı omuzlarının ve kollarının Ran Ashev'in ilk derslerini takip eden günler. Ve bu dersler en büyük erkek kardeşinin ölümüyle sonuçlanmıştı. Şimdi bu uygulamaların Babasının boynuna saplanacak bir okla doruğa ulaşacaktı; Maddek'in ona bu yayı verdiği o sabaha kadar, sanki eksik parmakları hiçbir şeyi değiştirmemiş gibi imkânsız görünen bir hayaldi bu.

Mutlu bir şekilde sırtan Yvenne, "bile değil," diye cevap verdi.

Maddek' sırtışının ne zaman çatık kaşlarından daha yakışıklı hale geldiğini bilmiyordu ama yine de gözlerini ondan kaçıramıyordu. Ama çaba sarf ederek önündeki yola odaklandı.

Maddek, "Bu sabah aklınızı ne meşgul ediyor?" diye sorarak dikkatini tekrar toplamasını sağladı.

Çünkü onu cezalandırdığına inandığı dünkü kadar sessizdi. "Eyerde kalıyorum," dedi, çünkü yolu daha da zorlamışlardı ve daha hızlı bir tempoya girdiklerinde henüz ata binmekten başka bir şeye odaklanacak kadar kendine güvenmiyordu. Ama bu sadece kısmi bir gerçektir. "Ve annemin bana anlattığı kadarıyla

Kule odamızın dışındaki dünyayı, kendim deneyimlemeden ya da görmeden pek çok şeyi gerçekten anlayamam."

"Ne gibi?"

Özlem ve arzu gibi. Ya da merdivenler. Yine de tüm bu cevaplar kalbini daralttı, bunun yerine uzun boyunlu, kambur sırtlı bir sürüngen sürüsünün tek sıra halinde kuzeye doğru yürüdüğü güneybatı işaret etti. "Bir kamçı kuyruklunun bir mamuttan daha büyük olacağını düşünmüştüm."

"Öyleler. Sadece mesafe onları daha küçük gösteriyor," dedi Maddek ve yakındaki bir palmye kümesini işaret etti. "Yaklaştıkça o ağaçlardan daha uzun olduklarını göreceksiniz."

Şaşkınlık içinde tekrar baktı. Kulesinden ayrıldığından beri, Yvenne'nin hevesli gözleri daha önce ona sadece tarif edilen her şeyi içine çekmişti. Baktı, baktı ve baktı, her şeyi kendi gözleriyle görmek için yanıp tutuşuyordu. Ancak Maddek yanına gelene kadar ne kadar çok şeyi göremediğini ya da *nasıl* göreceğini bilmediği için önünde uzananları ne kadar sık yanlış anladığını fark etmemişti.

Dün ona bir avcının gördüğü gibi görmeyi öğretmeye başlamıştı. O zaman onun kendisini gerçekten bir savaşçı kraliçe yapmak istediğine inanmamıştı ama bu da öğrenmekten memnun olduğu bir başka ders olmuştu.

Ve şimdi bu bir şaka değil, gerçektir. Hatırlamak bir heyecan gönderdi zevk akıyordu. "Eğer bir okum olsaydı, bugün akşam yemeğimiz için ne vurabilirdim?"

Diğer savaşçıların yaptığı gibi. Sık sık eyerlerinden oklarını bırakır ve atlarından inmeden avlarını süpürmek için at sürerlerdi.

"Bir sülün," diye yanıtladı. "Ya da bir dağ sıçanı."

"Dağ sıçanı mı?" Kadın şaşkınlıkla ona baktı. Bir önceki akşamki kırkayak hariç, diğer savaşçılar hep küçük avlar yakalamıştı. "Öyle bir şey ki Büyük mü?"

"Ephorn ormanındaki kukuletalı dağ sıçanını düşünüyorsun. Bunlar bir dally kuşu büyüklüğündedir."

"Bugün onlardan bir iz gördünüz mü?"

Başını salladı. "Tekrar geçerse sana gösteririm. En kolay akarsu yakınlarında bulunurlar."

Ve birçok dereden geçmişlerdi. Etrafları hâlâ uzun otlarla çevrili olsa da burada zemin daha yumuşak, toprak daha ıslaktı. Böceklerin sürekli uğultusunun üzerine kuşların ve kertenkelelerin sık sık çıkardığı cıvıltılar geliyordu. Yakındaki bir hışırtıya odaklandı ve yayı çekmeden önce oksuz yayını hedef aldı. Omuzlarındaki ve kollarındaki kaslar şiddetle yanıyordu ve parmak uçları sabahki çalışmadan dolayı hamdı, yine de acıyı görmezden geldi. Artık acımayana kadar bunu tekrar tekrar yapacaktı.

Maddek hedefini ortaya çıkarmak için taşı fırlattığında onu hiç uyarmadı. Şimdi taş çimenlere çarptı, ardından bir viyaklama ve kanat çırpma sesi duyuldu. Çimenlerin arasından bir sülün fırladı ve Yvenne ipini çözdü. Hayalindeki oku bıraktığında henüz tatmin edici bir ses çıkmamıştı ama yine de mutlu bir şekilde sırttı, çünkü hedefinin doğru olduğundan ve kuşun akşam yemeği olacağından emindi.

"Daha hızlı gözlerim ve daha güçlü bir kolum olduğunda, hepimiz için akşam yemeği öldüreceğim," dedi Maddek'e. "Gördüğünüz en iyi ok ve yay kullanan avcı olacağım."

Sırtışı onunkiyle eşleşti. "Yeni bir rakip edinmek Toric ve Danoh'a iyi gelecektir."

Çünkü bu iki savaşçı Ejderhalar arasındaki en iyi okçulardı. Yvenne asla onlar kadar güçlü olmayı ümit edemezdi ama yetenekleri sadece güçten ibaret değildi. "Ben de onlardan ders isteyeceğim."

"öğretmeninden daha hızlı öğreniyorsun," dedi Ardyl kuru bir sesle, Yvenne'nin bineğinin yanına tırısyla gelirken. "Daha bir gün önce Dersler, ama sen şimdiden Maddek'in sakallı yaşına ulaşmış Yanan Ovalar'ın gördüğü en büyük avcı olacağını iddia ettiği zamanki kadar güçlü bir şekilde övünüyorsun."

Kendisiyle dalga geçildiğini fark eden Yvenne baş döndürücü bir zevk duydu. Savaşçıların Maddek'le sık sık alay ettiği gibi alay ediliyordu. Gerçi Ardyl onu bu konuda da bağışlamamıştı.

Yvenne, Ardyl'in kendisiyle birlikte at sürüp alay etmeye devam etmesini umuyordu ama o da öndeki iki savaşçıya katıldı. Banek ve Kelir önden at sürmüştü.

Maddek ve Yvenne'nin bütün sabah boyunca. Şimdi Ardyl ikisiyle de konuşmaya niyetli görünmüyor, sadece onlarla birlikte at sürüyordu. Ve hepsi de atları arasında fazla mesafe olmayan daha küçük bir grup halinde toplanmış gibiydi.

Arkasına baktı ve Fassad ile Toric'in neredeyse bineğinin arka tarafına geldiklerini, Danoh'un da çok geride olmadığını gördü.

Maddek hemen sordu: "Yine kötü büyüler mi hissediyorsun?"

"Sadece artık birbirimize daha yakın sürdüğümüzü fark ettim." Ve

Yvenne

savaşçıların sebepsiz yere hiçbir şey yapmadıklarını öğrendi. "Ne amaçla? Hâlâ bizi takip etmesini mi bekliyorsunuz?"

Her ne olduysa. Boynunun arkasındaki o tedirgin, dikkatli dokunuş. Ama Yvenne, tehdit arkada olsaydı, Ardyl'in öne doğru hareket etmeyeceğini fark etti.

"Olup olmadığını bilmiyorum," dedi Maddek. "Bu da başka bir tehlike."

Gerginlik ensesini kavradı. "İleride haydutlar mı var?"

"Keten hırsızları." Bu Yvenne'ye haydutlar gibi geldi, ta ki o "Onlara uzzadlar da diyebilirsiniz" diye ekleyene kadar.

Uçamayan yırtıcı bir kuş. Büyülenen Yvenne onları aradı ve bir tanesinin kafasını uzun otların üzerinde gördü ve Parsatheanların onlara neden keten hırsızları adını verdiklerini anladı. Gagasının ve boynunun etrafındaki kırmızı dallar sanki ağzından bir savaşçının kırmızı çarşafı sarkıyormuş gibi görünüyordu.

"Bu kadar büyük olduklarını düşünmemiştim." Eğer ilerideki otlar da buradaki kadar uzamışsa, bu hayvanın Maddek'in atından bile daha uzun olduğu anlamına geliyordu. "Ben sadece bir tane görüyorum. Başka var mı?"

"Bir tane daha. Bir dişi. Yuva yaptıkları zamanlar hariç, keten hırsızları yalnız avlanırlar."

"Yani drepa gibi değil mi?" Yanan Ovalar'da sürüler halinde dolaşan büyük tüylü kertenkeleler. Yvenne'nin annesi onları çok benzer şekilde tarif etmişti, ancak drepa yırtıcı pençelerini avlarının iç organlarını parçalamak için kullanırken, uzzadlar ağır gagalarıyla kafataslarına vuruyordu.

"Yuva yapan bir keten hırsız yerine bir drepa sürüsüyle karşılaşmayı tercih ederim," dedi Maddek suratsızca. "Bizimki gibi bir grubun tek bir kuştan korkacak pek bir şeyi yok. Daha kolay avları kovalayacaktır. Ama yavrularını koruyan bir çift kendi bölgelerini savunacaktır."

Yolun dümdüz geçtiği bir bölge. Yvenne'nin kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Ne yapacağız?"

"Sert sürmeye hazırlanın."

Bu yüzden iki eline de ihtiyacı olacaktı. Yvenne yayını sırtına astı. "Keten hırsızları hızlı mıdır?"

Maddek başını salladı. "Koşan bir attan daha hızlı. "Oraya ulaştığımızda köpekler onları yoldan uzaklaştıracak. Sonra da yarışacağız."

Avuç içleri şimdiden nemlenmişti. Yvenne dizginlerini kavramadan önce onları cüppesinin üzerinde kuruladı. "Bölgelerinin sınırı nerede?"

"Bileceğiz."

Görünüşe göre pis kokudan. Otları karıştıran hafif esinti Yvenne'nin burnuna çürüyen etin mide bulandırıcı kokusu geliyordu. Keten hırsızlarının bölgesine, yuva yapan kuşların yiyebileceğinden daha fazla hayvan girdi ve cesetleri keten hırsızlarının savunduğu sınırı işaretledi. Parsatheanlar

Önlerindeki yolda kara sinek sürüsünün ilk leş görüldüğünde durdular. Sinekler bir bulut halinde havalanıp tekrar yerleşerek bir atın tüyler ürpertici kalıntılarını ortaya çıkardı. Hemen yanında, zırhlı sırtının üzerinde yatan ve karnı yarılmış bir miren olduğu anlaşılan bir şey vardı.

Ama keten hırsızlarının öldürdükleri sadece hayvanlar değildi. Maddek sessizce sineklerin sardığı, kadın ya da erkek olabilecek bir başka leşi işaret etti. "İşte bu yüzden hiç haydut görmedik."

"Bu neredeyse başarıyordu," diye ekledi Kelir. "Geleceğimize şüphe yok arkadaşlarından geriye kalanları ve atlarını geçerek ilerliyor. O yüzden ayağınızı denk alın. Bineğin bir haydutun bağırsaklarına girdikten sonra eyerden fırlatılması ateşin etrafında güzel bir hikâyledir ama burada o kadar da neşeli olmayacaktır."

Ayaklarına dikkat et? Yvenne'nin omurgasına gerginlik çöktü. Sadece tutunmayı ve atının diğerlerini takip etmesine izin vermeyi planlamıştı. Yine de bineğine rehberlik etmesi gerekecek miydi?

Yüksek sesli bir tıslama kadının omurgasında bir ürperti daha yarattı. Keten hırsız yola adım atmış, boynunu uzatmış ve bir o yana bir bu yana sallıyordu. Kocaman gövdesine göre çok küçük olan kanatlarını çırparak sanki kendini daha büyük göstermeye çalışıyordu ama daha büyük olmasına gerek yoktu. Zaten korkunç derecede büyük görünüyordu. Yvenne'nin alası huzursuzca zıpladı ve kendi elleri titreyip ensesindeki tüyler diken diken olsa da kısrağı yatıştırmaya çalışarak omzunu sıvazladı.

Ama bunun nedeni keten hırsız değil. Bu başka bir şeydi. Yakın bir şey. "Maddek," dedi aceleyle.

Bone ve Steel hırlamaya başladığında ona baktı. Her iki kurt da keten hırsızına bakmıyordu ama doğuya, geldikleri yöne dönmüşlerdi.

Kelir gözlerini dev kuştan ayırmadan ilerliyordu. "Ne oldu?"

Arkalarındaki yolda hiçbir şey yoktu. Yine de Maddek ona bir hayvanın hareket ettiği yönü görmek ve büyüklüğünü tahmin etmek için otları nasıl öğretmişti. Otları rahatsız eden esintiye rağmen, onlara doğru gelen bir hareket algıladı. Onlara doğru gelen *birçok* hareket.

Bazıları çok hızlı yaklaşıyor.

Ancak savaşçılar sadece otların arasında tehlike aramıyorlardı. Danoh gökyüzünü işaret etti. "Kızılayak kartalı," diye seslendi.

Bu duyuru Ejderha'nın içinden bir ok gibi geçti. Hep birlikte keten hırsızıyla yüzleşmek için döndüler, atlar sanki ileri doğru koşmaya hazırlanıyormuş gibi kişniyor ve pençeliyordu.

"Yuva yapan dişi mi?" Kelir sordu, sesi gergindi.

"Bekleyemeyiz," dedi Maddek ona, eyerinin arkasında asılı duran bronz kalkana uzanarak. "Erkek kurtları yoldan kovalar kovalamaz uçun."

"Ne geliyor?" Korku Yvenne'nin sesini yükseltip inceltmişti ama neyden korktuğundan bile emin değildi. Keten hırsız, evet. Ama arkalarındaki bilinmeyen şeyler kadar değil. "Hangi tehdit kartal?"

"Ben Aezil."

İkinci kardeşi mi? Yvenne Maddek'in cevabını anlamaya çalıştı ve Maddek uzanıp belinden tutarak onu eyerden kaldırdığında şaşkın bir çığlık attı. Bir sonraki an içinde onun önüne yerleşmişti. Toric'e atını sürmesi için bir komut verdi.

Fassad'ın bir sözüyle kurtlar yola doğru koşmaya başladı. Aralarındaki mesafeyi hızla kapatırlarken keten hırsız tüylerini kabarttı ve tıslayarak uyarıda bulundu.

"Sıkı tutun," dedi Maddek ve Bone and Steel'i izlerken onun çelik gibi gerginliğini hissetti.

Keten hırsızı peşine düştüğü anda, konuşacak bir şey kalmayacaktı. "Ne demek Aezil?"

"Kızılayak kartalları sadece Düşmüş Dağlar'da yuva yapar." Kardeşinin Rugus topraklarında. "Muhtemelen kardeşin kartalı kontrol ediyor ve

Stranik'in rahiplerinin bir zamanlar yaptığı gibi. Büyülerini uzaktan yapmak için, büyülerinin neye dokunacağını görmeleri gerekiyordu. Bu yüzden kuşları familiars."

Ve o rahipler bu güç için tanrılarına çocuk kurban etmişlerdi. Görülenin ötesinde bir görüş kullanarak, ama kötü yollarla elde ederek.

Öfke ve dehşet boğazında safra gibi patladı, neredeyse onu boğuyordu. "Sence Aezil de aynısını mı yaptı?"

"Rotamızı belirlemek için." Öfke sesini sertleştirdi. "Şimdi de iğrenç büyüsunü hortlaklar yaratmak için kullanıyor."

Ayrıca Stranik'in rahiplerinin yaptığı gibi, ölü hayvanları yeniden canlandırıyor ve yırtıcı yaratıkları ittifak ordusuna saldırmaları için gönderiyorlardı. Yvenne ürpererek, çimenlerin arasında hareketi işaret eden çoklu izleri hayal etti. "Kaç tane hortlak geldi?"

"Sadece bir düzine."

Cevap onu dehşete düşürdü. "*Sadece mi?*"

"Kardeşin büyülerini kullanmaya devam ederse, yakında daha fazlası olacak" diye ekledi.

Çünkü keten hırsızlarının bölgesi leşlerle dolu olacaktı - muhtemelen yol boyunca düşmüş ve görebildiklerinden çok daha fazlası. Ve savaşçılar bunların bir daha ayağa kalkamayacağından emindi. Toric, Ardyll ve Banek yere düşmüş hayvanların arasında hızla ilerliyor, çürüyen kafataslarını ve boyunlarını bıçaklamak için eyerlerinin üzerinde alçalarak vızıldayan sinek sürüleri.

"Ejderha Ran'ın !" Kelir keskin bir sesle söyledi ve diğer savaşçılar Maddek'in atının yanında ve arkasında yerlerini aldılar.

Daha arkalarından otların arasından bir gümbürtü, giderek yükselen ıslak bir hırıltı geldi. Yolda geçirdiği günler Yvenne'e neredeyse hiçbir şeyin yüksek ses çıkarmadığını öğretmişti. Yırtıcılar avlarına doğru sürünürdü; avlar da mümkün olduğunca yırtıcıları fark etmekten kaçınırdı. İleride, kurtlar uzaklaşmadan önce keten hırsızının bacaklarına doğru çalım atsa da, kocaman kuş artık onları hiç fark etmiyor gibiydi, boncuk gözleri ileriye odaklanmış, başı yukarıda.

Keten hırsız gürültülü bir korna sesiyle dönüp otların arasına daldı; kuş uzun sapların arasından hızla geçerken kırmızı salkım bir bayrak gibi dalgalanıyordu.

Altında atın kasları . Maddek'in sert göğsü sırtına bastırdı ve kadın öne doğru eğilerek eyeri sıkıca kavradı. Parsatheanlar hep birlikte ileri atıldılar.

Bu şekilde ilk kez birlikte yarışmıyorlardı. Yine de daha önce Yvenne'in içini merak, heyecan doldurmuştu. Şimdi ise sadece korku boğazını sıkıyor ve umutsuzca kulpuna yapışırken damarlarını dövüyordu. Diğer savaşçılar etraflarını sarmıştı; Ejderha'nın koruması kendi atları ve bedenlerinden oluşan bir kalkandı. Rüzgâr gözlerindeki yaşları kamçılıdı.

Ağırlığını değiştirip arkasına bakmaya cesaret edemedi, muhtemelen Maddek'in ötesinde bir şey göremezdi zaten. Sadece ve hemen yan tarafta ne olduğunu görebiliyordu. Danoh eyerinin üzerinde dönüp arkasına bir ok fırlatırken ona doğru baktı. Ok hedefini bulmuş gibi kutsal olmayan bir çığlık yükseldi ama Yvenne hangi yaratığın böyle korkunç bir ses çıkarabileceğini hayal bile edemiyordu. Kan hortlaklarının bile sesi bu kadar içgüdüsel ve açgözlü çıkmamıştı.

Keten hırsızları otların arasından fırlayıp Kelir'in önündeki yola çıktılar. Yvenne'den bir uyarı çığlığı koptu ama kuşlar saldırmaya niyetli değildi. Yolda hızla ilerlerken küçük kanatlarının altına tüy yumakları sıkıştırmışlardı. Arkadan gelen hortlaklarla savaşmak yerine yavrularını uzaklara taşıyorlardı ve Parsatheanların bile korktuğu yırtıcıların iğrenç yaratıklardan kaçıyor olması her şeyden daha dehşet vericiydi.

Tam arkasında olmasına rağmen Maddek onun kalbinin ve toynaklarının gürültüsü arasında bağırarak zorunda kaldı. "Aezil ölmeni mi istiyor?"

Başını iki yana salladı. Ağabeyi öyle düşünmüyordu... ya da o öyle düşünüyordu. Bir gelin ve Nyset'in varisi olarak onlar için canlı olması daha değerliydi. Ama bu hortlakları peşlerinden Aezil gönderdiyse, Yvenne o kadar emin olamazdı.

Verdiği cevap Maddek'arkasındaki gerginliği değiştirmiş gibiydi. Yine bağırmadı ama diğerlerine emir iletmiş olmalıydı çünkü Kelir onaylamak için yumruğunu kaldırdı.

Görünüşe göre bu emir savunulabilir bir yer bulmak içindi. Geniş bir dereden geçtiler ve Kelir durdu. Tüm savaşçılar aniden amaçlı bir hareket içinde göründüler, atlar geniş bir alanda kişniyor ve sıcıyordu. Daireler. Steel ve Bone'u Fassad'ın peşinde görünce Yvenne'nin içi rahatladı.

Kelir hızla atından indi. "Gelinini benimkinin üzerine koy."

Yvenne onun ne demek istediğini bilmiyordu ama bir an sonra kendini Kelir'in atının üzerinde buldu.

Maddek ona "Atının üzerinde kal," dedi, ancak o ve diğerlerinin çoğu savaşçılar eyerlerini terk ediyorlardı. "Bu kısrak kaçmaz

"Biz savaşırken, eğer yenilirsek, bir köy bulana kadar hızlı sürün."

Yvenne başını sallamaktan başka bir şey yapamadı, nefesi kesik kesik geliyordu. Kendi atının ve Maddek'in satın aldığı diğer atların, hortlaklar saldırırken sabit kalacağına ve şu anda sadece Toric ve Danoh at üzerindeydi. Yvenne binicisiz atların arasında oturuyordu, Parsathean binekleri iki yanında, yenileri ise homurdanarak birbirine bağlıydı, sinir hattı.

İleride, savaşçılar yol boyunca bir yay oluşturarak dereyi geçen herhangi bir hortlakla hazırlandılar. Yaratıklar maruz kalacaktı Böylece sudan geçerken etraflarındaki otlardan beklenmedik bir saldırı gelmeyecekti.

"Aezil kız kardeşini riske atmayacaktır," dedi Maddek onlara. "Yani o uçacak

Hortlakları daha iyi kontrol etmek için kartalı yaklaştırın. Danoh ve Toric Aezil'in gözlerini alana kadar burada kalacağız."

Kartalı gökyüzünden vurarak. O umutsuz sürüşten dolayı hâlâ nefes nefese olan Yvenne, otların arasındaki patikaları izledi, şimdi bir düzineden fazla sayıyordu, bazıları diğerlerinden daha hızlıydı. Savaşçıların çoğu görece kadar atlı değildi. Bir uyarıda bulunmak için ağzını açmıştı ki Fassad onun yerine bir uyarıda bulundu - kurtlar tarafından uyarıldığını fark etti.

Derenin karşı tarafındaki otların arasından fırlayan yaratık bir zamanlar keten hırsızıydı ama şimdi yırtık tüylerle kaplı çürümüş bir derinin içinde karmakarışık bir dehşete dönüşmüştü. Boğazından ıslak ıslak tıslayarak dereye daldı, diz boyu su yüzünden yavaşladı.

"Fassad!" Maddek dedi ki.

Savaşçının oku kafatasını etli bir gümbürtüyle deldi. Otların arasından başka bir hortlak fırladı; bir louth. O sabah Yvenne'nin başının yanında zararsızca kök salmış olan yaratığın aynısı, hastalıklı ve yayvan ayaklarının üzerinde onlara doğru uçuyordu. Bu kez Banek'in oku onu dereyi geçerken düşürmüştü.

"Yakınlardan daha fazla ceset topluyor," dedi Kelir acımasızca. "Hortlak bir louth bile bize yetişecek kadar hızlı değil."

Ve keten hırsızlarının bölgesinin sınırında arkalarında yaratıklardan biri olamazdı.

Kartal yaklaştı ve Yvenne nefesini tutarak önce Danoh'un sonra da Toric'in oklarını fırlatmasını izledi. Danoh'un keskin lanetinin ardından

İkisi de ıskaladı - çok fazla olmasa da. Kartal kuzeye, dereden uzağa doğru daireler çizmeden önce tekrar denediklerinde Yvenne'nin kalbi gümbürdedi.

Daha fazla hortlak yaklaştı ve o da uyarıda bulunmamak için dilini ısırды, buna gerek olmadığını ve dikkat dağıtıcı olabileceğini biliyordu. Savaşçıların her biri kurtların gösterdiği yere baktı ama hiçbir hortlak içeri dalmadı.

"Çimenlerin kenarında durdu," diye Yvenne. O sırada Kelir ve Maddek'in tedirgin bakışlarını gördü. "Ne oldu?"

"Kardeşiniz, hortlakları teker teker geçmeleri halinde kolayca yenebileceğimizi fark etti." Ona cevap veren Banek oldu. "Bu yüzden çok sayıda saldırmalarını sağlayana kadar onları orada toplayacak."

Kelir, Yvenne'ye bir bakış atarak, "O deneyimli bir büyücü değil," dedi. "Öyle mi?"

"Ben öyle olduğuna inanmıyorum. Syssia'daki kalede yaşarken bu büyüyü hiç hissetmedim ve Rugus'un tahtını sadece birkaç mevsim önce aldım."

"O zaman hortlakları burada tutmak ve daha fazlasını yeniden *canlandırıp* okçularımızı kovalamak kolay olmayacaktır." Maddek, Toric ve Danoh'a baktı. "Sürün."

Her iki savaşçı da bu emirden memnun görünüyordu. Birlikte otların arasından kuzeye doğru ilerlediler ve Yvenne onların ilerleyişini aniden doğuya kayarak tekrar derenin karşısına geçerken takip etti.

Kartal, bir kuş sürüsünün kapladığı bir kayanın üzerinde daha dar iki daire çizdikten sonra doğuya doğru yöneldi. İlk başta Toric ve Danoh kartala doğru değil de yanlış yöne gidiyor gibi görünüyordu, ta ki Yvenne onların Aezil'in tanıdığının çizdiği geniş daireyi kestiklerini fark edene kadar.

"Kaç tane, Yvenne?"

Maddek'in sesi bakışlarını tekrar derenin otlara çevirmesine neden oldu. Artık uzun sapları görebilen tek kişi oydu. "İ sanırım ... sekiz ya da dokuz bekle."

Suratsızca başını salladı. "Benim sayımım bu. Yaklaşırken sessiz değiller."

"En az bir düzine daha geliyor." Geniş yoldan yaklaşan Otların genişliği, birbirlerinden uzakta açtıkları izlerin bu yönde birleştiği açıktı. Bakışları gergin bir şekilde Toric ve Danoh'a döndü. Hortlakların patikalarından çok uzakta değildi ama yaratıklar otların arasında dörtnala koşan atlılarla hiç ilgilenmiyor . Kız, onun

Kardeşi Parsathean okçularını fark etmemişti ya da odağını bu şekilde bölemiyordu.

Maddek, "Bize kartalı ne zaman söyle," dedi.

Çünkü derenin karşısındaki hortlaklar o zaman kardeşi tarafından engellenmeyecek ve partilerine saldıracaktı. Bu savaştan kaçınılamazdı ama umarım kartal daha fazla hortlak gelmeden öldürülmüş olurdu. Keten hırsızının bölgesinden geçerken o kadar çok cesetten geçmişlerdi ki. Bir büyücü, bir iblisin yardımı olmadan ölü insanları diriltemezdi ama kardeşinin yeniden canlandırması için bolca ölmüş hayvan vardı ve bunlar sadece yoldaydı.

Fassad keskin bir ıslık ve komutla kurtları Yvenne'nin yanına gönderdi. Sadece onu korumak için değil, biliyordu. Kurtlar ve atlar sadece birer araç olabilirler ama riske atılamayacak kadar faydalıydılar.

Hortlaklarla savaşan hayvanların ölümü garantidir. Bir hortlağın ısırması ya da tırmalaması bir insan için zehirdi, ancak yaşayan bir hayvan için hortlağın zehri onları da aynı hale getirirdi.

Avuç içleri soğuk terden nemli, kardeşinin iğrenç büyüğü ensesinde nefes verirken tekrar çimenlerin üzerinden dışarı baktı. Toric ve Danoh neredeyse kartalın tam altında görünüyordu. Hayretle, nişan aldıklarında dörtnala koşarken bile yavaşlamadıklarını gördü. Okların uçuşu kalbinin atışı kadar hızlıymış gibi görünüyordu, bir atışta serbest bırakıldı ve bir sonraki atışta Toric'in şaftı kartalın göğsünü deldi.

"Öldürüldü!" diye bağırdı.

Kartal yuvarlanırken bile, dereden gelen yırtıcı hırıltılar korkunç ulumalara dönüştü.

Yavaşlamadan dereye atlayan hayvanı tanıyamadı.

Belki de bir antiloptu, derisi solmuş kemiklerinden yapraklar halinde sarkıyordu, başı eğikti ve boynuzları sivri uçlar gibi çıkıntılıydı. Maddek homurdanarak

Kalkanıyla sivri uçları savurdu ve kılıcını yaratığın çenesine sapladı. Kelir baltasını çift kolla savurarak hücum eden bir bizonun kafatasını parçaladı. Derenin kenarında, Ardyl glaive'ini yukarı doğru çevirerek bir kertenkelenin başını kesti, sonra büyük hayvan düşerken geri çekildi, uzun, kıvranan boynundan yapışkan siyah kan fışkırıyordu.

Banek sarı boynuzlu bir canavarı yere serdi, kılıcı yumuşak alt çenesine saplandı.

Bir bizon daha dereyi geçip ona doğru hücum edince Yvenne nefesini tutup bağırarak uyarıda bulundu, ancak kalkanı göğsünde olan Fassad hayvana

kıyıya ulaştı ve onu yere serdi. Savaşçı kısa kılıcını hayvanın yuvarlanan gözüne saplarken, kurtlar kıyıda hırlayıp sızlanıyordu. Yvenne'nin bineğinin bacakları, ileri atılıp yardım etme ihtiyacıyla titreyen bedenler.

Yvenne aynı çaresiz hayal kırıklığıyla savaşı izledi, ta ki kuzeydeki hareket dikkatini çekene kadar. Yuva yapan kargalar gürültülü bir uçuşla yukarı doğru kanat çırpıyordu. Ve üzerine kondukları kaya, bir kaya .

Daha önce sadece uzaktan görmüş olsa da bu yaratığı tanıyordu. Maddek kamçı kuyrukların ağaçlar kadar uzun olduğunu söylemişti. Ve bu yaratık hâlâ bir koşu uzakta olmasına rağmen, Yvenne'nin gördüğü tüm ağaçlardan daha uzun duruyordu. *Bacakları* ağaç gibiydi, boynu ve kuyruğunun her biri dev kambur gövdesinin açıklığından daha uzundu.

Kalbindeki dehşetle Maddek'e baktı. Başka bir hortlağı yere sonra, dikkatini dağıtmanın o kadar da tehlikeli olmadığı bir anda bağırdı: "Maddek! Kuzeye!"

Yüzü kanlar içinde kalan adamın, dereden geçen başka bir hortlağa karşı kalkanını kaldırmadan önce yöne baktığını gördü. O da Savaşçılar yavaş yavaş atlara doğru geri çekilmeye başladılar, yol boyunca oluşturdukları savunma yayı gittikçe daralıyordu. Derenin diğer tarafında, Danoh ve Toric dörtnala kamçı kuyruğa doğru koştular. Okları deriyi deldi ama devasa sürüngen için sadece arı sokması gibiydi.

Ve otların arasındaki izlerin hepsi şimdi birleşmiyordu. Bir tanesi yavaşça atlı Parsathean'lara doğru ilerliyordu.

"*Toric!*" Yvenne bağırarak uyarıda bulundu. "*Arkanda!*"

Genç savaşçı, yaratık üzerine atladığında kalkanı göğsünün önünde, dönmek için sadece bir an bulmuştu. Uzun dişli bir kedi, daha yeni ölmüştü. Sarı kürkü öbek öbek çürümek yerine hâlâ benek benekti. Hortlak kalkana çarparak Toric'i eyerinden düşürdü. Yvenne Danoh'un zayıf çığlığını duydu ve ardından savaşçı elinde baltayla atından fırladı. O sırada Yvenne'in görebildiği tek şey otların çırpınışıydı.

Sağır edici bir kükreme kalbini parçaladı. Kamçı kuyruk. Onlara bakmıyordu. Ama Yvenne'nin çığlığı dikkatini çekmişti.

Böyle bir yaratığı kâbuslarında bile hayal edemezdi. Tuzak çenesi bile bu kadar büyük değildi - kırbaç kuyruğu bir yana, o büyük yırtıcı bile bir mamutun yanında kurt gibi kalırdı.

Kamçı kuyruklu hortlağın dişleri ya da pençeleri yoktu ama küçük kafasının içindeki çürüyen beyni yeniden canlandıran ve çürüyen et dağını hareket ettiren iğrenç büyü, ev sahibinin asıl amacını umursamıyordu; dev avuçlardan yaprakları söken dişler, zayıf insan etini kemiklerden ayırabilirdi.

Kırbačkuyruk bir adım attığında yer sarsıldı, sonra bir adım , her deprem adımında daha hızlı. Kocaman karnı yarılmış, kanlar içinde kalmıştı. İç organları dışarı dökölüyor ve yerde sürükleniyordu. Kırbačkuyruđu, yırtılmış derisi ve açık yaraları arasından kan yağıdırıyordu.

Diğer hortlaklar da gelmeye devam ediyordu. İlk patlamada olduğu gibi hepsi birden değil, ama yine de o kadar çoklardı ki savaşıılar bir an bile akıntıdan uzaklaşamadılar. Koşamazlardı. Atların aksine Hortlaklar yavaşlamaz ya da yorulmazdı.

"Ran Maddek!" Kelir baltasını bir louth'un kafatasına indirirken bağırdı. "Gelinini al! Onları tutacağız."

Belki küçük hortlaklar edilebilirdi ama o kamçı kuyruk zapt . Bir atı zapt etmeye çalışan bir fare gibi olurdu. Kelir'in baltası o ağačk gibi bacakların etini , ama sağlam bacağı kıramazdı.

merkezlerindeki kemikler. Atlı bir Parsathean bile kılıcını yılan gibi boynuna ulaşacak kadar yükseğe sallayamazdı. Savaşılıyor ölecekti ve Maddek onları asla terk etmeyecekti. Bu canavarı ancak beynine mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş bir ok düşürebilirdi ama hem Danoh hem de Toric, uzun dişli kediyle savaşırken, kamçı kuyruğun küçük kafasını vuracak açıda değillerdi.

Maddek'in ateşli bakışları Yvenne'e yöneldi. "Sür!"

Çaresizliğin öfkesi göğsünü sıktı. Hücum eden kamçı kuyruğa baktı. Sadece bir günden fazla pratik yapmış olsaydı, onu öldürecek güce sahip olurdu.

Ama gücü vardı. Onu bu yüzden seçmişti.

Acil bir amaç kalbini kavradı. Kelir'in yayı ve sadağı eyerinin direğine bağlanmıştı. Silahı çözerek uzun attan kaydı ve sağ bacağının üzerine inmeye dikkat etti. Olabildiğince hızlı bir şekilde Maddek'e doğru topallayarak ilerledi ve oku ipe yerleştirdi.

Maddek kılıcının ucundan bir hortlağı itti ve şöyle bir baktı Omzuna. Onu gördüğünde yüzündeki ifadeden ne anlam çıkaracağını bilmiyordu.

Kelir'in yayını ve okunu taşıyarak geliyordu. Aynı anda hem erimiş hem de buz gibi görünüyordu, öfke ve korku doluydu.

Boğuk, kısa bir kahkaha attı ve dereye doğru geri döndü. "Şimdi alıştırma zamanı değil, savaşçı kraliçem. Şimdi at sürme zamanı."

"Bana yardım et, onu öldüreceğim!"

Ona doğru döndü, gözleri alev alev yanıyordu. Çelik gibi kollarıyla onu yanına çekti, vücudu ile kalkanının arasına sıkıştırdı. "Banek!" diye kükredi. "Gelinimi al ve-"

"Maddek!" Uzandı ve hortlakların kararmış kanıyla kayganlaşmış sakalını çekiştirdi. "*Ben Nyset'in varisiyim*. Tanrıça Vela gözlerimin içine bakıyor. Hedefime o rehberlik edecek. Ama senin gücüne ihtiyacım var."

Başını eğdi, karanlık bakışları onu arıyordu. Birdenbire onun arkasında, her yerinde belirmeden önce sadece bir nefes geçti. Sol eliyle yayı , parmakları onun parmaklarının üzerine kapandı ve kırıış birlikte çektiklerinde sanki elleri onun elleri gibiydi.

Tahta yayın eğilirken çıkardığı gıcırta müziğin en tatlısıydı. Banek'in Kraliçe Venys, çalınan demir ve tek okla öldürülen bir canavar hakkındaki hikâyesini hatırladı. Kamçı kuyruk herhangi bir kergenden kat kat daha büyüktü ama kesinlikle aynı kırılmalığa sahipti.

"Göz mü?" diye sordu, çünkü Yvenne bunun aynı şey olacağına inanıyordu ama emin olamıyordu. Yine de Maddek her zaman her zayıflığı görürdü.

"Göz," diye yanıtladı.

Kamçı kuyruk onlara doğru gürledi ve yeri titretti. Sadece hedefine bakması yeterliydi ve hedefin doğru olduğunu biliyordu ve sanki parmakları Maddek'in parmaklarıymış gibi, onun yaptığı gibi serbest bıraktı. İpin *titreşimi* kalbini öyle bir mutlulukla doldurdu ki, ön kolundaki acı hiçbir şey değildi. Bir okun uçuşu hiç bu kadar hızlı ve doğru görünmemişti. Nefesini tutarak, okun kamçı kuyruğun istila edilmiş gözüne saplanmadan önce yukarı doğru fırlayışını izledi.

Uzun bir an için bunun büyük canavar için sadece bir arı iğnesi olabileceğinden korktu. Canavar bir adım daha attı, sonra bir adım daha ve sonra aniden öne doğru eğildi. Neredeyse yavaşça düşüyor gibiydi, devasa bedenin çarpışması ayaklarının altındaki zemini sarsmadan ve çimenleri kokuşmuş bir bora fırtınası gibi savurmadan önce sonsuz bir vuruş. dere boyunca dalga dalga ilerliyor.

Bir an için tam bir sessizlik hüküm sürdü. , hortlaklardan gelen sessizlik, böceklerin vızıltısı bile sustu.

Sonra bir ıslak hırıltı daha duyuldu ve Maddek yayı değiştirdi. "Yanlış kolu kullandın," dedi ona.

Gerçekten de öyle yaptı, oku çentikledi ve parmakları eksik olmasına rağmen ona en tanıdık gelen tutuşu kullandı. Ama şimdi tutuşlarını değiştirmişti,

Sağ eli yayı onunkinin altında tutuyor ve eksik parmaklarını destekliyor, sol eli de oku ipe yerleştirirken ona yardım ediyordu. "Yine göz," dedi bir miren hortlağı dereden geçmeye başladığında.

akış.

Hedefin daha küçük olması ve zırhlılar tarafından korunması önemli değildi. Gözün üstündeki sivri uçlar. Maddek'in parmakları yine Yvenne'ninkiler gibi serbest ve oku hedefini buldu. Miren derenin ortasına düşerek öldü ve diğer hortlakların cesetleriyle birlikte kanlı sulara gömüldü.

Kelir'den bir haykırış ve diğer savaşçılardan gelen soluksuz kahkahalar duydu ve kendi sevinci neredeyse kalbini patlatacaktı.

"Sıradaki bir at," dedi Maddek. "Gözleri başının ön tarafında değil yan tarafındadır."

"Ne olduğunu nasıl anlayabilirsin?" Yvenne gelen hiçbir şeyi göremiyor, sadece uzun sapların arasından çarpışını duyabiliyordu.

"Adımlarının ritmi," dedi ona ve artık o da duyabiliyordu - bu yolculuk sırasında çok tanıdık hale gelen bir kalıp. "Tam önündeyiz, o yüzden bizi daha iyi görebilmek için başını çevirecektir. O zaman oku serbest bırak."

Yaptı ve saldıran canavar yere düştü. Hemen otların arasından gelen toynak seslerine doğru döndü.

Maddek bu kez nişan almayı bıraktı. "Bunlar Danoh ve Toric."

İkisinin de ata bindiğini görmek Yvenne'yi rahatlatmıştı. Ama arkasında Maddek kaskatı kesilmişti.

"Isırıldın mı?"

Toric'in bacağındaki kanlı yara çoktan kızarmış ve şişmişti. Genç savaşçı başını salladı ama benekli bir postu kaldırırken sırtıyordu. "Yine de giyecek yeni bir kürküm var."

Danoh çatık kaşlarıyla yere düşmüş kırbaç kuyruğuna baktı, sonra arkasında Maddek'le Yvenne'ye baktı, elleri hâlâ yayında hazırды.

Aklına takılan tüm sorular, başka bir hortlak otların arasından fırladığında ve birlikte gözünü delen bir yay fırlattıklarında cevaplandı.

Ardyl gülerek, çeliği temizlemek için kılıcının bıçağını dereye daldırdı. "Maddek'in gelini övünmüyordu! Pratik yaparsa, ok ve yayla şimdiye kadar gördüğümüz en iyi avcı *olacak*."

Danoh atın tepesindeki tüneğinden otların üzerinden dışarı baktı. "Bu sonuncusu ya da en azından görebileceğimiz kadar yakın olan sonuncusu."

Yvenne'nin içini çelişkili duygulardan oluşan bir girdap doldurdu. Öldürülecek daha fazla şey olmadığı için üzgün, Maddek'le birlikte yaptıklarından dolayı heyecanlı ve tehlikenin sona ermesinden memnundu; Maddek'in devasa kolları aniden onu sardığında ve yüzünü saçlarına bastırıldığını hissettiğinde ise tamamen şaşırdı.

Onu çok yakın, çok sıkı tutuyordu. Sanki onun için bir kaptan daha fazlasıymış gibi.

Sonra sesi kulağına alçak ve sert geldi, öfkeyle yanıyordu. "Seni güvende tutacak emirlere uyacağına yemin ettin ama yine de itaatsizlik ettin."

bir acı saplandı. "Sana ve Ejderhana karşı görevimde başarısız olmayacağıma yemin ettim. Kırbačkuyruđu öldürmek hepimizi güvende tuttu."

"Senin görevin bizi korumak değil."

Yüreğı sızlayarak, "Bir kraliçenin görevi korumaktır-" diye karşı çıktı.

"Sen henüz onların kraliçesi değilsin, sadece benim gelinimsin. Kendi gücüne sahip olduğunda, istediğın kadar kırbačkı kuyruk öldürebilirsin. Aksi takdirde atın üzerinde kalacaksın."

Aniden onu bıraktı, sonra tekrar Kelir'in atına bindirdi. Toric'e bakarken yüzü acımasızdı. "Daha fazlası gelecek. Daha savunulabilir bir kamp bulmalıyız. Şimdi sıkı sürebilir misin?"

Genç savaşçı başını salladı.

Ama uzun süre dayanamazdı. Hortlağın zehri içindeyken olmaz. Maddek Kelir'e döndü. "Yanımızda Nemek'in iksirlerinden var mı?"

O tanrının kutsanmış şıfacıları tarafından yapılmıştı ve tehlikeli ateşini önlemek için zehri çekebilirdi. Yaralı savaşçı başını salladı. Kanla boyanmış yüzü gergin bir maskeye dönüşen Maddek, Yvenne'e baktı. Onun sessizce ne sorduğunu biliyordu.

Boğazını sıkarak, "Benim de yok," dedi. Ve savaşçılar sahip olmadıkları şeyleri istemezlerdi.

Ama bu sefer, hepsi yaptı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

YVENNE

T o sabah hızlı sürmüşlerdi ama günün geri kalanı için belirledikleri hızın yanında bu hiçbir şeydi. Hortlaklar üç kez atlıları yakaladı. Yaratıklar artık onun altında değildi.

kardeşin kontrolündeydi ama yine de insanlara av olarak odaklanmışlardı, kokularını yolda takip etmek kolaydı ve atların aksine, hortlaklar asla yavaşlamaya ya da dinlenmeye ihtiyaç duymuyorlardı.

Gün batımıyla birlikte uzun otlar yerini dev eğrelti otlarıyla kaplı yeşil bataklıklara bırakmıştı. İleride, bir zamanlar Ageras nehrinin kıyısına dikilmiş olan Hanan'ın devasa heykelinin dağınık kalıntıları uzanıyordu. Yorgunluk, Yvenne'nin yarıya kadar toprağa gömülmüş devasa kafayı, yontulmuş kirpikleri o kadar gerçekçiydi ki, aralarından geçen esinti tanrının uyanmak için kıpırdandığı izlenimini veriyordu.

Maddek heykelin başının yanında mola verdiğiinde hava tamamen kararmıştı; çünkü daha fazla gidemezlerdi. Kızarmış ve ateşi yükselmiş Toric eyerinde sallanıyordu. Maddek Yvenne'nin inmesine yardım ederken, genç savaşçının dengesini kaybederek bineğinden düştüğünü ve son anda Banek tarafından yakalandığını gördüler.

Yorgunluğunu bir kenara iten Yvenne Maddek'e, "Sen benim atımla ilgilenirsen, ben de Toric'le ilgilenirim," dedi.

Adamın çenesinin neden gerildiğini ve yüz ifadesinin neden karardığını bilmiyordu ve pek de umurunda değildi. Ondan başka bir cevap duymak da umurunda değildi.

anlaşma.

"Eğer ona başka biri bakarsa, bu gece nöbet tutacak bir savaşçı eksilmiş olacak, gerçi hem hortlaklar hem de askerler olabilir," belirtti. "Ve ben de zayıf düşmüş birine bakmaya yabancı değilim. zehir."

Kısa bir süre başını sallamadan önce karanlık bakışları bir süre onun yüzünü inceledi. "Yapabilirsin."

Yine de yapacaktı. Tıpkı müstakbel kocasının onayı olsun ya da olmasın, canavarların gözlerine ok atmaya devam edeceği gibi.

Ama Maddek, Kelir'in atını ona savaşçının yayını bırakmadan götürdüğünde boğazı ağrısa da, bu savaşı vermenin zamanı değildi. Toric'in bacağındaki ısırık iltihaplanmış, yırtık yaranın kenarları şişmişti. Diğerleri heykelin yanağı ve burnunun oluşturduğu mermer sığınakta kamp kurarken, o ve Banek genç savaşçının kürklerini giymesine yardım etti.

Kadın onun yanına yerleşip Banek'in verdiği küçük merhem kabını açtığında ateş içindeki yüzü daha da kızardı. "Yapmamalısınız leydim. Yemeğinizi yiysin ve dinlenin."

"Sen kendininkini aldıktan sonra." İlacı yavaşça yaranın üzerine sürdü, şişlik ve sığağa rağmen irin sızmadığını görmekten memnun oldu.

Yine de hassas olmalı. Her zamanki sorularını sormak yerine, Toric o bitirene kadar dişlerini sıkarak oturdu. bir kenara bıraktığında, bakışları kısa bir süreliğine gözlerine değdi.

"Onu şimdi hissediyor musun?"

Kardeşini. "Kartal *senin* okunla ... beri değil," diye ekledi, sesi övgüyle sıcaktı.

O kadar kızardı ki yanakları alev alev yanıyor gibiydi. Bakışları onunkilerle buluştu.

Gözlerini tekrar kaçırdı ve itiraf ederken sesi alçaktı, "Böyle şeyler göreceğim hiç aklıma gelmezdi -hortlaklar ve hortlaklar. O dehşetler sadece masallara aitti. Scourge bile artık siyah cam ve taş yığınının başka bir şey değil."

"Böyle yaratıklar benim için de masaldı," dedi usulca. Babası ve kardeşleri ise tek canavarlardı.

"Onları Lave boyunca Stranik'e karşı yürürken gördüler.

Fang." Çenesini kaldırarak Maddek ve Kelir'e işaret etti, onlar da

derisi yüzülmüş ve bağırsakları çıkarılmış akşam yemeği malzemeleriyle ateşin başında. "Ve yaşlı Banek burada."

Savaşçının yanıtı, "Ben öyle," oldu.

"Ama Lave'de hiç böyle yaratıklarla karşılaşmadım. Sadece bizi öldürebilecek hayvanlar vardı, ama bu da evimizden farklı değil - bizi öldürebilecek olan Farianlar hariç. Neden öldürmek istesinler ki?"

"Vahşiler mi?"

Toric başını salladı. "Annen onları izledi mi?"

"Atalarımın çoğu bunu yaptı. Ama Farianların yöntemlerine bir anlam verebildiklerini hiç sanmıyorum."

"Tolehi rahipleri bizi iblis olarak gördüklerine inanıyor ve bu yüzden öldürmek için yanıp tutuşuyorlar." Savaşçı umursamaz bir tavırla Banek'e baktı. "Aynı fikirde değil misin?"

"Onların vahşi zihinlerinin nasıl düşündüğünü bilmiyorum. Ama ben bir iblisle karşılaştım ve tek düşüncem onu öldürmekti. Tecavüz edip yemek de değildi."

Toric yüzünü buruşturdu. "Ya da insan dişi ve derisi giymekten."

"Hayır mı?" Banek'in sessiz, paslı kahkahası duyuldu. "Drepa'ya derisinden zırh yapmaktan ve avlarımızla övünmek için pençelerini takmaktan başka ne yaparız? Neden uzun dişli kedinin kürkünü aldınız?"

Toric gözlerini açarak, "*Biz* onlar için hayvanız," dedi.

Yaşlı savaşçı omuz silkti. "Kesin olarak bilemeyiz. Ama birçok Lave'den geçerken gördüğüm vahşiler bana ilk drepa avına çıkmış genç Parsatheanlar gibi göründü."

Böylece kendilerini savaşçı olarak kanıtlayabileceklerdi. Yvenne'e bu da en az diğerleri kadar mantıklı bir açıklamaydı. "Peki sen neyle yüzleşmeyi tercih ederdin, Toric?" diye sordu Yvenne. "Bir Drepa'yla mı yoksa bir Farian'la mı?"

"Bir drepa. Seni sadece parçalara ayırıp yiyip bitirirler." Toric'in sesinde ani bir gurur kabarmıştı ama sözcükleri gevelemesi, ateşin onu iyice etkisi altına aldığını gösteriyordu. "Ve kabilemdeki herkesten daha fazla drepayı tek başıma öldürdüm."

Çenesini kaldırması Yvenne'nin bakışlarını, bir düzine yırtıcı kuş pençesinin deri bir danteli süslediği boynuna yöneltti. Sinsi bir sırıtişla Kelir'e baktı.

"Aynı kabiledensiniz, değil mi Kelir?" Ve sadece üç pençe takıyordu.

Kelir hoşnutsuz bir ses çıkardı ama eğlenen bakışları Yvenne'e alayının iyi karşılandığını söylüyordu. "Toric'in yaşındayken Stranik'in Dişi'ne karşı iki yıl savaşmışım ve Yanan Düzlükler'in güneyinde çok az drepa var. İnsan evde daha uzun süre kaldığında daha fazla pençe toplayabilir."

Belki, ama Toric'in taktığı pençelerin sayısı Yvenne'e daha az etkileyici görünmüyordu; özellikle de genç savaşçı sakallı yaşını çoktan geçmiş olamayacağı için. "Ne kadar zamandır ittifakın ordusuyla birlikteydin? Lave?"

"Sadece üç mevsim."

Kral Latan bir önceki yaz suikasta kurban gittikten ve Maddek komutayı yeniden devralmak üzere gönderildikten sonra Toric de onunla birlikte güneye gitmiş olmalı.

"Sadece üç sezondur buradasın ama kendini kanıtlamış olmalısın, çünkü şimdiden Ejderha Muhafızları'nda görev yapıyorsun," dedi. "Seni bu göreve atayan her kimse, hortlaklarla karşılaştığında bocalamayacağına inanıyordu. Wraithler."

Ateşten parlayan gözleri parladı. "Birisi Enox'a Scourge'un tepesindeki cesaretimden bahsetmiş olmalı."

"Oh? Neymiş o hikaye?"

"Kabilemizdeki savaşçılar avcı yaşına ulaştığında, birbirimize Bela'nın kalıntılarının tepesinde bir gece boyunca kalma cesareti gösterdik. Sabaha kadar kalan tek kişi bendim. Diğerleri ulumalar ve çılgınlık yüzünden dehşete düşmüştü. Ama ben bunun rüzgar olduğunu biliyordum."

Ateşin yanına çömelen Maddek başını eğdi, omuzları sessizce titriyordu.

Kelir geniş bir sırıtış takındı. "Rüzgar mı?"

"Cesaretimizi kanıtlamaya çalıştığımız zaman da benzer bir fırtına çıktığını hatırlıyorum." Ardyl de onlara katıldı ve kürklerini yere atıp bağdaş kurarak yere . "Ama Maddek ve beni yenmeyi uman sadece bir çamur beyinliydi."

Ardyl'in yaralı savaşçıya yönelttiği kısık bakış Yvenne'e o çamur beyinlinin kim olduğunu anlattı. "Kelir mi?"

"Onu Bela'ya bıraksaydık o da kazanabilirdi. Bunun yerine dostumuzu aramaya çıktık ve gümüş parmaklı Rani'nin iblisi yarmasıyla oluşan kanyonda onu ulurken ve inerken bulduk, öyle ki bu ses tüm lanetli yerde yankılandı."

Yvenne güldü ama Toric başını salladı ve Ardyl'in önerisini fiziksel olarak reddetmek istercesine doğrulmaya çalıştı.

"Kelir olamaz. O Lave'deydi." Ardyl ona acıyan bir bakış attı. "Peki ya Seri?"

"Evdeydi ama yapamadı-" Toric sözünü kesti, kaşları çatıldı. "O bir avcı yaşında bile değil! Ve o zamanlar henüz süt dişlerini çıkarmamıştı."

"Rahatına bak savaşçı," dedi Maddek yumuşak bir sesle ama kesin bir emirle.

Oturmak bile korkunç bir çaba gerektiriyormuş gibi derin ve düzensiz nefes alan Toric başını salladı ve kürklerinin üzerine uzandı.

Yvenne kuru dudaklarına bir deri su götürdü. "Seri?"

Toric yudumlarken Ardyl, "Kelir'in kız kardeşi," diye ekledi. "Kardeşinin yaşının yarısından daha küçük ama şimdiden onun iki katı savaşçı."

Kelir bu tanıma itiraz etmedi, sadece başını salladı.

Ancak Toric geri adım atmış olsa da yine başını salladı. "Bir drepa sürüsü Bela'nın gözünde yuva kurmuş. Bu kadın o harabelerin yakınına tek başına gitti."

Kelir'in sırtışı değişti. "Onunla konuşacağım." Ardyl alay etti. "Dinleyecek mi?"

Maddek, "Onunla konuşacağım," dedi ve Ardyl buna hiç itiraz etmedi.

Onun yerine Banek konuştu, kaşları çatıktı ve kelimeleri sanki her biri dikkatle tartılmış ve ölçülmüş gibi kesindi. "Kırbaç kuyruğunun yükseldiğini gördüğümde beri kalbimde soğuk bir baskı var. Daha fazla hortlak peşimizde olduğu için bunun sadece bir endişe olduğunu düşünmüştüm. Ancak genç Toric gördüğüm dehşeti düşünmemi sağladı ve Yok Edici'nin zamanından beri bir kamçı kuyruğu ölüden diriltecek kadar güç görmediğimi fark ettim."

Yvenne ona şaşkın bir bakış attı. "Stranik'in Dişi'nin rahipleri de aynısını yapmadı mı?"

"Yöntem olarak aynıydı - bir kuşu tanıdık olarak kullanmak ve uzaktan hortlaklar. Ama asla o büyüklükte bir hortlak görmedim. Bunlar genellikle iblisler tarafından büyütülür, büyü tarafından değil."

Banek onay almak istercesine Maddek ve Kelir'e baktı. Her iki adam da hafifçe kaşlarını çatı. "O kadar büyük bir şey değil," diye yavaşça onayladı Kelir. "Yani belki de onları gönderen Aezil değildi. Elbette böyle bir hayvanı yetiştirmek için deneyimli bir büyücü gerekir."

Banek başını salladı. "Deneyimli bir büyücü asla Toric ve Danoh tarafından kuşatılmasına ya da bu kadar kolay alaşağı edilmesine izin vermezdi. Büyük bir kontrolü ya da farkındalığı yoktu."

Dehşet Yvenne'nin boğazını sıktı. "O zaman bir iblis olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi yaşlı savaşçı. "Hangi iblis onun yerine bakması için bir kuş gönderir ki? Büyük olasılıkla bu, çok güçlü ama az pratik yapan bir büyücüdür."

Maddek'in bakışları Yvenne'nin yüzüne değdi. "O zaman belki de Aezil'in soyu büyülerine daha büyük bir güç veriyordur."

"Belki de," diye kabul etti, yüreği huzursuzlukla doluydu. Eğer doğruysa, Aezil babasından daha büyük bir tehditti. "Pratik yapması için ona daha fazla fırsat verilmemeli."

Maddek'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "İttifak konseyi başka bir diyarın kralını öldürmeni onaylamayacaktır."

"İttifakın tek amacı Yok Edici'ye ve onun gibilere karşı savunma yapmaktır. Eğer kardeşimin dönüştüğü şey buysa, okum yakında onun kalan gözünü de çıkaracaktır."

Maddek'in gülümsemesi kaşlarını çatı. "Ben senin gücünüm. Bu yüzden bunu senin için yapacağım."

"Ancak senin nişancılığın benimkinden daha iyi ve hızlıysa," diye karşılık verdi. "Çünkü kardeşimi tekrar gördüğümde kolumu güçlendirmek için bolca fırsatım olacak."

Yüz ifadesi daha da karardı. Yine Maddek onu inkâr etmek istediye bile, Fassad'ın çömelip onu görmesini engellemeden önce bunu yapmadı. Toric'in bacağına inceleyin.

"Evini tekrar göreceksin," savaşçı.

Yvenne böyle bir ifadenin gerçek mi yoksa umut mu olduğuna karar veremedi

-Ve o eve ulaşmak için planlanandan daha fazla zamana ihtiyaçları olabileceğini düşündü. Tekrar Maddek'e baktı ve onun düşünceli bakışlarla kendisini izlediğini gördü.

"Eğer bugün bize saldıran Aezil'se," dedi ona, "o zaman Drahm'a gittiğimizi ve Kaynayan Deniz'de kuzeye yelken açmaya niyetli olduğumuzu biliyor olmalı. Rotamızı değiştirmemiz gerekmez mi?"

Gözleri kısıldı. "Nereye?"

Babasının onları kolayca durduramayacağı herhangi bir yere. Hiç şüphe yok ki

Rotalarıyla ilgili haberler Zhale'n'e doğru kanatlanıp . O tam bir gönderebilirdi

Gemileri kuzey kıyısına ulaştığında ordu Burning Plains'teki karakola ulaşmış olacaktı.

Maddek de bunu umuyordu. İntikamının iki yolu olabilirdi: Yvenne ile evlendikten sonra babasını öldürmek ve onun Syssian tahtını ele geçirmesine yardım etmek ya da Parsathean topraklarındaki bir saldırıya karşılık olarak babasını öldürmek.

Ve babasının ordusu kuzeye gidecekti. Maddek'in aksine, Zhale'nin başka seçeneği yoktu. Yvenne'yi geri almazsa Syssia'yı kaybedecekti. Bu yüzden Parsathe'ye saldırmak kadar aptalca ya da ittifak konseyini kızdıracak bir risk bile olsa her türlü riski alacaktı.

Ama Maddek babasını karakolun yakınlarında öldürürse, Yvenne'yle evlenmesine ve o noktadan sonra ona yardım etmesine gerek kalmazdı. Ve Yvenne, babası ölmüş ama kardeşleri hâlâ bir tehditken, hiçbir koruma ya da yardım olmadan ortada kalacaktı.

Onunla evlenmesine ve tahtını güvence altına almak için bir nedeni olmasına ihtiyacı vardı.

-Tek nedeni çocukları için Syssian tahtını güvence altına almak olsa bile.

"Güneye," dedi. "Gogean kraliçesinden koruma istemeliyiz."

Üst dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Babana daha çok benzemek isteyen aynı kraliçe mi?"

"Çünkü aç çiftçiler tarafından kışkırtılan muhalefeti susturmak istiyordu. Ama biz ona Syssia, Parsathe ve Goge arasında ittifak konseyindeki dengeleri değiştirecek ve halkının üzerindeki yükü hafifletecek bir işbirliği vaadiyle gideriz. Bizi korumak için her türlü sebebi olacaktır ve eğer evliliğimize Goge kraliçesi şahitlik ederse, babamın ittifak konseyi önünde birliğimize meydan okuma umudu. O zaman tahtımı talep etmek için sadece doğum yapmam gerekecek."

Yüz ifadesi sertleşti. "O güne kadar Gogean duvarlarının arkasına saklanmamızı mı istiyorsun?"

Korunmak istemek sinmek değildi ama bunu ona söylemenin faydasız olduğunu biliyordu. "Karakoldan gelen askerler tarafından öldürülmekten iyidir."

"Orada ölecek olan senin baban." Aniden ayağa kalktı. "Kuzeye devam ediyoruz."

Onun uzaklaşmasını izlerken göğsü acıyla gerildi. Böylece kuzeye, Maddek'in tercih ettiği intikama doğru devam edeceklerdi.

Babası için yem olması dışında kendisine ihtiyaç duyulmayan bir intikam.

Kelir ağır bir homurtuyla ayağa kalktı ve Danoh'a işaret etti. "Onu takip edeceğiz ve ilk nöbeti biz alacağız."

Ardyl homurdanarak kürklerini açtı. "Onun arkasındayken, kışındaki dikenini çıkarmaya çalış."

Kelir başını salladı, bakışları Yvenne'ye kaydı. Yvenne, Kelir'in yüzünde ne gördüğünü bilmiyordu ve bu yüzden Kelir'e şöyle dedi: "Onun kötü ve öfkeli bir ruh hali içinde olduğunu düşünebilirsiniz ama bunun tek sebebi en genç savaşçısının ateşler içinde olması ve gelininin tehlikede olması."

Hayır. Maddek onları tehlikeden kurtardığı kırbaç kuyruğundan beri bu kötü ruh halindeydi. Yine de başını sallamaktan başka yapacak bir şey yoktu. Belki de gerçekten Toric için endişeleniyordu.

Ama bu kesinlikle onun için bir bakım değildi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

MADDEK

A Parlak yumurta rengi ay, sürülerle dolu yeşil bataklıkların üzerinde parlıyordu. Zırhlı sırtlanlar homurdanıyor ve toprak yığınlarının üzerine çömeliyorlardı.

Tüylü bizon buzağları topuklarını tekmeleyip, ağaçların arasında dans ediyordu.

trompetçilerin sütun gibi bacakları. Bu büyük hayvanlardan birinin derin, yankılı çağrısıyla, yüzlercesi daha uzun zarif boyunlarını kaldırdı, tüylü başları tek bir yana döndü.

Dev bir mermer ayak kalıntısının tepesindeki Maddek de aynı yöne baktı. Eğer daha fazla hortlak yaşıyorsa, yakında savaşçılara yetişeceklerdi. Ama trompetçileri telaşlandıran bir hortlak değildi. Onun yerine bir sabenar sürüye doğru süzüldü. Sürüngen derili ve birkaç

Uzun dişli bir kediden kat kat daha büyüktü, hareketleri diğer sürüngenlerden çok bu hayvana benziyordu ve kılıç gibi dişleri de kedinin dişlerine benziyordu.

"Bizon yavrusu," diye tahmin etti Kelir yanından.

Bu, çocukken sık sık oynadıkları bir oyundu; Yanan Ovalar'daki yırtıcıları izler ve hangi hayvanın hedef alınacağı üzerine bahse girerlerdi. Ama bu gece Kelir bunu sadece kendini uyanık tutmak için oynadı.

Yorgunluktan bitkin düşmüş olsa da Maddek uykunun geleceğinden şüpheliydi.

Ama aklını meşgul eden kampın dışındaki tehlikeler değildi. Bakışları tekrar Yvenne'ye döndü. Hanan'ın dağ gibi kafası neredeyse gözlerine kadar gömülmüştü ve yanakla gözün köşesinde kamp kurmuşlardı. burun. Kelir'le birlikte nöbet tuttukları ayak daha uzaktaydı,

Ama her yönden en iyi görüş açısını sunuyordu. Bir hortlağın üzerlerine doğru geldiğini fark etmek istemiyorlardı. Ardyl, Fassad ve Banek şimdi uyuyorlardı ama herhangi bir gürültüde uyanacaklardı ve Danoh ile Kelir'in iki gözü de çevrelerindeydi ve uyuyan savaşçıları ... ve Yvenne ile Toric'i gözetleyebiliyorlardı. Biri ateşler içinde kıvranıyordu, diğeri ise ilk nöbet boyunca ona bakmıştı.

Küçük bir ateş hâlâ yanıyordu. Yumuşak ışığında, gelininin Toric'in yüzünü soğuk suyla yıkamasını izledi. Savaşçı onun bakımları altında huzursuzca hareket ediyor, ateşli bir sayıklama içinde mırıldanıyordu.

Maddek'in şu anda gözünün önünde tutmak istediği kişi oydu, çünkü o olmadığında, sanki bir hortlağın zehri kendi göğsünü dolduruyormuş gibi görünüyordu. Her zaman olduğu gibi Kılıcını bir karnından çekip aldıktan sonra döndüğünde sihirle kirlenmiş kırbaç kuyruğundan kaçmak yerine Kelir'in yayı ve okuyla kendisine doğru geldiğini gördüğünden beri.

Hayatını cehenneme çevireceğine söz vermişti. Hâlâ da öyle yapacağına inanıyordu. Ama o anda, Yvenne'nin içinde olmadığı bir hayatın daha büyük bir sefalet olacağını fark etmişti.

Onunla ya da bir sefalet. İki sefalet arasında, onun sunduğu şeyi seçerdi. Yine de bu seçim bugün neredeyse elinden alınmıştı.

İlk kez tehlikede değildi. Yine de kan etrafını sardığında Maddek'in duyduğu korku bugünkünün yanında hiç kalıyordu. Onu bir savaşçı kraliçe yapmak istiyordu ama sadece gerektiğinde kendini koruyabilsin diye. Savaşa doğru koşabilsin diye değil.

Ona vereceği bir sonraki ders, bazen bir savaşçının en iyi seçeneğinin kaçmak olduğu olacaktı.

Kelir homurdanarak Maddek'in dikkatinin dağınıklığı ve bu gecenin çoğunu dışarıdan gelecek tehditleri izlemek kampa doğru bakarak geçirmesi hakkında sözsüz bir yorum yaptı.

Sonra arkadaşı sert bir sesle, "Toric'le ilgilenen gelinine bakıp aptalca şeyler düşünme," dedi.

Bunların hangi düşünceler olduğunu sormaya gerek yok -şüphe ve kıskançlık. Maddek ne Toric'ne de Yvenne'den şüpheleniyordu ama yine de utanç verici bir kıskançlık duyduğunu inkâr edemezdi. Çünkü Yvenne genç savaşçıya sıcak ve duvarsız şekilde yaklaşıyordu. Maddek'e o kadar kolay dokunmamıştı.

Ama o sadece aynı fikirdeydi. "Böyle bir düşünce aptalca olurdu."

"Öyle düşünmeyin. Ondan hoşlanıyor ama başka bir güzel kadın ona ilgi gösterir göstermez bu hoşlanma geçecek. Ve onun gözleri sadece senin için."

Gerçek buydu. Maddek ve bir kırkayak bacağı dışında hiç kimseye sıcaklık ve açlık dolu bakmamıştı.

Kelir ona spekülatif bir şekilde baktı. "Bunlar da aptalca sözler miydi? Kurtlarla yatmasının ve geçen akşam kürklerinizi paylaşmayı reddetmesinin bir nedeni olmalı."

Maddek söylediği sözlerin sadece kıskançlık olmasını diledi. Onun yerine neredeyse dilini koparacaktı. Ona sevgi için kendisine bakmamasını söylemişti ama bu hatırlatmaya ihtiyacı olan Maddek'ti. Onun değil.

Ama yapılanları geri alamazdı. "Bir dahaki sefere bana izin verdiğinde onun yatağını paylaşırsam, dilimi söylenmemesi gereken şeyleri söylemekten daha iyi bir şekilde kullanacağım."

Diğer savaşçının cevabı hem acıma hem de kahkahayla doluydu. "Dolunaya sadece beş gün kaldı."

Maddek ona tekrar sahip olduğunda. Ve şimdi ile o zaman arasında, aralarında daha güçlü duvarlar inşa edecekti.

Birden kaşları çatılan Kelir öne doğru eğildi. "Onları ayağa kaldıran ne?"

Kampta Fassad ve Banek artık uyumuyor, yataklarından kalkmışlardı. Maddek onları izlerken Banek ayağıyla Ardyl'i dürttü ama Ardyl sadece yuvarlandı ve kürkünün içine daha da gömüldü.

Tehdit yok o zaman. Maddek aya baktı. Hâlâ yüksekti, bu yüzden saati değiştirmek için çok erkendi.

Banek onlara doğru ilerlemeye başladı. Yaşlı savaşçı her şeyin yolunda olduğuna dair bir işaret verdi ama Maddek onun kendilerine ulaşmasını beklemedi. Kelir'i de arkasına alarak Hanan'ın mermer ayağına tırmandı.

"Toric kötüleşti mi?" Maddek buluştuklarında sordu.

"Eskisinden daha iyi ya da daha kötü değil," dedi Banek. "Ama onun huzursuz mırıldanmaları kampta uyku bulunmadığı anlamına geliyor ve eğer ben

"Uyan, en iyisi nöbet tutarak kendimi değerlendireyim. Fassad da aynı kararı verdi." Kelir başını salladı ve "Sessizliktense mırıldanmak daha iyidir," dedi.

. Stranik'in Dişi'ne karşı yürütülen seferde, Toric kadar güçlü ve genç savaşçıların ateşe yenik düştüğünü görmüşlerdi ve her zaman öncesinde yakıcı bir durgunluk vardı. Toric tehlikedeydi ama korkunç bir tehlike değildi.

Ateşten ölen güçlü savaşçıların çoğu onun gibi bir uzuvlarından değil, kalplerine ya da kafalarına yakın yerlerinden ısırılmıştı.

Yine de Yvenne kadar zayıf biri . . . o ateş en çok öldürür, ne olursa olsun ısırığın olduğu yerde. Belki de ölümden , tıpkı tanrıça dokunuşlu annesinin onu öldürmesi gereken farklı bir zehirden kurtulduğu gibi. Ama Yvenne'nin bedeni hiçbir zaman o savaşçı kraliçeninki kadar güçlü olmamıştı.

Sadece bir çizik yeterdi. Bir ısırık. Yine kaçmak yerine tehlikeye doğru koştu.

Kız iyiydi ama yine de Maddek'in göğsü ağrıyordu. Gelini onun zayıflıkları bulmakta usta olduğunu söylemişti. Onun kendisine dönüşmekte olduğunu görmezden gelemezdi. Çünkü yüzleştiği bir sorun yerine yüzleşmediği bir soruna odaklanmıştı.

"Yarın ata binecek gücü olacak mı?" Drahm'a ve onları taşıyacak gemiye ulaştıktan sonra Toric'in ata binip binemeyeceğinin bir önemi yoktu. Kaynayan Deniz'in ötesine. Ama o şehre gitmek için hâlâ birkaç günlük yol vardı.

Banek başını salladı. "Belki bir sonraki."

Tam bir gün kaybedilmişti ve eğer güney nehir yolunu kullanmışlarsa, Syssian ya da Rugusian askerleri çok geride değildi.

Banek, "Siz önden giderken ben onunla kalabilirim," diye önerdi.

"Hayır." Hepsi birlikte daha güçlüydü. Toric zayıflamış olsa bile. Ve eğer askerler kuzey yolunu kullanmış ve Drahm'a onlardan önce ulaşmışlarsa, o şehre yanında daha az savaşçıyla girmemek daha iyiydi. "Eğer bu yoldalarsa, bu pozisyon en savunulabilir olanı."

Kelir'in ağzı eğlenerek seğirdi. "Ve yaklaşan herhangi bir askerin gözüne ok yerleştirebilen bir gelininiz var."

Yani yapabilirdi. Ama yalnız değil. Maddek de onu askerlere göstermezdi ama yine de bir saldırı olursa böyle bir yeteneği kullanmamak aptallık olurdu.

Kullanılmadan bırakmasına da izin vermeyecekti. Temra'nın yumruğuyla, onun inatçılığı, eğer onu reddederse, sadece başka bir yerde güç arayacağı anlamına geliyordu.

Göğsündeki o zehirli ağrı derinleşti.

Kelir'in bakışlarını üzerinde hissetti ve diğer savaşçı, "Tavsiyeye ihtiyacın var mı Ran Maddek?" diye sordu.

Savaşçının sesi hafif olsa da, tamamen şaka değildi. Öğüt vermek ve danışmak Ejderha'nın görevlerinden biriydi. Ve Maddek'in arkadaşı onun yüzünde her ne gördüyse, buna ihtiyacı olduğunu söylemiş olmalıydı.

Ama ihtiyacı olan ögüt bu değildi. Onu rahatsız eden şey için hiçbir yardım yoktu.

"Ögüt değil. Bir söz." Ama Kelir'den değil, yine de savaşçının buna tanık olması en iyisiydi. Maddek Banek'e baktı. Maddek'in muhafızları ona itaat etmek zorundaydı. Ama yaşlı savaşçı bu yemini şimdi etseydi, neredeyse aynı . "Ejderha muhafızlarımdan biri olarak hizmet ama her şeyden önce geliminin muhafızı olarak hizmet edeceksin. Ve eğer yenemeyeceğimiz bir tehditten kaçmazsa, onu bu tehditten uzaklaştıracaksın."

Banek Kelir'e baktı. Maddek'in yaşlı adamın kabul etmek istediğinden hiç şüphesi yoktu ama bu savaşçılar arasında verilecek bir karar olacaktı çünkü Banek'in ihtiyaç duyduğu bir anda Ejderha'yı -ve Maddek'i- terk etmesi anlamına gelebilirdi.

Arkadaşının ifadesindeki hafiflik kaybolmuştu. Kelir bu istekten hoşlanmamıştı ama bunun nedenini de görmüştü.

Ve Maddek'in bunu daha önce fark edememiş olmaktan duyduğu hayal kırıklığını da biliyordu. "Onun ne olduğunu gördük - ne zaman kötü büyüleri hissetse ya da aytaşı gözleriyle bize baktığında ve biz onun bakışlarını tutamadığımızda. Bize bir tanrıçanın onun içini gördüğünü söyledi. *Biliyorduk.*" Ağzı acı bir mizahla buruştu. "Yine de barmaid bile bizden daha iyi anladı, o da sadece bir bakışta."

Tıpkı Yvenne'ye pek çok şeyin tarif edildiği ama kendisinin görene kadar tam olarak anlayamadığı gibi. Kelir ve Maddek de benzer şekilde kör olmuşlardı; onun ne olduğunu bildiklerine inanıyorlardı ama gördüklerini tam olarak anlayamıyorlardı. Yine de her savaşçı Yvenne'nin aynı yanlış anlamalar.

"Banek biliyordu," dedi Maddek ona. "Daha önce görmüştü."

Yvenne'nin annesinde ve annesinin annesinde. Ama yaşlı adam başını salladı. "Onun içindeki tanrıçayı gördüm. Ama daha fazlasını göremedim, çünkü onun annesi gibi bir savaşçı olmadığını da gördüm. Ve harabelerden sonra, kaçmayı başaramadığında ... Ne kadar cesur olduğunu göremedim. Bunu bugüne kadar görmemişim."

Maddek onun cesaretini görmüştü. Ağabeyi onu arabadan indirdiği andan itibaren, çenesini cesurca kaldırıp doğrudan ona baktığı zaman görmüştü. Bir aptal gibi bu cesareti görmezden gelmişti. Ama şimdi kız onun zayıflığıydı ve zayıflığının onu savunmasız bırakmasına izin veremezdi. "Onu koruyacak mısın? Zhaleen onun olmasına asla izin vermez.

Bu ailenin hiçbirisi olmayacak."

Ve Maddek'in hepsini öldürmek için yeni bir nedeni vardı. Yvenne onun bir gelin olarak bir cesetten daha değerli olduğunu söylemişti ama Maddek onun ne demek istediğini tam olarak anlamamıştı. Bir kraliçe olarak ne kadar değerli olduğunu anladıktan sonra bile. Kızları Syssian tahtında meşru hak iddia edebilecekti ama bu bile onun tüm değeri değildi. Çünkü kızları da içinde bir tanrıçanın büyüsünü taşıyacaktı. Ve Zhalen ve kardeşleri Yvenne. . ama Yvenne'nin annesi gibi bir kraliçenin etkisi altında olmayan genç ve güçlü bir kız? Belki de yapabilirlerdi. Belki de Yvenne'ye bunun yapılmamış olmasının tek nedeni onun zayıflığı ve güçsüzlüğüydü. Annesinin bir zamanlar olduğu kadar güçlü olsaydı, Zhalen onu da oğullarına yaptığı gibi yetiştirirdi. Şimdi Yvenne'nin bir kızı olsaydı, Zhalen bebeği alacak, annesini öldürecek, sonra da çocuğu oğullarını şekillendirdiği gibi şekillendirecekti. Onun üzerindeki hak iddialarından vazgeçemeyecek kadar güce açtılar.

Zhalen'in onu Tolehi kralıyla evlendirmek istemesine şaşmamalı. Hem babası tahtta yeni bir hak iddia hem de Tolehi kralı Zhalen Yvenne'nin kadın meselesini aldığı anda savaşmayacaktı.

"Babası ve kardeşleri ölene kadar asla güvende olmayacak," diye onayladı Banek, sonra ciddiyetle ekledi, "Eğer Nyset'in soyu sona erer ya da Zhalen tarafından bozulursa ... bu sadece Syssia için değil, onu çağıran herkes için büyük bir kayıp olur.

kendilerini müttefikleri. Bu yüzden yemin ederim. İlk görevim Yvenne'ye karşı olacak."

Maddek bu yeminle rahatlamış olsa da göğsündeki sızı geçmedi. *Büyük bir kayıp*. Ama sadece Nyset'in soyunu kaybetmek değil. Yvenne'nin kendisini kaybetmek de bir kayıp olacaktı. Ve Yvenne'nin çocukları Parsatheanlar için bir kazanç olacaktı. *Maddek'in* çocukları.

Kelir'in gözleri kısıldı. "Biz de sana aynısını yapabiliriz."

Maddek homurdandı. Diğer adamın ne demek istediğini bilmiyordu.

"Eğer yenemeyeceğimiz bir tehditten kaçmazsanız, sizi göndeririz."

Savaşçı, Maddek'in başlatmadığı bir tartışmayı kazanmış gibi kendini beğenmiş görünüyordu. Ama belki de bu sadece tartışmanın onunla olmadığı anlamına geliyordu. Bu konu Ejderha'nın diğer üyeleri arasında tartışılmış olabilirdi.

Belki de bu intikam arayışına başlar başlamaz, Maddek'in öfkesi ve kederi duygularını bastırırsa onu kendinden kurtarıp kurtaramayacaklarını tartışmışlardı.

Banek, "Neden rotamızı değiştirmiyoruz?" diye sorduğunda savaşçıların onun mantığını sorguladığından emindi.

Kuzeye mi gideceğiz? Güneye, Lave'ye kaçmamızı beklemiyorlardır."

"Ya da Gogean kraliçesinden yardım istememizi," diye araya girdi Kelir kuru bir sesle.

Yvenne'nin önerdiği gibi. Savaşçıların onu bu kadar iyi dinlemesi Maddek'i memnun ; Goge'de saklanma fikrinden hoşlanmasa da bu mantıklı bir alternatifti ve savaşçıları da bunu görmüştü. Ayrıca Banek'in önerisi, Goge şehrini geçip Lave nehrine kaçmaktı. Orası iyi bildikleri bir bölgeydi ve Maddek ile tanrıça dokunuşlu Syssian kraliçesinin yanında, kardeşine ve babasına karşı duracak müttefikler bulabilecekleri bir yerdi. Ama Yvenne Toleh kralı için tasarlanmıştı ve Maddek şu anda orduya komuta eden Tolehi yüzbaşının amcasına karşı durup durmayacağını bilmiyordu. Tıpkı pusu yolundakiler gibi, Yvenne'ye sadık kalacak Syssian askerleri de vardı. Yine de sayıları azdı.

Ve Yvenne'ye verdiği ders yanlış bir ders olmayacaktı. Bazen bir savaşçının en iyi seçeneği kaçmaktır. Daha fazla sayıya ve savunulabilir bir pozisyona ve sadakatleri çatışmayan müttefiklere ihtiyaçları vardı.

Hepsini kuzeyde bulacaklardı. Yanan Ovalar'da Yvenne'nin onu koruyacak koca bir Parsathean ordusu olacaktı ve yayına gerek kalmayacaktı.

"Zhalen henüz rotamızı bilmiyor. Eğer o kartalı gönderen Aezil'se, kardeşi biliyordur ama o Rugus'ta. Rotamız Zhalen'e , Kaynayan Deniz'i yarılmış olacağız. Zhalen'in ordusu karakola ulaşmadan önce ateş çiçeğini göreceğiz. Ve eğer o

Askerler onunla birlikte Syssia'dan çıkarsa, yakında tüm Parsathe bunu öğrenecek."

Çünkü böyle bir hareket görülecek ve herkese bir alarm gönderilecektir. Yanan Düzlükler'in köşeleri - ama alarmın çok uzağa gitmesine gerek kalmayacaktı, çünkü birçok klan zaten Kilren yakınlarında toplanıyordu, böylece yeni Ran'larını seçerler.

Kelir başını salladı. "Yani bir yarış içindeyiz."

"Bu yoldan ayrılırsak kazanamayacağımız bir yarış," dedi Maddek. Yani Ephorn'dan gelen askerlerle yüzleşmek zorunda kalabilirlerdi ama bu onları takip eden bir ordu olmayacaktı. Askerler Yvenne'yi ve küçük bir Parsathean grubunu aramak için gönderilmişlerdi. Hız için atlı olacaklardı ve Çünkü Syssia ve Rugus'un elinde az sayıda atlı asker vardı.

Ephorn. Ancak konsey ittifakın muhafızlarını da sayılarına eklese bile Maddek bir taburdan fazlasını beklemiyordu.

Banek yüzündeki gerginlik azalmış olsa da, "Bu yüzden Kaynayan Deniz'de hızlı rüzgârlar esmesi için Enam'a dua etsek iyi olur," diye ekledi.

"Çok iyi dua etme, yoksa Enam bir fırtına gönderebilir. Ateşi düşürmesi ve zehri emmesi için Nemek'e dua etmek daha iyi," dedi Kelir, kampa doğru bakarak.

Maddek'in iki tanrıya da dua etmeye niyeti yoktu. Olmayan bir şeyi dilemek gibi görünüyordu. Onun yerine Toric'in ateşli kaşlarını yatıştıran bir gelini vardı.

Gerçi bu görevi artık Fassad üstlenmişti. Maddek ve Kelir kampa yaklaşırken, Yvenne artık zehirli savaşçının yanında oturmuyordu, kürkünün üzerine yerleşmişti, kolunu güçlendirmek için kullandığı yeşil çıta kucağında. Uyumadan önce daha fazla pratik yapmaya niyetliymiş gibi cübbesinin uçuşan kollarını geri bağlıyordu. Solgun bakışları, Banek'in kürklerini kendisi için toplayan Maddek'in bakışlarına takıldı ve Maddek kalkmasına yardım etmek için elini uzattığında ona soru sorarcasına .

"Gel," dedi. "Yataklarımızı daha sessiz bir yerde yapacağız. Ve o çıtay atacağız."

Bir tanrıçanın görüşüne ve nişancılığına sahip olsa bile, hiçbir ok o silahtan doğru uçamazdı.

Oturmaya devam etti ve yayı daha sıkı kavradı. "Ama benim-"

"Onun yerine Ardyl'inkini kullan," dedi ona. Ardyl'in yayı ona göre çok uzundu.

Yvenne'nin kolu ellerindeki en kısa koldu ve eğer gelininin silaha pratik daha fazlası için ihtiyacı olursa, ipi çeken Maddek'in kolu olacaktı. O zaman yay çok uzun olmazdı. "Zaten o kendi glaive'ini tercih ediyor."

Savaşçının kürklerinden bir anlaşıma homurtusu geldi.

Yvenne'nin yüzünü aydınlatan mutluluk, Maddek'in ona çıtay ilk verdiği o sabahki kadar parlaktı ve neredeyse o kadar parlaktı tıpkı kırbaç kuyruğunu kestikten sonra olduğu gibi. Maddek'in göğsündeki daralma bu manzara karşısında daha da sıkılaştı ama bu aynı zehirli acı değildi. Bunun ne olduğunu bilmiyordu ama belindeki cevap ağırlığı yeterince açıktı.

Sonra Kelir'in Ardyl'in eşyaları arasından çıkardığı yaya uzandığında Yvenne'nin uyarılmışlığı unutuldu. Yvenne'nin kanı keteni kararttı

eskiden kollarının gizlediği sargılar.

Kelir gördüğü manzara karşısında donakaldı. Maddek donmadı. Kadının yanına çömelip bileğini yakaladı ve nazikçe çevirdi. Ön kolunun iç kısmında kurumuş bir kan şeridi vardı. Yaranın ne olduğunu ve muhtemelen tek yaranın da bu olmadığını anlayınca midesi bulandı.

"Bana diğer kolunu göster."

Kaşları çatıldı, sanki onların tepkisi üzerine kafa yormuş gibiydi ve ona gösterdi. Aynı çizgiydi ama daha fazla kan vardı; Maddek tek bir kesik yerine üç farklı kesikten kaynaklandığını biliyordu. İlki, kırbaç kuyruğunu kestiklerinde yay kirişinin çarpmasından. Diğerleri ise Maddek'in ona Diğer elinde yay vardı ve üç hortlak daha öldürmüşlerdi.

Utanç öfke gibiydi, göğsünde ve boğazında sıcak ve kalındı. Çünkü o ipin çekilmesinin ardında onun gücü vardı. Fırlattıkları ilk oku, kırbaç kuyruğunu öldüren oku geri alamazdı. Ama ilkinin ona zarar verdiğini bilseydi, asla devam etmezdi.

Utanç sözcükleri öfke gibi patlamayana kadar kendi diliyle savaştı. Yine de sert ve sıcaktılar. "Neden bana bunu yay kirişinin yaptığını söylemedin?"

Çünkü canı yanmış olmalı. Sanki bir bıçakla kesilmiş ya da bir kırbaçla kırbaçlanmış gibi bir acı çizgisi olmalıydı.

Yine de şaşkınlıkla ve hafif bir ihtiyatla ona baktı, sanki kelimelerini çok dikkatli seçiyordu. "Bu sadece ustalığın bedeli."

Bunları dikkatle seçmişti... çünkü bunları ilk kez annesinden duymuş olmalıydı. Yvenne kelimeleri değiştirmişti -annesini buna alıştırmanın bedeli derdi- ama Maddek şimdi onun kolunda gördüğü yara izlerini hatırlıyordu. Bu onun yay kirişinden ilk kanaması değildi.

Ve belli ki gelini bu beceride ustalaşana kadar kanaması gerektiğini düşünüyordu.

Belki de kulede bu doğruydı. Ama burada değildi. Kelir'e baktı. "Bir okçu desteğine ihtiyacı olacak." "Sabaha hazır olur," dedi savaşçı.

"Parmakları için de bir koruma," dedi Maddek ona, çünkü yay kirişini çekmek için kullandığı parmak uçları kabarmış ve çiğ kalmıştı. Nasırlar oluşana kadar hassas olacaklarını biliyordu, çünkü alıştırma yapmanın bedeli buydu. Ama çıtayı ona verdiğinde, onu ne kadar acımasızca kullanacağını bilmiyordu. Ve şimdi sırf kabarcıklar ve kan yüzünden pratiğini azaltacağına inanmıyordu.

"Bir kraliçe olarak acı çektiğinde ağlamazsın ve ben de senden bunu istemeyeceğim," dedi Maddek alçak sesle. "Ama eğer bir savaşçı olmak istiyorsan, yaralandığında bize söylemelisin. Bir savaşçının görevi ve onuru, tıpkı senin Toric'le ilgilendiğin gibi, diğer savaşçıların yaralarıyla ilgilenmektir. Sana bakma onurunu bizden esirgeme."

Ay taşı bakışları diğerlerine bakmadan önce onun yüz hatlarını inceledi. Kelir ve Fassad ciddi yüz ifadeleriyle ona baktılar. Ardyll bile kürkünün içinde doğrulmuş, ciddi bir ifadeyle Yvenne'e bakıyordu. Şu anda ne hissettiklerini çok iyi tahmin edebiliyordu; onun yaralanmasına sebep olduğu için o kadar derin olmasa da kendisinininkine benzer bir utanç. Çünkü o gün hepsinin hayatını kurtarmıştı ... ve sonra geri kalanı boyunca bakımsız ve kanlar içinde kalmıştı.

"Seni inkâr etmeyeceğim," diye söz verdi alçak sesle, sonra herkesin duyması için tekrar yüksek sesle. "Bir dahaki sefere size anlatacağım."

Maddek bir dahaki sefere olmamasını tercih ederdi ama verdiği yanıt bu gece için yeterliydi. "Onunla ben ilgileneyeceğim," dedi diğerlerine, gerçi onlar bunu yapının o olacağını biliyordu.

Onu kürkleri ve her şeyiyle kucağına aldığı anda hiç itiraz etmedi, sadece Kelir'in ona Ardyll'in yayını ve bir ok sadağını verecek kadar uzun süre durakladı. Maddek onu korumadan daha fazla pratik yapmasına izin vermeyecekti.

parmaklarını ve kolunu kullanabilirdi, ama gece tehdit gelirse, silahı elinin altında bulundurması daha iyiydi.

Onu taşıyarak heykelin başının güneybatısında duran eline doğru ilerlemeye başladı. Yvenne'yi kucağına aldığı anda göğsündeki zehirli ağrı hafiflemeye başladı. Daha aşağıda başka bir ağrı başladı, ama o Yaralarına bakılana kadar görmezden gelin.

O zaman daha fazla görmezden gelemezdi. Yvenne'i duvarlarının dışına çekmeyi başaramamıştı. Ama her ne kadar Yvenne onun zayıf noktası haline gelse de, arzusu da Yvenne'yi ona karşı savunmasız kılıyordu. Bu yüzden Yvenne onu içeri davet edene kadar tekrar tekrar o duvarları aşmaya çalışacaktı.

İlk adımlarında onun bakışlarını yüzünde hissetti. Heykelin kulağının ötesine geçtiklerinde yumuşak bir şaşkınlık nidası attı. Oraya vardıklarında Toric'e o kadar odaklanmıştı ki çevrelerine pek dikkat etmemişti. Bu yüzden başın ve ayağın büyüklüğü karşısında gözlerini açmış olsa da, görüşünü engelledikleri için o devasa kalıntıların arkasında yatan heykeli görememişti.

Şimdi ay ışığı beyaz mermerin üzerinde parıldıyor, onu aytaşı gözlerinin güneş ışığında olduğu kadar solgun ve parlak hale getiriyordu. Antik heykelin bazı kısımları zamanla gömülmüştü, örneğin bir kolun büyük kısmı toprak bir tepe tarafından örtülmüştü. Maddek'in üzerinde nöbet tuttuğu ayak gibi diğer kısımlar ise tamamen çıplaktı.

"Bu da bana tarif edilmişti ama hiç hayal etmemiştim..." Sözüünü yarıda kesti, yüzü şaşkındı.

Maddek de heykeli tam olarak hayal edememişti ve hâlâ da hayal edemiyordu. Tam olarak değil. Hanan'ın efsanevi heykeli bir zamanlar tanrının gözyaşları ve tohumuyla yarattığı kudretli Ageras'ın yanında duruyordu. Ama Maddek'in tırmandığı parmaklık kendi boyunun üç katıydı, bu yüzden heykelin tamamının ne kadar uzun olması gerektiğini hayal bile edemiyordu. Ephorn'daki Ay Kulesi ayak bileği ve baldır olarak kullanılabilirdi ve yine de ancak dize ulaşabilirdi - yine de Maddek o şehrin kulesinin çağlar boyunca bu heykel gibi dayanacağını düşünmüyordu. Çünkü heykel kırılmış ve parçalara ayrılmıştı ama mermer ufalanmamıştı. Yer yer gömülmüştü ama taştaki çatlaklardan ot çıkmıyordu. Heykel çoktan parçalara ayrılmış olmasına rağmen yüzeyi çukurlaşmamış ve yıpranmamıştı. Ran Bantik kabileleri birleştirmişti ve bir zamanlar kıyısında durduğu nehir şimdi daha kuzeyde, uzaktan zar zor görülebilen bir yerde akıyordu. Sadece üzerinde seyahat ettikleri nehir yolu o kadar eskiydi.

"Bir kule inşa de bilmiyordum," dedi şimdi, sesi meraklıydı ve parlayan bir mermer sütuna bakarken çenesi geriye doğru eğilmişti. "Tabanı açık mı? İçine girilebilir mi?"

Maddek sırtıttı. "O bir kule değil. Bu Hanan'ın gururu."

Tanrının devasa horozu -ve belki de Maddek'in bildiğinden daha devasa, çünkü kuyunun alt kısmı da gömülüydü. Yine de yerin üstündeki çıkıntı neredeyse heykelin bacağı kadar uzun olmalıydı.

Bir anlık sersemletici sessizlikten sonra, zayıf bedenini bir kıkırtı sarstı. "Yıkıntılar içinde bile dimdik ayakta."

Çünkü Hanan her zaman dik dururdu. "En azından yumuşayıp bizi ezeceğinden korkmamıza gerek yok."

"Elbette asla solmayacak," diye onayladı ve spekülatif bir şekilde ucuna baktı. "Sence hiç patlar mı?"

Maddek ele ulaşana kadar bir daha konuşmadı ve onu taşıırken parmaklara tırmanacak kadar uzun süre gülmeyi bırakmak zorunda kaldı.

Orada, Maddek'in ayağın tepesindeki tüneğinden gördüğü şeyi görünce bir kez daha şaşkınlıkla nefes aldı. Heykelin avuç içini bir havuz doldurmuş, berrak suyun içindeki mermerin ışıltısı sanki ayın kendisi onun derinliklerine hapsolmuş gibi görünüyordu.

"Ayakkabılarımızı çıkarmalıyız," diye fısıldadı saygıyla.

Sanki bir tapınağa girmişlerdi ve Maddek de buna karşı çıkamazdı. Adam gelinini ayağa kaldırdı ve gelin de belinden eğilip sandaletlerinin kurdelelerine uzanmadan önce yayını ve sadağını bir kenara .

Kabarmış parmaklarıyla uzanıyor.

Maddek kürkleri bıraktı ve onun önünde diz çökerek bileklerini tuttu.

"Seninle ilgileneceğim, Yvenne."

Gözleri onunkilerle buluştu. Başını sallayıp tekrar doğrulmadan önce yüz hatlarından hafif bir tereddüt geçti. Ona bu savaşçı onurunu bahsetti.

Gerçi bu sadece onur değil, aynı zamanda zevkti de. Ayakları küçük, yumuşaktı ve bu yolculuğun başlangıcında inanamayacağı kadar zorlu bir yolculuğa dayandığı için kirlenmişti. İpek cübbesi ayak bileklerine kadar sarkıyordu, etekleri de ayakları kadar kirliydi. Sandaletlerinin bağcıklarını çözerken bacaklarını bileklerinden kalçalarına kadar saran çarşaflara bir göz attı. Parçalanmış dizini düşünerek ona dışarı çıkmasını işaret etti ve ağırlığını o bacağa vermek zorunda kaldığında destek oldu. Ayaklarını açar açmaz, kendi botlarını sabitleyen deri şeritleri çözmeye başladı ve onun suyun kenarına sürüklenip ayak parmaklarını nazikçe içeri sokmasını izledi.

Kadının zevk dolu iç çekişi adamın sikini taşa çevirdi ama göğsündeki son zehri de ona doğru çevirdiği gülümseme akıttı. "Çok sıcak!"

"O zaman bu gece bunu iyi değerlendireceğiz." Onlar kürkleri açtıkça o da onları sert mermer üzerinde yumuşak bir yatak haline getirdi. "Diğerleri bu havuzun burada olduğunu öğrendiğinde, yarın nöbette olmadıkları her anı banyo yaparak geçirecekler."

Gülümsemesi kısa bir an için genişledi, sonra şaşkınlığa dönüştü. "Yarın burada olacak mıyız?"

"Toric henüz ata binemez." Maddek de ona katıldı, parmakları kemerini bağlamaya çalışıyordu. "Yaralı savaşçılara sık sık yaptığımız gibi, kısırağını çekmesi için kürklerinden bir yatak yapabiliriz. Ama eğer hortlaklar ya da askerler arkamızda ve atlar koşmalı-"

"Bunun yerine pozisyon avantajımız olan bir yerde beklemek daha iyi."

Başını sallayarak kemerini ve çarşaflarını kenara attı ve çırılçıplak suya adım attı. Cesur bakışları omuzlarından kalçalarına kadar uzanıyordu ama kaşlarının kavisinde sorguyu okudu.

"Hortlakların kanını temizlemeden yaralarınıza müdahale edemem." Deredeki savaştan sonra elinden geldiğince silmişti ama yine de parmak eklemlerinin kıvrımlarında, tırnaklarının altında ve derisinde belli belirsiz çizgiler halinde kurumuştı. O iğrenç kan yaralarına bulaşmış olsaydı, yakında Toric'in yanında ateşli bir sayıklama içinde mırıldanıyor olabilirdi.

Daha derin sulara geri döndüğünde, gözlerinin ereksiyonunun sıcak çelik uzunluğunu ölçmesini izledi, dişlerinin dolgun alt dudağına aç bir şekilde sıkıştığını gördü ve her şeye rağmen onu cezbedebileceğini düşündü.

Yaralarıyla ilgilendikten *sonra*.

Havuz bir banyo kadar sıcak olmasına rağmen Maddek oyalanmadı. Bunun yerine dönüp en derin noktaya doğru yüzdü ve orada kendini suya bırakarak saçlarını ve cildini kese yaptı.

Yüzeye tekrar çıktığında Yvenne'nin bakışları merakla parlıyordu. "Daha önce yüzdüğünü hiç görmemiştim. Sanki bir kuş gibiydin ama suyun altındaydın. Nasıl batmadın?"

Sırıttı ve damlayan yüzündeki suyu silkeledi. "Aynı bir kuş gibi, ama kanat yerine kollarımı ve bacaklarımı çırpıyorum."

"Bir balık da böyle mi yüzer?"

"Kolları ve bacakları yok. Daha çok bir yılan benzerler." Çünkü kızın otların arasında dalgalanan bir yılanı izlediğini ve o zaman da şimdi olduğu gibi büyülendiğini biliyordu. "Hiç balık görmedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Yine de lezzetli olduklarını duymuştum."

bir kahkaha yükseldi. Neredeyse karşılaştığı hayvanla en çok ilgilendiği şey, iyi bir yemek olup olmadıklarıydı. "Bence o kadar lezzetli değil kızarmış dally kuşu ya da kırkayak jölesi gibi, ama yakında kendiniz karar vereceksiniz. Kaynayan Deniz'e yelken açtığımızda muhtemelen her öğün balık yiyeceğiz."

"Lave nehrindeyken sık sık yer miydiniz?"

"Sevdiğimden daha sık," diye itiraf etti. Ama Kaynayan Deniz'e vardığında Maddek zevkini yemeğin kendisinden değil, Yvenne'nin kendi yemeğinin tadını çıkarmasını izlemekten alacağını düşündü. Yvenne mutluluk içinde inleyip gözlerini kapadığında bu ona eziyet olmayacaktı çünkü onun ay gecesi geçmiş olacaktı ve Yvenne'ninki doyduğunda kendi açlığını dindirebilecekti.

Bu gece yapacağı gibi. Yıkanırken ereksiyonu azalmıştı ama sığlığa doğru yürürken şaftı hâlâ ağır ve sıcaktı.

Havuzun kenarında ayak bileği derinliğinde duran Yvenne, gelişini izledi; adam sudan çıkıp vücudunun daha büyük bir kısmı sudan çıkarken bakışları aşağıya doğru kaydı.

ortaya çıktı. Su çizgisi adamın belinin altına indiğinde, adam neredeyse üzerine gelene kadar odak noktası orada kaldı.

Maddek'in gözlerinden nadiren saklanırdı ve bu sefer de durum farklı değildi. Başını geriye doğru eğdi. İfadesini okuyamasa da, Maddek ona bu kadar yaklaşmışken gözlerinin altındaki gölgelerde yolculuklarına dair daha fazla kanıt gördü. Şakaklarından geriye doğru uzanan iki saç örgüsü çözülmeye ve yıpranmaya başlamıştı. Cildi son günlerde koyulaşmıştı ama bunun ne kadarının tozdan ne kadarının güneşten kaynaklandığından emin değildi.

"İzin verin sağ kolunuzla ilgileneyim," dedi sessizce.

Elini elinin arasına almadan önce tereddütlü bir hareketle alt dudağını ıslattı. Bol kollarını dirseğinin arkasından bağlamıştı ama ön kolu hâlâ kanlı çarşafına sarılıydı.

Maddek nazikçe bileğini tuttu ve sargıları sabitleyen kurdeleyi çözdü. Kızın hareketsiz bedeninde bir ürperti belirdi. Adam kızın yüzüne baktı ama kızın gözleri çarşafı yavaşça çözen ve güneşin henüz dokunmadığı yumuşak tenini ortaya çıkaran parmaklarındaydı. Nefesi ayrılmış dudaklarının arasından hızlı ve sık bir şekilde geçiyordu.

Onun nefes alışlarını ve anlamlarını daha iyi tanımaya başlamıştı. Bunlar acı değildi. Yine de uyarılma da değildi. Bunun yerine gergin ve kararsız görünüyorlardı.

"Eğer kan keten üzerinde kurumuşsa, çıkardığımda yara tekrar açılabilir," dedi ona yumuşak bir sesle. "Ama yavaş ve nazik olacağım."

Omuzlarını silkti. "Çabuk olup bitmesi daha iyi."

Bu yanıt, gelecek herhangi bir acının onu hiç ilgilendirmediğini gösteriyordu. Yine de her gevşemede gerginliği artıyor gibiydi ve Maddek'in aklına gerginliğinin bir başka nedeni geldi. Maddek onun da birçok güneyle gibi tenini örtmeyi tercih ettiğini biliyordu. Handaki yatakta, adam onu arkadan becermiş olsa bile, kadın önünü peleriniyle gizlemişti. Bunca zaman boyunca onun ayaklarını, yüzünü ve ellerini görmüştü... başka hiçbir şey görmemişti.

Yine de onun mütevazı ya da utangaç olduğunu düşünemezdi. Aklı öyle değildi. Sözleri öyle değildi. Bakışları öyle değildi.

Ama belki de bu açıdan . "Daha önce hiç kimseye kolunu açtın mı?"

Titredi ve bu kez onun gözleriyle buluşmadı. Yanakları . "Annem beni gördü," diye cevap verdi, sonra nefes nefese ekledi, "bebekken"

Ve o zamandan beri tenine sadece Maddek bakmıştı. Bileğinin iç kısmındaki damarların narin izlerini, yaralarını beslemek için ön kolunun uzunluğunca akan soluk maviyi sadece o görmüştü. Kanlı kumaş ilk yaraya yapışmıştı ve Maddek kumaşı kabuktan sıyırıldığında kadının nefesi değişmiş, burun delikleri açılarak daha derinden emilmiş ve dişlerinin arasından tıslayarak dışarı çıkmıştı. Kadının önerisine rağmen Maddek hızlıca gitmedi, çünkü bu yarayı daha fazla deşebilirdi. Her bir yara iyileşene kadar sessiz kaldı.

Kesikler açığa çıkmıştı ve nefesi acı dolu tıslamasını kaybetmişti.

Yaralar çok az kanıyordu, kabukların yırtıldığı yerlerden küçük damlalar akıyordu ama etraflarında kızarıklık ya da şişlik yoktu.

Çabucak iyileşeceklerinden emin olan Maddek, damlaları çarşaflarıyla sildi. "Bunları kurumaları için açıkta bırakın. Sabah kolunuzu sarmadan önce merhemi çarşafların altına sürün, böylece dokuma yaraya yapışmaz."

Başını salladı ve sonra adam ipek kolunun altına uzandığında, başka bir bağın çarşafları omzunda sabitlediği yerde kızarması derinleşti. Yine de adam çarşafları kolundan sıyrıp Su.

Adam kadına baktı ama bu sefer kadın çenesini eğip gözleriyle buluşmadı. Başı öne eğik, bileğinden dirseğine kadar çıplak bir halde karşısında dururken yanakları alev alev yanıyordu.

Yine de tepeden çıplaktı. Gözlerini ondan ya da diğer Parsathean'lardan hiç kaçırmamıştı ve savaşçıları arasında tek bir mütevazı kemik bile yoktu.

Buna bir anlam veremiyordu ama Yvenne'nin bunu yapabileceğine güveniyordu.

hiçbir şey hissetmiyordu. Sol bileğindeki kurdeleyi çözerek, "Güneyliler neden yazın bile sarınırlar?" diye sordu.

Bakışları adamın yüzüne kaydı, kaşları çatıldı. "Ben-ben ..." Aniden gözlerini kırptırdı ve sanki hafızasında bir cevap arıyormuş gibi gözleri odaklanmadı. Dolgun dudakları yavaşça kıvrıldı ve adamın bakışlarıyla cesurca buluştu

Tekrar. "Parsathean akıncıları güzelliğimize bizi çalmasınlar diye."

Maddek homurdandı. Kadın onunla alay ediyordu ama birçok güneylinin buna inanıyor olabileceğini de düşünüyordu. "Duyduğun bu mu?"

"Sadece annem aracılığıyla." Dikkati koluna kaydı. Artık onun bakışlarından kaçmıyordu, çünkü adam yaraya ulaşmıştı. Adam çarşafı kabuktan sıyırmaya başladığında nefesi tekrar daraldı. "Ve bu annemin bana söylediği şey değil, bir dokumacının oğluna gördüğü şeydi."

Kulelerinin dışında bir hayat yaşarlarken. "Çocukları örtünmeleri yoksa Yanan Ovalar'a kaçırılacakları konusunda uyarmak mı?"

Cevabı belli belirsiz bir tıslama ve baş sallama oldu.

"Goge ve Toleh'te," dedi ona sessizce, "çocuklarını örtünmezlerse Farianların onlara tecavüz edip yiyecekleri konusunda uyarıyorlar."

Kadın yanıt vermedi ama adam onun ciddi bakışlarını yüzünde hissetti.

Çarşafın son parçasını da sıyırdı. Bu kesik daha derindi, yırtık Kabuğun kenarları daha fazla kanıyordu. Çarşafı bir araya getirerek yaraya bastırdı ve yeni kanın akmasının durmasını bekledi.

"Bu bir aptal uyarısı." Onun gözlerine baktı. "Farianlar örtülü olsunlar ya da olmasınlar çocuklarına tecavüz edecek ve onları yiyecekler."

"Peki ya Parsatheanlar?"

"Bize de tecavüz edip yerlerdi," dedi ve kadının dudakları eğlenerek kıpırdandı, ama sadece Farianların ve Maddek'in Lave'de geçirdiği süre boyunca Farianlar tarafından katledilen çok sayıda Parsathean -ve güneyli- tanıdığını söyledi. Ama havayı bozmak istememişti. Aradığı şey kahkahasıydı. "En meşhur efsanemiz Ran Bantik'in güzelliğini gördükten sonra bir kralın kızını bir kuleden çalmasıdır. Belki de örtünme sebebinde bir gerçeklik payı vardır.

Ancak güneyliler bunun bir fark yaratacağına inanıyorlarsa aptaldırlar."

"Bu pek mantıklı değil," diye yumuşak bir sesle onayladı. "Eğer çıplak ten baştan çıkarıcı olsaydı, akıncıların Yanan Ovalar'ı asla terk etmemeleri gerekirdi."

Maddek de bir zamanlar böyle düşünmüştü. Ama şimdi bilekten bileğe çıplak deri dirsek bu görüşü değiştiriyordu. " bu yüzden hazine aradılar."

Hazine ya da sadece heyecan ve meydan okuma; hazine aramak bunları da beraberinde getiriyordu.

"Yine de yağmaladıkları sadece hazine değildi," diye karşı çıktı. "Ve Ran Bantik bir eş çalan tek kişi değildi. Parsathean baskınlarında daha pek çok erkek ve kadın kaçırıldı."

", " diye kabul etti ve yığılmış çarşafın altındaki yarayı kontrol etti. Hâlâ kanıyordu ama zar zor.

"Bu da demek oluyor ki o akıncıları başka bir şey cezbetmiş olmalı. Çünkü Parsatheanlar tecavüz etmez ya da köle tutmazlar - annem bana böyle söylemişti."

"Sana doğru söylemiş." Yine de ikna etmenin kendine has bir zorluğu ve heyecanı vardı. Ve bu kez omzundaki çarşafı açmak için ipek kolunun altına uzandığında, nefesinde gerginlik duymadı ve yanaklarındaki renk artık utançtan kaynaklanmıyor gibiydi. "Belki de Güneylilerin kendilerini koruduğuna inandıkları örtüler, bu yağmacıları cezbeden şeydi."

Şüphesi bir kaşını kaldırdı. "Yani ipek cüppeler ve keten sargılar çalmak yerine insanı mı çaldılar?"

Maddek onun giysilerini isterdi ama yine de Şimdi tenini kızartan uyarılma hissi tekrar gerginliğe dönüşecekti. "Hayır," dedi ona ve kendi ihtiyacı sesini sertleştirdi, yine de parmakları omzunu örten ipeğin üzerinde gezinirken hafifti. Boynunun yan tarafına ulaşır boğazının çukuruna doğru yavaş bir yol izlediğinde çıplak teni parmak uçlarının altında titredi. "O akıncıların bu örtülere bir anlam veremediğini hayal ediyorum. Altında hazineler saklamak dışında ne gibi bir amaçları olabileceğini merak etmişlerdir. Bu yüzden bir cevap ararlardı."

"Bunun da bir anlamı yok. Bakar bakmaz, altta Parsathean'ların sahip olduğundan farklı bir şey olmadığını anlamış olmalılar."

"O zaman neden saklıyorsun?" Parmakları aşağı doğru kayd ve sağ göğsünün ucunda, sertleşmiş meme ucunun ince ipeğin altında çakıllı olduğu yerde bir daire çizdi. Nefesi kesildi, genişleyen bakışları onunkilere kilitlendi, dudakları aralandı. "Belki de bu bir yakuttur."

Bir kahkaha onu tekrar sarstı, sonra başparmağını uyarılmış tepe üzerinde gezdirdiğinde bir nefesle kesildi.

Maddek ona huysuzca, "Bir yakut kadar sert," dedi. Ve o çelik gibiydi.

"Ardyl örtü takıyor," diye işaret etti, her kelime yumuşak bir sesle çıkıyordu

nefes nefese. "Yakut da saklıyor mu?"

"Bu bant, ata binerken ya da koşarken göğüslerinin zıplamasını engelliyor." Maddek şimdi iki eliyle küçük göğüslerini ipeğin üzerinden kavradı. "Senin böyle bir desteğe ihtiyacın yok, bu yüzden hazineleri örtüyor olmalısın."

"Hepiniz kemer ve kırmızı çarşaflar giyyorsunuz. Altında hazineler de saklıyor musunuz? İnciden *başka* hazineler." Kızarması şiddetle geri döndü ama geri çekilmedi, sesi cesurdu ve gözleri meydan okumayla parlıyordu. "Öyleyse kadınların örtünmek için bir nedeni var, ama erkeklerin yok."

"Kadın savaşçıların örtünmesinin nedeni bu değildir. Bir inciyi kıyafetlerle gizlemeye gerek yoktur, çünkü bir kadının vücudu onu zaten gizler." Zihninde Yvenne'nin anısı kabardı, dokunuşunun altında kaygan ve sıcaktı ve parmaklarından yaladığı balın tatlılığı. "Sana aptal erkeklerin onu bulamayacağını söylemiştim."

Kadının nefesinin kekelemesinden bunu tam olarak ne zaman söylediğini hatırladığını anlayabiliyordu ama gelini buna engel olmayacaktı. "O zaman savaşçılar hangi nedenle örtünür? Erkek savaşçılar gururlarını neden gizler?"

Hiçbir şey saklamıyordu. Onun gücünü görmek için sadece aşağıya bakması yeterliydi.

İhtiyacını ve gururunun gücünü. Oysa onun nefesini ve kızarıklıklarının derinliğini okumayı öğrenmesi gerekmişti.

"Örtülerimiz hiçbir şeyi gizlemek için değildir. Bunun yerine yararlı bir hizmet görürler

"dedi Maddek ve alaycı bir tavırla ekledi"Eğer onlar olmadan ata binersen fark edeceğin gibi."

"Atın üzerinde değilken bile giyyorsun." "Çünkü biz her zaman ata binmeye hazırız."

Verdiği cevap onu öfkelenlendirmiş gibi görünüyordu -çünkü buna karşılık verecek bir cevabı yoktu, bunu fark etti. Yüzü uyarılmanın yanı sıra zevkten de kızarmıştı, yumuşak memeleri adamın ellerinde hafif bir ağırlık oluşturuyor ve her nefes alış verişinde yükselip alçalıyordu.

Gelini onunla tartışmaktan zevk alıyordu. O da öyle. Yine de Maddek bu münazara maçında galip gelmesinin tek nedeninin gelinin dikkatini iyi dağıtmış olması olduğundan şüpheleniyordu. Hiç şüphe yok ki bu konuşma Maddek'in elleri onu yerine bir kamp ateşinin başında gerçekleşseydi, Maddek onu kolayca yok edebilirdi.

Ama Maddek rakibine toparlanması için zaman tanıyarak bu kadar uzun yaşamamıştı. "O zaman kimin haklı olduğunu göreceğiz," dedi ve bornozunun sol tarafını çekiştirerek küçük göğsünü ve sivri meme ucunu ortaya çıkardı.

Bir an için utangaçlığı geri geldi ve Maddek, "Ben galip geldim," dediğinde bir başka öfkeli solukla kayboldu.

"Muzaffer mi? Az önce kanıtladın!"

"Sert ve kızarmış, cilalanmış bir mücevher gibi parlıyor," gözlemledi.

"Demek ki bir yakut buldum."

"Parıldamıyor!"

Sadece ihtiyaçlarını dizginlediği için. Artık yok.

Dar belini kavrayan adam, göğsünün ucuna kadar onu kaldırdı. dudaklarına değdi. Kadın irkilerek bir çığlık attı ve elinin tersiyle açık ağzını kapatarak aniden sustu. Genişlemiş gözlerle ona baktı.

Şiddetli açlık kanına işledi. Kızın kokusu içini doldurdu.

Anason sabununun keskinliği ve Toric'le ilgilenirken yanında oturduğu ateşin dumanı. Şaşkın bakışlarını tutarak, dilini sertleşmiş meme ucunun etrafında döndürdü ve gergin tepeyi ağzının sıcaklığına doğru emdi.

Parmakları avucunun içinde kıvrıldı, nefesi boğuk nefesler halinde geliyordu. Her biri onun tahrikini daha da artırıyordu. Daha sert bir şekilde, kızın kirpiklerinin çırpınarak kapanışını izleyerek şişmiş tomurcuğu çekti. Başı geriye doğru eğilmişti ve Maddek yüzündeki ifadeyi acı sanabilirdi. eline karşı bir iniltiyi bastırmamıştı. Ama Yvenne canı yandığında asla ses çıkarmazdı. Sadece zevkten.

Yakında onun inlemelerini, çığlıklarını ve haykırışlarını duyacaktı.

Ağzı onu bıraktığında siki erimiş taş gibiydi. Çakıllar sesini sertleştirdi.

"Şimdi parlıyor mu?"

Gelini gözlerini açıp kızarmış ve parlayan göğüs uçlarına bakarken sersemlemiş gibiydi. Kesik kesik aldığı nefeslerden başka bir cevap vermedi.

"Alev alev yanıyorsun." Maddek onu yavaşça indirdi, ayaklarının üzerinde dururken bakışlarını tuttu. Açlıktan sesi titreyerek, "Kürklerin uzan, ben de amcığınla ilgileneyim," dedi.

"Değil- değilim-" Her nefes nefese inkar girişimi, ikisinin de yalan olduğunu bildiği şeyi tamamlayamadan sona erdi. Sertçe yutkunarak dudaklarını ıslattı ve tekrar denedi. "Kendi ihtiyacımı giderebilirim."

"Kabarmış parmaklarla mı?" Kızaran yüzünü başka yöne çevirmek üzereyken, başparmağı ve işaret parmağı arasında çenesini yakaladı. "Seninle ilgilenmeme izin ver, Yvenne."

Gözleri acı çekiyormuş gibi kapanmadan önce yüz ifadesinde özlem alevlendi. "Bu gerekli değil. Ama bana olan ihtiyacını hafifletmelisin-ve

kılıfımı tohumunla doldur."

Ondan sert bir kahkaha koptu. Maddek başka bir şey istemiyordu. Ama yapamadı.

"Benden Vela'nın gazabına uğramamı mı istiyorsun?"

". " Gözleri kararlı bir şekilde tekrar onunkilerle buluştu. "Bunun yerine atalarımın yöntemini öneriyorum, çünkü benim ay geceme beş gün var, ama şimdi doğurgan olmak. Eğer öyleysem, tekrar olgunlaşmam için tam bir dönem geçecek. Ve eğer Hanan'ın kutsamasını isteyecek bir yer varsa, kesinlikle burasıdır."

Hanan'ın sikiinin gölgesinde ve içinde. Yanılmıyordu. Yine de Maddek onun ne demek istediğini bilmiyordu.

Başparmağı kızın alt dudağının üzerinden geçti. Bakışlarının sabitliğine rağmen, bu küçük okşama yumuşak teninin titremesine neden oldu. Yvenne onun inanmasını istediği kadar etkilenmemiş değildi. "Atalarınız ne yapardı?"

"Nyset'in kızı Kraliçe Byil çocuk istiyordu ama yatak arkadaşı istemiyordu. Yıllar sonra Kraliçe Virym karısı dışında kimseyi yatağına almayı reddetti. Yine de her iki kraliçenin de oğulları ve kızları oldu." Şimdi hafifçe bocaladı. "Çünkü onlar ... kılıflarını Syssian tohumuyla doldurdular."

Maddek alaycı bir ifadeyle, "Bende hiç Syssian tohumu yok," dedi.

Yine de bunun nasıl yapılabileceğine dair bazı fikirler oluşturunuyordu. Bir ay gecesinden önce, tanrıça Vela sadece bir horozun ileri ve geri geçitlere yasakladı. Ama bu zevki yasaklamamıştı. eller ve ağızlar.

"Sadece Syssian tohumu vardı çünkü kraliçeler her Syssian erkeğini gelip ağzına kadar dolana kadar bir kaba harcamaya davet ettiler. İşte bu yüzden Benim soyumdan gelen kraliçelere de Syssia'nın Kızları denir. Birçok, birçok erkek bu çağrılara cevap verdi ve tüm tohumları kaba karıştı - bu yüzden hepsi benim atalarım. Ve Byil'in kılıfını nasıl doldurduğunu bilmiyorum ama Virym'in karısı ..." Hanan'ın mermer sikini işaret etti. "Gerçi onlarınkinin o kadar büyük olmadığından şüpheleniyorum."

", " diye kabul etti hızlı ve içten bir sırıtışla. Syssia'nın efsanevi savaşçı kraliçeleri bile bu büyüklükte bir kılıcı kullanamazdı.

Onun eğlenmesine karşılık olarak dudakları başparmağının altında kıvrıldı. "Her biri için, tohum kök salmadan önce deneme mevsimleri geçti. Burada, taşıyıcı ben olacağım" -devam etmeden önce aniden, hızlıca nefes alması acı içinde çekilmiş bir nefes gibiydi- "ama eğer Hanan bizi kutsarsa, ne kadar çabuk

Ben ne kadar çabuk ocuk sahibi olursam, tahtıma o kadar çabuk sahip olabiliriz ... ve sen de babamı o kadar çabuk öldürüp ailenin intikamını alırsın."

Babası bir ocuk doğmadan çok önce ölmüş olacaktı. Maddek, Yvenne için geldiğinde Yanan Ovalar'da Zhalen'i öldürecekti. Ve eğer babası Syssian duvarlarının ardında korkuyla sinerse, Maddek güneğe at sürecek ve Yvenne güvenli bir şekilde Parsatheans'ın arasına girdikten sonra onu öldürecekti.

Yine de bu yanıt utancından boğazında düğümlendi. *İntikamını al Anne ve babası*, demişti Maddek'in duymasına gerek olmayan bir hatırlatma yaparak. Çünkü ailesi, kraliçesi ve kralı ölmüştü. Ve Maddek, Yvenne ile tanıştığı andan itibaren tohumlarını onun içine akıtmaktan başka bir şey düşünmemiştir. Yine de bu düşünceler her zaman cinayetlerinin intikamını almanın peşindeydi. Ancak o gün, Yvenne'yi öldürmeyi hiç düşünmemiştir.

ailesini. Bunun yerine sadece Yvenne güvende olsun diye Zhalen'i öldürmeyi düşünmüştü. Onun yerine sadece ihtiyacını, göğsündeki zehirli ağrıyı ve aralarına ördüğü duvarları düşünmüştü.

Yine de Yvenne onların amacını unutmamıştır. Çünkü o bir kraliçeydi. Ve şimdi hiç çaba harcamadan ona çok ihtiyacı olan bir ders verdi.

Bir kralın siki kalbine ya da kafasına hükmetmemeli. Tıpkı Yvenne'nin amının kendi amını yönetmesine izin vermediği gibi.

olsaydı Maddek'in hoşuna giderdi, çünkü o zaman onu cezbetmek daha kolay olurdu. Ama şimdi yem . Davetiye verilmiştir. Ona ihtiyacını hafifletmesini söylemiştir.

Maddek de öyle.

"Kürklerin üzerine uzanın," dedi yumuşak bir sesle.

Nefesi başparmağının üzerinde titriyor, gözleri onunkileri arıyor, başını sallayarak elini tutuyor ve yatağa doğru dönüyordu. Onun bu kolay itaati onu memnun etmeliydi, göğsüne keskin bir taş gibi saplanmamalıydı. Onunla birlikte, istediği sıcak arzu yerine soğuk ve asil bir amaçla yatıyor olması önemli değildi.

Kraliçe'nin amacı soğuktu. Ama Yvenne değildi. Ve bu gece bitmeden onu yakacaktı. Teslim olmasını isteyecekti.

Ve bunu yaptığında, aralarında duran duvarları yıkacaktı.

Beklenti içinde okşadı, kürklerin üzerine uzanmadan önce sağ dizinin üzerine çökmesini izledi - karnına, sanki

yine arkadan saldırmasını bekliyordu. Ama bu sefer ihtiyacını bu şekilde gidermeyecekti.

"Sırt üstü yat, Yvenne."

Mavi bornozunun eteği bacaklarının etrafında dönerken yanakları kızarmış ve koyu renk bukleleri başının altında birbirine dolanmıştı. Uzanmak Aşağıya doğru inerken daralan ipekle boğuştu ve sonra meraklı bakışları adamın elinin yavaşça pompalamasına kilitlenince hareketleri dondu.

Hışım la sordu, "Seni ağzıma alayım mı?"

Gelini her zaman aç. Ama eğer onu emerse, Maddek kendini geri çekeceğine güvenemezdi. "Bu senin benimle doldurmam gereken kısmın değil. tohum." Bir sonraki komutuyla gerginliği geri dönmeden önce dudaklarını eğlendirdi. "Uyluklarınızı ayırın ve bana giden açık bir yol verin."

Adamın ereksiyonuna o kadar cesurca ve hevesle bakmıştı ki, şimdi acı dolu bir utançla başını çevirdi. Bacaklarını zar zor açtı, ayak bileklerini ince kalçalarının genişliğine kadar genişletti. Beceriksiz elleriyle makat bezini . Mahrem örtüyü fırlatıp attığında ve eteğinin kenarlarını ketenle sarılmış bacaklarının dışına düşecek şekilde açtığı anda Maddek Aminin çıplak olduğunu biliyordu ama kalçalarının arasındaki gölgeli vadide hiçbir şey göremiyordu.

Bunun bir önemi . Kadının ortaya çıkardığı tek şey kalçalarının üstündeki pürüzsüz deri parçaları ve bir anlık koyu buklelerdi ama adamın siki hiç bu kadar sertleşmemişti.

Yüzü kızarmıştı, titreyerek yatıyordu. Ani bir şefkat onun sıcak uyarılmışlığına sızdı. Ancak Maddek, handa ona karşı hissettiği şefkatin aksine, bunu uzaklaştırmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Daha önce onun cesaretine karşı aptalca bir körlük yaşamıştı. Şimdi onun cesaretini görmezden gelemezdi.

Yvenne, kendini ona açması gerektiğini bildiği halde yine de bu yolu seçmişti. Bir kraliçe olarak, tamamen boyun eğmez bir amacı vardı. Ama kadın tatlı bir şekilde savunmasızdı.

Ve bu kırılğanlık Maddek'in duvarlarından içeri sızması için bir açıklık daha sunuyordu.

Daha da yaklaştı. Göğüsleri hızlı bir ritimle inip kalkıyor, meme uçları mavi ipeğin altında sertleşiyordu. Parmakları, sanki elleriyle ne yapacağını bilmiyormuş gibi, kalçalarının yanındaki kürklere dolanıyordu - ya da adam titreyen ayaklarının dibine çömeldiğinde kendini yerinde tutmak için.

"Bu şekilde." Sinirlerini yatıştırmak için sesini alçalttı ama ham uyarılmanın kelimeleri sertleştirmesini engelleyemedi. Adam kalçalarını dizlerinin hemen üstünden kavradığında vücudu tekrar titredi, teninin sıcaklığı keten sargıların arasından bir fırına dönüştü. "Arasında uzanabileceğim kadar yer var. onları."

Göz kapakları sımsıkı kapandı ama adamın elleri ince bacaklarını sadece daha geniş değil, daha yüksek bir şekilde ayırmaya zorladığında hiç direnmedi. Maddek, dizinin bükülmesinin ona acı verdiğine dair herhangi bir belirti olup olmadığını anlamak için nefes alış verişlerini dinledi. Titreyen pantolonunda sadece gelininin utangaçlığını duydu ve önünde parlayan ıslaklıkta sadece onun uyarılmışlığını gördü. Gelini bakışlarına maruz kaldığında, acımasız şehveti kabarmış etini, bedenini kendi bedeniyle örtme dürtüsü. Adamın sikinin azgın uzunluğuna karşı kadın kaygan ve sıcak olacaktı.

Maddek demir gibi bir itidalle, sadece kadının yayılmış kalçalarının arasında diz çöktü.

Hoyratça ona, "Ballı amcığına bir anlık bakış bile tohumumu çekiyor," dedi.

Gözleri fal taşı gibi açılarak aşağıya baktı. Adamın şişkin aleti, kadınıniki kadar dik duruyordu.

Hanan'ın, geniş tacını süsleyen bir damla tohum.

İşaret parmağıyla damlayı topladı. "Harcadığım zaman, kılıfını bu şekilde dolduracağız."

Maddek onun boğucu tümseğini parmağını ipeksi kıvrımlarının arasından geçirirken artık hiç nefes almıyordu. Kadının girişini, küçük ve narin açıklığı buldu ve içeri doğru bastırırken bakışları onun kızarmış yüzünden ve genişleyen gözlerinden ayrıldı.

Çok sıkıydı. Bu ilk ihlal için en küçük parmağını kullanmalıydı. Islak olmasına rağmen, Maddek ikinci parmağının kalınlığıyla onu iç kasları direndi. Acı sesi çıkarmadı ama soluk soluğa adamın girişinden uzaklaştı, kalçaları gerildi.

Anında durdu. "Canın acıyor mu?"

Dudaklarını düz bir çizgi halinde bastırarak başını salladı.

Ama bu saldırıya alışık değildi. Ve rahatsızdı, çünkü alev alev yanmasına rağmen utanç hâlâ bedenini sarmıştı ve kılıfı henüz yumuşamamıştı.

Bunun için tatlı bir çare vardı. Bacaklarını daha da açmasını isteyen Maddek vücudunu kürklerin üzerine indirdi ve ellerini çıplak poposunun altına avuçlarını yumuşak yanaklarıyla doldurdu. Rengi hâlâ yüksek olan Yvenne dirseklerinin üzerine kalkarak ona baktı.

Kaşları çatıldı, sanki kalçalarının neden adamın kalçalarını değil de omuzlarını kavradığını anlamaya çalışıyordu. Nefes nefese "Ne iş yapıyorsun?" diye sordu.

"Bana yapmamı söylediğin şeyi."

Neredeyse hiç çaba harcamadan onu ağzına yaklaştırdı, nefesi ıslanmış buklelerinin arasından süzüldü. Kızın iri gözlerinde farkındalık parladı.

"Sana ihtiyacım ile ilgilenmemeni söylemiştim-"

"Ve kendiminkini senin üzerinde rahatlatmak için." Kadının baş döndürücü kadınsı kokusu bir sonraki solumasını doldururken beklentisi sesini kalınlaştırdı. "Niyetim bu.

Tabii şimdi beni inkar etmezsen?"

Eğer kızın utangaçlığı ve belirsizliğiyle savaştığını gördüğü ateşli özlem olmasaydı, Maddek kendini inkâr ederdi. Eğer korkuyu görseydi, ikisi için de zevk olamazdı. Yine de onun istediği gibi istiyordu.

Yüzündeki duygu savaşına şaşkınlık da katılmıştı. "Bu seni nasıl rahatlatabilir?"

"Çünkü benim açlığım sadece sikimde değil." Karnı ve kürkler arasında sıkışıp kalan siki ağrıyor ve zonkluyordu, ama yine de onu azdırmak için duyduğu ilkel dürtü, onu azdırma ihtiyacına karşı sadece bir kıvılcımdı. diline karşı geliyordu. "Ve parmaklarındaki balı yalamama izin verdiğinden beri, tatlı amcığının başka bir tadına aç kaldım."

Yumuşak dudakları aralandı. Nefes alış veriş derinleşti, yüzündeki savaşta arzu ve özlem galip -ama şimdi merak ve güvensizlik de ona katıldı.

"Tatlı mı?" Eli ipekle kaplı karnının üzerinde kayd, parmak uçları ağzına götürmeden önce parıldayan uyarılmışlığının üzerinde kayıyordu.

Vahşi ihtiyaç Maddek'in bedenini sertçe sıktı. Aleti, kadının içine dökmesi gereken değerli tohum damlalarını kürklere döktü.

Yvenne'nin parmaklarını yalamasını izlerken artık hiçbir şey onu harekete geçiremezdi.

"Hiç de lezzetli değil." Kaşlarını çatı. "Ve bal gibi bir şey değil."

"Benim için öyle." Her kelime, acı verici bir kısıtlamayla gerilmiş bir zincirin demir . "Bırak da karnımı doyurayım ve bu ihtiyacımı hafifleteyim."

Sonunda başını sallayarak onayladı, sanki bir kez daha cazibenin tadına bakmaya çalışıyormuş gibi parmak ucunu büzülmüş dudaklarının arasından emdi.

Serbest kalan Maddek yüzünü onun amına gömdü ve aldığı ilk uzun yalamada inledi. Tatlılık, dilini kaplayan balın

Yvenne'nin ona olan ihtiyaçı ortaya çıkmıştı ama adam onun yarığının geniş bir iz bırakırken Yvenne onu zevkten ziyade şaşkınlıkla izliyor gibiydi. Gerildi ve titredi ama sadece hafifçe, sanki duyumdan çok yeniliğinden etkilenmiş gibi.

Aminin dudaklarını uzun, yavaş bir kez daha yaladı, sonra bir tane daha. Gerginliği azalmaya başlamış, bakışları Maddek'in ağzına kilitlenmişti. Telaşlı kızarıklığı geri döndü, uyarılması tekrar derinleşti, ancak Maddek'in etine yaptıklarından çok onu tatmasını izlemeye tepki olarak .

Dilini klitorisinin üzerinde gezdirene kadar.

Vücudunu bir ürperti kapladı, ardından keskin bir şekilde çekilen nefes, ağzını kapatmak için kullandığı el tarafından aniden susturuldu. Bu kez dilini yavaşça yarığının uzunluğuna sürüklemesi boğuk bir inilti ve kalçalarının huzursuzca kaymasını, sesleri ve hareketleri ortaya çıkardı, yavaş ziyafetine devam ettikçe daha acil hale geldi, onu kızdırdı. Kuyusundan çektiği tatlı nektarın başka bir derin tadı için girişine dönmeden önce her yalamanın sonunda klitoris.

Çok geçmeden iki elini de çığlıklarını bastırmak için kullandı. Dirseklerindeki destek çöktü ve kürklerin üzerine düştü. Kıçı adamın ellerinin beşiğinde sallanıyor, kalçaları çılgınca dönüyordu.

Kavrayışını sıkılaştıran Maddek onun kıvranışını durdurdu ve klitorisini sertçe emdi. Kalçaları başının etrafında kenetlendi ve sırtı kavislendi, ince vücudu şiddetli bir sarsıntıyla sarsıldı.

Kalçaları kulaklarına kenetlenmiş ve ağzı elleriyle kapatılmış olsa bile, gelininin boşalırken attığı çığlığı duydu. Onun adını. Neredeyse hiç söylemedi. Sadece *savaşçı*.

Ay gecesinde, Maddek onun her nefes alışını, inleyişini ve çığlığını duymak için ellerini aşağıya doğru bastırırdı. Böylece sikiinin her sert darbesinde onun adını yüksek sesle haykırırdı.

Orgazm onu yıkıcı pençesinden kurtardığında şimdi bacaklarını kürklere sıkıştırmıştı. Uyluklarını tekrar bastırarak birbirinden ayırdı, kemiksiz, titreyerek ve nefes nefese yatarken onu açık tuttu. O kadar ıslaktı ki, amcığı sıcak salgısıyla dolup taşmıştı ve adamın açlığı henüz doymamıştı. Dilini klitorisine değdirdiğinde irkildi, o da geri çekildi, kaygan iç kalçalarını öptü ve boğucu dudaklarının arasını yaladı. Bu kez kör bir parmağını içine soktuğunda, dar geçidi onu daha kolay kabul etti. İç duvarlarının sıkı kenetlenmesi ereksiyonunu sertleştirdi.

Kızın amcığının onun zonklayan uzunluğunu kavurucu bir kucaklamayla kavradığını hayal ederken dayanılmaz bir sertlik hissediyordu.

Bunun için beş gece beklemek zorunda. Yine de onun tatlılığından daha fazlasını beklemek zorunda değildi. Kalçalarının birkaç geçici sallanışından sonra, sanki

Parmağının kalınlığı ve uzunluğu içindeyken Yvenne'nin huzursuz hareketleri yeniden canlandı. Sığ bir şekilde kendini onun eline doğru becerdi, boğuk inlemeleri yalvaran bir notayla keskinleşti, ta ki adam başını tekrar amına doğru eğene kadar.

Tüm alaylar bitmişti. Balından bile daha çok, onun çaresiz teslimiyetini, istekli tepkisini arzuluyordu. Yumruğuna karşı boğuk bir çığlıkla Her ikisini de ona verdi, ta ki kılıfının iç sarsıntıları onu bağlayan zinciri koparana kadar.

Maddek kızın üzerine atılıp sikini amcığına doğru ok gibi fırlatırken, gözlerinde kızıl bir şehvet dolaşıyordu. Geniş tepesi tutkuyla sıırılsıklam olmuş yarığından kayarak bakir girişine ve içgüdüleri kükremesine rağmen tüm gücüyle kıpırdamadan durdu.

Derinlere daldı, sonra Yvenne'nin fısıltısı aralarındaki havayı doldurduğunda daha yüksek sesle kükredi.

Yine onun adı. Parmaklarını adamın saçlarına gömdü ve tohumunu almak için kalçalarını kaldırdı. Bu çıplak davet üzerine, shaftının dibinde kontrol edilemeyen bir basınç kaynadı ve tek bir pürüzle patladı Elinin darbesiyle.

Homurdanarak kalın darbeler halinde boşaldı, gücünü çalan acımasız bir salıvermeydi bu.

Yanına yığıldığında tamamen bitkin düşmüştü ve onun da aynı durumda olmasından son derece memnundu, teni terden parlıyordu, vücudu durgun ve bacakları hala yayılmıştı, sanki şimdi kendini örtecek gücü yokmuş gibi.

Böylesi daha iyiydi, çünkü işleri bitmemişti. Ve kendi önerisiyle, onun yatağındaydı. Şimdi onu orada tutacaktı.

"Her gece kürklerimi tekrar paylaşacaksın." Elini kadının kalçalarının arasından geçirdi, salgısı kadının girişinde birikti. En uzun parmağını kılıfına sokup tohumu daha derinlere taşıırken yumuşak, ürpertici bir iç çekiş onu terk etti. "Çünkü ne zaman birlikte olmasak seni harcadıklarım ile doldurmak niyetindeyim. yol."

Hiç itiraz etmedi. Sadece ciddi bir şekilde başını salladı, ay taşı bakışları onunkilere kilitlendi. Onun içini görüyordu. Onun *içine*. Bir savaşçıyı gören gözler, bir kralı değil. Yine de bu gece o Maddek'ti.

Elini geri çekerek şefkatle onu kendine yaklaştırdı ve başını omzuna yasladı. Yüzünü onun saçlarına hafif anason parfümü duyularını doldurdu.

"Şimdi uyu," dedi. "Çünkü horozum güneşle birlikte yükselecek ve o zaman sana olan ihtiyacımı tekrar hafifleteceğim."

"Şafağa kadar tekrar doğmayacak mı? Belki de Hanan bizi terk etmiştir." Beklenmedik bir şekilde parmakları, dokunuşunun altında anında şişmeye başlayan yumuşamış şaftının etrafında kıvrıldı. Sesi memnuniyet doluydu "Belki de değildir." dedi.

Şiddetli sahiplenme duygusu kalbini parçalasa da sırttı. O ne büyük bir , bir kraliçe, amaç ve ateş dolu bir kadın. Ve bu gece onun teslim olmasını sağlamıştı.

"Eğer o tanrı bizi kutsarsa, taşıdığın çocuk Syssia'nın kızı olmayacak," dedi Maddek ona, sesi kendi amacından dolayı sertleşmişti. "*Benim* olacak."

Yvenne gibi.

Ağırlaşmış gözlerini onunkilerle buluşturmak için kaldırdı. Okları gibi, o da Aytaşı bakışları Maddek'in içine işliyor ve onu tek bir bakışla yere seriyordu.

"Bizim," diye yumuşakça cevap verdi ve yeterli görünmese de şimdilik bunu kabul etti. Gerçi ondan alması gereken daha çok şey varmış gibi görünüyordu, çünkü ona sahip olamayacağı düşüncesi göğsünde zehirli bir yara .

Yine de o acı artık yoktu. Çünkü çok yakındaydı. Çünkü yakında güvende olacaktı. Ve sonra intikamını alacaktı.

Her şey olması gerektiği gibiydi.

BÖLÜM 23

YVENNE

TAltı Parsathean atını da sabitleyebilecek bir teknede geçiş bulmak zor olsa da, savaşçıların hiçbirini bineklerini geride bırakmak istemiyordu. Ancak Maddek'in satın aldığı atlar, Drahm'dan yarım günlük mesafedeki bir köyde satılıyordu.

O sabah yola dört binek eksiğiyle ve Yvenne bir kez daha Maddek'le eyeri paylaşarak çıktılar. Toric'in atına bindiler, genç savaşçı ise -hâlâ zayıftı ama artık ateşi yoktu- Ardyl'in bineğini paylaştı.

Yvenne'nin damarlarında beklenti uğulduyordu. Çünkü sadece yakında Kaynayan Deniz'e varmakla kalmayacaklardı, bu aynı zamanda onun ay gecesinde sabahıydı ve sınırları heyecanla canlıydı. Maddek son gecelerde ona öyle bir zevk vermişti ki, önündeki gün ondan önceki tüm günlerin toplam uzunluğundan daha sonsuz görünüyordu.

Önündeki uzun geceye ve son zamanlarda çok az dinlenmiş olmasına rağmen, Yvenne'nin uykuyu bulacağına dair hiçbir düşüncesi yoktu. Yine de sabah güneşinin sıcaklığı, Maddek'in göğsünün geniş desteği ve atın yürüyüşünün yumuşak salınımıyla uyku onu buldu.

"Yvenne. Önüne bak."

Maddek'in sesinin alçak gürültüsü onu uykusundan uyandırdı. Hâlâ at üzerindeydiler ama adam atı durdurmuştu. Güneş şimdi daha parlaktı, daha sıcaktı ve neredeyse tam tepesindeydi; bu yüzden gözlerini birkaç kez kırpma zorunda kaldı.

onu neyi görmek için uyandırdığını fark etmeden önce.

Bir sırtın tepesindeydiler ve yol ileride bir yokuştan aşağı devam ediyordu. Ama Yvenne yolun geçtiği araziye dair hiçbir şey görmüyordu, sadece ve ufka kadar uzanan parlak turkuaz rengi. Deniz kadar harikulade bir şeyi daha önce hiç hayal etmemişti. Boğazını sıkıan duyguya ne ad vereceğini bilmiyordu ama göğsünü dolduran duygu şuydu İyi.

Maddek yumuşak bir sesle, "Güzel bir manzara, değil mi?" dedi.

Boğazı düğümlenen Yvenne'nin tek tepkisi başını sallamak oldu. Maddek ona daha önce denizi tarif ettiğinde çok iyi tarif etmişti; tıpkı gökyüzü gibi, ama yeryüzünün üzerinde; yine de denizin uçsuz bucaksız genişliği onu sersemletmiş ve nefessiz bırakmıştı. Ne kadar kuzeye, güneye ya da batıya bakarsa baksın, sadece su vardı. Ve daha önce boyalı ipeklerde gördüğü renkten bahsetmemişti ama o ipekler hiç bu kadar derinlik ve sıcaklık barındırmamıştı. Güneşin suyun üzerinde elmaslar gibi nasıl parladığından da bahsetmemişti. yüzeye dağılmıştı. Ve dalgaların dantel gibi yuvarlandığını, çarptığını ve köpürdüğünü söylememişti.

Temra Anne'nin bu kadar güzel giyindiğini ona söylememişti.

Yvenne dikkatinin arkalarında, Kelir'le sohbet eden yabancı seslerin olduğu yere kaydığını hissetti.

Hanan'ın heykelinin kalıntılarının ötesine geçtiklerinde, daha sık Köyler ve yerleşim yerleri ve birçoğu Drahm'dan yeni gelmiş olan daha fazla yolcuyla karşılaştılar. Savaşçılar karşılaştıkları her kişiye kuzey yolundaki Süryani askerlerinden haber olup olmadığını sordular. Şimdiye kadar kimse böyle bir söylenti duymamıştı.

Önündeki manzaranın büyüüne kapılıp Kelir'le kimin konuştuğunu görmek için dönmedi ama savaşçı Maddek'in yanına gelip rapor verdiğinde onu dinledi.

"Bir tuz tüccarı," dedi Kelir. "Hakkında hiçbir şey duymamış ve görmemiş. ... ve son üç günü kuzey kapısı yakınlarında ticaret yaparak geçirdi."

Bu Yvenne'nin bakışlarını denizden çekti. Drahm'a kuzey yolundan gelen tüm askerler şehre bu kapıdan girmek zorundaydı.

-Ve böyle bir olay neredeyse bir grup Parsathean kadar dikkat çekici olurdu. Yani tüccarın bildikleri sadece söylentiden ibaret değildi. "O halde şehre ulaşmadılar mı?"

Tabii askerler geliyorsa. Ama Yvenne, Parsatheanlar gibi onların da gelmesi gerektiğinden emindi.

"En azından bu sabahtan önce değil." Savaşçı Maddek'e baktı. "Ayrıca bana sakın bir yelkenle gidebilecek bir mavna kaptanının adını verdi. Herkes şehirden geçtiğimizi görecektir ama askerler hangi gemide olduğumuzu aramakla vakit kaybedecekler. rıhtımlarda ya da denizde."

"O halde ata binmeye hazırlanın," dedi Maddek.

Çünkü diğer savaşçılar atlı değildi, Yvenne gördü. Maddek denizi görebilmesi ve Kelir'in tüccarla konuşabilmesi için durduğunda, kısa bir dinlenme fırsatı yakalamışlardı.

Onlar atlarını hazırlarken o bakışlarını suya çevirdi ve Maddek'in sert göğsüne yaslandı.

Beline dolanan kol sıkılaştı. "Düşündüğün gibi mi?" "Hayır," dedi kadın. "Çok daha fazlası."

"Düşündüğümünden de fazla," diye itiraf etti. "Yanan Ovalar'ın sınırı olan kuzey kıyısını birkaç kez gördüm. Ama oradaki su o kadar da mücevher gibi değil."

"Bu yüzden Parsatheanlar hiçbir zaman denize akın etmemiş ya da okyanus çalmamış olmalı; sizin evinizin yakınlarında su, pırıl pırıl parlayan turkuaz bir mücevher değildir. Yani Temra'nın cübbesinin altında ne sakladığını bilmiyordun."

Adamın derin kahkahası kadının sırtında gümbürdedi. "Temra Ana hiçbir şeyi gizlemez. Güzelliklerini sergiler, çünkü onların bir hırsızın eve taşıyamayacağı kadar büyük olduğunu bilir. Bu yüzden sadece bir aptal bu mücevheri çalmaya çalışır ve muhtemelen bu girişiminde boğulur." İri eli Yvenne'nin karnından aşağıya, kalçalarının eyerin üzerinde açık olduğu yere kaydı. "Her kadar buradaki ıslaklık beni boğmakla tehdit etse de, yaptığım baskınlarda bulduğum küçük yakutlar ve inciler beni tatmin ediyor."

Uzun parmakları ipekle kaplı tümseğini hafifçe okşadı ve bu ince dokunuşla Yvenne'nin içine ateş düştü. Diğer eli saçlarını yumrukluyor, başını eğiyor ve sıcak ağzı boynunun kenarında açılıyor, sanki onun tadına açmış gibi tenini emiyor ve yalıyordu.

Bu sadece bir an sürdü ama adam başını omzuna yaslayıp elini tekrar karnının üzerinde gezdirdiğinde nefessiz kalmış ve alev alev yanmıştı.

Çünkü savaşçıları yaklaşıyordu ve Maddek onların görebileceği bir yerde ona olan ihtiyacını asla azaltmıyordu. Uzun gün boyunca

Hanan'ın heykeli, takip eden uzun gecelerde değil. Kürklerinin altından çırılçıplak, teni terden sıırılsıklam, dudakları kızarmış ve ıslanmış bir halde çıkan adamın ona yaptıklarını kimse yanlış anlayamazdı. Yine de Kendisinden bile gizli kalmasına zaman izin verdi, sadece meme uçları ve amcığı ağzına ve ellerine maruz kaldı.

Kelir geldiğinde meme uçları ve amcığı hâlâ örtülüydü ama şiddetle sızlıyordu. Savaşçı, Yvenne'nin kızardığını ve nefes nefese kaldığını ya da arkasında Maddek'in göğsünün sert, ağır nefeslerle düştüğünü ve vücudunun müstakbel kocasının ereksiyonunun  elik gibi yükselişini gizlediğini fark etmemiş gibiydi.

Çok memnundu ve Yvenne de  yleydi. Maddek ona olan ihtiya ını hafiflettiğinde, her zaman onun zevk almasını sağlıyordu. Duygularını   zme ve kalbini koruma umudundan vazgeçmek anlamına gelse de bundan memnundu.

Ama  denen bedel buydu. Ona kendisini tohumuyla doldurmasını söylediğinde, Yvenne tehlikenin farkındaydı. Maddek ona asla kalbini vermeyeceğini söylemişti, oysa yaptığı her şey onun kalbini vermesini gerektiriyordu.

Belki de hiçbir talepte bulunmamıştır. Belki de kendine engel olamıyordu.

Yine de halkına yardım edebilirdi. Ve intikam için önünde iki yol vardı. Maddek birini, o da diğerini tercih etti. Babası her iki şekilde de ölecekti ama sadece bir yol onu Yanan Ovalar'da tek başına, tahtını alacak kadar g  ten yoksun bırakmayacaktı. Teraziiyi kendi lehine ve Syssia'nın lehine tartabilecek bir seçim yapmıştı. Yani Maddek'in kürklerini tekrar paylaştığı için pişmanlık duymuyordu, her ne kadar kalbi şimdi tatlılık ve acı arasında sıkışmış olsa .

Ama Maddek par alanmamıştı. Dolanmamıştı.

Gerçekten memnun görünüyordu ve sadece yataklarında değil. Neden olmasındı ki? Babası yakında ona ulaşacaktı ve Yvenne Maddek'in onun için tasarladığı rol: tohumu için bir kap ve intikamı için bir araç.

Bazen şefkatli ve onun ihtiyaçlarına karşı ilgili görünse de... bunu sevgi sanmaya cesaret edemiyordu. Bunun, onun da birbirine karıştığı anlamına geleceğini ummaya cesaret edemedi. Sahip olduklarını kullanan bir savaşçıydı ve bindiği atlara ve kullandığı silahlara da  zen gösterirdi. Ama

Onu hiç öpmedi ve yemini hala kulaklarını onun gerçeğine kapattı ve konuştuğu hiçbir kelimeye güvenmedi.

Zevklerinin hiçbirisi basitçe zevk olamazmış gibi görünüyordu; kalbi her zaman parçalanmıştı. Her sevincine yırtık pırtık ve kanlı bir sızı eşlik ediyordu.

Yine de. Bu bir zevkti. Hayal edebileceğinden çok daha fazla. Ve Maddek iyi bir arkadaşı ... özellikle de iyi tatmin olduğunda. Hem annesi hem de onun annesi ona derin tutkuları ve hızlı kahkahaları olan bir adam tarif etmişlerdi ve son günlerde Maddek'daha fazlasını görmüştü. Öfke ve kederle yönetilen bir savaşçı değil.

Belki de Yvenne onun kalbine asla sahip olamayacaktı. Ama eğer bu onun evliliği ve geleceği olacaksa, o da çok memnun olacaktı.

Kelir ileriye işaret etti. "İşte Drahm."

Yvenne bakışlarını yine denizden ayırdı. Ovalar ve bataklıklar iki gün geride kalmıştı ve Ageras'a bakan bir sırtın üzerinde ilerliyorlardı. O geniş nehir artık Kaynayan Deniz'e doğru kıvrılmıyor, taştan oyulmuş geniş ve derin bir kanaldan hızla akıyordu. Drahm'ı Ageras'ın ağzında bulmak için o gümüş yolu takip etmesi yeterliydi. Bu mesafeden bile nehrin üzerinde uzanan devasa köprü açıkça görülebiliyordu.

Efsaneye göre tanrılar ya da belki de Hanan'ın heykelini yapan aynı heykeltıraşlar tarafından inşa edilmiş bir köprü.

"Onlara Farianların yüzebildiğini ve kürek çekebildiğini söyleyelim mi?" Kelir sesini eğlenerek yükseltti.

Maddek yanıt olarak kısa bir kahkaha attı. Yvenne anlamamıştı. "Neden?"

Kelir, "Daha önce surları yarım olan bir şehir görmemişim," diye cevap verdi ve Yvenne onun ne demek istediğini anladı: Drahm'ın surları sadece Kaynar Su'nun kenarına kadar ulaşıyordu.

Deniz ve şehrin kendisi yarım daire şeklindeydi. "Bir nehri yüzerek ve sallarla geçen Farianlarla savaşmak için on yıl harcadık. Eğer bu duvar Drahm'ı vahşilerden koruyacaksa, en iyisi nehir boyunca bir duvar inşa etsinler. su da."

"Bu, tıpkı onları diğer insanlardan korumak için kullandıkları daraltıcı giysilere benziyor.

Farianlar," dedi Maddek. "Duvarın onları gerçekten koruyamayacağını biliyorlar. Ama yine de korkularına karşı sahte bir rahatlık sunuyor."

"*Sahte* konfor mu?" Bir bornozun vahşilere karşı koruma sağlamadığını kabul ediyordu ama duvarlar ince ipekten yapılmıyordu. "Neden sahte?"

"Çünkü duvarlar gerçek bir savunma değildir. Her zaman mağlup edilebilirler." Geçtiğimiz günlerde birçok kez bu tür konuları tartışmışlardı ve

Dragon sık sık katılır, genellikle Yvenne'ye destek verirdi. Her zaman eğlenceli olmuştur. Bazen de Maddek'le dövüşmek kanını ateşlediği için tahrik edici olurdu. Yine de şimdi onun cevabında algıladığı kendini beğenmişlik, dişlerinin kenarına sürtünen çelik gibiydi.

"Zırh giyiyorsun," diye omzunun üzerinden tersledi. "Duvarlar bir şehir için zırhtan başka nedir ki?"

Kelir güldü. "İyi bir noktaya değindi."

Maddek aynı fikirde olmadığını homurdandı. "Zırh kısıtlar ve hapseder. Bu yüzden Parsatheanlar sadece yakın tehdit altındayken ya da savaşa giderken zırh giyerler."

"Ve Drahm her zaman tehdit altında," dedi Yvenne. "Tüm Goge gibi."

"Yakın tehdit değil. Lave'de bile her zaman zırh giymezdik. kampı."

"Artık tam zırh bile giymiyorsunuz." Parsathean'ların hiçbiri giymezdi. Sadece omuzları ve kolları için korumalar. Gerçek bir tehdit olduğuna inandıkları rakiplerine karşı taktıkları gümüş pençeler ya da göğüs zırhı değil-

Çünkü yolda hiç kimseyle karşılaşmayacaklarına inanıyorlardı. Şimdiye kadar haklı çıkmışlardı. Sadece kamçı kuyruk beklediklerinden daha büyük bir tehditti ve o canavara karşı göğüs zırhı hiçbir fark yaratmazdı. "Ya rakibinizi hafife alırsanız? Ya peşimizdeki askerler beklediğinizden daha yetenekliyse?"

"O halde onları bir daha kesinlikle hafife almayacağız." Maddek'in kuru cevabı üzerine diğerleri de aynı şekilde güldü. Yvenne gülemedi.

"Belki kibirli bir savaşçı hayatını bu şekilde riske atabilir, ama siz bir şehri riske atar mısınız? Bir göğüs zırhı gibi duvarları sökmek de o kadar kolay değildir ve Drahm kolayca savunabilecek deneyimli savaşçılarla dolu değildir.

kendilerini sürpriz bir saldırıya karşı koruyabilir ve hayatta kalabilirler. Belki duvarlar mükemmel bir zırh değildir ama düşmanı yavaşlatabilirler. Sakın bana Parsathean'ların duvarları kullanmadığını söylemeyin," diye ekledi hararetle, "çünkü Yok Edici klanını katlettiğinde Ardyl'in hayatını kurtaran şey bir tahıl ambarının taş duvarlarıydı."

Ardyl neşeyle, "Bu doğru!" dedi.

Müstakbel kocası bu anlaşmaya hiç aldırmış etmedi. "Ve Yok Edici'nin ordusu gittiğinde, onun geri dönmesinden korktuğu için sonsuza dek o tahıl ambarında mı kalmalıydı? Nasıl bir hayat bu?" diye sordu ama cevap verecek zaman bulamadı. "Bu denizi gördüğünüzde nutkunuz tutuluyor. Yine de

O şehirde yaşayan insanlar kendilerini çevreleyen güzelliği nadiren görecekler çünkü kendilerini o taş duvarların içine hapsedmişler. Hepsi bir kulenin içine hapsolmuş durumda Yvenne, ama kendi seçimleriyle."

Keskin bir nefesle ona karşı sertleşti. Syssia'yı ve halkını böyle mi görüyordu? Bir şehrin içinde hapsolmuş, güzellikten yoksun hayatlar mı yaşıyorlardı?

Ama verecek bir cevabı yoktu. Çünkü babasının yönetimi altında bu tamamen gerçek dışı bir şey değildi.

Onun sessizliği üzerine Maddek saçlarını tekrar avucunun içine aldı ama boynunu ortaya çıkarmak ve teninin tadına bakmak için değil. Bunun yerine, sanki yüz ifadesine daha iyi bir açıdan bakabilmek için kızın başını arkaya yatırdı ve kız onun bakışlarını yüzünün yan tarafında hissetti.

Onun bakışlarına karşılık veremezdi. Sözlerinin onu nasıl delip geçtiğini görebilecekken olmazdı.

Ona cevap veren Kelir oldu, düşünceli gözlerle önündeki şehre bakıyordu. "Bu gelininin kulesiyle aynı şey değil, çünkü Drahm'daki insanlar kapılardan serbestçe geçebiliyorlar. Daha çok ... her zaman zırh giyerler, sürekli tetikte ve bir tehdit beklentisi içindedirler. Ancak bu tehdit yaklaştığında kendilerini tamamen zırhlandırıp kapıları kapatıyorlar."

Bu da Syssia'ya daha çok benziyordu. Boğazı ağrıyan Yvenne başını salladı.

Gözleri hâlâ kızın üzerinde olan Maddek sert bir sesle, "Tıpkı değerli bir rakiple karşılaştığımızda kalplerimizi koruduğumuz gibi," dedi.

Kelir homurdanarak onayladı.

Maddek onun saçlarını serbest bıraktı ve sanki sert omurgasının tekrar yumuşamasını istemiş gibi onu göğsüne doğru çekti.

Kelir'in değerlendirmesine katılmış olsa da yapamazdı. Bazıları İsimsiz bir acı hâlâ göğsünde burkuluyordu. Ama bunun ne olduğunu bilmiyordu ve sadece sıkıca şöyle diyebildi: "Duvarların sahte bir rahatlık ve korku olduğunu söylüyorsun. Ama çaresiz hissetmenin ne demek olduğunu biliyorsun. Savaşçıların yaralandığını gördün ve Rani'nin onlar için gelmesini engellemek için yapabileceğin hiçbir şey olmadığını biliyorsun. Yine de kanamayı durdurmaya çalışıyorsun, değil mi?"

Sesi aniden ciddileşerek, "Bunu birçok kez yaptım," dedi.

"Çünkü bir şeyler yapmalısın. *Denemelisiniz*. Belki duvarlar Farianların gelmesini engellemeyecek ya da bir Yok Ediciyi durdurmayacak ama en azından yapılabilecek bir şey. Böylece kendilerini o kadar da çaresiz hissetmezler.

tüm duyguların en korkuncu."

Kelir ciddiyetle başını salladı. "Evet, öyle."

"Gerçekten öyle. Bundan daha fazla nefret ettiğim *bir şey yok*." Göğsü kasıldı ve geri kalanı aceleyle içinden fırladı. "Cübbemin ve çarşaflarımın içinde kendimi *hiç* bu kadar dar hissetmemiştim."

"Hayır mı?" Maddek sessizce saçlarına dokunarak sordu. "O zaman rahatlar mı?"

"Öyleler. Ama öyle olmasalardı bile onları giymek beni memnun ederdi, çünkü onlar Süryaniler tarafından yapıldı. Onları giymekten gurur duyuyorum. Başka hiçbir yerde ipekler bu kadar güzel ve renkler bu kadar parlak değildir ve ben kendimi

Halkımın başarıları. Tıpkı Parsatheanların kendilerini gururlarıyla süslemeleri, drepa pençeleri ve kırmızı çarşaflar giymeleri gibi. Savaşta olmasanız bile, her zaman at sürmeye hazır savaşçılar olduğunuzu dünyaya ilan ediyorsunuz."

"Bu doğru," diye yumuşak bir sesle kabul etti. "Hemen hemen aynı."

Sakinleşen kadın sonunda adama doğru geri çekildi. "Ve cüppelerim vahşilere ya da akıncılara karşı zırh olarak tasarlanmadı. Ama bu onların hiçbir işe yaramadığı ya da koruma sağlamadığı anlamına gelmez. Bu yolculukta hepinizden daha az böcek tarafından sokuldum ve ısırıldım ve kıcıımı kaşımak için daha az zaman harcadım."

Bu kez kahkahalar yanıtına karıştı. "Bu da bir gerçek."

BÖLÜM 24

YVENNE

I Syssia'nın kraliçesi olmasaydı, Yvenne Drahm'ın kraliçesi olmak isterdi. Görülecek çok şey vardı. Koklanacak o kadar çok şey vardı ki. Yiyecek o kadar çok şey vardı ki.

Kapının hemen ötesinde, tezgâhlarda ve el arabalarında mallarını satan tüccarlar bir pazar meydanını dolduruyordu. Pişmekte olan etlerin ağız sulandıran kokusu midesini guruldattı ve Maddek bir balık tüccarına bozuk para atmadan önce gülmeye başladı.

Görünüşe göre tüm yiyecekler şişlere dizilmişti, bu da at üstünde yemek yemeyi çok kolaylaştırıyordu ve her lokma tuzla tatlandırılmıştı, sanki sokakta satılmak yerine bir kış ortası ziyafeti için hazırlanmış gibiydi. Yollarına devam ettiklerinde

Yvenne köprüde bir şiş kan balığı ve ardından bir şiş ahtapotu mutlulukla mideye indirdi. Maddek kendi yağlı domuz şişini çabucak bitirmişti, bu yüzden omzunun üzerinden uzanıp ona en lezzetli, en gevrek parçalardan bazılarını yedirerek kömürleşmiş bir dokunacı onunla paylaştı.

Hava nemli ve deniz kokusu ile arnavut kaldırımli caddeyi gölgeleyen ayçiçeği ağaçlarının yoğunluğu. Her yerde

Yürüyen, ata binen, araba süren ve hayvanları güden Goge'lular vardı ve hepsini izliyordu ama bir tek Maddek vardı, onun sunduğu her lokmayı alıyordu. Tuzu yalayarak uzaklaştırıyordu. Parmak uçlarını hafifçe emiyordu.

kadar sert ve ateşliydi ki arkasındaydı. Onu içinde ne kadar da çaresizce istiyordu.

başı dönüyordu, etrafındaki her şeyin farkındaydı ama kapıdan nehre kadar olan yolculuğun hiçbirini hatırlamıyordu. Sonra cadde köprüye doğru açıldı ve Yvenne büyük bir şaşkınlık içinde Önüne bakarken elinde şişi unutmuştu.

Yok Edici benzer bir köprüyü bir köyün üzerine düşürmüştü. Yine de köprü o kadar geniş ki, eğer gördükleri köylerden herhangi biri Yine de her iki tarafta da geçmek için yeterince yer olurdu. Ve o kadar uzundu ki, geçtikleri *her* köy, duvarlı kenardan duvarlı kenara sıralanabilir ve yine de kuzey tarafına ulaşamazdı.

Drahm köprüünün üzerine köyler inşa etmemişti. Onun yerine üzerinde başka bir şehir yaşıyor gibiydi. Güney kapısının yakınındaki hareketli pazar meydanı, şimdi içinden geçtikleri pazarın yanında sadece miyavlayan bir bebektir; ortak malların satıldığı bölgelere ayrılmış bir labirent. En yakınları hayvan ağıllarıydı ve pis koku Yvenne'ye ulaştıktan sonra dokunaçları o kadar da çekici gelmedi.

Daha önce her yerde, Parsatheanlara diğer yolcular tarafından yol verilmişti. Şimdi ise yollarına devam ederken hiç kimse onlara yol vermiyordu. ahırların ve arabaların labirentinde. Tek başlarına dar sokaklardan geçiyorlardı, çoğu zaman insanlar o kadar yakın yürüyorlardı ki atın yan tarafına doğru bastırıp Yvenne'nin bacaklarına çarpıyorlardı. Bir keresinde o ve Maddek bir

Tamamen durdular, binekleri yakındaki bir kergen ağılına yaslandı, karşı yönden bir araba gıcırdayarak geçti, tahta yatak onu çeken öküzden daha büyük kösele bir yumurta ile doluydu. Yvenne'nin tahminine göre deniz melteminin taşıdığı kokudan kaçmak için köprüünün batı ucuna doğru ilerlediler ve birkaç düzine atın beklediği bir sokağa vardılar.

Yvenne omzunun üzerinden inanmayan bir bakış fırlattı. "Daha bu sabah dört binek sattın!"

"Sadece bakmak istiyorum," dedi Maddek, karanlık bakışları çoktan hayvanları değerlendirmeye başlamıştı.

Diğer savaşçılar da öyleydi ve çok uzun bir süre sadece baktılar, özellikle de Yvenne'ye Maddek'in kurtulmak için can attığı kısa sırtlı iğdişinden farksız görünen bir yilkı atına rastladıklarında. Yine de hem Kelir hem de Danoh daha yakından incelemek için attan indi ve at onların dikkati altında süslenip zıpladı. Sonunda

Pazarda ilerlemeye devam ederken kimin daha üzgün görüldüğüne karar vermek zordu - Parsatheans mı yoksa at tüccarı mı?

Ta ki Danoh'un lanetini duyana kadar. Yvenne arkasına dönüp baktığında savaşçı çoktan dönmüş ve kalabalığın arasına dalmıştı. Çok geçmeden yeniden ortaya çıktı ve bineğinin arkasındaki yavruyu yönlendirdi.

O sabah savaşçıların hepsi atları taşıyacak bir mavna bulmanın ne kadar zor olacağından bahsetmiş olsalar da, diğerlerinin ağzından tek bir kelime bile çıkmadı.

Parsatheans şimdi söylüyor. Bunun yerine Danoh'u onaylayarak ve ata hayranlıkla baktılar.

Geriye kalanlar kuzey yolculuğu için erzak olsa da, bu birçok alışverişin ilki . Jüt çuvallar çukurlu güneş meyveleriyle doluydu, Fındık ve kuru meyvelerle dolu sepetler, geniş yapraklara sarılmış tuzlanmış et . Maddek ona gemide temel erzakların bulunacağını söyledi ama aceleyle yola çıkmayı umuyorlardı. Bu yüzden daha fazlasını tedarik etmek için günlerini harcayamazlardı ama şimdi ihtiyaçları olanı satın almalıydılar.

Bu ihtiyaçlar arasında Yvenne'nin kol uzunluğuna daha uygun bir yay ve ok sadağı da vardı. Maddek bunları onun için satın aldığı anda, Yvenne o kadar memnun olmuştu ki, sonunda pazardan çıkıp nehrin denize doğru genişlediğini , Maddek'in Drahm'ın duvarlarının ardındaki herkesin bunu reddettiğini iddia etmekle ne kadar yanıldığını söylemedi bile. güzelliğin kendileri.

Yine de, onun yerine Maddek'i dürtmek için iyi bir iş çıkaran ve gülen Kelir'e sivri bakış gönderdi.

Köprünün merkezine yaklaştıkça, sokaklar tekrar caddelere dönüştü ve kalabalık seyreldi, binalar o kadar yoğun bir şekilde bir araya gelmedi. Birdenbire ortada hiç cadde kalmamıştı; köprünün doğudan batıya uzanan geniş alanını kaplayan bir meydan vardı ve tam ortasında ay taşından yontulmuş bir tapınak duruyordu.

Yvenne genişlemiş gözlerle baktı, boğazına yapışan duygular o kadar sert ve şiddetliydi ki sadece fısıldayabildi. "Bu Vela'nın tapınağı mı?"

"Öyle görünüyor," diye cevap verdi Maddek, sanki tek bir devasa bloktan oyulmuş sedefli tapınağın görüntüsünden hiç etkilenmemiş gibi.

Eski inşaatçılar taş duvarları kadar ince yontmuşlardı ki, ister güneş, ister ay, isterse sadece içinde yanan mumlar olsun, her türlü ışık içinden geçiyordu, böylece taş her zaman parlıyor gibi görünüyordu.

Toric'in sesi de en az Yvenne'ninki kadar şaşkıındı. "Sadece Ephorn ve Goge'de mermerden yapılmış daha yeni tapınaklar gördüm. Bu nasıl oluyor da hâlâ

durabilir misin?"

"Çünkü Anumith ve savaş lordları bu şehre hiç gelmedi," dedi Kelir.

Ve Yok Edici, güneş tanrısı Enam'a ait olanlar hariç tüm tapınakları yerle bir etmişti - güneşin ateşli hapishanesinden kaçtığını ve şimdi onun içinde yaşadığını iddia ettiği tanrı, Yok Edici'ye tüm büyük güçlerini ödünç veriyordu.

"Babam Vela'nın Syssia'daki tapınaklarından hiçbirini yeniden inşa etmedi," dedi Yvenne yumuşak bir sesle. "Annem tahtını ilan ettikten sonra inşa etmeye başladı. Sonra annem zehirlendi ve babam herhangi bir tapınak inşa edilmesini yasakladı, çünkü bunların Yok Edici'yi kızdırıp gazabını tekrar Syssia'nın üzerine çekebileceğini söyledi. Böylece geriye sadece Enam tapınağı kaldı."

"Yanan Ovalarda hiç tapınak yok," dedi Maddek. "Yok Edici'den önce ya da sonra."

"Parsa'da bile mi?" O büyük şehir bir zamanlar Parsathe'nin kalbini oluşturmuştu.

"Parsa'da bile değil." Cevap veren Banek'ti - o şehri de yerle bir edilmeden önce görebilecek kadar yaşlı olan tek savaşçı. "Sadece Temra'nın Sunağı var."

Yvenne bunu Ran Bantik'in şarkısından hatırlıyordu, çünkü hırsız-kral kabilelere Bela'ya karşı birleşmeleri için yalvarırken onun üzerinde durmuştu. "Sunağı cam tarlalarının yakınında mı?"

İblisin yenildiği bölgede. Kelir ve Toric'in klanını ve Maddek'in babasının klanını içeren kabile orada yaşıyordu.

"Öyle," diye onayladı Maddek sesini derinleştiren bir eğlenceyle.

Bu neden bu kadar komikti? Yvenne gözlerini tapınağın parlayan kubbesinden ayırdı ama tapınağın tabanından birkaç adım ötede bir platformun üzerinde duran bir adam dikkatini çekti.

Çıplak bir adam.

Tek kişi de o değildi. Vela'nın tapınağının büyüüne kapılan Yvenne meydanda dolaşan insanlara pek dikkat etmemişti. Ancak şimdi birkaç düzine erkek ve kadının sadece en ince cüppeleri giydiğini ya da hiçbir şey giymediğini gördü ve birçoğu sergileniyor gibiydi. Diğer erkekler ve kadınlar onlara yaklaşıyordu, sanki çıplaklar bir tezgâhtaki satıcılarımı gibi ... ya da belki de

mallardı. Yaklaşanlardan bazıları, tıpkı Parsatheanların bir yaşındaki atı inceledikleri gibi, çıplak hallerini inceliyordu.

"Neler oluyor?" Göğsü sıkışmıştı. "Bu insanlar satılacak mı?"

Kesinlikle olmaz. *Kesinlikle* olmaz. Vela bu tür uygulamaları yasaklamıştı, tıpkı tecavüzü yasakladığı gibi. Yvenne kimsenin tanrıçanın yasalarına karşı gelmediğine inanacak kadar saf değildi. Yine de tanrıçanın kendi tapınağının kapısında birinin bu yasalara karşı gelebileceğini *asla* düşünemezdi.

Maddek ona "Satılmadı," dedi. "Kiralık. Eşi olmayan ama kendi ay gecesini yaşamak isteyenlere hizmet veriyorlar."

"Oh." Yvenne daha rahat nefes aldı. "Onlar Vela'nın eşleri."

"Öyleler."

Yvenne'nin şimdi fark ettiği kadarıyla, çoğu kendisinden birkaç yaş küçük olan genç erkek ve kadınların sayısı diğerleri kadar fazla değildi. Hepsinin arasında bir kahkaha ve kutlama havası vardı. Belki biraz da sinir... ama çoğunlukla beklenti.

"Bu insanların hepsinin bu gece ay gecesini mi var?"

Yapacağı gibi. Böylesine önemli bir olay -tahtını ele geçirme yolunda bir adım, babasını yenme yolunda bir adım. Yine de bu adımı tek başına atmadı. Belki sebepler aynı değildi ama bu şehrin dört bir yanında -bütün batı krallıklarında- kadınlar ve erkekler Vela'ya adak olarak bir damla kan dökecekti.

Bunun farkına varmak onu harikulade duygularla doldurdu. Daha önce hiç bu şekilde bir şeyin parçası olmamıştı. Ah, keşke burası Syssia olsaydı. Bu kutlamayı kendi halkıyla paylaşabilirdi.

Yine de bu da harikaydı. Daha önce hiçbir kalabalığa bakmamış ve onların hissettiklerini hissetmemişti. Çünkü Maddek ona dokunduğunda, tahtı ve intikam düşüncesi aklından çok uzaktı. Onun yerine heyecanla, arzuyla ve beklentiyle doluydu.

Olduğu gibi.

"Muhtemelen buradaki herkes bakire değildir," dedi Maddek ve sesi, tenini en lezzetli şekilde aşındıracak şekilde sertleşmişti. Sanki o da önündeki geceyi arzu ve beklentiyle düşünüyordu. "Ama çoğu öyle."

"Ve Vela'ya sunularını *burada* mı yapıyorlar?"

"Bazıları gider. Gün batımına yakın, genellikle m z k ve dans olur ve herkes yataĝa giremez. Ancak pek  oĝu tapınaĝı ziyaret etmek ve Vela'nın rahibelerinden kutsama almak için burada."

Böyle bir lütuf aramaya gerek yoktu. Ve kaybedecek çok az zamanları vardı. Yine de kalbi bir tanesini arzuluyordu. "Ben de bir tane aramalı mıyım?" "İstiyor musun?"

"İstiyorum."

"O zaman tapınaĝın dışındaki sıraya katılacaĝız."

Yvenne daha önce hiç kuyrukta beklememişti. Yedi Parsathean'la birlikte sırada beklemenin Gogeanlar için de yeni bir deneyim olduĝunu düşünüyordu. Maddek'in muhafızları da Fassad'ın kurtları gibi pek çok bakış çekti. Diĝer bakireler Yvenne'nin Parsathean'ların uzun boylu ve kaslı ortasındaki varlıĝını nadiren fark etmiş gibi görünüyorlardı ama esirden yararlanan satıcılar Tapınaĝın dışındaki seyirciler mallarını satmak için hiçbir firsatı kaçırmıyordu. Çok geçmeden bir balık daha şişledi ve parmaklarındaki tuzlu suları yalıyordu ki, sırada ilerleyen bir horoz tüccarı onu fark etti.

Gri saçlı kadın hızla savaşçıların her birine baktı ve Toric'in üzerinde spe  latif bir şekilde durakladı. Bir anlıĝına Yvenne'e döndü bakışlarını kaçırmadan önce. "Sen bakire olmalısın?"

Gözlerini kocaman açan Yvenne başıyla onayladı. Kadının el arabasında bir dizi falluslar ve iksir kapları ve amacını hayal bile edemediĝi çok sayıda deri kayış.

"Zevk dolu bir gece geçirmek ister misiniz?"

"İstiyorum," dedi Yvenne hevesle. Tüm Parsathean'ların daha da yaklaşmaya  alıřtıĝına bakılırsa, kadının sunacaĝı zevklerle sadece Yvenne ilgilenmiyordu.

"Ortaĝın hangisi?"

Yvenne şişiyle Maddek'e işaret etti.

Horoz tüccarı ince dudaklarını büzerek Yvenne'nin müstakbel kocasına şüpheli bir bakış attı. Elini sergilenen fallusların üzerinde salladı. "Peki bunlardan hangisi onun boyuna yakın?"

Maddek homurdandı. " nemli deĝil. Benimkinden başka bir alete ihtiyaçı yok."

Yvenne ona sinirli bir bakış attı. Başka hiçbir sevgiliyi kabul etmeyecekti ama bu kendi zevkini asla görmek zorunda kalmayacaĝı anlamına gelmiyordu. "İşte bu," dedi ve orta boy bir fildişi mili işaret etti. Yanında duruyordu,

Kelir tılandı ve arkasındaki diğer savaşçıların boğuk homurtularını duydu.

Gözlerini kısıan Maddek usulca, "Size daha yakından bakmam gerekecek," dedi.

Neden? . "Nasıl şişirebilirim?" diye sormuş horoz tüccarına.

"Bunlar şişmez."

Oh. Yvenne seçkiyi tekrar gözden geçirdi. "Bunların hiçbiri onun tam boyu değil." "Korktuğum gibi. Onun büyüklüğü karşısında siz çok küçüksünüz."

Sempatı ısındı

Kadının sesi ve bakışları Yvenne'ninkilere değdikten sonra tekrar uzaklaştı.

El arabasından küçük bir kil kavanoz seçti ve onu avucunun içinde tuttu. "Böyle bir uyum her zaman kolay olmaz, özellikle de iyi hazırlanmamışsanız. Ama kılıfınızı yağlayan bir iksirim var ve hoş bir kokusu ve tadı var."

Maddek yine homurdandı. "İyi hazırlanmış olacak."

Horoz tüccarı ona bilmiş bir bakış attı. "Peki ya arka geçit?" Kuru bir sesle, "Yağla bile olsa, buna asla hazırlıklı olamaz," dedi.

Bu muhtemelen doğrudu. Bir keresinde amından ziyafet çekerken en küçük parmağını kadının o bölgesine sokmuştu. İlk utancı ve rahatsızlığı geçtikten sonra, bu oldukça zevkli olmuştu ve Yeterince.

"Arka geçidi mi hazırlıyor?" Kelir büyük bir ilgiyle yaklaştı. "Bu parfüm de ne?"

"Bir çeşit var. Bu gül."

Ardyl, horoz tüccarı Kelir'in koklaması için kapağı açarken, "Eğer bir mavnada yapacak pek bir şeyimiz olmadan tam bir tur geçireceksek, üç ya da dört kap alsak iyi olur," dedi. "Ve gözümüze çarpan bir denizci olabilir. Yarım ay sütünüz ve uyku taslağınız var mı?"

Kadın salladı, dikkatini Yvenne'den mallarını satın alma ihtimali daha yüksek olan Parsathean'lara çevirirken yüzü beklentiyle parlıyordu. Sonra yüzü sanki güneş yerine doğrudan ay parlıyormuş gibi aydınlandı ve meydana ani bir sessizlik çöktü.

Yüreği ağzına gelen Yvenne tapınağa baktı; tapınak sanki içeriden aydınlatılmış gibi bembeyaz parlıyordu. Zihninin bir köşesinde her zaman hissettiği varlık kaybolmuştu ama yine de yokluk hissetmiyordu.

Bunun yerine sanki varlık zihninin dışına taşmış ve önündeki tapınağı yutmuş gibiydi.

Duygudan şişmiş göğsüyle o yöne doğru adım attı.

Maddek aniden kolunu beline dolayarak onu koruyucu bir şekilde yanına çektiğinde nefesi ciğerlerinden fırladı. Kılıcını çekmişti, çenesi sertti, bakışları parlayan tapınaktan ayrılmıyordu.

"Sadece Vela," dedi ona ama Vela aynı anda konuşarak diğerlerine -ki onlar da silahlıydı- emir verdi. Sanki bu bir fark yaratabilirmiş gibi.

"Binmeye hazırlanın," diye sıkıca emretti ve Yvenne ile birlikte atlara doğru geri geri gitmeye başladı.

"Sadece Vela," dedi tekrar, ama Kelir'in bir uyarı seslenmesiyle kayboldu.

"Maddek!" İnançsızlık savaşçıyı alarma geçirdi. "Bineklerimize bakın." "Ve kurtlara," dedi Fassad, sesi telaşlı değil dehşet doluydu.

Çünkü hepsi benzer bir duruştaydı, sol dizlerinin üzerine çökmüş, başları öne eğikti. Sanki boyun eğiyorlardı. Yvenne, Parsathean bineklerinin savaşçıların kendilerinden istediği hiçbir şeye karşı koyduğunu görmemişti ama Danoh bir atı ayağa kaldırdığında hayvan hareket etmeyi reddetti.

Aytaşı duvarlardaki parıltı soldu. Tapınağın girişinden dışarıya doğru genişleyen bir dalga halinde, kalabalık inanmayan çığlıklarla patladı ve kendilerini yere attılar, bazıları diz çöktü, diğerleri secde etti. Horoz tüccarı da onlara katıldı, soluk soluğa alnını kaldırım taşlarına dayadı. Birkaç dakika içinde, Yvenne'nin önündeki hiç kimse dik durmadı ve tapınaktan siyah cüppeli peçeli figürü görmesini sağladı.

Vela'nın rahibelerinden biriydi ama onlara doğru bakan rahibe değildi. Kahverengi teni sanki ay taşından yapılmış gibi parlıyordu, o kadar parlaktı ki yüzü siyah peçenin ardından açıkça görülebiliyordu. Gözlerinin küreleri gümüş ay ışığıyla dolu gibiydi.

Savaşçılar Maddek'in etrafında bir kral muhafızı oluştururken Ardyl'in sırtı ve omuzları yine görüşünü engelledi.

Kelir omzunun üzerinden, "Ne diyorsun Banek? İblis mi? Bir Wraith mi?"

Bu sefer Yvenne duyulacaktı. "*It-is-Vela.*"

Her kelime için Maddek'in sakalını sertçe çekti. Adam bakışlarını önündeki figürden ayırıp onunkilerle buluştu, kaşları düşük, gözleri karanlıktı. Savaşçıların üzerine aniden gergin bir sessizlik çöktü.

"Tanrıça mı? Emin misin?" Kelir inanamayarak sordu.

"Eminim."

"O halde atların izinden gitsek iyi olur," dedi Maddek acımasızca.

Savaşçılar hep birlikte ve isteksizce homurdanarak sol dizlerinin üzerine çöktüler ve silahlarını yanlarına koydular. Bir elini Maddek'in omzuna koyarak kendini dengeleyen Yvenne alçalmaya başladı ama Maddek'in kalın kaslı kalçasına oturmak için aşağı çekildi.

"Başını eğmen yeterli. Eğer Vela'ysa, ne demek istediğini anlayacaktır. Yvenne onu ittiğinde Maddek usulca homurdandı. "Ve eğer senden parçalanmış eklemimin üzerinde diz çökmeni talep ederse, bu saygısızlığı hak edecektir."

Yvenne acıya katlanacaktı. Yine de şimdi onunla tartışmayacaktı. Tanrıça onlara doğru bir adım attı.

Bir sonraki an Vela Kelir'in önünde durdu. Hızlı hareket karşısında irkilen savaşçı irkildi ve tamamen hareketsiz kaldı. Maddek'in kasları çelik gibi oldu. Yvenne, savaşçıların her birinin saldırıya karşı savunmak için içgüdüsel tepkileriyle Ardyl'inkilerin de öyle olduğunu gördü.

"Ve böylece Ejderha'nın başıyla yüzleşiyorum." Tanrıçanın sesi taşa karşı soğuk çeliğin çınlamasını taşıyordu. "Ama o başı benim önümde eğmiyorsun?"

Onun önünde diz çöken iri savaşçı titriyordu ama cevabında hiçbir tereddüt yoktu. "Başı öne eğik bir Ejderha tehlikenin geldiğini göremez ve Ran'ını koruma görevinde başarısız olur."

"Onun için bir tehlike olduğuma mı inanıyorsunuz?"

"Niyetinizi bilmiyorum. Bu yüzden gözümü dört açıp izliyorum." "Ve eğer Ran'ınızı tehdit edersem, bana karşı baltanı kaldırır mısın?"

"Yaparım leydim, görevim bu." Yaralı yüzü kanlar içindeydi. bu gerçeği söyledi. "Affet beni."

"Neyi affedeyim? Sadakatin ve cesaretin sana iyi hizmet ediyor, Kelir."

"Teşekkür ederim, merhametli hanımefendi."

"Ejder Pençesi de sadık ve cesurdur; kanı ateş gibi yanar." Sessiz adımlarla Ardyl'in yanından süzülerek geçti, parlayan parmakları savaşçının örgülü saçlarında hafifçe gezindi. "Ardyl, hatırasını yüzünde taşıdığı klanının sonuncusu. Her zaman korktun

Kendinizi tamamen sizi yetiştiren ve sevenlere ait hissetmeniz, kendi ailenizin hafızalardan silinip gitmesi anlamına gelecektir. Ancak siz sevdiklerinize ait olsanız bile, onlar da size aittir ve kurduğunuz aile sayesinde klanınız yenilenecektir."

Tanrıçanın dokunuşu karşısında sadece başını sallayan savaşçıdan boğuk bir hıçkırık geldi. Vela, Ejderha muhafızlarının koruma çemberine girerek Fassad'a doğru ilerledi.

"Ve Ejderha'nın dişleri." Peçenin ardından Yvenne solgun dudakların kıvrımını ve parlayan dişleri, bir gülümsemenin orak ayını gördü. Topuklarının üzerine çöktü, cüppesinin dalgalanması Yvenne'nin yüzüne buz gibi bir rüzgâr getirdi, yine de

Tanrıça önce Steel'in kulaklarını, sonra da Bone'un tüylerini okşarken sesinde bir sıcaklık vardı. "Ben her zaman kurtları tercih etmişimdir."

"Evet leydim," diye cevap verdi savaşçı, sesi kalındı. "Benim de var."

"Onlar seni nasıl kayırıyorsa, Fassad," dedi. "Onlara kötü davranmış olsaydım, seni onlara yedirirdim."

"Onlara kötü davranmış olsaydım, onlara vermeniz için kendi etimden parçalar keserdim."

Gülümseyerek onun yanağına dokundu ve tekrar ayağa kalktı. Maddek'in kalçasının oturduğu yer, Danoh'un eğik başıyla diz çöktüğü arkalarından süzülürken tanrıçayı görüş alanında tutacak şekilde dönerken kaydı.

"Ve işte Ejderha'nın ölümcül bir iğnesi olan kuyruğu." Vela parmağını savaşçının çenesinin altına koyarak Danoh'un bakışlarını kendi bakışlarıyla buluşturdu. "Çocuklarım Adalet ve Hukuk gibi lanetli bir tecavüzden doğdular. Acıdan bile,

bazen güzellik ortaya çıkar. Öfkeniz güzelliiktir. Cesaretiniz güzelliiktir. Merhametiniz güzelliiktir. Belki annen bunu görmeye asla cesaret ama seni tanıyan herkes görecektir."

Bir kraliçe, gözyaşlarını görecektir birinin olduğu yerde ağlamazdı. Yine de Yvenne'nin görüşü ve tanrıça yoluna devam ederken parlayan bir yıldızdan başka bir şey değildi. Yvenne gözlerini kaydırarak onun sessizce ağlayan Banek'in önünde durmasını izledi.

"Banek, Ejderha'nın altın pulları, zırhı ve kalkanı olarak hizmet eden sevgilim," dedi sessizce. "Kırmızı pelerini hiç giymedin ya da benim için arayışa çıkmadın, ama çok sadıktın ve bunun için çok az şey aldın. Benden ne istiyorsun?"

Yaşlı savaşçının cevabı kalındı. "Sadece bir daha kimsenin Yok Edici'nin ellerinde acı çektiğini görmemek için."

Vela'nın soğuk sesini bir yaz rüzgârı gibi eğlence kapladı. "Benden seni kör etmemi mi istiyorsun?"

Ondan paslı bir kahkaha yükseldi. "Hayır leydim. Çok mu fazla?"

"Tek başıma başaramayacağım kadar çok şey var. Ama bu isteğini yerine getirmek için elimden geleni yapacağım savaşı. Sana söz veriyorum."

"Beni onurlandırdınız leydim."

"Hayır." İnkârın içini hüznün doldurdu. "Bunca yıldır beni onurlandıran sensin. Ejderha'nın zırhı olarak iyi hizmet et, Sadık Olan ve gelinine kalkan ol."

"Bu benim sana yeminim."

Elleri bir an için Toric'in gözyaşı lekeli yanağını kavradı ve sonra arkasını döndü. Toric titreyerek onun yaklaşmasını izledi, yüzü çaresiz şaşkınlıkla kalkmıştı.

Onun önünde durdu. "Kardeşimin zehri senin içinde saklı."

Vela'nın kardeşi Stranik, yılan tanrı. Yvenne'nin, öz kardeşinin kendisine güç vermesi için Stranik'i çağırdığını doğrulamaya gerçekten ihtiyacı yoktu. Ancak şimdi bu doğrulama boğazının düğümlenmesine ve göğsünün yanmasına neden oluyordu çünkü bu, Aezil'in o iğrenç büyüleri elde etmek için kanını kurban ettiği anlamına geliyordu.

"iyileşiyorum leydim," dedi, iyi olmadığı için üzülmesi mi yoksa iyileştiği için övünmesi mi gerektiğinden emin olamayan bir sesle.

"Yaran öyle," diye kabul etti, sonra örtülü dudaklarını onunkilere indirdi. Yvenne ipeğin arasından bir öpücük olup olmadığını göremedi, sadece Vela'nın mırıltısını duydu. "Sen Ejderha'nın kanatlarıydın. Söyle bana, seni ne kadar uzağa götürecekler?"

"Görevimden asla kaçmam leydim," diye tutkulu bir yanıt verdi. "Yemin ederim."

"Tutamayacağın yeminler etme genç savaşı." Dudaklarına karşı iç çekti ve Toric'in nefesi karşı buz kesti. "O kadar uzağa uçacaksın ki, döndüğünde artık kendin olmayacaksın."

Şaşkınlık kaşlarını çatı. "Ben kim olacağım?"

"Hâlâ Ejderha'nın kanatları belki. Ya da belki kafası, pençeleri, dişleri, iğnesi ve pulları da."

"Peki ya yanan kalp?"

Vela güldü. "Hepsine sahip olmak mı istiyorsun? Yoksa başka birinin kalbi olmasına izin mi vereceksin?"

"En iyisi nedir?"

"Sana cevabı şimdi söylersem," dedi hâlâ kahkahalarla çınlayan bir sesle, "o zaman arayışından hiçbir şey öğrenemezsin."

"Annem bana yanacağını öğretmek için elimi ateşe sokmadı.

Bunun yerine bana sıcak olduğunu söyledi ve ben de yeterince iyi öğrendim."

"Bir çocuk böyle öğrenir, genç Toric." Sesindeki tüm eğlence kaybolmuştu. "Çocuk mu olmak istiyorsun yoksa erkek mi?"

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Bir adam."

"O halde rahat olun. Zaten çabuk öğreniyorsun. Ve ders alan tek kişi sen değilsin." Doğruldu, Maddek ve Yvenne ile yüzleşti. "Henüz kral olmamış bir savaşçı isteksizce diz çöküyor."

Maddek'in sertleşmiş çenesi açıldı. "Gelinim beni bir krala dönüştürecek."

"Bir kral, bir kılıç gibi ateş ve çelikten dövülmez. Bu bir savaşçının görme biçimi."

"Ben hâlâ bir savaşçıyım," diye itiraf etti Maddek huysuzca.

"Yani sen ... ve daha fazlasısın. Zaten bir Ejderha'nın yanan kalbine sahip olan bir savaşçı." Bakışları Yvenne'ye kaydı. "Ve sen de henüz bir tahtta oturmayan bir - bu savaşçının sana sağladığı, kendi etinden, kanından ve kemiğinden yapılmış taht hariç."

Maddek'in kalçasına. "Diz çökmemi ister misiniz leydim?" Elini uzattı. "Kalkmanı istiyorum kızım."

Yvenne parmaklarını tuttuğunda parmakları buz gibi ve taş gibi sertti ama tanrıça Yvenne'nin ayağa kalkmasına yardım etmedi. Onun yerine Maddek kolunu Yvenne'nin dizlerinin altından geçirdi ve ayağa kalktı, ön kolunu Yvenne'nin sırtına dayayarak kucağından yapılmış bir koltukta oturuyordu. Hâlâ onun etinden ve kanından yapılmış tahtı olarak hizmet ediyor ve tanrıça ona böyle bir talimat vermemiş olsa da onunla birlikte yükseliyordu.

Tanrıça ortaya çıktığından beri ilk kez Yvenne'nin damarlarına korku doldu. Vela merhametli ve cömertti ama kibirli ve zalim de olabilirdi.

-Ve erkeklerin küstahlıklarına karşı çok az sabrı vardı.

Yine de kibri Yvenneyi de yükseltmişti, bu yüzden tanrıçanın buna nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu.

O orak ay gülümsemesi Vela'nın dudaklarını tekrar büktü ama daha keskin bir kenarı vardı. "Seçtiğin bu mu kızım?"

"Öyle."

"Cesur ya da aptalsın."

"Cesur olmayı tercih ederim."

"Olmanız gerektiği gibi." Bakışları Yvenne'nin bakışlarını kolayca yakaladı. "Senin için bir görevim var."

Tedirginlik göğsünü sıktı. "Bir görev mi?"

Bunu kabul ederdi, çünkü Vela'yı arayanlar büyük ödüller alırdı - büyücüleri yenecek güç veya bir halkı özgürleştirecek kadar güç gibi. Yine de bu arayışlar onları bildikleri her şeyden uzak bir yolculuğa çıkarıyordu.

"Hiçbir şey bir görev kadar kolay değildir," dedi tanrıça ve Yvenne'nin göğsü daha da sıkıştı. Hiçbir şey o kadar *kolay* değil mi? Vela'yı arayan herkes acı ve şüpheyle karşı karşıya . "Ve seni bir daha bu kadar yalnız görmek istemiyorum."

"Yalnız olmayacaktı." Maddek'in tutuşu onu daha da sıkılaştırmıştı. "Görev ?"

Vela'nın bakışları öylesine soğuktu ki, Yvenne'nin kalbi buz gibiydi. "Benimle yasaksız konuşma savaşçı. Duymak istemediğin şeyleri söylediğin için seçtiğim kişinin dilini nasıl koparırsan, ben de seninkini koparırım. yap."

Çenesi taş gibi oldu ama yanan gözleri aynı soruyu sordu.

Vela öfkeli bakışlarını Yvenne'ye çevirdi. "Eğer bir erkeğin altına yatmak ve bir araç olarak kullanılmak istiyorsan, babanın seçtiği kişiyle evlenebilirdin."

Toleh'in bencil kralı. Tahtını korumasına asla yardım etmeyecek ya da babasını öldürmeye niyeti olmayacak biri.

"Bu aynı şey değil." Vela'nın bilmesi gerektiği gibi, tanrıça Yvenne'nin gözlerinden onunla arasında yapılan ve konuşulan her şeyi görmüştü. Maddek. Tanrıça şimdi sadece müstakbel kocasını dürtüyordu. Belki de onu sınıyordu. Yvenne amacından emin değildi. "Ve o aynı zamanda benim zevk."

"Çünkü onun savaşçı kalbi seni fethedilmesi gereken surlarla çevrili bir şehir olarak görüyor. Ona açıldığınızda, kollarında kıvrandığınızda, yenildiğinize inanır."

Son zamanlardaki halinden Yvenne zaten . Hanan'ın havuzunun yanındaki geceden beri. Rolünden ve amacından emindi ve bunun içinde rahattı - ve savaşçı rolü en iyi bildiği roldü.

Ancak Maddek sanki bunlar gizli savaş planlarıymış gibi yanıt . Onu daha sıkı ve daha sıkı tuttu.

"Annen sana ona karşı tavsiyede bulundu. Onun yerine seçtiği taliplerden birini aramaz mısın? Çok uzağa gitmene gerek yok. Bu şehirde bir tane var."

Maddek tek kelime etmedi ama yüzünde ve göğsünden yükselen hırıltıda öylesine ateşli bir inkâr vardı ki, tek kelimeye gerek kalmadı.

"Annemin bilgeliğine ve öğütlerine değer vermeme rağmen Maddek," dedi Yvenne tanrıçaya, ancak yanıtı onu tutan savaşı içindi. "Kınımı onun tohumuyla doldurdum."

"Ben de öyle gördüm," dedi Vela alaycı bir ifadeyle. "Birçok kez."

Ve böylece Yvenne'nin amacını biliyordu. "Hanan tarafından kutsandık mı?" "Henüz değil," diye yanıtladı tanrıça ve Yvenne'nin yüreğine bir acı saplandı.

Göğüs.

Umut etmişti. Tanrının avucunun içinde Maddek'in tohumunun kök salmasını ummuştı. Yanan Ovalar'a vardıklarında, onun hamile olduğundan emin olabiliyorlardı.

"Kalbinin acıdığını bilsem de gözyaşı dökmüyorsun," dedi Vela yumuşak bir sesle, Yvenne'nin yanaklarını soğuk demir elleriyle kavrayarak. "Ama anla kızım

-Eğer onu seçersen, bundan çok daha büyük acılar yaşayacaksın." Maddek, Yvenne'e karşı sertleşti.

Dehşet Yvenne'nin kalbini ele geçirdi. *Acı.*

"Nasıl?" "Babanın elinden."

Maddek'ten şiddetli bir volkanik ses yükseldi. Sanki inkâr içinde patlamış ve dudaklarında durmuş ama yine de gözlerinden, teninden ve sıkıca kavrayışından fışkırmış gibiydi. Dişlerini sıkarak tanrıçadan bir adım geri çekildi, sanki mesafe Vela'nın gördüğü kaderden bir kaçış olacakmış gibi.

Yine de Yvenne bundan kaçış olmadığını biliyordu. "Peki ya başka bir talip seçersem?"

Parlayan bakışlarını Maddek'in yüzünde gezdiren Vela, "Bu kadar acıyı bilmeyeceksin," dedi.

"Halkım ne olacak?" Kendi acısı onlarınkinden daha az önemliydi.

"Ne olmuş onlara?"

"Serbest bırakılacaklar mı? Babam ölecek mi? Başka bir talip seçmek her iki sonucu da daha olası hale getirecek mi?" Yvenne bir tanrıça değildi ama bunun cevabını zaten biliyordu. Maddek'e bunun cevabını zaten söylemişti.

"*Bu savaşçının galip geleceği kesin değil.*"

"Ama bu daha mı olası?"

"Benim gözlerim bile her şeyi göremez," dedi Vela daralan bakışlarıyla. Tanrıça iki kez neyin daha olası olduğu sorusuna cevap vermekten kaçınmıştı.

Bu da yeterli bir cevaptı.

Yvenne sessiz bir kararlılıkla, "O halde acıyı seçeceğim," dedi ama Maddek başını salladı. Kalbinden yine acı geçti. "Sence başka bir talip mi seçmeliyim?"

Gözlerinde vahşet yeniden alevlendi. Bir hırıltıyla, konuşacakmış çenesini açtı. Yvenne elini onun açılan ağzının üzerine kapattı.

"Vela merhametli olmayacak savaşçı," diye tısladı. "Ve ben senin dilini çok seviyorum."

Bakışları onunkilere yöneldi, yüz hatları öfke ve hayal kırıklığından oluşan karanlık bir maskeye dönüşmüştü. "Onu hâlâ yeterince iyi duyuyorum," dedi tanrıça. "Korumaya yemin ediyor sen."

Deneyeceğini biliyordu Yvenne ve bu bilgi kalbini ferahlattı. Çünkü kaçınılmazlıkla yüz yüze gelindiğinde, denemek en fazla umut edilebilecek şeydi. "Babamı öldürüp tahtımı ele geçirebilmek için seninle ittifak kurdum," dedi ona. "Belki o zaman sözüme güvenmedin ama Vela şahidim olsun, bir daha asla başka bir müttefike bakmayacağıma ve senin intikamını reddetmeyeceğime yemin ederim. Beni duyuyor musun, Parsathe'li Maddek, Ran Marek'in oğlu, Yanan Ovalar'ın atlısı? Bu yemine güveniyor musun?"

Adamın çenesi, dişlerinin nasıl kırılmadığını bilemeyeceği kadar sert bir şekilde tekrar sıkılmış olsa da, adam kısa bir süre başını salladı.

Vela'ya baktı. "Benden ne gibi bir görev istiyorsun?" "Yok Edici'yi yok etmek," dedi.

Yvenne'nin nefesi kesildi. Şaşkınlık içinde Maddek'e baktı ve onun tepkisini gördü. Tüm öfke yüzünü terk etmişti. Gözlerini Vela'ya dikmişti ve yüz ifadesi Yvenne'nin tanıdığı bir ifadeydi. Düzinelerce hortlak yaklaşırken derede giydiği elbisenin aynısıydı. O zaman onda hiç korku görmemişti.

savaşçılarına bir savunma oluşturmalarını emretti. Sadece şiddetli bir kararlılık. Aynı kararlılık onun da içini dolduruyordu. "Yani geri mi dönüyor?" "O çoktan döndü," dedi Vela. "Ordusu günbatımında karaya çıktı.

kıyıya."

O kıyı ile batı diyarları arasında koca bir kıta vardı. Yani hazırlanmak için zaman vardı. Çok az zaman. Ama hiç yoktan daha fazla. "Ordusunun o mesafeyi yürümesi beş yıl sürdü."

"Yine öyle olacak."

Sadece beş yıl. Nefesleri hızlı ve sık geliyordu. "Onu nasıl yok edebilirim? Okumla mı?"

"Bunu deneyebilirsin. Yaşadığım sonsuz çağlar boyunca, tanrıların daha azı tarafından devrildiğini gördüm. Ama sizden istediğim görev, ona karşı durmak için güçlü bir ittifak oluşturmamız."

Yvenne körü körüne Maddek'in elini buldu ve parmaklarını onunkilere doladı. "Yapacağız. Şimdiden babamın ve kardeşimin yozlaşmışlığını temizlemeyi ve güçlenmeyi umuyoruz."

"Parsathe ve beş diyarın ittifakı değil kızım. Bu kalp görevi görecektir, ama bu zaten oluşmuş bir kalp. Sen bir su birikintisi hayal ediyorsun; ben seni bir okyanusla görevlendiriyorum."

Midesinin dibi göründü. "Benden batı diyarlarını birleştirmemi mi istiyorsun?"

Vela başını salladı. "Bu ona karşı durmak için yeterli bir güç olabilir."

Olabilir. Yvenne nefesini zor tutuyordu. "Hazırlanmak için beş yılım var."

"Hazırlanmak için yıl yok. Yok Edici ve ordusu beş yıl uzakta. Ama zehri çoktan burada. Asla gerçekten gitmedi. Bunun yerine bu zehir, geri döndüğünde hasadını toplayabilsin diye bir nesil önce ekilen kirli tohumlar gibi iltihaplanıp bekliyor. Ve bu zehir ona karşı duracak her türlü girişimi zayıflatmak için tasarlandı."

Çürüyen ve bekleyen bir zehir ... ve bir ittifakı zayıflatır. Ekşi safra Yvenne'nin boğazından yukarı fırladı. "Babam mı?"

Vela hiçbir şey söylemedi. Belki de Toric'e kolay bir cevap aynı nedenden ötürü. Bazıları keşfedilmeli, söylenmemeli.

Ama Yvenne bu yolculuğun onlara cevabın bir kısmını zaten verdiğini düşünüyordu. "Ve babam da kardeşimi yozlaştırdı. Şimdi Aezil, Stranik'in karanlık gücüne kur yapıyor."

"Hayır," dedi Vela. "Yanlış kardeşi düşünüyorsun."

Hangisi? En küçüğü Tyzen hariç hepsi babasından etkilenmişti. Ama Lazen ölmüştü. Cezan da öyle. Eğer Aezil değilse, geriye bir kişi daha kalıyordu: Bazir; zeki bir dili vardı ama aynı zamanda bencil ve tembeldi. Yvenne kardeşi hakkında pek çok kötülük hayal edebiliyordu. Ama tüm bu zalimlikler ona zevk verecekti ve bir tanrının gücüne kur yapmak fedakarlık ve acı. Bazir'in kendi gözünü bıçaklayarak çıkardığını asla hayal edemezdi.

Görülenin ötesinde bir görüş kazanmak ya da çocuk soyunun ötesinde bir ölümsüzlük kazanmak için kendini hadım etmek.

Belki Bazir sandığından daha da zekiymi ve kayıtsız maskesinin ardında karanlık bir amaç saklıyordu. Ve şimdi ittifak konseyinde oturuyordu. Hepsini zayıflatmak için daha iyi bir yer olabilir miydi?

"Bazir değil," dedi Vela, sanki Yvenne'nin düşüncelerini duymuş gibi. "Yanlış kardeş senin değil, benim kardeşim. O hortlakları diriltten Enam'ın gücüydü ve onun zehrini genç savaşçının içinde hissediyorum."

Dehşet boğazını sıktı. "Aezil güneş tanrısına kur mu yaptı? Yok Edici'nin yaptığı gibi mi?"

Vela yine cevap vermedi. Yine de yolculukları yeterli cevabı verdi.

Aezil bir kırbaç kuyruğu kaldırmıştı. Böyle bir başarının Stranik'in Dişi'nin bir rahibinin sahip olduğundan daha fazla güç gerektirdiğini biliyorlardı. Yine de kardeşinin kutsanmış kan bağının onu güçlendirdiğini varsaymışlardı.

Yine de Enam'a kur yaptı. Ve Yok Edici'ye yardım etmek istedi.

"Görevinizi kabul ediyorum," dedi Yvenne, sesi de kalbi kadar acıydı. Zaten babasının ve kardeşinin öldüğünü görmek istemişti. Onların insanlar arasında birer canavar olduğunu biliyordu. *Ama bunu bilmiyordu.*

Maddek elini çevirerek parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Nazik bir squeeze sessiz bir destek sözü verdi. Ama elbette bu konuda onu destekleyecekti. Parsatheanlar bir canavarı yenmek için birlikte hareket etmeleri gerektiğini biliyordu.

Vela birbirine kenetlenmiş ellerine baktı, sonra parmağını Maddek'e doğru eğdi. "Başını benimkine doğru eğ, savaşçı, böylece sana söyleyeceklerimi daha iyi duyabilirsin."

Tanrıçanın başka kimsenin duymasını istemediği bir şey. Vela o kadar yakınına eğilmişti ki, konuşurken peçesinden geçen her nefes Yvenne'nin yanaklarında soğuk bir esinti yaratıyordu. Ama kulaklarına tek bir fısıltı bile gelmedi.

Maddek sanki inkâr ediyormuş gibi başını sallamaya başladı. Sonra tamamen hareketsizleşti, vücudu gerginlikten kaskatı kesildi. Vela'nın birkaç kelimesi daha bu gerilimi öylesine sıkılaştırdı ki, Maddek'in devasa bedeni gerilimin gücüyle titredi; sinirleri ve tendonları çelik gibi gerildi, çenesinin sıkılı kasları seğirdi.

Vela geri çekilirken başını kaldırdı ve Yvenne o anda onun yüzünde ne gördüğünü bilmiyordu. Öfke yeterince sıcak görünmüyordu. Kararlılık yeterince demir gibi görünmüyordu. Inkâr yeterince kibirli görünmüyordu.

Açık olan tek şey, tanrıçanın söylediği her şeyi reddetmesiydi.

Yvenne bir kez daha avucunu adamın ağzına kapattı. Ancak bu kez onun konuşmak istediğinden o kadar da emin değildi. Vela'ya bakarken volkanik bakışlarının yanma şeklinden, tanrıçanın onun söylemediği her kelimeyi duyuyor olması gerektiğini düşündü.

"O halde derslerine devam etsen iyi olur," dedi Vela şimdi hafif bir eğlenceyle. Dalgalandıran siyah cüppesi ve soğuk havayla tanrıça eğilip yerden küçük bir toprak kap aldı; horoz tüccarının secde düşürdüğü kavanozdu . Kapağı açan Vela, parlayan parmağıyla sütlü yağı karıştırdı, sonra kokuyu içine çekti ve tekrar kapattı.

Maddek'e kavanozu uzattı. "Ve muhtemelen buna ihtiyacınız olacak."

Ağzı düzleşti ve yanaklarında donuk bir kızarıklık belirdi. Yvenne'nin kalbini hastalıklı bir gerilim kapladı, çünkü o bile tanrıçanın yaptığı hakaretin farkındaydı.

Ama Maddek aptal değildi. Ve sadece bir aptal bir tanrıçanın hediyesini reddederdi.

Yvenne'yi bırakmadı, ama bacaklarının altından geçirdiği kolunu kullanarak onun kalçasını kavrayan elini açtı.

Vela kavanozu avucunun içine koydu. Parmakları onun etrafında kıvrılır kıvrılmaz Yvenne'ye baktı. "Ay gecenizden önce bir kutsama için bana geldiniz ve bu sözlerle size bir kutsama veriyorum: Siz Biliyorsun," dedi. "Sahip olduğunu hayal ettiğin güç her neyse, denizi hayal ettiğin gibidir. İnandığından çok daha fazlası olduğunu göreceksin."

Yvenne'nin boğazı düğümlendi. "Teşekkür leydim," diye fısıldadı.

Tanrıça gülümsedi ve soğuk taş parmakları Yvenne'nin yanağından aşağı süzüldü. Buz gibi çelik sesiyle Vela, "Şimdi kuzey kapısına bak," diye emretti.

Rahibenin tenindeki parıltı kayboldu. Siyah örtü yüzünü gizledi. Sıcak avuç içi Yvenne'nin yanağını kavradı. Vela'nın sessiz varlığı yine zihninin arkasını doldurdu.

Hemen kuzeye baktı. Karaya yeterince yakın değillerdi. köprüünün kenarında. Meydanın ortasından geniş Ageras nehri görünüyordu ama şehrin surları ya da kapıları görünmüyordu.

Maddek, "Atlara," diye emretti.

Savaşçılar hep birlikte ayağa kalktı, tıpkı binekleri gibi. Maddek hızlı adımlarla aradaki mesafeyi geçti ve Yvenne'yi eyere kaldırdı.

arkasından fırladı. Atı kuzeye çevirdi, hâlâ diz çökmüş ve secdeye kapanmış cesetlerin arasından dikkatle geçti. Toynakların kaldırım taşları üzerinde çıkardığı takırtılar şaşkın kalabalığın yükselen seslerine karıştı. Bazıları Vela'nın kuzeye bakma talimatına uymuş gibi Parsathean'ların peşinden koştu - ya da tanrıçanın bakmalarını istediği şeyi görmek için çaresizce.

Yine de Yvenne biliyordu. Ageraların aşağıda parıldadığı köprünün kenarına varmadan ve kuzey kıyısına doğru bakmadan önce bile. Neyin geldiğini biliyordu.

"Çok uzak," diye mırıldandı Kelir, gözlerini Enam'ın parlayan güneşinden koruyarak. "Duvarı görüyorum ama kapıyı göremiyorum. Danoh?"

Tüm savaşçılar arasında en keskin görüşe sahip olan. "Kapıyı görüyorum," dedi sert bir hayal kırıklığıyla. "Ama sadece şeklini."

Oradan geçen insanlar değil mi? "Sarı cüppeli bir tüccarın bir arabayı şehre götürdüğünü görüyorum." Ama Yvenne'nin görmeyi düşündüğü askerler değildi, tabii kapıdan çoktan geçmiş ve bir binanın arkasında gözden kaybolmuş değillerse. Bakışlarını kapıların ötesine çevirdi ve kalbi dondu. "Askerler kuzey yolundan yaklaşıyor."

"Kaç kişi?" Maddek'in sesi acımasız ve şaşırmamıştı.

Dörder dörder gidiyorlardı. Sıraları saydı. "İttifak konseyi bayrağını taşıyan iki tam bölük, ardından Rugusya kraliyet muhafızlarının mührünü taşıyan sekiz atlı."

Maddek'in vücudu onun arkasında kaskatı kesildi.

"Çalınan bir gelini geri almak için sadece iki yüz atlı asker mi?" Kelir alay etti. "Konsey seni yakaladığında Maddek'in yalnız olduğunu düşünmüş olmalı."

Şakası Yvenne'nin yüreğini biraz olsun ferahlattı. "Kardeşim Bazir onların başında at sürüyor."

Ani bir şaşkınlık Kelir'in kaşlarını kaldırdı ama "*Bunu* görebiliyor musun?" diye haykıran Danoh oldu.

Yapamazlar mıydı? Umutla Tyzen'e de baktı ama küçük kardeşi onların bile görüş alanında değildi. Bakışlarını Bazir'e ve onun yanında at süren adama çevirdi.

Sakalının şekli onun Toleh'ten geldiğini gösteriyordu. "Konsey bakanı Gareth'in mavi gözleri, sol yanağında bir yara izi ve opal yüzüğünde bir akrep işareti var mı?"

"Öyle," dedi Maddek.

"O zaman Tolehi bakan da onlarla birlikte gidiyor." Bu da kardeşini frenleyebilirdi ama Bazir diğer bakanın etrafından dolaşmanın yolunu bulana kadar. Peki Bazir'in etrafından dolaşmanın yolunu nasıl bulabilirdi? Maddek diğerlerine dönerken bile akıllı bir karış havadaydı.

"Banek, Yvenne ile birlikte hızla rıhtıma git-"

"Hayır," dedi. "Drahm'da kalacağız ve birlikte kardeşimi durduracağız."

Cevabı bir hırıltı oldu. "İki yüz ok satın alabiliriz gelinim ama onlarla savaşırken kolunu lime lime etmeyeceğim."

"Onlarla savaşmamıza hiç gerek yok. Bazir'e saldırır ve onu öldürürsen, ittifak konseyi sana ve Parsathe'a savaş ilan eder. Tam da Vela tarafından güçlendirmekle görevlendirildiğim anda ittifakı parçalayacaksınız."

Aniden yüzünü onun saçlarına gömdü. Geniş göğsü kızın sırtına yaslandı. Sesi alçak ve sertti kulağına karşı. "Sana bir savaşçının yenemeyeceği bir tehditle karşılaştığında bazen kaçması gerektiğini öğrettim. Şimdi yapacağın şey de bu. Ama *hepimiz* kaçamayız. Hayatta kalmak istiyorsan kaçamazsın. Bir gemi kolay savunulabilir bir değildir. Bunun yerine savaşçıları ve ben bu şehrin içinde bir yer bulacağız ve sizi takip edecek hiçbir askeri canlı bırakmayacağız."

"Ve muhtemelen ölecekler de."

"Gümüş parmaklı Rani hepimiz için geliyor," dedi huysuzca. "Ama bugün Parsatheanlardan çok daha fazla asker için gelecek."

"O sadece kardeşim için gelecek," dedi Yvenne ona ve onun homurdanarak bu açıklamayı reddettiğini duyunca dilini keskinleştirdi. "Bir savaşçı gibi düşünmeyi bırakmalı ve bunun yerine bir kral gibi düşünmelisin Maddek. Ama sadece bir savaşçı olacaksan, o zaman bana öğrettiğin ilk savaşçı dersini hatırlatırım: Sahip olduğun şeyleri kullan."

Soğuk demir gibi oldu. Tamamen kaskatı kesilen Maddek onu sert ve sessiz bir şekilde kucakladı. "Elimde ne var?"

"*Beni*, Maddek-Zhalen'in kızını, kardeşim kadar kurnaz ve gaddar olarak görüyorsun. Ama tek olduğum şey bu değil. Eğer bugün bir kral olmayacaksan, en azından sahip olduklarını kullanan ve bir kraliçenin izinden giden bir savaşçı ol."

Maddek uzun bir süre cevap vermedi, vücudu Vela'nın kulağına fısıldadığı andaki kadar gergindi.

Sonra da, "Kraliçe'nin emri nedir?" diye sordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

MADDEK

T Kraliçe onlara bir Gogean prensinden koruma istemelerini ve saray duvarlarının arkasına saklanmalarını emretti; bu duvarlar rahatlatıcı bir savunma bile sağlamıyordu. Drahm'ın kalesi ya da hisarı yoktu. Bunun yerine

Şehri yöneten prens denize bakan zengin bir oturuyordu ve salonlarda duvarlar yerine büyük açık kemerler vardı.

Balkonlar ve avlular, her odada özgürce dolaşan esintiler. Eğer saray kapılarına giden geniş caddeye bakan bir kemerde durup iki yüz askerin yaklaşmasını izleyen bir savaşçı değil de bir ziyaretçi olsaydı Maddek, eğer bir insan duvarların ardında yaşamak zorundaysa, bunun gibi açık ve havadar bir sarayın Yanan Ovalar'da doğmuş bir savaşçı için kabul edilebilir bir uzlaşma düşünebilirdi.

Bunun yerine sadece askerlerin özel balkonlara ne kadar çabuk tırmanıp ziyaretçi kraliçenin odalarını işgal edebileceğini hayal etti.

salonun içinden iğrenç bir küfür geldi. Banek bu sarayda henüz gördükleri birkaç kapıdan birinin önünde volta atıyordu.

Kapalı bir kapı. Diğer tarafında Yvenne var.

"Onunla yalnız kalması hiç hoşuma gitmiyor," dedi yaşlı savaşçı hiddetle.

Drahm'ın valisi Cadus ile yalnız. Gogean kraliçesinin kardeşi için alçakgönüllü bir pozisyon olsa da, kraliyet şehrinde yaşayan bir prensin görevlerini üstlenmek istemediği için kendi seçimiydi.

Ya da kardeşi Oren Maddek'e öyle söylemişti. Ama Maddek aynı şeyi Yvenne'ye söylediğinde, onu böyle bir prensin ayakta kalmasının pek mümkün olmayacağı konusunda uyarmıştı.

Bazir'e -ya da ittifak konseyine- karşı sağlam durarak, "Cadus'un tek hatası çok sağlam durması, eğilmeden önce kırılıyor," diye cevap vermişti.

Köprüden ayrıldıktan sonra Drahm'ın sokaklarında hızla ilerlemeleri daha fazla konuşmalarını engelledi. Saraya ulaştıktan sonra da konuşmaya fırsat . Hızlı olmalarına rağmen, Vela'nın ortaya çıkıp aytaşı gözlü bir kadına ve bir grup Parsathean savaşçısına iltimas geçtiği haberi onlardan önce ulaşmıştı.

Çok da iyi oldu. Vela'nın iyiliği olmasaydı, Cadus Yvenne'nin Nyset'in varisi olduğu iddiasından şüphe duyabilirdi. Prens, ittifak ordusunun komutanı olduğunu iddia eden ama sadece altı savaşçıyı yöneten bir Parsathean olan Maddek'e bile şüpheyile bakabilirdi.

Bunun yerine Cadus onları sarayın merdivenlerinde karşılamış ve Yvenne'nin kendisiyle acilen görüşme talebini kabul etmişti. Bu görüşme ilk olarak Parsatheanların şu anda beklediği salonda gerçekleşmişti. Orada Yvenne ve Maddek arasında sadece birkaç kelime daha geçmişti ki, Maddek sessizce annesinden bahsedip bahsedemeyeceğini sormuştu.

Söylemesi onun umurunda değildi. Ne isterse söyleyebilirdi.

Yine de atıfta bulunmasına rağmen çok az ayrıntı vermişti. Cadus, Yvenne ona babasının annesini zehirlediğini, sonra da onu kuleye hapsettiğini anlattıkça artan bir heyecanla dinlemişti. Ona, Yanan Ovalar'a bir mektup gönderene kadar o odada kilitli kaldığı yılları ve babasının Maddek'in ailesini, onun gelin olarak değerini ölçmeye geldiklerinde öldürdüğünü anlattı. Zhalen'in ittifak müfettişlerine nasıl yalan söylediğini ve Ran Ashev kaçma girişiminde bulunurken kardeşi Lazen'i öldürenin gerçekten Yvenne olduğunu, Zhalen'in onu evlenmek üzere Toleh'e nasıl götürdüğünü geniş bir şekilde anlattı, Maddek'e nasıl bir mesaj gönderdiğini ve Maddek'in arabasını pusuya düşürerek kardeşi Cezan'ı öldürdüğünü ve Maddek'le evlenmeye karar verdiklerini, böylece babasını Syssia tahtından indirebileceklerini, ancak peşlerindeki askerlerden kaçmak için Goge'den geçmek zorunda kaldıklarını anlattı.

Prens, Yvenne sözlerini bitirene kadar az şey söylemişti ve sonrasında da Yvenne ile özel bir görüşme talep etmek dışında pek bir şey söylememişti.

Maddek prensin ihtiyatını yadırgamadı. Yedi Parsathean savaşçısının huzurunda, hayatından endişe eden bir kadın kendisine söylenmesi emredilen her şeyi söyleyebilirdi. Cadus, özel görüşmede

Yvenne kendi seçimiyle Maddek'le birlikteydi ve eğer birlikte olmasaydı Maddek ona koruma teklif edecekti.

Onunla yalnız konuşmak akıllıca bir karardı. Cadus'un yerinde olsaydı o da aynısını yapardı. Yine de Maddek'in o kapıyı yırtıp açmaması ve kızın iyi olduğunu kendi gözleriyle görmemesi için tüm kontrolünü kaybetmesi gerekti. Prense, onun korumasından başka hiçbir korumaya ihtiyacı olmadığını haykırmak için.

"Yalnız ama çaresiz değil," dedi Ardy1, volta atan Banek'e. Gerçi Maddek ona bakana kadar bunun kendisine yönelik olduğunu düşünmüştü. "Hançeri yanında."

"Ve onu kullanmaya hiç de yabancı değil," diye ekledi Fassad sırtarak. "Kardeşinin de keşfettiği gibi."

Banek bunu elinin tersiyle itti. "Ona bir kılıçla daha fazla ders vermeliydik."

Öyle de . Ama bir kılıç onu iki yüz askerden kurtaramazdı.

Maddek hırlayarak kemerli geçide tekrar baktı. Henüz bir şey yoktu.

Savaşçılara geri döndü. Sadece o ve Banek ayaktaydı.

Diğerleri meyveler ve kızarmış etlerle dolu bir masanın etrafında uzanmışlardı. Yvenne'nin onlara söylediği gibi karınlarını doyuruyorlardı çünkü kardeşi geldikten sonra kendi getirmediikleri hiçbir yiyecek ya da içeceğe güvenmemeleri gerekiyordu.

"Buraya yerleştikimizde," dedi Kelir'e, "bir mavnaya binmemizi sağla ve atlarla erzakları gemiye al."

Ağzı dikenli meyvelerle dolu olan savaşçı başını salladı. Kelir bir tane fırlatmıştı.

Köprüden ayrıldığından beri Maddek'e çok sayıda sorgulayıcı bakış atmış, ancak Maddek'in Gogean prensinden yardım isteme kararını sorgulamamıştı.

Ve bunun Maddek'in kararı olmadığını bilmiyordu, Maddek'in onun izinden gitme kararı dışında. Çünkü Yvenne ona bir savaşçı ya da kral olmak hakkında şiddetle konuşmuştu ama diğerlerinin duyabileceği kadar yüksek sesle değil. Sadece onunla yaptığı ateşli bir konuşmadan sonra planlarını değiştirdiğini biliyorlardı.

Onu bir savaşta ya da zengin bir sarayda takip edeceklerdi. Ama Kelir'in, bir Gogean prensinin korumasına bağlı olmayan başka bir seçeneğin hâlâ mevcut olmasından duyduğu rahatlamayı görebiliyordu.

Yvenne'in karakterini iyi tanıdığı bir prens. Oren'in tarif ettiğiyle uyuşmayan bir karakter.

Oren ve Cadus arasında açık bir benzerlik vardı. Maddek tanıştırlmadan bile kim olduğunu bilebilirdi. İki prens de aynı kahverengi saçları ve sıırım gibi vücudu, aynı geniş burnu ve dar yüzü paylaşıyordu. Yine de Cadus'un Oren'de olmayan sessiz ve düşünceli bir tavrı vardı. Ve şimdi Gogean kraliçesinin bir zamanlar Zhalen'in yöntemlerine nasıl hayranlık duyduğunu bildiğinden, Oren'in kardeşini zayıf olarak tanımlaması sadece Cadus'un mutsuz çiftçileri ezmeyi reddettiği anlamına gelebilirdi.

Ve onun tek hatası, eğilmek yerine kırılabilecek kadar sağlam durmasıydı.
Tek hatası.

"Ran Maddek." Kelir sesini yükseltti ve gülen bakışlarla onu izledi. "Bir aptalın düşüncelerini mi düşünüyorsun?"

Tüm savaşçıları ona aynı şekilde bakıyordu. Çünkü kendi kendine hırlıyordu ve tekrar kemerli geçide doğru ilerlerken yeri yırtıyordu.

Çünkü Yvenne onları, annesinin Maddek yerine seçtiği adamın sarayına getirmişti. Tanrıça Vela'nın onu düşünmeye teşvik ettiği adamın sarayına.

Yvenne başka biriyle evlenmeyeceğine yemin etmişti. Maddek bu yemine güveniyordu. Yine de zehirli kıskançlık onu yiyip bitiriyordu. Bunun için öğüde ihtiyacı yoktu. Bunların aptalca düşünceler olduğunu biliyordu.

Savaşçılar aptal değildi. Vela'nın bu şehirde yaşayan bir talipten bahsettiğini duymuşlardı. Tanrıçanın Cadus'u kastettiğini tahmin etmek zor değildi.

"Yvenne'nin yeminini duydunuz mu?" diye sordu onlara ve başlarını salladıklarında söylenmesi gereken tek şey buydu. "Kıskançlık için bir nedenim yok."

Kelir'in gözleri kısıldı. "Vela'nın sana söyledikleri neydi?"

Kelimeler mi? Onlar sadece kelimeler değildi. Tanrıçanın kalbine saplamak için kullandığı bıçaklardı.

Yatakta ve savaşta, bir savaşçı kılıcına çok bağımlıdır. Bir kralın kalbine sahip olana kadar, ona asla gerçekten sahip olamayacaksın ve Onu asla gerçekten koruyamayacaksın ve bir kralın kalbinden yoksun olduğun için onu kaybedeceksin.

Onu kaybetmek. Ailesini kaybettiği gibi.

"Bunlar söylenmemiş en iyi sözlerdir," dedi onlara kısık sesle. Ve en iyisi düşünülmeden bırakılan kelimeler.

Onu kaybetmeyecekti.

"Ran Maddek." Kelir'in sesinde artık hiçbir eğlence kalmamıştı; sadece Ejderha'nın başı vardı. "Danışmaya ihtiyacın var mı?"

Boğazı düğümlenen Maddek başını salladı.

Banek yine de öğüt vererek, "Vela sadece sizi test eder," dedi. "Çünkü Tanrıça, yetenekli oldukları her şeyi başarabilsinler diye kayırdığı kişilere bunu yapar. Kıskançlığınızı ve karakterinizi dürttü, ama sadece olabileceğiniz her şeyi gördüğü için. Tıpkı bizim gibi."

Maddek bir tanrıça tarafından kayırılıp kayırılmadığını umursamıyordu. "Peki Yvenne acı çekiyor mu? Neden onu acıyla tehdit ediyorsun?"

Yaşlı savaşçının yüzünde gölgeler belirdi. "Bu bir dürtme değil. Bu bir nezaket, böylece gelinin hazırlıklı olacak."

"İyilik bunu engellemek olurdu."

Ve eğer tanrıça buna engel olmazsa, Maddek engel olacaktı. Vela Maddek'in onu gerçekten koruyamayacağını iddia etmişti ama *koruyacaktı*.

Yemin etti.

Çenesini sıkarak kapalı kapıya döndü; o daha bir adım atmadan kapı açıldı. Yvenne elinde şarap kadehi ve dolgun ağzında memnun bir gülümsemeyle dışarı çıktı, yanında Cadus'un cüppeli figürü vardı.

"Komutanla evlendikten ve tahtınızı güvence altına aldıktan sonra ittifak üyeleri arasında yeni bir denge kurma umudunuzla ilgili olarak kız kardeşime bir mektup hazırlayacağım. Teklifinizin büyük bir memnuniyetle karşılanacağına inanıyorum."

"Mutlu bir şekilde uzatılmış bir teklif." Gözü Maddek'e takıldı ve kaşları çatıldı. Belki de neden çıplak elleriyle bir sarayı parçalamaya hazır görüldüğünü sorguluyordu.

"Komutanım." Prens ona yaklaştı, sesini ısıtarak güven verdi. "İttifaka iyi hizmet ettiniz ve ailenizin başına gelenleri duyduğumda çok üzıldüm. O zaman koşulların tuhaf olduğunu düşünmüştüm ama konseyin tüm soruları çözdüğüne inanmıştım. Yaşananlarla ilgili bu yeni açıklama oldukça rahatsız edici."

Rahatsız edici mi? Maddek dişlerini sıktı.

Babası öldürüldü ve bir kadına saldırmakla suçlandı, *rahatsız edici*. Annesi hapsedildi, tecavüze uğradı ve kafası kesildi, *rahatsız edici*. İki Ejderhaları infaz edildi ve susturuldu, *rahatsız edici*. Kalbi göğsünden söküldü ve

Kraliçe ve krallarının yasını tutan binlerce Parsathean, *rahatsız edici*.

Bu tür sözler sinsi bir dil kadar saldırgandı. Yalanlar değil, sanki inandırıcılıktan yoksunmuş gibi soluk ve ince gerçekler. Bu konuşmalar, bir insanın

Gerçeğin birçok vardı, bu yüzden hiçbir şeye bağlı kalmadan dikkatlice ortada yürüdüler.

"Olayların bu kadar farklı anlatılması ve gelininizin gerçeği susturmaya yönelik bir girişim olacağına inanması nedeniyle, size ve eşinize Bu mesele ittifak konseyi tarafından çözülene kadar savaşçılar benim korumam altında olacak."

Maddek'in kılıcıyla çözülecekti. Yine de dişlerini sıkarak başını salladı ve bu korumayı kabul etti. Sadece sessiz bir gecede kuzeye giden bir gemiye binene kadar sürse bile.

Yvenne Maddek'in yanına geldi, eli Maddek'in pazularının etrafında sahiplenici bir şekilde kıvrıldı. "Acaba bize ev halkının geri kalanından ve misafirlerden ayrı bir oda verilebilir mi?" Kirpiklerinin altından Cadus'a utangaç bir bakış attı. "Çünkü bu benim ay gecem ve Ran Maddek'in ilgisi şu ana kadar oldukça . . . güçlü oldu. Ama eğer mahremiyetimiz olursa körükleri ve homurtularıyla kimseyi rahatsız etmeyecektir."

Prens, Parsatheanların boğuk kahkahaları arasında, "Elbette," diye cevap verdi. "Bu kutlu olayı kardeşiniz ve Bakan Gareth ile birlikte kutlayacağız. Hizmetkârlarım şimdi size oraya kadar eşlik edecek, böylece yıkanabilir ve onların gelişi için hazırlanabilirsiniz."

Yvenne başını eğdi. "Size borçluyum, Prens Cadus."

Borcuna mı? Maddek hırlamasını zar zor durdurabildi. Gelininin kimseye borcu yoktu.

Prens, "Size yardım etme onuru bana ait," dedi. En azından bu doğrudu. Ama Maddek, onun kendisinden başka birinin yardımına ihtiyaç duymasından nefret ediyordu.

- - -

MAddek'in çenesi, odalarına varana kadar açılmadı. Orada görevliler ve hizmetçiler koşuşturuyor, Yvenne'nin banyosunu hazırlarken Maddek ve savaşçıları odaların güvenliğini ölçtüler.

Cadus mahremiyet ve ayrılık talebini yerine getirmişti. Kaldıkları yer sarayın içinde değil, Kraliçe Yuvası adı verilen ayrı bir konuttu. Denize bakan teraslı bahçelerin arasında duran

Maddek'e göre yapı bir kuş yuvasından çok bir salyangoz kabuğuna benziyordu - ya da o zamandan beri sayısız dekorasyonda gördüğü spiral deniz kabuklarına

Drahm'a girerken. Yuvarlak olmasına rağmen, odaları merkezi bir odanın etrafında değil, her dönüşte zemini bir seviye yükselten girdaplı bir düzende inşa ve ana yatak odasına giden tek yol salon ve odalardan oluşan dairesel bir yoldan geçiyordu. Yatak odası geniş bir balkona açılmasına rağmen, tahmin ettiğinden daha savunmasızdı. Konuttan odalara sadece bir kapı açılıyordu.

Dışarıdan,

Askerler yuvanın balkona ulaşmak için dik duvarları tırmanmak zorunda kalacaktı.

Güvenli değildi. Ama burada olabileceği kadar güvenliydi. Balkondaki savaşçılara ve gelinine katıldığında Maddek memnuniyetinin diğer savaşçıların yüzlerine yansıdığını gördü. Yvenne korkulukta duruyordu.

Bakışlarını denize çevirdi. Belki de o güne kadar hiç görmediği gemilerin seyrini izliyordu.

Yakında o da bir gemiye binecekti. "Askerler geldikten ve garnizona yerleştikten sonra Danoh ve Toric'i rıhtıma göndereceğim."

"Askerler gelmeyecek," dedi Yvenne, yüzünü güneşe doğru çevirip gözlerini kapatarak. "Bu kadar kalabalık bir grubun prensin onayı olmadan şehre girmesi yasak ve Cadus da bunu vermeyecek. Sadece kardeşim ve Toleh'li Gareth'in küçük bir muhafızla birlikte geçmesine izin verilecek."

Şimdi şaşkınlığı ve rahatlamaşı diğer savaşçıların ifadelerinde de yankılanıyordu. "Askerlerin kapıdan girmesini reddedecek mi?"

Yvenne başını salladı.

Maddek, "Yine de bir gemi temin edeceğiz," dedi.

Ona yandan bir bakış attı. "Cadus'un korumasına güvenmiyor musun?"

"Kardeşine güvenmiyorum."

"Benim gibi." Dönerek dirseklerini mermer korkuluklara yasladı. "Bu gece bu yuvada bize saldıracak ve beni Maddek ile Parsathean muhafızının elindeki vahşi tecavüzden kurtardığını iddia edecek."

Savaşçılar dondu kaldı, gözleri onun yüzüne kilitlendi.

"Bu onun ilk tercihi olmayacak. Oraya vardktan sonra prene başvuracak ve Cadus'tan yeni bir soruşturma yürütebilmeleri için bizi ittifak konseyine teslim etmesini isteyecek. Ephorn'a dönüş yolculuğunda hepinizi öldürebileceği için bu onun için en kolay yol olacaktır. Ama Cadus koruma yemini etti ve bunu geri almayacaktır." Maddek'e baktı. "Bazir bunun yerine şunu deneyecek. Ay gecem olduğu için, kardeşim senin uyluklarımın arasında doğru düzgün bir savunma hazırlayamayacak kadar dalgın olduğunu düşünecek.

Rugusian muhafızlarına karşı. Sonra Bazir konseye, kraliyet evinde kendini ve kız kardeşini savunurken seni öldürdüğünü söyleyecek."

Keskin bir acı Maddek'in göğsünü bıçakladı. "Zhalen'in babamın yaptığını iddia ettiği şey buydu. Onu bir tecavüzcüye ve yeminini bozan birine dönüştürdü."

Ve bunun için hiçbir sonuç yaşamadı. Henüz değil.

Başını salladı. "Bazir, babama ya da kardeşlerime dokunman yasak olduğu için benden intikam aldığını iddia edecektir. Konseyi bu görüşe ikna etmek onun için kolay olacaktır."

Çok kolay. Çünkü Maddek ona tecavüz etmemiş olsa da bu görüş bir zamanlar doğruydu. Sadece derisi yüzülmüş cesedini Syssian duvarından aşağı atardı.

Ardyl kaşlarını çatı. "Prens evlenmeye niyetli olduğunuzu biliyor."

"Cadus'un da öldürülmeyeceğini ve ölümünün intikamcı bir Maddek ve Ejderhası'nın ayaklarına serilmeyeceğini mi düşünüyorsun?" Yvenne ona sordu. "Bazir

Farklı bir hikaye anlatacak kimse kalmasın."

"Ama onun saldırısına karşı hazırlıklı olacağız," dedi Kelir.

"Öldüreceğiz. Ve Maddek de onu öldürmekte haklı olacaktır -ama Bazir'in gözünü delen benim okum olursa daha az soru olacaktır. Çünkü onu öldürürsem Maddek, Konsey'in Zhalen'in oğullarına dokunmama emrine karşı gelmiş olmayacak. Oku çekmeme yardım ettiğini bilmelerine gerek yok.

yay kirişi."

Kana susamışlık, o anda ona yönelttiği gülümsemeyi keskinleştirdi. Kurnaz. Vicious.

Bir kraliçe.

Savaşçılara açıkça, "Bizi yalnız bırakın," dedi.

O kadar ateşli ve sertti ki Maddek ona dokunmak için kendine zar zor güveniyordu. Onun yerine daha da yaklaştı ve eğik dirseklerinin iki yanındaki korkulukları kavradı. Cesurca Maddek'in bakışlarını üzerinde tuttu, başı geriye eğildi, Maddek'in vücudunun sert baskısı onu kollarının kafesine olsa da asla geri çekilmedi.

"Demek bu günü böyle değerlendirdim." Ham ihtiyaç sesini sertleştirdi. "Entrikacı ve çıkarıcı bir kraliçe."

Ona sırtı. "Öyleyim."

Bir kraliçeden daha fazlası. "Ve bir savaşçı, savunulabilir bir pozisyon bulup saldırınızı planlıyorsunuz. Bizi buraya prensin koruması için getirmedin.

Bizi buraya Bazir'i yok etmemiz için bir fırsat vermek üzere getirdiniz -ama onu tam da kötüye kullanacağı kuralları kullanarak yok edin."

Başını salladığında teninin altında tahrik edici bir kızarıklık belirdi. "Bu sarayda zafere giden üç yolu var. Birincisi Cadus'u bizi ittifak konseyine teslim etmeye ikna etmek, ama Cadus zaten bize korumasını teklif etti. İkincisi ise iki yüz askerle Cadus'un savunmasını alt etmektir, ancak bu eylemini konseye karşı haklı çıkarmak neredeyse imkânsızdır. Bu yüzden geriye sadece ev içindeki ihanet kaldı."

sert bir kahkaha yükseldi. "Babam savaşların savaş meydanlarında değil, taht odalarında kazanılıp kaybedildiğini söylerdi. Bugüne kadar ne demek istediğini hiç anlamamıştım. Hiç uğraşmadan bana bir kral dersi verdin."

"mi?" Kaşları küçük bir çatıklıkla çatıldı. "Size savaşların taht odalarında kazanıldığını öğretmezdim. Savaşların taht odalarında kazanıldığını söylerdim, tıpkı savaş meydanlarında olduğu gibi - ama onlar kılıçlar yerine diller."

Savaş ya da muharebe, iyi öğrenilmiş bir dersti. Ve dili çok keskin, zeki ve hızlıydı. Bakışları onun ağzına kaydı. O kadar umutsuzca tatmak istiyordu ki. Ama eğer yaralıysa ona asla söylemezdi, bu yüzden Maddek sadece Nefes alış verişlerinden çok mu sert istediğini ve çok mu fazla aldığını anlıyordu.

Elleriyle belini kavrayarak onu balkonun korkuluklarının üzerine kaldırdı. Kızın parmakları denge sağlamak için adamın kollarına sıkıştı ama adam onun o koltuktan düşmesine asla izin vermeyecekti.

Küpeştenin üzerine tünemiş, Maddek kadar uzun boylu, gözleri onunkilerle hizadaydı. Ketenle sarılmış kalçaları, aralarına girdiğinde adamın yanlarına kenetlendi. Kendini onun öpücüğünden mahrum bırakmanın acısından sonra, hiçbir zaman

Atıklardan bir kez daha tadararak bornozunun önünü kenara itti ve göğüslerini ortaya çıkardı.

Öpmeli ve alay etmeliydi. Ama doymak bilmez bir açlıkla onun gergin göğüs ucunu ağzına aldı. Onu her zaman çok istiyordu. Çok fazla. Ama onun nefesi saf bir zevkti, yumuşak iniltisi ve sırtının kavisi daha fazlası için bir yalvarıştı.

Bu gece vereceğini. Şişmiş tomurcuğu serbest bırakarak göğsünün yumuşak kabarıklığına karşı hırladı, "Ya yatak?"

Nefes nefese, gözleri ağırlaşmış bir halde ona baktı. Cevap . Çünkü ağzı kafasındaki düşünceleri silmişti.

Kendini beğenmiş memnuniyet.

Ona bu dersin ne olduğunu hatırlatmadan önce meme ucunun parlayan yakutunu öptü. "Yatak aynı zamanda savaşların kaybedildiği ve kazanıldığı yer midir? Kılıçlarla ve dillerle savaşılr."

Dudaklarını eğlendirerek kendine geldi. İki parmaklı eli adamın sakallı çenesini kavradı, başparmağı ağzının gülümseyen köşesini okşadı. "Belki de . Özellikle de bir savaşçı bir kadını yıkılması gereken duvarları olan bir kale olarak görüyorsa."

Göğsü sıkıştı. Vela aklından geçenleri dürüstçe açıklamıştı. Yine de Yvenne ne şaşırmış ne de kızmış görünüyordu. Onu kadar iyi tanıyordu ki.

Ama bu kadar iyi tanıdığı tek kişi Maddek değildi. "Kaç tane talibin var?"

"Talipler mi?"

"Cadus'un sağlam duracağını biliyordun. Her şey buna bağlıydı. Biliyordun çünkü annen onu izliyordu. Tıpkı beni izlediği gibi."

Bakışlarına bir soğukluk çöktü. "O yaptı."

"Kaç talibini bana tercih etti?"

"Benim talibim yok Maddek." Kendisini dinlemediğine inandığında yaptığı gibi sakalının ucunu sertçe çekiştirdi. "Annem birçok insanı izledi. Bazılarını benim için eş olarak gördü. Bazılarını ise . Ama hiçbiri onları izlediğini bilmiyordu ve kesinlikle hiçbiri bana bir talip gibi kur yapmadı."

"Neden annenizin tercih ettiklerini seçmediniz? Tek hatası bu kadar sağlam durması olan Cadus neden olmasın?"

Kızgın bir öfkeyle onun göğsünü itti. Adam hiç kıpırdamadı.

Şiddetli bir hırıltı dudaklarını büktü. "Ben de sağlam duruyorum. Annen kimi tercih ederdi?"

Çenesini ayarladı. Elinin bir hareketiyle bornozunu kapatıp göğsünü örttü. Ondan uzaklaştı.

Maddek kapıyı tekrar açtı. "Kim?"

Göğsü iki keskin, öfkeli nefesle kabardı. "Neden soruyorsun? Vela'nın şahitliğinde ettiğim yemine güvenmedin mi?"

"Ona güveniyorum." Yine de kıskançlık hâlâ zehirli bir kabarcık gibi yanıyordu.

Kıskançlığa içermişti. Yvenne'nin hak etmediği bir kıskançlık. Banek'in kıskançlığı

Tanrıçanın, üstesinden gelebilmesi için onu kasıtlı olarak dürttüğünü söyledi. "Vela bana öğrenmem gereken bir ders verdi. Bir kralın kalbine sahip olmalıyım."

Doğru yanan bir kalp. Her zaman aptalca bir kıskançlıkla tutuştuğu için değil.

Derin bir iç çekti. "Bu sadece senin babamın kalbini sökmeni istediği anlamına gelebilir."

O da bunu yapardı. "Peki nasıl bir yüreğe sahip olmamı istiyorsun?"

Uzun bir süre yanıt vermedi, sadece ona sabit bir şekilde baktı. "Bu bir kralın soracağı bir soru değil."

Öyle değildi. Onun da çok iyi bildiği gibi. Önemli olan *onun* nasıl bir kalbe sahip olmasını istediği değil, nasıl bir adam olmak istediği olmalıydı. "Hangi kalp halkıma en iyi şekilde hizmet eder?"

Onay bakışlarını aydınlattı. "Annemin ilk tercihi Toleh'li Dagenoh'tu."

Maddek'e ailesinin haberini getiren ve Lave'de devralan kaptan, aynı zamanda ittifak konseyinin bakanı Gareth'in oğlu ve Toleh kralının yeğeni idi.

Gerçek onu cevap vermeye zorladı, "Dagenoh iyi bir koca ve kral seçimi olurdu. İyi savaşçı, zeki ve adil ve halkını özgürleştirmene yardım ederdi."

"Çok adil biri," dedi Yvenne. "Ve Toleh'in rahipleri altında eğitim gören herkes gibi o da akıl ve diplomasiden yana."

Maddek bunda bir hata bulamadı. "O zaman neden onu seçmediniz?"

"Çünkü o da aynı mantık ve diplomasıyla babamı ikna etmeye çalışacaktı. Ve o bir çözüm bulmaya çalışırken Kan dökülmesini önleseydi, babam ya da kardeşlerim onu sırtından bıçaklardı."

Bu da muhtemelen gerçektir. "Peki ya Cadus?"

"O, kalbi adaleti arzulayan ama kafası adalete bağlı olan bir adamdır. hukuk. Kurallara uyulduğu takdirde bunun adaletle aynı şey olduğuna kendini ikna etmiştir. Bu nedenle, kız kardeşinin Goge ile izlediği yoldan nefret etmesine rağmen, ona karşı çıkmamıştır, çünkü onun konumuna ve kurallarına boyun eğmiştir.

Onun sözü kanundur ama bazen tek adalet, kuralları ve kanunları yerle bir etmektir."

Maddek de aynı fikirdeydi. Yine de şimdi öğrendiği hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. "O zaman annen neden onları tercih etsin?"

"Çünkü ikisi de aynı kusurdan muzdarip; çözüm için diplomasiye ya da hukuka bel bağlıyorlar. Ama o, benim onları eylem."

"Sanırım sen de yapabilirdin," dedi Maddek ve gülümsedi. "Ama sen kanı sıcak bir savaşçıyı tercih ettin."

"Sıcak kan, evet. Ve daha ateşli bir kafa." Dudakları dişlerinin arasına sıkıştı ve ekledi: "Ama her yerde ateşli bir savaşçı bulabilirdim. Bir süre Blackmoor'un gezgin kralını izledik; ta ki Vela'nın sunu kâselerinden birine işeyene kadar. Sana hakaret ettiğinde bile *o kadar* öfkeli değilsin."

Ya da o kadar aptalca değil.

"Neden o zaman?" Kızın kaşları çatıldı.

"Neden diğer savaşçılar yerine beni seçtin?"

"Pek çok nedeni var," dedi kadın, sonra bir nefes boyunca başka bir şey söylemedi ve adam onun bu belirsiz yanıtla yetineceğini düşündü. Ta ki "Ama Stranik'in Dişi'ne karşı yürütülen kampanya sırasında karar verdim," diye ekleyene kadar.

Neredeyse on yıl mı geçmiş? "Beni dövüşürken gördüğün için mi?"

"Çünkü kavga etmediğin zamanı gördüm. Elini uzattığını gördüm."

Farianlara. Maddek, o zamandan beri rüyalarında ve kâbuslarında sayısız kez gördüğü gibi, onları bir anda yeniden görebiliyordu. Rahipler vahşileri karanlık mağaralarda köleleştirmiş ve ölüme terk etmişlerdi. mağara çukurları. Maddek o zamanlar ittifak ordusunda sadece bir yüzbaşıydı ve mağaralarda daha fazla rahip kalmadığından emin olmak için küçük bir grup askere liderlik ediyordu. Onun yerine yarı aç ve kokuşmuş binlerce Farian bulmuşlardı, hayatta kalmak için ölümlerini yiyorlardı.

Farianlar, şekil ve ifade bakımından batı diyarlarındaki insanlarla benzerlikler gösterebilirler de insan değillerdi ve vahşiler, korna sesleri ve tıktırlardan oluşan kendi dillerini konuşuyorlardı. Ancak insanların maymunlara benzediği kadar benziyorlardı ve tecavüzlere rağmen hiçbir zaman Farian ve insan karışımı olarak doğmamışlardı.

Yaratılışlarına dair pek çok farklı hikâye duymuştu -eski insan annelerin çocukları memelerinde beslenirken silak zehri içtikleri, yarasa kanatlı bir maymunun bir buz gezginiyle çiftleştiği ve soluk tenli vahşiliklerinin bunun sonucu olduğu gibi. Çoğu hikâye onların mağaralarda yaşadığını iddia ediyordu.

Tanrı Hanan, siktikleriyle dünyayı sarsana kadar Düşmüş Dağlar'daki tünellerde yaşadılar ve sonra o kırık mağaralardan dışarı döküldüler.

Maddek neyin doğru olduğunu bilmiyordu ve umurunda da değildi. Çünkü o hala

Ağlayan Farian çocuklarını, anne ve babaların çaresizliğini ve çukurlardan kaçmanın hiçbir yolu olmadığını gördüler.

Ta ki Maddek aşağı uzanıp onlara yardım edene kadar. Askerleri aşağı atacak bir ip bulmadan önce düzinelercesini o çukurdan çıkarmıştı. İçlerinde tırmanamayacak kadar zayıf olanlar da vardı, bu yüzden onları dışarı taşıyan ilk kişi o olmuştu.

"Annem bana her şeyi anlattı," dedi Yvenne şimdi sessizce. "Ve grubunuzdaki Tolehi keşişinin size onları açlığa terk etmenizi nasıl tavsiye ettiğini,

Çünkü onları serbest bırakmak, güney krallıklarına tekrar saldırmaya başlayacakları anlamına geliyordu."

Ki bu doğrudu. Yine emirlerini vermişti.

"O gün serbest bıraktığım Farianların yüzlerini tanıdım," dedi şimdi ona, sesi kalındı. "O zamanlar çocuklardı. Sonradan büyüdüler ve öldürdüğüm vahşi düşmanlara dönüştüler."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi usulca. "Ama onları serbest bırakma emirlerinizden pişman mısınız?"

Başını iki yana salladı. "Yapamam."

Ağzını küçük bir gülümseme kapladı ve sakallı çenesini iki eliyle kavradı. "Ve seni seçmemin nedeni bu olduğu için pişman değilim. İlerleyen yıllarda bu kararımın pişman olmama neden olsaydın, belki Cadus'u ya da Dagenoh'u seçerdim. Ama pişman olmadım."

"Pişman olmuşsun," diye hatırlattı ona. "Dilini kopardığımın ertesi sabahı."

"Ve akşama kadar bir daha pişman olmayacak." Gözleri kahkahalarla parlıyordu. "Ya da belki de sen o çıtayı elime verene kadar pişman olmuşum. Bundan bir ders al Maddek. Benim de kafam çok sıcaktır ama tek yapman gereken

Bana bir silah verin ve ben de size her şeyi affedeyim."

Belki de kendisine kızgın bir kadının eline silah vermek, öğrenilmesi gereken akıllıca bir ders değildi. Ama eğer bu onun gülümsediğini görmek anlamına geliyorsa, onu kılıç yağmuruna tutacak kadar aptaldı. "Annen beni bu yüzden mi onaylamıyordu, yani Farianları özgür bıraktığım için mi?"

"Hayır." Eğlencesi azaldı. "Sana idealist ve aptal dedi. Ama aynı zamanda verilebilecek en zor kararı verdiğinizi söyledi: sonuçlarının ne kadar acı verici olabileceğini bile bile doğru ve iyi olanı yapmak. Ama bu sonuçların sorumluluğunu başkasına yüklememişsin.

Sonuçlar. Lave'ye dönen ve onlara karşı savunma yapan ilk gönüllü siz oldunuz."

Maddek de . Vahşileri serbest bıraktığı için hiç suçluluk hissetmemişti. Asla yapmazdı. Ama ardından gelen olaydaki rolünün farkına varmış ve Güney krallıklarına kendi savunmalarını yeniden inşa etmeleri için zaman tanıyacak, böylece güney sınırlarında bir Parsathean ordusuna ihtiyaç duymayacaklardı.

Bu umut, elini uzattığında belki de Farianların onları iblis olarak görüp vahşi saldırılarına devam etmeyecekleri umudu kadar güçlüydü. Her iki umut da gerçekleşmemişti. Ama umut Onları serbest bırakma nedeni ya da Lave'yi savunmak için geri dönme nedeni. Her iki karar da basitçe yapılması gerektiğini düşündüğü şeydi.

"O zaman neden sana bana karşı tavsiyede bulundu?"

Derin bir nefes aldı. "Duymak istediğinden emin misin?"

Kaşlarını çattı. "Söylenmeden bırakılması en iyisi olan kelimeler mi?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim bunların kolay kelimeler olmadığı."

"Sağlam duracağım," dedi ve başını sallamadan önce yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi.

Eliyle tekrar çenesini kavrayarak, "Çünkü sen hiç kaybetmedin," dedi.

Hiç kaybetmedin mi? Bu çok anlamsız.

Onun şaşkınlığını görmüş olmalı ki tekrar denedi. "Sen hiç yenilmedin. Ve diğer savaşçılarla yaptığın küçük müsabakaları kastetmiyorum. Sen iyi bir sporcusun. Ama hiçbir zaman gerçek bir kayıp ya da yenilgi yaşamadın."

Annesinin gördüğü şey bu muydu? O halde Kraliçe Vyssen dikkatle izlememişti. "Emrim altındaki savaşçıları kaybettim, arkadaşlarımı kaybettim-"

"Öyle," diye yumuşak bir sesle onayladı Yvenne.

"Ailem," diye . "Tüm kalbimle sevdiğim kraliçem ve kralım. Baban onları öldürdüğünde annen çoktan ölmüştü, bu yüzden buna karşılık benim kim olduğumu göremezdi. Hiçbir şey kaybetmediğimi mi sanıyorsun?"

"Sevdiklerinizi kaybettiğinizi biliyorum," dedi. "Ama hiç yenildiniz mi?"

Göğsü kabaran Maddek, sanki orada bir cevap bulabilecekmiş gibi onun yüzünü aradı. Ama aklına bir yenilgi gelmedi. Önemli bir şey değil. Homurdandı,

"Ben yenilmedim. Bu bir hata mı?" "Değil."

"O zaman neden-"

"Hatırlamalısın," dedi ona, parmaklarını sakallı çenesinde gezdirerek, "annem Syssia'nın ezildiğini görmüştü. Sevgili annesinin, kendisinin öldürmek zorunda kaldığı bir iblise dönüştüğünü görmüştü. Yok Edici Anumith'in herkesi dize getirdiğini görmüştü. Ve sonra zehirlendi ve ihanete uğradı, savaşçı bir kraliçe olarak doğdu ama bedeni o kadar zayıflamıştı ki babamın Syssia'nın soylu evlerini yerle bir edişini ve insanları topuğunun altına aldı. Ve bu süre zarfında, Yok Edici'nin yürüyüşünden sonra iyileşen herkesi izledi. Birinin karakterini gerçekten o zaman öğrendiğinize inanıyordu - kırıldıktan sonra. Sevdikleri birini kaybettiklerinde ve bildikleri her şey yok olduğunda. Bir daha asla yükselmeyecekleri kadar alçaldıklarında. Ve ayağa kalktıklarında, devam etmek, tırnaklarıyla kazıyarak ayağa kalkmak için ne sebep bulurlarsa bulsunlar, o sebebin gerçekte kim olduklarını ortaya çıkaracağına inanıyordu. *Sizin* gerçekte kim olduğunuzu bilmediğini söyledi."

Çenesini sıkarak ona baktı. Yvenne de mi onun kim olduğunu bilmiyordu? Ama o öyle olduğunu düşünüyordu. Onu Farian mağaralarında görmüş ve evlenmek için seçmişti. Onu takip eden yıllarda, Lave'de bir orduya komuta ederken görmüştü. Ve şimdi de onu görmüştü, keder, öfke ve intikamla doluydu.

"Yenilgiyi tanıdın mı?" diye sorarken boğazı düğümlenmişti.

Ağzına hüznü bir gülümseme değdi. "Tekrar ve tekrar. Şimdiye kadar kazandığım tek zafer, beni öldürmemen için seni ikna etmem ve sonunda babamdan kaçma ve tahtımı alma fırsatını yakaladım. Ve bu henüz tam anlamıyla bir zafer bile değil."

"olacak," diye yemin etti kalın bir sesle. "Seni tekrar ayağa kaldıran neydi?"

"Halkıma duyduğum sevgi. Babama karşı öfke." Durakladı. "Umut."

Bunların hepsini Maddek onunla paylaştı. "Belki ezici bir yenilgi tatmadım. Ama zorlukları ve kayıpları bilirim. Kalbimi göğsümden söküp atan kederleri bilirim. Eğer kim olduğumu yargılayacaksanız, bunu kullanın."

"Ailen için aldığın intikam mı?" Başını salladı.

"Bence onları onurlandırıyorsunuz," dedi kadın.

"Ama onlara onursuzluk yapmış olabilirim." Bunu şimdi daha net görüyordu. "Onlar hayatlarının büyük bir kısmını bu ittifakı kurmak için harcadıktan sonra, ben bu ittifakı olsaydım."

Hiçbir şey söylemedi ama dudaklarının eğimi ve alt dudağının genişliği boyunca kaydırıldığı başparmağı yeterince şey anlatıyordu.

Ve şimdi bu ittifakı güçlendirmek ve büyütmeyle görevlendirilmişti. "Annen ne kadar uzağı gördü? Kaç diyar gördün? izledin mi?"

"Sayısız. Bazıları yakın, bazıları uzak."

"Tüm batı diyarları mı?"

Tekrar başını salladı.

"Vela bu yüzden seni seçti o zaman. Çünkü o diyarlardaki pek çok kişinin karakterini biliyorsun - Cadus'u tanıdığın gibi. Kimin sağlam duracağını, kimin sadece basmakalıp sözler söyleyeceğini biliyorsun. Kimin çoktan yozlaşmış olabileceğini, kime güvenilemeyeceğini biliyorsun."

Bir kahkaha onu sarstı. "Bunların hepsini bilmiyorum. Ve bence yozlaşmış olanlar kendilerini gizlemeyi iyi başardılar."

Yine de annesi çok şey görmüştü. Maddek bile onu yatakta memnun edebilirdi. Yvenne handaki gece bunu ilk söylediğinde, Maddek onun niyetini yanlış anlamış ve neredeyse dilini koparacaktı. Bunun ötesinde bu iddiayı pek düşünmemişti. Bunun çok önemli olduğuna inanmamıştı. Yine de Yvenne bugün onu memnun etme yeteneğinden tekrar söz etmişti; bunu bir tanrıçaya söylemişti.

"Seçiminizi savunmak için Vela'ya verdiğiniz gerekçelerden biri de benim sizin zevkinizi görmemdi."

"Demek . Bunu yapmayan bir kocayı kabul etmezdim." Kadın dudağını ısırды - utangaçlıktan değil, diye düşündü adam, açlıktan. "Kendi ihtiyacını giderirken bile benimkini bu kadar iyi karşılayan hoşuma gidiyor."

İhtiyacını gidermek mi? Maddek henüz bunu başaramamıştı. Onu kaç kez tattığının bir önemi yoktu. Tohumunu kaç kez döktüğünün de bir önemi yoktu. Ona duyduğu açlık azalmamıştı. Aksine onu tüketmişti.

"Bu gece senin zevkini gerçekten görecekim, Yvenne." Tekrar göğsünü avuçladı, meme ucunu hafifçe çimdikledi. "Ama şimdiye kadar olduğum gibi değil."

Nefesi titredi. "Hayır mı?"

Elini kızın saçlarına sokarak başını eğdi ve ağzını kızın hızla atan nabzına doğru eğdi. "İçinde çok derinlerde olacağım."

Onun adını soludu, saf bir ihtiyaç sesiydi bu. Açlık dolu bir hırıltıyla boynunun narin derisinin tadına baktı. Kadın karşılık olarak titredi, parmakları adamın omuzlarını kavradı ve onu sıkıca tuttu.

Amcığının o gece onun sikini tutacağı kadar sıkı değil. Dudakları kızın boynunda gezindi. "O kadar uzun ve sert ki sana sahip olacağım."

İnledi, sessiz bir teklifle sırtını kamburlaştırdı, yakut meme uçları adamın ağzına doğru kalktı.

Küçük göğsünün yumuşaklığına karşı, "Seni defalarca harcayacağım," diye yemin etti.

"şimdi Maddek," diye yalvardı kalçalarını sallayarak. "Lütfen."

şimdi ona sadece sonuncusunu verebilirdi. Sertleşmiş meme ucunu açlıkla ağzına aldı. Eli onun ipeksi iç uyluğuna doğru kaydı ve parmakları onu zaten çok sıcak ve ıslak bulduğunda inledi.

Belki de henüz bir kralın kalbine sahip değildi. Ama o gün, gelini onun adını haykırdığında ve diline düştüğünde, kendini bir kral gibi hissetti.

BÖLÜM 26

YVENNE

TKraliçe'nin Yuvası'ndan Prens'in odasına uzanan yürüyüş Yvenne ve Maddek'i teraslı yollardan geçirdi ve ardından Saray boyunca açık koridorlar olarak hizmet veren sütunlar. Arkalarında Danoh ve Banek vardı ve akşam için muhafız olarak görev yapıyorlardı.

Bir ata binmek onları yemeğe Yvenne'nin yavaş yürüyüşünden daha çabuk götürebilirdi ama uzun bir banyo sertleşmiş dizini gevşetmişti ve mesafenin Maddek'i hazırlamak için ona daha fazla fırsat vermesi hoşuna gitmişti.

"Sadece hazırlananı yiye ve iç," dedi. "Ya da kardeşimin de yediğini gördüğün bir şey."

"Seni riske atabilecek olsa da beni zehirleyeceğini mi düşünüyorsun?"

Aşıkların sık sık yaptığı gibi Maddek'in tabağından ve bardağından yiyip içtiyse.

Ağabeyinin yaptığı hiçbir şey Yvenne'yi şaşırtamazdı. Ama Bazir bunca yolu onu öldürmek için gelmiş olamazdı. "Bir uyku iksiri onun planlarını kolaylaştırırdı. Ama sana söylediklerim her masada iyi bir alıştırma olur."

Bu sırada Maddek'in bakışlarını üzerinde hissetti. Yemek yerken zehirleneceğinden hiç endişe edip etmediğini merak etti. Bunun pek olası olmadığını düşündü. Yemeklerinin çoğu önünde yanan ateşte kavrulurken bu mümkün değildi.

"Ona dokunmayın ya da yanına yaklaşmayın," dedi. "Tanıkların önünde size saldıracak kadar aptal değildir ama sinsi bir zehirli bıçağı göze alabilir."

Maddek umursamazca homurdandı. "Her konuştuğunda zehirli bir kılıç kullanıyor."

"Bence o bıçağın ne kadar derinden kesebileceğini hafife alıyorsunuz. Çizdiği resmin daha inandırıcı olması için gerçekle çerçevenilmiş yalanlar söyleyecektir."

"Onun sinsi dilini bilirim."

"Tanıkların önünde ona saldırmanız için sizi kışkırtmaya çalışacaktır. Buna izin vermeyin."

"Kışkırtılmayacağım."

"Tyzen bana konsey odasındaki masanın üzerinden nasıl atladığını anlattı." Maddek sırtıttı. "Ben de öyle yaptım."

Tyzen'ın Maddek'in odaklanmış öfkesini ve Bazin'in telaşla geri çekilişini anlatırken heyecanlanmasına rağmen, şimdi endişe onu sırtamayacak kadar sıkı tutuyordu. "Burada da bir tepki yaratmak için aileni kullanacaktır."

"Başarılı olabilir. Ama ben beyinsiz bir savaşçı değilim, Yvenne, kolayca şiddete başvurabilirim. Masanın üzerinden atlamam düşüncesizce bir saldırı değildi, onu öldürmek için kasıtlı bir niyetim vardı. Öfkelendiğimde *daha az* düşüncesiz olurum."

"Ve daha dar görüşlü." Odaklanmış ve uzlaşmaz ve inatla kendi görüşüyle evli.

Ona okunamayan bir bakış attı. "Annem de böyle söylerdi."

Acı göğsünün altından kaydı, ardından kendi öfkesi geldi. Çünkü hâlâ yeminini bozmuyor ya da onun kendisine asla yalan söylemediğini kabul etmiyordu. Onunla ilgili ilk görüşüne, öfke ve kederinin renklendirdiği bir resme, asla konuşmasına izin vermemesine rağmen onun kim olduğu gerçeğini gördüğünden çok emin olduğu zamana sıkıca yerleşmişti.

"Bu sinsi bir dil değil," diye savundu hararetle. "Bunu kendim de gözlemledim."

"Demek öyle," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Ve annem buna horoz beyinli derdi - çünkü bir horozun sadece bir gözü vardır ve alevlendiğinde sertleşir."

Adamın onu güldürmek istediğini biliyordu ama içinde kalan öfke ve acı buna izin vermiyordu. Sessizlik içinde, denize bakan bir sütun boyunca . Turuncu ve pembe gökyüzünü boyuyor, aşağıdaki sulara yansıyor. Bu sarayı o kadar seviyordu ki. Her şey açıktı. Kulesinde geçirdiği uzun yılların ardından Yvenne Syssia'ya döndüğünde, etrafının yine duvarlarla çevrili olmasına tahammül edip edemeyeceğini bilmiyordu.

"Yeni parfümün ne?" Maddek aniden sordu.

"Banyodan gelen bir sabun." Yumuşak ve hindistan cevizi yağı kokulu.
"İpekleri mi giydin?"

Çünkü prens ikisine de giymeleri için temiz cüppeler hediye etmişti. Prens Şimdi giydiği turkuaz ipekler Gogean tarzında dikilmişti, kolları daha dar ve etekleri kat kattı. Maddek de yeni ipeklileri giymişti ama kırmızı ketenlerini giydiği gibi, kemerinin üzerine katlayarak giymişti. Oysa onun bunları giymesini hiç beklemiyordu.

"Bu gece için," dedi.

Ay gecesi için mi? Yoksa sadece bir kraliyet yemeğine katıldıkları için mi? O da banyo yapmış ve örgülerini çözmüştü. Saçları ağır ve ıslaktı, sanki omuzlarına daha da bol ipek takmış gibiydi. Tüm bu lüksün içinde bu kadar tehlikeli görünmemeliydi. Yine de öyle görünüyordu. Kılıç ya da zırh giymiyordu ama yine de güçlü kasları sergileniyordu ve rahat yürüyüşü uzun dişli bir kedininki kadar sessiz ve ölümcül görünüyordu.

Ateşler içinde kızarak ileriye baktı. Prensın odasına yaklaşıyorlardı, bu yüzden müstakbel kocasını süzmekle vakit kaybedemezdi ve hâlâ bir uyarı daha yapılması gerekiyordu.

Bunu Maddek'e söylemek istememişti, çünkü Maddek ve Tolehi bakan dosttular ve Stranik'in Dişi'ne karşı yapılan yürüyüşte birlikte hizmet etmişlerdi. Yine de söylenmesi gerekiyordu. "Gareth'ı bir müttefik olarak görmeyin."

Maddek'in yüzü kaşlarını çatarak karardı. "O iyi bir adam."

"Öyle. Ama yolda kardeşimle en az bir gece geçirdi. Bazir'in ona hangi zehri söylediğini ve bu zehrin onu nasıl etkileyeceğini bilemeyiz. bize bakışını etkiliyor."

Sert dudakları kırıldadı. "Sözleriniz görüşlerimi etkilediği için mi?"

"Size gerçeklerden başka bir şey söylemedim."

Prensın dairesine vardıklarında gülümsemesi soldu ama hiçbir şey söylemedi. Prensın özel solaryumuna götürölmelerine şaşırması; burada kraliyet salonundan daha az resmi bir ortamda yemek yiyebileceklerdi. Cadus sağlam dururdu ama yumuşak ilerlemeyi de severdi ve gerginliği azaltmayı umardı.

İki Parsathean muhafızı güneş odasına girmemişti ve Yvenne ile Maddek çıkana kadar odanın dışında bekleyeceklerdi. Bazir ve Gareth zaten oradaydı.

Ağabeyinin sadece Gareth üzerinde değil, Cadus üzerinde de çoktan çalışmış olduğunu yüreği burkularak gördü. Prensın tavırları o kadar farklıydı ki

Kibar, ama şimdi temkinli. Onu Tolehi bakanla tanıştırdı, o da ona aynı şekilde baktı.

Bazir'in onları karşısına alacağı kişinin Maddek olacağını düşünmüştü. Ama bunu bilmeliydi. Tolehi aklının bir müridi olarak Gareth kendi gözleriyle gördüklerine daha çok ikna olurdu ve bir erkek kardeş, bir kız kardeşi, Lave'de on yıldan uzun bir süre geçirmiş bir ittifak komutanını göreceğinden daha çok görürdü.

Bazir onun hakkında neredeyse her yalanı söyleyebilirdi. Akli dengesinin yerinde olmadığı, hayal kurmaya eğilimli olduğu. Kana susamış ve canı olduğu, nöbetlere ve öfkelere kapıldığı ve kendi güvenliği için kilit altında tutulduğu.

Beyninde hangi rahatsızlığı seçerse seçsin, Bazir onun varlığının hiçbir zaman kabul edilmediğini iddia edecekti çünkü tahttaki deli bir tüm Syssia'yı ve ittifakı tehlikeye atacaktı.

Bir balkona çıkarıldılar; burada havadar bir çadırın altında, etrafı dolgun kanepeler ve minderlerle çevrili alçak bir masa bekliyordu. Dalgaların sesi ve denizin kokusu havayı dolduruyordu. Esintiler şeffaf perdelerin arasından süzülüyordu.

Henüz gün batmamıştı ama güneş batı ufkunun üzerinde batıyor, gökyüzünü parlak turuncuya boyuyordu. Yvenne daha önce hiç böyle bir şey görmemişti ama yine de önündeki güzelliğin tadını çıkaramıyordu. Kardeşinin oluşturduğu tehlike bu kadar yakınındayken olmazdı. Gözlerini ondan ayırmak aptallık olurdu.

Cadus, herkesin denizi ve birbirini görmesini sağlayan derin bir hilal şeklindeki masaya yerleşmelerini işaret etti. Masa Prens baş köşeye oturdu, yüzü tamamen batıya dönüktü. Maddek onunla prens arasındaki koltuğa oturdu. Gareth ve Bazir diğer taraftaki minderlere uzandılar.

Balığın getirilip yakınlarda hazırlandığını görünce sevindi; yemekleri hâlâ aşçının bıçağının altından geçip kömürlerin üzerine düşüyordu. Maddek'le göz göze geldi ve sırıttı.

"Sanırım artık o kadar aç gitmeyeceksiniz," dedi.

Bazir'in karşısına oturdu ve Bazir şarap kadehinden yudumlarken ona ince bir gülümsemeyle baktı, halinden memnun görünüyordu. Olması gerektiği gibi. "Onlara ne yalanlar söyledin kardeşim?" diye sordu hafifçe. "Bana sanki cisimlenmiş bir iblismiğim gibi bakıyorlar."

Prensin ve bakanın yüz ifadelerinde birdenbire öylesine hassas ve donmuş bir ihtiyat belirdi ki, Yvenne mükemmel bir şekilde nişan aldığını fark etti.

Niyet bile etmedim.

Bazir ise zeki ve ikna ediciydi ama pek orijinal bir düşüncesi yoktu. Bu geceki saldırısında muhtemelen babalarının Maddek'in babasını itibarsızlaştırma yöntemini taklit etmek istemişti ve şimdi Bazir, Zhale'nin Syssia'daki tüm güçlü evleri yok etmek için kullandığı hikâyeyi kopyalıyordu.

"Onlara anlattığın masal bu mu?" Kadın güldü ve Birbirlerine daha yakın oturan Prens ve Gareth. "Kız kardeşini neden kuleye hapsedtiği sorulduğunda, babamızın annemizi zehirledikten sonra söylediği yalanın aynısını söylemiş olmalı. Çünkü babamız, annemizin Kraliçe Venys'i yeniden canlandıran iblisi öldürdükten sonra, iblisin onu ele geçirdiğini iddia etmişti. Ama şimdi hikaye, *benim* ele geçirilen kız olduğum yönünde."

Bazir ağır bir iç çekişle daha da gömüldü ve gözlerini kaçırıp Cadus ve Gareth'a hitap etmeden önce sadece bir an tutabildiği kederli bir bakışla ona baktı. "Size onun yalan söylemek için gerçeği kullanacağını söylemiştim."

Balığını parmaklarıyla yerken Maddek onun yanında homurdandı, derin bir kahkaha sesiydi bu; sanki kardeşinin onu uyardığı gibi onları da uyardığı için eğleniyordu.

Bazirin bakışları ona kaydı. Öne eğilerek ciddi bir sesle şöyle dedi: "Ben sevgili annemize ne olduğunu diğerlerine zaten anlatmıştım. Ama sen günlerdir Yvenne'nin yanındaydın ve onun etkisi altındaydın, bu yüzden onun tarafını tutman şaşırtıcı değil. Sen ve ben birbirimizi sevmiyoruz, ama dinle ve onun gerçeği nasıl çarpıttığını göreceksin."

"Ona kulaklarını açma Maddek. Söyleyeceği hiçbir şey "dedi Yvenne ve sanki Maddek'in onun hilelerini anlayabileceğinden korkuyormuş gibi, kardeşinin çerçevesinden çıkan bu sesin bile hayal kırıklığını biliyordu.

Gözleri parıldayan Bazir de bunu biliyordu. "İçindeki şeytan onu ele geçirdiğinde, şeytan kraliçe annesinin sahip olduğu güce asla sahip olamasın diye annemizin zehri nasıl kendisinin aldığını duymasını istemiyor musun? Yıllarını içindeki kötülükle savaşıyor, oğullarını ve halkını güvende tutmak için kendini kilitleyerek geçirdi ve babam da onunla birlikte hüküm sürdü kutsama."

Yvenne kesin bir dille, "Şarabını fellroot ile zehirlemiş," dedi. "Onu o kuleye hapseden şey bir iblisin kötülüğü değildi. Onun yerine açgözlülüğü ve hırsıydı."

"Gülen Dev'i öldürdükten sonra ödüllendirilmeyi reddeden adamın yozlaşmış açgözlülüğü mü? Dördüncü Sırt'ta hattı korumak için kendi hayatını riske atan adamın bencil hırsı mı? Onurlu bir savaşçıya böyle iftiralar mı atarsınız?"

"Yalan yanlış suçlamalarıyla Ran Marek'in adını gibi," dedi ve ardından Maddek'e bakarak kardeşinin sözlerinin onu öfkelenmediğini umdu.

Dinlemiyor gibi görünüyordu. Sakince balığını yedi.

"Bu sadece kısmi bir gerçek." Bazir yüzünde derin bir acı ifadesiyle arkasına yaslandı ve bakışları Maddek'e döndü. "Her biri Rani'nin kendisi kadar uzun ve on erkeğin gücüne sahip efsanevi bir savaşçı-kraliçe soyundan gelen bir kadının neden bu kadar zayıf ve küçük olduğunu hiç sorgulamadın mı? Çünkü kendi annesi rahminde büyüyen şeyin farkına vardı ve yarım ay sütünü daha tam oluşmadan aldı. Ve bebek kalbi hala atarken ortaya çıktığında, annemiz onu boğmaya çalıştı."

İnanılmaz bir yalan koleksiyonu. Ne kadar saçma bir hikaye. Yine de onu bu kadar inandırıcı kılan da buydu. Bir ittifak konseyinin bir üyesinin böylesine tuhaf bir hikâye anlatacağından kimse bir an bile şüphelenmezdi, çünkü hikâyenin yalan olduğu ortaya çıkarsa Bazir'in kendi konumu sonsuza dek mahvolurdu. Ve eğer Bazir ona sadece hastalıklı deseydi, kendi tavırları Cadus ve Gareth'ı onun doğruluğuna ikna edebilirdi. Ama şimdi her inkârı Bazir'in yalanlarının perdesini aralayan bir doğrulama olarak okunabilirdi.

Yine de inkar edilmeli. "Eğer annemiz beni öldürmek isteseydi, dişlerini kullanarak boğazımı koparırdı, tıpkı babamıza tecavüz ederken yaptığı gibi. Onun yarasına nasıl bir hikâye anlatırdın?"

Bu hikâyeyi anlatmayacaktı, çünkü hâlâ kendi hikâyesine devam ediyordu. "Zayıf iblis bebeği kurtaran benim babamdı," dedi balığını hâlâ sakince yiyen Maddek'e. Balığı parçalamıyor, narin etinden küçük ısıriklar alıyordu. "O bir aptal. Ama onun aytaşı gözlerini gördü ve onun Syssian tahtının gerçek varisi olabileceğine inandı. Ve belki de annemin yanıldığına... ya da iblisin hâlâ annemin içinde yaşadığına ve onun aracılığıyla gerçek varisi boğmak istediğine inandı. Ama annem yanılmıyordu ve zayıflamış, zehirlenmiş bedeniyle yapabileceği tek şey iblisin planlarını engellemekti. Ve trajik ölümüne kadar da öyle yaptı."

O anda Yvenne'nin içini öyle bir nefret kapladı ki titremeye başladı. Yine de ağabeyi ondan beklediği gibi bir iddiada bulunmamıştı; yalanlarla örülü ve o kadar acı verici bir gerçektir ki o gün Maddek'le bile konuşamamıştı.

"Annenle babana mesajı o zaman gönderdi," diye devam etti Bazir suçluluk dolu bir ifadeyle. "Ve ittifak konseyine söylediğimiz yalanlar orada başladı, çünkü babam annemin aytaşı gözlü bir kız doğurduğunu açıklarsak halkımızın Nyset'in varisini tahtta görmeye o kadar aç olacağını ve onu görmelerine izin vermeyeceklerini düşünüyordu.

gerçek doğası. Ama aileniz o doğayı gördü, Komutan. Onları üzücü bir istismar ve hapis hikayesiyle kandırdı, ama babam onları kadının yanına götürür götürmez, onun ne olduğunu kendi gözleriyle görsünler diye, bir nesil önce savaştıkları iblisin aynısı olduğunu fark ettiler. Babanızın ev halkımızdan bir kadına saldırdığı yalan değildi; biz sadece o kadının kim olduğu gerçeğini sakladık."

"Ran Marek *kimseye saldırmadı*," dedi Yvenne şiddetle. "Ona babamız ve onun Ruguslu muhafızlarıydı."

"Kayıp parmaklarını fark ettiniz mi? Babanın bıçağını yakaladığında ve sonra ona çevirdiğinde kayboldular."

Şimdi de Ran Marek'in katili mi oldu? "Bu gerçek *değil*." Korku ve ıstırap içinde Maddek'e döndü ve "*Değil*" diye ısrar etti.

Maddek, hem kardeşinin iddiasını hem de Yvenne'nin inkârını umursamamış gibi, görevliye başka bir balık getirmesini işaret etmek dışında hiçbir yanıt vermedi.

"İblis kız kardeşimi o zaman öldürmüş olsaydık, tüm bu olanlar önlenebilirdi... ama babamın hala umudu vardı. Ve hâlâ o çarpık bedende gerçek bir kızın yaşayabileceğine inanıyordu." Utanç onu gölgeledi kardeşinin yüzüne baktı. "Bu yüzden yardım için Ran Aşev'e , çünkü o da annemiz gibi bir iblise karşı durabilecek bir savaşçı kraliçeydi. Ran Ashev kabul etti. Günler boyunca, içinde kurtarılabilecek insani bir şey olup olmadığını görmek için kuledeki kız kardeşimi ziyaret ederdi. Ve Orada lüks içinde yaşamasına ve her türlü konfora sahip olmasına rağmen kız kardeşim yine taciz yalanlarını anlattı."

Şimdi Yvenne onu olanlarla ilgili gerçeklerle yalanlayamazdı, yoksa dili tutulacaktı. Maddek'e tısladı, "Bırak da annen hakkında konuşayım."

Başını sallayarak onu reddetti. Ona çoktan inandığı için mi?
Yoksa söylediklerinin doğru olduğuna güvenmediği için mi?

Acı ve hayal kırıklığı boğazını sıktı. Fokurdayarak kardeşine baktı ve onun bakışlarını kendisinden uzaklaştırmasını sağladı.

Yine devam etti. "Ran Ashev'in ölümüyle ilgili nasıl bir hikâye anlattı - bunun bir kaçma girişimi olduğunu mu? Yvenne'nin öldüren oku çektiğini Lazen?" Üzüntüyle başını salladı. "Gerçekte, fısıltıları ve yalanlarıyla anneni delirtti, savaşçı anneni babama ve kardeşlerime karşı kışkırttı. Ran Ashev kaleye saldırdı ve babam onu kontrol altına almaya çalışsa da, nefsi müdafaa için onu öldürmek zorunda kaldılar. Ama babam annenin ölümünden kendini sorumlu tutuyor,

Çünkü ayın o kadar çok dönüşü boyunca Yvenne ile bu kadar yakın temas kurmasına izin veren oydu."

"Bu gerçek değil." Öfkeden titriyordu. "Bu gerçek değil."

"Gerçeğin ne olduğunu iddia edersin?" diye sordu ona, gözlerinde bir sırtıma vardı ama o kendini beğenmiş gülümsemeyi ağzından özenle uzak tutuyordu.

Çünkü zeki ve gözlemciydi ve onun Ran Aşev'le ilgili hiçbir şeye gerçek bir yanıt vermediğini görmüştü. Sebebini bilmiyor olabilirdi ama onun bu kraliçeden bahsetmeyeceğini biliyordu.

Hiç bu kadar öfkeli, sinirli ve çaresiz olmamıştı. Kendini kardeşinin yalanlarıyla savaşmaya hazır sanıyordu. Ancak Maddek'in yemini diline pranga vurmuştu, bu yüzden saldırmak ya da savunmak için gerçeği kullanamıyordu. Maddek'in neye inandığını bilmiyordu ama Gareth ve Cadus'un onun tarafından iyi ikna edildiğini görebiliyordu.

Kardeşini burada yenmeye kalkışmamalıydı. Bunun yerine Maddek'e tüm savaşçılarıyla birlikte tekneye kaçmasını ve şanslarını denizde denemelerini emretmeliydi.

"Ve şimdi onunla yakın temas halindesiniz Komutan," dedi Bazir. "Onun teninin neden diğerlerinden daha sıcak olduğunu kendinize sormuyor musunuz-"

"Çünkü ben Nyset'in varisiyim! Kan bağımız çok sıcak."

"Ya da bakışlarının ağırlığının neden herhangi bir taş hayaletinki kadar korkunç olduğunu-"

Maddek tabağından başını kaldırmadan onun yerine konuştu. "Baban Tolehi kralıyla evlenmesi için neden bir iblis göndersin ki?"

Bazir'in cevabı gelmeden önce bir nefes bile tereddüt etmedi. "Onu bir kralla evlenmesi için göndermedi. Bu sadece ona anlatılan hikayeydi. Gerçekte benim

Babam onu Tolehi rahiplerine gönderiyordu, onlar onun gibi bir iblisi kontrol altına almak için daha donanımlıydı."

"Kontrol altına alınması gerektiğini söylüyorsunuz ama arabasında hiç keşiş yoktu. Sadece bir erkek kardeş ve bir avuç asker." Bir tane aldı küçük bir balık ısırtığı. "Ya baban, müttefiklerini aralarından geçenler hakkında uyardıktan üç diyar boyunca bir yolculuğa sınırsız bir iblis gönderdi ya da Yvenne iddia ettiği gibi: zayıf bir kralla evlenmek ve babanın başka bir diyarı kontrol etme planlarını ilerletmek için gönderilen bir kız. İttifak."

Maddek ona inanmıştı. Ani bir rahatlama, acı ve tatlı bir şekilde göğsünde patladı ve boğazında bir yumruya dönüştü.

"Sınırlama ona anlattığımız hikayeydi - bir kralla evleneceği. Onu itaatkâr yapan şey kendi hırsıydı."

Maddek boğuldu. "Uyumlu mu?" Şimdi gülmekten titreyerek başını kaldırdı. "Eğer Yvenne bir yolculuk boyunca uysal davrandıysa, işte o zaman onun bir iblis tarafından ele geçirildiğini düşünürdüm."

Bazir ani bir dehşetle ona baktı. "Bundan korkuyordum. Tamamen köleleştirilmişsin."

Maddek'ten içten bir kahkaha daha koptu. "Bu doğru olabilir. Ama söyle bana, Ephorn'da bana mesajı gönderen onun uysallığı mıydı, böylece onu kaçıracaktım - söylediğin tahtı feda etmek anlamına gelse de imrenilen?"

"Hangi hırs daha büyüktür - Toleh'in kraliçesi mi yoksa Yanan Ovalar'ın kraliçesi mi? Elbette bir fırsat gördü ve değerlendirdi." Bakışları sessizce onu izleyen Gareth'a kaydı. "Bağışlayın beni. Toleh'in ikisinden daha kötü olduğunu söylemek istemiyorum. Sadece Parsathean ordusunun kontrolünü ele geçirmeye karşı koyamadığını söylemek istiyorum."

"Binicilerin bir iblisin kuklası olarak hizmet edeceğini mi düşünüyorsun?" Maddek'in eğlencesi sertleşti, sonra Bazir'den uzaklaşıp Tolehi bakana dönerken tamamen kayboldu. "Bu sinsi dilli pislik sadece Zhalen tahta geçtiğinden beri Syssia'yı saran yozlaşmayı gizlemek istiyor. Bazir'in anneme ve babama olduğunu iddia ettiği şeylerin hiçbirini Ephorn'daki konseyde görev yaparken kendi gözleriyle görmesi mümkün değil. Yvenne doğduğunda o daha kundaktaki bir bebektir ve bir iblisin ya da kraliçenin girişimi olduğunu iddia ettiği doğumun gerçek tanığı . onu boğmak. Yine de ailem öldürüldüğünde gelinim Syssia'daydı.

Anneme ve babama ne olduğunu kendi gözleriyle gördü ve bu yüzden onun gerçeğini onunkinden daha fazla önemsiyorum."

Bakan yavaşça başını salladı. "Zhalen kendi gözleriyle gördüklerini anlattı, ancak şimdi oğlu bunların bir iblis kızı ve tahtın varisini gizlemek için söylenen yalanlar olduğunu iddia ediyor. Gelininizin doğasındaki gerçek ne olursa olsun, ilk soruşturmada verilen ifadenin yanlış olduğu açık. Bu yüzden konsey cinayetlerle ilgili soruşturmayı yeniden açacaktır."

Maddek, "Konsey zamanını boşa harcamasa iyi olur," diye cevap verdi. "Diğer meseleler daha büyük endişe kaynağı. Vela bize Yok Edici'nin geri döndüğünü ve diyarlarda karanlık büyüler kullanıldığını söyledi. Kendi gözlerimle, kara büyünün Hortlaklar yetiştirmek."

Gareth Yvenne'e baktı. "Prens Cadus'a bu hortlakları yapanın kardeşiniz Aezil olduğunu mu söylediniz?"

Bazir alay etti. "Orada olan siz olmanıza rağmen suçu kardeşimize atıyorsunuz ve bir iblisin de hortlaklar yaratabileceği çok iyi biliniyor."

"Sadece onları et ve kanla kirleterek, uzaktan yapılan büyülerle değil," dedi Maddek. "Kendi gözlerimle, Yvenne'nin ayağa kalkıp bize saldıran cesetleri kirletmeye hiç fırsat bulamadığını gördüm. Kendi gözlerimle, üzerimizde uçan bir Rugusian kırmızı ayaklı kartalı gördüm."

Ve Gareth da Stranik'in Dişi'ne karşı yürümüştü, onların nasıl Rahipler, Maddek'in tarif ettiği gibi hortlakları diriltmek için büyülerini kullanmışlardı.

Tolehi bakan yüzündeki sıkıntıyla tekrar Bazir'den Yvenne'ye baktı. "Onun Aezil olduğundan ve bilinmeyen başka bir büyücü olmadığından emin misin?"

O emindi. Ama elinde kanıt var mıydı? Vela bile babasının ve kardeşinin Yok Edici'ye hizmet ettiğini doğrulayan bir şey söylememişti.

"Aezil olduğuna dair hiçbir kanıtım yok," diye itiraf etti.

Kardeşi ona muzaffer bir bakış attı. "Kanıt yok, çünkü elde edilecek bir kanıt yok. Aezil büyücü değil."

"Tanrıça Vela'nın gelinime Yok Edici'ye karşı durmak için büyük bir ittifak kurma görevini verdiğine kendi gözlerimle şahit oldum.

geride bıraktığı zehirli tohumlar. Bu tohumlardan birinin Aezil olduğuna dair bir kanıtımız olmasa da, bir gözünü kaybetti ve Yvenne'nin ailesinin onu aramak için sebepleri olduğu sırada nehir yolu boyunca bir Rugus kartalı tanıdık olarak kullanıldı. Bunların hiçbirisi onun büyücülüğünün kanıtı değil. Ama bir araya geldiklerinde, ondan şüphelenmek için ikna edici sebepler sunuyorlar."

Gareth başını salladı. "Demek öyle."

"O geride bırakılan zehirli tohum," diye ısrar etti Bazir. "Yok Edici'nin kendisi tarafından yetiştirilmiş bir iblis. Eğer bir görev verildiyse, bu size verildi Kumandan - ittifaka çok şey veren annenizin ve babanızın mirasını devam ettirebilmeniz için. Görüşünüzü çarpıtan sadece Yvenne'nin etkisi. Kraliyetin her bir üyesini yok etmeye kararlı.

Syssia'nın evini teker teker. Şimdi de bir tanrıça tarafından verilen bir görevi, başka bir kardeşini öldürmeyi haklı çıkarmak için çarpıtıyor."

Bu kez amansız yalanları diğerleri üzerinde o kadar etkili olmamıştı. Gareth, yeni bir şüphe yerine Maddek'e sordu: "Sana Zhalen'in oğullarına zarar vermemen emredilmişti ve Cezan'ın cesediyle dönen Syssian askerleri onu öldürenin Nyset'in varisi olduğunu iddia ettiler. Bu doğru muydu?"

",," diye gururla cevap verdi Yvenne, baldırındaki mücevherli hançeri kınından çıkarıp görmeleri için havaya kaldırarak. "Maddek ona dokunmadı. Onun yerine Cezan'ın kendi kılıcını kullanarak kalbini arkadan deldim."

Bazir'in aytaşı bakışlarında öfke, gümüş bıçağın üzerindeki ateş ışığının parıltısı gibi parladı. "Teker teker," dedi tekrar, her kelimesi her zamanki kaygan dili yerine sert bir ısırdı. "Ta ki her birimiz onun ellerinde ölene dek. Buna ne diyorsunuz Komutan?"

Maddek homurdandı ve onaylayan gözlerini ona çevirdi. "Bence iyi bir başlangıç yaptı."

"İyi bir-" Kardeşi durdu, gözlerini kırıştırdı. "İyi bir *başlangıç* olduğunu mu söylüyorsun?"

Gösterdiği diğer tüm duyguların aksine, bu tiz yankıdaki öfke ve inançsızlık sahte değildi ve yüzünde beliren farkındalık Yvenne'nin kalbine saplanan bir hançer gibiydi, ama acı veren acıya rağmen dökülen kan değildi. Sadece öfke, öfke, öfke, uluyan bir çığlık halinde boğazını şişirdi - ama annesi ona iyi öğretmişti.

Asla uyarı vermeyin.

Bazir'in ifadesi kötü niyetli bir neşeyle çarpıldı. "Ona söylemedin mi iblis? Lazen ve Cezan'ı öldürdüğünü biliyor. Ama senin barbarın bizimkini de öldürdüğünü biliyor mu-"

Yvenne hançeri tüm gücüyle savurdu. Ok ama de tanrıça vergisi nişancılığı doğruydu ve bıçak doğruca Bazir'in gözüne uçtu.

Hedefi doğruydu ama fırlatışı doğru değildi. Keskin uç yerine, mücevherli sap hedefine çarptı. Bazir yine de acı içinde çığlık attı ve elini gözüne götürdü. Hançer masaya çarptı. Hem Cadus hem de Gareth ayağa fırladılar, yüzlerindeki şaşkınlık ve telaş

Ağızlar açık kalmış, kaşlar saç çizgilerine fırlamıştı. Görevliler telaş içindeydi; bazıları Bazir'e yardım etmek için, diğerleri de bağırarak yardım istemek için koşuşturuyordu.

Yüreği gümbür gümbür atan Yvenne arkasına yaslandı. Bazir , elini gözüne götürmüştü ve şimdi çılgılık atmıyordu ama Tolehi bakanın yarayı inceleme girişimlerine dişlerini sıkarak direniyordu.

Burnunun köprüsü, yanlılıkla fırlatılan bıçağın derisini kestiği ince bir kesikten kanıyordu. Kan fişkırmasını ummuştu. O birkaç damlalar yeterli değildi.

Yanı başındaki Maddek sakince balığından bir ısırık daha aldı. "Bizi kışkırtmasına izin vermememiz gerektiğini söylememiş miydin?"

Öfkesi . Kısık bir sesle tısladı, "Neden gerçekte ne olduğunu anlatmama izin vermedin? Neden onun yalanlarına karşı bana savunma hakkı bırakmadın?"

"Çünkü bir savaşçı sahip olduklarını kullanır." "Ve sen de bunun bir ders için iyi bir zaman olduğunu mu düşündün?"

"Savaşlar taht odalarında kazanılır ya da kaybedilir," dedi ölçülü bir ses tonuyla. "Ok atma ve kelimelerle savaşma konusunda büyük bir yeteneğe sahip olmana rağmen, bunları hiçbir zaman gerçek bir savaş alanına taşımadın. Şimdi . Bu iyi bir alıştırma oldu."

"*Alıştırma mı?*" Kardeşi iyi ve mantıklı insanları onun bir iblis olduğuna, Ran Marek'i öldürdüğüne ve Ran Aşev'i şiddetli bir deliliğe sürüklediğine ikna etmişti. Yvenne'nin Maddek'e Bazir'in yapacağını söylediği gibi, kardeşi de her gerçeği çarpıtmış, çarpıtmış ve çarpıtmıştı ama yine de Bazir'in kendi gerçeklerini söylemesini yasaklamıştı. "Bu gerçek bir savaştı ve sen bana bir kılıç ve kalkan vermedin."

Adamın bakışları bir an için kızın yüzüne değdi ve bu bakışlar sakın değildi. Koyu renk gözlerinde için için yanan bir öfke *vardı* ve Bazir'in sözlerinin bir tepkiye yol açtığını aniden anlamıştı. Ama Maddek bu duygunun hareketlerini ya da düşüncelerini bastırmasına izin vermemişti.

Tıpkı onun gibi. Maddek'in Gareth'i kendi gerçeklerine ikna etmek için söylediği hiçbir şey ona yabancı değildi. Maddek, Tolehi bakanın en iyi karşılık vereceği saldırı açısını seçmişti: Gareth'a kendi gözleriyle gördüklerini anlatmıştı. Kardeşinin onu kışkırtmasına izin vermemiş olsaydı, Yvenne'nin de kullanabileceği bir aç. Gerçeği söyleyemediği için hayal kırıklığı ve öfkeyle bu kadar parçalanmamış olsaydı.

Kardeşiyle yüzleşmeye hazır olduğunu düşünmüştü ama öyle olmamıştı. Belki de ittifak konseyinde geçirdiği onca yıldan sonra Bazir'in benzer savaş alanlarında çok fazla deneyimi olduğu içindir.

Bu değerli bir ders olmuştu. Yine de hayal kırıklığı, öfke ve hayal kırıklığı hâlâ göğsünü ve boğazını dolduruyor, onu boğuyordu. Çünkü Maddek onun Ran Ashev'den bahsetmesine izin verebilirdi ve *yine* de dersini almış olurdu. Kardeşi bunu da ama sonunda saldırısında başarısız olduğunu görecekti ve başka bir yön deneyecekti. Maddek'in yaptığı gibi o da kardeşiyle tartışmayı bırakıp Gareth'a odaklanırdı.

Ve utanmıştı. Kardeşine nasıl karşılık vermesi ve bu yemek boyunca nasıl davranması gerektiği konusunda ona ders verirken ne kadar kibirli ve aptal görünüyordu.

Şimdi yalnız kalmayı o kadar çok istiyordu ki. O kadar çaresizce özel bir yer bulmak ve kalbini ve boğazını tıkayan tüm bu sıcak, acı verici duygulardan kurtulana kadar ağlamak istiyordu ki.

Yine de yapamadı. Prens Cadus mücevherli kılıcını taşıyarak yaklaştı. Yüz ifadesi hem utanmış hem de eğlenmiş gibiydi. "Benim kız kardeşim de bir keresinde yemekte bana bıçak fırlatmıştı. Benim cevabım kafasına bir hendek dolusu haşlanmış boa dökmek oldu. Ailenin, en zor durumdaki insanları bile alçaltma gibi özel bir yeteneği vardır.

Aramızdaki makul kişiler kılıç ve et savurma seviyesine indi." Maddek eğlenerek homurdandı. "Bu doğru."

Bazir'in etrafında o kadar çok görevli toplanmıştı ki Yvenne onu göremiyordu bile. Öne doğru eğildi, ne olduğunu daha iyi görebilmek için hasar vardı. "Gözünü ben mi çıkardım?"

Cadus güven verici bir sesle, "Sadece şişmiş ve morarmış olacak," diye cevap verdi.

Kaşlarını çatarak arkasına yaslandı.

"Açıkça yalan söylediğini fark ettiniz mi?" Maddek prene bakarak şöyle dedi. "Ettim." Cadus yine utanmış görünüyordu. "Sanırım Gareth da öyle."

Yvenne şaşkınlıkla ona baktı. "Sadece bir yalan olduğunu mu düşünüyorsun?"

Prens başını salladı, yanaklarında donuk bir kızarıklık vardı. "Artık . Ama o geldiğinde ve bir görüşme talep ettiğinde, benim sizinkine verdiğim önemi ve ağırlığı onun hikâyesine de vermek adil göründü."

Yvenne, "Neden? Bir elinde ekmek, diğesinde tezek varsa, hangisini yiyeceğini eşit olarak düşünmek zorunda değilsin," dedi ve Maddek onun yanında eğlenerek onayladı.

"Bu doğru," diye itiraf etti prens. "Ama ikna ediciydi. Ve tutarlı. Söylediği hiçbir şey bilinenlerle çelişmezdi ve kendisiyle de asla çelişmezdi. Ran Ashev'in Lazen'i öfke nöbeti sırasında öldürdüğünü iddia etmesi dışında. Ama sonra komutana Lazen'i öldürenin sen olduğunu söyledi, Cezan'ı öldüren bıçağı göstererek onu kızdırdıktan sonra."

Niyeti bu değildi. Yvenne sadece Cezan'dan çaldığı kılıcın sunmak istemişti. Ama onu görmek -ya da belki de Yvenne'nin onunla Cezan'ı bıçakladığını ne kadar mutlu bir şekilde itiraf ettiğini görmek- daha deneyimli Bazir'in bile savaşta mantığını kaybetmesine neden olmuştu. "Şimdi onunla ne yapacaksın?"

"Bu ittifak konseyinin çözmesi gereken bir mesele. Sabah Gareth'a onunla birlikte Ephorn'a dönmesini söyleyeceğim. Çünkü kardeşiniz bir konsey bakanı olsa da, korumam altındaki bir kadının karakterine böylesine çirkin bir şekilde saldıran biri artık hoş karşılanmaz.

Geliş amaçları, kaçırıldığına ve komutanın elinde tehlikede olduğuna sizi aramaktı; şimdi sizi benim korumam altında buldular. Şehrimde kalmaları için hiçbir sebepleri olamaz ve ne sizi ne de komutanı kendileriyle birlikte dönmeye zorlayamazlar."

Bazir Ephorn'a dönmeyecek ya da ittifak konseyinin bunu çözmesini beklemeyecekti. Burada yaşananlar sadece saldırıyı daha da ve Bazir'in başarıya ulaşma arzusu daha da arttı, çünkü artık Tolehi bakanının kulağına sahip değildi ve yakında konseyin meşrulaştırıcı desteğini kaybedecekti.

Tedirginlik ve belirsizlik kalbini sıkıca kavradı. Onunla burada yüzleşmeye hazır olduğunu düşünmüştü. . . ve Parsathean'ların onun muhafızlarının saldırısına . Ama ya bu da sadece aptallık ve küstahlıksa?

Masanın diğercundaki erkek kardeşi ayağı kalkmış, yaralı gözünün üzerine katlanmış beyaz bir bez tutuyordu. Neşeli cinayet parlıyordu Aytaşı, açıkta kalan gözü ona odaklandığında -ama sadece bir anlığına, bakışlarını onunkilerden kaçırmak zorunda kaldığında.

Onun dikkatinin dağıldığını fark eden Cadus arkasına baktı. Önce elindeki hançere, sonra da Yvenne'ye baktı ve bıçağı önüne yerleştirdi

Sanki Prens, Maddek'in onu tekrar kullanmaya kalkışmasından korkuyormuş gibi. İçinde

Maddek kasıtlı bir hareketle hançeri Yvenne'e yaklaştırdı, mücevherlerin ve gümüşün masanın mermer yüzeyinde çıkardığı sıyrık gürültülü ve açıldı.

Vela'nın dişleri onu denemeye teşvik etti. Bunun yerine Maddek'ten bir ders daha aldı ve tabağından bir ısırik balık aldı, ancak midesi çalkalanırken onu yutması mümkün olmayacaktı.

Yüzü bir rahatlama tablosuna dönüşen Cadus geri çekildi ve memnuniyetle ellerini hafifçe birbirine vurdu. "Ah! Bazir ayağa kalktı, demek ki her şey yolunda. Ancak korkarım ki bu heyecan bu akşamki kutlu olayı kutlama planlarımızı sekteye uğrattı ve güneş batmak üzere olduğuna göre, sanırım aşıklar bizi terk etmek için sabırsızlanıyor olmalılar."

kadar istekli değildi. Şu anda içinde kopan korkunç duygu fırtınasıyla değil.

Bazir dudaklarını bükerek ona sürünen bir sümüklüböceğe bakar gibi baktı. "Tahtına o kadar açsın ki Yvenne, hayatını o iri yarı, homurdanan hayvanın altında kalçalarını yayarak mı geçireceksin?"

"Hayır." Göz ucuyla Maddek'in yumruğunun sıkıca kavradığını gördü. Hançer eline çok yakındı. Tabağındaki balıktan bir ısırik daha koparmakla yetindi. "Sanırım hayatımın büyük bir bölümünde homurdanan hayvanımın altında değil, mutlu bir şekilde kalçalarımı açarak onu."

Bazir'in ne cevap vereceğini şaşırdığını görmenin verdiği tatmin. Kan fişkırması kadar ya da Maddek'in vahşi sırtışı kadar tatmin edici değildi. Yine de daha önce başına gelenlerden daha iyiydi.

Sıcak bakışlarını onun üzerinde gezdiren Maddek parmaklarını yaladı ve masadan uzaklaştı. Yvenne elini uzattı ama Maddek onun ayağa kalkmasına yardım etmedi. Onun yerine kaba elleriyle Yvenne'nin sırtını kavradı ve yukarı çekerek yüzünü yüzüne yaklaştırdı ve kalçalarını beline doladı.

"O halde daha fazla beklemeyelim," diye .

Şimdiden ona biniyordu. Yine de daha önce bazen onu taşıdığı gibi kalçalarına binmiyordu, böylece uyluklarının arasında uyarılmışlığının çeliğini hissedebiliyordu. Şimdi onu daha yüksekte tutuyordu ve masadan uzaklaşıp alçak sesle, "Kardeşin nişan *almaya* çalışırsa bana haber ver," dediğinde nedenini anladı.

Ve Maddek'in sırtına bir bıçak fırlattı. Kollarını onun güçlü boynuna dolamış, parmakları kalın, gevşek saçlarına dolanmış, omzunun üzerinden onu izliyordu. Ancak prensin odasından çıktıklarında ve Danoh ile Banek arkalarına düştüklerinde titreyen nefesini bıraktı ve yüzünü onun sıcak boğazına gömdü.

Kılıçlı eli kadının ipekle kaplı omurgasından yukarı kayarak ensesini nazikçe kavradı ve ön kolunu kadının sırtına dayayarak onu kendine doğru çekti. "Sen ve ben güçlü müttefikleriz."

Gerçek buydu. Onu kızdırmış olsa da, bocaladığını da görmüş ve yardım etmek için araya girmişti. Tıpkı o günün erken saatlerinde Cadus'un korumasını arama kararıyla onu hayal kırıklığına uğrattığı gibi, kardeşini durdurmak için savaşçıların iki yüz askerle savaşırken kendilerini feda etmelerini gerektirmeyen bir çözüm bulmuştu.

Yine de Yvenne herhangi bir cevabın sözden çok hıçkırık olabileceğinden korktu, bu yüzden sadece boynuna doğru başını salladı. Adam onun kullandığı hindistan cevizi sabununun kokusunu alıyordu. Sadece terinin ve atının o çok alıştığı hafif kokusu teninde kalmıştı.

"Dersleri benden daha çabuk öğreniyorsun. Hem daha akıllıca." Derin bir nefesle göğsünü onunkine yasladı. "Onu hafife almama konusundaki uyarına kulak vermeliydim."

Yüzünü utanç kapladı. Utanarak itiraf etti: "Benden daha hazırlıklıydın."

"Hayır. Bana bakmayacak mısın?"

Başını adamın boğazına doğru salladı.

Yumuşak adımları tökezledi. "Yaralandın mı?"

Buna nasıl cevap vermeliydi? Ona gözlerindeki yanmayı, boğazındaki sıcak yumruyu, kalbinde hala bir bıçak gibi hissettiği öfkeyi anlattı mı?

. Ama ona kısmen doğruyu söyleyebilirdi. Daha yeni bir savaş görmüşlerdi ve bir savaşçının yaralarını ortaya çıkarmaya yemin etmişti.

"Gururum ölümcül bir yara aldı."

Sessiz kahkahası ona karşı gürledi ve yüzünü saçlarına bastırdı. "Ölümcül görünebilir. Ama kendi gururumun defalarca yaralanmasından biliyorum ki, çabuk iyileşiyor ve iyileştikten sonra genellikle daha da şişiyor."

Dudakları adamın boynuna doğru kıvrıldı. Yine de başını kaldırmadı ama bacaklarının ve kollarının sarılışını sıkılaştırdı.

"Onu hafife almışım," dedi Maddek tekrar, kulağına karşı sert bir sesle. "Gareth gibi bir adamın kardeşinin yalanlarıyla ikna edilebileceğini *hiç* düşünmemiştim. O ve Bazir konseyde uzun yıllar birlikte hizmet ettiler. Syssian soylularının ne kadar sinsi dilli olabileceğini iyi bilir. Cadus da öyle ve ben onu başka bir makul adam olarak algılamıştım."

"Öyle," diye fısıldadı Yvenne kalın bir sesle.

"Ben o kadar makul değilim. Bunu biliyorum. Bu yüzden, eğer kafamı ona karşı doldurmamış olsaydım, beni de ikna edebilirdi."

Acı içinde, "Benim niyetlerimden ilk kez şüphe etmiyorsun," dedi.

"Olmazdı." Boğazındaki kaslar sanki çakıl yutmuş gibi çalıştı.

"Kardeşinden duyduğum tek sesin onun dilsiz ağzından çıkan çığlıklar olması daha iyi."

Yvenne başıyla onayladı. O da bunları duymak istiyordu.

Sert sesi devam etti. "Onun seni kıskırtmasında utanılacak bir şey yok. Sen de düşüncesiz bir aptal değilsin. Pençelerim boğazına saplanırken bile beni akıllıca evliliğe ikna ettin. Ama aile söz konusu olduğunda, mantığı korumak o kadar kolay değildir. Cadus doğru söylemiş. Her kesik daha derin, her acı daha keskindir."

Onları sevse de, onlardan nefret etse de. "Öyle," dedi kadın kalın bir sesle ve adam ona daha sıkı sarıldı.

Dolaşık bir kalpte açılan her yaranın daha fazla kanadığı da doğrudu. Maddek'in sözleri yatıştırıcı bir merhem olmuştu ama aynı zamanda başka bir yarayı da yeniden açmıştı. Bütün gün, ay gecesi için çok istekliydi, ona vaat ettiği tüm zevki bekliyordu. Ama şimdi ondan istediği basit bir zevkten çok daha fazlasıydı, çünkü ona sıkıca sarılmıştı ve Savaştan sonra yaralarıyla ilgilendi. Maddek'in onu asla vermeyeceği konusunda uyardığı sevgi ve şefkati özlüyordu.

Ama müstakbel kocası güçlü bir müttefikti. Ve onun ihtiyacını giderecekti.

O memnun olurdu.

Teraslı bahçelerde, doğu ufkunun üzerinde beliren ayı göremiyordu ama Enam'ın gözünün kapanmasıyla birlikte Vela'nın dolgun yüzü her zaman yükseliyordu. Yvenne onun kırmızı ve turuncudan oluşan ateşli bir denize batışını izledi. Sonuncu olarak

Altın parıltısı kayboldu, yüzünü tekrar Maddek'in boynuna çevirdi ve boğazına doğru sıcak bir yol yaladı.

Buna karşılık Maddek'in çıkardığı inilti, tıpkı iki eliyle yumuşak etini sıkarak poposunu tekrar sahiplenışı gibi büyük bir tatmin duygusuydu. Savaşçıların gözü önünde Maddek ona ne yaptığını asla açıklamadı. Yine de Danoh ve Banek arkada yürüyorlardı, Yvenne ise onun önündeydi; bu yüzden Danoh'un Yvenne'yi cüppesinin altında çırılçıplak bırakan makat bezini nasıl çekiştirdiğini ya da Yvenne'nin şişmiş ıslaklığını karnının kabarık kasları üzerinde gezdirecek şekilde kaldırıp indiren o vahşi elleri göremediler. Yvenne adamın boğazını sıkıyor, yalamak yetmediğinde de adamın tenini emiyordu, tıpkı adamın bazen kendi tenini emdiği gibi, açık dudakları ve kadının her hassas noktasını çeken baskısıyla. Ağzının ilk çekilişinde, adam acı çekiyormuş gibi homurdandı ve kadın bunu tekrar tekrar yaptı, ta ki boynunun uzunluğunu emmekten ziyade öpücükler gibi görünene kadar.

Kamaralarına giden sarmal yürüyüşte, onun en mahrem bedenini kendisine sürdüren yavaş sürüşü durdurdu ve kadın bunun Çünkü diğer savaşçılara yaklaşıyorlardı. Kızarmış yüzünü onun omzuna sakladı.

Onu şimdi yatağına götüremezdi. Bazir hâlâ prensin yemeğindeydi ve muhtemelen Parsathean savaşçılarının çoğunun uyuduğuna inanana kadar saldırmak için bekleyecek olsa da, Ruguslu muhafızlarını önden gönderebilirdi.

Yine de Maddek onu yatağa götürüyor gibi görünüyordu. Kelir'in yanından geçerken sert bir sesle, "Her şey hazır mı?" diye sordu.

"Öyle," dedi diğer savaşçı.

"O zaman lambaları söndürün ve davetiyelerimizi gönderin."

Karanlıkta Maddek onu salonun önünden geçirdi, sonra yatak odasına giden antreye götürdü. Açık balkonun ötesinden dalga sesleri geliyordu. Serin bir esinti odanın içinden süzülerek

Yatağı çevreleyen perdeler.

Başka bir kadının beklediği bir yatak, küçük bedeni şeffaf cüppelerle kaplı, uzun kıvrıkcık saçları bağlanmamış. Vela'nın eşlerinden biri.

Yvenne şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Nedir bu?"

Maddek ayaklarını yere koyarak yumuşak bir sesle, "Bir yem," dedi. "Kardeşin beni kalçalarının arasında dikkati dağılmış halde bulmayı bekliyor. Eğer sevişiyormuşum gibi bir görüntü verirsek-"

Yvenne'nin nefesi öfkeyle tısladı. "Başka bir kadınla aynı yatakta *yatmayacaksın*." Kardeşini öldürmek amacıyla ya da numara olsun diye bile değil. Sakalının ucundan çekiştirdi, böylece onu yanlış anlayamazdı.

"Eğer bir daha başkasına dokunursan, boğazını kesmeden önce horoz kemiğindeki eti asilor zehriyle kaynatırım. *Yapamayacaksın.*"

", " diye kabul etti ani bir sırtıışla. "Toric boyut ve görünüş olarak bana en yakın olanı."

Kadın boyut ve görünüş olarak Yvenne'ye benziyordu. "Evet öyle," diyerek sakalını bıraktı ve yatak odasında onlarla birlikte bulunan Parsathean'ların kahkahalarını duymazdan geldi. Ve şimdi sönmüş lambaların nedenini anlamıştı. Perdeler çekilince yataktaki gölgeli figürler tam da Bazir'in beklediği gibi görünecekti. "Yani karanlıkta gizleneceğiz ve ortaya çıktığında kardeşimi öldüreceğiz, öyle mi?"

"Ben de öyle yapacağım," dedi ve arkasını işaret etti. "Ama sen şimdi mavnaya doğru yola çık."

Pelerinini tutan Banek'i ve elinde çantasıyla Ardyl'i görmek için baktı. Boğazında bir düğümle Maddek'e döndü. "Bu benim okum olmalı. Onu öldürmen yasaklanmıştı."

"Konsey, yatak odamıza saldırırsa onu öldürmeme karşı çıkamaz." Yvenne'nin tartışmasını engellemek istercesine onun omuzlarından tuttu ve yüzünü ona doğru çevirdi. "Bazir'i bir kez hafife almıştım. Bir daha hafife almayacağım. Ve seni de riske atmayacağım."

"Beni göndermenizin nedeni onu küçümsemeniz değil. Bu kararı yemekten *önce* vermişsiniz." Yoksa savaşçılar onu götürmek için çoktan hazır olmazlardı.

", " dedi. "Yine de neden aynı: Seni riske atmayacağım. Bazir'in yanında sadece Ruguslu muhafızların olduğunu varsayıyoruz. Ama her ne kadar iki

Yüz asker kapıdan geçemez, belki iki tanesi geçebilir. Ve iki tane daha. Kaç kişiyle karşılaşacağımızı bilemeyiz."

"Bu yüzden kalıp yardım edeceğim! Banek ve Ardyl'i bir tekneye göndererek sayınızı azaltmayın."

"Yvenne." Yanaklarını kavrayan büyük elleri nazikti ama Sesi ve yüz ifadesi katı, hareketsiz bir granit gibiydi. "Bana bir kraliçeden faydalanan bir savaşçı olmamı söyledin. Ben de öyle yaptım. Şimdi sen de savaşçısından ve onun sunduğu korumadan yararlanan bir kraliçe olmalısın."

Çenesini inatçı bir şekilde kaldırarak, "Savaşçı bir kraliçenin korunmaya ihtiyacı yoktur," dedi.

"Henüz bir savaşçı-kraliçe değilsin," dedi hoyratça. "Ve bu savaş alanı için hazır değilsin."

Vermek istediği ama boğazına düğümlenen duyguları bir türlü atamadığı her yanıtla göğsü kabaran Yvenne, gözlerini ona dikti. Onun karanlık bakışlarında hiçbir yumuşama görmedi. Aksine, kararlılığı her geçen an daha da sertleşiyor gibiydi, sanki Yvenne'nin çaresizce kalma ihtiyacına karşı kendini sürekli çelikleştiriyordu.

Onun doğruyu söylediğini biliyordu. Ve mantıklı. Ama . . . "Kalmak istiyorum. Onu okumla öldürmek istiyorum."

"Sen sahip olamayacağın şeyi arzulayan bir savaşçısın." Onun nasırlı Başparmakları elmacık kemiklerini yumuşak bir okşayışla taradı. "Onun yerine size kafasını getireceğim."

Boğazı düğümlenerek başını ellerine doğru salladı. "Bu sefer zehirli bıçağı sadece dili olmayacak."

"Dikkatli olacağım."

"Ama hala dili var. Onu kullanmasına izin vermeyin. Ya da söyleyeceği hiçbir şeye inanmayın."

"Ben de bu konuda dikkatli olacağım."

Daha fazlasını isteyemezdi. Yine de bir korku kapladı. Korku, acı ve çaresizlik, ki en kötüsü de buydu. Ama bu sadece bir savaş gecesi değildi. Ve hâlâ dört gözle beklediği çok şey vardı.

"Bana verdiğin sözleri tutacak mısın?" Sesi dilediğinden daha belirsiz, sahip olamadıklarının özlemiyle doluydu. "Bu gece için verdiğin üç söz mü?"

Gözlerinde yeniden alevlenen sıcaklık. "Yapacağım."

O zaman en azından bu vardı. Yatakta onun zevk almasını sağlayacaktı. O hâlâ bir müttefikti. Yvenne onu ikna ettiğinde daha fazlasını ummuştı. Pençeleri boğazındayken evlenmeye karar verdi ama bu aynı zamanda sahip olamayacağı bir şeyi dilemekti.

O memnun olurdu.

BÖLÜM 27

MADDEK

F Maddek yatak odasının karanlık bir köşesinden açık balkonu ve ötesindeki denizi net bir şekilde görebiliyordu. Dolunay alçakta asılı duruyordu.

Kelir yanından sessizce, "Gelininin yanıldığını mı düşünüyorsun?" diye sorduğunda güneybatı gökyüzünü seyrediyordu.

"Hayır." Saatlerce beklemişlerdi. Ama Bazir gelecekti. Yvenne Maddek'i zaten ikna etmemiş olsaydı, prensin odasından çıkarken yüzündeki sinsî ifade onu ikna ederdi. Kardeşi onu geri çalmak ve Maddek'i öldürmek istiyordu ve bunu yapmak için en iyi fırsatı bu olacaktı. "Onun bir iblis tarafından ele geçirildiğini mi düşünüyorsun?"

Diğer savaşçının boğuk kahkahası cevap yerine geçti. Ve bu suçlamanın hak ettiği tek yanıtı ... yine de Maddek verilen tek yanıtın bu olmasına izin veremezdi.

"Eğer öyle olduğuna dair bir söylenti duyarsanız -şaka yollu bile olsa- buna bir son verin. Ona iblis demek, ailesinin onu gözden düşürmek ve yeni ittifaklar kurmasını engellemek için kullandığı bir yöntemdir."

Kelir'in başını sallaması başının arkasındaki ince gölgeleri kaydırды. Ay ışığının balkondan yatak odasına girmesiyle eskisi kadar iyi gizlenememişlerdi. Hâlâ karanlık tarafından ama her hareketleri onları ele veriyordu. "Diğerlerine de söyleyeceğim."

Maddek sessizce onaylayarak homurdandı.

Arkadaşı bir an için başka bir şey söylemedi. Sonra alçak , "Keskin bir görüşü var," dedi.

Bu küçümseme karşısında Maddek'in içinden sessiz bir kahkaha yükseldi. Gerçekten de öyle. Atalarına özgü görünenin ötesini görme yeteneği değil, görüş alanındaki her şeyi açıkça görebilme yeteneği.

"Hiçbir fikrin yok muydu?" Kelir sordu.

Maddek başını salladı. "Sanırım Yvenne de öyle. Herkesin kendisinininki gibi bir vizyona sahip olduğunu varsayıyor."

Çünkü her zaman kulesinde, duvarlarla çevriliydi; kendi görüşünün başkalarınınkinden daha iyi olduğuna inanması için hiçbir neden yoktu. Ve birçok yönden, görmeyi yeni yeni öğrenmeye başlamıştı. Bu yüzden görüş alanında net olan şeyleri bile her zaman anlayamıyordu.

"Gözlerini denizde iyi bir şekilde kullanabilir. Diğer gemilerin dost mu düşman mı olduğunu bileceğiz. Ve Yanan Ovalar'da, uzakta kimin at sürdüğünü . Karanlıkta bile görüşü bu kadar keskin mi?"

Maddek, tuzağın kurulduğu ilk geceden başlayarak bunu düşündü. Çene kamplarına saldırmıştı. O zaman kararsız görünüyordu, gölgelerin arasından görmek için mücadele ediyordu. "Sanmıyorum."

"Yine de değerli bir hediye."

"Öyle," diye kabul etti Maddek. Tıpkı Yvenne'nin kendisi gibi.

Yataktan yumuşak, kadınsı bir inilti geldi. Bazir'in saldırısına hazırlanırken, genç Toric hortlağın zehrinden kalan zayıflığın kılıcını kullanma yeteneğini etkilemeyeceği konusunda ısrar etmişti. Bu gece bunu kanıtlamıştı, çünkü Maddek'in perdelerin arkasından duyduğu çok az şey numara gibi geliyordu.

Bu inilti Kelir'in bakışlarını yatağa çekti ve savaşçının yüzünde bir çatıklık belirdi. "Şafak yaklaşıyor."

Ve güneş doğarken ay batacaktı. Maddek bunu iyi biliyordu. "Öyle."

"Gelinine git. Bunu senin için bitireceğim."

"Onun kellesini getireceğime yemin ettim."

"Öyle olacak, boynundan çıkaracak kişi sen olmasan bile. Başını sana kurdeleyle sarılmış bir kutuda teslim edeceğim ve sen de onun ayaklarının dibine koyacaksın."

Sonra da onu tamamen sahiplenmeden önce bacaklarına doğru öpücükler kondurdu. Maddek bunu o kadar çok istiyordu ki. Verdiği tek söz kardeşinin kellesi değildi.

Ayrıca zevk almasını sağlayacağına da söz vermişti. Uzun ve sert, onun için tekrar tekrar boşalana kadar.

Yine de verdiği sözler arasında Maddek'in en çok korktuğu sonuncusuydu - Bazir'in zehirli dilinden çıkan hiçbir şeye inanmamak.

Çünkü Maddek kardeşini gerçekten hafife almıştı. Yvenne konuşmasına izin vermeyerek onu bir kılıç ve kalkandan mahrum bırakmakla suçlamıştı ama onun sessizliği Maddek'in kendi kalkanı olmuştu. Aile daha derindi ve Bazir'in Yvenne ve ailesi hakkındaki yalanlarını dinlerken duyduğu öfke bile yeterliydi. Annesi hakkında daha fazla konuşsaydı ve Bazir bu sözleri tekrar çarpıtsaydı ... Maddek sinsi dilli köpeğin onda bir zayıflık bulup bulamayacağını bilmiyordu.

Zaten şüpheyle mücadele ediyordu. Bir iblis olduğu iddiasıyla değil, henüz söylenmemiş sözlerle. Çünkü Yvenne bıçağıyla onları durdurdu. Ama konuşulmasa bile Bazir'in niyeti açıktı. Yvenne'yi annelerini öldürmekle suçlamak istiyordu.

Ve bu suçlama Maddek'te zayıflık bulmuştu. Bir çatlaktan geçen bir solucan gibi kıvrıla kıvrıla içine girmişti. Buna inanmıyordu yine de zihni tekrar tekrar ona döndü.

Yine de doğru olamazdı. Kraliçe Vyssen hakkında söylediği şey bunun aksini kanıtlıyordu. Yvenne annesini Maddek'in kendi annesini sevdiği gibi sevmişti. Ama o solucan hâlâ beyninin içinde kıpırdanıyor, sinsi bir dil onun arkasında kıpırdanıyordu.

Bazir'in bir daha konuşmasına izin vermemesi daha iyiydi. Ama plan bu değildi.

Bir deniz kuşunun cıvıltısı dışarıdan süzülerek dalgaların şarkısına katıldı -Danoh'un işaretleriyle askerler nihayet yaklaştı.

Savaşçıları öldürmek ve gelinini almak niyetiyle yaklaştı.

Maddek birçok savaşa katılmıştı. Birçok kez bir düşmanın ilerlemesini beklemiş, sonunda ortaya çıktıklarında damarlarındaki akıntıyı hissetmiş, kanı gürlemiş ve ısınmıştı.

Hiç böyle olmamıştı. Çünkü savaşçıları öldürüp *gelinini almaya* niyetliydiler. Onu babasının ellerinde acı çekeceği Zhalen'in hapishanesine geri götürmek için.

Bu gece Maddek, tanrıçanın iddia ettiği her şeye meydan okuyacaktı. Henüz bir kral olmasa da Maddek onu koruyacaktı. Sonra da ona sahip olacaktı.

Ve onu kaybetmeyecekti.

Danoh'dan bir başka vızıltı. Askerler sarmal girişi seçmiş, odalarının ana girişine giden kıvrımlı rampadan yukarı doğru ilerliyorlardı. Ruguslular dağ adamlarıydı ve tırmanmaya yabancı değillerdi, bu yüzden Maddek onların yatak odasına giden balkona tırmanacaklarını tahmin etmişti. Bu onlara en büyük sürprizi sunuyor ve saldırıdan önce en iyi görüş açısını sağlıyordu.

Belki de Bazir Ruguslu olmadığı ve tırmanmadığı içindir. Temra'nın yumruğuyla Maddek, cur'un onlarla birlikte olması ve işin tamamlandığına dair bir işaret beklememesi için dua etti.

Maddek, saldırı balkondan gelmediği takdirde pozisyon için gölgeleri hızla terk etti. Kelir takip etti, ayakları sessizdi. Askerler muhtemelen yuvaya girdikten sonra sayılarını ikiye bölecekti.

Parsathean muhafızlarını öldürmek için onları ararken, geri kalanlar da girişten yatak odasına saldıracaktı. Hızlı ve sessiz olmaları, Parsatheanlara alarm verme ya da silah ve kalkanlarına uzanma fırsatı vermemeliydiler.

Koridor ile antre arasındaki kapı kapalıydı, ancak Antre yatak odasına açılıyordu. Maddek koridordan gelen hiçbir sesi duyamıyordu. Güneyliler o kadar çok metal zırh giyerlerdi ki, her zaman bir kese dolusu bozuk para gibi şingirdarlardı. Bunların gizliliği deneyimlerinin bir göstergesiydi.

Toric'in homurtuları daha yüksek sesle, daha hızlı geliyor, yatak iskeletini gıcırdatıyordu. Askerleri içeri çekiyor, hedeflerinin dikkatinin dağılmış olduğuna dair yanlış bir inanç veriyordu.

Maddek girişe doğru kaydı, sonra kapalı kapının yanındaki duvara doğru sıçradı. Parmakları bir deniz kabuğu oymasından yapılmış mermer bir çıkıntıya takıldı. Daha yükseğe tırmanmak için başka bir oyma kullanarak kendini yukarı çekti. Tonoğlu tavanın köşesine kendini sıkıştırdı, ellerini ve ayaklarını bitişik duvarlara dayadı. Kelir diğer tarafta pozisyon aldı. Burada ay ışığı onlara ulaşmıyordu. Sadece en zayıf parıltı aşağıdaki girişe yayılıyordu.

Ruguslu askerler muhtemelen Maddek ve gelinini koruyan Parsatheanların bu küçük odada nöbet tutacaklarını tahmin ediyorlardı. Askerlerin burada karşılaştığı en büyük tehlike ve belirsizlik, kaç tane Savaşçılar kapalı kapının ardında bekledi.

Maddek'in savaşçıları gönderdiği gibi geldiler; kılıçları hazır, dört askerden oluşan sessiz bir hücum, her tarafı kaplayan bir

girişin köşesinde. Boş olduğunu görünce aceleyle yatak odasının kapısına gittiler ve kapının iki yanında yeni savunma pozisyonları aldılar.

Hepsi metal plakalar yerine deri zırh giyyordu. Hiçbiri ay ışığında parıldayan miğferler takmamıştı. Kır saçlı bir adam diğerlerinin kaptanı gibi görünüyordu. Diğer üçünü antreye götürmüştü ve şimdi yatak odasının kapısının yanında diz çökmüş, bakışlarıyla odayı tarıyordu; kapının çerçevesini geçip en yakın duvarda Parsathean olup olmadığını kontrol edecek kadar da cesurdu.

Toric'in homurtuları hızlandığında, sanki serbest kalmaya yaklaşıyormuş gibi diğer askerler arasında sinsi dürtmeler geçti. Yüzbaşı yumruğunu havaya kaldırıp parmaklarını açtığında askerler yeniden dikkat kesildi.

İki asker daha sessizce giriş kapısından içeri girdi. Bazir onların ardından cesurca içeri girdi, elinde bir kılıç vardı ve zırh giymemişti. Onun yerine sanki prensin yemeğinden geliyormuş gibi giyinmişti ama o yemek çoktan bitmişti.

Bazir'in sadece başının üstü görünüyordu ama Maddek onun öfkeli sırtışını kolayca hayal edebiliyordu. Kendilerinden emin olmalıydılar ki

Parsathean muhafızları yatak odasının içinde bekliyordu, çünkü yüzbaşı Bazir'in kapıdan önce geçmesine izin vermişti. Kılıcını kınına sokup arbaletini kuşanan yüzbaşı ve diğer üç asker Bazir'in yanında yer aldı; iki asker koridordan gelebilecek Parsathean'ları durdurmak için girişte bekliyordu.

Maddek, Ruguslu kaptanın stratejisinde bir hata bulamadı. Kafasını kaldırıp bakmamış olması dışında.

Saldırıyı izlemek için yatak odasının girişinde bekleyen iki asker henüz koridor kapısında mevzilenmemişti. Almayacaklardı da.

Maddek ve Kelir aynı anda saklandıkları yerden fırladılar. Üzerlerinde silah olmadığı için silahlarını çekmediler. Maddek sessizce en yakındaki askerin arkasına indi ve gümüş pençeleriyle adamın boğazını omurgasına kadar yardı. Sıcak kan Maddek'in parmaklarının üzerinden fışkırdı ve duvara sıçradı. Diğer eliyle, askerin elinden düşen kılıcını yakaladı. Asker kasıldı, elleri boynuna doğru uçtu. Eğer bir çığlık attıysa bile bu, açık kalan nefes borusundan fokurdayan bir hırıltı olarak çıktı.

Maddek çırpınan bedeni yere yatırdı. Metal zırh mermer fayanslara çarparak parçalanabilirdi ama deri zırh askerin can çekişme sancılarını bastırdı ve geriye kalan azıcık ses de Toric'in ağır homurtularıyla gizlendi.

Homurtuları da bir sonraki saldırıyı gizledi. Maddek ve Kelir yırtıcı kuşlar gibi antreden fırladılar. Asker grubu perdeli yatağa olan mesafenin yarısını geçmişti ve sessizce yayvan bir düzende hareket ediyorlardı. büyük odanın karanlık köşelerini daha iyi gözetleyebilirdi. Ama ölüm, yelpazenin iki ucundaki iki asker için arkadan geldi.

Maddek artık sessizlik için hiçbir girişimde bulunmuyordu. Diğerlerine o kadar yakındı ki, Toric'in homurtuları bile Maddek'in yere attığı boğaz etinin acı dolu hırıltısını ya da ıslak gümbürtüsünü gizleyemedi. Bu askerin kılıcının mermere çarpmasını engellemek için hiçbir girişimde bulunmadı. Cesedin yere düşmesine izin vermek yerine, ölmekte olan adamı göğsüne yasladı, gümüş pençeli parmaklarıyla askerin çenesini kavrayarak onu dik tuttu ve diğerlerinin kendilerini neyin beklediğini net bir şekilde görmelerini sağladı.

Yüzbaşı döndüğünde kalbine doğrultulan yaylı tüfeğe karşı vücudunu kalkan olarak kullanıyordu. Ay ışığında bile kaptanın yüzünü sarartan kanlı gerginliği gördü.

"Sinsi dili terk et," dedi Maddek ona. "Balkondan kaçmana izin vereceğim."

O konuşurken yataktan ani bir sessizlik geldi ve yatak odası dalgaların çarpışması ve nefeslerin kabarmasıyla doldu. Maddek, Ruguslu'nun herhangi bir onura sahip olmasını beklemese de, öfke ve kararlılık yüzbaşının tenindeki dehşeti kovduğunda üzülmeydi. Ama kızarıp titremesine rağmen ne yüzbaşı ne de diğer asker yaylı tüfeklerini Maddek'e ya da Kelir'e doğru ateşlememiş, oklarını Parsatheanların kalkan olarak kullandıkları cesetlere harcamışlardı. Bunun yerine yüzbaşı ve asker birbirlerine yaklaşıp Bazir'e daha iyi bir koruma sağladılar.

Bazir konsey salonunda Maddek'in yaklaşmasından korkuyla kaçmaya çalışmıştı. Onu koruyan iki kişi Maddek'i masanın yavaşlattığından daha fazla yavaşlatamazdı ama Maddek şimdi sinsi dilde hiçbir korku görmüyordu.

Bunun yerine sadece tanıdık bir kibir ve küçümseme vardı. Cur'ün aytaşı gözleri de bununla parlıyordu; bir gözü kısmen kapanmış, şişmiş ve morarmıştı.

"Eğer sen buradaysan, Yvenne'i o yatağa kim bindirdi? İşte sana neden onun muhafızlarından hiçbiriyle karşılaşmadığımızın cevabı, Holern," dedi Bazir kaptana. "Barbarlar bizim için bir tuzak kurmadılar. Bunun yerine sırayla kız kardeşimin-"

Yuvaranın derinliklerinden boğuk bir çığlık , ardından kalan Rugusian askerleri Fassad ve kurtlarının beklediği uyku odalarını bulurken vahşi hırlamalar duyuldu.

Bazir başını eğmiş, dinliyordu. Tekrar sessizlik çöktüğünde neşeyle, "Belki de haklıydın Holern," dedi.

Yüzbaşının çenesi sıkıştı ama sadece kalan askere yatağa göz kulak olmasını söyledi ve kendi bakışları Maddek ve Kelir'den uzaklaşmadı. Belki de öfkenin Maddek'in hislerinin de önüne geçmesini umuyordu.

Böyle bir şey olmayacaktı. Bazir'in ne dediği önemli değildi.

"Annemizi öldürdü. Bunu sana o mu söyledi?" diye sordu sinsî dil, ama Maddek beklediği için kelimeler bir esintiden daha önemli değildi. "Bu size ne kadar tanıdık gelmiş olmalı - başarısız bir kaçış girişiminde trajik bir şekilde öldürülen bir kraliçe. Ona böyle mi söyledin?

Yvenne?" Sesini yükselterek yatağa doğru seslendi. Devam ederken, gerçek öfke sırtışını yakıp yok ediyor gibiydi. "Yoksa planlarınızı anlamaması için ona yalan bir hikâye mi anlattınız? Belki de babamızın annemizi kullanmadığı halde onu öldürdüğü bir hikâye? Ya da belki de Lazen veya Cezan'ı suçladınız, çünkü yalanlarınıza karşı kendilerini savunamayacaklarından emin oldunuz?"

Başarısız bir kaçış girişimi. Kelimeler daha sert esiyor, bir bora kalbini dövüyordu ama Maddek onlara karşı dimdik durdu. "Zhalen hala ne işe yarar ki?

annen için mi?"

O sırtış geri döndü. "Üzerine bir kız daha almak için. Doğurduğu hastalıklı varis yetersizdi."

Kelir'in sırtışı yüzünü boyayan kanın arasından ete saplanan bir bıçak gibi parladı. "Vela onu yetersiz bulmuyor."

Maddek de öyle.

Bazir umursamaz bir kahkaha attı. "Bizi Yok Edici'ye terk eden bir tanrıçaya mı güveniyorsun? Vela, kanını akıttığı tek savaşçı olan Kraliçe Venys'i öldürdüğünde neredeydi? Ve Syssia'nın sevgili kraliçesini bir iblis olarak yeniden canlandığında, o zaman tanrıça neredeydi? Ama Vela'nın terk ettiği sadece Syssia değildi. Sadece bu ittifakın ulusları da değil. Tüm batı diyarlarını onun yıkımına terk etti. Şimdi gerçekten bize yardım etmesini mi bekliyorsunuz?"

Maddek tanrıçanın ne yaptığını hiç umursamıyordu. Sadece Yvenne'nin neyi başarabileceğine inanıyordu.

O aytaşı gözler keskinleşti, o kadar kurnaz ve yine de o kadar farklıydı ki kız kardeşinin zekası. "Yok Edici'nin dönüşünden sağ çıkmak istiyorsan, Yvenne'ye bakma. Babam ve Aezil'e katılın ve Enam'a boyun eğin; böylece sizin ve halkınızın bir şansı olabilir."

Yok Edici'ye hizmet ederek mi? Onun yönetimini ve Enam'ın yozlaşmış büyüünün daha fazlasını memnuniyetle karşılayarak mı?

Maddek, "Sanmıyorum," dedi.

"Yani bunun yerine hasta ve zayıf bir kraliçenin peşinden mi gideceksiniz? Hangi aptal böyle bir şey yapar ki?" Kardeşi yine güldü ve Maddek neredeyse aynı şeyi düşünmüş ve söylemiş olmanın utancını yaşadı. Bazir yatağa doğru tekrar seslendi: "Onu gerçekten köleleştirmişsin! Belki iblis değilsin Yvenne, ama inandığımdan çok daha ikna edici olduğunu kanıtladın. Önce kral ve kraliçesine tuzak kurarak bir kocaya giden yolu açtın, sonra da onu onların katiliyle evlenmeye ikna ettin. Onu Syssia'ya geri götürmemi istemediğine emin misin?"

Sonuncusu Maddek'e yönelikti - her şeyde olduğu gibi, biliyordu. Öfkesini körüklemeye, şüphesini körüklemeye çalışıyordu.

Ve Maddek . Düşüncesiz değildi. Savaşçıları da öyle.

Danoh onun yanında, muhafızlarının bir parçası olduğundan çok daha uzun süre savaşmıştı. Maddek tek gecikmenin ay ışığı olduğunu biliyordu, çünkü Danoh gölgesinin hareketlerini açığa vurmayacağı bir balkon yolu bulmuştu. Ay alçaktı ve doğrudan yatak odasına vuruyordu, bu yüzden geniş bir yaklaşma açısı bulmak zorunda kalacaktı. O kadar genişti ki, yay kirişinin *takırtısını* duyduğunda hâlâ görüş alanında değildi.

Vela ona Ejderha'nın iğnesi demişti. Bu gece de öyle oldu.

Ok askerin sırtını deldi ve çarpmanın etkisiyle onu öne doğru fırlattı.

Yüzbaşıya kötü bir açıdan bakmış olmalıydı ya da askerin çılgınlığına karşılık olarak döneceği yönü yanlış tahmin etmişti. Bir sonraki oku yüzbaşının omzunu koruyan deri zırha saplandı ama yine de tökezlemesine ve sabit nişan alma yeteneğini kaybetmesine yetti. Kelir bir kükremeyle ceset kalkanını bıraktı ve baltasını savurdu. Bıçak kaptanın göğsüne öyle bir çarptı ki Öyle bir güç uyguladı ki ayakları yerden kesildi ve yere düşmeden öldü.

Bazir, Maddek'e doğru yola çıktılar.

Şimdi o sinsiliği pislik, kılıcını önüne uzatarak çaresizce Maddek'ten geri çekildi. Bu sefer Maddek

Onu hafife aldı ya da Yvenne'nin zehirli kılıçlar hakkındaki uyarısını unuttu. Cesedi hâlâ kalkan olarak taşıyordu ve düşmüş yüzbaşının yanından geçerken yayını kaldırdı.

Bazir'in aytaşı gözleri büyüdü. "Yapamazsın-Arrrrgh!"

Sağ omzundan fırlayan tüylü bir okla balkona doğru geri çekildi ve kılıcını sol eline geçirdi. Bu tutuşla çok az pratiği varmış gibi görünüyordu, yalpalıyor ve zayıftı, kesiyordu

Vahşice. Bazir, Maddek'in taşıdığı ceset kalkanına bir, iki kez vurduktan sonra, sanki cesedi delip geçmeye ve Maddek'e zehirli kılıcıyla vurmaya niyetliymiş gibi ileri atıldı. Bazir cesede Maddek cesedi ona doğru itti. Kılıcındaki ağırlıkla dengesi bozulan Bazir'in tutuşu başarısız oldu. Silah elinden kaydı ve cur tökezledi.

Maddek onu boğazından yakaladı, pençelerini . "Syssia'ya tek dönüşü tahtını almak için olacak. Kardeşlerin ya da baban ona bir daha asla dokunamayacak."

Bazir nefes nefese ve çırpınarak umutsuzca, "Anneme ve sana yaptığı gibi sana da ihanet edecek-" diye hırladı.

Parmaklarını açık dudakların arasına sokan Maddek, kıpır kıpır bir dil kurdunu çıkarıp onu serbest bıraktı.

Boğulan ve ağzından kan akan Bazir sersemlemiş bir halde ona baktı. Boğazından hırıltılı sesler geliyordu. Çığlık değil. Sanki hâlâ konuşmaya çalışıyormuş gibi.

Maddek askerin cesedinden Bazir'in kılıcını çekip aldı ve kılıcıyla kurdun karnını deşti.

Hızlı bir ölümdü; olması gerekenden ve Maddek'in isteyeceğinden daha hızlı. Bıçağın zehirli olduğuna şüphe yoktu. Bazir yerde debelenirken, ağzından kanın içinden yeşil köpükler fışkırdı. Sonra aniden durdu, aytaşı gözleri buğulandı ve görmez oldu.

Maddek, "Tamamdır," diye duyurdu.

Toric perdeyi açarak arkasında Vela'nın eşini ve bu uzun gece boyunca yatağın içinde bekleyen diğer iki kişiyi, Gareth ve Cadus'u ortaya çıkardı. Her ikisinin de yüzünde asık bir ifade vardı ama prensin bakışları katliamı gördüğünde dehşet ve hastalık da ona katıldı.

"Kendi kulaklarınızla mı duydunuz?"

Çenesi gergin olan Tolehi bakan başını salladı. "Syssia Rugus kendi postlarını kurtarmak için ittifaka ihanet edecekler."

"Zhalen. Syssia değil." Maddek'in Yvenne halkı hakkında gördüğü hiçbir şey naiplerini desteklediklerini göstermiyordu. Sadece ondan korkuyorlardı. Rugus'un da aynı durumda olup olmadığını bilmiyordu ama Aezil öldüğünde bunu anlayacaklardı.

Maddek, Kelir'in baltasını kaptanın göğsünden çekip aldı. "Bu bilgiyi konseye geri götür, ama dikkatli seyahat et. Eğer yapabilirlerse, Zhalen ve Aezil siz Ephorn'a varmadan sizi öldürtür."

"Onlar da sizin için gelecekler."

"Öyle olacak." Böylece Yanan Ovalar'a doğru yarış devam edecekti.

"Tüm Syssia ve Rugus yedi savaşçıya karşı mı? Benimle gelin, ve konseyle konuşun. Nyset'in varisini de dinlesinler." "Onu riske atmayacağım."

"İki yüz asker eskort olarak görev yapacak-"

"Peki Bazir'in buraya gelirken kafalarını yalanlarıyla doldurmadığına inanıyor musunuz? Onun bir iblis olduğuna inanan askerler tarafından saldırıya uğramayacağına beni temin edebilir misin? Bir süreliğine buna inandın." Bu susturulduğunda

Maddek Bazir'in cesedine döndü. "Bu cesedi kaldırırken zehirli bıçağa dikkat edin."

"Yeşil tükürük," dedi Cadus, cüppesinin eteğini dikkatle kaldırıp kan gölcüklerinin etrafından dolaşarak incelemek için yaklaşıırken. "Silac zehri mi?"

"Tuhaf bir seçim, eğer ." Bunu söyleyen Vela'nın bu gece boyunca hiç değişmeyen eşi. "Zehir bir rakibi öldürecektir ama çabuk değil."

Gerçek buydu. Zehir sadece bulaştığı kişileri zayıflatıyordu, ta ki onlar uykuya dalıp beyinsiz bir canavarı uyandırana kadar. "İttifakı bana karşı çevirmek istediye o kadar da garip değil. Zayıf düşseydim, yenilebilirdim ve o da

Yvenne'i alırdım ve uyandıktan sonra saraydaki herkesi katlederdim, kimse bunun sebebinin zehir olduğunu bilmezdi."

Ve şüphesiz Bazir, Maddek'in Yvenne'yi öfkesi sırasında öldürdüğünü iddia edecekti, böylece daha sonra kimse onu aramayacaktı.

"Uyanacak mı?" diye merak etti Cadus kaşlarını çatarak. Maddek Bazir'in kafasını keserek cevap verdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

MADDEK

CAdus'un en hızlı atlarıyla, onlara en kısa yolu gösterecek bir eskort eşliğinde rıhtıma doğru yola çıktılar. Şafak doğu gökyüzünü aydınlatıyordu. Batı ufkunda dolunay pembeye boyanmıştı.

Artık kiralık bir mavnaları yoktu. Drahm'ın prensi Yvenneye korumasını teklif etmiş ve Bazir'in saldırısını beklerken, önce Maddek'i şehirde kalmaya ikna etmeye çalışmıştı. Bu başarısız olunca, Cadus, kuzeye yelken açtıklarında korumasını sürdürme şerefinde ısrar etmişti. Kendi gemisini onların kullanımına sunmuştu; Maddek de bu teklifi memnuniyetle kabul etmişti. Çünkü gerçekten bir yarış içindeydiler ve prensin gemisi suyu daha hızlı .

Değişiklik gece yapılmıştı. Bu gemi geniş bir mavnadan ziyade, boynunun kıvrımlı direğine doğru açılan büyük yelkeniyle bir kuğuyu andırıyordu. Elinde jüt bir çuval taşıyan Maddek, iskeleye doğru ilerledi.

Ardyl ve Banek bekledi, güverte mürettebatla doluydu ama Yvenne yoktu.

"Nerede o?"

"Kraliyet kamarası," dedi Ardyl teknenin kuyruğunu işaret ederek. "Kardeşinin öldürüldüğünü gördükten sonra gelişinize hazırlanmak için ayrıldı."

Maddek şaşkınlıkla kıyıya baktı. Yuvayı görebiliyordu, teraslı bahçelerin arasına yuvalanmış soluk bir kabuktu, ama onu görebileceğini düşünmemişti. Karanlığı delebilen.

Yine de karanlık olmadığını fark etti. Dolunay yatak odasında parlıyordu, sanki Vela Yvenne'nin kardeşinin ölümüne tanık olmasına izin vermişti.

Ölüm.

"Atlar mı?"

"Güvertede."

"O zaman kaptana yelken açmasını söyle." Güverte boyunca adım atarak tekrar batı ufkuna baktı. Ay hiç bu kadar çabuk batmamıştı. Yvenne'i sikişe hazırlamak için fazla zamanı kalmamıştı ve şimdi Vela'nın hediye ettiği horoz yağı bir hakaret değil, Maddek'in ağzını ve parmaklarını kullanacak vakti yoksa girişini kolaylaştırmak için gerekli görünüyordu. Ay batmadan önce sikişinin onun amına girmesi gerekiyordu. O zaman ona verdiği sözleri tutacaktı.

Pençeli parmakları, kaydırarak açtığı ahşap kapının üzerinde kıpkırmızı izler bıraktı ve içeri girerken başını eğdi. Alçak tavan ve geminin gıcirtısı olmasa, yine prensin sarayında olabilirdi. Hiçbir kapı ya da duvarlar mekânı bölüyordu. İpek perdeler yatağa ve banyoya mahremiyet sağlıyordu. Odanın arka tarafı özel bir güverteye ve onun da ötesinde denize açılıyordu.

Ay ile su arasında sadece küçük bir mesafe vardı.

Odanın girintili zeminine dik bir merdivenle iniliyordu. Basamakları atlayan Maddek aşağıya sıçradı ve başını çarpmadan düzgünce durabildi. Yatağa doğru ilerlerken jüt çuvaldan cilalı ahşap tahtalara kan damlıyordu.

Yine de Yvenne banyo perdesinin arkasından çıktı; uzun, kıvrık saçları çözülmüştü ve üzerinde sadece bir bornoz vardı. Uzuvarlarını saran çarşaflar yoktu. Yanakları kızarmış, sertleşmiş meme uçları ipeğin altında çakıllı, yumuşak alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmış bir halde adamın yaklaşmasını izliyordu.

Çuvalın içine uzandı. Parmakları keçeleşmiş saçlara dolanarak kardeşinin başını masanın üzerine koydu. "Tamamdır."

"Gördüm," dedi boğuk bir sesle ve onu yatağa götürmek istercesine elini uzattı. Adam bunun yerine onu kollarına aldı ve paravanın arkasına taşıdı. Yatağı destekleyen geniş kürsüye daha dik basamaklarla çıkıldı. Adam onu platformun üzerine kaldırdı, kadın adamdan daha uzun duruyordu, adamın yüzü göğüsleriyle aynı hizadaydı. "Vela'nın iksiri nerede?"

"Çantamda." Adam çantayı aramaya koyulmadan önce, kadın adamın omuzlarını saran spaulder'ları yakaladı. "Ama kılıfımın yağlanmaya ihtiyacı yok."

Çünkü kardeşinin düştüğünü görür görmez buraya kendini hazırlamak için gelmişti. Maddek bunun yıkanmak ve soyunmak anlamına geldiğini düşündü. Şimdi

parmaklarını ağzına götürdü ve uçlarında kalan tatlılığın tadına baktı.

Nefesi titredi, sıcak bir arzu ve yumuşak bir mizah sesiydi. "Sen bana kan, pençe ve kılıçla gelirken yatağımız gerçekten de bir savaş alanına benzeyecek." Sağ elinin iki parmağıyla adamın göğsünü boyayan kanları temizledi ve gülümsemesi hüzünlü bir kıvrıma dönüştü. "Yine de gerçek bir tehdit oluşturmuyor olmalıyım, çünkü kalbini bana karşı korumuyorsun."

Böyle bir zırh ne yarayacaktı? Çoktan uzanıp zırhı eline almıştı bile. "Sadece bir aptal seni hafife alır, Yvenne," dedi ona hoyratça.

Maddek bir zamanlar aptallık etmişti.

Sanki onun basmakalıp sözler söylediğine inanıyormuş gibi hafif bir gülümseme geri döndü. "Kardeşime karşı bir kalkan kullandın."

"Ceset mi?" Pençeleri kadının kalçalarının dış kısımlarını sıyırdı, kaygan ipek üzerinde kanlı gümüş. Kokusu ona ulaştı, hafif hindistan cevizi ve daha güçlü anason, sanki o Syssian parfümünü boğazına sürmüştü ve onun gelişinden önce göğüsler. "Benim gerçek kalkanım onun zehirli kılıçlarından uzak durmam için yaptığın uyarıydı. Yoksa onun istediği gibi düşünebilir ve annene ihanet edip onu öldürdüğüne inanabilirdim."

Tamamen hareketsizleşti. "Bunun yerine neye inanıyorsun?"

"Acı verici bir nedenin olduğunu," dedi nazikçe, elleri kalçalarının üzerinde kıvrılırken. Ağabeyinin başka yalanlarla süslediği bir sebepti belki de. Annesinin zayıf bedenini bir iblis ele geçirmişti -ya da Bazir'in iddia ettiği gibi Ran Ashev delirmişti ve Yvenne kendi hayatını savunmak için annöldürmüştü. "Ve başka seçeneğim yoktu."

Duvarları hiç bu kadar hızlı ve gözle görülür bir şekilde yükselmemişti. Kadın ne kıpırdıyor ne de konuşuyordu ama adam onun aralarına koyduğu bariyeri, ay taşı gözlerinin sertleşmesinden ve nefes alış verişlerinin derin bir şekilde yavaşlamasından görebiliyor ve duyabiliyordu. A Zehirli bir sızı göğsünü doldurdu. Yıkıldığı duvarlar şimdi sanki ona hiç dokunmamış gibi yeniden yükseliyordu. Sanki onu hiç içeri davet etmemiş gibi.

Sonra sakalını çekerek tısladı: "Sana onun söylediklerine inanmamamı söylemiştim."

Daha yatağa bile girmemişti ama savaş çoktan başlamış, sivri bir bıçak kalbini delip geçmişti. "Ayrıca yalanları doğrularla çerçeveleyeceğini söylemiştin.

beni kendi görüşüne ikna etti. Bu görüşün yalan olduğunu gördüm."

"Yine de onu benim öldürdüğümü mü düşünüyorsunuz?"

"Senin hakkında söylediklerinden sadece bu doğruluk payı taşıyordu." Verdiği tepkiler de bunu doğruluyordu. Önce bıçağını fırlattı, şimdi de Çünkü *bunu inkar etmedi*. Ne zaman annesinin ölümünde bir rolü olduğunu öne sürse, Yvenne bunu hemen inkâr etmişti. Her zaman inkâr etmişti. Burada ise sadece Bazir'i dinlediği için sakalını çekiştiriyordu. Kısık sesle, "Onu başarısız bir kaçış sırasında mı öldürdün?" diye sordu.

Sonsuz bir an boyunca, yüzünü okuyamayacağı kadar yüksek duvarlardan ona baktı. Sonra acı veren bir nefes çekti.

Sanki acı çekiyormuş gibi. Babasının elinden değil, onun elinden.

Ani bir korku boğazını sıktı. Adamın parmakları kadının kalçalarında sıkılaştı ama kadın adamın elinden kurtuldu ve dudaklarını büken soğuk bir gülümsemeye geri çekildi.

"Bence bu manzarayı seviyorsun. Benimle ilgili zaten sahip olduğun görüşle çok uyumlu." Çenesi kalktı. "Pekâlâ. Bu şekilde çerçeveleyelim. Annemi başarısız bir kaçış sırasında öldürdüm."

Yapmazdı. Yapmayacağını *biliyordu*.

Yine de Maddek onun yalan söylediğine inanmıyordu. Çiğ bir sesle, "İnanamıyorum-" dedi.

"Ne söylersem. Evet, biliyorum. Çünkü ben senin intikamın için iğrenç, hain bir aracım. Acele edip beni kullansan iyi olur. Eğer şimdi kılıfımı tohumunla doldurmazsan.

tekrar." Sırtını ona dönerek yatağın kenarına eğildi ve dirseklerini dayadı.

"Bana binerken entrikacı yüzüme bakmana bile gerek yok."

Temra'nın yumruğuyla. Hayal kırıklığı dişlerini gıcırdattı. Aralarında bir çözüm olmadan böyle olmamalıydı. Duvarları hâlâ bu kadar yüksekken.

Yine de çok az zamanları vardı. Ayın çenesi ufukta duruyordu. Bu yüzden onu hızla geçecek, sonra artık savaşmayı bırakıp tekrar müttefik olana kadar yavaşlayacaktı.

Yatağın üstündeki alçak tavan ona kürsüde durmak için uygun bir alan vermiyordu, bu yüzden Maddek dizlerinin üzerinde onun küçük, yuvarlak kıcının arkasına yerleşti. Ona duyduğu öfke utangaçlığını bile yok etmiş olmalıydı. eteğini kenara sıyrıp, kalçasını ve bacaklarını ilk kez bakışlarına açtığında, nefes alış verişlerinde neredeyse hiç titreme olmadı.

Tek titreyen Maddek'ti. İhtiyaç o kadar sıcak ve acildi ki, pençeli parmaklarının onun en hassas tenine karşı sabitliğine güvenmiyordu.

Ağzıyla kızın hazır olup olmadığını test etti; kızın parlayan yarığını derinlemesine yaladı ve Yvenne'nin soluk soluğa bir iniltiyle öne doğru sallanmasına neden oldu.

hızla yatağa karşı boğuldu. Sıcak ve kaygan dili onu buldu ve klitorisini emdiğinde, titremesi onunkiyle eşleşmeye başladı.

Biraz daha zamanı olsaydı, onu önce bu şekilde boşaltabilirdi. Bunun yerine diz çöktüğü yerden yavaşça kalkıp çömeldi ve kışının kıvrımlarına doğru ağzı açık, ısıricı öpücüklerden oluşan aç bir iz bıraktı. Kemerine sıkıştırdığı ipekler pençelerinin altında parçalanarak sikiğin çelik uzunluğunu serbest bıraktı. Beklenti, sıkı bir yumruğun darbesi gibi shaftından aşağıya doğru dalgalandı. Cüppesinin kenarına ulaştı ve dili omurgasının dibindeki çukurun üzerinde kaymaya başladı.

Yvenne irkildi, kasları hafifçe gerildi.

Maddek kaşlarını çatarak bu tepkiye neyin sebep olduğuna baktı; dilinin altında hissettiği belli belirsiz bir yaraydı bu. Ama bu bir yara değildi. Sol kalçasının üst kısmında bir yara izi vardı, ön kolundaki yay kirişinden kalan çizgilere benzemiyordu ama daha kalındı. Yeni iyileşmişti ama görünüşe göre hâlâ hassastı.

"Nedir bu?" Dikkatle, yara izine dokunmadan ve pençelerine dikkat ederek, başparmağının ucuyla çizginin yanındaki deriyi izledi.

"Ailenize bir mesaj gönderdiğim için babamdan aldığım ceza. Muhtemelen onaylayacağın bir tane." Her kelimesi acı ve sıcaktı, derin nefes alış verişleriyle noktalanıyordu. "Belki de daha kötüsünü hak ettiğimi düşünüyorsun. de bunun için derimi yüzmeye karar ama derimi yüzüp Syssian duvarından aşağı atardınız. Babam sadece kırbaç kullanırdı."

Ceza. Dizine ve parmaklarına kıyasla Zhalen'den hafif bir ceza. Yine de bu tek çizik bile hak ettiğinden fazlaydı. *Her türlü* ceza hak ettiğinden fazlaydı. Maddek onun için nasıl bir intikam planladığını söylediğini hatırlıyordu ama onun sözlerinden çok, verdiği cevabı.

Eğer beni öldürmeye niyetliysen, bunu yapman için yalvarıyorum. Hayatım bir eziyet oldu. Ölümümün de öyle olmaması için dua ediyorum.

Bildiği çok fazla ceza vardı. Çok fazla acı. Bu yüzden zevkini görecektir bir koca seçti.

Onu seçmişti. Onu derisini yüzmekle tehdit eden bir adamı. Ve şimdi de onu daha fazla acı çekmekten korumak için canını verecek bir adamı.

Yine de onu tüm acılardan koruyamazdı. Ve bazılarını ona verecekti.

Boğazı düğümlenen Maddek onun gergin bedenine doğru eğildi ve sikini bakir amcığına doğru yönlendirdi. "Bu acıyı affet," dedi kısık sesle. "Sadece bir kez olacak. Sonra sana verdiğim sözleri tutacağım."

"Yalancı dilimi koparmak için verdiğin söz mü?" Soruyu nefes nefese sordu ve yaparken sırtı kavislendi, kalçaları onu içeri davet edercesine yukarı doğru eğildi.

Duvarları yıkılıyor.

"Seni uzun, sert ve derin sikkmek için. Seni tekrar tekrar boşaltmak için." Sesi sertti, ağzını kızın kulağına doğru indirdi ve ereksiyonunun geniş başını kızın boğucu yarığında aşağı yukarı kaydırarak kızla alay etti her geçişte giriş. "Seni becermemi istiyor musun, Yvenne?"

"İstiyorum," diye nefes aldı, saf bir ihtiyaç fısıltısı.

Maddek de öyle yapacaktı ama kolay değil. Çok ıslaktı, balından damlıyordu ama kılıfı küçüktü ve Maddek'in parmakları ve dili tarafından yumuşatılmamıştı.

Bir elini omzuna dayayarak ince bedeninin üzerine eğildi, girişine doğru itti ve sadece tüm vücudunu öne doğru iterek yatağın üzerinde dengesini bozdu.

Ay ufkun üzerinde zar zor görünüyordu.

Geriye çekilerek, botlarını yatağın yanına diken ve ayakta durabildiği kadar dik duran Maddek, Yvenne'nin kalçalarını tutarak, sikini sıcak, dar amcığa yarı yarıya gömen kaba kuvvetle bir hamle için onu yerinde sabitledi. Gelininin içinde olmanın verdiği göz kamaştırıcı coşku, dudaklarından boğuk bir nefesin kopmasıyla bir anda yok oldu. Sonra tamamen sessizleşti ve alnını yatağa bastırdı.

"Sadece bu seferlik." Göğsü kabaran Maddek, avuçlarını titreyen böğründe bir aşağı bir yukarı gezdirerek onu yatıştırmaya çalıştı. "Artık canın yanmayana kadar bekleyeceğiz."

Tek kelime etmeden başını salladı, bu hareket yüzünü ondan gizleyen buklelerin bir araya gelmesine neden oldu. Parmakları yatak içinde kıvrıldı, beyaz çarşafı sanki onun sahip olduğu acıdan kaçmak yerine kendini yerinde tutmak için yumrukladı.

O kıvrılan parmaklar kalbine saplandı. "Çok mu fazla? Yarılmışsın ama kabaca yapılmış. Daha sonra devam edebiliriz."

Başını salladı ve titreyerek verdiği nefes göğsündeki endişeyi hafifletti. Bu nefes artık keskin bir acı değil, azalmakta olan bir acı olduğunu söylüyordu.

Adamın sikinin etrafında, kızgın kılıfı yumuşadı ve sıkılaştı, yumuşadı ve sıkılaştı, ballı duvarları onun kalın penetrasyonunu kabul etti ve sonra direndi. Vücudunun içsel mücadelesi Maddek'in dişlerini sıkarak katlandığı enfes bir zevkti. Tüm içgüdüleri Maddek'in tüm uzunluğuyla, sert ve derin bir şekilde içine girmesi ve onu boşaltırken amcığının kavurucu kiskacının şaftının etrafında daha da sıkı kenetlendiğini hissetmesi için kükrüyordu.

Kalbi bu savaşı en tatlı şekilde, Yvenne'nin ona boyun eğmesi ve teslim olmasıyla bitirme ihtiyacıyla çarpıyordu. Ve bu teslimiyette Maddek onu koruduğunu, ona gerçekten sahip olduğunu ve onu kaybetmeyeceğini bilecekti.

Ama bekledi. Ay denizin içinde kayboldu. Gemi gıcırdadı, denizcilerin belli belirsiz bağırışları deniz kuşlarının cıvıltılarına karıştı ve yelkenler hafif esintiyi yakaladıkça zeminin sallanması derinleşti.

Yvenne'nin nefesi o rüzgâr kadar yumuşak oldu. Henüz başını kaldırmamış olmasına rağmen parmakları artık bükülmüyordu. Sırtı o kadar sert değildi, ince gövdesi ince ipekle sarılmıştı. Ne kadar güzel bir kalçası vardı; belinden küçük, yuvarlak kalçalarına doğru dar bir çıkıntı yapıyordu. Yayvan parmakları kalçalarını sıkıca kavrarırken, pençelerinin uçları giydiği ipeklerden daha yumuşak ve ince bir teni hafifçe çukurlaştırdı. Bakışları yanaklarını ayıran tatlı gölgeli vadiyi takip etti, sonra daha aşağıya, ağır aletin narin kıvrımlarının arasına girdiği yere kadar indi.

Sadece bir kısmı onun kılıfının içindeydi, ama amcığı onun sikini boğuyordu. *Onu* boğuyordu. Onun içinde zonkluyor ve ağrıyordu, en ufak hareketleri onun kabarık etini çekiştiriyor ve çekiyordu.

Yvenne uzun bir nefes çekerek başını kaldırdı, sırtı kamburlaştı. "şimdi daha derine."

Maddek emir mi yoksa rica mı olduğunu bilmiyordu. Ama itaat edecekti, gelininin ihtiyacı olan şeyi verecekti, ama sanki sikine sahip çıkma niyetindeymiş gibi onun üzerine geri sallanma şekli için. Ama amının şehvetli kavrayışının onu hem karşılama hem de direnme şekli için, böylece iddiası Uyarılmışlığının uzunluğundaki sıcak emme gibi. Ama boğazının derinliklerinde inleme şekli için ve dudaklarından çıktığında bu zevk sesi onun adıydı.

Gelini bir his fırtınasına dönüştü, omurgasının tabanına çarpan ve ereksiyonunun köküne kadar çatallanan yıldırım, sonra şaftı boyunca yükseldi. Tohumu kontrol edilemeyen darbeler halinde kaynayarak gelinin kılıfına dökülürken

Maddek sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı ve yenilgisini çoktan görmüş olan bir savaşa girişti. İnkâr ederek daha derinlere inmeye çalıştı ama sertleşmiş sikine zar zor boyun eğen ballı kanal, yumuşayan etine tamamen direndi.

Adam boş yere ona doğru iterken tekrar inleyen Yvenne kalçalarını geriye doğru yuvarladı. "Bana karşı bu kadar kolay olmamalısın, savaşçı. Tohumunu ekeceksen, derinlemesine sürmelisin. Ve ben daha fazlası için sabırsızlanıyorum."

Çok istekliydi. Amcığı ihtiyacı sıırıslıklam olmuş, hâlâ içindeki ağır kalınlığı açgözlülükle kavırıyordu.

"Sana daha fazlasını vereceğim," dedi ona. Keskin pençeler takan Maddek onun klitorisini okşayamıyordu ama tek ihtiyacı olan ağzıydı. "Yatağa uzan. Tekrar ayağa kalkana kadar senin tatlılığıyla ziyafet çekeceğim."

Dirseklerinin , omzunun üzerinden geriye baktı, yüzünde açık bir inançsızlık vardı. "Tohumunu çoktan döktün mü?"

"Öyle bir niyetim yoktu. Ama önemli değil."

Hâlâ ona bakıyordu. "Bana olan ihtiyacını çoktan giderdiğin için mi?" "Sana olan ihtiyacım asla hafiflemeyecek. Bu yüzden ağzımla göreceğim kadar senin zevk-"

"Ben kendi başımın çaresine bakarım." Aniden öne doğru çekildi. Aleti kılıfından sıyrıldı, kan, bal ve tohumla parıldayan bitkin bir haldeydi. Yvenne bornozunun eteğini tekrar yerine iterek yumuşak poposunu örttü ve yatağa doğru süründü. "Horoz tüccarının aletini satın almalıydım."

Utanç Maddek'in yüzünü kavurdu. "Tekrar sertleştiğimde, sana verdiğim sözleri tutacağım."

Yatağın ortasında oturdu ve ona baktı; duvarları yine yüksekti, savunmasını aşan uyarılmışlıktan, onu içeri davet eden ihtiyaçtan yoktu. Yine de duvarları hiç görmediği kadar kırılıyordu, sanki ay taşından değil de paramparça olmuş camdan yapılmıştı ve gözlerinde gözyaşı gibi parlıyordu.

Genelde duvarları duygularını gizlerdi ama bunlar gizlememişti. Maddek çok fazla yıkım gördü ve ona teselli edici bir el uzatma ihtiyacına karşı mücadele etti, onun bu girişimi reddedeceğini biliyordu. Bağırsakları çalkalandı, utanç ve korkuyla hasta ve ağırdı. Kendisini memnun etmeyen bir kocayı kabul etmezdi. Yine de şu anda onun kendisine dokunmasını istemediği açıktı.

"Uzun bir savaş gecesini oldu, Yvenne." Ve Maddek artık geliniyle ya da onun bıçak gibi diliyle savaşamazdı. "Biraz dinlenelim, sonra _."

"Savaşlar!" Ondan daha önce hiç duymadığı bir attı, yüksek ve vahşi ve içinde öyle bir acı vardı ki, tuzağa yakalanmış bir hayvanın aynı anda hem gülüp hem de çığlık atması durumunda çıkarabileceği bir sestir. Ya da ağlamayan bir kraliçenin çıkarabileceği bir ses, çünkü gülerken gözlerinden yaşlar dökölüyordu.

"Yvenne?" diye sordu kısık sesle. "Ağlıyor musun?"

"Hayır," dedi, hâlâ gülüyordu ama yanaklarını siliyordu. "Yine de bir kraliçenin birinin görebileceği bir yerde ağlamak için bir nedeni olsaydı, bu o olurdu. Çünkü insanın çocuklarını kaybetmesinden daha büyük bir acı yoktur."

Çocukları mı? Gerginlik ensesini kavradı. "Neden bahsediyorsun?"

"Memnun olacağımı düşünmüştüm. Çocuklarımız olacaktı. Onlardan sevgi ve şefkat beklerdim. Ve güçlü olacaklardı, çünkü sen öylesin." Konuşurken kahkahaları yavaşça azaldı ama nefesleri hâlâ hıçkırıklara boğulmuş gibi ince bedenini titretiyordu. "Ama şimdi biliyorum ki, savaşa ilk atılışları aynı zamanda son olacak; çünkü babalarının gücünü miras alırlarsa, bocalamadan önce kılıçlarını sadece bir kez savuracak kadar dayanıklılıkları olacak. Zavallı lanetli çocuklarımız," diye bitirdi ağır bir iç çekişle.

Hayranlıkla ona baktı. Ne *kadar* keskin bir dili vardı. Eğer Maddek kendi utancından dolayı çoktan bağırsaklarını deşmemiş olsaydı, kadın onun içini deşerdi.

Bunun yerine ona yaklaştı ve kesin bir kararlılıkla, "Bu yatakta yapacağımız savaş bu değıl, Yvenne. Ve uyuduktan sonra, benim dayanıklılığımın hiç şüpheden kalmayacak."

Parlayan gözleri kısıldı. Kadının sesinin keskin kenarında yatan acıyı duydu, "Bir kadının yanında uyumak mı istiyorsun?" diye sordu. queenkiller?"

"İstiyorum." Ne olduğu umurunda değildi. Tek umursadığı Kraliçe Vyssen'in ölümünün onu incitmiş olması ve onun ördüğü duvarları nasıl aşır acısını dindireceğini bilmemesiydi.

"Ama beni senin gibi gören biriyle aynı yatağı paylaşmak istemiyorum." Dudakları titredi ve ona sadece zayıf omuzlarını ve sırtını göstererek döndü. "Aletin tekrar yükseldiğinde, bana olan ihtiyacını gidermek için geri dönebilirsin - ama bunun için beni uyandırmaya zahmet etme."

Bir kez daha onu dilinin bıçağıyla yakaladı. Keskin olmasına rağmen, onunki zehirli bir dil değildi. Onda zaten olmayan hiçbir şey bırakmadı. Sert bir şekilde, "Geri döneceğim ve sana verdiğim sözleri tutacağım," derken içinde ona karşı hiçbir öfke yoktu.

"Dediğin gibi olsun." Nefesi kesildi. "Ama şimdi git."

Böylece ağlamak için yalnız kalabilecekti. Maddek'in içindeki her şey onu bu şekilde terk etme düşüncesine isyan etti. Yine de onu burada istemiyordu.

Göğsü ağrıyarak odadan çıkan merdivenlere doğru yürüdü. Yvenne görececek gözlerin olduğu yerde ağlamadı. Duyacak kulaklar varken de ağlamadı.

Yine de Maddek duydu. Sanki Maddek odadan çıkmadan önce hıçkırığını daha fazla tutamadığı için -her ne kadar denese de- ondan kopmuştu. Bu hıçkırığı çabucak bastırdı. Ama yine de duydu ve bu ses onun dilinden çıkan tüm kelimelerden keskindi.

Sanki pençeleri varmış gibi, sessiz bir hıçkırık Maddek'in kalbini parçaladı. Yine de bu yırtık pırtık ve kanayan yara bile, sebebinin kendisi olduğunu bilmek ya da çaresini bilmemek kadar acı verici değildi.

Bu gece verdiği ve yerine getirmediği o kadar çok söz vardı ki. Sadece Yvenne'ye değil, kendisine de. Yvenne'yi kardeşinden korumuş olabilirdi ama onu kendisinden korumamıştı. Ve ona gerçekten sahip olamamıştı.

Ve şimdi onu kaybetmiş olabilirdi.

BÖLÜM 29

MADDEK

S Güverteye adımını atan Maddek'in yüzüne sert bir rüzgâr çarptı. Açılmış beyaz yelkenler tam dalgalıydı ve gemi alçak, dalgalı dalgalar arasında . Kuyruğa yakın bölgelerden gelen kahkaha ve sesler Maddek'i savaşçıları. Onlar da uzun bir gece geçirmişlerdi ve Lave'den ayrıldıklarından beri zorlu bir sürüşten daha fazlasını yapmışlardı. Yorgun olmalıydılar ama son uyandıklarından bu yana çok şey olmuştu, tartışacak ve kutlayacak çok şey vardı. Bir gece boyunca her anlarını üzerlerine gelen askerleri ve onları takip edecek savaşı bekleyerek geçirmişlerdi ve Yvenne onlara Bu askerlerin sayısına bakılırsa, her savaşçı muhtemelen Rani'nin geldiğini hissetmişti. Yine de o savaşı çok az kan dökerek ve kendilerinden hiç kimse yaralanmadan kazanmışlardı. Ve tanrıça Vela her birini tanımış, her savaşçının -hatta tanrılara nadiren dua eden Parsatheanların bile- kalbini ve gururunu kabartacak bir lütuf göstermişti.

Maddek yaklaşırken, onların bu iyiliği ters yüz edip incelediklerini, Vela'nın Toric'in bir ejderhanın kanatlarında uzaklara uçacağı ve döndüğünde artık kendisi olmayacağı iddiasının olası anlamlarını öne sürdüklerini duydu. Muhtemelen birçok anlam bulacaklardı ve hiçbirinden emin olamazlardı. Sessiz Temra Ana ve dürüst gümüş parmaklı Rani dışında, tanrılar tüm varlıklar arasında en sinsi dilli .

Odalar yatak odası değildi ama prensin güneş odasına benziyordu; alçak minderler ve kanepelerle çevrili bir masa ve daha dağınık

odaya yayıldılar. Artık zırhlarını giymeyen Ejderha, meyveler, etler ve içeceklerle dolu masanın etrafına yayılmıştı.

Maddek içeri girdiğinde, Kelir spaulder'larındaki kanı temizlemekten başını kaldırıp baktı. Savaşçının ıslak saçları yaralı yüzüne ağır ağır dökülüyordu ve belinde sadece küçük bir bez vardı.

Maddek'in yüz ifadesini görünce kendi yüz ifadesi de dehşete kapıldı. "Ay batmadan önce ona ulaşamadın mı?"

"Yaptım. O artık bakire değil."

Ardyl sırtarak kemerinden sarkan parçalanmış ipeklere baktı. "Ona ulaşmak için acele etmiş olmalısın. Umarım bu kanın hepsi onun değildir?"

Kalbi yerinden sökülmiş olsa da onunki de değildi. Göğsü çukurlaşan Maddek başını salladı, sonra Fassad'a baktı. "Kapısını korumaları için kurtları gönderecek misin?"

Savaşçı onlara çiğnemeleri için birer bizon eklemi attı ve onları gönderdi.

Kelir ayağa kalktı ve iki fiçı bal likörü topladı. "Sana yıkama kovasının yerini göstereceğim, çünkü banyo yapmak seni sadece kanlı bir havuzda oturmaya zorunda bırakır. Sonra ona dönebilirsin."

. Maddek, Kelir'in eline tutuşturduğu bal likörünü aldı ama diğer savaşçıyla birlikte geminin kanatlarının yanından geçerken içmedi. Orada görevliler ılık denizden kovalar doldurdu. Her kova başının üzerine devrildiğinde zırhını ve kemerini çıkararak, kanlı su güvertenin kenarından akarak aşağıdaki dalgalara geri dönerek beş dousing aldı.

Parçalanmış ipekleri, onları bir daha görüp görmeyeceğini umursamadan görevlilere verdi ve karşılığında ince beyaz bir cübbe aldı. Onu kalçalarına bağladı.

Kırmızı çarşafı kürkleriyle birlikte sarılmıştı ve onlar da Yvenne ile birlikte odadaydı.

Hıçkırarak hıçkırarak ağladığı, acı ve hayal kırıklığıyla harap olduğu yerde.

Maddek uyuşmuş gibi güneşe döndü ve Banek bir tabağı işaret etti. "Bunu ona geri götürsen iyi olur."

Çünkü gelini her zaman açmış. "Onu henüz rahatsız etmeyeceğim."

Toric'in yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Şimdiden uyudu mu? Öyle bir gece oldu ki, yıllarca uyuyamayacağım."

Maddek başını salladı. "Henüz uyumadı."

"Ve sen ona dönmeyecek misin?" Kelir homurdanarak kendini tekrar koltuğuna attı. "Yvenne gibi bir kadın yatağımdayken, onun bacaklarını ayırır ve-"

"Onun hakkında böyle konuşma," diye uyardı Maddek tehlikeli bir ses tonuyla. "Ve biraz da ateş var," diye güldü arkadaşı, gözleri keskin olsa da Maddek'in yüzünde. "Ejderhamızın yanan yüreği sönmüş gibi görünüyordu ama bunu yapanın kovalar olduğunu sanmıyorum. Öğüt mü istiyorsunuz? Rani'nin ejderhasının kalbine üfleyerek kıvılcımını yeniden ateşlediği gibi, biz de senin."

Avukat. İhtiyacı olan şey bu değildi. Yvenne'e ihtiyacı vardı.

Ama ona bir daha sahip olamayabilirdi.

Boğazı düğümlenen Maddek onlara, "Sizden öğüt değil, yardım istiyorum," dedi.

"Onu alacaksınız," dedi Fassad.

"Vela bana iyilik yapmadı ama bir kralın kalbine sahip olmazsam Yvenne'yi koruyamayacağıma dair bir uyarıda bulundu. Ve onu kaybedeceğim. Eğer bu gerçekleşirse . . ." Devam etmeden önce yutkunmak zorunda kaldı. "Eğer böyle bir şey olursa, onu korumanız için yalvarıyorum."

"Öyle yapacağız," dedi Ardyl hafifçe kaşlarını çatarak ve öne doğru eğildi. "Şimdi bize seni hangi iblisin ele geçirdiğini söyle, Vela'ya karşı öfkelenmiyorsun.

ve bunun gerçekleşeceğini inkar mı ediyorsunuz?"

"Bunu yaptım," dedi Maddek kalın bir sesle. "Şimdi gelinim beni yatağına kabul etmiyor. Ve ben onu kaybettim."

"Onu o kadar kolay kaybedeceğini sanmıyorum." Banek'in gözleri belli belirsiz bir eğlenceyle parladı. "Bizimle otur, Ran Maddek."

Maddek öyle yaptı, çünkü gidecek başka yeri yoktu. Fassad sessizce sordu: "Ne dedi?"

"Ona karşı çarpık bir bakış açım var. Onu bir kraliçe katili olarak görüyorum."

Kelir kaşlarını çattı, içkisi yarıya kadar dudaklarındaydı. "O yılan gibi sinsi dilin Kraliçe Vyssen hakkında söylediklerine inanmadın mı?"

Maddek yorgun gözlerini ovuşturarak, "Ben duymadım," diye cevap verdi. "Ama Yvenne bunun doğru olduğunu iddia ediyor. Annesini o öldürmüştü."

Şaşkın yüzler ona baktı. Sonra yavaşça başlarını salladılar ve hepsi de Maddek gibi inkâr etti.

"Yvenne ne söylüyor?" Bunu şaşkınlık içinde görünen Toric söyledi.

"Bana söylemeyecek. Bunun yerine aramıza yüksek duvarlar örüyor. Denedim-"

"Duvarlarını fethetmek mi? Onları yenmek mi?" Yine Toric'ten geldi. "Vela'nın söylediği gibi."

"Gerçek bu. karşı kendimi hırpaladım, üzerlerine gitmeye çalıştım, onu dışarı çıkardım ve davet aldım ..." Boğazı düğümlendi. Artık hiçbir daveti yoktu. "Her zaman onları yeniden inşa ediyor."

- - -

H Duvarlar," diye Kelir, sonra Ardyl'e baktı. "Dostumuz duvarları görüyor, ama ona duvarların kendisi için ne anlama geldiğini anlattı. 'Duvarlar bir zırhtan başka nedir ki? şehir?'"

"Ya da bir kalp için zırh?" dedi.

"Ya da bir yaranın üzerine zırh." Fassad yumuşak bir parça ekmek kopardı. "Bir keresinde bir arslan sineği kardeşimin yavrularından birini götürmeye çalışmıştı ve kavga sırasında Steel'in omzunu sokmuştu. Derin değildi ama enfeksiyon kaptı ve o kadar acı verdi ki dokunmaya kalktığımda hırladı ve bana terslendi. Diğerlerinden daha çok, o kurt bana güveniyor. Beni seviyor. Yine de dişleriyle bana saldırmadan o yarayla ilgilenmeme dayanamadı."

Annesinin ölümü kadar acı verici bir yaralanma olmalı. Yine de bu sadece annesinin ölümü değildi. Çünkü o duvarları ilk kez dilini kopardığı günün ertesi sabahı görmüştü. Ona sevgi ya da şefkat için kendisine bakmamasını söylediği günün ertesi sabahı.

Ona zarar vermeyeceğini söyleyerek güvenine ihanet ettikten ve sonra bunu yaptıktan sonraki sabah. Ona kendini gösterdiğinde silah yaptığını söylemişti. O zaman anlamamıştı. Ama şimdi . Bunlar duvar değil, kalbi için korumaydı. Tıpkı açık yaralarını gibi. Maddek de yaraları deşmek için ona doğru ilerliyordu.

Maddek'in yüzünü izleyen Kelir kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Demek sonunda görüyor," dedi. "Sen ne ?" Danoh Maddek'e kaşlarını çatarak sordu. "Bir kraliçe katili mi?"

Babasının kızından başka bir şey olmayan biri mi?" Maddek başını salladı.

Banek'in gözleri kısıldı. "Annenin ölümünde, Zhale'den kaçma umuduyla o mektubu göndermek dışında bir rolü olduğuna hâlâ inanmıyor musun?"

"Bilmiyorum." Maddek bunun gerçek olduğunu fark etti. Tam anlamıyla gerçek. Sadece onun sözünü kabul etmek değil ama yine de şüpheler beslemek. Hiçbir şüphesi . "Ama kardeşinin beni inandırmak istediği görüş bu - Yvenne'in bir cinayeti tekrarladığı."

"Yine de itiraf etti mi?"

"Ona ne anlama geldiğini düşündüğümü söyledikten sonra. Sadece kendi hayatını savunmak için annesine zarar vermiş olabilirdi. Eğer Vyssen bir iblis tarafından ele geçirilmiş ya da kudurmuş olsaydı. O zaman suçsuz Yvenne olurdu."

"Demek ," dedi Ardyl. "Yine de bunu bilinçli ve kasıtlı olarak yaptığını varsayıyorsunuz. Bu işi bir kasıtlı yapmış olabileceğini düşünmedin mi? Kandırıldınız mı?"

"Kandırılmak mı?" O kadar zeki ve dikkatliydi ki Maddek'in böyle bir şey gelmemişti. "Zhale tarafından mı?"

"Belki de bir zehirle," diye kabul etti Toric. "Eğer kraliçeyi orada olduğunu bilmeden beslemiş olsaydı, gelinin annesini öldürdüğünü düşünebilirdi. Ve ailesi yanındayken yiyecek ve içeceklerle ne kadar özen gösterdiğini gördük."

Banek başını salladı. "Bu niyeti olmayan bir cinayet olurdu ve suçlama bunun için daha da derinlere inerdi. Özellikle de kadın hileyi fark etmemişse. Kendini suçlayacaktır."

O da öyle yapardı. Ve Maddek de şimdi bunu kolayca algılayabilirdi. "Kasıtsız bir cinayet daha olası," diye kabul etti. "Ben görmedim bile."

Kelir ona kaşlarını çattı. "Genelde bu kadar kör olmazsın."

"Onunlayken öyle görünüyorum."

Banek, "Onu ilk tanıdığınızda mantıklı geliyordu," dedi. "Hepimiz şüpheleniyorduk. Ama şimdi onu nasıl görüyorsunuz?"

"Zeki, gaddar ve kurnaz bir kraliçe olarak, babasını ve kardeşlerini yok edebilecek, ancak sadık olduğu ya da sorumlu olduğu hiç kimseye - tüm halkı da dahil olmak üzere - asla ihanet etmeyecek ya da terk etmeyecek."

Toric, "Biz onun halkı olacağız." dedi.

Maddek başını salladı. "Eğer adım Ran ise, ondan daha iyi kraliçe isteyemeyiz." "Öyle diyorsun ama yine de onun hakkındaki görüşün bu mu?" Banek kaşlarını çattı. "Peki seninle hiç sinsi bir dille konuştu mu?"

"İki kez," dedi. "Ama bir daha olmayacak. Ve bunu yaptığında bile kötü bir niyeti yoktu."

"Yalan mı söyledi?"

Maddek cevap vermekte zorlandı. Onun bunu yaptığını bilmelerini istemiyordu. Bu gerçeği söylemek istemedi. Çünkü bir Parsathean kraliçesi asla yalan söylememeliydi.

Yine de gerçek söylenmeli. "O ."

Tüm yüz ifadeleri karardı. Endişe ve dehşet, savaşçıların birbirlerinin tepkilerini tartıyormuş gibi birbirlerine attıkları bakışları dolduruyordu. Kelir yavaşça sormadan önce, "Yalan neydi?"

"Annemin onu gelinim olarak seçtiği."

"Ama Ran Aşev'in armasını takmıyor," dedi arkadaşı kaşlarını çatarak. "Bundan hiç bahsetti mi?"

"Hayır." Ve eğer annesi onu gerçekten onaylamış olsaydı, bu onayda Ran Ashev Yvenne'ye o armayı vermenin ne anlama geldiğini söylerdi. Ama arma verilememiş bile, eğer Zhalen tarafından çalınmış olsaydı, annesi bunun yerine armanın neden olmadığını açıklayan bir mesaj verirdi.

Bu da Yvenne'nin bundan haberi olmadığı anlamına geliyordu. Yine de Ran Ashev onu onaylasaydı, onaylardı.

Yine hepsi mücadele etti. Maddek'in olduğu gibi çelişkideydiler.

"Belki Ran Ashev onu onaylardı," dedi Ardyl yavaşça. "Bizim de yapmaya geldiğimiz gibi. Ama Ran Marek öldürüldükten sonra ve kendisi hapsedilip tecavüze uğrarken bu onayı vermek ?"

O da Maddek'in düşündüklerini söyledi. Diğerlerinin de yaptığı gibi.

Bu rahatsız edici bilgi Banek'in yüzünü kapladı. "Bu yalanı ne zaman söyledi?"

"İlk başta. Beni onunla evlenmeye ikna etmeye çalışırken. O zaman bunun bir yalan olduğunu bildiğimi söyledim, bu yüzden babasını öldürme vaadiyle beni ikna etti."

Şimdi kaşlarını çatmış ona bakıyorlardı. "Yalan söylediğini biliyordunuz ama de evlenmeyi kabul ettiniz öyle mi?"

Hiçbir mazereti yoktu. "İntikamımı her şekilde almak istiyordum." O zamanlar ailesini öldürmüş olabilecek yalancı bir kadınla evlenme düşüncesi onu nasıl da yıkmıştı. Artık parçalanmamıştı. "Ama benim İntikam artık sadece ikinci planda. Onu korumak daha büyük bir amaç."

Kraliçelerinin ve krallarının intikamını almanın öneminin geride kaldığını kabul ederek, bu yüzden onları kınamadı. Daha önce böyle bir utanç hissetmişti ama şimdi hiç hissetmiyordu. İntikam hâlâ gerekiyordu. Yine de bu intikam kalbinin en ön sıralarında yer almıyordu.

Ejderhası için de öyle. Ancak onlar da tıpkı kendisi gibi çatışmasız değildi.

"Bu yalan seni hâlâ rahatsız ediyor mu?"

Fassad sordu. "Ediyor," diye itiraf etti.

"Çünkü onu eşin olarak kabul edersen Ran adını alamayabilirsin?"

"Hayır." Acı verici olsa da, eğer liderlik etmekle

Parsathe ve Yvenne. . . Yvenne'i seçerdi. "Çünkü bu bir yalan. Ve her ne kadar müttefik olsak da, yine de doğruluğunda ısrar ediyor."

"Bu yalan, onunla olan evliliğinizi yeniden düşünmenize neden oluyor mu?" Hiçbir şey yapamadı. Başını iki yana salladı.

"Ran Ashev onu onaylamadığı için mi çelişkiye düştünüz?"

"Hayır." Bundan . "Başka kimsem olmaz. Onun yalanı benim asla Ran olamayacağım anlamına gelse bile."

"İlk başta konuştuğunu mu söylüyorsun?" Banek şimdi sordu, bakışları düşünceli bir şekilde daralmıştı. "Pençelerini onun boğazına geçirdiğinde mi?"

"Öyleydi."

Yaşlı savaşçının sesi memnuniyetle doldu. "Ve bunu, kendi hayatını kurtarmak ve halkını özgürleştirmek umuduyla seni onunla evlenmeye ikna ederken mi söyledi?"

Aydınlanan Toric öne doğru oturdu. "Ran Antyl bile çocuklarını kurtarmak için yalan söyledi."

Gerçek buydu. Ve sanki Maddek'in üzerindeki baskı hafiflemişti. Bir düşmana karşı ve bir hayat kurtarmak için söylendiğinde, yalanlar haklı görülür ve affedilirdi. Yvenne o anda onun için bir düşmandı ve o da onun için öyleydi. Yine de yalanı sanki bir müttefikten geliyormuş gibi görmüştü.

Tüm savaşçıların aynı rahatlığı hissettiğini gördü. İçlerinden bir düğümün gevşemesi gibi rahatlama geçti.

"Ve bu sadece bir yalan mıydı?" Kelir bastırdı.

". Bana her zaman doğruyu söylediğinde ısrar etmek için yine yalan söylemesi dışında."

"Ama bu muhtemelen aynı amaç ve nedenden kaynaklanıyor," dedi Ardyl. "Artık boğazında pençelerin olmasa da, yine de tüm Syssian yaşamlarının ağırlığını omuzlarında hissediyor olmalı. Ve onu asla yalan söylememesi konusunda uyarın Parsatheanlar arasında tek başına. Annesi bizi izlemiş olabilir, ama

Yvenne bizim yöntemlerimizi tam olarak anlamıyor - Banek'e bir şakanın bile her zaman doğru olması gerekip gerekmediğini sormak zorunda kaldı. Yani o hala aramızda bir yabancı ve

Şimdi bir yalanı itiraf etmenin evliliğe ya da halkını özgürleştirmeye dair tüm umutlarını yok edeceğine inanıyor olabilir. Bu yalan yüzünden onu terk edeceğinize inanabilir-özellikle de yeni Ran'ımız için oy verme zamanı geldiğinde yalanının sorun yaratabileceğini biliyorsa."

İçini büyük bir rahatlık ve ferahlık kapladı. Sanki yalanı, bildiğinden daha derin bir yaranın içinde iltihaplanmıştı. Yine de savaşçıları mantıklı ve doğru konuşuyordu.

"Bu bana onun hakkında farklı bir bakış açısı kazandırdı." Minnettarlık ve gelininin yanına dönme isteği içinde kabardı. Ayağa kalkarak yemek tabaklarını gözden geçirdi. Yvenne'nin en sevdiği etlerdi, ama yemeklerin çoğu

Meyveler ve çilekler onun için yeni olacaktı ve onları denemekten keyif alacaktı. "Farklı bir bakış açısına sahip olabilirsin," dedi Danoh, bakışlarını

masaya. "Ama önce alışkanlıkların üstesinden gelmelisin." Kaşlarını çattı, anlamamıştı.

"Alışkanlık mı?"

"Onu senin gördüğün gibi görme alışkanlığı. Ona senin verdiğin gibi cevap verme alışkanlığı. Annemi daha iyi anlıyor olsam da, yine de ona hep bağırıyorum. Hala onun tarafından kolayca kızdırılıyorum. Bu bir alışkanlıktır. Yani senin görüşün o kadar çabuk değişmeyebilir.

... ama o eski alışkanlıkların onu nasıl çarpıttığını daha iyi fark edeceksiniz. Ve onu nasıl göreceğinizi yeniden öğrenmeniz gerekecek."

"Öyle yapacağım," diye yemin etti Maddek, ateşli bir amaçla doluydu.

Kelir sırttı. "Ve böylece Ejderhamızın kalbi yeniden yanmaya başladı."

Öyle miydi? "Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum," dedi onlara, göğsü birden gerildi. Eğer yanıyorsa, bu sadece bir umuttu. Ve eğer Yvenne bundan sonra ona sahip olmayacaksa, bu umut bile bir anda yok olabilirdi. "Çünkü o *benim* kalbim. Ve onu terk ettiğimde gözyaşlarına boğuldu."

Sempati Banek'in yüzündeki çizgileri yumuşattı. "O halde sen de gümüş parmaklı Rani'nin ejderhasını Bela'nın karnından çıkardıktan sonra yaptığı gibi yapmalı ve içindeki kıvılcımı yeniden ateşlemelisin. Ama bu hikâyenin nasıl devam ettiğini unutma Ran Maddek, çünkü Rani ilk başta ejderhasının dönüşü için çok hevesliydi,

Çok sert üfledi ve nefesinin fırtınası ejderhanın kalbinden geriye kalan zayıf koru söndürdü. Sonra Rani kendi kalbinden yeni bir kıvılcım kesmek zorunda kaldı ve sonsuz bir sabır ve nazik bir nefesle ejderhasının kıvılcımını yeniden alevlendirdi."

Maddek de öyle yapardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

YVENNE

M Addek kardeşinin dilini koparmıştı. Kendini o kanlı ağız kadar boş hisseden Yvenne, Bazir'in başını özel güverteye taşıdı. Drahm onların çok gerisinde yatıyordu. parıldayan bir mücevherdi. Bir önceki gün, o şehre büyük bir mutluluk ve beklentiyle gelmişti. İkisinden de geriye çok az şey kalmıştı.

Maddek'e hiç yalan söylememişti. Ama kendine yalan söylemişti.

Memnun olur muydu? Olmazdı. Bunun yerine açgözlüydü. Daha yedi gece önce, handaki yatakta, Maddek ona böylesine sempati ve sıcaklıkla, annesini öldürmek için komplo kurmadığına dair açık bir inançla baksaydı çok sevinirdi.

Ama şimdi bu yeterli değildi. Ve çaresizce onun vaat ettiği zevke tutunmanın diğer her şeyin acısının üstesinden geleceğini düşünmüştü. Yine de bu da yeterli olmamıştı.

Onu sertçe ve derinlemesine becermek ve boşalmasını sağlamak için verdiği sözleri tutacağını biliyordu. Yine de, tecavüzü bile sadece acı ve hızlı bir son getirdiğinde, bir şeyler paramparça olmuştu. Sanki Maddek'i kocası olarak seçtiği günden beri kalbine yakın tuttuğu her hayal ve her umut parçalanmıştı ve o da onunla birlikte parçalanmıştı.

Şimdi içinde ne vardı? Görünüşe göre hiçbir şey. Kendini kulesinde olduğu kadar yalnız hissediyordu. Ama artık başka hayatların ve hayallerin

Sola. Sadece yaşadığı hayat vardı.

Umut yok. Sadece amaç.

Maddek döndüğünde onun altında yatacaktı.

Yapabilirse zevkini çıkaracaktı.

Görevlendirildiği gibi bir ittifak kuracaktı.

Gelecek olan acıya dayanacaktı.

Vela'nın onay vermiş olması büyük şanstı, yoksa Yvenne tüm bunları yapabilecek gücü olup olmadığını bilemezdi.

Titreyen bir iç çekişle Bazir'in başını yere bıraktı. Suyu sıçrayıp yüzeye çıktı ve geminin suyunun girdapları arasında dönüp yuvarlandı. Sonra yanardöner pulların ve kalın sürüngen gövdenin parıltısıyla kafa yok oldu.

Maddek arkasından sessizce, "Bir deniz baskını," dedi.

Yani çoktan dönmüştü. Ama siki kalkmış olarak değil. Onunla karşılaştığında, kalçalarına beyaz ipek giymişti ve başka hiçbir şey giymemişti. Zırh yok, kan yok, pençe yok. Saçları ıslaktı ve henüz örülmemişti. Savaşçı kıyafetlerinin hiçbirini giymemişti. Neden daha az tehlikeli, daha az güçlü, daha az zarar görmez görünmüyordu?

Üstünü örttüğünde bile kendini açık bir yara gibi hissediyordu.

Tek kelime etmeden onun yanından geçip odaya girdi. Yiyecek ve içecek getirmişti. İki tabak dolusu yiyecek masanın üzerinde duruyordu. Hiç bu kadar aç olmamıştı. Banyo perdesinin arkasında bir kâseye su doldurdu ve parmaklarındaki kardeşinin kanını, sonra da kalçalarının arasındaki Maddek'in tohumunu yıkadı. Üzerinde bıraktığı kanlı izleri de temizledi.

İşini bitirdiğinde gitmiş olacak mıydı? Umut etmeye cesaret edemedi. Yvenne'nin umutla işi bitmişti.

Ekranın ötesinden ağır bir iç çekiş ve ardından Maddek'in sert sesi geldi. "Baban ailemi öldürdüğünde kalbimi paramparça etti."

Durdu, göğsü ağrıyordu. Şimdi ona neden bu kadar şüpheyi baktığını açıklayacak mıydı? Açıklamasına gerek yoktu.

"Bunu biliyorum." diye cevap verdi.

"Onların ölümüne hazırlıklı olacağımı düşünmüştüm," diye devam etti kısık sesle. "söylenmemiş hiçbir şey kalmadı. Ve bir savaşçı Rani'nin sevdiklerimiz için her an gelebileceğini bilir. Yine de hazırlıklı değildim. Bu yüzden öfkem ve kederim gördüğüm her şeye hükmetti. Sana baktığımda görüşümü yönetti.

Belki de bir süre için bu görüşümü lekeleyecek. Ama seni daha net görmek için çabalayacağım, Yvenne."

Şimdi ona elini mi uzattı? Kendini hiçbir şeye teslim etmemişken? Tüm umudunu yitirdiğinde?

Umutlarının kırılması ve yeniden hayal kırıklığına uğraması anlamına gelecekse, adamın uzattığı eli tutmaya nasıl dayanabilirdi?

Bunu nasıl kabul etmez? Onu seçmesinin nedeni bu değil miydi? O el geç gelmişti belki ama gelmişti.

"Kraliçe Vyssen'i ne kadar çok sevdiğinizi görüyorum. ne geldiğini tahmin edemiyorum. Tek bildiğim onu benim annemi sevdiğim gibi sevdiğin. Bu yüzden onu kaybettiğinizde kalbiniz de paramparça olmuş olmalı."

Kalbi de öyle olmuştu. Ve bu şafakta tekrar paramparça olmuştu. Bir kez daha paramparça olursa hayatta kalabilir miydi?

Gözlerini kapatarak Vela'ya dua etti. Yine de tanrıça ona cevabı çoktan vermişti.

daha güçlüsünüz.

Titreyen bir nefesle paravanın arkasından çıktı. Hiçbir şey rağmen, Maddek'in yüzündeki ve omuzlarındaki gerginlik hafiflemişti.

Bakışları yalvarırcasına ona şöyle dedi: "Vela bana bir kralın kalbine sahip olmadığım sürece seni gerçekten koruyamayacağımı söyledi. Bu yüzden senin derslerinden faydalanabilirim."

Vela ona böyle mi söylemişti? Yvenne bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu ama bunu daha sonra düşünecekti. Şimdi kararlı bir şekilde ona bakıyordu. "Hangi derse ihtiyacın var?"

"Bir savaşçı dilek ve pişmanlıklarla vakit kaybetmez, elindekileri kullanır. Ama ben bir kral olmayı umuyorum, savaşçı değil. Bir kral ne yapar?"

"Neredeyse aynı," dedi ona sessizce. "Bir kral değişim yaratma gücüne sahip olduğu için dileyebilir ve pişmanlık duyabilir. Ama aynı zamanda bu değişiklikleri gerçekleştirmek için sahip olduğu şeyleri de kullanır. Ve sahip olduğu şeylerde bir savaşçıdan daha fazla kullanım alanı görüyor. Kafataslarını parçalayabilen bir balta, aynı zamanda ağaç kesmek ve bina inşa etmek için de bir araçtır.

Halkı için evler."

"Ya da sadece bir değil, bir kraliçe görüyor."

Yüreği sızlayarak başını salladı.

"Peki ya varsayımlarıyla onu incitmemiş olmayı dilerse?"

Sanki bu soru onun için bir şey ifade etmiyormuş gibi, sanki bu soru acıyan kalbini hoplatıp gibi omuz silkti. "Yine de sahip olduklarını kullanmalı. Yapılan şey geri alınamaz. Ama belki de kırılmış olanı alıp ondan yeni bir şey yapabilir."

Adamın karanlık bakışları kadının yüzünü aradı. "O zaman nelerden bir bakayım."

Bu Yvenne'di. Böylece aralarında bozulan ilişkiyi yeniden kurabilecekti. Eğer o izin verirse.

Eğer o da isterse.

Titreyen parmaklarıyla cübbesinin bağcıklarını çözdü. Kızaran yüzünü saklamak istese de, yere düşerken gururla çenesini kaldırdı ve adamın karşısında daha önce hiç olmadığı kadar çıplak durdu.

Şimdi siki kalkmıştı. Yine de sanki kendi uyarılmışlığının farkında değildi, bakışları için için yanıyor, saçlarından ayak parmaklarına doğru yavaşça süzülürken tenini kavuruyordu.

"Sana baktığımda ne gördüğümü sanıyorsun?"

Hayal edebiliyordu. "Memelerim bir çocuğa bakmak için çok küçük."

Yavaşça başını salladı. "Belki de öyledir. Bu yüzden meme uçlarını çocuklarımızın aç ağızlarına hazırlamak için düzenli olarak onları emmeliyim. Daha ne olsun?"

Gözleri kısıldı. "Kalçalarım dev bir Parsathean bebeği doğurmak için çok dar."

"Çok dar olan kalçaların değil," dedi yaklaşarak, "dar kılıfın. Dev Parsathean kılıcımın onu germeye alıştırmam gerekecek."

Buna gülmeyi reddetti. Dudakları sert bir çizgi oluşturdu ve adamın bakışlarını ağzına çekti. Belki de arkasında yatan yalancı dili düşünüyordu. "Ufak tefeğim, sakatım ve kaslarım zayıf."

"Bunların hepsi doğru," dedi usulca ve büyük elleriyle yüzünü kavradı. "Yine de senin benim bildiğimden çok daha güçlü olduğuna inanıyorum."

Kalbi ani ve korkunç bir umutla doldu. Hiçbir tepki vermedi. Sesi derinleşti. "Senden bir dersten daha fazlasını isteyeceğim, Yvenne."

Kızın kaşları sessiz bir soruyla kalktı.

"Yaptığım herhangi bir şey sana acı veriyorsa bana söylemelisin, çünkü nefeslerinden anlamam mümkün değil. Ve eğer bana söylemek için konuşamıyorsan, o zaman

ya da hançerini sapla bana, ya da horozumun etini zehirle kaynat."

"Yapacağım," diye güvence verdi ona.

Ağzında bir gülümseme belirdi. Sonra başını eğdi ve onu usulca öptü.

Hiç ses çıkaramıyordu. Nefes alamıyordu. Akıncı olan Maddek her ikisini de çalmıştı.

Yavaşça ağzının köşesinin tadına baktı, sonra ortasının, sonra da karşı köşede, dudakları şefkatle onunkilere değiyordu. Bunu tekrar tekrar yaptı ve çok . Sanki bu öpücükle onun içindeki narin, paramparça parçaları arıyor ve acı veren kenarlarını yumuşatıyordu.

Kollarına yapışmak dışında nasıl tepki vereceğini bilemedi ve sonra adamın dudaklarının kenarını yalamasıyla titremeye başladı. Eliyle ensesini kavradı ve başını geriye doğru eğerek yavaşça ağzını açmaya ikna etti, dilini alt dudağının hassas iç eti boyunca kaydırıldı.

Duygudan titreyerek ona doğru açıldı ve dilinin tatlı darbesini aldı - ah, neden onu daha önce öpmemişti? Neden o da onu öpmemişti? Şimdi şiddetle yukarı uzandı, parmaklarını onun kalın saçlarına doladı ve kendini daha yakına çekti. Bu his o kadar baş döndürücüydü ki, daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Sadece zevk almak değil, zevk almak, tatlılığın ve sıcaklığın tadını çıkarmak. Çok daha fazlasını istiyordu. O kadar çok kez tenini emmiş ve amını yalamıştı ki, o kadar çok kez o aç hırıltıyı çıkarmıştı ki, yumuşakça başlayıp her tadışta daha da doyumsuzlaşmıştı, ama hiç bu kadar her şeyi tüketmemişti.

"Maddek," diye nefes nefese kaldı adam öpücüğü kestiğinde.

Ön kolunu kızın çıplak poposunun altına dayadı ve ağızları aynı hizaya gelene kadar onu göğsüne doğru kaldırdı. Yüzü sert bir ihtiyaç maskesine dönüşmüştü, "Şimdi savaşa birlikte gideceğiz. Düşman olarak değil, müttefik olarak."

Yatağa. Cevap olarak, açgözlülükle onu tekrar öptü. Daha önce de yaptığı gibi onu paravanın arkasına taşıdı ama bu öncekine hiç benzemiyordu. Maddek hiç acele etmeden onu kürsünün üzerine, önünde durması için yerleştirdi, sonra göğüslerini avuçladı ve Yvenne zevkten ve hayal kırıklığından çılgılık atacağını düşünene kadar gergin tepelerini emdi. Maddek onları bırakıp aşağıya doğru doymak bilmez öpücükler kondurduğunda Yvenne'nin meme uçları zonklayarak yakut gibi kızardı; Maddek yukarı bakmadan önce dili göbeğine doğru kayıyordu, gözleri ateş gibiydi.

"Yatağa uzan Yvenne, bacaklarını aç."

Böylece bu savaşta komutan rolünü o üstlenecekti. Yine de bu emri kolayca yerine getiremezdi, yatağa uzanmış ama henüz kendini ona göstermemişti. Kalçalarındaki ipeği çıkaran Maddek platforma tırmandı, başı ve omuzları alçak tavanın altında eğilmiş, bakışları ona açılmıştı. Parmaklarını dizlerinin altından geçirerek onu nazikçe araladı.

Beklentiyle titreyen kadın, adamın kaslı kalçaları arasında ağır ağır sallanan kalın uzunluğa baktı. "Ben at olmak istemiyorum."

Bu onu durdurdu. "At mı?"

"Savaşa at sürerken, bineklerimizle bir oluruz ve sanki uçarız." Yaşamaya başladığı ilk gece, mehtaplı bir gökyüzünün altında kalbine kazınan bu sözleri tekrarlardı. "Ama ben binek olmak istemiyorum."

Maddek sırtıttığında çok güzeldi. Omuzlarını onun yayılmış kalçalarının arasına yerleştirerek ona, "Sadece bir savaşçı kraliçe olman gerekiyor," dedi.

O zaman yapardı. "Peki sen ne olacaksın?"

"Senin," dedi çiğ bir sesle ve ziyafet için başını eğdi.

Ve bunu da daha önce yapmıştı. Pek çok kez. Yine de onu yavaşça yutarken her şey farklıydı. Çünkü ilk kez içinde bir merak filizleniyordu, onun da dolanmış olabileceğine dair heyecan verici bir düşünce. Maddek ona geri dönmüştü. Sadece sevişmek için değil, onu yeniden görmek için. için Onu bir araçtan, bir kraliçeden öte, kalbinin küçük bir parçasını emanet edebileceği bir kadın olarak görüyordu.

Bu harikulade düşünce, onun diline karşı boşalırken, vücudu titrerken ve göğsü saf duygularla şişerken içindeydi. Maddek onun titreyen bedeninin üzerinde hareket ederek sağ bacağını daha yukarı itti ve onu daha da açtı. Onu öptü, ağzı hâlâ onun uyarılmışlığıyla parlıyordu ve hâlâ bal gibi görünmüyordu ama kanı derisinin altında yavaş, yoğun ve tatlı bir şekilde akıyordu.

Gözlerinin içine baktı, amının girişinde basınç artarken bakışlarını tuttu, sonra aniden keskin, gerici bir yanmaya yol açtı. Yvenne usulca soluyarak adamın omuzlarına yapıştı. Bu sefer acı yoktu. Yine de tamamen zevk de değildi, çünkü ondan çok fazla vardı. Daha önce ona verdiği kadar çok daha fazlası.

Kalın siki durmaksızın daha da derine giriyordu, ta ki kadın daha fazla dayanamayana kadar. Kalçaları kadının geniş kalçalarının beşiğine tamamen yerleşti. Onu tekrar öptü, dudaklarının okşayışı, ağzına karşı gergin bir törpü olan sesinden daha yumuşaktı.

"Amin çok sıcak ve ıslak." Zar zor içinde hareket etti, kılıfının içindeki basınç derinleştikçe bir nefes daha çekti. Bir iniltiyle tekrar durdu. "Ne kadar şiddetli bir kavrama. Sadece Hanan'ın merhameti sayesinde tekrar harcamıyorum."

"Beni bekle," diye nefes nefese kaldı.

"Her zaman yapacağım. Artık biriz, Yvenne." Nasırlı bir avuç içi sağ uyluğundan aşağı indi ve bacağına adamın sırtına doğru itti. "Öyleyse savaşa birlikte ."

Acil bir savaş değildi, çünkü onu sadece öptü. Tatlı tatlı, sonra Nefes kesen bir sıcaklık, dudaklarının arasını açgözlü yalamalarla okşuyordu. Sadece

Kadın onun altında huzursuzca hareket etmeye başlayınca Maddek kalçalarını uzun ve yavaş bir şekilde sallayarak gezintiye başladı.

Aletin tamamını amına pompaladı ve içinde hissetmek çok güzeldi, çok güzeldi, ama en tatlı zevk öpücüğünden, parmak uçlarının altındaki teninden, her derine kayışında çıkardığı iniltilerden geliyordu. Yine de sikiinin okşayışı, tüm diğer zevkleri kılıfının kaygan astarına çekiyor ve her seferinde daha fazla hissi sürüklüyor gibiydi. Aletin esnemesi

Arayan parmaklarının altındaki kaslar, amının etinin onun shaftının etrafındaki esnemesine dönüştü. Üstündeki ağırlığı, sıcaklığı ve

Yakınlık, içindeki sıcaklığı ve baskıyı artırdı. Sırtına ketenlerin ve yatağın yanığı, teknenin gıcirtısı, geminin çarpması

Dalgaların hepsi Maddek'in içinde ileri geri kayma ritmiyle sallanıyor gibiydi.

Sonra aniden pistonlu uzunluğu sadece amının dışından zevk almakla kalmıyor, aynı zamanda kendi iç duvarlarından da çekiyordu, her yavaş itişte ecstasye ikiye katlanıyordu. Hissedebildiği tek şey o inanılmaz dolgunluk, sıkılaştan kılıfı ve onun altında çaresizce eğildiğinde, kalçalarını kaldırdığında ve sürdüğünde ağzından boğazına doğru hareket eden sıcak açık öpücüğüydü. sikini.

Adını , ulaşabileceği yerin hemen ötesinde duran serbest bırakılmayı arıyordu. Çılgınca adamın omuzlarını tırmaladı.

"Uç, gelinim," diye ısrar etti, ağzı kızın boğazındaydı. "Benimle uç."

"Öyleyim. Ama ihtiyacım var-" *Daha fazlası.* Adam aniden sert ve derin bir şekilde sikerken kendi boğuk hıçkırığı, yalvarışını sessizliğe boğdu. Neredeyse yeterliydi, neredeyse, neredeyse, neredeyse yeterliydi. "Lütfen."

Parmakları aralarına sıkışmış, kabaca klitorisini okşuyordu. "Uç, Yvenne." Uzun ve sert bir ona emir verdi. "Uç!"

Ve öyle de oldu, Maddek inleyip kadının kılıfının sıkılaştıran iç kaslarını iterken o da Maddek'e yapışarak yükseldi. Kadın aşağı indiğinde, Maddek arkasına yaslandı ve onu kucağına çekerek daha sert, daha derin bir şekilde içine pompaladı.

"Yine mi?" diye sordu dişlerini sıkarak.

Yapamadı. Ama sanki her sert vuruş, serbest bırakılmasının yarattığı coşkuyu yakalıyor ve onu tekrar kılıfının derinliklerine itiyordu. Başparmağı klitorisini okşadı ve siki eskisinden daha sert bir şekilde içine girdi, elleri demir almak için çarşafı dolandı ve göğüsleri her sert vuruşta zıpladı. Bu kez enfes titremeler derinlerde, kalın aletin o tatlı, acımasız ritimle içine işlediği yerde başladı, tekrar yukarı doğru fırlatılmadan önce iç kaslarında bir çırpınma oldu. Maddek bir homurtuyla onun üzerine eğildi, nefesi kulağına sertçe çarpana kadar derinlere doğru okşamaya devam etti. Sonra dişleri onun omzuna kilitlendi ve acı dolu iniltisi, siki nabız gibi atıp sıcak tohumlar saçarken onu yukarı, yukarı takip etti.

Yvenne onunla birlikte yere yığıldı, sanki gökten düşmüş gibi soluk soluğa kalmıştı. Maddek' göğsü kabarmış, koyu teni terden kayganlaşmış, yumuşamakta olan siki hâlâ içindeydi. Ağırlığını üzerinden kaldırmak istemesine hareket ettiğinde, Yvenne onu daha sıkı tuttu.

"Seni içimde hissetmek hoşuma gidiyor."

Boynuna bir öpücük kondurdu. "Ben de öyle."

Bunun yerine onu yanlarına yuvarladı, kalçası onun kalçasının üzerine düştü. Başını onun koluna yasladı.

Şimdi çok sessizdiler. Kız, kendisine bakarken gözlerinin ardında ne yattığını bilmiyordu. Ama daha iyi bir görüşü vardı.

Ya da öyle umuyordu.

Handa onunla , güven vermenin kendisinin zor ve heyecan verici bir parçası olduğunu keşfetmişti. Bu güvene ihanet edildiğinde ise acı verici bir parçasını.

Yine de elini uzatmıştı. Onunla yarı yolda buluşmayı deneyecekti.

"Merdivenler yüzünden," diye fısıldadı.

Cevap vermedi ama bakışlarının yüzünde keskinleştiğini hissetti. Başını kaldıramadı, onun gözleriyle karşılaşamadı. Şimdiden gözleri yanıyordu, boğazı ağırlı bir yumruya dönüşmüştü ve bu anlatıyı asla başaramayacaktı. . . . herhangi bir tepki. Sempatı, acıma, suçlama. Hiçbir şey bu acıyı hafifletemezdi. "Annem her zaman sabırlıydı. Yıllarca kaçışımızı planladı. Çoğunlukla fırsatımız olmadı, çünkü kulemizin kapısı dışarıdan sürgülüydü. Ama bir keresinde babam yatağını ziyaret ettiğinde muhafızların onu düzgün bağlamadığı gibi, bir keresinde o kapının sürgülenmeyeceğini biliyordu - yoksa yardım alabilirdik."

"Kimden?" diye sordu sessizce.

"Hizmetçiler. Ne de olsa bir kraliçe kendi lazımlığını boşaltmaz ya da kendi banyosu için su taşımaz. Bu yüzden kaleden ayrılmalarına asla izin verilmeyen hizmetçilerimiz vardı ve babam bizden bahsettikleri ya da konuştukları takdirde ailelerini tehdit etmişti. Günde sadece bir kez gelirlerdi ve kule odasının içindeyken zaman Rugusian muhafızları tarafından izlenirlerdi. Ama bunlar sadece günlerce değil, yıllarca süren izlemelerdi ve muhafızlar her zaman dikkatli değildi. Bir not hizmetçinin cebine atılabilir ya da onun bulabileceği bir yere bırakılabilirdi. Ve bu şekilde, bir gün bir hizmetçi keten bir sepeti kapının mandalına çarptı ve kapı düzgün kilitlenmedi."

"Demek kaçtın."

Duyguları kalbine mengene gibi saplanan Yvenne başını salladı. İki kez Tekrar konuşmadan önce yutkundu. "Annem güçlü olmam için bana egzersiz yaptırdı ve her gün onu elimden geldiğince iyi taşıyarak koşma alıştırmaları yapardık. Tam rotamızı biliyordum. Sahanlığı geçip yüz sarmal basamaktan aşağı inecek, kuzey koridorundan geçip hizmetkârların odasına girecek ve oradan da servis merdivenlerine çıkacaktık. Ve bana merdivenlerin ne olduğunu söyledi, tarif etti. Bizi alaşağı edeceklerini söyledi. Ben de Onlara doğru olabildiğince hızlı koştum ... ve sanki dünya ayaklarımın altından kayıp gitti. Düştük ve-" Nefesi tekrar tekrar kesildi. "Düştük. Yüzden fazla basamak. Çünkü onların üzerinde bir zeminde koştuğumdan daha farklı koştum gerektiğini anlamadım. "

Uzun parmakları saçlarının arasından kayarak yüzünü göğsüne yaklaştırdı ve saklanmasına izin verdi. "Daha önce hiç merdiven görmedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Boynu kırılmıştı, vücudu bükülmüştü. Kendini bana sardı ve düşüşün en kötü kısmını üstlendi. Sadece bileğimi çarptım ve dibe ulaştığıma dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece

Taş sahanlıkta yatarken onu yanımda yatarken görmenin. Öldüğünü bilmek. Hâlâ kaçmamı isteyeceğini bilmek. Tekrar ayağa kalkmam gerektiğini biliyordum. Ama babam ve kardeşlerim kargaşadan haberdar olmuşlardı. Ve o zaman kalkmayacağımdan ve bir daha asla kaçmayacağımdan emin oldular."

"Bazir onların arasında mıydı?"

"Dizime en çok o vurdu. Annemizi kendi tarzında severdi."

"Onun ölümünü senin ayaklarının altına serdiği için onu tekrar öldürebilirim." Güçlü parmaklar başını geriye yatırdı. Karanlık bakışlar gözlerini aradı. Hoyratça, "Suçlanacak kişi sen değilsin, Yvenne," dedi.

Güldü çünkü aksi takdirde ağlayacaktı. "Bana buna nasıl inanacağımı öğretecek bir savaşçı dersin var mı?"

Ağzında alaycı bir gülümseme belirdi. "Öyle olsaydı, önce kendim öğrenmem gerekirdi."

"Bu ders için bana bakma," dedi ona. "Tüm iyi krallar olması gerekenden daha fazla suç taşırlar."

"Şanslıyım ki bunun için yeterince geniş omuzlarım var." Başını eğerek kızın omzunun ucuna bir öpücük kondurdu. "Ve seninkiler çelimsiz görünüyor, yine de dayanabilecekleri dağlar."

Şimdi gerçekten ağlayacaktı. Titreyen nefesiyle yanağını adamın pazularına . Maddek onun tekrar saklanma ihtiyacını hissetmiş gibi uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Uykuya dalmak üzereydi ki adamın kıpırdanması onu uyandırdı.

Kısık bir , "Dinlen, Yvenne. Sikim tekrar kalktığımda geri döneceğim."

Çünkü Yvenne yanında uyumayacağını söylemişti. Şimdi uzandı ve yataktan çıkmadan önce onun elini tuttu.

"Kal," dedi.

Ve yaptı da.

BÖLÜM 31

MADDEK

Hard Maddek uyumuş olmalıydı. Yvenne'nin yataklarından ya da odalarından ne zaman ayrıldığını bilmiyordu. Ama onun dönüşünü duydu; ahşap kapının sürgüsünü, sonra da dört dik merdivenden aşağı inen zahmetli adımlarını.

girintili zemin.

Sonra merdivenleri çıkarken çıkardığı ses. Ve tekrar iniş. Ve tırmanıyor. Ve iniyor.

Pratik yapıyor, her nefesi titriyor ve korkuyordu.

Göğsü sıkışmış bir halde yatakta yatıyordu ve hiç ses çıkarmıyordu, çünkü Yvenne'nin onu dinlediğini öğrenirse durabileceğinden şüpheleniyordu. Yvenne'nin yarasını açmıştı.

Annesinin ölümünü görmesi için. Yine de hassas . Ve zırhı yokken, onu kolayca incitebilirdi.

Temra'nın yumruğuyla, bir daha asla onun duvarlarına vurmayacaktı. Ve daha dikkatli olacaktı. Onun kıvılcımının söndüğünü görmeye dayanamazdı.

Çalışmasını bitirdiğinde nefes alış verişleri korkudan çok yorgunluktan ağırlaşmıştı. O zaman doğrudan yatağa doğru geldi ve Maddek gözlerini kapattı, sanki dinlemekten kalbi dolu yatmak yerine uyuyormuş gibi Yvenne şeytanlarıyla savaştı. Yatağın platformuna çıkan merdivenleri fazla korkmadan tırmanmış gibi görünüyordu. Hafif ağırlığını şiltenin üzerinde hissetti- ve yumuşak ağzı, dizinin hemen üzerinde, sonra daha yüksek ve daha yüksek. Kalçasını öpüyordu.

Anında taş gibi sertleşmişti. Kadın usulca kıkırdadı ve kalınlaşmış boyunu kavradı.

"Uyandın," dedi gırtlaktan. "Şimdi kıpırdamadan yat."

Yapamazdı - sırtüstü yatmak onun ağzını sikinin üzerinde görememek anlamına geliyorsa yapamazdı. Dirseklerinin üzerine kalktı, bakışlarını onun yüzüne dikti, dili tepesinde kavurucu bir yol izlerken inledi. Elleri çarşafta yumruk olmuş, kız onu tadarken duyduğu açlığın dayanılmaz zevkine katlanıyordu. Bunu pek çok kez hayal etmişti. Ancak hiçbir zaman hayalleri gerçeğe yakın olmamıştı.

Kızgın gözlerle ona baktı. "Her gün sana binme yapmaya niyetliyim. Böylece bu yolculuk bittiğinde yine eyerci."

Kısık sesle ona, "Bu iyi bir fikir," dedi.

Dolgun dudakları kıvrıldı ve ipek bornozunu çıkararak kürsüye geri döndü. Yatağa tekrar tırmandığında bacaklarını sadece çarşafı sarıyordu. Bakışlarıyla onu yuttu, sonra boğuk bir itirafta bulunduğu tekrar gözleriyle buluştu.

"Bana bakışını seviyorum Maddek."

"Seni böyle gören tek kişinin ben olduğumu bilmek hoşuma gidiyor." Zevk almak için aptalca bir şey. Yine de hoşlandı.

Gülümsemesi genişleyerek bacağına onun kalçalarının üzerinde salladı. "Senden de örtünmeni isteyeyim mi?"

". Onun için yapardı.

"Yapacağımı sanmıyorum." Yumuşak eli adamın çıkıntılı boyunu kavradı. "Herkesin senin gücünü, yakışıklılığını görebileceğini bilmek hoşuma gidiyor ... ve hepsi benim."

Kadın sikini amcığına doğru yaklaştıırken dişleri zevkten gıcırdadı. Adam kadının kalçalarını yakalayarak onu durdurdu. "Hazır değilsin."

"Öyleyim." Gözleri ağır ağır kapanırken, sikinin başını kalçalarının arasındaki ıslak şehvetin içinde . "Uyandığımdan beri senin içimdeki anından başka bir şey düşünmedim."

Çok . Onun üzerine çökmüş, onu kavurucu kucağına çekiyordu. Yine de onu tamamen içine alamıyordu; zorluğu uyarılmasından değil, yatağa doğru bükmeye çalıştığı dizlerinden kaynaklanıyordu. Rahatsızlık nefesini kısalttı.

"Yapamam-" Tam bir hayal kırıklığı yüz ifadesini paramparça etti. "Sana bu şekilde binemem."

"Zaten bu uygun bir binicilik değil." Ona tutundu ve kayarak Yatağın kenarında, ayaklarını kürsüye dayamıştı. Yeterince uzağa gittiğinde, bacakları sanki eyersiz ya da  zengisiz bir bineğin üzerinde oturuyormuş gibi serbestçe sallanıyordu.

Orada Yvenne'nin ağırlığı onu adamın sikinin tüm uzunluğu boyunca aşağı taşıdı ve nefesi kesildi. Duyduğu acı değildi, bu seste sadece zevk vardı.

" ok derinsin," diye nefes aldı.

"Daha az mı istiyorsun?"

Başını salladı, dudağı dışlerinin arasındaydı. Ve sonra bacaklarını yatağa dayayarak değil, kalçalarını kaldırarak gerçek bir sürüş yaptı. Göğsünden derin bir inilti yükseldi ve başı geriye düştü, örgüsünün ucu adamın kalçalarına doğru sallandı. Sonra öne doğru eğildi ve kendini onun göğsüne dayadı, yavaşça ona binerken bakışları onunkilere kilitlendi.

Ve Maddek, onun amının sıcak kucağına gömülmekten daha büyük bir zevk . Yvenne onu kendi zevki için kullanırken, kadın hiç yükselip al almadı, o kadar derinde kaldı ki, rahat girişi kayıyor ve şaftının tabanını çalıştırıyordu. Yavaşça hızını artırdı ve başparmağını nemlenmiş buklelerinin arasından kaydırarak klitorisini ovdu.

"Maddek." Başı yine önce geriye, sonra  ne düştü. Kalçaları çılgınca dönmeye başladı. "Oh, Maddek."

"Uç, Yvenne." Ayağa kalkarak meme ucunu ağzına aldı ve sertçe emdi. Kadın haykırdı ve parmaklarını adamın saçlarına gömdü. Başparmağı hâlâ klitorisini çevrelerken, sol eliyle kı ını kavradı ve onu daha hızlı, daha sert, daha yükseğe itti. "Uç."

Dışlerini sıkarak bir çığlık attı, i  kasları adamın boyunu sıkıca kavradı ve adam da hızla onu takip etti. Sonra çok tatlı bir şekilde aşağı indi, yüzünü ellerinin arasına aldı, uzun, yavaş bir öpücük için ağzını onunkine dayadı.

Hâlâ onun içindeydi ama ona daha da yakın olmak istiyordu. Elleri  ıplak sırtına doğru kaydı, nasırlı avuç i leri kendisinininkinden daha sert olan teninin üzerinde kayıyordu.

Kalbi taşa döndü ve kaskatı kesildi. Ağzı onunkinin üzerinde dondu.

"Yvenne," dedi, sesi paramparça olmuştu. Tıpkı sırtı gibi.

Kadın yüzünü adamın omzuna sakladı. Yavaşça, çok yavaşça onu yatağın ortasına çekti ve yüzüstü yatırdı. Elleri ve Diz çöktüğünde sırtının bir yığın yara iziyle dolu olduğunu gördü. Mektubu ailesine göndermenin cezası. Daha önce sırtı hep örtülüydü, bu yüzden

Sadece bir kırbaç darbesi olduğunu düşünmüştü ve o da çok fazlaydı. Ama Zhalen onu parçalamıştı.

Eli teninin üzerinde geziniyor, dokunmuyor ama titriyordu. Hiç böyle bir öfke tanımamıştı. Yine de hiçbirinin diline yükselmesine izin vermedi.

"mu?" Bilmeden ona dokunarak ya da onu tutarak daha fazla acı çekmesine neden olmuş muydu?

"Hayır," diye fısıldadı. "Bazen kaşınıyor."

Hala iyileşiyor. Onu öldürebilecek bir kırbaçtan. Boğuk bir sesle, "Bundan nasıl kurtuldun?" diye sordu.

"Neredeyse yapmıyordum." Titreyen bir nefesle sırt şt döndü ve ona baktı. "İki cevap var. Birini söylemem için bana izin vermezseniz söyleyemem."

Çünkü annesine atıfta bulunacaktı. "Anlat bana."

"İlgilendi. Benimle böyle tanıştı. Yatakta, yaralarım hala açık, ateşim var ve fazla hareket edemiyorum. Benimle ilgilendi ve Belki de bu yüzden benden uzun süre şüphe etmedi ya da onları kandırdığıma inanmadı. Babamın mesajı gönderdiği için neler yaptığını gördükten sonra değil. Ona asla zarar vermezdim Maddek."

"Bunu biliyorum." Parçalanmış boğazından hırıltılı bir sesle cevap geldi. "Diğer cevap nedir?"

İki parmaklı eliyle uzandı ve sakallı çenesini yokladı. "Baban sana savaşların taht odalarında kazanıldığını söylemişti. Sen de savaş meydanlarında kazanıldığını sanıyordun. Ama savaşlar taht odalarında ya da savaş meydanlarında, hatta yatakta bile kazanılmaz."

"Nerede o zaman?"

"İşte." Elini adamın çarpan kalbinin üzerine koydu. "Yok Edici bugün gelse, bizi kleleştirse ve ayaklarını yalamak için çamurda srndrse - srnsem bile, yine de o savaşı kazanmış olmazdı. Kalbimde hala savaşıyor olurdum. Onu yenmenin bir yolunu arardım. Sen ne yapardın?"

"Aynısı," dedi huysuzca.

"Yani burada savaşırsan asla kaybetmezsin. Ta ki ölene kadar. Ama o zaman bile son nefesime kadar savaşırım. Ve buna zafer derim. Ve eğer sahip olacağım tek zafer buysa, bu yeterli olacaktır." Dudağını ısırdı. "Sence bu saflık mı?"

Maddek yumuşak bir sesle, "Hayır," dedi. "Bence haklısın."

"İşte ben böyle hayatta kaldım. Daha önce yenilip yenilmediğimi sormuştunuz. Yenildim. Daha önce yenilgiden sonra ne olduğunu sormuştunuz; ben de halkıma karşı sevgi, babama karşı öfke ve umut olduğunu söylemiştim. Elçimin fark edilip öldürüldüğünü anladığımda, babam beni neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Öfke yoktu. Umut yoktu. Sahip olduğum tek şey sevgi ve denemeye devam etme kararlılığıydı ... çünkü yapabileceğim tek şey buydu. Çaresizdim ama bu çabalamayı bıraktığım anlamına gelmiyordu. Ve annen geldiğinde ... umut geri geldi. Ve fazla zaman geçmeden Öfkemi tekrar bulmadan önce."

Annesi ve babası öldürüldüğünde. "Bunu çok iyi anlıyorum." "Anladığını biliyorum." Üzüntüyle ona baktı. "Sence bir daha hiç "Yeminini iptal mi edeceksin?"

"Evet," dedi ve onun gözlerindeki gölgelerin kayboluşunu izledi. "Henüz değil ama. Ve asla dilini koparacağımdan korkmana gerek yok."

"Hala yalan söyleyeceğime inanıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Ama benim belli bir görüşüm ve aceleyle ve öfkeyle karşılık verme alışkanlığım var. Onun hakkında konuşmadan önce sorarsan, o zaman hazırlıklı olurum ve seni aynı bakış açısıyla görmeyeceğimden emin olurum - ya da söylenmemiş veya incitici kelimelerle cevap vermem. Ve bu alışkanlık kırıldığında, kendimi kontrol etmeme ya da söyleyecekleriniz için beni hazırlamanıza gerek kalmayacak."

Yavaşça başını salladı ama iç çekerek şöyle dedi: "Denemeye söz ve deniyorsun. Ama beni net bir şekilde görmen ne kadar sürer sence?"

Maddek şimdi öyle olmasını diliyordu. Ama dileklerle zaman kaybetmeyecekti; bunun yerine olanı değiştirecekti. Olduğu şeyi değiştirecekti. "Bir kralın kalbine sahip olduğumdan şüpheleniyorum."

Birdenbire ağzı eğildi. "O zaman derslerine devam edeceğim."

"Ben de seninkini." Başını eğerek onun gülümseyen dudaklarını usulca öptü. "Bugün yay alıştırması yaptın mı?"

Öyle olduğuna bahse girerdi. Merdivenlerde olduğu gibi. Ve ata binerken.

Başını salladı. "İpi çekiyorum. Kelir de oklarımı denizde kaybetmeden pratik yapabileceğim bir bulmama yardım etti." Kaşları hafifçe çatıldı. "Ve benim görüşümün diğerlerinininki gibi olmadığını söyledi."

Onun yüzünü avuçladı. "Sahip olduğun bir yetenek, böylesine mükemmel bir görüş."

"Görünüşe göre yay kadar pratik gerektiren bir hediye."
Öyle de . "Danoh öğrenebileceğin keskin gözlere sahip. Sana yayı en iyi o ve Toric öğretebilir."

"Onlardan ders isteyeceğim - belki Toric'ten değil ama. O yine hasta."
Kaşlarını çatı. "Zehir ve ateş mi?"

"Deniz ve dalgalar. Bütün gününü güvertenin altında atlarla geçirdi. Kokularının midesini rahatlattığını iddia ediyor." "Eğer hastalanırsam, bunun nedeni muhtemelen deniz olmayacaktır" demeden önce dudağını ısırıldı.

Ama olduğu için. Gerçi Vela henüz olmadığını söylemişti.

Maddek ona o kadar çok sahip olacaktı ki, yakında bu durum düzelecekti.

Ay taşı bakışları adamın yüzünde gezindi. "Hâlâ evlenmeden önce çocuk sahibi olmamı beklemek istiyor musun?"

Maddek bunu ona söylemişti. Doğurana kadar onunla . Çünkü kız kısırdı ve onun işine yaramazdı.

Artık öyle olup olmaması umurunda değildi. "Beklememize gerek yok. Ama bir Parsathean evlenmek için Temra'nın sunağında durmalı."

Ve Ran olarak adlandırılırsa duracağı yer de orasıydı. Bir kralın kalbine sahip olduğu zaman mı olacaktı?

Yvenne bir kraldan daha azını hak etmiyordu. Bu yüzden onun derslerini iyi öğrenecekti.

-Ve karşılığında kendisinininkini verir.

"Bugün senin için bir avcı dersim var." Beklenti yüzünü aydınlattı. "Ne dersi?"

Kuru bir sesle, "Bıçak nasıl düzgün fırlatılır?" dedi.

Ve kız ona karşı çok tatlı bir şekilde güldüğünde, onu tekrar öptü.

BÖLÜM 32

YVENNE

B Gemi Kaynayan Deniz'in kuzey kıyısına ulaştığında, Yvenne bıçağını fırlatıp ucunu beşte dört oranında hedefine saplayabiliyordu. Bir oku isabetle fırlatabiliyordu.

inanılmaz bir menzil. Ve sadece Maddek'in üzerinde binicilik pratiği yapmıyordu. Atlar egzersiz için üst güverteye getirildiğinde, sırtlarına . Hiçbir zaman yürüyüşten daha hızlı hareket etmediler, ama o yine de bir bineğin tepesinden okunu salıyor.

Ayrıca dört basamağı da rahatça çıkabiliyordu -dizleri buna asla izin vermediği için rahatça değil- ama kolayca ve korkmadan.

Gördüğü pek çok mucize, yediği pek çok deniz canlısı vardı. Gemiden, ülkesini her zamankinden daha iyi görüyordu. Syssia'nın batı sınırını belirleyen büyük beyaz kayalıklar Yolculuklarının son on gecesi için mesafe.

Bu kayalıklar kuzeye doğru uzanıyor ve Parsathe'nin batı sınırını da belirleyen nehir geçidine dönüşüyordu. Kıyıya yakın bir liman şehri uzanıyordu. Drahm kadar zarif ya da kalabalık değildi ama yine de Yanan Ovalar'ın kuzey ve batısındaki diyarlardan gelen insanlarla dolup taşıyordu.

Yvenne'nin kalıp görmek istediği çok şey olmasına rağmen şehirde fazla kalamadılar. Neredeyse kuğu gemisinden indikleri andan itibaren güneyden, yani Syssian karakolu yönünden gelen askerlerin söylentilerini duymuşlardı.

Sadece doğruya yolculuk için erzak ve at toplayacak ve daha fazla Parsathean binicisi toplayacak kadar uzun süre kaldılar. Bu bölgedeki Parsathean'çoğu çoktan Kilren'e doğru at sürmüştü.

Yeni Ran'ın yanı sıra, daha uzak mesafeden gelenler de artık gruplarına katılmıştı. Şehirden ayrıldıklarında sayıları neredeyse dört düzine atlıya ulaşmış, onları nehrin doğusundaki inişli çıkışlı tepelere götürecek iyi aşınmış bir yolu takip etmişlerdi.

"Doğrudan Kilren'e mi gidiyoruz?" Bunu söyleyen, kuzey diyarlarında kiralık kılıç olarak hizmet ettikten sonra Parsathe'a dönmüş bir savaşçı olan Jakon'du.

Maddek başını salladı. "Enox ve Parsathean ordusuyla buluşmaya gidiyoruz. Sabah olunca biri hızlı, diğeri yavaş olmak üzere iki gruba ayrılacağız. Ben yavaş grupta olacağım çünkü gelinim hamile olabilir."

Toric, "Ben hızlıca bineceğim," dedi. Gemideki tam dönüş sırasında yüz hatları keskinleşmiş ve incelmışti -ve yolculuğun çoğunu Dalgalar onu sürekli hasta ettiği için atlarla birlikte güvertenin altına indi. "Ben Ejderha'nın kanatlarıyım, o yüzden benden yararlanın."

Kelir kaşlarını çatı. "Hızla ata binecek kadar iyileştin mi?" "At üzerinde olmak midemin deniz gibi sallanmasını engelliyor."

Kelir bunu başını sallayarak kabul etti. "Fassad, sen onunla git. Cam tarlalarının kuzeyindeki çukurda buluşacağız ve eğer herhangi bir nedenle orada kalamazsak kurtların bizi takip edebilir."

Yvenne'nin kalbi daha hızlı atarken savaşçı başını salladı. Temra'nın sunağının yakınındaki cam tarlalar. Sonunda Maddek'le evlenebileceği yer.

Tabii hâlâ onunla evlenmeye niyetliyse. Çünkü Zhalen onlara Parsathean topraklarında saldırdıktan sonra buna ihtiyacı olmayacaktı.

Ama henüz aralarına mesafe koymamıştı. Kamp kurana kadar onun yanında at sürdü; ateşin etrafına yerleştiklerinde, gruplarının yeni üyeleri seyahat ettikleri diyarlardan ve gördükleri her bahsederken ona yakın oturdu. Ve daha sonra Maddek, kürkünün içinde ona uzun, yavaş bir sevişme yaşattı; titremeleri geçtikten sonra bile ona sarıldı, başını geniş göğsüne yasladı.

Sonrasındaki sessizlikte usulca şöyle dedi: "istediğin gibi oldu. İleri karakoldan gelen Syssian askerleri Burning Plains'i işgal etti. Ve böylece babam

Parsathe'ye savaş ilan etti."

Kolları etrafında sıkılaştı. "Ama onun ellerinde acı çekmeyeceksin."

Sanki Maddek bunu engelleyebilirmiş gibi. Bunu denemesi çok hoştu ama Yvenne'nin kaderinden kaçabileceğine dair hiç umudu yoktu. "Vela bunu yapacağımı söyledi."

Alaycı bir homurtu çıkardı.

Başını kaldırarak adamın gölgeli yüzüne baktı. "yalan mı söylüyor?"

"Hayır. Ama açıkça konuşmuyor. Bu yüzden Parsatheanlar Temra - her zaman ayaklarımızın altında olmak dışında hiçbir söz vermez. Ve Rani, her zaman amacında dürüst ve nettir. Vela neden nasıl ve neden acı çekeceğinizi söylemesin ki, biz de bunu önleyebilelim?"

"Açık konuştuğunu düşünüyorum," dedi Yvenne. "Toric'e neden bu kadar kolay bir cevap vermiyor. Bazı şeylerin doğru bir şekilde öğrenilmesi için deneyimlenmesi gerektiğine inanıyor."

Çenesi sıkıştı. "Bir şey öğrenmek için acı çekmene gerek yok."

"O zaman belki de bu onun engelleyemeyeceği bir şeydir ve beni sadece buna hazırlar."

"O zaman bunu açıkça söylemeli."

Yvenne sessiz bir kahkaha attı. Vela onun gözlerinin içine baksa da Maddek tanrıçayı eleştirmekten çekinmedi. "Bu kadar açık mı konuşuyorsun?"

Kendi eğlencesiyle homurdandı. "Vela ne düşündüğümü çok iyi biliyor."

O da öyle yaptı. Ama tanrıçanın ne düşündüğünü bilmek Tahmin etmek imkansızdı, bu yüzden Yvenne denemedi. Aklı o yöne gittiğinde, babasının ellerinde çektiği acıların sandığından tamamen farklı bir anlama gelip gelmediğini merak etti. Vela, Maddek'i seçtiği için daha fazla acı çekeceğini söylemişti ama belki de bunun tek nedeni Maddek'in babasını cezbetmek için kuzeye gitmiş olmasıydı ve Yvenne başka bir yöne gitmiş olabilirdi. Zhalen'in karakoldaki askerlerle birlikte at sürüp sürmediğini kesin olarak bilmiyorlardı. Hâlâ Syssia'da olabilirdi ve Yvenne'nin onun ellerinde çektiği acılar ona yaptıklarından değil, halkına yaşatacağı dehşetten kaynaklanıyor olabilirdi.

Yine de bu tür merakların kimseye faydası olmadı. Yvenne Vela'nın olası tüm anlamlarını hayal etmeye çalışsa ve bilinemeyecek şeylere dayanarak seçimler yapmaya kalksa, kararsızlıktan felç olurdu. En iyisi elinden geldiğince ilerlemek ve kaderi ona geldiğinde onunla buluşmaktı.

Acı çekecekti. Ama bu acı her ne şekilde olursa olsun, hayatta kalabilecek kadar güçlü olacaktı.

Bu yüzden bilemeyeceği şeyler için endişelenmek yerine Maddek'i kendine yakın tuttu ve uyudu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

MADDEK

W Sonunda nehrin doğusundaki tepeleri aşır Yanan Ovalar'a bakan tepeye vardıklarında Maddek'in gelininin nutku tutulmuştu. Önlerinde uçsuz bucaksız kıvrıl

Ateş çiçekleri cümbüşü, yaprakları o kadar kıvrımı ve ki ovalar alev alev yanıyor gibiydi.

Duygudan göğsü sıkışan Maddek, kadının bineğini kısa bir mesafe yukarı çekerek daha yüksek bir manzara arayışını izledi. Yüzü, tıpkı denizin güzelliğini ilk kez gördüğünde olduğu gibi merakla aydınlanmıştı. Ancak şimdi aynı şaşkınlık ve hayretle baktığı şey onun eviydi.

Maddek'in yanına atlayan Kelir sessizce sordu: "Onunla evlenmiyor musun? Ayakların yere değdiğinde evlenirsin sanmıştım."

Yedi gün geçmiş. Maddek o zaman onunla evlenirdi. Ama bir şey için. "Bir kralla evlenmeyi hak ediyor."

Özellikle de ona bu kadar emek verdikten sonra.

Bu diğer savaşçıyı eğlendirdi. "Peki ya adın Ran değilse?" "Aezil ölmeli," dedi Maddek kolayca. "Onu öldüreğim ve Rugusian tahtı."

"Gelininin tahtına oturacaksın." Kelir güldü. "Aezil'den sonra sırada o var."

Ve o büyücüyü yok ettikten sonra gerçekte o diyarın kraliçesi olacaktı.

" halde Toleh," diye karar verdi Maddek.

Kelir sırttı. "Peki sakalınızı bir Tolehi erkeğinin yaptığı gibi tıraş eder misiniz?"

Çıplak bir çene ile. ". Gelinim benim dikkatimi çekmek istediğinde çekecek bir şeyi olmaz."

Kelir kuru bir sesle, "Sanırım öyle," dedi.

O da öyle yapardı. Ve sık sık yaptı. Maddek sırttı.

Yvenne ve mutlu bir şekilde ovaya bakan tepeden geri döndü. "Akşam yemeğimizi avlayayım mı?"

Gemiden çıktıklarından beri her gün yaptığı gibi -kendileri ve gruplarında kalan diğer bir düzine binici için. "Yapmalısın."

Bakışları yakındaki otları ve çiçekleri taradı. "Burada ne aramalıyım?"

"Birçok hayvan yeraltındadır, bu yüzden ok yerine bir sopa gerekir," dedi ona. "Yer üstündekiler küçüktür, bu yüzden çoğu zaman tek şey titreyen ateş çiçeğidir."

"İşte orada." Ardyl işaret etti.

Yvenne nişan aldı, serbest bıraktı. Menzil içindeyken hep vururdu. Danoh atını sürdürdü ve bir ot kemirgenini süpürdü.

Mırıltılar izleyen savaşçılardan geldi. Bu yolculukta bu gösteriyi defalarca görmüşlerdi ama ne etkilemekte başarısız olmuşlardı ne de bıkmışlardı.

Yvenne sırtarak Maddek'e baktı. "Bir dahaki sefere bir drepa denemeliyim ve boynumda bir pençeyle övünmeliyim."

Başını iki yana salladı. Pençelerinin bu kadar önemli olmasının sebebi basit bir av değildi çünkü drepaları avlamak diğer tehlikeli hayvanları avlamaktan daha zor ya da kolay değildi. Bunun yerine drepa pençesi ya bir sürüden sağ çıkmayı ya da sürünün ne olduğunu anlamayacağı kadar sinsi bir avcı olmayı övünç kaynağı haline getiriyordu. "Önce oklarınızı saydığınızdan emin olun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Drepa avladığımız diğer hayvanlar gibi değildir. Birini yaralar ya da öldürürseniz, diğerleri kaçmaz. Drepa saldıracaktır. Bu yüzden bütün bir sürüyü devirecek kadar okunuz emin olun."

"Anlıyorum." Adamın boynundaki pençelere baktı. "Bir sürüyle savaşmak zorunda mı kaldın?"

"Onlarla savaşmadım. Bunlardan üç tanesine rastladım ve o da benim gibi şaşırdı." Sonra birçok Parsathean gibi o da hayatta kaldı. "Eğer hiç

Yeterince okunuz yoksa, ölü gibi yere yatın. Seni görmezden geleceklerdir."

"Öyle mi yaptınız?"

Maddek başını salladı. "Birçok kez."

Bakışları tekrar ufka döndü. Alnında belli belirsiz kırıışıklıklar oluştu.

"Scourge'a ne kadar var?"

"Dört günlük yol. Görüyor musun?"

"Baş ve omuz, sanırım."

"Yan çevrilmiş." Gümüş parmaklı Rani, ejderhasını almak için karnını yararak açtığında böyle .

Yvenne hafifçe doğruldu. "Şu yönden gelen atlılar var."

"Kaç kişi?"

"İki. Bir kadın ve bir kız. Sanırım kız Toric'ten bile genç ama bir savaşçı gibi giyinmiş. Kadın belki Banek'le aynı yaşta ve o da bir savaşçı. Drepa derisinden zırh giymiş ve saçlarını örmüş. Sağ omzunda yırtık bir hilal izi var."

Kelir, Yvenne'yi neredeyse eyerinden sıçratacak bir çığlık attı. "Bunlar benim annem ve kız kardeşim," dedi ona şaşkınlıkla baktığında. "Toric onu arayıp bulmuş ve arkadan geldiğimizi söylemiş olmalı."

Çok geçmeden Kelir'le kahkahalar ve kucaklaşmalar eşliğinde buluştular.

Nami Maddek'e daha ağırbaşlı bir şekilde yaklaştı. Kucaklaması sıkıydı. Ateş çiçeği kabilesinin lideriydi; bir zamanlar kendi babasının da sahip olduğu bir pozisyon. Çocukluğunda ailesi birçok kez onun ailesini ziyaret etmişti. "Söylenmemiş hiçbir söz kalmadı mı?"

Boğazı düğümlenen Maddek ona "Hiç yoktu" dedi.

Kadın onun kolunu okşadı. "En fazla bu kadarını isteyebiliriz."

Başını salladı, sonra da onu dikkatle atından inip onlara katılan Yvenne ile tanıştırdı. "Gelinim."

Nami, Yvenne'nin ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve kısa bir süre bakışlarıyla buluştu. "Bu gözleri daha önce de görmüştüm. Sen Nyset'in varisisin."

"Öyleyim."

"Ve sen de bizi Yok Edici'ye karşı

birleştireceksin." "Deneyeceğim," dedi Yvenne.

Maddek, "Toric sana yolculuğumuzdan bahsetti mi?"

diye sordu. "Daha fazlasını duymak isterim," dedi

Nami.

"Yolda anlatırım," diye söz verdi.

Maddek, Seri'nin Yvenne'nin yanında, Banek'in de diğer tarafta yer aldığını fark etti. Onu eyere kaldırdığında, Yvenne'nin dikkati kız tarafından çoktan çekilmişti.

"Kardeşinden bile daha iyi bir savaşçı olduğumu duydum," dedi Yvenne ona.

Kelir'in kız kardeşi sırttı. "Ben de öyleyim."

"Avlanmayı öğreniyorum," dedi Yvenne. "Ama avlanmaya alışkın değilim. ovalar ya da avı tespit etmek. Gözlerime rehberlik edecek birine ihtiyacım var. Bu onuru bana bahşeder misiniz?"

Seri zevkten kızardı. "Yapacağım."

İyi bir eşleşme oldu. Yeteneklerini sergilemeye genç bir savaşçı ve onları öğrenmeye hevesli yeni bir savaşçı.

Nami'nin vakur sesi, Maddek'in bakışlarını atlarını sürmekte olan çiftten uzaklaştırdı. "Yalan söylediği doğru mu?"

Eğer Toric bunu ona söylediyse, şüphesiz Nami'ye de söylemiştir. koşullar. Yine de Maddek, her kabilenin ileri gelenlerinin karşısına çıktığında bunu tekrar tekrar açıklamak ve onları Yvenne'nin lehine çevirecek kelimeleri bulmak kalacağını biliyordu.

O yaşlılardan biri şimdi yanında at sürerken, o da bu sözleri uygulamaya başlayabilirdi. "Kendi hayatını ve halkının kurtarmak için bir düşmana yalan söyledi."

Nami bir kahkaha attı. "Düşmanını gelin olarak mı alacaksın?"

"Başkasını istemem. Ve o artık düşman değil, vahşi ve zeki bir müttefik."

Gözleri kısıldı. "Yani sıradan bir müttefik kraliçemiz mi yapacaksınız?" "Parsathe'nin gelmiş geçmiş en iyi savaşçı kraliçelerinden biri olacak.

ve evliliğimiz her iki krallığı da güçlendirecektir."

"Bir savaşçı kraliçe mi?" Nami alay etti. "Atının üzerinde huzursuzca oturuyor ve bir kız ona avlanmayı öğretiyor. Annenin seçeceği gelin o değil."

Bunun şimdi ne önemi vardı ki? "Yvenne görüldüğünden daha güçlü."

Küçümseyerek, "O zaman ona olan aşkın gözünü kör etmiş." dedi.

"Hayır." Başka duygular onu kör etmişti. "Aşk onu daha net görmemi sağladı."

Yüz ifadesi yumuşamıştı. Yine de bakışları hâlâ keskindi, sorgulaması bitmemişti. "O zaman bana bu güçten ve neden iyi bir kraliçe olacağından bahset."

Maddek de öyle yaptı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

YVENNE

Yvenne gözlerinin bile şeyi göremediğini, sürekli hareket eden ufkun ötesindeki dünyayı gizlediğini öğrenmişti. Ufuk çizgisinin ne kadar uzakta olduğunu bilmiyordu.

bir kule ya da sırtın üzerindeydi. Ve yerde durduğunda, sırtlar ve kuleler, tabanlarında ne olduğunu göremese bile, daha uzaklardan da görülebiliyordu.

Böylece Parsathean kampına girdiklerinde, ufkun ne kadar uzandığını bilmiyordu; ama her yönde savaşçılar ve atlar vardı, otlak ve herkes için yer olacak şekilde yayılmışlardı.

Ve sadece Parsathean ordusu değil, çok fazla olmasa da öğrendi. kamplarda bir farklılık görebiliyordu. Yeni Ran'a isim vermek için Kilren'de toplanan savaşçıların çoğu Enox'a ve orduya cam tarlalarına kadar eşlik etmişti ve daha da fazla Parsathean'ın gelmekte olduğu haberini almışlardı.

Birçoğu açık gökyüzünün altında uyuyordu, ancak manzarayı süsleyenler de vardı mamut derisinden çadırlar, güneşten ağarmış solgun. Hepsi at, ot ve yemek ateşi kokuyordu.

Her kabilenin ve klanın liderlerinin toplandığı en büyük çadıra doğru at sürdüler. Maddek, Nami ve Seri'nin yanı sıra Ejderhasının beş üyesiyle birlikte o çadıra girdi.

Dışarıda sadece Banek kalmıştı; o da dışarıda pek çok kabile lideriyle tanıştırılan ama izin verilmeyen Yvenne'ye göz kulak olmak için

Çadıra kabul edildi, çünkü Parsathean değildi ve Maddek'le henüz evli değildi.

Onun yerine Banek'le birlikte yakındaki bir ateşin başında oturmuş, kızarmış etler yiyip onlara katılan savaşçılarla konuşuyor ve toplantıdan dışlanmanın yarattığı hayal kırıklığının dilini yakmasına izin vermemek için çok çaba sarf ediyordu. Buraya kadar gelmişti. Parsathe'a yazdığı mektupla o kadar çok şeyi harekete geçirmişti ki. Artık hiçbir söz hakkı yoktu. Geleceği Parsathean'ın ellerindeydi. Kendisine bunun Drahm'dan farklı olmadığını söylemeye çalışsa da, bir savaşçıdan ve onun gücünden yararlandığında ... kendini buna gerçekten ikna edemedi. Çünkü kardeşine karşı verdiği o savaş gerçekten de çelik ve kılıçlarla yapılmıştı. Yine de burası bir taht odasıydı ve savaşçısına en faydalı olması gereken yerdi.

Ama burası aynı zamanda bir gün onun olacak bir taht odasıydı. Maddek'in bu savaşta mücadele edebileceğine güvenmek zorundaydı. Ama onun yanında savaşmayı tercih ederdi.

En azından o çadırın dışında öğrenecek çok şey vardı. Banek'le konuştuğu savaşçılar, bir bölük Syssian askerinin gerçekten de karakoldan ayrılıp kuzeye doğru gittiğini ve onlara çok sayıda Rugusian askerinin eşlik ettiğini söylemişti. Özellikle Yvenne boynundaki yara izinden bahsettikten sonra, Zhalen'in de aralarında olduğu kesin olarak anlaşılmıştı. Babasının ordusu Scourge'un kuzeyine kadar gelmişti ama daha uzağa gitmemişti.

Bu haber bakışlarını güneye çevirdi. Babasının yanında getirdiği askerleri ya da Scourge'un üssünü göremiyordu ama o dev iblisin cesedi sadece bir günlük mesafede, net bir görüş alanındaydı.

Yine de yakınlardaki tek şey Bela değildi. Banek'e, "Temra'nın sunağına yakın olmalıyız?" diye sordu.

Yaşlı savaşçının kaşları birbirine yaklaştı. "Yakın mı?"

"Ran Bantik'in durduğu ve kabilelere birleşmeleri için yalvardığı yere."

Kafası . "O noktaya yakınız. Ama Temra'nın sunağı ..." Geniş bir el hareketi yaptı. "Her yerde."

"Her yerde mi?"

"Her yerde." Yumruğunu yere vurdu. "Bu Temra'nın sunağı. Bu yüzden üzerine başka tanrılar için tapınak inşa etmeyiz. Hepsi onun."

Göğsü çukurlaştı. "Temra'nın sunağı toprak mı?"

Başını salladı.

"Tüm dünya mı? Yoksa sadece Parsathe mi?" "Sağlam zeminin olduğu her yer."

Bu yüzden Maddek onunla denizde evlenememişti. Ama on gün önce karaya ulaşmışlardı.

"Ama bunun üzerine evlenmeniz gerektiği doğru mu?" dedi. "Gerçek bu. Ve bir Ran'ın adı konulduğunda durduğu yerdir." Bir sesle Çenesini kaldırarak Maddek'in bulunduğu çadırı işaret etti.

Şaşkınlık acısını yok etti. "Şu anda yaptıkları şey bu mu, ona Ran adını vermek mi?"

Başını iki yana salladı. "Herkes sesini yükseltmelidir. Ama liderleri Kabileler ve aşiretler önce onunla konuşacak ve söyleyeceklerini dinleyecekler; böylece halklarına aktarabilecekler ve hepimiz adına konuşmaya layık olup olmadığını anlayacaklar."

"Ondan ne isteyecekler?"

"Pek çok şey." Banek ateşi karıştırarak çıtırdayan kıvılcımlar çıkardı. "Muhtemelen Ran Ashev ve Ran Marek için yas tutarak başladılar. Sonra klanlarının ve kabilelerinin Ran olabilecek bir savaşçı ve onun kraliçesi olacak kadın hakkında bilmek istedikleri soruları sordular."

"Ona beni mi soracaklar?"

"Soracaklar."

"Ve benim hakkımda bildikleri, Parsatheanların ona Ran adını verip vermemelerini etkileyebilir mi?"

"Olacak."

Onu onaylamazlarsa Maddek kral olamayabilir miydi? Yeni bir hayal kırıklığıyla çadıra doğru baktı. "Kendi adıma konuşmayı tercih ederim. kendim."

Banek sırtıttı. "Zamanla seni çağıracaklar. Toplantımız henüz belirlenmedi. Ve hiçbir zaman başka bir ordu yaklaşırken bile bir Ran'ın ismini vermeye zorlanmadık. Muhtemelen gerçek toplantıyı o savaş yapılana kadar ertelemeye karar verecekler - çünkü babanın ölümü çok şeyi değiştirecek."

Öyle olacaktı. O zaman daha sabırlı olurdu. Banek gibi.

Özellikle de Banek'in yanında olduğu gibi. "Tanıştığımız günden beri bana iyi bir arkadaş oldun," dedi şimdi ona. "Bunun için minnettarım."

Ağzına bir gülümseme değdi. "Sana minnettar olduğum gibi. Bana çok şey verdiniz."

"Yapmışım gibi hissetmiyorum."

"Ama gerçek bu." Ateşi tekrar karıştırırken yüzüne bir melankoli dokunuğu geldi. "Yok Edici geldiğinde sevdiğim her şey kayboldu. Birçoğumuz boş kalplerle kaldık. Bazıları kalplerini yeniden çocukları ve aileleriyle doldurdu. Diğerkleri ise öfkeyle."

Danoh'nun annesinin yaptığı gibi. "Ya da amaç," dedi Yvenne sessizce. Tıpkı annesinin yaptığı gibi. Maddek'in ebeveynlerinin yaptığı gibi.

Başını salladı. "Benimkini . . . Bir daha doldurmadım. Ne karımla ne de ocuklarımla. Her şeyi tekrar kaybetmekten korkuyordum. Bunca yıl savaştım ve

Lave'deki vahşilere karşı durmak ya da karanlık bir savaş lordunu öldürmek olsun, her zaman yapılması gerekeni yaptım, ancak bu sadece ... yapmaktı. Çünkü benim için başka bir şey yoktu."

Bazen geriye kalan tek şey yapmaktı. Ve o zaman önemli olan tek şey savaşma ve yapma biçimiydi. "Ama sen savaştın ve her şeyi onurlu bir şekilde yaptın. Vela'nın kendisi de bunu not etti."

"Ben de öyle yaptım. O da öyle yaptı." Sesi kalınlaştı. "Ve onun iyiliğı kalbimi sevindirdi. Yine de kalbimi dolduran şey senin ortaya koydukların. Çünkü ben sadece savaşmıyorum. Artık bir şey *için* savaşıyorum. Ve kalbim bir daha hiç olmayacağını düşündüğüm kadar dolu."

Boğazı ağıryarak usulca sordu, "O zaman şimdi o eşe ve ocuğ sahip olacağını düşünüyor musun?"

Paslı kahkahası . "Hayır. *Bu* beni memnun ediyor. şu anda sahip olduğm bu amaç, Ran'ıma ve gelinine zırh olarak hizmet etmek."

Ve belki de hâlâ bu kadar çok şeyi kaybetmeye dayanamıyordu. Kalbi dolu olduğı için uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Baskınları zlyor musun?"

Yvenne, doğru ya da kolay bir cevap veremeyeceğı anlamına gelen başını iki yana sallayarak cevap verdi ve Maddek ile Ejderha'nın yanı sıra Nami, Seri ve Yvenne'nin adırd kaybolmadan önce kısaca tanıştırıldığı kadın, yani ilk kaptanı Enox da onlara katılınca ikisi de başlarını kaldırıp baktı.

Tuhaf bir ifade kombinasyonu takınmışlardı. Sanki toplantı iyi geçmemiş gibi gerginlik ve tedirginlik görüyordu. Ya da belki de sadece önündeki savaş ve babasının ordusunun çok güneyde olmadığını bilmesiydi. Maddek'in yüzünü kolayca okuyamıyordu ama gergin görünmüyordu.

"Bunu ben de duymak isterdim," dedi Maddek, onun yanına yerleşerek. "Baskınlar hakkında bildiğim tek efsaneler ve şarkılar ve kabilelerimiz arasında pek çok

Eğer biz de akıncı değilseniz, Yanan Ovalar'ın gerçek atlıları değilseniz gibi hissediyorum."

"Size yöneltilen sorulardan biri de bu muydu?"

Hızlı bir gülümseme verdi. ". Ama Banek'in cevabını duymak isterim."

Yaşlı savaşçının cevabı ağır bir iç çekişle başladı. "Tekrar akın etmek için çok şey verirdim - yine de bu rüyalar bana geldiğinde, sahip olmak istediğim hazineler veya değerli eşyalar değil. Ateşin başında kız kardeşimle geçirdiğim geceler ve

savaşçı dostlar. Paylaştığımız kahkahalar ve bunun heyecanı. Bir kervan geçerken kendimizi çok dikkatli bir şekilde gizlememiz ve sonra kız kardeşimin saklandığımız yeri ele verecek kadar yüksek sesle osurması.

Özlediğim şey hırsızlık değil. Paylaştığımız şey. Ve Parsathean ordusundaki pek çok savaşçının hâlâ paylaştığı şeydir - ya da burada, Ejderha ile. Sanırım bu yüzden her zaman ittifak ordusunun bir parçası oldum. Aynı olan pek çok an var."

"Osuranın genellikle Kelir olması dışında," dedi Ardyl, ancak Banek'in sözlerinden derinden etkilenmiş gibi gözlerinde duygu yanıkları vardı.

Yvenne de öyle. Çünkü onlarla birlikte seyahat ederken pek çok benzer sevinci, heyecanı ve tehlikeyi paylaşmıştı. Maddek'e baktı. "Peki senin cevabın neydi?"

"Hemen hemen aynı," dedi. "Ama aynı zamanda o efsanelerde ve şarkılarda bir akıncının onuru, asla ihtiyacı olanlardan çalmamak ve her zaman bolluğu olanlardan almaktı. Soylulardan, krallardan. Hiçbir zaman gerçek bir zarar verilmezmiş ve eğer bir akıncı ihtiyacı olan birinden bir şey alırsa, mutlaka telafi etmiş."

Banek, "Bu gerçek," dedi.

"Ama bu tam bir gerçek değil," diye karşı çıktı Maddek sessizce. "Syssia ve Rugus'tan müttefikler edindik ve artık zenginlik için onlara baskın yapmak yerine ticaret yapıyoruz. Ama bu ittifak içinde başka dostluklar da kurduk. Ve biz

Bir zamanlar kendilerinden çaldığımız kralları ve soyluları hakkında çok şey öğrendik - onlardan çalmanın ihtiyacı olanlara zarar verdiğini bilecek kadar. Ya bir

Cömert bir kral, halkını doyurmak ya da giydirmek için ya da açgözlü bir kral çalınanların halkından tahsil etmek için bu zenginlikleri aktarırdı.

Yağmalarımızın bedelini her zaman en muhtaç ve savunmasız olanlar bir şekilde ödedi."

O konuşurken Yvenne'nin kalbi daha da kabarmıştı. Çadırdaki Parsathean'ların böyle bir cevap hakkında ne düşünmüş olabileceklerini bilmiyordu ama

en iyi cevaptı.

Kuzeye doğru yelken açarken yaptıkları pek çok benzer konuşmaya rağmen, bu ona verdiği derslerden biri değildi. Belki de bir şekilde o çadırda onunla birlikte olmuştu.

Ama taht odasındaki savaş şimdilik sona ermişti. Önümüzde çok daha farklı bir savaş vardı. "Babamla ilgili ne karar verildi?"

"Günün ilk ışıklarıyla birlikte güneye doğru yola çıkıyoruz," dedi Enox.

Tüm gün süren bir seyahat. Ve belki de bir gün ya da daha fazla gönderilen mesajlar ve

taleplerde bulundu. Sonra babası teslim olmazsa ... savaş başlayacaktı.

Boğazı düğümlenen Yvenne başını salladı. Kardeşiyle yüzleşmeye tam olarak hazır değildi. Ama çok şey değişmişti ve aldığı pek çok savaşçı dersi, yayını olduğu kadar zihnini de keskinleştirmişti.

"Bizimle gelmeyeceksin," dedi Maddek ona nazikçe, sanki bunun nasıl bir darbe olacağını biliyormuş gibi, ama yine de bu söz onu sersemletti.

"Seninle gelmeyeyim mi?" Bu ne geliyor? "Yanında Syssian askerlerini de getiriyor. Beni dinleyecekler ve-"

Maddek başını salladı. "Onlara ne tür yalanlar söylemiş olabileceğini bilmiyoruz. Tıpkı kardeşinin seni bir iblis olarak çalıştığı gibi, seni herhangi bir mesaj göndermeye zorladığımızı iddia edebilir. Hiç şüphe yok ki onlara bunun bir kurtarma operasyonu olduğunu ve sen güvenle onun eline geçene kadar diğer her şeyi görmezden gelmelerini söyleyecektir. tekrar."

Enox başını salladı. "Eğer babanın tek amacı seni geri almaksa, o zaman seni ona götürerek bunu kolaylaştırmamalıyız."

Bu mantıklı ve yine de Maddek'e ıstırap içinde, "Kılıç kişiler benim halkım," dedi. "Ona ulaşmak için öldüreceğiniz askerlerim. Bunun yerine onları kılıçlarını babama karşı kaldırmaları için ikna etmeye çalışayım."

"Sana yemin ederim ki onlara elimi uzatacağım," diye yemin etti hiddetle. "Kardeşinin cesediyle konseye gönderdiğin asker-"

"Jeppen."

"Ondan diğerlerine senin döneceğini ve babanın hükümdarlığının sona ereceğini söylemesini istedin. Ona benimle isteyerek geldiğini söylemişsin. Eğer bu haber yayıldıysa, onları çoktan ikna etmiş olabilirsin."

Belki de. Yine de bunun zayıf bir umut olduğunu biliyordu. "Yani burada mı kalacağım?"

"Hayır. Bu kamp neredeyse boş olacak ve bizimle olmadığınızı anladıktan sonra sizi arayacağı en belirgin yer burası. Onun yerine biz Seni saklayacağım."

istemiyordu. Ama bu konuda da çok az söz hakkı varmış gibi görünüyordu. Boğazı düğümlenerek, "Nerede?" diye sordu.

Elini uzattı. "Sana göstereceğim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

YVENNE

T Batıya ve kuzeye doğru yol aldılar, yol boyunca Yvenne'nin içinde korku vardı. Çünkü yarın Maddek babasının ordusuyla ve kendi halkıyla savaşmak üzere yola çıkacaktı.

İki ya da üç gün daha geçene kadar orada bir şey olmadı.

Güneş batarken Maddek, Yvenne'nin bineğine yaklaştı. "İşte orada."

Çenesini kaldırarak ileriye işaret etti ama Yvenne hiçbir şey göremedi.

Ufka kadar sadece çimen ve ateş çiçeği vardı.

Kadın şaşkınlıkla baktığında, adam sırttı. "Elimizde ne varsa onu kullanıyoruz. Duvar inşa etmek için fazla taşımız yok ve toprak iyi tuğla yapmak için çok kolay ufalanır. Onun yerine savunmamız bu olacak." Tekrar baktı. "Ama hiçbir şey görmüyorum."

" bu. Gel." Adam bineğini daha hızlı gitmesi için dürttü ve kadın da onu takip etti. "İzlemeye devam et."

Hiçbir şey izlemeden... Ta ki bir şey olana kadar. İleride hafif sırt vardı. Yaklaştıkça bir çukur görünür hale geldi; otlarla uyumlu bir şekilde boyanmış çadırları gizleyebilecek kadar derin.

Şaşkınlık içinde ona baktı. "Hiçbir şey yoktu!"

"Bu sadece bir göz aldatmacası. Kısa mesafeden bile görülecek bir şey yok. Sadece ova. Bir düşman ya şanslı olmalı ya da bir kovuğun içinde saklanmış birini bulmaktır."

Öyle görünüyordu. Bu kılık değiştirmenin zekâsı karşısında hâlâ şaşkın olan kadın, onunla birlikte küçük kampa doğru at sürdü. Ejderha, burada gözlerden uzak kalacak olan iki düzine savaşçıyla birlikte arkalarından at sürdü. Babası onu bulamasın diye ve onun ellerinde acı çekmesin diye onu uzakta saklıyorlardı.

Ancak tanrıça neredeyse hiçbir zaman net konuşmazdı. Ve Yvenne bilinemeyecek şeyler üzerinde durmaktan hoşlanmasa da, Zhalen'in ona çektireceği acının fiziksel acı olup olmayacağını merak etmeye başladı. Çünkü Maddek onu çok iyi korumuştı. Babası ve onun arasında koca bir ordu duruyordu.

Ama Maddek ile babası arasındaki bu mesafe silinecekti. Ve eğer Maddek bu savaştan geri dönmezse, Zhalen onu öldürürse ... Yvenne gerçekten acı çekecekti.

Maddek'in de aynı korkuyu yaşayıp yaşamadığını bilmiyordu. Ama atlarıyla ilgilenmeyi daha yeni bitirmişlerdi ki, Maddek onu göğsüne bastırarak özel bir çadıra taşıdı. İçeride onu öptü ve o da çılgınca bir ihtiyaçla onu geri öptü. Adam gitmeden önce bir gecesi vardı ve sonra çok zaman geçecekti. O günler şimdiden ıstırap vericiydi ve Yvenne sadece ona dokunarak bu ıstırapı dindirebilirdi.

Her okşayışına şiddetle karşılık verdi ve adamın aceleciliği onunla eşleşti. Sertti, her zamankinden daha sertti, kollarını ve bacaklarını sıkıca kavramıştı

bileklerini tutup ağzını ve sonra amını yerken, yine de bırakabileceği morlukları istiyordu. O gittiğinde hâlâ onun dokunuşunu içinde hissetmek istiyordu ve Maddek onu o kadar sert ve uzun süre sikti ki, o da aynı şeyi istemiş olmalıydı. Onu tekrar tekrar becerdi, nefessiz kadar öptü, çılgık atmasını, tırmalamasını ve boşalmasını sağladı. Sırtında, sonra ona binerken, sonra arkadan, homurtuları kulağında sertleşirken, kendini onun üzerinde, onun içinde damgaladı.

Sonra onu kendine doğru çekti, yaralı sırtını güçlü göğsüne yasladı, kollarıyla onu sardı ve saçlarından nefes aldı. Çadır o kadar sessizdi ki, sadece nefeslerinin sesiyle doluydu.

Uyumaya dayanamıyordu. Uyku onu sadece gitmeye daha da yaklaştıracaktı. Karanlığa doğru fısıldadı, "Kabile liderlerinin beni onaylamayacağını mı düşündün?"

Belki de Temra'nın mihrabında olmalarına rağmen onunla evlenmek için beklemesinin nedeni buydu. Evlenmek zorunda kalıp kalmayacağını bilmiyor olabilirdi.

gelini ve Ran olmak arasında seçim yapmak.

"Hayır." Sesi sessiz bir gürültüydü. "Tüm şüpheler giderildi." "Hangi şüphelerdi bunlar?" Çünkü ne olduğunu bilmeyi çok istiyordu. şüpheler gelecekte tekrar ortaya çıkabilir.

"Herhangi bir yalan söylenip söylenmediği hakkında."

Oh. "Yalan konuşmuş olsaydım bu onların oylarını değiştirebilir miydi?" "Değiştirirdi."

Olabilir değil. *Olabilirdi*. O halde Maddek'in annesi hakkında doğru söylediğini kabul etmiş olması büyük bir şanstı, ancak bakış açısını değiştirirken ettiği yemin hâlâ geçerliydi.

Eli sanki güven vermek istercesine kadının kolunda gezindi. "Endişelenmene gerek yok. Haklı olduğunu biliyorlar."

Kaşlarını çattı ve adamın kollarının arasında dönerek gölgeli de yüzünü görebildi. Gözleri kapalıydı ve sesi uykuya dalmadan önceki o tembel, uykulu haliyle sertleşmişti. "Ne oldu? haklı mı?"

"Söylediğin yalan. Annemin seni gelinim olarak onayladığı yalanı."

Hâlâ ona inanmıyor muydu? Yvenne'nin kalbi acıyla sıkıştı ve keskin bir nefes aldı. "Bu yalan değildi" dediğinde bile gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Yvenne-"

"Yalan değildi," dedi tekrar, daha güçlü bir şekilde. "Sana *hiç* yalan söylemedim."

"Önemli değil." Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Pençelerim boğazındaydı. Hayatını kurtarmak için yalan söyledin. Haklıydın."

"Gerekçe mi? Gerekçeye ihtiyacım yok. Doğruyu söyledim."

Gözlerini kapatarak alnını onunkine bastırdı. "Bunun için seni terk edeceğimden mi korkuyorsun? Asla terk etmeyeceğim. Biz müttefikiz. Bana söylediğin diğer her şeyin doğru olduğunu biliyorum."

Pençelerini göğsünün altına öyle tatlı soktu ki. Çok nazikçe kalbini söktü.

Boğazı kanlı yaralarla doluymuş gibi çiğdi ve ona sordu: "Kabilelere böyle mi söyledin? Yalan söylediğimi ama bunun haklı olduğunu mu?"

"Söyledim. Onlar da kabul ettiler."

"Hepsi mi? Ejderhanız da mı öyle söyledi?"

"Anlattılar. İntikam almak için arabanıza nasıl saldırdığımızı ve yaşamanıza izin vermem için beni nasıl ikna ettiğinizi anlattılar. Sonra da seni desteklemek için konuştular."

"Ama hiç kimse doğru konuşmuş olabileceğimi söylemedi mi? Kimse sizin görüşünüzü kabul etmek yerine gelip kendi adıma konuşmamı önermedi mi? Onun beni onaylamış olabileceğine inanmak bu kadar imkânsız mı?"

"Hayır," dedi sessizce. "Zamanla . Tıpkı onlar gibi. Benim yaptığım gibi."

Yine de onun iddiasının yalan olduğunu düşünüyordu. Yine de haklıydı. "Demek her şey yolunda," dedi kalın bir sesle.

"Öyle." Onu usulca öptü, tekrar arkasına yaslandı ve ona yaklaştı. Kısa süre sonra uyudu. Çünkü her şey yolundaydı. Ama öyle değildi.

Gözlerinin arkasındaki ve göğsündeki baskı, sıcak ve ağırlı bir şekilde arttı. Buna daha fazla dayanamadığında, dikkatlice kollarından sıyrıldı ve bornozunu topladı. Gözyaşları dökülmeye başlamadan önce ancak dışarı çıkabildi ve orada da onları tutmak zorunda kaldı. Çünkü küçük ateşin başında Kelir, Nami ve Seri birlikte oturuyorlardı, Nami kızını kucağına almıştı. Her yerde sessizce konuşan savaşçılar vardı ve diğerleri de onun ve Maddek'in yaptığı gibi sıvışıp gitmişti.

Çünkü Parsatheanlar hiçbir şeyi söylenmemiş bırakmazlardı. Ve bir savaştan önce, konuşulması gerekenleri konuşmak için ekstra özen gösterirlerdi.

Oysa Maddek ona ne demişti? Hâlâ bir yalancı olduğunu. Bunun gerçek olduğu konusunda defalarca ısrar etmesine rağmen. O *haklı* bir yalancıydı. Sanki bu, onun sözlerine hâlâ güvenmediği anlamına geldiğinde bir fark yaratıyormuş gibi. Sözüne güvenmediği bir kadını asla sevemeyeceğini söylediği zaman.

O kadar umutsuzca umut etmişti ki, o da dolanmıştı. O kadar umutsuzca onun kalbini dilemişti ki.

Yine de aşktan ya da söz etmemişi. Sadece müttefik olmaktan. Sadece onu korumaktan.

Ve artık gözyaşlarını tutamıyordu. Gözlerinin bulanıklığı ve karanlığın içinde tek başına bir yer aradı. Bulduğu yer çukurun kenarında, küçük bir akarsuyun yansıdığı bir havuza döküldüğü yerde Yukarıdaki parlak yıldızlar. Bu gece ay yoktu; Vela'nın yüzü dönüktü, bu yüzden tanrıça bile bu gözyaşlarına tanık olamayacaktı.

Yvenne ne kadar ağladığını . Ama gecenin bırakacağı izler bunlardı - kalbinin yırtık pırtık yarası, boğazının çiğ sızısı. Bunlar onun dokunuşundan çok daha uzun sürecekti.

Asla bu kadar çok şey ummamalıydı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

MADDEK

I Yvenne'nin yüzü solgun, gözleri yaşlıydı. Sanki gecenin bir kısmını ağlayarak geçirmiş gibiydi.

Maddek ağır bir iç çekişle yatağın yanına çömeldi. Onu uyandırmaktan nefret ediyordu. Yine de şafak yaklaşıyordu ve kat etmesi gereken fazladan mesafe vardı orduya yetişmeden önce. Onu Banek'le birlikte buraya göndermeli ve kampta kalmalıydı ama yine de onunla geçireceği bu geceye ihtiyacı vardı.

Ve görünüşe göre onun da buna ihtiyacı vardı. Bu gece dökülen tek gözyaşının onunkiler olmadığını biliyordu. Pek çok savaşçı yakında savaşa gidecek ve hepsi geri dönemeyecekti. Birçoğu söylenmesi gereken sözleri söyleyecekti, fırsatın tekrar gelip gelmeyeceğini bilmeden.

Çoğu için öyle. Zhalen, Parsathean ordusunu yenemeyecekti. Yanan Düzlükler'e getirdiği sayılar, ona karşı at sürenlerin sadece küçük bir kısmıydı. Tüm bunları Yvenne biliyordu. Yine de muhtemelen savaşçılarını kaybedecekti ve askerleri Maddek bile risk altındaydı.

Maddek geri dönmek dışında korkularını nasıl hafifleteceğini bilmiyordu.

Onu usulca öptü ve yavaşça uyandırdı. Her zaman olduğu gibi, tek bir göz kırpışıyla uykudan uyandı.

Eliyle kızın yanağını okşayarak ona sessizce, "Yola çıkmaya hazırız," dedi.

Titreyen bir nefesle doğruldu. "Şimdiden mi?"

Cevap olarak onu tekrar öptü. Elleri yüzünü yakaladı, dudakları onunkilere karşı titriyordu.

Bu çok tatlıydı. Bu öpücükte saf duygunun tadını alabiliyordu. Eğer burada biraz kalabilseydi, Maddek onun dilinden öpücüğün söylediklerine uygun sözcükler çıkarmaya .

Ama önce onun babasının elinden asla acı çekmemesini sağlayacaktı.

Geri çekilerek ona şiddetle, "Sana onun kellesini getireceğim,"

dedi. Kadın titrek bir gülümseme verdi. "Belki kalbini de."

"İkisini de bir mızrağın üzerine getireceğim, böylece oklarını onlara atabilirsin." Başparmakları kızın yanaklarını okşadı. "Ama askerlerini hayatta tutmak için elimden geleni yapacağım ve seni gördüklerine sevinecekleri için onları da buraya getireceğim."

"Teşekkür ," diye fısıldadı ve adam onu bir kez öptü. Dışarıdan bekleyen atların ve savaşçıların kişneme ve damga sesleri geliyordu.

İsteksizce onu serbest bıraktı. "geldiğince çabuk haber göndereceğim."

Titreyen bir nefesle başını salladı. Bir çadırı terk etmek hiç bu kadar zor olmamıştı. O kadar zordu ki, adını seslendiğinde ve adam döndüğünde onu topallayarak kendisine doğru gelirken bulduğunda, hiçbir şey onu ondan bir adım daha uzaklaştıramazdı.

Gözleri hem parlak hem de gölgeliydi, sanki sesini kalınlaştıran acı dolu gözyaşlarını tutuyordu. "Hiçbir şey söylenmeden bırakılmamalı. Bu doğru mu?"

Ona söyleyecek neyi kalmıştı? Öpücüğünde hissettiği her şeyi mi? Kendi kalbinde yanan şeye o kadar benziyordu ki - nazik değil, , o kadar şiddetliydi ki, dikkat etmezse kendi kalbindeki kıvılcımın sönmesinden korkuyordu.

Ama eğer onun ateşi de kendisinininki gibi yanıyorsa... o zaman korkacak pek bir şeyi yoktu. "Gerçek bu."

Çenesini kaldırmış ve yumruklarını sıkmış olmasına rağmen, önünde durduğunda yanan bir ateş değildi. Ay gecesinden beri hiç bu kadar kırılgan, paramparça olmaya bu kadar hazır görünmemişti.

"O zaman şunu söylemeliyim ki ... benden özgürlüğünü

alabilirsin." Buna hiçbir anlam veremedi. "Ne özgürlüğü?"

Göğsü küçük, acı dolu bir nefesle kalktı. "Benimle evlenmek için hissettiğin her türlü zorunluluktan. Babamın kellesiyle döndüğünde, yaptığımız anlaşma tamamlanmış olacak. İntikamımızı alacağız. Tahtımı talep edeceğim ve sen de sana daha uygun olduğuna inandığın bir gelin seçebilirsin."

Bu bir şaka mıydı? "Sen bana uygunsun."

"Buna gerçekten inanmıyorsun." Düzensiz bir fısıltıydı. "Çünkü doğruyu söylüyor olabileceğimi hiç düşünmedin. Çünkü *zamanında* annenin beni onaylayacağını söylüyorsun. Yine de üç yıl boyunca kulemde birlikte ayı seyrettik Maddek. Seninle geçirdiğimden daha fazla zaman. *Yine* de bunun gerçek olabileceğine inanmayı reddediyorsun. Yalan söylediğime o kadar inanıyorsun ki, tüm Parsathe'ye bunu benim söylediğimi söylüyorsun. Ve böylece babam öldükten sonra. Syssia'ya bir kraliçe olarak döneceğim, ama artık bir gelin olarak değil."

Göğsüne hava dolmuyor gibiydi. Bunun yerine kulaklarında kükredi ve duyduklarını inkâr ederek başını salladı. Duyduğuna inanmayı reddediyordu. "Benimle evlenmeyecek misin?"

"Hayır," dedi kırık bir nefesle. "Yapmayacağım."

Buna inanamıyordu. Şimdiden bir yemin etmişti. "Vela'ya, başkasını almayacağına dair yemin ettin."

"Ve ." Gözleri kapandı ama bu, oradaki parıltıyı görmeden önce değildi.

"Sen benim çocuğumu taşıyorsun," dedi. Haksız bir silahtı ama bir savaşçı elindekini kullanırdı. Ve o her şeyi kullanabilecek kadar çaresizdi.

"Kesin bir şey söylemek için henüz çok erken."

Maddek emindi. "Ay gecenizden bu yana bir buçuk tur geçti ve hiç kan kaybetmediniz."

"Hiç düzenli olarak kanamam olmadı." Gözleri açıldı ve onlarda gördüğü yeni kararlılık kalbine saplanan bir bıçak gibiydi. "Ama hamile olsam bile, biz

evlenmesine gerek yok. Birçok Syssian kraliçesi evlenmez. Ve onun üzerindeki hakkınızı inkar etmeyeceğim. Sizi babası olarak bilecek ve zamanını krallıklarımız arasında geçirecek. Parsathe ve Syssia'nın en iyisi olacak ve yine de güçlü bir ittifakımız olacak."

"Evlilik onu daha da güçlendirecek."

"Ama onsuz da güçlü olacak. İkimiz de aynı amaç için kararlıyız: ittifakı güçlendirmek ve babamı öldürmek. Umduğun gibi buraya geldi, yani intikamın elinin altında. Gelinin olsam da olmasam da, yeni bir ittifak kurmama yardım edeceğini biliyorum. Evlenmek için tek sebebim kendi mutluluğum olurdu ... ve bundan hiç umudum yok."

Onunla bir evlilikte mutluluk yok muydu? Maddek dehşete düşmüş bir halde ona baktı.

Bunlar keskin bir dilden çıkan sözler değildi, çünkü sesi donuk ve

İçi boştu, sanki göğsü de onunki kadar boştu.

"Neden?" diye sordu kısık sesle.

"Çünkü sana yalan söylemedim!" diye . "Sana *hiç* yalan söylemedim! Eğer senin sözüne inanmasaydım, nasıl hakarete uğrardın? Parsathean olmadığım için kalbimin ve onurumun senin inançsızlığın yüzünden parçalanmadığını mı sanıyorsun? Ve bunu bana sadece yalnızken söylemedin.

tüm Parsathe'ye benim bir yalancı olduğumu söylediniz! Ve sırf sözüme güvenmediğiniz için yaydığınız şeyin kendi yalanınız olduğunu umursamıyor gibisiniz. Çocuklarımıza da söyler misin? Yıllarımı onlara babalarının neden söylediğim her şeye inanacak, hatta söylediklerimi *dinleyecek* kadar bana saygı duymadığını açıklamaya çalışarak mı geçirmeliyim? Ne?

Böyle bir evlilikte mutluluk nedir bilir miyim?"

Maddek hiçbir kelimeye onunkinden daha fazla değer vermiyordu. Ve hiç kalbi . Söylediği her şey doğruydu ve göğsünde kanayan bir yara bıraktı.

Ama onu bu şekilde kaybetmeyecekti. "Şimdi seni dinliyorum. Döndüğümde bu konuyu daha çok konuşacağız. Annemin söylediği ve yaptığı her şeyi bana anlatacaksın."

Çünkü artık yeterli zamanları yoktu. Ama ondan hemen gitmeyeceğine dair bir söz alacaktı.

Ama o başını salladı. "Yalanımdan inatla eminsen bunun ne anlamı var? Bana başka bir bakacağına söz vermiştin ama bu konuda hiçbir girişimde bulunmadın; bunun bir yalan olduğuna dair inancını korudun ve gerçeğin ne olduğunu söylememi engelleyen bir yemin ettin ve bu yüzden görüşünü gerçekten değiştirmeye *hiç* çalışmadın. Söylediğim her şey, hala doğru olmadığını düşündüğünüz bu bakış açısıyla görülecektir."

"Yemin ederim . Bu yemini iptal ediyorum. Ve şimdi söylediklerine inanıyorum." Gerçekten de inanıyordu. Annesinin armasının kanıtını takmıyordu ama Yvenne'nin doğruluğuna inanıyordu. Çünkü bunu ona söylemek için kendi kalbini söküp çıkarmıştı. Yüzünü ellerinin arasına aldı, yanaklarında akmamış gözyaşlarının kızarıklığını hissetti, gözlerinin sanki dokunuşu acı veriyormuş gibi kapandığını gördü. Duygu dolu bir sesle, "Bana geri dönmemi ve bir eş seçmemi söylüyorsun," dedi.

Bana uygun ve annemin onaylayacağı bir gelin. Ben de öyle Yvenne. Ve o sen olacaksın."

"Peki sonra ne olacak? Umut edip sonra incinecek miyim? Seninle pek çok kez umut ettim ve incindim, umut ettim ve yine incindim." Dudakları

Titredi ve yüzünü onun eline doğru çevirdi. Acı dolu bir , "Çok az umudum kaldı Maddek," dedi.

Yine o kör, kör bıçak. "Seni seçeceğim," dedi kısık sesle. "Ve seni bir daha asla incitmeyeceğim. Sadece kalmalısın, konuşacağız ve göreceksin."

Çok uzun bir süre sessiz kaldı. Acı çekiyordu. Sonra bir kez başını salladı ve göğsü rahatladı.

Titreyen alt dudağını dişlerinin arasında yakalayarak sonunda ona baktı. Dökülmemiş gözyaşlarının arasında öyle zayıf bir umut gördü ki. Annesinin ilk kez gördüğü şeyin bu olup olmadığını merak etti, Yvenne ateşler içindeydi ve sırtı yarılmıştı, yenilgiye çok yakındı.

Yine de onu bu noktaya getiren babası değildi. Yine Maddek'ti.

Telaflı etmesi gereken çok şey vardı. Ama henüz yapamazdı. "Atla gitmeliyim. Sana söyleyeceğim çok şey var gelinim ama şuna yemin ederim: Geri döneceğim. Seninle evleneceğim. Ve seni mutlu göreceğim."

Bir umut kıvılcımı daha geri döndü. Titreyen bir nefesle tekrar başını salladı.

Sertçe dudaklarından öptü, sonra da soğuk sabaha doğru yola koyuldu. Savaşçıları bekliyordu, bazıları onu bu kadar geciktiren şeyin ne olduğunu tahmin ediyormuş gibi sırtıyordu. Yakınlarında Seri duruyordu, kollarını kavuşturmuş ve çenesini isyankâr bir şekilde sallıyordu. Büyük olasılıkla annesi onlara katılmasını yasakladığı içindi. Yine de kızın ifadesine ve Kelir'in ona gönderdiği baskıcı bakışa bakılırsa, Seri arkalarından gelmeden önce sadece gözden kaybolmalarını bekleyecekti.

"Ateş Çiçeği'nden Seri, Nami ve Kalin'in kızı!" Maddek havladı.

Kadın irkildi ve yüzünü ona döndü. Gözleri onunkilerle buluştuğunda ona şöyle dedi: "Banek gelinimi koruyor ama o benim Ejderhamdan, benim zırhımdan. Senin Yvenne'nin olmanı ve biz onun avcılık derslerine devam etmeni istiyorum, çünkü daha iyi bir öğretmeni olamaz."

Yüz ifadesi şaşkınlıkla yumuşadı ve yeni bir amaç yüz hatlarını gururlu, kararlı çizgiler haline getirmeden önce sadece bir an için parçalanmış gibi göründü. "Yapacağım," diye yemin etti.

Atına ulaştığında Nami ona minnettar bir bakış attı. Hızla atına binerek bakışlarını, şafağın yaklaşmasıyla aydınlanmış olan doğu gökyüzüne çevirdi.

"Maddek!"

Atını geri döndürdüğünde Yvenne'nin topallayarak kendisine doğru geldiğini gördü, yüzü hâlâ solgun ve gözleri hâlâ gölgeli ama o kadar da acı çekmiyordu. Elinde küçük kadife bir kese vardı ve keseyi karıştırıyor, mücevherler, altın teller çıkarıyordu. Sanki genç aşıkların yaptığı gibi ona bir armağan vermek ister gibiydi.

O zaman yakutlarını öpmek için kalmayacak, onları savaşta takacaktı. "Benim için neyin var?"

"İntikamınız için. Daha önce bundan söz etmedim, çünkü bunun sinsi bir dille konuşmaya benzediğini düşünmenizden korktum - ya da onu çaldığıma ve başparmağımı kestiğime inandım." Keseyi karıştırmaya devam ederken sesi alaycıydı ama gerçek bir acıyla doluydu. "Ama artık yeminin iptal olduğuna göre, Zhale'nin kafasını keserken babaninkinin yanına takman için onu sana verebilirim."

Annesinin arması. Onu Maddek'in avucuna yerleştirdi ve uzun bir an boyunca Maddek'in içinde hiçbir şey yoktu. Tüm bu zaman boyunca, ona sahipti. Ve ona göstermekten korkmasına neden olan da kendi yeminiydi. Arma, ancak dikişi daha küçük bir parmağa uyacak şekilde bükülmüş ve Ran Bantik'in kabilesinin ejderhasının yanına kabaca kazınmış bir sembol. Bir hilal, Nyset Hanedanı'nın simgesi.

Avucundaki küçük gümüş yüzüğün ağırlığı Maddek'i attan düşürmüş gibiydi, çünkü ayağa kalkmadan önce attan indiğine dair hiçbir şey hatırlamıyordu.

ondan önce.

"Bunu bana veremezsin," diye homurdandı, düğümlenmişti.

"Başparmağına uyması için onu sıkıştırdı."

"En küçük bedenine takabilirsin-"

", Yvenne. Uysaydı bile yapmazdım. Bu düşmüş bir savaşçının değil, yaşayan birinin arması." Hem Syssia'ya hem de Parsathe'ye ait olan birinin. Sadece onaylandığını göstermek için sunulan bir arma değil, çok daha fazlası. "Bu işaret seni ejderha kabilesine kabul ediyor. Seni Yanan Ovalar'ın bir kızı yaptı. Bunu sadece sen takabilirsin."

Onun elini tuttu. Başparmağının üzerinden geçirirken kendi parmakları titredi ve sonra elini ağzına götürüp tepesini şiddetle öptü. Arkasındaki atlılardan ani bir sessizlik oldu.

Yvenne şimdi giyiyordu. Bunun ne anlayan. Yalan söylememişi, asla yalan söylememişi. Bu kanıt olmasa bile Maddek onunla evlenirdi ve neredeyse çok geç de olsa ona inanmaya başlamıştı. Şimdi bu arma onun hakkında yaydığı yalanla mücadele etmesine yardımcı olacaktı.

Maddek bunun sonuçlarıyla daha sonra yüzleşmek zorunda kalacaktı. Büyük olasılıkla, şüphesinde haklı olduğu söylenecekti. Ama ne karar verileceği umurunda değildi. Her şeye katlanabilirdi - çünkü katlanamayacağı tek sonuç çoktan engellenmişti.

Onu kaybetmeye o kadar yaklaşmıştı ki. Çok yaklaşmıştı. Keder, öfke ve aceleyle ettiği bir yemin yüzünden. Ama şimdi onu net bir şekilde görebiliyordu.

Ve kendini daha net görmeye başladı.

OceanofPDF.com

37. BÖLÜM

MADDEK

Tkurtlar tedirgin."

Maddek, Fassad'ın bineğinin huzursuzca dolaşan iki köpeğe baktı, dudakları hırıltılarla kalkmıştı.

"Köpekler Bela'nın yakınında her zaman tedirgin olur," dedi Kelir. "İblisin iğrenç büyüsü burada varlığını sürdürüyor."

Fassad önüne bakarak, "Belki de," diye onayladı. "Ama ben de huzursuzum."

Kelir Maddek'e bir bakış fırlattı. Arkadaşının diğerlerine tam olarak güven , çünkü kendisinin de huzursuz olduğunu söyleyen bir bakış.

Maddek de öyleydi.

Önceki gün güneye doğru at sürerlerken, Yvenne'nin umutsuz bakışları her zaman önündeymiş gibi görüldüğünde göğsünde oluşan daralmadan çok farklıydı. Ne zaman armadan tekrar bahsedilse göğsündeki daralma artıyor, Yvenne'nin hediyeinin ne anlama geldiğini bilmediğini ve yüzden hediyeği uzun zamandır sakladığını düşünüyordu.

Ama bunu iyi bir nedenle saklamıştı. Ve bunda haklıydı. Çünkü gerçekte ... eğer o armayı Maddek'e gösterseydi, Maddek onun çalıntı olduğuna inanırdı. Başlangıçta, annesinin onun gibi birini seçmeyeceği konusunda inatçıydı. Bu yüzden ona kanıt verse bile şüphe duyacaktı.

Güneye doğru at sürerlerken bu utanç göğsünde iltihaplı bir yara olmuştu. Bu huzursuzluk ve tenindeki karıncalanma aynı şey değildi.

Güneş doğudan yükseliyordu. Parsatheanlar bineklerinin üzerinde dizilmişlerdi; Maddek ve Ejderhası merkezde olmak üzere bin atlıdan oluşuyorlardı. Scourge'un üssündeki Syssian askerleri ufukta sadece bir sıra atlı görebiliyordu.

Asıl tedirgin olması gerekenler o askerlerdi. Zaten onar onar dizilmişlerdi, sayıları sadece yüzdü. Bunlar Syssian ileri karakolundan gelen askerlerdi. Zhalen'in getirdiği gücün büyük kısmı Rugus ordusundaydı, sayıları üç yüz daha fazlaydı ve görünürde değillerdi, bunun yerine Scourge'un arkasında toplanmışlardı.

"Sayılarını bizden gizlemeyi düşünüyorlar mı?" Toric sordu.

Maddek başını salladı. Bunun amacının ne olduğunu bilmiyordu. Ve muhtemelen bu da tedirginliğini artırıyordu.

Enox atını sürdü, zayıf ışık saçındaki gümüş boncuklara vuruyordu. "Gözcümüz de aynı şeyi rapor ediyor -Ruguslular arkada bekliyor, ileride sadece Syssianlar var."

"Zhalen'de bir pozisyonları var mı?" Böylece Maddek onu öldürebilirdi.

Enox başını salladı. "Henüz değil."

"Bu hiç mantıklı değil." Ardyll hepsinin düşündüğü şeyi söyledi. "Biz onları göreama onların komutasındaki kişi de bizi göremiyor."

Hayır, . "Peki ya Scourge? Harabelerde saklanmış okçuları olabilir mi?"

"Gözcülerimin bildirdiğine göre henüz görmedim ya da duymadım."

Yani acil bir tehdit oluşturan sadece Syssian askerleri vardı. "Söz verdiğim gibi ileri atılıp Yvenne'nin askerlerini çağıracağım."

Enox başını salladı.

Yeni bir tehdit ortaya çıkarsa vereceği bir alarm. Kelir bir bayrak kaldırarak sadece konuşmak için yaklaştıklarını işaret etti. İleriye doğru atını süren Maddek, Süryanileri inceledi. Aralarında belirgin bir lider yoktu. Hiçbiri atlı değildi. Emir nereden gelecekti?

"Bela'nın başında hareketlilik var!" Danoh seslendi.

"Drepa?" Toric sordu. "Gözünde bir yuva var."

"Bir metal parıltısı vardı."

Zırhından ya da silahından. Yine de Scourge'un başı kötü bir pozisyondu. Harabeler o kadar büyüktü ki, gözlerinin arasında duran bir okçu ancak Bela'nın burnu kadar uzaktaki bir hedefi vurabilirdi ve Scourge'un karnına yakın olan herkes.

Maddek Syssianlara yaklaşırken tedirginliği tüylerini diken diken ediyordu.       askerlerin hiçbiri atlı olmadığı gibi silahlı da değildi. Bunun yerine sadece ağır zırhlar giymişlerdi ve kollarına sivri uçlu kemerler bağlanmıştı. Atını yavaşlattı, Ejderha da aynısını yaptı.

Hiçbir asker böyle bir zırh giymezdi. Savaşta birinin kendi yüzünü ya da göğsünü bı aklaması çok kolay olurdu - gerçi bunlar hem yüz de g ğs bakımından iyi korunuyordu. Maddek turuncu fener ışığında, sıkı kaplanmış miğferlerin içinde çok az şey görebiliyordu; sadece çenelerini ot yemişler gibi yeşile boyayan salyanın ıslaklığını görebiliyordu.

Farkındalık göğsünü kavradı. "Geri  ekilin!" Atını döndürerek tekrar bağırdı. "Geri  ekilin!"

Arkasından hırıltılar ve k kremeler geldi, beyinsiz canavarlardan oluşan bir dalga serbest bırakıldı. Ejderha, peşinde yüz zehirli askerle birlikte Parsathean hattına geri döndü.

"Silac zehri mi?" Kelir bağırdı. "Ama tutuldular!"

Tıpkı bir zamanlar hortlakların bir dereye tutulduğu gibi, gerçi insanlar hortlak yapılamazdı. Ve Maddek zehirli bir canavarın herhangi bir şeyi beklediğini hiç duymamıştı. Bu yüzden nasıl yapıldığını bilmiyordu ama yapılmıştı.

"Bu Aezil olmalı!" İleride, askerlerin hücumuna hazırlanan Parsatheanları görebiliyordu ama arkalarından neyin geldiğini hâlâ bilmiyorlardı. "Bu bir tanıdık var mı?"

"Kuş yok!" Danoh bağırdı.

Ama büyücünün askerleri kontrol edebilmesi için onları görmesi gerekir. Farkına varma hepsine aynı anda vurdu ama bunu bağıran Ardyl oldu. "Scourge'un kafasında!"

Maddek de öyle olacaktı. Ama henüz değil.

Hat boyunca dörtnala koştu. "İki kişi savaşın!" diye bağırdı. "Tutmak için sopa, öldürmek için kılıç! İkişerli, sopa ve kılıç!"

Askerler o kadar iyi zırhlanmışlardı ki kolay kolay vurulamazlardı. Ama künt bir g   onları bir bıçağın hedef bulmasına yetecek kadar geriye savurabilirdi.

Enox'un yanında durdu. Atları  fkeli askerleri geride bırakmıştı, ama yakında onlara yetişeceklerdi. "İşte bu yüzden Rugusian Askerler arkada saklanıyor," dedi ona, göğsü kabarak. "Canavarlar serbest bırakıldığında dikkat çekmemek için."

Bu aynı zamanda, eğer Parsathean ve Rugusian arasında ayrım yapmalarını sağlayamıyorsa, Aezil'in onlar üzerinde sahip olduğu kontrolün mutlak olmadığı anlamına geliyordu.

Gözlerinde öfkeli bir parıltı belirdi. "Onları fark etmeli miyiz?"

Harabelerin etrafında at sürerek, hayvanlar da onları takip ederek. "Nasıl istersen. Büyücü Scourge'da olmalı, belki Zhaleen de onunla birlikte. Ejderhamı yanıma alacağım."

Başını salladı. "Birlikte sürün."

Gümüş parmaklı Rani'nin yaptığı gibi, ölümün yaptığı gibi -gerçi o çoktan askerler için gelmişti. Maddek geçen gün birçok kez Yvenne'in onlara eşlik etmesi gerekip gerekmediğini düşünmüştü. İyi korunuyordu ama yine de yanında olmaması başlı başına bir korkuydu. Ona zarar verebilecek şeyleri engelleyememek.

Yine de onun bunu görmemiş olmasından son derece memnundu; askerleri zehirlenmişti. Kendi iradeleriyle savaşmalarına izin vermek yerine kurban edilmiş ve canavarca silahlara dönüştürülmüşlerdi. Parsatheanların öldürmek zorunda kalacağı beyinsiz hayvanlara dönüştürülmüşlerdi.

Zhaleen askerlerin kendisine sadık korkmuş olmalı.

Hücumun başını çeken Enox sıranın aşağısına doğru koşarken, bin savaşçı da onun peşinden gürledi. Maddek ve Ejderhası yerlerinde kıpırdamadan, atları kişneyerek ve tepinerek beyinsiz askerlerin o yöne dönmesini izledi.

"Açık bir yolumuz olduğunda-"

Yer sarsıldı. Bineği homurdandı, huzursuzca sıçradı.

Sanki gök gürültüsü tam üzerlerindeymiş gibi büyük bir gümbürtü koptu. Dörtnala koşan ordu, uçan bir oktan, akıntıya savrulan yapraklar gibi dönen bir karmaşaya dönüştü. Binlerce at korku içinde çılgılık attı.

Savaşçılar, önlerindeki yıkıntılar *hareket* ederken dehşet içinde onlara bakıyorlardı.

Obsidyen dağı, uzun bir uykudan sonra kemiklerini geren yaşlı bir adam gibi çatırdayarak ve parçalanarak sallandı.

Bela yükseliyordu.

"Temra merhametli ol," dedi Toric, sesi korku doluydu.

Maddek başını salladı. Bunun için dua etmeyecekti. O tanrıça sadece ölümlere merhamet gösterirdi.

"Scourge'a uçun!" diye emretti. "Uçun!"

Maddek ve Ejderhası hep birlikte uyanmakta olan canavara doğru koştular.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38

YVENNE

Yvenne'nin çantası, iğrenç, soğuk ve güçlü bir büyünün ensesini kesmesiyle ellerinden yatağa döküldü. Nefes nefese, ellerini kürklere dayadı, başı . "Yvenne!" Seri çadırın kapağını çekerek açtı. "Gelip görmelisin Bu!"

Kalbi küt küt atan Yvenne onu dışarı kadar takip etti. Gün doğumundan hemen sonraydı ama güneş hâlâ ufukta alçakta, oyuk hâlâ gölgede kalmıştı. Kısa bir süre önce huzursuz uykusundan uyanmıştı. Kampın geri kalanı hâlâ uyanmaktaydı, ateşler yakılıyor, kahvaltılar pişiyordu. Ama savaşçılar o ateşleri ve kahvaltıları terk etmişlerdi.

Yvenne gökyüzüne bakıp kuşları aradı. , kuzeye doğru ok atan kazlar vardı. Başka bir şey göremedi.

"Bu taraftan!" Seri onun elini tuttu.

Yvenne, bacağını hareket ettirebildiği kadar hızlı bir şekilde onu takip ederek Banek'in uzakta bir izlemek için durduğu kovuğun güney kenarına gitti. Oyuğun dik kenarlarına tırmanmaması konusunda uyarılmıştı, yoksa varlığı dışarıdan bakıldığında görülen kesintisiz düzlük yanılsamasını bozabilirdi. Yine de tüm savaşçılar kenarda durmuş, güneydoğuya bakıyorlardı.

Bela'nın yükseldiği yerde.

Dehşet ve korku boğazını sıktı. Dağ gibi kara kaya yığını daha da yükseldi. Bir canavar gibiydi, altı uzvunun tepesinde boynuzlu bir kafa vardı. Yüzü bir kafatasını andırıyordu, göz çukurları ve burun delikleri açıktı.

çukurlar, yanaklar, jilet gibi dişlerle dolu bir çenenin üzerindeki derin oyuklar. Ne zaman

İblis canavarın içinde yaşarken, bu boşluklar ateş ve erimiş kayalarla doluydu. Ama şimdi soğuk ve karanlıktı.

"Bu Aezil," diye fısıldadı, bakıyordu. "Bunu o yapıyor."

Soluk mavi cüppeler içindeydi, gözlerinden biri buruşuk bir yara izinden başka bir şey değildi. Vücudunun hareketleri Scourge'un hareketlerini belli belirsiz yansıtıyordu, dikkatli ve yavaş. Muhafızlar etrafını sarmış, başı sallanırken kendilerini destekliyorlardı.

"Doğudan gelen atlılar!"

Bir savaşçı alarm verdi. Yvenne doğuya baktı, yaklaşan atlıların tam arkasında yükselen güneşe karşı gözlerini kısarak baktı.

"Ne görüyorsun?" Banek sordu.

"Yapamam ..." Yüzünü siper ederek Enam'ın gözlerinin parıltısı arasından çalıştı. Çok az şey seçebiliyordu. "Önde kırmızı çarşaflar. Miğferler arkada. İkişer ikişer gidiyorlar ama kaç kişi olduklarını göremiyorum."

"Parsatheanlar güneylileri mi yönetiyor?" Banek de gözlerini kıstı. "Belki de ittifak konseyi gelmiştir?"

Çünkü kampta Gareth'in konseye ulaştığını ve kuzeye geldiklerine dair bir haber olduğunu duymuşlardı. "Emin olamıyorum."

Seri'den gelen boğuk bir ses, bakışlarını tekrar güneye, Bela'nın tüm gücüyle yükseldiği yere çevirdi. Yıkıntılar içinde, yan yatmıştı. Kardeşi bacaklarını altına almayı başarmış ve daha da yükselmişti.

Gözlerinde yaşlar biriken Seri hıçkırarak nefes aldı. "Annem ve kardeşim orada."

Maddek de öyle. Kalbi boğazında bir yumru gibi yanarken, Aezil'in yavaş bir adım atmasını izledi; Bela da aynısını yaptı.

", " dedi Banek alçak bir sesle. "Beni çadırınızda bekleyin. Seri, onunla git. Yayını ve okunu hazırla, Yvenne."

"Ne oldu?"

Yaşlı adam yaklaşmasını izliyordu. "Parsatheanlar yolda olmadıkları sürece bu kadar yakın bir düzende dörtlüde gitmezler."

Bu ovaları geçerken öğrendiği gibi. Arkadan gelenlerin yüzüne toprak parçalarının savrulmaması daha iyiydi.

Enam arkalarından öyle parlak baktı ki. Gözleri yaşarak başını salladı. "Hâlâ göremiyorum."

"Önemli değil. Dost mu düşman mı olduklarını yakında öğreneceğiz," dedi Banek ve tüm savaşçıların dikkatlerini

Bela. "Şimdi gidin."

Kalbi gümbür gümbür atan Yvenne gitti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

MADDEK

I Keşke şimdi o şarkılar bize Ran Bantik'in Bela'yı nasıl öldürdüğünü anlatsaydı!" Kelir dörtlüyle koşan toynakların gürültüsü arasında bağırdı.

Maddek sırttı, devasa harabelerin hızla geçerken rüzgâr yüzüne vuruyordu. Bela yükseliyordu ama yavaş ve hantal bir yükselişti bu. "Önemli değil!" diye bağırdı.

"Birlik olduğumuz için mi?" Kelir'in kızgınlığı bağırışından açıkça anlaşılıyordu.

"Çünkü o Bela değil!"

İblis değil. Sadece gerçek canavar Ezil tarafından kontrol edilen bir kukla.

Titreyen dağa ulaşan Maddek, hâlâ hayvanın altında katlanmış olan ikinci ayağa hızla tırmandı. Atlar onu takip edemedi ve sağrısına indirdiği bir tokatla onu tekrar uzaklaştırdı. Savaşçılar koştu, kurtlar çukurlu volkanik kayalar ve keskin obsidyenden oluşan pürüzlü yüzeyde çevik bir şekilde yarıştı.

Maddek, gümüş parmaklı Rani ejderhasını almak için onu yarana kadar bir zamanlar Scourge'un midesi olan açık kanyona doğru koşarken endişelenecek zamanı yoktu.

"Karnına," diye seslendi Maddek.

Fassad kurtlarını önden gönderdi. "Başa doğru tırmanmıyor muyuz?"

Maddek ona, "Oraya ulaşmanın daha iyi bir yolu var," dedi.

Danoh ve Fassad bakiştılar -Fassad kuzeydeki Fırtına kabilesinden, Danoh ise merkezdeki Yumruk kabilesinden. İkisi de oyun oynayarak hiç vakit geçirmemişti.

çocukken bu yıkıntıların
arasında. "Boğaz," dedi.

Kaygan obsidyenden yapılmış karanlık bir tüneldi. Danoh bir çubuk meşaleyi alevlendirdi ve pırıl parlayan kenarlar kanalın çok yukarısına ışık saçtı. Birlikte yukarı doğru koştular.

Kelir nefes nefese, yüzünden ter damlayarak, "Yarıncan itibaren bineğimin yanında daha sık koşacağım. Yanıyorum."

"Sadece bu değil," dedi Ardyl acımasızca. "Hava daha sıcak." Bu doğrudurdu. Hava sıcaklıkla parıldyordu.

Toric'in yüzü kızardı. "Aezil kalbindeki fırını yeniden mi alevlendirdi?"

"Ateş püskürtür bir Belada mı?" Fassad dedi ki. "Ve biz de ağzı?"

Maddek onlara "Daha hızlı," dedi ve boğaza doğru koşmaya başladı; bu boğaz artık genç oldukları ve canavarın yan yattığı zamankinden daha fazla yukarı doğru bir açıdaydı. Uylukları zahmetten yanarken, boğazın tepesine kadar tırmandı ve savaşçılara yardım etmek için geri uzandı.

Dinlenmek için zamanları yoktu. Ağzın arka tarafındaydılar ve Scourge'un kalbinden yukarı doğru yükselen ısı, bir ateşin çok yakınında durmak gibiydi.

Maddek, rüzgârın kapalı çeneden ısıklık çalarak geçtiği çukurlu volkanik dilin üzerinden koştu. Aezil kavernöz ağzını açmamıştı ama bu bir kafes değildi. Devasa dişlerde Maddek'in boyundaki savaşçıların bile geçebileceği boşluklar vardı.

Şimdi dışarı bakıyor, başının yavaşça sallanmasına karşı kendini destekliyordu. Aşağıda, Parsathean ordusu beyinsiz askerlere karşı yeniden toplanmıştı. Scourge henüz onlara doğru ilerlemiyordu, yaptığı her hareket ağır ve dikkatliydi.

Danoh'a baktı. "Aezil nerede duruyordu?" "Gözlerinin arasında."

Maddek yukarı baktı. Çok yukarıda, ağzın tavanında gökyüzüne doğru bir yarık açılmıştı; burun boşluğu, yüzün içindeki bir havalandırma deliği gibi.

Ardyl, "Belki oraya için ağzın iç kısmına ve yüze tırmanabiliriz," dedi, "ama burada uzun süre kalmak isteyeceğimizi sanmıyorum."

Maddek de öyle düşünmüyordu. Turuncu bir parıltı boğazın arkasını aydınlattı. "Kelir, Fassad ve ben yanaktan yukarı tırmanacağız." Düz, geniş burnun karşısında uçurum gibi yükseliyorlardı. "Ardyl, Toric ve Danoh'u yanağın etrafından dolaştıracak.

başın arkasından ve boynuzlardan aşağı inin. Aezil'e ve sahip olduğu muhafızlara iki yönden yaklaşacağız."

Ardyl bu harabeleri en az Kelir ve kendisi kadar iyi biliyordu. "Daha uzun sürer." "Yanakta bekleyeceğiz."

Başını sallayarak dişlere doğru ilerledi. Maddek onu takip etti, sonra da diğerleri. Kurtlar çenenin kenarı boyunca emin adımlarla ilerleyip Maddek, Kelir ve Fassad'ın bulunduğu menteşeye geri döndüler.

Yanağın yamacından göze doğru tırmanacak ve Ardyl diğerlerini arkasından .

Rüzgâr Bela'nın yüzünü savuruyor, çarşaflarını kırbaçlıyordu. Büyücü hâlâ hızlı hareketler yapmıyordu. Muhtemelen Maddek de aynı nedenle bu hızlı hareketlerin başlamasından korkuyordu.

Göz çukurunun altına tırmanarak Kelir'e baktı. "Aezil düşmekten korkuyor."

Diğer savaşçı eğlenerek homurdandı. "Velet bunu hiç düşünmemiş."

"Maddek." Fassad'ın acımasız sesi bakışlarını daha da aşağıya çekti. "Dişler."

Boşlukların arasından erimiş kaya damlıyordu. Ağzın içinden gelen ısı tırmandıkları kayaya nüfuz etmemişti ama sıvı haldeki ateş havayı buharlaştırarak yere düştü ve otların arasından alevler yükseldi.

Bu ovalar bir daha yanmayacaktı.

Çenesini kararlılıkla kapatan Maddek daha yukarı tırmandı. Çıkıntının Göz çukuru onları yüzünün görüntüsünden saklıyordu. Yakındaki bir cıvıltı Maddek'in başını döndürdü. Bu sesi Danoh'dan sayısız kez duymuştu. Yine de bu onun sesi değildi.

Bir bebek Drepa.

Maddek dondu kaldı. Yırtıcı kuşu gören diğer savaşçılar da onu takip etti. Küçük sürüngenden korkmuyordu ama bu ciyaklamaya dönüşürse yetişkin bir drepa ortaya çıkabilirdi.

Tekrar cıvıldadı, köşeli başını ileri geri çevirdi, boynundaki ince tüyler hareketle birlikte dalgalandı. Büyüdüğünde o ince tüylerden tam bir set olacaktı. Tıpkı küçük pençelerinin bir bağırsağı yırtmak için jilet gibi keskin oraklara dönüşeceği gibi.

Drepa zıplayarak yaklaştı, sonra zıplayarak uzaklaştı. Göz çukurunun içinde kayboldu.

Çenesinden damlayan erimiş taş kalın bir akıntıya dönüşmüştü. Ağız kızgın sıvıyla doluyordu. Yukarıdaki deliklerden buhar akıyordu.

Yüzün geniş düzlemine ulaşmak için bu bacaları geçmeleri gerekiyordu. Ardyl henüz yerinde olamazdı ama daha fazla bekleyemezlerdi, yoksa karşıya atlarken pişebilirlerdi.

Kelir'e işaret etti, o da başıyla onayladı. Fassad ve kurtlar hazırlandı.

"Önce ben karşıya atlayacağım. Sonra siz takip edin."

Bu atlayış sırasında, Aezil'in bekliyor olabileceği herhangi bir korumaya maruz kalacaklardı. Bu yüzden her biri karşıya geçerken diğerleri onları koruyacaktı.

Kılıcını çeken Maddek işaret verdi. Hep birlikte yanağın kenarından yüzün düz düzlemine doğru yükseldiler. Aezil'in muhafızlarının bağırıışlarını duyarak kısa bir mesafe koştuktan sonra kavurucu bir sıcaklık dalgasının içinden uçarak atladı.

Yere indi, ardından havalandırma deliğinden patlayıcı bir alev patlamasıyla ileri doğru itildi.

"Çelik!" Fassad ateş perdesinin diğer tarafından bağırdı.

Kurt Maddek'le birlikte atlamıştı. "O burada!" diye bağırdı savaşçıya, sonra da Ruguslu bir askerin hücumunu kılıcıyla karşıladı. Kavisli kılıcı at üzerindeyken eti kesmek için yapılmıştı ve Maddek'in zırhlı bir adama karşı kılıç kullanmak için sık sık bir nedeni yoktu. Yine de her zırhın zayıflıkları ve eklemleri vardı ve kılıcı askerin kanını ve etini çabucak tattı.

Kelir'in kükremesini duydu ve ardından savaşçının baltası alevlerin arasından uçarak başka bir muhafızın zırhlı göğsüne saplandı. Çelik bir hırıltıyla diğerinin üzerine atladı, dişleri adamın en yumuşak yerini parçaladı. Askerin çığlıkları, iki büküm olup kurt boğazını aniden kesildi.

Maddek, Kelir'in baltasını kaptı ve bir sonraki saldırıyı karşılamak için koştu. Sadece bir düzine muhafız. Bunlar yeterince adil oranlardı. Hırlayarak bir bağırsağı deşti, ardından bir sonraki muhafızın boynuna gümüş pençelerini geçirdi. Çizmelerinin altındaki ısıtılmış cam taşı kanla kayganlaştı.

Savaşın kızıl sisi görüşünü doldurdu. Tüm muhafızları görüyor gibiydi, yaklaştıklarında birbirlerinin yanından geçip saldıracaklarını biliyordu. İyi eğitimliydi ama her zaman eğitilmiş olacaklardı. Maddek ve kurdun evcilleşmemiş vahşiliği karşısında yenildiler.

Muhafızların sayıları azaldığında kurt Maddek'in yanında, savaş onları göze daha da yaklaştırdı ve tek başlarına saldırmak yerine birleşerek ortak saldırıya geçtiler. Göğsü kabaran Maddek bir kılıca karşı kendini savundu ve bir diğerinin savuruşundan kıl payı kurtuldu. Yukarı doğru bir hamleyle muhafızın kolunu bedeninden ayırdı ve onu geriye doğru tekmeledi, ardından bir sonrakine saldırdı. Ruguslu hızla öldü ve Maddek muhafızın kalan elinden gelen zayıflamış darbeyi karşılamak için başını yana savurdu. Sadece bir tane kaldı ve Steel onun peşindeydi.

Acı dolu bir çığlık Maddek'i koşturdu, kurt askerle çılgınca boğuşuyordu, dişleri muhafızın koluna kenetlenmişti ve ikisi de göz çukurunun üzerinde sallanıyordu. Maddek öfkeli bir homurtuyla muhafızın kafasını kesti ve kurdu drepa yuvasına düşmeden yakalamak için ileri atıldı.

Geri çekildi ve kalçasından bir acı çizgisi geçti. Bir arbalet oku taşa çarptı. Dişlerini sıkarak kurdu sürükledi ve Aezil'le yüzleşmek için döndü. Tek gözlü büyücü belli bir mesafede durmuş, Maddek'i meraklı bakışlarla izliyordu ve yayını indirdi.

Maddek ona vahşi bir sırıtışla karşılık verdi. "Kız kardeşinin amacına sahip değilsin." "Buna ihtiyacım yok," dedi Aezil.

Kılıcının kanlı kabzasını kavrayan Maddek ona doğru ilerledi ve daha ilk adımda sendeledi.

Aezil başını eğdi. "Bu hızlı bir zehir."

Silac zehri. Çoktan gücünü emmeye başlamıştı. Homurdanan Maddek dizlerinin üzerine çöktü. Kılıcını zar zor tutabiliyordu.

Büyücü gülümsedi. "Keşke babam da bunu görebilseydi."

"Zhalen." Maddek, Yvenne'ye başını vereceğine söz vermişti. Ve kalbini. Ayakta durmaya çabaladı. "Nerede o?"

"Asi kız kardeşimi almaya gitti."

Maddek inkâr edercesine başını salladı. "Onu bulamayacak."

"Hayır mı? Kendi aranızda bir casusunuz var. Onu nereye sakladığınızı biliyoruz."

Maddek'in kalp atışları kulaklarını tırmalıyordu. Tekrar mücadele etti ve Botları kana bulandı. Geriye doğru çarptı ve bu sefer onu göz çukuruna yuvarlanmaktan kurtaran Steel oldu, kurt dişlerini Maddek'in vambrace'inin etrafına geçirdi ve onu kenardan çekti. Aşağıdan, drepa'nın uyarı tıslamalarını duydu.

"Savaşıyorsun ama kazanamayacaksın," dedi Aezil ona, yavaşça yaklaşarak. Scourge her adımda sallanıyor, rüzgâr Maddek'in yüzünün yanından ısıklık çalarak geçiyordu. "Kız kardeşim Yok Edici'ye karşı bir ittifak kurmayı düşünüyor. Ama herkes sahip olduğum gücü gördüğünde, Parsathean ordusunu nasıl ezdiğimi gördüklerinde, bunun yerine benim altımda birleşecekler."

"Parsathean ordusunu ezmek mi?" Maddek boğuk bir kahkaha attı, ardından yeşil köpük tükürerek ona şöyle dedi: "Elimizdeki sayının bu kadar olduğunu mu sanıyorsun? Daha büyük bir canavara ihtiyacınız olacak."

"Zamanla." Büyücünün gözleri neşeyle parladı. "Hâlâ o kılıçla peşimden gelmeye mi çalışıyorsun? Düşmanlarıma karşı iyi bir silah olacaksın. Hortlakların zihinleri açlıkla doludur. Ama silac zehri hiçbir şey bırakmaz ve o boş beyinleri tek bir düşünceyle doldurmak çok daha kolaydır. Ayakta durmak. Saldırmak. Kafana hangi düşünceyi sokacağım?"

"Seni öldürmek için." Artık bile çok zordu. "Canavar." "O zaman kılıcını bana karşı kaldır, savaşçı."

Maddek başını salladı. "Vela bana bir savaşçının kılıcına çok fazla söyledi."

"Öyle mi?" Aezil güldü. "Yani ders almanın ödülü olarak tanrıçanın seni kurtarması umuduyla onu bana doğru sallamayacaksın, öyle mi?"

bu zehirle Maddek'i hiçbir şey kurtaramazdı. "Bir tanrıçadan hiçbir şey beklemiyorum. Bu yüzden kılıcımı son bir kez kullanacağım."

Aezil sırtarak ellerini açtı. "Buraya kadar gelebilirsen, sana bir vuruş vereceğim."

Maddek hiçbir yere gitmiyordu. Karnının üzerine yuvarlanıp kendini göz çukurunun kenarına sürüklemek tüm gücünü aldı. Kılıcını kaygan obsidyenin üzerine itmek de öyle.

Kılıcına güveniyordu. O yüzden bıraktı.

Bir ok gibi aşağıya, drepa yuvasına düştü ve yırtıcı kuşlardan birini kalçasından mızrakladı. Havayı yırtan bir çığlık o mağaradan yankılandı.

Kendini geriye atan Maddek, Steel'e doğru uzandı. "Öldü!" sertçe emretti.

Kurt anında ona doğru uzandı. Çığlıkların sayısı artıkça Maddek'in hareketsiz kalması hiç de zor olmadı. Sürüngenler pençelerini şaklatarak ve ayaklarını hızla sürüyerek yuvadan dışarı fırladılar. Maddek kıpırdamadan Aezil'in kaçtığını görmek için bakmadı ama Bela'nın başının sarsılması ve

Altındaki kaya büyücünün çığlıklarına katıldı. Sonra daha sert bir sarsıntı, sanki dağ aniden tekrar düşmüş gibi. Havalandırma deliklerinden fişkırان alevler aniden söndü.

Maddek daha uzun süre bekledi, drepa cesedi parçaladı ve sonra parçaları yuvaya geri taşıdı. Bebeklerden gelen mutlu cıvıltılar hemen ardından geldi. Çelik sızlandı ve hafifçe hareket ederek Maddek'in yüzünü yaladı.

Sonra Ardyl onu , gözyaşları akıyordu. Ağzındaki köpüğü sildi. "Uyuma," diye yalvardı ona.

Kelir oradaydı, yüzü bir ıstırap maskesiydi. "Maddek." Elini ezici bir şekilde kavradı. "Her şey bitti. Enox zehirli askerleri durdurdu. Ve Ruguslular kaçıyor."

"İşim bitmedi," diye homurdandı. Nefesinde bile o kadar az güç vardı ki. "Gelinim. Beni Yvenne'ye götür."

geçen bakışı gördü. Bunun imkânsız olduğunu düşündüklerini biliyordu. Bir günlük yoldu.

Kısık sesle onlara "Söylenmemiş sözler var" dedi.

"Senin için ona söyleyeceğiz," diye yemin etti Ardyl hıçkırarak nefes alırken. Yüreği sızlayan Maddek başını salladı. "Bunları kimse söyleyemez."

Eğer anlamı olacaksa, hayır. Sevgiyi bir başkasının ağzından duymak kulağa sadece basmakalıp bir söz gibi geliyordu.

"Seni aptal," diye hırladı Kelir ona. "Ona söylemedin mi? Seni geri zekâlı aptal."

Savaşçı sanki öfkeyle onu çekip kaldırdı ve Maddek'kolunu omzuna attı. Ardyl diğer tarafa geçti.

"Uyuma," diye emretti. "Ne pahasına olursa olsun."

Bu onun kalan tüm gücünü alacaktı. Ama bunun bir önemi . Artık sadece Yvenne önemliydi.

BÖLÜM 40

YVENNE

Seri, daha yavaş olan Yvenne'ye tekrar önce bir kılıç ve zırh toplayarak ilerledi ve birlikte çadırına girdiler.

Sonsuza kadar bekleyecek gibiydiler. Omzunda sadağı ve elinde yayı olan Yvenne, mamut derisinden duvarlarla çevrili bir şekilde durmuş, dışarıdan gelebilecek sesleri dinliyordu.

Genç savaşçı onunla birlikte durdu, nefesleri hızlı ve keskindi. "Bundan nefret ediyorum. Neler olduğunu bilmemekten nefret ediyorum. Kendimi çok çaresiz hissediyorum."

Yvenne de öyle. Ama onun bu konuda daha fazla deneyimi vardı. "Çaresiz . Harekete geçmek için fırsatımızı bekliyoruz."

Seri başını salladı. Omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı ama sonra bir çığlık duyunca tekrar sertleşti. Bir çığlık, bir öfke uluması. Bir kılıç şakırtısı.

Banek elinde kanlı bir bıçakla çadıra girdi. "Gelin leydim. Kaçmalısınız."

Yaşlı savaşçı aniden durdu, bakışları onun dizine düştü ve sonra tekrar yükseldi. En uzun an boyunca gözleri onunkileri tuttu ve o sessiz bakışta söylediği her şeye katıldı.

Seri'ye döndü. "Sen bir fare olmalısın, duydun mu? Üç at bul ve bizimle kuzey ucunda, havuzun yanında buluş. Sessiz ve hızlı ol, eğer üç at bulamazsan bir tane yeter."

Yüzü kan içinde kalan kız başını salladı. Banek çadırı geçti, kavisli bıçağı deriyi arkadan yardı. "Buradan. Çabuk olun."

Seri içeri daldı ve gözden kayboldu. Banek de onu takip etti. Yvenne yarıktan geçerek boğucu bir duman girdabının içine girdi ve bir ok attı. Savaşçı dinlemek için durdu. Duyduğu pek çok ses, kafa karıştırıcı bir çatışma bağırışlar ve bıçaklar.

"Kim geldi?" diye fısıldadı.

Savaşçının çenesi cevap vermeyecekmiş gibi gerildi. Sonra, "Zhalen."

Babası. Dehşet kalbini vurdu. "Bizi nasıl buldu?"

Çünkü atlılar sanki nerede olduğunu biliyorlarmış gibi doğruca kovuğa geliyorlardı. Ama Yvenne bu sabahtan önce hiç büyü hissetmemişti. Hortlaklardan beri.

Banek başını salladı. İleriye doğru işaret etti ve kadın da onunla birlikte başka bir çadırın arkasına doğru süzüldü. Figürler dumanın içinden hızla geçiyordu. Yvenne yayını hazırladı ama dost mu düşman mı olduklarını göremiyordu.

Ta ki dönen dumanın içinden iki kişi fırlayana kadar, miğferleri parılıyordu. Yvenne anında okunu fırlattı. Askerlerden biri yere yığıldı, diğeri ise ortağının öldüğünü fark etmeden önce iki adım koştu. Sonra Banek onun üzerine atıldı, boynunu kesmeden önce karnını deşti.

Yvenne bir ok daha hazırladı. Ekşi korku boğazından yukarı doğru tırmanıyor, ağzı sulanıyor ve midesi sıkışıyordu. Bir çadırın, sonra bir diğerrinin ve göğsüne ok saplanmış bir savaşçının cesedinin yanından geçtiler.

Bir esinti önlerindeki dumanı temizleyerek bir düzine askerin toplandığını gösterdi. Yvenne ateş etti, sonra tekrar ateş etti ve sonra Duman askerleri gizliyordu ama nerede durduklarını hatırlayabiliyordu. Bir ok daha. Askerler onlara doğru koştu. Banek bir kükremeyele saldırdı, kılıcı çok hızlı ve ölümcül bir yıldı. Yvenne bir ok daha fırlattı, sonra bir asker onu arkadan yakalayınca çığlık attı. Dirseğini savurarak mücadele etti ve askerin homurtusunu duydu.

"öldürmeyin! Alacağımız kişi o!"

Bağırış başka bir askerden geldi ama Yvenne *ne* öldürülecek ne de esir alınacaktı. Aşağı uzanarak hançerini kaptı ve askerin karnına sapladı.

"! Daha fazlası geliyor! Kaçmak zorundayız!"

O koşamazdı ama Banek . Onu ölmekte olan askerin elinden çekip alarak göğsüne bastırdı ve koşmaya başladı. Damlayan bıçağı kınına sokmadan önce titreyerek hançere sarıldı. Her şey

Kanlar içindeki bir savaşçının yanından geçerken kılıcını çekmiş, Banek'e onları tutacağını haykırıyordu. Sonra bir ok savaşçının boğazına saplandı ve onu geri fırlattı. Dumanların içinde, kovuğun derinliklerine doğru ilerlemeye devam ettiler ve Banek yavaşlamaya başladı.

"Havuza," dedi yaşlı savaşçı ona, kelimeleri hırıltılı bir şekilde çıkıyordu. "Seri bekliyor olacak."

"Hayır." Adam tökezlerken kadın dehşet içinde ona sarıldı. "Banek! Banek, dostum. Başarabiliriz, sana yardım edeceğim."

Onu sıkıca tutarak dizlerinin üzerine çöktü. "Ben senin kalkanımın. Ama artık yoluna yalnız devam etmelisin."

Hayır, hayır, hayır. Kollarını adamın kalın gövdesine dolayarak onun ağır bedenini kendisiyle birlikte çekmeye çalıştı ve sırtındaki okları hissetti. Çok fazla ok vardı.

Yvenne sıkıdığı dişlerinin arasından sessizce çığlık atarak onu yan yatırdı. Çılgınca ona yardım etmenin bir yolu olup olmadığını anlamaya çalıştı ama yoktu. Artık nefes alışları yavaşlıyordu, her birinin sesi sık ve ıslaktı.

Yüzünü avuçladı. "Lütfen, Banek. Benimle kal."

Kanlı eli onunkini kavramak için uzandı. "Gidin leydim."

Onu yalnız bırakmayacaktı. Ama gümüş parmaklı Rani o kadar çabuk onun için geldi ki, bir an onunla birlikteydi ve bir an sonra gitti. Yvenne onun hareketsiz göğsüne doğru çığlık attı, acısı ve öfkesi bir aradaydı. Dumanların arasından daha fazla askerin yaklaştığını, zırhlarının yumuşak çınlamalarını ve şingirtilerini duydu. Bir ok almak için arkasına uzandı, sadağı yoktu. Asker onu arkadan yakaladığında ve Banek onu tuttuğu yerden kopardığında kaybolmuştu.

Ama bir savaşçı elindekini kullanırdı. Çenesini sıkarak okları Banek'in etinden çekti.

Yüreği yanarak, dumanların arasından çözülene kadar bekledi ve arkadaşını öldürmek için kullandıkları oklarla onları teker teker .

Artık okları yoktu ve ağladığını görecekti kimse de yoktu. Gözyaşları akarken, Banek'in hareketsiz yanağını öptü. Sonra onun dediğini yaptı ve gitti.

Hançerini kınından çıkararak sessizce ilerledi, bakışları dumanın arasından arıyordu. İleriden gelen yumuşak bir cırıltı kalbini kaldırdı.

Sonra bir esinti oyuktan içeri süzüldü ve babasının Seri'nin boğazına bir bıçak dayadığını gösterdi. Arkasında bir düzine asker duruyordu.

Zhalen gülümsedi. "Ne güzel bir sabah kızım. Ve senin vermen gereken bir karar var."

Genç savaşçı sanki onu kesmeye cesaret ediyormuş gibi çenesini kaldırdı, gözlerinde meydan okuyan yaşlar vardı. "Kendinizi kurtarın leydim."

Kaçarak mı? Yoksa Zhalen'i öldürerek mi? Hançeri sıkıca kavradı. Beş atıştan dördünde, bıçağın sivri ucu hedefini buldu. Onu öldürebilirdi. Ama adam bir ölüm spazmıyla sarsılıp kızı öldürebilirdi. Bıçağı hedefi bulamazsa, Seri'nin öleceğı kesindi. Ve tüm askerler için yeterli bıçağı yoktu.

Ama çaresiz değildi. Sadece fırsatını bekleyecek ve başına gelecek her türlü acıya katlanacaktı. Çünkü bildiğinden daha güçlüydü.

Zhalen'in bildiğinden çok daha güçlüydü.

Yvenne hançerini yere fırlattı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 41

MADDEK

F Kelir Maddek'üzüne tokat attığında ortalık kapkaranlıktı ama Maddek bunu neredeyse hiç hissetmedi. Yanağı o kadar uyuşmuştu ki. Sanki sarhoş gibiydi. Ama Maddek hiç bu kadar sarhoş olmamıştı.

"Maddek!" diye kükredi savaşçı onun yüzüne doğru. "Yvenne gitti!"

Uyuşukluk kayboldu. Artık sadece acı vardı ve çukurdaki cesetleri, yanmış çadırları gördükçe göğsünü dolduruyordu. Ama Yvenne'nin çadırı duruyordu.

Umut sadece Ardyl ve Kelir onu içeri sürükleyene kadar sürdü. Çantası yatağın üzerine dökülmüştü. Posttaki bir yarıktan bir esinti esiyordu.

"Kurtlar hançerini buldu," dedi Fassad arkasından acımasızca. "Ve Banek."

"Seri?" Kelir sordu, sesi gergindi.

"Sanırım onlarla birlikte
götürülmüş."

Çekildi. Zhalen tarafından. Ve acı çekecekti.

Maddek kükredi, içinden güç fişkırdı ama bu onu sadece yatağa doğru götürdü. Orada yatağın yanında dizlerinin çöktü. Ağzından köpük damladı ve anason kokan ipeği toplayarak onu sildi.

Yvenne'nin düğün kıyafetleri. Yüzünü onlara gömdü. Son nefesini onun kokusuyla verecekti.

Yanına çömelen Ardyl onun omzunu kavradı. "Vela dedi ki-" "Onu kaybedeceğimi söyledi." Öyle demişti. "Ve acı çekeceğini." "Ve dedi ki-"

"Onu koruyamayacağımı. Ama koruyacağıma yemin ederim."

Ardyl iç çekti. "Maddek ..."

"Uyurken beni öldürme," dedi hırıltılı bir sesle, çünkü artık karanlığın yaklaştığını hissediyordu. "Aezil beyinsiz canavarlara tek bir düşünce verdiğini söylemişti. Benim de tek bir düşüncem olacak, o da onu korumak. Zehir beni aldıktan sonra bile."

Beyinsiz olabilirdi ama kalbi yine de doğru yanacaktı. Ve daima bir kraliçeye ait olacaktı.

Yvenne.

Onun düşüncesine tutunarak uyudu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 42

YVENNE

B Yvenne arkasında Seri'nin titreyerek uyandığını hissetti. "Hâlâ ata biniyoruz," dedi Yvenne ona usulca, ama genç savaşçının eyerden düşme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu düşünmüyordu. Yvenne'in aksine Seri

At üzerinde uyumak, ata binmek kadar rahat görünüyordu.

Ardından titrek bir nefes aldı ve burnunu çekti. Kız Yvenne'den daha uzun ve iri olmasına rağmen henüz bir savaşçı yaşında değildi, belki de sadece on iki yaşındaydı. Bu bitmek bilmeyen iki gün ve gece boyunca kız sadece iki kez ağlamıştı ama Yvenne bunun korkudan çok yorgunluktan olduğunu düşündü.

Henüz ne durmuşlar ne de uyumuşlardı. Atlarını değiştirmişlerdi ama babası onları güneye doğru sürmüştü ve babası teklif etmesine rağmen Yvenne ya da Seri hiçbir şey yiyip içmemişti. Ama Yvenne genç savaşçıya, Drahm'daki yemeklerinden önce Maddek'e yaptığı uyarının aynısını yapmıştı.

Şimdi kızın midesi gurulduyordu, Yvenne'in sırtında hissedeceği kadar yüksek ve sertti. Kendisinininki de cevap niteliğinde bir hırıltı çıkardı ama karnının altındaki donuk kramp Yvenne'i karnındaki boş ağrıdan daha çok endişelendirdi.

Çok zor ve çok uzağa . Ve bu gece nihayet dinlenebilecek olsalar da henüz işleri bitmemişti.

"Yavaşladık mı?" Seri fısıldadı.

Yvenne başını salladı. "İleride Syssian karakolu var."

"Sence bizi orada hapsedecekler mi?"

Kızın sesindeki umudu duymuştu. Çünkü karakol, binlerce Parsathean'ın kamp kurduğu yere sadece iki günlük mesafedeydi.

Ama bu yüzden Yvenne'nin hiç umudu yoktu. "Belki bir gece. Ya da Bela'nın yakınlarındaki askerler çoktan dönmüş olacak ya da yakında burada babama katılacaklar. Sonra da Syssia'ya gideceğiz."

Seri bir an sessiz kaldı. Sonra küçük bir sesle, "Scourge'da ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

Yvenne tahmin edemiyordu ve görmemişti de. Babası, Vela'onları bulmalarına yardım etmesini engellemek için gözlerini bir bezle kapatmıştı. Ama şimdi bu konuda endişeli görünmüyordu, çünkü tam bir gün boyunca bez çözülmüştü.

Kız Scourge'un düştüğünü görmüştü. Ama Yvenne bunun canavarın yenildiği anlamına mı geldiğini, yoksa kardeşinin böylesine güçlü bir büyüyü sürdüremediği anlamına mı geldiğini ... ya da Aezil'in Parsathean'ları ezip ezmediğini bilmiyordu.

amaçlandığı gibi ve kalıntılar için daha fazla kullanımı yoktu.

Babasının gözbağını çıkarmış olması Yvenne'ye inandığı şeyi söylüyordu: Parsatheanlar artık o kadar büyük bir tehdit oluşturmuyordu. Yine de bunu kabul edemezdi. "Savaşçılar muhtemelen onu yendi."

Kız yumuşak, rahatlamış bir nefes verdi. "Ben de öyle umuyorum."

Yvenne sadece bunun boş bir umut olmaması için dua etti. "Eğer karakolda kaçma fırsatınız olursa, bunu değerlendirin." Seri güçlü, hızlı ve zekiydi, tam anlamıyla bir savaşçıydı. "Beni beklemeyin ya da kurtarmaya çalışmayın."

"Ama-"

", " dedi Yvenne kararlılıkla. "Serbest bırakılman için pazarlık yapmaya çalışacağım. Büyük olasılıkla babam benden zorla bir söz isteyecek ya da takas için ona bir şey vermemi isteyecek ve ben de bunu kabul edeceğim. Yalan söylediğimi duyabilirsin ama bu sadece senin hayatını kurtarmak için."

Çünkü kız burada olduğu sürece Yvenne ona karşı gelmeye cesaret edemezdi.

"Ben senin Ejderhanım," diye fısıldadı kız kalın bir sesle. "Seninle kalacağım." ". Bunun yerine ezberleyebildiğin her şeyi ezberle - kaç asker olduğunu,

Kaç atımız var, ne kadar hızlı gidiyoruz ve bu bilgileri Maddek'e geri . Bunun için bana yemin et Seri."

"Senin için gelecek." Kesinlikle emin görünüyordu. "Ve yemin ederim."

"Onun çocuğunu taşıyabilirim," dedi Yvenne ona. Ve sırf bu ihtimal için Maddek gelirdi. Belki de onu kendi çocuğu olarak seçmeye yemin ettiği için.

Gelin ve yeni bir ittifak kurmak için seçilmişti. Yine de adamın çocuk için geleceğinden emindi. "Hamile olamayacağımı söylediğimde bu da benim ilk yalanım olacak."

Kız başını salladı, sonra ileride karakol kapıları açılınca gerildi.

"Cesur ol," dedi Yvenne ona yumuşak bir sesle. "Umutlu ol. Gerekirse yenildiğini ve mağlup olduğunu *düşünmelerine* izin ver. Ama ne olursa olsun, pes etme."

", " diye fısıldadı kız, sesi titriyordu. ". " Yvenne de vazgeçmeyecekti.

- - -

O Belki de yalan olmayacaktı. Seyrek bir odada Yvenne'e temiz elbiseler, çarşaf ve bir sürahi su verildi. Soluk kırmızı lekeler iç uyluklar.

Titreyen parmaklarıyla kanı yıkadı. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Zorlu bir yolculuk yapmış olmaları -hem de çok zor- ve kadının günlerdir hiçbir şey yememiş olması düşük yapacağı anlamına gelmiyordu. Ve bazı kadınlar çocuk sahibi olsalar bile biraz kanarlardı.

Ya da belki de hiç çocuk sahibi . Regl dönemleri hiç düzenli olmamıştı.

Yine de Yvenne hamile olduğuna inanmıştı. Belki de bu sadece hüsnükuruntudan ibaretti... yine de çok umutlanmıştı.

Gerçi babasını öyle olmadığına ikna edebilirdi.

Bir kadın askerden paçavra istedi. İsteği babasının kulağına ulaşırsa, büyük olasılıkla ona inanacaktı.

Giyindikten sonra Seri'nin Ruguslu askerlerle birlikte bir masada oturduğu odanın önünden geçirildi. Yvenne, kızın askerlerin yemek yediği güveç tenceresinin yanında duran bir kâsedan aç aç yemek yediğini rahatlatarak gördü. Genç savaşçı onu iyi dinlemişti.

Bu ileri karakolda memlekete dair pek çok işaret olmasına rağmen Yvenne hiçbir Syssian askeri görmemişti. Babasının beklediği odanın şöminesini küçük aytaşı oymalar ve duvarda Kraliçe Nyset'in on iki yüzlü Galoghe iblisi karşısındaki zaferini tasvir eden bir duvar halısı asılıydı.

Babası görünüyordu, geniş yüzündeki çizgiler daha önce hiç görmediği kadar derindi. Uzun boylu ve bir öküz kadar sağlamdı, ona her zaman öyle görünmüştü

güçlüydü -özellikle de kendisiyle ve zehirden zayıf düşmüş annesiyle kıyaslandığında. Artık o kadar güçlü değildi ve bunun tek nedeni kıyaslayabileceği Maddek'in olması değildi. Zhalen uzun süre boyunca onun hayatına hükmeden korkunç bir figür olmuştu. Ama kulesinden ayrıldığından beri dünyanın çok daha fazlasını, içindeki insanların çok daha fazlasını görmüştü. Şimdi ne kadar küçük görünüyordu.

Ve her zaman olduğu gibi, boğazındaki yırtık yara izi kalbini vahşi bir zevkle doldurdu.

"Otur, Yvenne," dedi kadehine şarap doldururken. "Kardeşinin dönüşünü bekliyoruz."

Tabağındaki kızarmış boanın sıcak, çimenli kokusu Yvenne'nin midesinin guruldamasına neden oldu. Oturdu ama dili kurumuş ve karnı ağrıyor olmasına rağmen yemek ya da içmek için hiçbir harekette bulunmadı.

Tabağının yanında sadece bir kaşık vardı. Bıçak yoktu.

Babasının kendi yemeğini yemek için acelesi yok gibiydi. Arkasına yaslanıp bir an için onu dikkatle süzdükten sonra bakışlarını kaçırdı... ama kaçırmak istiyormuş gibi yaptı. Boş boş fantail çorbasını karıştırdı, kaşığının kenarıyla yağlı sarı yumurta sarısını kremanın içine kırdı. "Eğer gerçekten bir ittifak kurmak istiyorsan, bize katılmalısın kızım."

"Ve Yok Edici'nin önünde eğilecek misin? Eğilmeyeceğim."

"Onun önünde eğilmek mi?" Kaşları yukarı doğru kalktı. "Ona karşı durmaya niyetliyiz."

Yvenne alay etti.

İnce ince gülümsedi. "Çok az seçeneğim var. Belki bir zamanlar onun önünde eğilirdim. Ondan kurtulmanın tek yolu bu olurdu."

"Ondan daha önce kurtulmuştun."

"Öyle mi yaptım? Yoksa Dört Sırtlar'da hattı tuttuktan sonra, beni öldürmek niyetiyle geldi ve sadece onun için bir görevi tamamlamaya yemin ettiğim için yaşamama izin mi verdi?"

Karnında sıkıcı bir ağrı hissetti. "Ne görevi?"

"Bir gelin istiyordu, kolunu kesen aynı soydan bir kadın. Ve bakire, ama annen bakire değildi. Bu yüzden onun üzerine bir tane alacaktım." Kaşığını yere bıraktı, bakışları eleştireldi. "Hastalıklı ve zayıf bir varis doğurduğunda yaşadığım paniği hayal edin. "Seni Yok Edici'ye sunacaktım. Dönmek mi? Beni öldürür."

"Yalan söylüyorsun," dedi Yvenne. "Beni Toleh'e evlenmem için gönderdin. O kralın beni bakire bırakmasını mı bekliyordun?"

"Bu ancak Aezil gücünü bulduktan sonra oldu ve ben de senin için yeni bir kullanım alanı buldum." Kadehini kaldırdı ve ağzının üzerinden ona baktı. "Çocuklarımın hepsi değersiz değil. Batı diyarları arasındaki bir ittifakın Yok Edici'ye karşı duracağını mı sanıyorsun? Bizi kâğıt gibi parçaladı. Ama Aezil aynı güce, aynı tanrıya sarılırsa? O zaman muzaffer oluruz."

"Ondan farklı olmayarak mı?"

"Aradaki fark şu ki biz ezilmeyeceğiz. Bunun yerine ezmeyi biz yapacağız. Önemli olan tek fark bu Yvenne, her ne kadar şu anda bunu göremeyecek kadar saf olsan da. Bir gün anlayacaksın." Babası omuz silkti. "Ve eğer Aezil başarısız olursa, o zaman belki de gelin senin taşıdığın çocuk olacak. Yok Edici'nin onun ne kadar genç olduğunu umursadığını sanmıyorum."

Kusmuk boğazının arkasına doğru fırladı. "Ben çocuk taşımıyorum."

"O barbarın gece gündüz peşinde koşmadığını mı iddia ediyorsun?"

"Hayır. Ama onun tohumu kök salmadı. Şu an bile kanama zamanım. Yap "Paçavralarımı görmek ister misin?"

"Parmağınızı batırarak kanattığınız paçavralar mı?" Ona eğlenen bir bakış attıktan sonra kapıya doğru baktı ve orada bir asker belirdi, Yüzü yolculuk ve terle kirlenmişti. "Kaptan! . Oğlum nerede?"

"Ekselansları." Gözlerini endişeyle Yvenne'ye çeviren Ruguslu kaptan odaya girdi. "Kralımız öldü."

Yvenne bir patlattı. Yok Edici'yi fethetme planı buraya kadarmış.

Zhalen başını eğdi. "Ne diyorsun?"

Yüzü kan çanağına dönmüş kaptan tekrarladı: "Rugus kralı öldü. Bir barbar tarafından öldürüldü."

Parmak eklemleri bembeyaz *olan* babası, "*Hangi* barbar?"

diye sordu. "Onların kralı. Maddek."

Genişçe sırtan Yvenne arkasına yaslandı. Babası sonsuz bir süre boyunca başka bir şey söylemedi.

Sonra sessizce, "Barbar kızı getirin." Yvenne'nin

sırıtsı kayboldu. "Ona zarar vermeyeceksin."

", " diye kolayca kabul etti babası. " yerine onu serbest bırakacağım, böylece Maddek'e bir mesaj gönderebilir."

"Ne mesajı?"

"Senin için gelmesini engelleyecek bir şey. Artık onunla evlenmek istemediğini söyleyeceksin. Ve artık onun çocuğuna sahip olmak istemediğini."

Kalbi acıyla burkuldu. "İlkine inanacak. İkincisinin bir önemi olmayacak. Çocuk falan yok. O bunu biliyor."

Aezil öldüğüne göre, babasının kendi canını kurtarmak için gelin edebileceği bir çocuk olmadığı kesindi.

"*Senin* için geleceğini düşünmüyorsun değil mi?"

"Maddek bana asla beni kurtarmaya gelmeyeceğini söyledi. Benim için savaşçıların hayatını riske . Ve eğer herhangi bir savaşçı beni kurtarmaya çalışırken ölürse beni kendisinin öldüreceğini söyledi."

Banek'in yaptığı gibi. Keskin bir keder boğazını sıktı.

Babası kısa bir kahkaha attı. "Sevgi dolu bir talibin var kızım." Kadehini kadeh kaldırır gibi kaldırdı, sonra uzun bir yudum aldı.

Şarabı yere bıraktığında Yvenne aldı ve dudaklarını onun dudaklarının olduğu yere yerleştirmeye dikkat ederek susuzlukla şarabı içti. Tadı mide bulandırıcı derecede tatlıydı ama karnına *bir şeyler* girdiği sürece umurunda değildi.

Babası ona şaşkın bir bakış attı ve sonra bakışları kapıya yöneldi. "Onu bir sonraki odaya götürün."

Seri, kararsız ve korkmuş görünüyordu. Yvenne, kız götürülmeden önce ona güven verici bir gülümseme verdi.

Tekrar babasıyla yüzleşti. "Mürekkebin ve kalemin var mı? Mesajımı yazacağım."

"Sana kalem konusunda güvenmemeyi düşünüyorum," dedi babası. "Kız, ona söylemesini istediğin şeyi hatırlayacaktır - onun bir kralın kalbine sahip olmadığını ve seni koruyamadığını, bu yüzden artık ona bir koca olarak ihtiyacın olmadığını. Ve Rugus'un tahtını almak için Syssia'nın tahtından feragat ediyorum, bu yüzden artık onun çocuğuna da ihtiyacın yok."

Kalbi dondu. Maddek'e böyle sözler söylemeyi asla hayal edemezdi. Bu sözler Zhalen'in daha önce söyledikleriyle, yani evlenmek ya da ondan çocuk sahibi olmak istemediğiyle *hiç* de aynı değildi. O kadar farklıydı ki Mesajlar, Maddek'in kalbini parçalamak için tasarlanmış gibiydi.

Zhalen tam olarak ne söyleyeceğini nereden biliyordu? Asla affedilmeyecekleri için söylenmeden bırakılması gereken sözleri?

Babası öne doğru eğildi. "Ya da mesajı kızın kafasıyla gönderebilirim."

"Hayır," diye fısıldadı Yvenne. "Ona ben söyleyeceğim."

"Aferin kızıma. Ama tabii ki bu mesajın sadece bir parçası olacak. Gerisi çarşıfta bir leke olarak kalacak."

Kadın şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"İki oğlumu öldürdü. Şimdi de ben onunkini alacağım." Kadehe uzandı ve içinde ne kadar kaldığını görmek istercesine kadehi devirdi. "Buraya üç tam doz koydum."

Doz mu? Yine de biraz içmişti. İçine ne koymuş olabilir ki, kendisinden korkmasın-

Oh, Vela. *Hayır.*

Yvenne çaresiz bir dehşet içinde öğürdü ve . Hastalıklı tatlı şarabın bir kısmı geldi ama yeterli değildi. Yeterli değildi.

Zhalen çorbasını içmeye başladı. "Hamile olmadığını mı söylemiştin?"

Gerçekten bilmiyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. "Eğer bu mesajı gönderirsen, çocuğunun o çarşıfta kanlar içinde olduğuna inandığı şeyle, gelip ikimizi de öldürecek."

"O kadar kolay bulamayacak. Syssia'nın duvarları çağlar boyunca barbarları geri püskürttü."

Maddek'i tutamayacaklardı. Umutsuzca daha fazla kusmaya çalıştı ama daha fazlası gelmedi. Acı içini parçaladı ama bu iksir değildi. Henüz değildi. O kadar az umudu vardı ki. Çok küçüktü. Yine de Maddek'in onu nasıl terk ettiğini, sert öpücüğünü, tatlı sözünü hatırladığında, bu küçük bir umut olmuştu.

umutsuzca umudu. Yine de babasının mesajı, müstakbel kocasının onunla ilgili sahip olduğu tüm çarpık görüşlere uyacak ve Yvenne'nin son umudunu da yok edecekti.

O zaman Maddek'le ilgili hiçbir şeyi olmayacaktı. şey.

Sesi titreyerek ona, "Bunu yapma," dedi.

"Tamamdır," dedi babası ve kaşığındaki çorbayı höpürdeterek içti. "Cesur ol kızım. Bir erkek yarım ay süt içtiğinde ne olduğunu hiç duymadım. Ama öğrenmek üzereyim. Ve en azından birlikte acı çekeceğiz."

Onun için yeterince acı değil. Yvenne için çok fazla.

Oh, Vela. *Bunun* için yeterince güçlü değildi.

İlk kramp karnını yırttı. Sonra bir başkası, uzun zamandır birlikte olan öfkesini ve acısını yırtarak açtı, zaten hırpalanmış ve kan içinde olan kalbini yırtarak açtı, ciğerlerinden, boğazından ve ruhundan bir çığlık kopardı.

Çığlık atmayı bıraktığında umudu da yok olmuştu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 43

MADDEK

A Tek düşüncesi Yvenne olan beyinsiz bir yaratık olarak uyanmak Maddek'in son zamanlardaki uyanışlarından farklı değildi. Hâlâ zayıf hissetmesi dışında. Ve aç.

"Kıpırdıyor," dedi Ardyl kısık bir sesle. "Dikkatli olun. Konuşana kadar emin olamayız."

"Yvenne," diye mırıldandı, ağzı ve dudakları o kadar kuruydu ki, kelime sanki dilini çatlatmış gibi geliyordu. Üstünde posttan bir çadır uzanıyordu. Üst üste yığılmış kürklerin tanıdık rahatlığı altında uzanıyordu.

Fassad, "İki gün önce karakoldan ayrıldılar, Syssia'ya doğru yola çıktılar ve etrafları Ruguslu askerler tarafından sarıldı," diye cevap verdi.

"Seri?"

Toric ona şöyle dedi: "Gözcü onun diğerleriyle birlikte karakoldan ayrıldığını görmemiş ama Kelir ve Nami savaşçıları takip etmek için yanlarına almışlar."

Sırada Maddek vardı. başı dönüyordu. "Banek?" Danoh sessizce başını salladı.

Keder kalbini kavradı. "Peki ya Hollow ve Scourge'da?" "Elli üç savaşçı kaybedildi."

Yvenne'ye sadık olacak yüz Syssian askerine ek olarak. Kalın sesiyle, "Ne kadar oldu?" diye sordu.

"Dört gündür uyuyorsun."

Ama hiç uyanmaması gerekirdi. "Nasıl yaşadım ben?"

"Sana hatırlatmaya çalıştım," dedi Ardyl, elinde küçük bir kapla kürklerinin yanına çömelerek. "Vela buna ihtiyacın olabileceğini söyledi. Aletine mi sürsek, zehirli yarana mı sürsek yoksa sana içirsek mi emin olamadık. Bu yüzden üçünü de yaptık."

Horoz tüccarının yağı. Maddek, tanrıçanın parlayan parmağıyla karıştırdığı bir iksir olduğunu hatırladı.

Ve kadının başka ne söylediğini hatırladı. Yvenne'nin Zhale'nin ellerinde acı

Kürkleri geriye attı ve ayağa kalktı. Dengesiz ve halsizdi ama bunun tek nedeni uzun süredir uyuyor olmasıydı. Zehrin verdiği güçsüzlük geçmemişti. "Bana bir at getirin."

Syssia'ya yolculuk tam bir ay dönüşü sürecekti. Çok uzun. Çok uzun.

Ardyl ona, "Biz de seninle geleceğiz," dedi. "Her şey hazır. Ama biraz gecikmelisiniz. Yapılması gereken bir şey var."

Yvenne'nin peşinden gitmek dışında yapılması gereken bir şey yoktu. Onun Çarşaf ve kemer yakındaki bir kancaya asılmıştı. Maddek botlarını giydiğinde daha dengeli görünüyordu.

Çadırdan parlak güneş ışığına çıktı ve her şeyiyle Parsathe onun önünde toplandı. Artık kovukta ya da kampta değil, Ran Bantik'in kabileleri birleştirdiği zaman durduğu yerdeydi. Görebildiği kadarıyla Parsathean savaşçıları vardı, sesleri yükseldikçe yükseliyor ve onun adı olan bir kükremeye dönüşüyordu.

Ran Maddek.

"Oylama siz uyurken yapıldı." Solundan tanıdık bir ses geldi Maddek'in ailesine danışmanlık yapmış ve ona iyi bir danışman olarak hizmet etmeye çalışmış olan konsey bakanı Nayil'in sesi. Yaşlı adam solmuş adımlarıyla öne çıkarken gözleri parlıyordu. "Zaten tek ses olmuştuk. Ama senin Bela'yı öldürmen bunu mühürledi."

"O bir bela değildi," dedi Maddek, sesi duygusallıktan boğuklaşarak. "Sadece bir büyücüydü."

"canavardır," dedi yaşlı savaşçı. "Bize liderlik edecek misin? Bizim için konuşacak mısın?"

Yüreği kabarak toplanan savaşçılara baktı. Maddek bu onuru hak edip etmediğini bilmiyordu ama onlar için doğru olanı yapmaya çalışacaktı.

"Yapacağım."

Ayak sesleri ve havaya kalkan kılıçların parıltısı eşliğinde sesler yeniden yükseldi.

"Gelinin Ran Maddek için ata binmeye niyetli olduğunu biliyoruz. Töreni ve ziyafeti zamana saklayacağız," dedi Nayil ona. "Ama önce konsey Parsathe'nin yeni Ran'ı ile de konuşacak."

Maddek başını salladı, sonra onun ötesine baktı. Dilini ağzından kopardığı ve kafasını Yvenne'ye verdiği Bazir'den başka bir şey ittifak konseyi yakınında duruyordu. Gareth'ı aralarında gördüğüne sevinmişti çünkü bu, yapılacak çok az açıklama olduğu anlamına geliyordu. Zhalen'in ne olduğunu, Aezil'in ne olduğunu biliyorlardı.

"Güçlü bir ittifakım olsun isterdim," dedi onlara. "Ancak Zhalen ve Aezil'inki gibi yolsuzlukları şımartırsanız güçlü duramaz. Konsey ne isterse söyleyecek, ben de dinleyeceğim ama hiçbir argüman beni etkilemeyecek. Syssia'nın duvarlarına saldıracağım. Zhalen'in kellesini alacağım. İntikam için değil, gelinim ve onun halkı için."

Pella öne çıktı, bileklerindeki ve ayak bileklerindeki altınlar şıngırdıyordu. "Ran Maddek, Syssia'ya karşı yürümenizi yasaklamak için burada değiliz. Bunun yerine sizden Zhalen'e karşı ittifak ordusuna liderlik ve Aezil'in Rugusian çevresinde kalan yolsuzluklarının kökünü kazımaya yardımcı olmanızı istiyoruz. Taht."

Rugus'un bakanına baktı, sakallı yaşında bile değildi ve ay taşı gözleri kız kardeşininkine o kadar benziyordu ki Maddek'in ona olan ihtiyacı kalbini parçaladı. Çocuk ona temkinli bir bakışla baktı, sanki bir düşmanla karşı karşıyaymış gibi. drepa -belki de Maddek iki kardeşini öldürdüğü ve bir sonraki adımda da babasını öldüreceği için.

Ama Nyset Hanesi'nin tamamı yozlaşmış değildi. Ve çocuk Maddek'e onu öyle görmesi için hiçbir sebep vermemişti. "Yvenne senin sözüne güveniyor. Ben de öyle. Bizimle geliyor musun, Tyzen?"

Çocuk başını salladı, şaşkınlık ve duygusallık yüzüne yayıldı, gurur ve kararlılıkla son buldu. "Yapacağım."

"O zaman hazır ol kardeşim."

Çünkü genç adam onun olacaktı. Şimdi çocuk ona alaycı bir bakış attı. "Yvenne'nin kardeşi olmak tehlikeli bir şey. Senin kardeşin olmak muhtemelen daha güvenli."

Maddek sırttı. "Demek öyle."

Ejderhasına doğru döndü, sonra üç atlı kalabalığın arasından hızla geçerken toplanan savaşçılar arasında bir kargaşa çıkınca geri döndü. Kalbi

kaburgalarına arpdı.

Bu Seri'ydi. Kızın yanında iki gözcü vardı, genç yüzü yorgunluktan solmuştı. Atını onun önünde dizginledi.

"Leydimden bir mesajım var."

Ve kucağında kanlı bir çarşaf tutuyordu. Kulaklarında donuk bir uğultuyla Maddek ona doğru uzandı, titreyen ve bitkin haldeki kadının yere düşmesine yardım etti. Elleriyle yüzünü kavradı, ağlamaklı gözlerini gördü ve kendini elikleştirdi.

Bazir'in kellesini kanlı bir çuval içinde Yvenne'ye teslim etmişti. O kâğıtta her ne varsa, tereddüt etmeyecekti. "Söyle bana," dedi kısık sesle.

"Onu koruyamayacak kadar zayıf bir adamla asla evlenmeyeceğini söylüyor," diye tekrarladı, sesi kırılarak. "Tohumunun kök saldığını ama her ot gibi onu da söküp attığını söyledi."

Seri kanlı bezi ellerine bastırdı ve anlayış içini parçaladı, kalbini ikiye böldü. Bir ocuk sahibi olmayı o kadar çok istemişti ki. Sadece tahtına sahip çıkmak için değil, aynı zamanda bir anne olmak istediği için - Kraliçe Vyssen'in ona olduğu gibi sevgi ve bilgelik dolu bir anne.

"Emin misin?" diye sordu boğazı düğümlenerek. "Bu onun mu?"

Gözyaşları Seri başını salladı. "arşafın üzerinde yatarken ve çığlık atarken elini tuttum."

ığlık mı atmıştı? Maddek'in kalbi kanadı. Sadece en büyük acılar için sesini çıkarabilirdi. "Ve sonra bu mesajı sana mı verdi?"

"O yaptı." enesi kalktı. "Ama karakola varmadan önce, hayatımı kurtarmak için yalan söyleyeceğini söyledi. Babası bu mesajı iletebilmem için beni serbest bıraktı. Çünkü ona senin onun için gelmeyeceğini ya da onun için savaşların hayatını riske atmayacağını söyledi. Onu kurtarmak için herhangi bir savaşı kaybedilirse onu ldreceğinizi söyledi."

Daha derin bir acı kalbini parçaladı. Bunlar yalan değil, gerçekti. Ona söylediği o şeyler.

Artık gerçek olmadıklarını biliyor muydu? Onun için geleceğini biliyor muydu? Yoksa uzun zaman önce söylediği sözler umudunu yok mu etmişti?

şimdi kendini çok yalnız hiss ediyor olmalı.

Acı, utanç ve kederden boğazı düğümlenen adam alnını Seri'ninkine dayadı. "Ona iyi baktın savaşı. Yorgunluğunuzu görüyorum. Ama artık

Bizimle gelir misin? Toric ile aynı eyeri paylaşabilir ve dinlenebilirsin."

"Yapacağım, Ran Maddek. Ama eyerini paylaşmama gerek yok. Kendi atımda uyuyabilirim."

Zaten iyi bir savaşçıydı. Hepsi gibi. Önce Ejderhasına, sonra da Enox'a baktı. "Binmeye hazır mısın?"

"Öyleyiz," dedi.

"Artık o ordunun komutanı sensin," dedi, gerçi kız bu ittifak unvanından hiç hoşlanmamıştı. Ama o Ran'dı. Artık komutan değil. "Yani emri veren sen olacaksın-"

"Ran Maddek," diye araya girdi. "Yanlış anlıyorsunuz. Bu sadece İttifak ordusunda at sürmeye hazır savaşçılar var. *Hepimiz* at sürmeye hazırız."

Kolunu sallayarak topluluğu, görülebildiği kadarıyla savaşçıları işaret etti. Sadece orduyu değil. Tüm Parsathe, yedi kabilenin tüm üyeleri onunla birlikte at sürmek istiyordu.

Kalbi gümbürdeyerek öne çıktı ve kükredi, "Yanan Ovaların Atlıları! Benimle uçun ve birlikte Parsathe ile Vela tarafından batı diyarlarını Yok Edici'ye karşı birleştirmek için seçilen Ejder kabilesinin kızı, kraliçemiz olacak kadın arasında duran duvarları yerle bir edelim!"

Binlerce ses aynı anda gökyüzünü inletti. Maddek döndü ve ata binmeye son derece hevesli görünen Ejderhasına baktı.

Pençelerini, kalkanını ve kılıcını topladı. "Gidip gelinimi alalım."

BÖLÜM 44

YVENNE

I Eğer babası avluya biraz daha yaklaşırsa onu öldürecekti.

Yvenne dört gündür kuledeki odasına geri dönmüştü. Her gün Pencere kenarına oturmuş, ok ve yay kucağında, Zhalen'in menzile girmesini bekliyordu.

Annesinin onun boğazını parçalamadan önce yıllar boyunca nasıl sessizce beklediğini bilmiyordu. Yvenne böyle bir sabra asla sahip olamazdı.

Ama annesinden çok şey öğrenmişti. Karakoldan sonra, Zhalen onun zayıf ve kırılmış olduğunu, atları her gün güneşe koşarken sadece tutunacak kadar gücü olduğunu düşünmüştü.

Yine de yanılmamıştı. Başlamak için değil. Ve Yvenne şimdi annesinin uzun planının da aynı şekilde başlayıp başlamadığını merak ediyordu, gerçekten

Bedeni, kalbi ve aklı paramparça olmuştu. Eğer Kraliçe Vyssen'in yatakta kıpırtısız ve sessiz yattığı o ilk günler numara olmasaydı. Ve eğer o paramparça ve kırık anlarda bu şekilde devam etmeye ve fırsatını beklemeye karar vermiş olsaydı.

Yvenne'nin yaptığı da buydu. Gerçekten . Gerçekten zayıftı, atına zar zor tutunabiliyordu.

Yine de bu ilk kez yapmak zorunda kaldığı bir şey değildi. Maddek'le olan yolculuğu da aynı şekilde başlamıştı. Ve bu yolculuk onu bildiğinden daha güçlü bırakmıştı. Birkaç gün içinde tek numarası eyerinde dik oturmamak, bunun yerine sanki hiç atı ya da bineği Maddek olmamış gibi at sürmek olmuştu.

Numara, eyer hastası gibi topallayarak, yavaş ve ağırlı bir şekilde yürümekti. Gerçekte dinlediği ve beklediği halde hep yorgunmuş gibi davranıyordu.

O yolculukta istediği fırsatı bulamamıştı ama pişman değildi. Çünkü Syssia'ya vardıklarında, şehrinin kapılarından içeri at sürmüş ve sonunda halkını görmüştü - ve onlar da onu görmüştü. Artık babası onu saklayamazdı, gerçi şimdi barbar kral tarafından vahşice öldürüldüğünü ve kulesinde iyileşmekte olduğunu iddia ediyordu. Ruguslu muhafızlar onu yine oraya taşımış, o da yine zayıf ve basamakları tırmanamayacak durumdaymış gibi davranmıştı.

Babasının kule odasında silah olup olmadığını kontrol etme zahmetine girmemesinin nedeni bu zayıflık ve numara olabilirdi.

Çünkü fırsat sadece annesi ve Yvenne değildi. Halkı da öyle. Bir kraliçenin haberi Syssia'ya ulaşmıştı.

Dönmeden önce, asker Jeppen tarafından fısıltılarla getirilmiş, babası ve Ruguslu muhafızları şehri terk edip kuzeye doğru ilerledikten sonra daha yüksek sesle yayılmıştı. Ve şimdi kapısının önündeki muhafızlar içeri giren hizmetçileri arayabilseler de, Yvenne yokken kimse orada nöbet tutmuyordu. Bu yüzden hizmetçiler istedikleri her şeyi getirmiş, sonra da kolayca görülemeyecek bir yere saklamışlardı.

Babası artık onun varlığını gizlemediği için kulenin pencereleri de açılmamıştı. Şimdi Yvenne bekliyordu. İster odasının kapısından girsin, isterse aşağıdaki bailey'den geçsin, ona bir ok saplayacaktı.

Kapının karşı tarafındaki kilidin kalkma sesi, yayını bir kanepenin minderinin altına gizlemesine neden oldu. Çok az oku vardı ama onları saklamak çok daha kolaydı. Ruguslu asker hizmetçilerinin içeri girmesine izin verdiğinde yatağında kıpırtısız yatıyordu.

"Saç örgüleriniz gevşemiş leydim." Pym usulca kıkırdadı. "Bırakın onları düzeltelim."

Yvenne enerjisiz bir şekilde sandalyesine geçti ve Pym de onun arkasına yerleşti. Hizmetçi kız, babasının kuzeyden gelecek o vahşi Parsatheatlardan gelebilecek herhangi bir saldırıya karşı onları savunmak için yaptığı akıllıca hazırlıklardan bahsetti. Bir zamanlar Gülen Dev'i yok eden büyük kralın şimdi şehri savunan kişi olduğunu bildiği için kendini çok güvende hissettiğini söylüyordu ve savunmaların çoğunun inşa edildiği kalede yaşadığı için çok mutluydu.

"Şimdi ne kadar güzel görünüyorsun!" diye cıvıladı hizmetçi kız, öne eğilip Yvenne'nin şakaklarındaki birkaç bukleye oynadı. Yumuşak bir nefesle, "Jeppen her şeyin istediğin gibi olduğunu söyledi," diye fısıldadı.

Yvenne başıyla küçük bir selam verdi, ardından Ruguslu muhafız boğazının arkasından sert bir ses çıkarırken ona baktı. Artık hizmetçileri ve Yvenne'i izlemiyordu. Onun yerine kuzey penceresinden dışarı baktı.

bir diğeri Yvenne'nin gözüne takıldı, sonra hızlıca muhafıza baktı ve elleriyle küçük bir itme hareketi yaptı. Muhafıza saldırıp onu pencereden aşağı itip itmeyeceğini sordu.

Bunun bir yararı olmazdı. Kapının dışında hâlâ iki muhafız daha bekliyordu. Yvenne başını salladı, ayağa kalktı ve pencereye doğru ilerledi. Pym de ona katıldı.

"Bu garip bir bulut," dedi hizmetçi kız.

"Bu bir bulut değil," dedi Yvenne, kalbi küt küt atarak. "Bu on binlerce hücum eden atın kaldırdığı toz."

Başlarında Maddek, alnında siyah boya, parmaklarında gümüş pençeler. O kadar güzeldi ki.

Ve o kadar kararlı görünüyordu ki, sanki babasının mesajını almasıyla bu an arasında hiç zaman geçmemişti. Sanki öfke ve kederle hareket ediyordu.

Onunla ilgili en kötü görüşlerinde olduğu gibi.

"Oh," diye nefes aldı Pym, ellerini çırparak. "Şüphesiz hepimizi öldürecekler." Hayır. Maddek buraya hizmetçiler ya da halkı için gelmemişti. Sadece babası için buradaydı, ve Ruguslu muhafızlar ... ve eğer Zhalen'in gönderdiği mesaja inansaydı, Yvenne.

Muhafıza baktı. "Kaçmalısın." "Ve babana söyleyeyim mi?"

"Ya da bunu da. Ona ölümün geldiğini söyle, gümüş parmaklı Rani'nin yaptığı gibi, ama onun yerine gümüş pençeli bir Ran." O mesafeden onu göremese de bakışları bu kuleye sabitlenmişti. Göğsünü gererek onun gelişini izledi.

Tekrar umut etmeye cesaret edip edemeyeceğini merak ediyordu.

BÖLÜM 45

MADDEK

Düney yolculukları boyunca verdikleri her kısa molada Tyzen Syssia'nın savunmasını anlatmıştı. Hepsi de güçlüydü ve parlayan büyük duvar Ephorn'unkinden bile daha uzun ve kalındı.

Yine de duvar bir kez yıkılmıştı, diye hatırlattı Maddek kendine acımasızca. Yok Edici onu ezip geçmişti. Fakat Maddek'in arkasındaki gürleyen kalabalığın toynak sesleri, Maddek'i öldürmeye yetecek kadar güçlü görünse de Duvarı salladı, yine de ayakta kaldı. Bakışları, metal bir miğferin parıldadığı duvarın tepesindeki surlara doğru yükseldi. Syssian askerleri. Hem Yvenne hem de Tyzen, Rugusluların kale ve surlarda yoğunlaştığını söylemişti. Syssianlara dış surları koruma emri verilmişti. Maddek onları aşmak zorunda kalacaktı ama savaşçılarına mümkünse Süryani askerlere zarar vermemelerini söylemişti. Çünkü yakında ulusları Yvenne ve Maddek'in evliliği altında birleşecekti ve Maddek bu birleşmeye Yvenne'nin halkını öldürerek başlamayacaktı.

Yine de savaş olacaktı. Bundan hiç şüphesi yoktu. Babası Parsatheatanlara karşı kapıları kilitleyecek, Maddek taleplerde bulunacak ve kuşatmaya başlayacaktı ama Zhalen'i ikna etmenin mümkün olmayacağını biliyordu. İş kan dökmeye kadar varacaktı ve akan kızılların çoğu Zhalen'e ait olmayacaktı.

Zhalen de kendi taleplerini dile getirmek üzereymiş gibi görünüyordu. İleride kapılar açıldı ve iki atlı asker dörtnala onlara doğru geldi.

Başka bir mesaj iletmek için mi? Her seferinde Yvenne'den bir parça mı?

Kan öfkesi yükselen Maddek, Enox ve Ejderhası yanında olduğu halde askerleri karşılamak için koştu.

"Ran Maddek!" diye bağırdı asker ve Maddek onu tanıyordu. Pusudaki asker, Jeppen. "Kraliçemiz size ihtiyacınız olan her türlü yardımı yapmamızı söyledi! Böylece şehrin içinden geçip kale!"

Maddek şaşkınlık içinde kısırağını askerın önünde durdurdu ve bineği homurdanarak tekrar yarışmak için can attı. "Bana açık bir yol mu veriyorsun?"

"Zhalen'in emirlerine karşı ama kraliçemizin emriyle." Asker ona ciddiyetle baktı. "Kaleyi tek başımıza alacak gücümüz yok, yoksa alırdık. Ama senin yanında savaşacağız!"

Buna inanacak mıydı? Yoksa kapılardan geçip bir tuzağa mı düşecekti? Maddek, şüphesini paylaşan Enox' ve şaşkın görünen Kelir'e baktı.

Kelir kuru bir sesle, "Gelininizin pusularımız sırasında bizi yerinden etmek gibi bir alışkanlığı var," dedi. "Biz efsanevi kahramanlıkları sergilemeye geliyoruz, o ise kapıları açıyor."

Maddek, efsane olacak olanın gelini olduğunu düşündü. Gelecek çağlarda, savaşçı kraliçesi hakkında söylenen şarkılarda kendisinden sadece bir söz edilecekti.

Ve Yvenne'nin halkını naiplerine bu şekilde karşı gelmeye teşvik edebileceğine inanıyor muydu?

Sevdi. Çünkü Syssianlar kraliçelerini daha onunla tanışmadan sevmeye hazırdılar Yvenne ile tanışmadan önce Maddek onu öldürmeye hazırdu ve şimdi Maddek'in gelini için yapmayacağı şey yoktu.

Daha azını yapmazlardı.

"Tüm kapılar mı?" Maddek sordu. Jeppen başıyla onayladı.

"Enox," dedi ona. "Savaşçılarımızı rüzgârın yönlerine ayır.

Ben kuzeyi alacağım. doğuya ve batıya gönder, kalan savaşçıları da güney kapısına yönlendir. Kaleye her yönden saldıracağız. Syssian mührü taşıyan askerlerin bizim askerlerimiz olduğunu bilsinler. müttefikler."

Keskin bir baş hareketiyle dörtlale bekleyen yanına döndü. Maddek kuzeyin onu takip etmesi için bir işaret verdi ve Tyzen'i yanına getirdi,

Artık şehir içinde savaşmayacaklardı. Çocuğu bir savaşın ön saflarına koymazdı.

Bunun yerine, kapılardan geçerken bir geçit en ön saflarında görünüyordular. Yanlarından gelen bir grup Syssian askerinin ellerinde Daha az silah, daha az at ve savaşmak yerine onların arasına katıldılar. Şehrin merkezindeki kaleye giden geniş cadde, Jeppen'in söz verdiği gibi temizlenmişti, ama sadece arabalar ve at arabaları temizlenmişti. Süryaniler caddede sıralanmış, cesaretlendirici çığlıklar onları ileriye doğru teşvik ediyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Ve askerlerin yaptığı gibi, birçoğu kaleye doğru yürüyüşlerinde.

İlk Ruguslu muhafızlar ortaya çıktığında -önlerindeki caddede beliren bir çift atlı asker- Maddek'in kılıcını çekmesine bile fırsat kalmadı. Ellерinde sopalar ve çömlekler olan ve çığlık atan muhafızları eyerlerinden çekerken küfreden bir Syssian kalabalığı içeri daldı.

Kale kapılarının önünde geniş bir meydan ve şimdiden insanlarla doluydu. Syssianlar oraya ulaştıklarında, taşıyabildikleri her türlü silahı kullanıyorlardı. Savaşçıların yaptığı gibi ellerinde ne varsa kullanıyorlardı.

Ve bunlar da Maddek'in insanları olacaktı. Onlarla şimdiden ne kadar gurur duyuyordu.

Maddek görüldüğünde tezahüratlar yükseldi ve meydanın iki yanında birbirlerine yakın bir şekilde sıkışarak ona ve atlılarına bir yol açtılar. Yine de çok fazla

Kalabalığın sayısı arttıkça Maddek ve savaşçıların ikişer ikişer at sürmeleri yer kalmıyordu.

Kelir şaşkınlık ve endişe içinde olay yerine baktı. "Ne yapacağız? Çatışma başladığında ezilecekler."

"Bu yüzden onlara daha iyi silahlar veriyoruz," dedi Maddek, kendisine umutla bakan, yüzündeki çizgilerden gözyaşları süzülen yaşlı bir kadına kalkanını uzatmak için eğilerek. Doğrulup seslendi: "Syssia! Sizinle birlikte savaşmak için buradayız! Her atlı Parsathean savaşçısı fazladan bir kılıç taşıyor. Arkamdaki atlılardan silahlarınızı almak için sokaklardan geçip caddeye geri dönün ve kılıcını seçtiğiniz savaşçıyla birlikte savaşacaksınız!"

Meydan hızla boşaldı ve onlara kale kapılarına giden daha kolay bir yol sağladı. O ilerlerken meydanı sadece atlı savaşçılar ve birkaç Syssian askeri dolduruyordu.

Kale bir duvarla çevriliydi ve içeride ana kaleyi koruyan bir duvar daha vardı; bu iç duvarın her köşesinde gökyüzünü delen bir kule vardı ve giriş sadece iç duvarın ötesindeki iç avludan yapılabiliyordu. Tyzen ona hangisinin Yvenne'ye ait olduğunu söylemişti. Şimdi ona en yakın olan kuzeybatı kulesi. Kule o kadar yüksekti ki Maddek'in, Yvenne'nin kendisine bakıyor olabileceği bir pencereyi görebileceği bir açısı yoktu.

Yine de çok . Aşması gereken sadece iki duvar daha vardı.

Kalenin demir ve çelikten kalın bir kafes olan kapısına baktı. İç duvarın ikinci kapısını görebiliyordu - Rugusian'ın dediği gibi henüz kapanmamıştı. askerler koşuşturdu. geldiğini biliyor olmalıydılar ama Syssialıların düşmanı şehrin dış duvarından içeri sokacaklarını tahmin etmemişlerdi.

Askerlerin hepsi yerlerini almamışsa, bu duvara tırmanacak savaşçılara karşı savunmaya hazır olmayabilirlerdi. Siperlerin üzerinde sadece birkaç Ruguslu gördü.

Tyzen'e baktı. "Kapının kolu nerede?"

Tyzen kapının üstündeki taşı işaret etti; dar yarıklar kapı odasının nerede olduğunu . "Oraya şuradan ulaşılabilir-"

Bir asker sessizce siperlerden düştü, tüylü bir ok miğferine saplanmıştı. Sonra bir başkası , boğazından derin bir açıyla çıkan oku tutmaya çalışıyordu. Geçit evinin içinden bir çığlık ve çınlama sesi duyuldu.

Kapı yükselmeye başladı.

İki kadın kapı girişinden fırladı, ellerinde kana bulanmış ağır tencerelerle duvarın tepesine doğru koşuyorlardı. Peşlerinden koşan bir asker bir okla vuruldu.

"İç kapıya doğru yarışın!" Maddek içten bir kahkaha patlamasıyla bağırdı. Yvenne yine onlara yol açmıştı. Atı ileri atıldı, savaşçılar da gürledi. Bu iç avluda, duvarın içinden mazgal deliklerinden fırlatılan okların saldırısına karşı savunmasız olacaktı ama çoğu asker, ölümlerinin kuzeybatı kulesinde olduğunu bilmeden siperlere çıkacaktı.

"Kaç tane oku var?" diye bağırdı Jeppen'e. "Çok değil!"

Ve hiç şüphesiz, bir tanesini Zhalen için saklayacaktı. Bu yüzden siperleri temizleyemeyecekti.

"Kapıyı tutun!" diye bağırdı Syssian'a, onlar hızla geçerken. Yvenne kapının hızla kapanmasını engellemek için daha fazla hizmetçi göndermiş olmalıydı, çünkü bir kadın iç duvarın dibinde soluk soluğa oturmuş, kanlı başına bir bez tutmuş, gülerek ve onları alkışlayarak ilerliyordu.

Onu tanıdı. Bu, Yvenne'nin Maddek'e gönderdiği ve onu ilk kez ayartan mesajla aynı hizmetçiydi.

Sonra Rugusian muhafızlarının hücumuyla karşılaştı ve kan öfkesi onu ele geçirdi. Kılıcı aç bir canavardı, eti parçalıyor ve kan saçıyordu. Çelik şakırtıları ve Rugusluların çığlıkları eşliğinde kalbinde bir savaş tamtacı çalışıyordu. Çünkü gelinini almışlardı *ve o da acı çekmişti*. Çektiği acılar asla yeterli olmayacaktı, hızlı ölüm vermekten nefret ettiği bir merhametti ama yine de pençeleri, bıçakları ve dişleriyle bunu yaptı. Ejderhasını da arkasına alarak kuzeybatı kulesine doğru savaştı.

Bu devasa kulenin dibinde başka bir kapı vardı ve Maddek'in sandığı gibi Zhalen kalenin içinde saklanmamıştı. Bunun yerine kapı kulesinin gölgesinde, açık kapının önünde, atının üzerinde ve yanında kişisel muhafızlarıyla bekliyordu.

Annesine tecavüz eden ve Kraliçe Vyssen'i bağlayan muhafızlar.

Ruguslu askerlerin kanıyla sırtan Maddek ona seslendi: "Gülen Dev'i *sen mi öldürdün?* Bir vantuz sineğini vuracak kadar savaşçı görünmüyorsun! Belki de giydiğin parlak zırhla onu kör ettin. Hiç savaş görmediği kesin!"

"Ve sen de ebeveynlerin kadar kibirlisin, yavrum!"

. Ama Maddek'in getirdiği savaşçıların bir kısmı bile olmayan atlı askerlerle açık bir kapının önünde duran Zhalen kadar kibirli değildi.

Maddek'in içinde nefret ve öfke alevlenmiş olsa da, Zhalen'in hayatını almak sadece ona ait değildi, intikam sadece onun değildi. Yine de Yvenne'nin babasıyla kapıya bu kadar yakın olma şansı yoktu. Bu yüzden Maddek'in onu surlardan uzaklaştırması gerekiyordu.

Duvarlardan uzaklaştırmak Yvenne'de pek işe yaramamıştı ama Zhalen onun kadar savaşçı ve hükümdar değildi.

Atından inen Maddek kollarını iki yana açtı ve kanlı kılıcını yere bırakırken daha da geniş bir şekilde sırıttı. "Gelinim için geldim! Eğer onu elinde tutmak istiyorsan, o zaman benimle savaşçı meydan okumasında buluş. Bir kılıç bile kullanmayacağıma ve yeminimi asla bozmayacağıma yemin ederim."

"Ve savaşçılarınız buna seyirci mi kalacak? Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Doğru!" Maddek güldü, çünkü tecrübelerine göre Zhalen gibi adamlar kendilerine gülünmesine katlanamazlardı. "Ama sana karşı kılıç kaldırmayacaklarına da yemin edecekler. Bırakın bu otlar savaşın kazanıldığı ya da kaybedildiği savaş alanı olsun."

Zhalen arkasındaki savaşçılara baktı. "Ben bir yemin duymuyorum!"

Maddek onlara yemin etmelerini emredemezdi. Yemin gerekiyordu. Yine de onlar konuşurken duydukları tedirginliği duyabilse de sesleri hep bir ağızdan yükseldi.

Baltasını eline alan Zhalen ani bir sırtışla aygırını ileri doğru itti. "Ölmeye hazırlan, barbar. Benim olanı alabileceğini düşünecek kadar aptalsın!"

Maddek'in sırtışı dişlerini göstermeye dönüştü. "Yvenne'i bir kuleye kapatmanın onu kontrol etmekle aynı şey olduğunu *kadar* aptalsın."

Onun oku nereye yerleştireceğini bilmiyordu. Zhalen siperdeki askerden daha kalın bir miğfer giyyordu ama ona çarpan bir ok ucunun gücü bile onu atından düşürebilirdi. Neredeyse tam yukarıdan, başka bir açıya sahip olamazdı. Belki de baltayı tutan kolu.

Ya da ayağı üzengideyken bükülmüş bacağına. Bir ıslık sesi duyuldu ve ok, dizinin üstünden aşağıya tüy kadar derine gömüldü; muhtemelen baldır kemiğini parçaladı.

Dizini paramparça etti. Onunki gibi.

Yvenne babasının kolay bir şekilde ölmesini istemiyordu. Ve bu yüzden ölmeyecekti.

Maddek'in savaşçıları etrafını sarmış, krallarına neyin çarptığını henüz görmemiş olan Ruguslu muhafızlara doğru ilerliyorlardı. Zhalen hiç ses çıkarmadı ama yüzü acıdan bembeyaz kesilmişti.

Maddek ölümcül bir niyetle ona doğru ilerledi.

Gözleri büyüyen ve öfkeden dudakları uçuklayan Zhalen, kaçmak istercesine bineğini kenara çekmeye başladı.

Sonra yine aptalca bir seçim yaptı ve Maddek'e saldırarak baltayı kafasına savurdu. Volkanik bir öfkeyle Maddek ağır bıçaktan sıyrıldı ve Zhalen'in eyerini bineğine sabitleyen deri kolanı jilet gibi pençeleriyle parçaladı.

Kendi savrulmasıyla dengesi bozulan Zhalen, eyeri hâlâ kalçalarının arasındayken dörtmala koşan attan yuvarlanarak sert bir şekilde

paramparça bacağı. Kral ılık attı ve düşen baltasını çılgınca tutmaya çalıştı.

Maddek katil köpek kralı saçlarından tutup havaya kaldırdı. "Babam hakkında söylediğin yalanlar için," dedi ona ve dilini kopardı. "Anneme ve Kraliçe Vyssen'e tecavüz ettiğin için." Gümüş pençeleri sikini ve taşaklarını parçaladı. "Ve Yvenne'nin çektiği acılar için."

Bu Maddek daha uzun süre dayanabilirdi. Sonsuza kadar. Yine de gelinini henüz görmemişti ve o, intikamdan çok daha önemliydi.

Yine de Maddek pençelerini adamın kaburgalarının altına yavaşça, yavaşça soktu, adamın yuvarlanan gözlerindeki ve hırıltılı ığlığındaki acının tadını çıkardı. Kalbini söküp çıkardığında her şey sessiz ve hareketsiz kaldı. Kafasını kesmek için Zhalen'in baltasını kullandı.

Maddek her ikisini de kuleye taşıdı, çünkü bunları bir ucuna takıp ona döneceğine söz vermişti. Bu sözü tutmakta geç kalmıştı. Ama yine de tuttu.

Ejderhası ona Rugusian muhafızlarının arasından geçip kulenin zengin kraliyet odalarına girmesi için bir yol açmış, sonra da merdivenlerden yukarı çıkmasını sağlamıştı. Çok fazla merdiven vardı. birkaç muhafız, sanki Ruguslular Yvenne'i koruma olarak kullanmayı ummuşlardı, çünkü muhafızların kraliçelerini ve krallarını öldürdüğü, işkence ettiği, tecavüz ettiği ve kafalarını kestiği savaşçılardan merhamet grmeyeceklerdi.

Tepede, Ejderhası Temra'nın kollarına daha fazla muhafız gönderdi. Kelir baltasını ağır kilide savururken Maddek onların kanlı cesetlerinin üzerinden geçti.

Boğazına düğümlenen duygularla onlara, "Beni bekleyin," dedi.

Kule odasının ortasında duruyordu ve etraflarında hiçbir şey göremiyordu. Sadece Yvenne, yüzünde hiçbir şey okuyamayacağı kadar kalın zırhıyla ona bakıyordu. Yine o kadar zayıftı ki, sanki a kalmış ya da yemek yemekten korkuyormuş gibiydi ve bu manzara midesini ağrıtıyordu.

Yine de kalbini ve boğazını öyle bir sevinç doldurdu ki, tek bir kelime bile söyleyemedi.

Kargıyı kaldırdı, başını ve kalbini gösterdikten sonra bir kenara . Çünkü iş bitmişti. İntikam tamamlanmıştı.

Sadece Yvenne vardı. Maddek ona doğru ilerledi.

Ve kırık bir fısıltıyla, "Lütfen abuk yap," dedi.

Tkezleyerek durdu, acı göğsünü parçaladı, çünkü bunu daha önce de söylemişti. Pençeleri boğazındayken. "Seni ldreceğimi mi sanıyorsun?"

Dudakları titremesine rağmen cevap vermedi.

Sessizdi.

Acıyor.

Kükreme kafasını doldurdu. İçini derin bir acı kapladı. "Sana zarar vermektense kalbimi göğsümden söküp atacağımı bilmiyor musun?" derken sesi sadece boş bir yankıdan ibaretti.

Aytaşı gözleri sıkıca kapandı. Kısa, hıçkırıklarla dolu bir nefes aldı.

Maddek yıkılmış bir halde dizlerinin üzerine çöktü. "Ne yaptım ben, bunu sana hiç söylemedim mi?" dedi kısık sesle. "Defalarca söylemem gereken bu sözleri sana hiç . Ben ne yaptım ki sen

Sırf yüzüne bakabilmek için dünyanın öbür ucuna nasıl gideceğimi biliyor musun? Senin dokunuşunu tekrar hissetme umuduyla oraya nasıl sürünerek gittiğimi? Ben ne yaptım , burada diz çökmüşken, seni tüm kalbimle sevdiğimi hala bilmiyorsun?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Hıçkırıklar küçük bedenini sarstı. O kadar yalnız görünüyordu ki.

Bir daha asla. Ayağa kalkan Maddek onun yanına gitti, kanlı pençelerini çıkardı ve ellerini saçlarının arasına sokarak onu nazikçe kendisine bakmaya zorladı.

"Siz bir kraliçesiniz ama gözyaşlarınızı benden saklamak zorunda değilsiniz. Seni teselli etmenin halkının görevi olmadığını söylüyorsun; bu benim üstleneceğim bir görev. Kendini korumak için ördüğün duvarları göremediğimi mi sanıyorsun? Gizlediğin yaraları ya da içinde kaç tane daha olduğunu göremeyeceğimi mi sanıyorsun? Tek duam, yaralı kalbinin bir gün beni sevecek kadar iyileşmesi. Birazcık da olsa. Ve sana zarar vermektense hayatımdan vazgeçeceğime inan. Sen benim kalbimsin Yvenne, gücümsün ve kesinlikle beynimsin."

Hıçkırıklarının arasından bir kahkaha yükseldi. Sonunda başını kaldırıp ona baktı,

Aytaşı gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Tüm bunlardan sonra sana sahip olmak için, seni birazdan daha fazla sevmem gerekirdi."

İçine umut Boğazı ağrıyarak usulca kabul etti, "Yaptığım onca şeyden sonra beni çok seviyor olmalısın. Bana sahip olacaksın, Yvenne?"

Kadın cevap olarak kolunu adamın boynuna doladı ve öpmek için onu aşağıya doğru itti. Adam bunun yerine onu kaldırdı, dudaklarının hâlâ

onunkine karşı titredi. Adam onu tekrar usulca tadarken kadının nefesleri titredi ve adam onun kendisine olan aşkının tatlılığını anladı.

Kadın geri çekildi, gözleri adamın yüzünü arıyor, elleri adamın çenesini kavıyordu. "Sakalını kesmişsin."

"Çünkü artık benden bir şey istediğinde onu çekiştirmene gerek kalmayacak. Dinle," dedi ona. "Seni her zaman dinleyeceğim. Her zaman senin sözlerini duyacağım."

Gülümserken gözleri yeniden yaşlarla doldu.

Huysuzca ekledi, "Ve evlendiğimde çenemi tıraş ettirmek adet olduğu için."

Bu gözyaşlarının şimdi mutlu olduğunu gördü. Onu sertçe öptü, sonra tekrar. Öpücükler arasında, "Yine de hayatını zindan edeceğim," dedi.

En tatlı sefalet bu . Onu göğsüne yaslayan Maddek, onu bir daha asla hapsedemeyeceği bir kapıya doğru taşıdı. "O zaman izin ver başlayın."

BÖLÜM 46

YVENNE

I Yvenne, hala babasının kanıyla lekelenmiş büyük avluda, çıplak ayaklarıyla Temra'nın sunağının üzerinde, tüm Parsathe ve Syssia izliyordu. Ardından kutlamalar başladı, Yvenne kalenin lüksünü herkese açtı, ancak o kadar kalabalıktı ki ziyafet ve şarkılar şehir surlarının dışına taşı.

Kardeşi ve Ejderha'yla birlikte o akşam özel olarak bir masanın etrafında toplandılar ve masadaki tek bir şeyin bile zehirli olmasından korkmuyordu. Kelir'in kız kardeşi de onlara katıldığında, Yvenne Seri'yi cesaretinden dolayı öptü ve kızın utanç verici bir zevkle kızarmasına neden oldu.

Yvenne zaten o kadar mutluydu ki, Maddek onu o kadar mutlu etmişti ki ve bu sadece evlendikleri ilk gündü. Gülümsemekten ve kahkaha atmaktan yanakları ağrıyordu.

Yine de her şey mutlu haber değildi. Toric gecenin büyük bir dalgın görünüyordu, ta ki sonunda "Batı diyarlarını terk etmeliyim" diyene kadar.

Masadaki diğer tüm konuşmalar sessizliğe gömüldü ve Yvenne içini çekti. Bunun gelebileceğini biliyordu. Vela, Ejderha'nın kanatlarının çok uzaklara uçacağını söylemişti. Ve babasının bildiği -ama bilmemesi gereken- her şeyi göz önünde bulundurarak ne tahmin etmişti. Çünkü Vela, Toric'in içinde hâlâ Hortlak'ın zehrinin olduğunu da söylemişti.

"Aezil öldü," dedi ona. "Artık senin gözlerinden göremiyor."

Maddek, Toric'ten Yvenne'e baktı ve şeylerin farkına vardı. "Zhalen oyuğu bulacağını böyle mi biliyordu?"

Çenesi öfke, keder ve utanca karşı kenetlenmiş olan Toric başını salladı. "Orada olduğunu fark etmemiştim," diye kalın bir sesle itiraf etti ve başının dokundu. "Tuhaf hissin devam eden hastalık ve ateş olduğunu düşündüm. Ama ona kraliçemize giden yolu gösterdim."

Maddek kararlılıkla, "Bu senin hatan değil," dedi. "Hiçbir yere gitmenize gerek yok."

"Ama sadece Aezil değildi." Yumruklarını sıkı Toric, yenilenmiş bir kararlılıkla hepsine baktı. "Vela kardeşinin zehri olduğunu söyledi. Enam. Ve o tanrı hâlâ burada. Onu hâlâ hissediyorum. Belki Yok Edici de benim içimi görebilir. Ve Kraliçe'mizin tüm yaptıklarını görecektir. Ona karşı ittifak."

"Yapabileceğini bilemeyiz," dedi Yvenne sessizce, kalbi onun için acıyordu. Vela'nın her zaman onun gözlerinden baktığı bilgisinden ve bunun getirdiği armağanlardan o kadar etkilenmişti ki. Oysa şimdi bir tanrı Toric'in gözlerinden bakıyordu ve bu bilgi ona sadece acı veriyordu.

"Yapamayacağını bilemeyiz." Boğazı çalışan Toric, "Önce Tolehi rahiplerini ziyaret edeceğim. Belki onlar Enam'ın zehrini içimden nasıl çıkaracaklarını biliyorlardır. Ya da onu kör ederler, böylece içimi göremez. Eğer bilemezlerse, cevapları başka yerlerde arayacağım. Ama burada kalıp inşa etmeye çalıştığınız her şeyi riske *atmayacağım*. Yok Edici'yi yendikten sonra geri dönebilirim."

Yvenne diğerlerine baktı, savaşçıların yüzünde onu kalmaya ikna ihtiyacını gördü ama bunu yapacak kelimeleri yoktu. Ve böylece sadece acı, hüsrân ve kayıp vardı.

Ona, "Geri dönmek zorundasın," derken dişleriyle eti kemikten ayıran genç Seri hariç. Kabilemizdeki en büyük savaşçı sensin, dolayısıyla evlenmeye tenezzül edeceğim tek savaşçı da sensin."

Toric kahkahalara boğuldu. "O zaman belki bunun için geri dönerim."

Kız ona sırtıttı ve diğer savaşçıların yüzleri yeniden aydınlandı. Ama yine de, bir düğün ziyafeti bir eğlenceye dönüşürken, zevk ve acı bir aradaydı.

Hoşça kal ziyafeti de.

WHava tamamen karardığında Maddek onu Syssia'nın büyük duvarının tepesine çıkan merdivenlerden yukarı taşıdı. Göğsüne yaslanan kız ona şöyle dedi

usulca, "Bunlara şimdi daha iyi tırmanabilirim."

"Yani yapabilirsin. Ama bu gece bir kez olsun kollarımdan ayrılmana izin vermeyeceğim."

Kadın da onu bırakmayacaktı. Yükseklerle tırmandılar, çünkü Yvenne başka nereye gideceğini bilmiyordu. Kocasını kale içinde talep etmek Syssia'yı tercih ettiğini gösteriyordu. Onu Parsathean'da almak Duvarın dışındaki kamplar onları tercih ediyor gibi görünüyordu. Ama bu şekilde, her ikisi de olabilirler.

Büyük duvar, atların altışar at sürmesine yetecek kadar genişti ve bu yüzden kürklerini siperlerin arasına kolayca yaydılar. Yine de hemen üzerlerine yatmadılar, çünkü bu öyle bir manzaraydı ki Yvenne ya da Maddek'in hiç sahip olmadığı bir şeydi. Görebildikleri tüm şehir Kutlamalar gece boyunca devam etti. Hepsi olmasa da pek çok savaşçı hâlâ surların içindeydi, çünkü onunki gibi bir şehirde bile yeterince savaşçı yoktu. on binlerce atı beslemek için otlaklar. Bu yüzden surların dışındaki yemyeşil tarlalarda, kampların arasında pek çok at otluyordu; özellikle de o gün Parsathean savaşçılarıyla kılıçlarını paylaşmış olanlar olmak üzere pek çok Syssian da onlara katılıyordu.

Bakarken kalbi öylesine doluydu ki, sonra bakışlarını daha doğuya kaldırdı. "Enox sırada Rugus'a mı gidiyor?"

"Öyle," dedi Maddek arkasından usulca, boynunun uzunluğunu öperek.

"Tahtın sıradaki varisi benim," dedi ona. "Ama o tacı almak istemiyorum. Bu yüzden ne yapacağımı bilmiyorum."

Kocasının güçlü kolları sarıldı ve onu göğsüne doğru çekti. "Bir önerim var."

"Herhangi birini alacağım."

"Kardeşiniz Komutan Iova'yı hapsetti. Onu serbest bırakın ve Rugus halkı kendi kraliçesini ya da kralını seçene kadar naip olarak görev yapmasına izin verin."

"Parsathe'ın yaptığı gibi mi?"

Saçlarına doğru başını salladı.

Belki de yapılması zor bir değişiklikti. Ya da belki de bildiğinden daha kolay. "Bu iyi bir öneri. Aynı şeyi Syssia için de yapmalı mıyım?"

Güldü. "Amaç ne olabilir ki? Nyset'in varisinden başka bir varisleri olmayacak."

"Belki de değil, ama *seçerlerdi*." İ çekti. "bile bu değişikliği yapamam. Henüz gerçek bir kraliçe değilim. Kraliçe yaşına gelene ya da gelene kadar da olmayacağım."

Nefesi kesildi ve o anda adam ona sıkıca sarıldı.

Körü körüne duvarın üzerinden dışarı baktı. "*ok* dikkatliydim Maddek. Sadece onun içtiğini içmek. Ve . . . hala." Göğsü korkunç bir şekilde ağrıyordu. "Ama zaten kanamam vardı, o yüzden kovuktaki savaştan ve o uzun yolculuktan sonra kaçınılmaz olanı hızlandırmış olabilir. Ya da başlangıçta hiç hamile değildim. Yine de ... Neden onun ne yaptığını tahmin edemedim? Daha dikkatli olmalıyım, onu ondan korumalıyım."

Sesi kulağına karşı kalındı. "Elinden gelen her şeyi yaptın."

"Yeterli değildi."

"Ve seni gitmiş bulduğumdan beri birçok kez aynı şeyi söyledim. Seni koruyamadım ve Zhalen'in eline düştüğün için bu acıyı çektin. Eğer kendini suçlayacaksan, karıcığım, önce beni suçlamalısın."

"Yapmayacağım," dedi. Maddek onu korumak için elinden geleni yapmıştı. Daha iyi bir şey yapamazdı. "Toric'i suçla o zaman."

Onun amacını biliyordu ama yine de bu düşünceye katlanamıyordu. "Yapmayacağım."

"Bane?"

Boğazı acıyla düğümlendi. Başını iki yana salladı.

"O zaman Aezil'i suçla," dedi yumuşak bir sesle.

Başını salladı.

"Ve baban."

Derin, temizleyici bir nefes aldı. "Evet." "O zaman bu suçlama ait olduğu yerde."

"Peki seninki nerede?" diye sordu kuru bir sesle. Çünkü adamın onu hâlâ omuzlarında taşıdığını biliyordu.

Gürleyen kahkahası bunun doğru olduğunu söylüyordu. "Ben olsam Vela'yı eklerdim. Gerçi bu daha zor."

"Seni de kurtardığı için mi?" İksirin neler yaptığını duymuştu.

"Bu bile zor. Minnettarım ama aynı zamanda askerleriniz için hiçbir şey yapmadığı için kızgınım. Ama bu boş bir öfke, çünkü tanrılar hakkında ne biliyorum ki? I

Ne yapıp ne yapamayacaklarını bilmiyorlar. Bu yüzden suçumu ve öfkemi onları zehirleyen ve kullanan Aezil ve Zhalen'e saklıyorum."

"Evet," diye kabul etti.

"Ama aynı zamanda doğruyu da söyledi. Seni koruyamadım. Sana asla gerçekten sahip olamadım. Sonra seni kaybettim. Ve seni sevdiğimi söylemeden ölebilirdim. O zaman tamamen yenilmiştim, Yvenne-ve böylece nasıl bir adam olduğumu keşfettim."

Gözleri yanarak fısıldadı, "Bu ne tür bir şey?"

"Sevdiklerim için savaşmaktan asla vazgeçmeyecek bir adamım. Ölümüne bile olsa, seni korumak için geri dönmeye niyetliydim. Ama sadece seni değil. Halkımı da seviyorum. Ve bugün, sizinkileri sevmeyi öğrendim. Onlardan asla vazgeçmeyeceğim. Yani ben bir kralın kalbine sahip bir adamım."

. Gözyaşları yanaklarından süzülürken fısıldadı: "Bana asla gerçekten sahip olamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Yapmadığımı biliyorum, çünkü yapsaydım, senin için gelip gelmeyeceğimden asla şüphe etmezdin. Sana zarar verebileceğimi bir an bile düşünmezdin." Maddek onu kendisine doğru çevirdi ve gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarını kocaman elleriyle kavradı. "Bu yolda ne gibi zorluklarla ve tehlikelerle karşılaşacağımızı bilmiyorum.

Vela'nın görevini tamamla, ama şunu biliyorum: öğrendiğim her şeyden sonra, sana bir daha asla net bir görüş olmadan bakmayacağım. Ve sen de her zaman senin için geleceğimi bileceksin. Hiç şüpheniz var mı?"

"Bir tane bile değil."

"Bu yüzden Yok Edici'ye karşı bu ittifakı kurarken başımıza geleceklerin hiçbir önemi yok. Bize hangi yalanlar söylenirse söylensin, ne olursa olsun - yaşadığımız onca şeyden sonra, artık bizi ayırabilecek hiçbir şey yok."

şey. Mutlu gözyaşlarıyla ona "Seni çok seviyorum" dedi.

Kara gözleri alev alev parladı ve onu kendine doğru kaldırdı. "O zaman benimle gel, savaşçı kraliçem. Savaşın içine uçacağız."

O da memnuniyetle onu öptü. Ve bu savaşta da gelecekteki her savaşta olduğu gibi aynı şekilde savaştilar.

Tek olarak.

EPILOG

M Addek, Yvenne'i Syssian duvarının tepesinde buldu. İki yıl önceki düğün gecelerinden beri buraya hiç çıkmamışlardı, yine de onun yeniden yaşadığı şeyin o tatlı anılar olmadığını biliyordu.

Kollarını kendine dolayarak, şehirden uzaklaşıp kuzeye giden bir grubu izledi. Sevdiği pek çok insan o grubun içindeydi; kuzey diyarlarının hükümdarlarını ittifaklarına katılmaya ikna etmeye çalışacak olan kardeşi Tyzen de. Kelir ve Ardyl de kardeşinin baş muhafızları olarak onunla birlikte gitmişti. Ve yasaklanmış olsa bile onları takip edecek olan Seri de... Bu yüzden genç savaşçıya izin verilmişti.

Maddek kollarını kadının beline doladı ve onu göğsüne doğru çekti. "Onları iyi hazırlamışsın."

Tıpkı pek çok diyara gönderdiği diğer pek çok kişi gibi. Geçtiğimiz yıllarda o kadar çok çalışmıştı ki, önce eve yakın bir yerde ittifakı yeniden inşa etmiş, hepsinin bir arada durması gerektiği mesajını vermek, diyarlara neye ihtiyaç duyulduğunu sormak ve zamanı geldiğinde hepsinin birleşip Yok Edici'ye karşı at süreceklerine dair söz vermek için gitmeye istekli olanları aramıştı. Bu gruplara, yolculuklarında karşılaşacakları insanlar, ikna etmeleri gereken kraliçeler ve krallar hakkında bildiği her şeyi, annesinin ona anlattığı her şeyi anlatmıştı.

"Bu çok zor," diye fısıldadı. "Çok uzakta, görüş alanımızın dışında olacaklar ve başları belaya girdiğinde onlara yardım etmemizin hiçbir yolu olmayacak."

Ve kesinlikle yaparlardı. Maddek'in hızlı kahkahası . "Çocuk sahibi olmak böyle bir şey olmalı."

da güldü, sonra öpmek için başını arkaya eğdi, dudaklarını boynunun kenarına götürdüğünde usulca iç çekti. "Belki de ben de gitmeliydim."

"Olman gereken yerdesin, savaşçı ," dedi dişleriyle kulak memesini sıkarak ve kılıç eliyle cübbesinin ipek eteğini yukarı çekti. "Sen bu yeni ittifakın yanan kalbisin. Uzaklara uçabilirler ama her zaman güç ve yardım için nereye döneceklerini bilirler. Ve senin kalbin o kadar sıcak ki."

Parmakları kadının ıslaklığını okşadı ve kadın ona karşı titredi. "Maddek," diye nefes aldı.

"Batı diyarları için yaratmaya çalıştığın vahşi bir Ejderha," dedi onu kaldırıp kavurucu kucağının derinliklerine, çok derinliklerine kaydırarak.

"Bir

İçimizdeki herkesi korumak için bir ittifak; pençelerin, kanatların, dişlerin ve iğnelerin ittifakı."

Adam onun içine, daha da derinlerine pompalarken haykırdı. "Ve zırh."

"Ve zırh," diye yineledi, homurtuları kulağında sertleşti, siki çelik. "Çünkü Yok Edici geldiğinde, bu Ejderhalar bir araya gelecek ve sevdiğimiz her şey için bir muhafız görevi görecekler ve sen de yanan kalp."

Onun olduğu gibi.

Sırtını döndü ve onun üzerinde kıvrandı, sonra birlikte uçarlarken onu çok sıkı tuttu. Kesik kesik nefeslerle aşağı indiler ve kadın onun kolları arasında dönerek yüzünü göğsüne gömdü.

"Yok Edici ebeveynlerimizde çok fazla acı bıraktı," diye fısıldadı. "Ve o kadar çok şey çocuklara geçti ki. Onun dehşetini yaşayan çocukların yaşadığı dehşeti kızlarımızın ve oğullarımızın yaşamasını asla istemem."

Çünkü pek çok genç onun ordusunda hizmet etmek üzere alınıp köleleştirilmişti. "Ben de istemezdim," dedi Maddek kalın bir sesle. "Ama onu yeneceğiz."

Adamın göğsüne başını salladı, sonra hafifçe geri çekilerek bileğinin yanındaki keten sargının içine sıkıştırdığı bir şişeyi çıkardı. Savaşçıların adet kanlarının akmasını sağlamak için yaptıkları gibi küçük dozlarda aldığı yarım ay sütü. Geçtiğimiz iki yıl boyunca çok ve sık seyahat etmişlerdi.

Bu yüzden tekrar hamile kalma riskini göze almamıştı.

Ve çünkü, diye düşündü, az önce söylediği şey yüzünden. Yok Edici yenilene kadar bekleyeceklerdi.

Ancak şimdi şişeyi duvarın kenarına fırlattı.

Savaşçı kraliçesi ona baktı, aytaşı gözleri parlıyordu. "Topladığımız Ejderha onu durduracak."

Yani Maddek de inanıyordu. "Bu doğru."

"Hayır. Ama bunu gerçekleştireceğiz." En tatlı öpücük için onu kendine çekti. "Demek umut bu."

OceanofPDF.com

Milla Vane'in bir sonraki Ejderhalar Buluşması kitabına özel bir bakış için
sayfayı çevirin

TAŞ VE KAR DOKUNUŞU

2020 Yazında Geliyor

OceanofPDF.com

LIZZAN

M Bir hancı Lizzan'ın yüzüne bir kova su fırlatarak onu uyandırmıştı. Bu sabah ilk kez bir ağaç tarafından ıslatılarak uyandırılmıştı. Ya da belki de öğle vaktiydi. Kekeleyerek doğrulduğunda, orman örtüsünün arasından süzülen ışığın kaynağı sabah için fazla yüksek ve ayıklığın gölgelemediği gözler için fazla parlak görünüyordu. Gerçi kafasındaki çarpıntıya bakılırsa *neredeyse* ayıktı.

Lizzan'ın yakında düzelteceği üzücü bir durum.

Her zaman elinin altında kılıcı kadar yakın olan şişenin tıpasını açtı. -Ve başka bir geniş yaprak yağmurla yükünü devirdiğinde tekrar ıslandı.

Tufan başının üstünden aşağı döküldü. Siyah saçları ıslak bir şekilde yüzüne dökülürken, Lizzan yatağını yaptığı ağacın dibinden ayrılmayı düşündü. Ama etrafındaki gölgelik, aşağıdaki dünyaya ıslak bir savaş açmışçasına su döküyordu ve birçok yaprak, üzerindikilerden çok daha büyüktü. Bu noktayı terk ederse daha kuru olmayacaktı.

Ve bunu yapmazsa daha fazla sarhoş olmayacaktı. Matarasında sadece birkaç damla kalmıştı ve onların da tadı sadece yağmur suyuydu.

İnleyerek mantarı boynuna soktu. Ne güzel bir . Çok güzel bir gün.

Hangi gün olursa . En son hatırladığında matarası doluydu. Genellikle doldurması gerekmeden önce en az iki ya da üç akşam geçerci.

Tekrar.

Boş boş, kılıcını kınından çıkardı. Parlayan kılıçta kan lekesi yoktu. Demek ki hatırlamadığı süre içinde kimseyi öldürmemişti, yoksa kan hâlâ dururdu. Lizzan sarhoşken pek de düzenli bir savaşçı sayılmazdı.

Ve şimdi buradaydı. Ormanda. Gri kıvrırcık sakallı bir adamın, Dornan ve Vares köyleri arasındaki yol boyunca bir grup haydudun yolcuları rahatsız ettiğini söylediğini hayal meyal . Belki de onları avlamak için yola çıkmıştı.

Eğer öyleyse, aptalın tekiydi. Lizzan haydutların kellelerini seve seve toplardı. Ama parası ve atı yoktu, şimdi de içkisi. Biri o kellelerin parasını ödemeyi teklif edene kadar beklemek daha iyiydi.

Eşyalarının geri kalanına bir göz atan Lizzan, en azından tek aptallığının haydutların peşine düşmek olduğunu anladı. Kesesi hâlâ elindeydi -boş olsa da- ve yeniden parayla dolduracak olan kılıcı. Zırhından başka bir şey satmamıştı. Kothan ordusunun mührü kazanmış olsa bile, her bir parça iyi bir fiyat getirecek kadar iyiydi; sadece zincir zırhlı tuniği bile bir at ve bir yıllık içki alabilirdi. Ama henüz o kadar çaresiz değildi. Ya da o kadar susamamıştı.

Bir koklama ona oldukça nahoş bir kokusu olduğunu da söyledi. Ama yağmur bunun icabına bakacaktı.

Çoğunlukla.

Fırtına nihayet dindiğinde derileri ve çizmeleri sıırıslıklam olmuştu. Kuzeyli bir faltın su geçirmeyen kürkünden yapılmış olan yatağı ıslanmaktan kurtulmuştu ama o kadar çamurluydu ki kahverenginin altında beyaz posttan hiçbir şey görünmüyordu. Bu diyarın lanetli sıcağı yakında hepsini kurutacaktı ama yine de çarşaflarını ve botlarını çıkardı. yolu aramaya başlamadan önce, sesinin kısılmaması için İnsan ya da hayvan olsun, yırtıcı hayvanları kendine çekmek ve kendini acıdan kurtarmak için.

Bazı günler dokunduğu her şey cildini hemen yıpratmaya başlıyordu. Her şey yanlış yöne sürtünüyordu.

Onu yola yönlendiren yetenek değil, zaten yolda olan yolcuların gürültüsüydü. Eğretili otlarının arasında gözden kaybolan Lizzan inceledi. Birkaç düzine aile -erkekler ve kadınlar, gençler ve yaşlılar. Öküzlerin çektiği birkaç araba erzak ve zayıfları taşıyordu. Ama çoğu yürüyor ve eşyalarını sırtlarında taşıyordu.

Başlarındaki atlı figür hariç. Lizzan onun sadece sırtını görebiliyordu ama giydiği kırmızı pelerin onu yeterince iyi tanımlıyordu. Bir Nyrae savaşçısıydı - ya da o pelerini giyerek herkesi buna inandırmak istiyordu. Bir zamanlar, bu gezgin savaşçılar kendileriyle birlikte yola çıkan herkesin güvenli geçişini garanti ederdi, çünkü sadece bir aptal tanrıça Vela'nın seçtiklerinden birine saldırırdı. Ama bir nesil Yok Edici Anumith'in ölümcül yürüyüşünden çok az Nyrae savaşçısı sağ kurtulabilmişti. Şimdi ise bu ailelerden birine mensup bir kadın olma ihtimali daha yüksekti ve haydutların gerçek bir Nyrae savaşçısının önderliğindeki bir gruba saldırma riskine girmeyeceğini umarak kırmızı bir pelerin giymişti.

Ancak bu aldatıcı uygulama o kadar yaygınlaşmıştı ki, artık pek az koruma sağlıyordu. Bunun yerine, masrafları karşılayabilenler muhafız tutuyordu; Lizzan da parasının çoğunu bu şekilde kazanıyordu. Son zamanlarda, Yok Edici'nin batıdan döneceği söylentileri yayıldıkça, doğuya kaçan tüccarlara ve soylulara eşlik ediyordu. Doğudan, Lith'teki savaş lordlarının zulmünden kaçmak için batıya kaçan tüccarlara ve soylulara eşlik etmişti. Kuzeyden ise buz ve karda sinsice ilerleyen isimsiz dehşetten kaçanlar geliyordu.

Bu, kuzeye kaçarken gördüğü ilk gruptu - genellikle o yöndeki tek eskort, haydutların başlıca hedefi olan tüccarların malları içindi. Her şeyden öte, bu yolcuların yoksulluğu herhangi bir kırmızı pelerinden daha iyi bir koruma olabilirdi. Çünkü hırsızları cezbedecek çok az şeyleri vardı.

Ama haydutlar genellikle çok az şeyle baştan çıkarılırdı.

Birkaç başıboş kişi grubun kuyruğunu oluşturuyordu; muhtemelen ana grup yola çıktıktan sonra onlara katılmış olanlardı, çünkü Vela'nın kanununa göre yolda hiç kimse bir Nyrae savaşçısının korumasından mahrum bırakılamazdı. Bu savaşçı gerçekten sadece bir çiftçi olsa bile.

Lizzan tüm kafilenin geçmesini bekledi, sonra da geride kalanların peşine takılmaya başladı. Islak saçları yüzünün sol sarkmış, zırhı ve derisi yatak çantasına sarılmış halde

Diğerlerinin meraklı bir iki bakışından fazlasını görmedi ve herhangi bir konuşma girişiminden kaçmak için yeterince geride kaldı.

Ama dikkatlerden kaçmadı. Nal seslerinin hızlı temposu kırmızı pelerinli figürün yaklaştığını duyduğunda Lizzan kafilenin yavaş temposuna yeni alışmıştı.

Oh, ve o bir çiftçi değildi. Bu kadar güzel bir atın üzerinde değil. Lizzan'ın göğsünü kıskançlık kapladı. Belki zincir zırlı tuniğinden ayrılacaktı.

Ancak bu kadının buna ihtiyacı yoktu. Kalın bir örgü siyah saçlarını yüzünün gururlu duruşundan uzaklaştırıyordu. İri yarı bir kadın değildi - Lizzan'dan daha kısa boylu ve daha ince kemikliydi- ama taktığı çivi işlemeli kemer, becerisi konusunda pek şüphe bırakmıyordu.

Kimliği konusunda da pek şüphe yoktu, çünkü Krimathe'nin gelecekteki kraliçesinin kendisine Fildişi Taht'ı kazandıracak arayışa nasıl çıktığını duymadan bir hana adım atılamazdı. Ve Tanrıça Vela'yı arayan herkes de kırmızı bir pelerin giyerdi.

Bir Nyrae savaşçısı değil, bir Krimathean. Yani çok az fark vardı.

Lizzan'ın kraliyet mensuplarına pek ihtiyacı olmasa da, şu anda ona bakan kadın sıradan bir kraliçe değildi. Çünkü efsaneye göre Hanan onun atalarından biriyle yatmıştı ve o tanrının gümüş kanı damarlarında, gücü de uzuvlarında dolaşıyordu.

Bu yüzden Lizzan kadına, "Bu yol boyunca haydutların kol gezdiğini duydum," dediğinde kendini biraz aptal gibi hissetti. Onlara rastlarsak kılıcımı ve yardımımı teklif ediyorum."

Kadının kara gözleri Lizzan'ı sırlıslıkla olmuş tepeden tırnağa taradı ve Lizzan o delici bakışların tek bir yara izini ya da savaşta sertleşmiş bir kası bile gözden kaçırdığını düşünmedi.

Sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi başını eğmek dışında hiçbir tepki vermedi.

Lizzan içini çekti ve boynunun yan tarafını kaşdı. "Bu insanlardan para istemezdim ama haydutlar atlıysa atlarını ilk ben seçmek isterim."

Krimathean'ın gözleri kısıldı. Sanki daha fazlası olduğunu *biliyormuş* gibi. Ve öyleydi de. "Ayrıca mataraları."

Kadının dudakları kıpırdadı. Sonra işaret parmağını sol kaşının üzerinde gezdirdi.

Lizzan'ın göğsü sıkıştı. Yine de bundan başka bir yol göremiyordu. Hâlâ kuzeyde olsaydı ya da mevsim kış olsaydı, yüzünün büyük kısmını kapatsa kimse bir şey düşünmezdi. Oysa çalışırken sık sık kullandığı maskeyi takarak bu alaya katılsaydı, hemen bir haydut olduğu düşünülecekti. Ama saçları onu yeterince iyi gizlememişti.

Çamurlu parmaklarıyla siyah saç tellerini geriye doğru çekerek yüzünün sol tarafındaki yara izlerini ortaya .

"Benzer görünse de bu Vela'nın işareti değil," dedi kalın bir sesle. "Ben lanetli değilim."

Ve tüm insanlar arasında bu kadın bunu biliyor olabilirdi. Çünkü Krimathean tanrıçayı arayışında başarısız olursa, Vela'nın izini taşıyacak ve herkes tarafından dışlanacaktı. Terk edilmiş ve yalnız yaşamak için her köyden ve şehirden sürülürdü. Bir Nyrae savaşçısının bile koruma teklif etmeyeceği bir kadın.

Krimathean parmağının ucuyla yanağının dışına bir çizgi çizdi.

Lizzan'ın yüreğine su serpildi. Çünkü bu çizgi, Vela'nın işaretini taşısaydı başka bir yara izinin olacağı yerdeydi. Yani bu kadın onu daha önce görmüş olmalıydı. Diğerleri görmemişti. Ve Lizzan sık sık hak etmediği lanetin tüm ağırlığını hissetmişti.

Lanetlenmişti. Ve dışlanmıştı. Ama bir tanrıça tarafından değil. Onun yerine piç bir prens ondan her şeyini çalmıştı. Rütbesini. Onurunu. Kalbini. Çünkü bütün hırsızlar ormanlarda gizlenmez.

Ama yakında haydutlarla karşılaşmaları için dua etti. Artık onu düşündüğü için kılıcı kana susamıştı.

YAZAR HAKKINDA

Milla Vane takma adıyla aynı zamanda ödüllü ve *New York Times* çoksatan steampunk ve paranormal romantizm yazarıdır. Milla şu anda Oregon'da yaşamaktadır.

OceanofPDF.com

Okuma listenizde sırada ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi kaydolun.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.